ഇന്ത്യൻ
വിദ്യാഭ്യാസം നൂറാണ്ടുകളിലൂടെ

370.0954

പ്രൊഫ: തായാട്ടു ശങ്കരൻ

P. GOVINDA PILLAI
9 SUBHAS NAGAR
TRIVANDRUM - 8.

ഇന്ത്യൻ
വിദ്യാഭ്യാസം നൂറാണ്ടുകളിലൂടെ

P. GOVINDA PILLAI
9 SUBHASH NAGAR
TRIVANDRUM - 8.

(Malayalam)
INDIAN VIDHYABHYASAM NOOTTANDUKALILUDE
A Study

By Prof. THAYATTU SANKARAN

First Published March 1982

Printed at St. Joseph's Press, Trivandrum

Price Rs. 50.00

Rights Reserved

Published by Adhyapakalokam

Distributors:
Kerala Government Teachers' Association (K. G. T. A.)
Trivandrum-1

ഇന്ത്യൻ
വിദ്യാഭ്യാസം നൂറാണ്ടുകളിലൂടെ

7912

പ്രൊഫ: തായാട്ടു ശങ്കരൻ

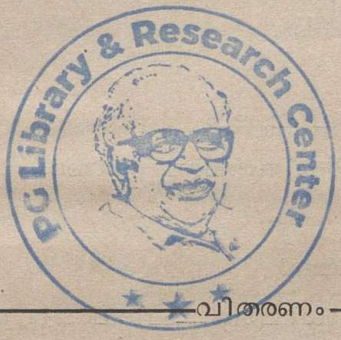

വിതരണം

കെ. ജി. ടി. എ.

കേരള ഗവണ്മെൻറ് ടീച്ചേഴ്സ് അസോസിയേഷൻ

തിരുവനന്തപുരം—1

വില ക. 50.00

370.0954

തായാട്ടു ശങ്കരന്റെ പ്രധാനകൃതികൾ

1. ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസം നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ
2. എന്റെ ആനുകാലികഡയറി
3. ആശാൻ—നവോത്ഥാനത്തിന്റെ കവി
4. ദുരവസ്ഥ—ഒരു പഠനം
5. സീതയും നിരൂപകന്മാരും
6. അമരകവി ടാഗൂർ
7. അനാച്ഛാദനം
8. ചിന്താസൗരഭം
9. പാർശ്വവീക്ഷണം
10. സാഹിത്യദീപ്തി
11. മാനസികമായ അടിമത്തം
12. പുതിയ പരിപ്രേക്ഷ്യം
13. അന്തർദർശനം
14. വ്യക്തികം—സങ്കല്പങ്ങം
15. തിരഞ്ഞെടുത്ത സാഹിത്യപ്രബന്ധങ്ങം
16. കുലപതികം
17. ജയപ്രകാശ് നാരായൺ
18. പാർലിമൻറി ജനാധിപത്യം—പിറവിയും വളർച്ചയും
19. ഭാരതീയനവോത്ഥാനത്തിന്റെ രൂപരേഖ
20. മരിച്ച ലോകവും മരിക്കാത്ത ഓർമ്മകളും (കഥ)
21. സുവർണ്ണനദിയുടെ രാജാവ് (കഥ)
22. നീതിയില്ലാത്ത നിയമം (നാടകം)
23. വനഭോജനം (നാടകം)
24. തിരഞ്ഞെടുത്ത സാഹിത്യപ്രബന്ധങ്ങം (ഭാഗം 1)

ഞങ്ങൾക്കു പറയാനുള്ളത്

കേരള ഗവണ്മെൻറ് ടീച്ചേഴ്സ് അസോസ്സിയേഷൻറെ (കെ. ജി. ടി. എ.) പ്രസിദ്ധീകരണവിഭാഗമായ അധ്യാപക ലോകം പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണരംഗത്തേക്കു കടക്കുകയാണ്. കെ.ജി.ടി.എ.യാണ്, അധ്യാപക–സർവ്വീസ് സംഘടനാരംഗത്ത് ഈ സംരംഭത്തിലേക്ക് ആദ്യം കടന്നുവരുന്നതെന്ന് തെല്ലഭിമാനത്തോടെ പറയാൻ കഴിയും. നമ്മുടെ സാമൂഹ്യ–സാംസ്ക്കാരികരംഗത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി പഠിക്കാനും പരിശോധിക്കാനും പര്യാപ്തമായ പ്രസ്ഥങ്ങളായിരിക്കും ഞങ്ങളും പുറത്തിറക്കുന്നത്.

ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെക്കുറിച്ച് നാളിതു വരെയുള്ള വളർച്ചയെയും അതിൻറെ പരിണാമദശകളെയും കുറിക്കുന്ന പഠനാർഹമായ ഒരു പ്രസ്തുതമാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്രഥമോപഹാരം. ഏറെ പറയുകയും ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ കൂടിയും ഒട്ടേറെ ക്ലിഷ്ടതയും അവ്യക്തതയും നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന രംഗമാണ് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗം. അതു കൊണ്ടു തന്നെ ഈ വീഥിയിൽ ഒരു തിരിനാളം കൊളുത്താനാണ് ''ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസം നൂറാണ്ടുകളിലൂടെ'' എന്ന പ്രസ്തുതത്തിലൂടെ ഞങ്ങളും പ്രമിക്കുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻറെ ബഹുമുഖസ്പർശിയായ ഇത്തരം ഒരു പ്രസ്തുതം മലയാളത്തിൽ ഇന്നു വരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. പ്രസ്തുതരചന നടത്തിയിരിക്കുന്നത് ശ്രീ തായാട്ടു ശങ്കരനാണ്. ഞങ്ങളുടെ ആവശ്യപ്രകാരം, പ്രമകരമായ ഈ ജോലി ഏറെറടുത്ത് പൂർത്തീകരിച്ചു തന്ന ശ്രീ തായാട്ടിനോട് ഞങ്ങളും എന്നെന്നും കൃതജ്ഞതയുള്ളവരായിരിക്കും.

പ്രീ പബ്ളിക്കേഷനോടെ വില്പനയാരംഭിച്ച ഈ പുസ്തകത്തിന് അധ്യാപകരടക്കമുള്ള പരസഹസ്രം വായനക്കാരെ വരിക്കാരായി ചേർക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അധ്യാപകലോകത്തിൻറെ ഈ കടിഞ്ഞൂൽ കനിയെ അകമഴിഞ്ഞ് ആശീർവദിച്ച് അനുഗ്രഹിച്ച എല്ലാവർക്കും നന്ദി പറയുകയാണ്.

ഈ പുസ്തകത്തിൻറെ അച്ചടി ഏറെറടുത്ത് മോടിയോടും ശുദ്ധയോടുംനിർവ്വഹിച്ചു തന്നത് തിരുവനന്തപുരം സെൻറ് ജോസഫ്സ് പ്രസ്സാണ്. സെൻറ് ജോസഫ്സ് പ്രസ്സ് പ്രവർത്തകരോടും വിശേഷിച്ച് ജീവനക്കാരോട്ടും ഞങ്ങൾക്ക് കുറുണ്ട്, നന്ദിയുണ്ട്. ഈ പ്രസ്തുതത്തിൻറെ അച്ചടിയിലും പ്രസിദ്ധീകരണത്തിലും വിലയേറിയ സഹായങ്ങളും നൽകിയിട്ടുള്ള ശ്രീ എം. എഫ്. തോമസ്സിനോട് ഞങ്ങളും കടപ്പെട്ടവരാണ്.

വായനക്കാരുടെ കൈകളിലേക്ക് അധ്യാപകലോകത്തിൻറെ പ്രഥമസംരംഭം ഞങ്ങളും സമർപ്പിക്കട്ടെ, സാഭിമാനം! സസന്തോഷം!

തിരുവനന്തപുരം
4—4—1982

കെ.ജി.ടി.എ.
സംസ്ഥാന കമ്മറ്റി

ആമുഖം

നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നങ്ങളിൽ എന്റെ താത്പര്യം എങ്ങനെയോ പണ്ടേ തന്നെ ചെന്നു പതിച്ചിരുന്നു. പഴയ മലബാറിലെ എയിഡഡ് സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകപ്രസ്ഥാനവുമായി അതിന്റെ ബീജാധാനദശയിൽത്തന്നെ അനൗദ്യോഗികമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തുന്നതിന്ന് എനിക്കു സന്ദർഭം ലഭിച്ചു. അതാവാം എന്റെ ശ്രദ്ധയെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവിട്ടത്. തുടർന്ന് അദ്ധ്യാപനം ജീവിതവൃത്തിയായി സ്വീകരിച്ചതോടെ ആ ബന്ധത്തിന്നു ദൃഢത കൂടി. ദേശീയപ്രസ്ഥാനം ഉണർത്തി വിട്ട പ്രബുദ്ധത, ഒരു ദേശീയവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിക്കു വേണ്ടിയുള്ള ദാഹം ജനങ്ങളിൽ വളർത്തി. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ വ്യക്തിഗതസംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായി കണ്ടാൽ പോരെന്ന ബോധം മഹാത്മാ ഗാന്ധിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസചിന്തകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടപ്പോഴാണ് എനിക്കു ബോദ്ധ്യമായത്. ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യം കൈവന്നു. എന്നാൽ ദേശീയപ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കപ്പെട്ടില്ല. സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിൽ ദേശീയപ്രബുദ്ധതക്ക് പുതിയ അർത്ഥമാണുള്ളത്. അതു കൊണ്ടു തന്നെ, അന്നു വരെ പുലർത്തിപ്പോന്ന പല ധാരണകളെക്കുറിച്ചും വീണ്ടുവിചാരം നടത്തുന്നതിനും പുതുതായി വിലയിരുത്തുന്നതിനും അതു നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. അതിൽ ഒരു എളിയ പങ്ക് ഞാനും വഹിച്ചുവെന്നതിന്റെ തെളിവാണ് ഈ പുസ്തകം.

വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് പല കാലത്തായി എഴുതിയ ലേഖനങ്ങൾ അതേ രൂപത്തിൽ ഒരിടത്തു സമാഹരിക്കുന്നത് പ്രയോജനപ്രദമാകും എന്ന നിർദ്ദേശം വന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പല തലത്തെയും സ്പർശിക്കുന്ന ലേഖനങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പല കാലത്തായി ഉണ്ടായ പ്രതികരണങ്ങളാണ് അവ. അതു കൊണ്ടു തന്നെ ആശയപരമായ ആവർത്തനവും കാലഹരണപ്പെട്ട അഭിപ്രായങ്ങളും ചില ലേഖനങ്ങളിൽ കാണാം. എന്നാലും, അവയൊന്നും തിരുത്തുന്നതിന്ന് ഈ പുസ്തകത്തിൽ മുതിർന്നിട്ടില്ല. സംഭവം കഴിഞ്ഞ ശേഷം വിജ്ഞനാവുന്നതിൽ വലിയ അർത്ഥമില്ലല്ലോ. അതതു സന്ദർഭത്തിൽ എന്റെ പ്രതികരണം എന്തായിരുന്നുവോ ആ രൂപത്തിൽ തന്നെ വായനക്കാരന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുകയാണ് സത്യസന്ധമായ സമീപനം.

ഈ പുസ്തകം അഞ്ചു ഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുകയാണെങ്കിലും എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതിലെ നാലാം ഭാഗമാണ് പ്രധാനം. ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ വ്യക്തിത്വം അനാ

വരണം ചെയ്യുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാഭിപ്രായപ്രകാശനത്തിലൂടെയാണ് എന്നതു തന്നെ കാരണം. ഈ ലേഖനങ്ങളും എല്ലാം ഒരിടത്തു സമാഹരിക്കുമ്പോൾ വിദ്യാഭ്യാസലോകവുമായി ബന്ധമുള്ള ഏതെങ്കിലും ഏജൻസ് അതിന്റെ പ്രസാധനത്തിനുള്ള ചുമതല വഹിക്കുമെങ്കിൽ അതായിരിക്കും നല്ലതെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും സുഘടിതവും പുരോഗമനോന്മുഖമായ കാഴ്ചപ്പാടുള്ളതും ആയ കേരള ഗവൺമെന്റ് ടീച്ചേഴ്സ് അസോസിയേഷൻ (കെ. ജി. ടി. ഏ.) ഈ ചുമതല ഏറ്റെടുക്കുന്നതിന്ന് സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിച്ചപ്പോൾ ഈ ഗ്രന്ഥകാരനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതൊരു വലിയ ചാരിതാർത്ഥ്യതയുടെ നിമിഷമായിരുന്നു. ആ സംഘടനയോടും അതിന്റെ സുശിക്ഷിതനേതൃത്വത്തോടുമുള്ള കൃതജ്ഞത ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തട്ടെ. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ രൂപസംവിധാനം ഈ രൂപത്തിലാക്കുന്നതിന് എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് കെ. ജി. ടി. ഏ. സെക്രട്ടറി ശ്രീ പി. കെ. നമ്പ്യാരാണ്. പല സമാഹാരത്തിലായി ചിതറിക്കിടക്കുന്ന എന്റെ ലേഖനങ്ങൾ ഒരു പുസ്തകത്തിൽ കൊണ്ടു വരിക എന്നേ ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളു. അതു പോരെന്നും ആ ലേഖനങ്ങൾ വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നതിന് ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഇന്നോളമുള്ള വളർച്ചയെക്കുറിച്ച് ഒരു സാമാന്യാവലോകനമെങ്കിലും പശ്ചാത്തലമായി ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും ശ്രീ നമ്പ്യാർ നിർദ്ദേശിച്ചു. അതോടെ എന്റെ എളിയ സംരംഭം വലിയ ചുമതലയായി മാറി.

വിദ്യാഭ്യാസപരമായി എഴുതുന്ന പുസ്തകത്തിന് പൂർണ്ണത എന്നൊന്നില്ല. പരിഹരിക്കാവുന്ന അപൂർണ്ണതകൾ ഈ പുസ്തകത്തിന്നുണ്ടെന്ന ബോധം ഗ്രന്ഥകർത്താവിനുണ്ട്. പക്ഷേ ഏകമുഖമായ തപസ്യ ആവശ്യമായ സംരംഭത്തിൽ ബഹുകാര്യതത്പരനായ എന്നെപ്പോലൊരാൾക്ക് ഇത്രയൊക്കെയേ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു കഴിവുള്ളു. വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായ പുസ്തകങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ എണ്ണത്തിൽ കുറവാണെങ്കിലും ഇല്ലാതില്ല. എന്നാൽ ഇത്തരം ഒരു വലിയ ക്യാൻവാസ് വച്ചു കൊണ്ടു രചിക്കപ്പെടുന്ന ആദ്യത്തെ ഗ്രന്ഥമാണ് ഇതെന്ന് അവകാശപ്പെടാം. ആ അവകാശപ്പെടലിൽത്തന്നെ ഇതിന്റെ അപൂർണ്ണതയ്ക്കുള്ള ന്യായീകരണവും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വായനക്കാരിൽ ഒരാളിലെങ്കിലും വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നങ്ങളിൽ ജിജ്ഞാസ വളർത്തുന്നതിന് ഈ പുസ്തകം കാരണമായി ഭവിച്ചുവെങ്കിൽ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ രചനയ്ക്കും പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനും ചെലവഴിച്ച അനേകം ദിനരാത്രങ്ങൾ വ്യർത്ഥമായില്ല എന്നഭിമാനിക്കാം.

മാങ്കാവ്
കോഴിക്കോട് 7
1982 മാർച്ച് 31

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്

വിഷയവിവരം

ഭാഗം 1 — 1

പ്രാചീനവിദ്യാഭ്യാസം ഒരു സാമാന്യാവലോകനം

പഠനരീതി—അബ്രാഹ്മണവിദ്യാഭ്യാസം—വിദ്യാഭ്യാസം ബ്രാഹ്മണകാലഘട്ടം—ബുദ്ധമതകാലഘട്ടം—മുഗ്ധം കാലഘട്ടം—പ്രാചീനഭാരതത്തിൽ സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം—പ്രാചീനഭാരതീയസർവ്വകലാശാലകൾ—നാളന്ദ—വിക്രമശില—ജഗദ്ദല—നാദിയ—മിഥില—തക്ഷശില—വളഭി

ഭാഗം 2 — 77

ആധുനികയുഗത്തിലെ അന്വേഷണയാത്ര

ഇന്ത്യയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനരേഖ—മെക്കോളെയുടെ മിനിട്ട്സ് (1835)—വൂഡ്സ് ഡിസ്പാച്ച് (1854)—ഹണ്ടർ കമ്മിഷൻ (1882–1883)—ഹാർട്ടോഗ് കമ്മറ്റി റിപ്പോർട്ട് (1929)—സാർജന്റ് റിപ്പോർട്ട് (1944)—അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസം (1937)—സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിഷൻ (1948–49) — സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിഷൻ (1952–53) — കോത്താരിക്കമ്മിഷൻ — കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചരിത്രം

ഭാഗം 3 — 145

ശിശുവിദ്യാഭ്യാസം

ശിശുശിക്ഷണത്തെക്കുറിച്ച് റസ്സൽ—ശിശുവിന്റെ ആദ്യദിനങ്ങൾ—സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആനന്ദം—സ്വാർത്ഥവും സ്വത്തും—ഭയത്തിന്റെ നിഴലുകൾ—ധീരത ഒരു ശീലം—കളിയും കാര്യവും—നിർമ്മാണപരത—ശിക്ഷ—സത്യസന്ധത—സ്നേഹവും സഹാനുഭൂതിയും—മറ്റു കുട്ടികൾ പ്രധാനം

ഭാഗം 4 199

വിദ്യാഭ്യാസചിന്തകം

അകന്നു മറയുന്ന വിദ്യാഭ്യാസലക്ഷ്യം—അവഗണിക്കപ്പെട്ട പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം—പുകയിൽ മൂടിപ്പോയ വെളിച്ചം—കോളേജിന്റെ സ്വർഗ്ഗകവാടത്തിൽ—പബ്ലിക് സ്കൂൾ—കലാലയങ്ങളിലെ വിദ്യാർത്ഥിപ്പെരുപ്പം—ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസവും സാമ്രാജ്യത്വചൂഷണവും—വിദ്യാർത്ഥിപ്രസ്ഥാനത്തിന് ഒരു കർമ്മപദ്ധതി—കോളേജുകളിൽ സംഘർഷം—വിദ്യാർത്ഥിസമരങ്ങൾ: അവയുടെ സാമൂഹ്യപശ്ചാത്തലം—പുതിയ ലോകം പുതിയ പൗരൻ — വർഗ്ഗീയതയും വിഭാഗീയചിന്തയും — സെക്കുലർ സങ്കല്പം—ദേശീയോദ്ഗ്രഥനത്തിന്റെ സാംസ്കാരികപശ്ചാത്തലം—ദേശീയോദ്ഗ്രഥനം: പ്രശ്നവും സമീപനവും—മാനസികമായ അടിമത്തം—ഭരണഭാഷ—നമ്മുടെ ഭാഷാപ്രശ്നം—ഹിന്ദിയോ ഇംഗ്ലീഷോ? — വിദ്യാഭ്യാസം ചൈനയിൽ — സിനിമ എന്തിന്റെ മാധ്യമം? — ഡേവിഡ് ഹാരേ: സെക്കുലർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ശില്പി — റാംമോഹൻ: ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പിതാവ് — ഡൊറേസ്സിയോവും ബംഗാളി നവോത്ഥാനവും — ഗ്രനഥശാലാവിദ്യാഭ്യാസം ചരിത്രവും സാദ്ധ്യതകളും—നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗം

ഭാഗം 5 490

അനുബന്ധം

ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യ—ഇന്ത്യയിലെ ജനസാന്ദ്രത—ഇന്ത്യയിലെ സാക്ഷരത—കേരളത്തിലെ ജനസംഖ്യ—കേരളത്തിൽ ജനസാന്ദ്രത—ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ സാക്ഷരത—പുരുഷന്മാരുടെ സാക്ഷരത—സ്ത്രീകൾക്കിടയിൽ സാക്ഷരത—ഇന്ത്യയിലെ പ്രമുഖ അദ്ധ്യാപകസംഘടനകൾ—ഇംഗ്ലീഷ് അദ്ധ്യാപകപരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങൾ—ഹിന്ദി അദ്ധ്യാപകപരിശീലനസ്ഥാപനങ്ങൾ—ഇന്തയിലെ കായികാദ്ധ്യാപകപരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങൾ—State Institutes of Education—ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാന വിദ്യാഭ്യാസഗവേഷണസ്ഥാപനങ്ങൾ—പ്രമുഖ ദേശീയവിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ—ചില പ്രധാനസാർവദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസസംഘടനകൾ — കേരളത്തിലെ ദിനപ്പത്രങ്ങൾ — സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഘടനയും ഭാഷാപഠനവും അന്യനാടുകളിൽ

കേരളത്തിലെ ഉയർന്ന സാക്ഷരത

അതിന്നടിസ്ഥാനമായ സാമൂഹ്യപശ്ചാത്തലത്തെക്കുറിച്ച് ഒരന്വേഷണം

ഭാഗം 1

പ്രാചീനവിദ്യാഭ്യാസം
ഒരു സാമാന്യാവലോകനം

ഇന്ത്യയെ മാതൃഭൂമിയായി സ്വീകരിച്ച വർഗ്ഗങ്ങളിൽ ആര്യന്മാർക്കാണ് എന്തു കൊണ്ടും പ്രാഭവം ലഭിച്ചത്. ദ്രാവിഡർ, സിഥിയന്മാർ, മങ്കോളിയർ തുടങ്ങി മറ്റു വർഗ്ഗക്കാരും ഈ മണ്ണിൽ സ്വന്തം മാതൃഭൂമിയെ കണ്ടെത്തി. എന്നാൽ ആര്യ പ്രഭാവത്തിനു മുമ്പിൽ മറ്റെല്ലാം മങ്ങിപ്പോവുകയാണുണ്ടായത്.

ആര്യന്മാർ ഇന്ത്യയിൽ എത്തിയത് എവിടെ നിന്നാണെന്നും എപ്പോഴാണെന്നും ഖണ്ഡിതമായി പറയുന്നതിനു ചരിത്ര പണ്ഡിതന്മാർക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. അവർ പുറമെ നിന്നു വന്നവരല്ലെന്നു വാദിക്കുന്ന ചരിത്രകാരന്മാരും ഉണ്ട്. അതിപ്രാചീന ഭാരതത്തിന്റെ സാംസ്കാരികചരിത്രം അന്വേഷിക്കുന്നവർ മോഹഞ്ചോദാരോവിൽ നിന്നും ഹാരപ്പയിൽ നിന്നും അതാരംഭിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ സംസ്കാരത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ ഇന്നത്തെ ഭാരതീയജീവിതത്തിൽ എത്ര മാത്രം ശേഷിക്കുന്നുവെന്ന ചോദ്യത്തിന്നു ശാസ്ത്രീയമായ ഉത്തരമൊന്നും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ആര്യ സംസ്ക്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ ആധുനികഭാരതത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ പോലും അതിന്റെ ഊടും പാവും അന്യൂനമായി തുടരുന്നുവെന്നു കാണാം. ഭാരതീയസംസ്കാരം എന്നതിന് ആര്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ സംസ്കാരം എന്നു പോലും അർത്ഥമാകത്തക്ക വിധം വ്യാപകമാണ് ആ സ്വാധീനം. അവർ ഇന്ത്യയുടെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും സ്വന്തം രാജ്യങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു; മേലാളിത്തത്തിന്നു പരസ്പരം പോരാടി. അതിനിടയിൽ ചിന്താ

ലോകത്തിന്റെ ചക്രവാളസീമയെ വിസ്തൃതമാക്കിത്തീർത്ത വിസ്മയനീയങ്ങളായ പലതും അവർ കണ്ടെത്തി. മതം, തത്വ ശാസ്ത്രം, ഭൗതികശാസ്ത്രം, കല എന്നീ മണ്ഡലങ്ങളിൽ ശാഖോപശാഖകളായി പടർന്നുപിടിച്ച വമ്പിച്ച വിജ്ഞാന സമ്പത്ത് അവർ നേടിവച്ചു. സമൂഹത്തിന്റെ ഘടനാരീതിക്ക്, നൂറ്റാണ്ടുകളോളം അന്യൂനമായി നിലനിന്ന അടിസ്ഥാനമിട്ടു. ഇവയൊക്കെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ചില ദാർശനികസങ്കല്പങ്ങൾ, അവർ, പരമസത്യമായി വളർത്തിയെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ആദ്യന്തവിഹീനമായ സ്ഥലകാലങ്ങളുടെ മഹാസാഗരത്തിൽ ഒരു ജലകണമായി മാത്രമേ ഭൂമിയെയും അതിലുള്ള ജീവനെയും ഈ ദാർശനികപ്രതിഭകൾ കണ്ടിരുന്നുള്ളു. അതു കൊണ്ടു തന്നെയാവണം ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിവക്കുന്നതിൽ പ്രാചീനഭാരതീയർ പ്രായേണ വിമുഖരായിരുന്നു. ഇത്ര മാത്രം ക്ഷണികവും അപ്രധാനവുമായ സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് എന്താണിത്ര രേഖപ്പെടുത്തിവക്കാനുള്ളത് എന്നാവാം ഇവർ കൈക്കൊണ്ട സമീപനം. ജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭം ജനനമോ അവസാനം മരണമോ അല്ല, ജനനത്തിന്നു മുമ്പും മരണത്തിന്നു ശേഷവും ആത്മാവ് ഉണ്മയാണ്. ജനനമരണങ്ങൾ ഒരു ആവർത്തനപ്രക്രിയയാണ്. എന്നിരിക്കേ ചരിത്രത്തിന്ന് ഈ പ്രക്രിയയിൽ ഒരു സ്ഥാനവുമില്ല. ഇതായിരുന്നു അവർ സ്വീകരിച്ച സമീപനം.

വേദസംഹിതകളെയും തുടർന്നു ലഭിച്ച വാങ്മയങ്ങളെയും ആധാരമാക്കി ഇന്ത്യയുടെ പൗരാണികചരിത്രം രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുന്നതിന്നു ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ ചരിത്രകാരന്മാരും ചെന്നു മുട്ടിയത് അതിന്റെ സാംസ്കാരികജീവിതത്തിൽ പ്രകടമായി കണ്ട ചില സവിശേഷതകളിലാണ്. രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ ശക്തിവിശേഷങ്ങളേക്കാൾ ദാർശനികമായ സ്വാധീനശക്തിയാണ് ജീവിതത്തെ രൂപപ്പെടുത്തിയതെന്നു് അവർ കണ്ടു. അങ്ങനെ രൂപപ്പെട്ടുവന്ന ജീവിതരീതിയെ പിൽക്കാലത്ത് ഹിന്ദുമതം എന്നു വിളിച്ചുപോന്നു. ക്രിസ്തുമതം, ഇസ്ലാംമതം, ബുദ്ധമതം തുടങ്ങിയ പദസമുച്ചയങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഹിന്ദുമതം എന്നൊന്നില്ല. ഹിന്ദുജീവിതവീക്ഷണമേയുള്ളൂ.

ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസം, അന്ത്യവിശകലനത്തിൽ, ജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ഹൈന്ദവദർശനത്തിൽ നിന്നു രൂപം കൊണ്ടതാണ്. ഈ ദർശനത്തിന്ന് അനുസ്യൂതമായ ജീവിതപദ്ധതിയും മൂല്യബോധവുമാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നും രൂപം നല്കിയത്. ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണത്തിൽ മരണവും ഉൾപ്പെടുന്നു. ജീവിതവും മരണവും ചേരുമ്പോൾ മാത്രമേ സത്യത്തിന്റെ രൂപത്തിന്നു പൂർണ്ണത കൈവരുന്നുള്ളു. ''ഒരു വ്യക്തിയുടെ പരമമായ ധർമ്മം പരമസത്യത്തിലേക്കു വികാസം പ്രാപി

ക്കലാണ്; അവൻ സ്വയം പൂർണ്ണത പ്രാപിക്കലാണ്. കാരണം, ഈശ്വരത്വം പ്രാപിക്കാനുള്ള ശക്തിവിശേഷം അവനിൽ തന്നെയുണ്ട്. ദൈവികത്വത്തിന്റെ പൊരികലം ഓരോ വ്യക്തിയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.''[1] എന്ന് ഈ ദർശനത്തെ രാധാ കുമുദ് മുഖർജി വിവരിക്കുന്നു.

പ്രാചീനഭാരതീയവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന ലക്ഷ്യം വ്യക്തിയെ ഈ പൂർണ്ണതയിലേക്കു നയിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. വെറും വസ്തുനിഷ്ഠമായ ജ്ഞാനത്തിന്ന് വ്യക്തിയെ പൂർണ്ണതയിൽ എത്തിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ജ്ഞാനസാത്മീകരണത്തിലൂടെ മാത്രമേ അതു സാധ്യമാവുകയുള്ളു. തന്നെക്കുറിച്ചു തന്നെയാണ് അവന്നു മുഖ്യമായും അറിയേണ്ടത്. തന്നിൽ നിന്നും ബാഹ്യമായ പ്രപഞ്ചത്തിന്ന് ഇതിൽ വലിയ പ്രാധാന്യമൊന്നുമില്ല. ആത്മാന്വേഷണമാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം. ആത്മസാക്ഷാൽക്കാരമാണ് ലക്ഷ്യം. താനെന്ന സത്തയുടെ അഗാധതലങ്ങളെയാണ് അതന്വേഷിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ, ഈ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയുടെ പരമമായ ലക്ഷ്യവും മുഖ്യമായ കേന്ദ്രവും വ്യക്തിഗതമായിത്തീരുന്നു. ഗുരുവും ശിഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമാണ് അതു നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. ഈ ബന്ധത്തിനു തുടക്കം കുറിക്കുന്ന കർമ്മമാണ് ഉപനയനം. അതു മതപരമായ ഒരു കർമ്മമാണ്. അതോടൊപ്പം വിദ്യാരംഭത്തെക്കുറിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു കുട്ടിയെ ഫീസു വാങ്ങി രജിസ്റ്ററിൽ ചേർത്തു വിദ്യാരംഭം കുറിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ രീതിയിൽ നിന്നു തികച്ചും ഭിന്നമാണ് ഈ ഉപനയനം. അതു പുതിയൊരു ജീവിതരീതിയുടെ തുടക്കം കാണിക്കുന്നു. ഈ ജീവിതരീതിയെ ബ്രഹ്മചര്യം എന്ന പദം കൊണ്ടു കുറിക്കുന്നു. ''ബ്രഹ്മചര്യം നമ്മെ ബ്രഹ്മത്തിലേക്ക്—ഈശ്വരനിലേക്ക്—നയിക്കുന്ന ജീവിതരീതിയാകുന്നു. പ്രത്യുൽപാദനപ്രക്രിയയുടെ മേലുള്ള സമ്പൂർണ്ണമായ സംയമനമാണത്. വിചാരത്തിലും വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും സംയമനം ഉണ്ടായിരിക്കണം. വിചാരം സംയമിതമല്ലെങ്കിൽ മറ്റു രണ്ടും അനിയന്ത്രിതമാകും'' എന്നു ഗാന്ധിജി ഇതിനെ വിവരിക്കുന്നു.[2] മനസ്സിന്റെ മേൽ നടത്തുന്ന കർശനമായ ശിക്ഷണമാണ് ബ്രഹ്മചര്യം കൊണ്ടു പ്രധാനമായും സാധിക്കുന്നത്. ശ്രവണം, മനനം, നിദ്ധ്യാസനം എന്നീ മൂന്നു പടവുകളിലൂടെ വിദ്യ അഭ്യസിക്കുന്നുവെന്ന് ഉപനിഷത്തുകളും ഉൽഘോഷിക്കുന്നു. അതിപ്രാചീനകാലം മുതൽ ഉണർന്നു പാടിയ ഇന്ത്യയുടെ ആത്മാവ് അതിന്റെ ചൈതന്യമായ സംസ്കാരത്തെ തലമുറകളിലൂടെ കൈമാറിപ്പോന്നത് വാങ്മയരൂപത്തിൽ പകർന്നു കൊടുത്തു കൊണ്ടാണ്. ചിന്തയിലൂടെയും ചർച്ചയിലൂടെയും കാര്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥസ്വരൂപം ഉൾ

1. Ancient Indian Education, Radha kumud mukerji, Page xiii.
2. All men are brothers, Page 258.

ക്കൊള്ളുമ്പോഴും ആയതിനെ നിദ്ദിധ്യാസനം എന്നു പറയുന്നു. വിദ്യയഭ്യസിക്കുന്നതിന്നു ചിട്ടപ്പെടുത്തിവച്ച ജീവിതരീതിയത്രേ ബ്രഹ്മചര്യം.

പഠനരീതി: വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയാൽ ശിഷ്യൻ ദക്ഷിണ നല്കി ഗുരുവിനോടു വിടവാങ്ങുന്നു. അപ്പോഴും ഗുരു ചെയ്യുന്ന ആശംസാവാക്യം ശ്രദ്ധേയമാണ്.[1] ''സത്യം എന്തോ അതു മാത്രം പറയുക. വേദപഠനത്തിൽ അലംഭാവം പാടില്ല. ഗുരുവിന്നു ദക്ഷിണ നല്കിയ ശേഷം നിന്റെ വംശത്തിന്റെ സൂത്രത്തിന്നു ഭംഗം വരാതെ കാത്തുകൊള്ളുക. സത്യത്തിൽ നിന്നും ധർമ്മത്തിൽ നിന്നും വ്യതിചലിക്കാതിരിക്കുക. ആരോഗ്യം വിഗണിക്കരുത്. ലൗകികമായ അഭിവൃദ്ധിയിൽ അശ്രദ്ധ പാടില്ല. വേദത്തിന്റെ സ്വാദ്ധ്യായത്തിലും ശിക്ഷണത്തിലും അശ്രദ്ധ കാണിക്കാതിരിക്കുക.....''

ഉപനിഷത്തുകളുടെ രചനാരീതിയിൽ നിന്ന് അന്നത്തെ ശിക്ഷണസമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് ഒരു സാമാന്യരൂപം കിട്ടുന്നു. ഗുരു–ശിഷ്യ സംവാദത്തിന്റെ രൂപത്തിലാണ് ഉപനിഷത്തുകളും രചിക്കപ്പെട്ടത്. ശിഷ്യന്മാർ ചോദ്യം ചോദിക്കും. ഗുരു വിശദമായി വിവരിക്കും. ചിലപ്പോൾ കഥാകഥനരീതി കൈക്കൊള്ളും. ചിലപ്പോൾ പാരബിയം (പ്രശ്നകഥകളും) എന്ന രൂപത്തിലാവും വിഷയാവതരണം. പ്രശ്നം (ചോദ്യം), അഭിപ്രശ്നം (മറുചോദ്യം), പ്രശ്നവിവേകം (ഉത്തരം) ഈ രീതി സാർവ്വത്രികമായിരുന്നു. ഗുരു ഒരു പ്രവാചകനെപ്പോലെ ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുന്ന രീതിയും ഇല്ലാതില്ല. ശിഷ്യന്റെ ചിന്താപരതയെ വളർത്തുന്നതിന്നു മനനം അനുപേക്ഷണീയമായ ഭാഗമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടു. മനസ്സിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽ സാഹചര്യത്തിന്നുള്ള സ്വാധീനത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരു കഥ ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ശരീരത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിനെ ഛേദിച്ചു നിർത്താനാവില്ല എന്നതത്വം ആ കഥ തെളിയിക്കുന്നു. ശ്വേതകേതുവിനെ പിതാവ് പതിനഞ്ചു ദിവസം ഉപവസിപ്പിച്ചു. ജലം മാത്രം നല്കി. അതു കൊണ്ട് പ്രാണൻ അവശേഷിച്ചു. അതു കൊണ്ട് പ്രാണൻ ജലത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന കാര്യം വ്യക്തമാക്കി. ഉപവാസത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ വേദമന്ത്രങ്ങളും ചൊല്ലുന്നതിന്ന് അച്ഛൻ കല്പിച്ചു. പക്ഷേ, ആ ജ്ഞാനം തന്നിൽ നിന്നു നിശ്ശേഷം മറഞ്ഞുപോയിരിക്കയാണെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ശിഷ്യൻ അദ്ഭുതപ്പെട്ടു. പിതാവ് പുത്രനു് അല്പാല്പം ഭക്ഷണം നല്കി. അതോടെ ആ ജ്ഞാനവും മെല്ലെമെല്ലെ തെളിഞ്ഞുവന്നു. അതിൽ നിന്ന്, മനസ്സ് അന്നത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു ബോദ്ധ്യമായി. മനസ്സിന്നു് അന്നം കൊണ്ടു

---

1. Mukerji, Page 99.

സമ്പുഷ്ടമായ ഒരു ദേഹത്തിൽ മാത്രമേ പ്രവർത്തിക്കാനാവുക യുള്ളു. അതേ പോലെ, വാക്കിന്ന് തേജസ്സ് കൂടിയേ തീരു. ഭക്ഷണത്തിൽ നിന്നു സംഭരിക്കുന്ന കലോറി തന്നെ തേജസ്സ്.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു മൂന്നു തരം സ്ഥാപനങ്ങളും അന്നു നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്ന് ഗുരുഗൃഹം തന്നെ. അവിടെ ശി ഷ്യൻ ഗുരുവിനോടൊപ്പം താമസിച്ച്, ഗുരുവിനെ പരിച രിച്ച്, ശിക്ഷണം തേടുന്നു. മറ്റൊന്ന് ചർച്ചാപരിഷത്തുക ളാണ്. ''ഉപനിഷത്തുകളും തന്നെ ഒരർത്ഥത്തിൽ അത്തരം അക്കാ ദമിക്ക് ചർച്ചകളുടെ അനന്തരഫലമായ പ്രാമാണികരേഖക ളാണെന്നു പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്. അക്കാലത്തെ പ്രശസ്ത പണ്ഡിതന്മാരുടെ ദാർശനികസദസ്സുകളുടെ സംഭാവനയാണ് അവയെന്നു പറയാം'' എന്നാണ് ശ്രീ മുഖർജി അഭിപ്രായപ്പെ ടുന്നത് (135). ഈ ആചാര്യന്മാർ നടത്തിയ സത്യാന്വേഷണ ത്തിന്റെയും ആത്മാന്വേഷണത്തിന്റെയും ഫലത്തെക്കുറി ച്ചുള്ള ചർച്ചകളാണവ. ഈ അന്വേഷണമാണ് മറ്റെല്ലാ അന്വേ ഷണത്തേക്കാളും ഉന്നതമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടത്. ഈ രണ്ടു വിദ്യാ കേന്ദ്രങ്ങൾക്കും പുറമെ അക്കാലത്ത് വലിയ വിദ്വൽസദസ്സു കളും നടന്നിരുന്നുവെന്നതിന്നും തെളിവുകളും ഉണ്ട്. രാജ്യത്തിലെ പ്രമുഖരായ പണ്ഡിതന്മാരെ ഒരിടത്തു വിളിച്ചുകൂട്ടി വിവിധ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചർച്ചചെയ്യുന്നതിന്ന് രാജാക്കന്മാർ വേദി കളും ഒരുക്കിക്കൊടുത്തിരുന്നു. അത്തരം വിദ്വൽസദസ്സുകളിൽ നടക്കുന്ന വാദപ്രതിവാദങ്ങളുടെ ഒടുവിൽ വിജയികളായവർക്ക് സമ്മാനങ്ങളും ബഹുമതികളും നല്കിപ്പോന്നു.

ബ്രാഹ്മണവിദ്യാഭ്യാസം: പുരാതനഭാരതത്തെക്കുറിച്ച് എന്തെങ്കിലും സൂചനകളും നല്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഏറിയകൂറും മതപരമാണ്. അത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങളും, സ്വാഭാവികമായി, പുരോ ഹിതവർഗ്ഗത്തെ മുൻനിർത്തി രചിക്കപ്പെട്ടവയായിരിക്കും. അതു കൊണ്ട് പുരോഹിതവർഗ്ഗമായ ബ്രാഹ്മണർക്ക് പ്രാമുഖ്യം നല്കുന്നതല്ലാത്ത ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. അതു കൊണ്ടാണ് ''ക്ഷത്രിയരുടെ പരിശീലനത്തിനുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതിയെക്കുറിച്ചു കാര്യമായ തെളിവുകളൊന്നും അവശേഷി ച്ചിട്ടില്ല'' എന്ന് മാക്ഡോണൽ പറയുന്നത്. കീത്തും ഇതേ അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോ ജാതിക്കും സമു ദായം നീക്കിവച്ച തൊഴിലും അവയ്ക്കു നല്കിപ്പോന്ന വിദ്യാ ഭ്യാസവും തമ്മിൽ അടുത്ത ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അതിപ്രാ ചീനഭാരതത്തിൽ ഒരേ ജാതിക്കാർക്കു തന്നെ പല തരം തൊഴിലു കളും നല്കിപ്പോന്നതിന്നും തെളിവുകളുണ്ട്. ഋഗ്വേദത്തിലെ ഒരു മന്ത്രം ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നു. താനൊരു കവിയാണെന്നും തന്റെ അച്ഛൻ ഒരു ഭിഷ്വാവാണെന്നും അമ്മ ധാന്യം പൊടി ക്കുന്ന വൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടവളാണെന്നും അതിൽ പറയുന്നു. ക്ഷത്രിയരിൽ ചിലർ പുരോഹിതവർഗ്ഗത്തെപ്പോലെ ജ്ഞാനവി

ജ്ഞാനങ്ങളുടെ അന്വേഷണത്തിൽ വ്യാപൃതരായിരുന്നു. പക്ഷേ അത്തരക്കാർ വളരെ ദുർലഭമായിരുന്നു. സാധാരണ നിലയിൽ ക്ഷത്രിയർ പ്രജാപരിപാലനത്തിലാണ് ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നത്. അതിന്നാവശ്യമായ ശിക്ഷണവും അവർ നേടിപ്പോന്നു. വില്ലാണ് അവരുടെ പ്രധാനമായ ആയുധം. ഭരണത്തിന്നാവശ്യമായ പഠനത്തിൽ അവർ സ്വയം മുഴുകി. നീതിശാസ്ത്രവും ധനുർവിദ്യയും അതിന്റെ ഭാഗങ്ങളായിരുന്നു. ക്ഷത്രവിദ്യ അവരുടെ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസമായിരുന്നു. ഭരണവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭരണനീതിയും രാഷ്ട്രനീതിയും ചേർന്നതാണ് ക്ഷത്രവിദ്യ. ഈ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു പോലും ബ്രാഹ്മണരുടെ സഹായം ക്ഷത്രിയർക്കാവശ്യമായിരുന്നു. ശതപഥബ്രാഹ്മണം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കിയാൽ ബ്രാഹ്മണരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും വിദ്യാദാനത്തിന്റെയും വൈപുല്യവും ബഹുമുഖത്വവും വ്യക്തമാവും. സർപ്പവിദ്യ, ഇന്ദ്രജാലവിദ്യ, ദേവാജനവിദ്യ (നൃത്താദിലളിതകലകൾ) എന്നിവയെല്ലാം ബ്രാഹ്മണർക്കു സുവിദിതമായിരുന്നു. അവയിലൊക്കെ അവർ അന്യർക്കു ശിക്ഷണം നല്കുകയും ചെയ്തു. ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരിൽ ഉന്നതരായ വിഭാഗവും ചേർന്നാൽ ബുദ്ധിപരവും സാംസ്കാരികവുമായ ഒരു വർഗ്ഗമായി.

വൈദികസാഹിത്യത്തിൽ വൈശ്യരെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങൾ വളരെക്കുറച്ചു മാത്രമേയുള്ളു. അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചു കാര്യമായ തെളിവൊന്നും കിട്ടാനില്ല. പഠിച്ചുപോന്ന വിഷയവും പഠിപ്പിച്ച രീതിയും അറിയാൻ ഒരു വഴിയുമില്ല. സമുദായത്തിന്റെ രക്തധമനിയായ സമ്പത്തിന്റെ കൈകാര്യകർത്താക്കൾ എന്ന നിലയ്ക്ക് വൈശ്യരുടെ സ്ഥാനത്തെ വിഗണിക്കുന്നതിന്നു സാദ്ധ്യമല്ല. അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസവും പ്രധാനം തന്നെ. എന്നിരിക്കേ അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ആവശ്യമായ സംവിധാനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. അവർക്ക് ജീവിതത്തിലായാലും മരണത്തിലായാലും നുകവും കരിക്കോലും മുഖ്യം തന്നെ. ശൂദ്രരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചും തെളിവൊന്നുമില്ല. അവർക്കു വിദ്യാഭ്യാസം നിഷിദ്ധമായിരുന്നുവെന്നു കരുതുന്നതു ശരിയല്ല. ''ശൂദ്രമക്ഷരസംയുക്തം ദൂരതഃ പരിവർജ്ജയേൽ'' എന്ന മനുസ്മൃതിവാക്യം, ആദിമനുവിന്റെതാണോ അതല്ല പിൽക്കാലത്ത് എഴുതിച്ചേർത്തതാണോ എന്നത് വിവാദപ്രശ്നമാണ്. ദേവജനവിദ്യയിൽ കീഴ്ജാതിക്കാർക്ക് പ്രാവീണ്യമുണ്ടായിരുന്നു. നൃത്തം, ഗാനം, ഉപകരണസംഗീതം, സുഗന്ധവസ്തുനിർമ്മാണം, ചായംമുക്കൽ ഇവയൊക്കെ ദേവജനവിദ്യയിൽ പെടുന്നുവെന്നത്രേ ശാകരമതം. ശൂദ്രർ താല്പര്യം കാണിച്ചുപോന്ന വിദ്യകളാണിവ (ദേവജനവിദ്യയിൽ പ്രവീണനായിരുന്നുവല്ലോ നാരദൻ).

ചുരുക്കത്തിൽ, വിദ്യാഭ്യാസത്തെ നിയന്ത്രിച്ചുപോന്ന ബുദ്ധിപരമായ നേതൃത്വം ബ്രാഹ്മണർക്കായിരുന്നു. ഊർജസ്വലമായ ഈ ബുദ്ധിവൈഭവമാണ് രാഷ്ട്രശക്തിയെയും സാമ്പത്തികശക്തിയെയും കീഴ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് സമൂഹത്തിന്റെ മേലാളിത്തം ഉറപ്പിക്കുന്നതിന് അവർക്കു കഴിവു നല്കിയത്. ഈ വർഗ്ഗത്തിന്റെ മാനസികമായ ഉണർവ്വും ഊർജ്ജവും അദ്ഭുതകരമാണ്. ഈശ്വരാരാധനയും ദാർശനികചിന്താപദ്ധതിയെ നിത്യവികസ്വരമാക്കുന്ന അവിരാമമായ അന്വേഷണവും പിടിവാദവും ഏകത്ര കൂട്ടിയിണക്കിയ അദ്ഭുതകരമായ സിദ്ധി ഇവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഗുരുകുലവ്യവസ്ഥയനുസരിച്ച് തന്നോടൊപ്പം താമസിച്ചു പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെ മാത്രമല്ല, സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞ് ഉപരിശിക്ഷണത്തിന്നുള്ള ആചാര്യന്മാരെ തേടി പുറത്തു നിന്നെത്തുന്ന ജ്ഞാനാന്വേഷകരെയും ഇവർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. പ്രത്യേകം വിഷയങ്ങളിൽ വിദഗ്ധജ്ഞാനം തേടി അന്വേഷണകുതുകികളായെത്തുന്ന വിദ്യാർത്ഥിസംഘങ്ങളും തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ജ്ഞാനാന്വേഷണം തീർത്ഥാടനത്തിന്റെ മറെറാരു രൂപം മാത്രം. യുദ്ധം ആദിയായി പൂർണ്ണശ്രദ്ധ ആവശ്യമുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒഴിവു കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം ക്ഷത്രിയരും ഇങ്ങനെ ഉപരിവിജ്ഞാനം തേടി എത്താറുണ്ട്.

''സൂത്ര''ങ്ങളുടെ കാലഘട്ടത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെക്കുറിച്ച് ഒട്ടേറെ തെളിവുകളും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. ആദ്യത്തെ പടി അക്ഷരസ്വീകരണമാണ്. അതാണ് വിദ്യാരംഭം. എന്നാൽ യഥാർത്ഥമായ പഠനം ആരംഭിച്ച് ബ്രഹ്മചാരിയായിത്തീരുന്നത്, ഉപനയനത്തോടു കൂടിയാണ്. സാധാരണ ബ്രാഹ്മണന്ന് 8-ഉം ക്ഷത്രിയന്ന് 11-ഉം വൈശ്യന്ന് 12-ഉം ആണ് ഉപനയനത്തിന്ന് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട വയസ്സ്. ബ്രാഹ്മണന്റെ ലക്ഷ്യം വേദാദ്ധ്യയനമാണ്. വേദപഠനമാവട്ടെ ഉന്നം വക്കുന്നത് ജാതികേതരമായ സിദ്ധിയും. അതു കൊണ്ട് കാലേക്കൂട്ടിത്തന്നെ പഠനം ആരംഭിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ക്ഷത്രിയന്റെ ലക്ഷ്യം ബലവൃദ്ധിയും ആയുർവൃദ്ധിയും. അതിന്ന് ഉപനയനം 11 വയസ്സിൽ വേണം. വൈശ്യന്ന് ആയുർവൃദ്ധിയും ഐഹികൈശ്വര്യസിദ്ധിയുമാണ് ലക്ഷ്യം. കൃഷി, വ്യാപാരം, ധനം എന്നിവയിലാണ് അവന് വ്യവഹരിക്കേണ്ടത്. അതിന്ന് ശാരീരികമായ സുരക്ഷിതത്വത്തിനാണ് പ്രാഥമ്യം. പല ആചാര്യന്മാരും ഈഷൽഭേദത്തോടെ ഉപനയനത്തിന് കാലനിർണ്ണയം ചെയ്തതായി കാണാം. ഈതികേതരമായ ലക്ഷ്യമാണെങ്കിൽ ഉപനയനം നേരത്തേ കഴിയും. വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തിന്നു ദൈർഘ്യം കൂടുകയും ചെയ്യും. മറിച്ച് ഐഹികമായ നേട്ടമാണ് ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ ഉപനയനത്തിന്റെ പരമാവധി വയസ്സും അരുട്ടു നീളും. ആകെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാലപരിധി ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്യും. ഉപനയന

ത്തിന്റെ പരമാവധി വയസ്സും അതേ പരിഗണന വച്ചു കൊണ്ടാണ് നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുള്ളത്. ബ്രാഹ്മണർക്ക് 16-ഉം ക്ഷത്രിയർക്ക് 22-ഉം വൈശ്യർക്ക് 24-ഉം ആണ് പ്രായപരിധി. വേദപഠനത്തിന്നുള്ള എല്ലാ മുന്നൊരുക്കങ്ങളും പൂർണ്ണമായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുമെന്നതു കൊണ്ട് ഈ പ്രായപരിധി കൂടിപ്പോയെന്നു പറഞ്ഞു കൂടാ. തക്ഷശിലയിലെ പ്രവേശനത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതിനിടയിൽ ജാതകകഥകളുടെ ശിക്ഷണത്തിനും മറ്റു ഉപരിപഠനത്തിനുമുള്ള പ്രായം, കുറഞ്ഞത്, 16 വയസ്സ് എന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉപനയനം കഴിയാത്തവരെ പതിതരായി ഗണിച്ചുപോന്നു. അതു കൊണ്ട്, പ്രാചീനആര്യവർഗ്ഗം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു നല്കിപ്പോന്ന പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാവുന്നു. ആ കാലത്തെ ആര്യന്മാരിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നു വർണ്ണമായ ബ്രാഹ്മണർ, ക്ഷത്രിയർ, വൈശ്യർ എന്നിവരുടെ ഇടയിൽ നിർബന്ധവിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിലാക്കുന്നതിന്ന് ഈ പദ്ധതി മൂലം സാദ്ധ്യമായി. ഉപനയനം സുശക്തമായ ഒരു ശുദ്ധീകരണപ്രക്രിയയായും ഭവിച്ചു.

ഉപനയനം എന്നതിന്ന് ബ്രഹ്മത്തിലേക്ക് ഉപനയിക്കുക എന്നാണർത്ഥം. ആചാര്യൻ സ്വശിഷ്യനെ ബ്രഹ്മാഭിമുഖമായി നിർത്തുന്നു. അതോടെ നൂതനമായ ഒരു ജീവിതരീതിയും ശിഷ്യൻ കൈക്കൊള്ളുന്നു. ബ്രഹ്മചര്യമെന്ന ആ ജീവിതപദ്ധതിക്ക് അതിന്റെതായ നിയമങ്ങളും നിശ്ചയങ്ങളുമുണ്ട്. വസ്ത്രം, ഉപകരണം, ബാഹ്യമായ ആകാരം എന്നിവയിൽ അതു വ്യക്തമാണ്. ബ്രഹ്മചാരികൻ അജിനം ധരിക്കണ്ടേ. മൃഗചർമ്മം (പ്രായേണ കൃഷ്ണമാനിന്റെ തോൽ) കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതും അരയ്ക്കു മേലേ അണിയുന്നതുമായ വസ്ത്രമാണ് അജിനം. ബ്രാഹ്മണർക്കും ക്ഷത്രിയർക്കും വൈശ്യർക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം മൃഗങ്ങളുടെ അജിനമുണ്ട്. അവർ വാസമണിഞ്ഞിരിക്കണ്ടേ. അരയ്ക്കു തഴെയുള്ള വസ്ത്രമാണ് വാസം. അതിലും ജാതി തിരിച്ചുള്ള അന്തരമുണ്ട്. ബ്രഹ്മചാരി, ദണ്ഡധാരിയായിരിക്കും. ബ്രാഹ്മണനാണെങ്കിൽ ദണ്ഡിന്ന് തലയറ്റം നീളമുണ്ടാവും. ക്ഷത്രിയന്ന് നെറ്റിയറ്റമാണ് നീളം. വൈശ്യന്റെ ദണ്ഡിന്ന് മൂക്കറ്റമാണ് നീളം വിധിച്ചത്. ബ്രഹ്മചാരികൻ മേഖലയണിഞ്ഞിരിക്കും. ബ്രാഹ്മണർക്ക് മുഞ്ഞുപ്പുല്ലും ക്ഷത്രിയർക്ക് ഞാണുണ്ടാക്കുന്ന ജ്യാവും വൈശ്യർക്ക് ചരടുമാണ് മേഖല. മുമ്മൂന്ന് ചരടുള്ള മൂന്നു ചരടുകൾ പിരിച്ചുണ്ടാക്കിയതാണ് യജ്ഞോപവീതം.

ഉപനയനത്തിന്ന് തന്നെ തേടിയെത്തുന്ന ശിഷ്യന്റെ പേരും വംശനാമവും ഗുരു ആദ്യമായി അന്വേഷിക്കുന്നു. അതു രണ്ടും ചൊല്ലിക്കൊണ്ട് തന്നെ ശിഷ്യനായി സ്വീകരിക്കേണം എന്ന് അവൻ ഗുരുവിനോട് അർത്ഥിക്കണം. നീ ആരുടെ ശിഷ്യൻ എന്ന് ഗുരു അങ്ങോട്ടു ചോദിക്കും. അങ്ങയുടെ എന്നാണുത്തരം.

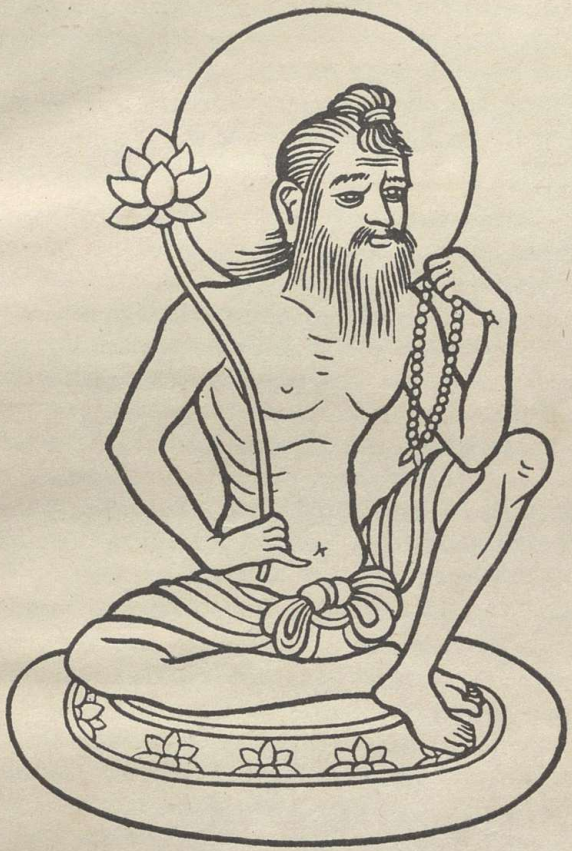

വസിഷ്ഠൻ—ഇരിക്കുന്നു

ഗുരുവിൽ വിശ്വാസവും ബ്രഹ്മചര്യത്തിൽ നിഷ്ഠയും തോന്നിക്കുന്നതിനുള്ളതാണ് ഈ ചോദ്യോത്തരങ്ങൾ. അതോടെ പരിപൂർണ്ണസമർപ്പണത്തിലൂടെയുള്ള ഗുരുശിഷ്യബന്ധം ആരംഭിക്കുന്നു. ''നിന്റെ ഹൃദയം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ മിളനം ചെയ്യട്ടെ. എന്റെ മനസ്സ്, അതോടെ നിന്റെ മനസ്സിനെ അനുസന്ധാനം ചെയ്യട്ടെ. എന്റെ വാക്കുകളിൽ നീ ഹൃദയപൂർവ്വമായ ആനന്ദം കണ്ടെത്തട്ടെ. നീ എന്നോടു മാത്രം ചേരുക. എന്നിൽ നിന്റെ ചിന്ത നിവസിക്കട്ടെ. എന്റെ മേൽ മാത്രമാവട്ടെ നിന്റെ ആദരവ്. ഞാൻ സംസാരിക്കുമ്പോൾ നീ നിശ്ശബ്ദനായിരിക്കുക.....'' എന്ന ആശംസയോടെയാണ് ഗുരു ഒരാളെ ശിഷ്യനായി സ്വീകരിക്കുന്നത്.

''ശിഷ്യന്റെ ആന്തരപ്രകൃതിയും സ്വഭാവവും വികസിപ്പിക്കുകയെന്നത് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അനുപേക്ഷണീയമായ ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടു. വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ ഈ അംശത്തിന്നു നല്കിപ്പോന്ന പ്രാധാന്യം താഴെ ചേർത്ത മനുസ്മൃതിവാക്യത്തിൽ നിന്നു വ്യക്തമാണ്: ''ഐന്ദ്രിയമായ അഭിലാഷത്തിന്റെ വ്യാധി പിടിപെട്ട ഒരു ഹൃദയത്തിന്നു വേദപഠനമോ ഉദാരതയോ ത്യാഗമോ സ്വയംശിക്ഷണത്തിലൂടെ ആത്മനിയന്ത്രണമോ വ്രതചര്യകളിൽ നിഷ്ഠയോ നേടുക സാദ്ധ്യമല്ല.....'' അതു കൊണ്ടാണ് പ്രാചീനവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ജീവിതത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളും വെറും ബുദ്ധിപരമായ വിജ്ഞാനാർജ്ജനത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായത്''.

വേദപഠനം വർഷത്തിൽ എല്ലാ ദിവസവും ഉണ്ടാവില്ല. അനദ്ധ്യായദിനങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. വർഷത്തിൽ പകുതിയിൽ കുറഞ്ഞ ദിനങ്ങൾ മാത്രമേ വേദപഠനത്തിന്നു വിനിയോഗിക്കാറുള്ളു. എന്നാൽ വിദ്യാർത്ഥിജീവിതത്തിന്മേൽ ചുമത്തിയിട്ടുള്ള കർശനമായ നിയമങ്ങൾ എന്നും പാലിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആ നിബന്ധനകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അനദ്ധ്യായദിനങ്ങൾ എന്നൊന്നില്ല. അക്കാര്യത്തിൽ ഇളവും വിട്ടുവീഴ്ചയും ഇല്ല. സൂര്യോദയത്തിന്നു മുമ്പ് കുട്ടി എഴുന്നേല്ക്കണം. അതു പിഴച്ചാൽ ഉപവാസത്തിലൂടെ പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യണം. സൂര്യോദയത്തിലും സൂര്യാസ്തമയത്തിലും പ്രാർഥന ചൊല്ലണം. എന്നും രാവിലെയും വൈകുന്നേരവും ഗ്രാമത്തിൽ ഭിക്ഷാടനത്തിന്നു പോകണം. കിട്ടിയ ഭിക്ഷ ഗുരുവിന്നു നല്കണം. ഗുരു നല്കുന്നതല്ലാതെ ഒന്നും ഭക്ഷിക്കരുത്. വെള്ളം കൊണ്ടുവരിക, ഹോമാഗ്നിക്കുള്ള വിറകു ശേഖരിക്കുക എന്നിവ ശിഷ്യന്റെ ചുമതലയാണ്. ഹോമകുണ്ഡത്തിന്നു ചുറ്റുമുള്ള നിലം അവൻ തന്നെ അടിച്ചു തളിച്ചു ശുചിയാക്കണം. രാപ്പകൽ ഗുരുവിനെ പരിചരിച്ചു കൊണ്ട് ഗുരുവിന്റെ ആജ്ഞയ്ക്കു വേണ്ടി കാത്തുനില്ക്കണം. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ഗുരു സ്വാർത്ഥ

സിദ്ധിക്കായി ശിഷ്യനെ ചൂഷണം ചെയ്യുകയില്ലേ എന്നു സംശയിക്കാം. ഇന്നത്തെ വ്യാപാരപ്രധാനമായ ലോകത്തെ മനസ്സിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് അത്തരം ഒരു ചോദ്യത്തിനു പ്രസക്തി ഇല്ലാതില്ല. സ്വാർത്ഥപരമായ സിദ്ധിക്കായി ശിഷ്യന്റെ അധ്വാനത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ പാടില്ലെന്ന് ആപസ്തംബൻ വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുട്ടിയുടെ സമഗ്രമായ വളർച്ചയാണ്, ബുദ്ധിപരമായ വളർച്ച മാത്രമല്ല, പൗരാണികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാതൽ. ഗുരുവിന്റെ കൈയിൽ സമർപ്പിക്കുന്നത് ഒരു അസംസ്കൃതജീവിതത്തെയാണ്. അതിന്റെ ഗുണാഗുണങ്ങളും പരീക്ഷിച്ച് അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിൽ പിന്നെ, മാലിന്യങ്ങളെ ശുദ്ധിപ്രക്രിയയിലൂടെ അകറ്റേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ കറ തീർത്തെടുത്ത ശേഷം വേണം ബാഹ്യലോകത്തിലേയ്ക്കയക്കുവാൻ. ഇവരിലൂടെ വേണം സമൂഹത്തെ പടുത്തുയർത്തുവാൻ.

സമാവർത്തനം അക്കാലത്ത് ജീവിതത്തിലെ സുപ്രധാനമായ ഒരു ചടങ്ങായി കരുതപ്പെട്ടുപോന്നു. ഇന്നത്തെ കലാശാലാബിരുദം നേടലിനു തുല്യമാണ് സമാവർത്തനം. എന്നാൽ ഇന്നത്തേക്കാളും അർത്ഥപൂർണ്ണമാണത്. വിദ്യാഭ്യാസം വഴി പോലെ പൂർത്തിയാക്കിയ ഒരാളെ സമൂഹം ബഹുമതിയോടെ സ്വീകരിച്ചു പോന്നു.

വേദപഠനം അന്ന് ലിഖിതരൂപത്തിൽ ആയിരുന്നില്ല. വേദം എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നുമില്ല. അതു ശ്രുതിമാത്രവേദ്യമായിരുന്നു. അക്ഷരരൂപത്തിലൂടെ വ്യവച്ഛേദിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത സ്വരനിഷ്ഠയോടെയാണ് അത് ഉച്ചരിച്ചു പഠിച്ചത്. നമുക്കിന്നു സങ്കല്പിക്കാൻ കഴിയാത്ത വിധം അന്ന് ഓർമ്മശക്തിയെ പരിശീലിപ്പിച്ചുപോന്നു. അന്നത്തെ വൈദികന്മാരുടെ പ്രസ്തുത സിദ്ധിയെക്കുറിച്ച് അദ്ഭുതാദരത്തോടെയല്ലാതെ ഇന്ന് ഓർക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. വൈദികന്റെ ഈ സിദ്ധിയെക്കുറിച്ച് ആർ. ജി. ഭണ്ഡാർക്കർ ഒന്നാന്തരം ഒരു വിവരണം നല്കുന്നുണ്ട്.

''ആശ്വലായനശാഖയിൽ പെട്ട ഒരു വൈദികൻ സംഹിത, ക്രമ, ഗണ, പഥമനുസരിച്ച് ഋഗ്വേദം അറിഞ്ഞിരിക്കും. അതോടൊപ്പം ശിക്ഷയും യാസ്കന്റെ നിരുക്തവും പാണിനിയുടെ വ്യാകരണവും യാജ്ഞവൽക്യന്റെ ധർമ്മശാസ്ത്രവും ജ്യോതിഷവും ഛന്ദസ്സും മഹാഭാരതത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങളും കണാദൻ, ജൈമിനി, ബാദരായണൻ തുടങ്ങിയവരുടെ ദർശനങ്ങളും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കും.''

നാലുവരിക്കവിത ഉരുവിട്ട് ഹൃദിസ്ഥമാക്കുന്നതിന്നു വിഷമിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ തലമുറയ്ക്ക് ഇതു വിശ്വസനീയമല്ലെന്നു തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ അവിശ്വസനീയമായ ഒന്നും ഈ അവകാശവാദത്തിലില്ല.

വസിഷ്ഠൻ—നടക്കുന്നു

വിദ്യാഭ്യാസം ബ്രാഹ്മണകാലഘട്ടം

മനുഷ്യനെയും അവനു നേടിയെടുക്കാനുള്ള ലക്ഷ്യത്തെയും കുറിച്ച് ഓരോ സമൂഹവും പുലർത്തിപ്പോന്ന ധാരണകൾ ഭിന്നങ്ങളായിരുന്നു. അതനുസരിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ഭിന്നലക്ഷ്യങ്ങളും സമൂഹനേതൃത്വവും വിധിച്ചുപോന്നു. പ്രാചീനമായ സ്പാർട്ടൻ സമൂഹം സമരോത്സുകമായിരുന്നു. ഒന്നാന്തരം സൈനികരെ കടഞ്ഞെടുക്കുകയാണ് ആ സമൂഹം കണ്ടെത്തിയ വിദ്യാഭ്യാസലക്ഷ്യം. അതിനിണങ്ങിയ പൗരത്വബോധവും അവർ വളർത്തി. റോമാസാമ്രാജ്യവും സൈനികശക്തിക്കു പ്രാധാന്യം നൽകി. വികസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസലക്ഷ്യം സൈനികമായ കേന്ദ്രത്തിനു ചുറ്റിലുമായിരുന്നു അടിസ്ഥാനമിട്ടത്. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ രംഗപ്രവേശത്തോടെ മനുഷ്യജീവിതത്തിനു മറ്റൊരു ലക്ഷ്യം നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടു. ഐഹികപ്രപഞ്ചത്തിലെ നല്ല പൗരനും നല്ല പട്ടാളക്കാരനും ആവുകയല്ല ദൈവരാജ്യത്തിലെ ഉത്തമപൗരനാവുകയാണ് മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യമെന്ന് ക്രൈസ്തവവിശ്വാസം ഉൽഘോഷിച്ചു.

പൗരാണികഭാരതത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസലക്ഷ്യത്തിന്, അന്നത്തെ നില വച്ചു നോക്കിയാൽ, ഒരു തരം സമഗ്രതയുണ്ടായിരുന്നു. ഐഹികജീവിതത്തെ പരമലക്ഷ്യമായി അവർ അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല. ആത്മാവ്, മരണത്തോടെ ഇല്ലാതായിത്തീരുന്നുവെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ അവർ വിസമ്മതിച്ചു. 'മുട്ടയായും പുഴുവായും' അതു വിവിധരൂപത്തിൽ പുനർജന്മം കൈക്കൊള്ളുന്നു. ആത്മാവ് അനശ്വരമാണെന്ന വിശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ് ഈ പുനർജന്മവിശ്വാസവും. ആത്മാവ് അനശ്വരമാണെങ്കിൽ അത് മരണാനന്തരം, ഏതെങ്കിലും രീതിയിൽ പുനഃപ്രകാശനം കണ്ടെത്തേണമല്ലോ. ആത്മാവ് മാത്രമല്ല, അതിന്റെ കർമ്മവും ശൂന്യതയിൽ ലയിക്കുന്നില്ല. ഈ ധാരണ കർമ്മഫല

സിദ്ധാന്തത്തിൽ അവരെ കൊണ്ടുചെന്നെത്തിച്ചു. ആത്മാവ് അനശ്വരം എന്നു പറയുന്നതോടെ അതു നശിക്കുന്നില്ല എന്നർത്ഥം സഹജമായി ആ വാക്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നശിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ജനിക്കുന്നുമില്ല എന്ന നിഗമനത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതിനു പിന്നെ പ്രയാസവുമില്ല. അപ്പോൾ ഇന്നുള്ള ആത്മാവ് ഇന്നലെയും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അത് മറ്റു ജീവികളിൽ പ്രതിഫലിച്ചിരിക്കണം എന്ന അഭ്യൂഹത്തിന് ധാരാളം പഴുതുണ്ട്. മരണാനന്തരം അതു വേറെ ജീവികളിൽ പ്രകാശനം കൊള്ളുകയും ചെയ്യും. ഇതാണവർ കൈക്കൊണ്ട സമീപനം.

ആസ്തികരായ ഏതാണ്ട് എല്ലാ ഭാരതീയദാർശനികരും ഈയൊരു വിശ്വാസത്തിലാണ് ചെന്നെത്തിയത്. അതു കൊണ്ട് അവർ നിർണ്ണയിച്ച വിദ്യാഭ്യാസലക്ഷ്യവും ഇതിന്നനുസൃതമായിരുന്നു. ജനനമരണങ്ങളുടെയും കർമ്മവാസനകളുടെയും ഈ ആവർത്തനചക്രത്തിൽ നിന്നു മനുഷ്യാത്മാവിനെ മോചിപ്പിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. പരമമായ സത്യമെന്ന് അവർ കണ്ടെത്തിയ ചൈതന്യത്തിൽ വ്യക്തിചൈതന്യത്തെ ലയിപ്പിക്കുകയാണ് ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യധർമ്മമെന്ന് അവർ വിധിച്ചു. ഇതു സാധിക്കുന്നതിന് ലോകജീവിതത്തിൽ നിന്നു ഒളിച്ചോടിപ്പോവുകയോ അകന്നുനില്ക്കുകയോ വേണമെന്ന് അവർ ശഠിച്ചില്ല. വ്യക്തിക്കു സമൂഹവുമായുള്ള ബന്ധത്തിനും അവർ ഊന്നൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യപ്രകൃതി എന്നത് ഒരു ഏകമൂലകവസ്തുവല്ല. അതിൽ ഒട്ടേറെ ഘടകങ്ങൾ ചേർന്നു കിടക്കുന്നു. ഇവയുടെ സമ്യക്കായ വികസനത്തിലൂടെ മാത്രമേ വ്യക്തിതത്ത്വത്തിനു പൂർണ്ണവികാസം കൈവരികയുള്ളു. ആത്മാവ് പലതു കൊണ്ടും ആവൃതമാണ്. ആനന്ദമയകോശം, വിജ്ഞാനമയകോശം, മനോമയകോശം, പ്രാണമയകോശം, അന്നമയകോശം എന്നിവയിൽ ഓരോ കോശത്തിന്റെയും ആവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാതെ ആത്മാന്വേഷണം സാഫല്യമടയില്ല എന്ന് ഉപനിഷത്കർത്താക്കൾ വിധിക്കുന്നു. ജഡപ്രകൃതമായ ദേഹത്തിന് കായികമായ ചലനവും അന്നവും ആവശ്യമാണ്. അതേപോലെ പ്രാണന് പരിശീലനം നല്കാൻ ആസനങ്ങൾ കണ്ടെത്തി. ബോധത്തിന്റെ വാഹിനികളായ ഞരമ്പുകളെ പ്രവർത്തനക്ഷമമാക്കി നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു പ്രാണായാമം വിധിക്കപ്പെട്ടു. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണം മനസ്സാണ് നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. അതു കൊണ്ട് ആ സൂക്ഷ്മേന്ദ്രിയത്തിനും പരിശീലനം ആവശ്യമായിവന്നു. അടുത്തത് ബുദ്ധിയുടെ ശിക്ഷണമാണ്. വിവിധവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിജ്ഞാനം ആർജ്ജിച്ചു കൊണ്ട് അതിനു പോഷണം നല്കി. വിജ്ഞാനകോശത്തോടു കൂടി വിദ്യാഭ്യാസം അവസാനിക്കുന്നില്ല. ആനന്ദമയമായ മറ്റൊരവസ്ഥയുണ്ട്. സത്യം, ശിവം, സുന്ദരം ഇവയെ സാക്ഷാത്

കരിക്കുകയും മറ്റു ഘടകങ്ങളുമായി ഇവയെ സംയോജിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് ആനന്ദപ്രാപ്തി കൈവരുന്നു.

വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഈ പൂർണ്ണവികാസം കൈവരിക്കുന്നതിന് ചില സജ്ജീകരണങ്ങളും ആവശ്യമാണ്. അതിന് ഒരു ജീവിതകാലത്തെ അവർ നാലാക്കി വിഭജിച്ചു. അതിന് നാല് ആശ്രമങ്ങളും എന്നു പേരിട്ടു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ ജീവിതത്തിനു തയ്യാറെടുക്കുന്ന ആദ്യഘട്ടത്തെ ബ്രഹ്മചര്യം എന്നു വിളിക്കുന്നു. സമുദായത്തിന് ആവശ്യമായ സമ്പത്ത് ഉൽപാദിപ്പിക്കുകയും സാമൂഹ്യബാദ്ധ്യതകളും നിറവേറ്റുകയും ചെയ്യുന്ന ദ്വിതീയഘട്ടത്തെ ഗാർഹസ്ഥ്യം എന്നു വിളിക്കുന്നു. മമതാബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നകന്ന് ധ്യാനത്തിലും അദ്ധ്യാത്മചിന്തയിലും മുഴുകികഴിയുന്ന തൃതീയഘട്ടമാണ് വാനപ്രസ്ഥം. കുടുംബപരവും സാമൂഹ്യവുമായ എല്ലാ ബന്ധങ്ങളെയും വിച്ഛേദിച്ച് ആത്മാന്വേഷകനായികഴിയുന്ന ചതുർത്ഥാശ്രമമാണ് സന്യാസം. ഈ അവസാനത്തെ ആശ്രമജീവിതത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നത് മറ്റു മൂന്ന് ആശ്രമജീവിതത്തിലൂടെയും കടന്നു പോയതിനു ശേഷമാണെന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം പരിഗണിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇതിൽ ബ്രഹ്മചര്യമാണ് വിദ്യാഭ്യാസകാലം. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ വിജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനുള്ള കാലമായിട്ടല്ല, ഒരു ജീവിതചര്യയുടെ പരിശീലനം എന്ന നിലയ്ക്കാണു മുഖ്യമായും നോക്കിക്കണ്ടത്. വിജ്ഞാനസമ്പാദനം പ്രധാനം തന്നെ. പക്ഷേ ജീവിതചര്യയുടെ പരിശീലനത്തോടൊപ്പമാണ് അറിവ് ഏറ്റുവാങ്ങിയത്. അതിനുതകിയ ഒരു ഗുരുശിഷ്യബന്ധവും ക്രമീകരിക്കപ്പെട്ടു. ആദ്യപാഠങ്ങളും മിക്കവാറും സ്വപിതാവിൽ നിന്നു തന്നെ ആർജ്ജിച്ചു കഴിയും. പിന്നീട് ഗുരുവിനെ അന്വേഷിക്കലായി. ഒരു കെട്ടു വിറകുമായി ഗുരുവിനെ സമീപിക്കുക എന്നതാണ് ആചാരം. തന്റെ വിജ്ഞാനാഭിലാഷത്തെയും സേവനസന്നദ്ധതയെയും ആ വിറകുകെട്ട്, പ്രതീകാത്മകമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ജഡവസ്തുവിൽ അഗ്നിയെന്ന പോലെ ജഡപ്രകൃതനായ തന്നിൽ ജ്ഞാനവഹ്നി ജ്വലിപ്പിച്ചാലും എന്ന അർത്ഥനയാവാം ആ വിറകുകൊള്ളി പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്. ഗുരുവിന് ഹോമത്തിനുള്ളതാണ് വിറക്. സാന്ദീപനിയുടെ വിദ്യാലയത്തിൽ കൃഷ്ണനും കുചേലനും സതീർത്ഥ്യൻമാരായിരുന്നല്ലോ.

''മഹാവനേ നാം വിറകിന്നു പോയി–
ട്ടഹോ മഹാവൃഷ്ടി ചൊരിഞ്ഞ നേരം....''

നനഞ്ഞു വഴിതെറ്റി ഇരുവരും കാട്ടിലലഞ്ഞ കഥ ശ്രീകൃഷ്ണൻ സതീർത്ഥ്യനായ കുചേലനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ഗുരുവിനും തനിക്കും ആഹാരത്തിനു വേണ്ടത് ഗൃഹസ്ഥാശ്രമിക

ളിൽ നിന്നു ഭിക്ഷയെടുത്തു സമ്പാദിക്കുകയെന്നത് ശിഷ്യന്റെ കർത്തവ്യമാണ്. അഥർവ്വവേദത്തിലെ ഒരു സൂക്തത്തിൽ സൂര്യൻ, ബ്രാഹ്മണവേഷത്തിലുള്ള ബ്രഹ്മചാരിയായി ഗുരുവിനു വേണ്ട ഭിക്ഷാന്നവും ഹോമത്തിനുള്ള വിറകും ശേഖരിക്കുന്നതായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരം പരാമർശങ്ങൾ ഒട്ടനവധിയുണ്ട്.

വിദ്യാർത്ഥിജീവിതം കർശനമായ അച്ചടക്കനിയമങ്ങൾക്കു വിധേയമായിരുന്നു. അതെക്കുറിച്ച് ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വ്യക്തമായ വിധി-നിഷേധങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഉപനയനത്തിനു ശേഷം ശിഷ്യനെ ഗുരു തന്റെ വീട്ടിൽ ഒരു അംഗമായി സ്വീകരിക്കുന്നു. ഗുരുവിന് മകനെപ്പോലെ തന്നെയാണ് ശിഷ്യനും. ശിഷ്യന്റെ അച്ചടക്കകാര്യങ്ങളിൽ ഒരു വിട്ടുവീഴ്ചയും ചെയ്തിരുന്നില്ല. ഗുരുസന്നിധിയിൽ നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള കർത്തവ്യങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഒരു വ്യതിയാനവും ശിഷ്യൻ വരുത്തുകയുമില്ല. ശിക്ഷണം പൂർത്തിയാവുന്നതു വരെ ശിഷ്യൻ ഗുരുവിനോടൊപ്പമല്ലാതെ മറെങ്ങും താമസിക്കരുതെന്നു ഗൗതമൻ വിധിക്കുന്നു. ഗുരുവിന്റെ ഗൃഹജോലികളിൽ അവനും പങ്കുചേരണം. ഹോമസ്ഥലം അടിച്ചുവാരുക, വിറക് സംഭരിച്ചുവക്കുക, വെള്ളം കൊണ്ടുവരിക, ഇരുവർക്കും വേണ്ട ആഹാരത്തിനുള്ളത് ഭിക്ഷതേടി കൊണ്ടുവരിക എന്നിവയെല്ലാം ശിഷ്യന്റെ കർത്തവ്യത്തിൽപ്പെടുന്നുവെന്ന് ആപസ്തംബൻ വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. അപരിചിതൻമാരിൽ നിന്നു വേണം ഭിക്ഷ യാചിക്കുവാൻ. അതു കിട്ടാത്ത ദിവസങ്ങളിൽ മാത്രം പരിചിതഗൃഹങ്ങളിൽ നിന്നോ ഗുരുഗൃഹത്തിൽ നിന്നു തന്നെയോ ഭിക്ഷ തേടാം എന്നത്രെ ഗൗതമന്റെ വിധി. ഭിക്ഷാടനം കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചെത്തിയാൽ തനിക്കെന്തു ലഭിച്ചുവെന്ന കാര്യം ഗുരുവിനോടു പറയണം. ഗുരുവിന്റെ ആഹാരം കഴിഞ്ഞു മാത്രമേ ശിഷ്യൻ ആഹാരം കഴിക്കുവാൻ പാടുള്ളു. ആഹരിക്കുമ്പോഴും ശബ്ദമുണ്ടാക്കരുത്. ഭക്ഷണത്തിൽ ആർത്തി കാണിക്കരുത്. തികഞ്ഞ സംതൃപ്തിയോടെ വേണം ആഹരിക്കാൻ (ഗൗതമൻ). മദ്ധ്യകാലയൂറോപ്പിൽ സർവ്വകലാശാലകളിൽ പഠിക്കുന്നവർ ഉപജീവനത്തിനു ഭിക്ഷ തേടി നടന്നിരുന്നുവെന്നു രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ത്യയിൽ അതൊരു ജീവിതചര്യ തന്നെ ആയി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ആധുനികസാഹചര്യത്തിൽപ്പോലും ഭിക്ഷാന്നം തേടൽ വിദ്യാശിക്ഷണത്തിന്റെ ഒരു അവിഭാജ്യഘടകമായി സ്വീകരിച്ചുപോരുന്ന ജനപദങ്ങൾ ഇന്നും ഇന്ത്യയിലുണ്ട്. [1]

ഗുരുവിനു നേരെ ശിഷ്യൻ തികഞ്ഞ ആദരവു കാണിക്കേണ്ടതാണ് എന്നു ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾ അനുശാസിക്കുന്നു. ശിഷ്യനിൽ നിന്നു പൂർണ്ണമായ അനുസരണം ഗുരു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

1. Keay.

ഗുരുവചനങ്ങൾക്ക് തർക്കുത്തരം പറയരുത്. സംശയങ്ങൾ ചോദിക്കാൻ പാടില്ല എന്ന് ഇതിന്നർത്ഥമില്ല. ഗുരുവിന്റെ ആജ്ഞ ധിക്കരിക്കരുത്. ഗുരുവിന്റെതിനേക്കാൾ താഴ്ന്ന ഇരിപ്പിടത്തിൽ മാത്രമേ ശിഷ്യൻ ഇരിക്കാൻ പാടുള്ളൂ (ആപസ്തംബൻ). ഗുരു ഉറങ്ങിയതിനു ശേഷമേ ശിഷ്യൻ ഉറങ്ങാവൂ. ഗുരുവിനു മുമ്പ് ഉറക്കം ഉണരുകയും വേണം. ഗുരുനാഥന്റെ മുന്നിലോ ഒപ്പത്തിനൊപ്പമോ നടക്കരുത്. പിന്നിൽ വേണം നടക്കുവാൻ. ഗുരുവിന്റെ പേര് ശിഷ്യൻ ഉച്ചരിക്കരുത്. ഗുരു വല്ലതും ചോദിച്ചാൽ, ശിഷ്യൻ കിടക്കുകയാണെങ്കിൽ, എഴുന്നേറ്റു നിന്നു വേണം സമാധാനം പറയുവാൻ. ഗുരുപത്നിയോടും ആദരവു കാണിക്കണം. ഗുരുവിന്റെ പുത്രൻ, ചാർച്ചക്കാർ എന്നിവരും ആദരണീയരാണ്. എല്ലാ ദിവസവും ഗുരുപാദങ്ങളിൽ പ്രണമിച്ച് ആശീർവ്വാദം വാങ്ങിയിരിക്കണം.

ഈ ഗുരുശിഷ്യബന്ധം ഏകപക്ഷീയമാണെന്നു കരുതരുത്. ഗുരുവിന് ശിഷ്യനോടും ചില കർത്തവ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റാനുണ്ട്. ഗുരുവിന് ശിഷ്യനും പുത്രനും തുല്യരാണ്. കേവലമായ സ്നേഹം മാത്രം പോരാ, ശിഷ്യന്റെ അദ്ധ്യയനത്തിൽ പൂർണ്ണമായ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുകയും വേണം. ശിഷ്യനിൽ നിന്ന് ഗുരു ഒന്നും മറച്ചുവക്കാൻ പാടില്ല (ആപസ്തംബൻ). താൻ വിഷമത്തിൽപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോഴല്ലാതെ തന്റെ സ്വകാര്യമായ ആവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ ശിഷ്യനെ നിയോഗിക്കരുത്. ഉപനയനം കഴിഞ്ഞാൽ ആദ്യമായി ഗുരു, ശിഷ്യനെ ശൗചകർമ്മവിധികൾ പഠിപ്പിക്കുന്നു. തുടർന്ന് ഗുരുജനങ്ങളോടും അതിഥികളോടും സമവയസ്കരോടും വലിപ്പച്ചെറുപ്പമനുസരിച്ച് എങ്ങനെ പെരുമാറണം എന്നു പഠിപ്പിക്കുന്നു. അഗ്നിപൂജ, സന്ധ്യാവന്ദനം തുടങ്ങി നിത്യാനുഷ്ഠാനകർമ്മങ്ങളും ശിഷ്യനെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തിലുള്ള ഈ ആദരവ് ഗുരുവിൽ ദിവ്യമായ പരിവേഷം ചാർത്തിക്കൊടുക്കുന്നു. അറിവിന്റെ ദാതാവും സ്വീകർത്താവും എന്ന നിലക്കു മാത്രമല്ല ആ ബന്ധം നിലനില്ക്കുന്നുത്. വേദാന്തചിന്താപദ്ധതിയിൽ ഗുരു, സ്വയം ബന്ധനമുക്തനായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നു. സത്യത്തെ കണ്ടെത്തിയ ദിവ്യപുരുഷനാണദ്ദേഹം. ബ്രഹ്മാന്വേഷകനായ ശിഷ്യന്റെ മുമ്പിൽ ബ്രഹ്മത്തെ സാക്ഷാത്കരിച്ച–ബ്രഹ്മം തന്നെ പുരുഷാകാരം പൂണ്ട–ആളാണ് ഗുരു. ബ്രഹ്മപദപ്രാപ്തിയാണ് വിദ്യാന്വേഷണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ അതു നേടിക്കൊടുക്കുന്ന ആചാര്യനും ബ്രഹ്മത്തെ സാക്ഷാത്കരിച്ച ആളായി ഗണിക്കപ്പെടുകയെന്നതാണല്ലോ സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളത്. ഗുരുവിന്റെ ഈ സ്ഥാനം പില്ക്കാലത്തെ ഭക്തിപ്രസ്ഥാനം വരെ നീണ്ടുനിന്നതായിക്കാണാം.

ഗുരുർ ബ്രഹ്മാ ഗുരുർ വിഷ്ണുർ
ഗുരുർദ്ദേവോ മഹേശ്വരഃ
ഗുരുഃ സാക്ഷാത്പരംബ്രഹ്മ
തസ്മൈ ശ്രീ ഗുരുവേ നമഃ

എന്നത് അന്നത്തെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട പ്രമാണമായിരുന്നു.

ക്രിസ്തുവിനും അനേകനൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ് ഇന്ത്യയിൽ നിലനിന്നുപോന്ന ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തിന്റെ ഒരു ഏകദേശചിത്രമാണ് ഇത്. ശിഷ്യന്റെ മേൽ ഗുരു കർശനമായ അച്ചടക്കനിയമങ്ങൾ ചുമത്തിയിരുന്നുവെന്നതു ശരി തന്നെ. എന്നാൽ അതിലൊന്നും മൃഗീയമായ ആജ്ഞാശക്തിയുടെ ആധിപത്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അത്യുന്നതമായ ഒരു ധാർമ്മികജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പം ഗുരുവിന്റെയും ശിഷ്യന്റെയും മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സങ്കല്പത്തിന്റെ മൂർത്തരൂപമായിട്ടാണ് ശിഷ്യൻ ഗുരുവിനെ കണ്ടത്. വിദ്യാദാനം എന്നതിൽക്കവിഞ്ഞ ഐഹികലക്ഷ്യങ്ങളൊന്നും ഗുരുവിന് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്റെ ധർമ്മം എന്ന നിലയ്ക്കാണ്, തൊഴിൽ എന്ന നിലയ്ക്കല്ല, ഗുരു വിദ്യാദാനത്തെ സമീപിച്ചിരുന്നത്. സമ്പന്നനും നിസ്വനും ഗുരുസന്നിധിയിൽ എത്തും. എന്നാൽ ഇരുവരും ഒരുപോലെ ലഘുജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു ബാദ്ധ്യസ്ഥരായിരുന്നു. അനർഘങ്ങളായ ചില ഗുണങ്ങൾ ശിഷ്യനിൽ വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിന് ഗുരുവിനു കഴിഞ്ഞു. ആത്മനിയന്ത്രണം അതിലൊന്നാണ്. അതോടൊപ്പം ആത്മാഭിമാനവും ആത്മവിശ്വാസവും ശിഷ്യനിൽ വളർന്നുവരുന്നു. മറ്റുള്ളവരുടെ നേരെ ആദരവും വിനയവും ശിഷ്യൻ വളർത്തിയെടുക്കുന്നു.

ഗുരുഹിതത്തെ ലംഘിക്കുക പ്രായേണ ദുർലഭമാണ്. അതു കൊണ്ട് ശിക്ഷ നല്കേണ്ട സന്ദർഭങ്ങൾ വിരളമായിരിക്കും. ശിഷ്യനു കഠിനശിക്ഷ നല്കുന്നതിനെ നീതിശാസ്ത്രം വിലക്കുന്നു. ഒരു നിയമമെന്ന നിലക്കു തന്നെ ശിഷ്യന് അടിശിക്ഷ കൊടുക്കുന്നതിനെ വിലക്കിയിരിക്കുന്നു. മറ്റു മാർഗ്ഗമില്ലെന്നു വന്നാൽ നേരിയ ചൂരൽകണ്ണിയോ ചരടോ ഉപയോഗിച്ച് പ്രഹരിക്കാൻ ഗുരുവിന്നധികാരമുണ്ട്. മറ്റെന്തെങ്കിലും ഉപകരണം ഉപയോഗിച്ച് പ്രഹരിച്ചാൽ രാജശിക്ഷ കിട്ടുമെന്നാണ് നിയമം. തെറ്റു ചെയ്ത ശിഷ്യനെ കയർ കൊണ്ടോ മുളയുടെ ചീന്തു കൊണ്ടോ പുറത്ത് അടി കൊടുത്തു ശിക്ഷിക്കാമെന്നും മറ്റവയവങ്ങളിൽ ശിക്ഷിക്കരുതെന്നും മനു വിധിക്കുന്നു. ആപസ്തംബനാവട്ടെ, ഭയപ്പെടുത്തുക, ഉപവസിപ്പിക്കുക, തണുത്ത വെള്ളത്തിൽ കുളിപ്പിക്കുക, തന്റെ മുൻപിൽ നിന്നു കടന്നുപോകാൻ ഗുരു ആജ്ഞാപിക്കുക എന്നിങ്ങനെയുള്ള ശിക്ഷകളാണ് വിധിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ബ്രഹ്മചര്യം പല തരം അനുഷ്ഠാനങ്ങളെക്കൊണ്ട് നിയന്ത്രിതമാണ്. ആന്തരമായ അച്ചടക്കം സമ്പാദിക്കുകയെന്നതാണ്

അതിന്റെയെല്ലാം ലക്ഷ്യം. നിയമങ്ങളും കർശനങ്ങളും തന്നെ. ദീർഘ കാലത്തെ ദിനചര്യകളും കൊണ്ട് അവരെ ജന്മവാസനകളെന്നോണം ശീലമാക്കി മാറ്റുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ശൗചം, സദാചാരം, മതാനുഷ്ഠാനങ്ങളും, പെരുമാറ്റം എന്നിവയെല്ലാം ഈ ഇനത്തിൽ പെടും. നിത്യസ്നാനം ദിനചര്യകളിലൊന്നാണ്. അതു പ്രഭാതത്തിൽ തന്നെ വേണം. ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കളിൽ ഇന്ദ്രിയോത്തേജകങ്ങളായവ പരിവർജ്ജിക്കണം. അത്തരം പാനീയങ്ങളും, മാംസം, തേൻ, സുഗന്ധവസ്തുക്കളും, ലേപനങ്ങളും, മാലകളും, പകലുറക്കം, പാദരക്ഷ, വാഹനസവാരി ഇവയൊന്നും ബ്രഹ്മചാരിക്കു വിധിച്ചിട്ടില്ല. ജലക്രീഡ, നൃത്തം, ആടിപ്പാടി നടക്കൽ, ഭീതിദമായ കർമ്മങ്ങളും എന്നിവയിൽ ഏർപ്പെടരുത്. കോപം, അനുരാഗം എന്നിവ പാടില്ല. നാവ്, കൈ, വയർ എന്നിവ പൂർണ്ണമായി നിയന്ത്രണവിധേയമായിരിക്കണം. ഗുരുസന്നിധിയിൽ സ്വന്തം ചേഷ്ടകളെ അടുക്കി ഒതുക്കണം. കാർക്കരിച്ചു തുപ്പുക, കോട്ടുവായിടുക, വിരലുകളും ഞൊടിക്കുക– ഇതൊന്നും മര്യാദയോടു കൂടിയ പെരുമാറ്റമല്ല. ശിഷ്യൻ തികഞ്ഞ സത്യസന്ധത പാലിക്കണമെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ലല്ലോ. മര്യാദയില്ലാത്ത വാക്കുകളും ഉച്ചരിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. മുതിർന്നവരോട് ഉപചാരപൂർവ്വം വേണം പെരുമാറുവാൻ. മദ്യപാനവും ചൂതാട്ടവും നിഷിദ്ധമാണ്. മൃഗങ്ങളെ ആത്മരക്ഷയ്ക്കല്ലാതെ മുറിപ്പെടുത്തൽ, തനിക്കു ദാനമായി നല്കപ്പെട്ടവയല്ലാത്ത വസ്തുക്കളും ശേഖരിക്കൽ, ഇവയൊന്നും ബ്രഹ്മചര്യത്തിനു ചേർന്നതല്ല. ചാരിത്രശുദ്ധി നിഷ്കൃഷ്ടമായി പാലിക്കണം. സ്ത്രീകളെ ഒളിഞ്ഞു നോക്കുകയോ സ്പർശിക്കുകയോ അരുത് (ഗൗതമൻ). ഉദയസന്ധ്യയിലും അസ്തമയസന്ധ്യയിലും തികഞ്ഞ നിശ്ശബ്ദത പാലിക്കേണ്ടതാണ്. സായംസന്ധ്യയിൽ സൂര്യവെളിച്ചം മറയുമ്പോളും നിശ്ശബ്ദമായി നില്ക്കണം. അങ്ങനെയാണ് സന്ധ്യാകർമ്മങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടത്. ബ്രഹ്മചര്യത്തിനു വിധിച്ചിട്ടുള്ള ഈ നിയമനിഷേധങ്ങളും ഉപനിഷത്കാലഘട്ടത്തിനു മുമ്പു തന്നെ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ജീവിതത്തെ നാല് ആശ്രമങ്ങളായി വിഭജിച്ചു കൊണ്ടുള്ള സങ്കല്പം ഉപനിഷത്തുകൾക്കു മുമ്പു തന്നെ നടപ്പായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നുമാണ് എസ്. കെ. ഡെയെപ്പോലുള്ള സംസ്കൃതസാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്.

'ആശ്രമം' എന്ന പദം ശ്രമധാതുവിൽ നിന്നു നിഷ്പാദിപ്പിച്ചതാണ്. മതകർമ്മങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കാനുള്ള സ്ഥലം എന്ന അർത്ഥത്തിലാവണം ആദ്യം ആ പദം പ്രയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയത്. പിന്നീട് ആ കർമ്മങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കുക എന്നതായി അതിന്നർത്ഥം. ബ്രഹ്മചര്യകർമ്മങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ആ പദം കാലഘട്ടത്തെ മുഴുക്കെ പ്രതിനിധീകരിച്ചു. ജീവിതത്തെ മുഴുക്കെ നാല് ആശ്രമമായി വിഭജിച്ചവർ തീർച്ച

യായും പ്രശംസാവഹമായ ഉൽക്കാഴ്ചയാണ് പ്രദർശിപ്പിച്ചത്. പ്രത്യേകിച്ചും ലോകനാഗരികത പലേടത്തും അതിന്റെ പ്രാകൃതാവസ്ഥ പിന്നിട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത കാലമാണ് അതെന്ന് ഓർക്കണം. വിദ്യാഭ്യാസം നേടി, ആത്മശിക്ഷണം സമ്പാദിച്ചു കഴിഞ്ഞ ശേഷം ഗൃഹസ്ഥനായി കുടുംബം പുലർത്തുക, അങ്ങനെ സമൂഹത്തോടു തനിക്കുള്ള കർത്തവ്യം നിറവേറ്റിയ ശേഷം വാനപ്രസ്ഥം സ്വീകരിക്കുക. വനത്തിൽ പർണ്ണകുടി കെട്ടിപ്പാർത്തു കൊണ്ടാണ് വാനപ്രസ്ഥം കഴിക്കുന്നത്. തുടർന്നു സന്യാസം സ്വീകരിച്ചു ലോകവുമായുള്ള എല്ലാ ബന്ധങ്ങളും ഛേദിച്ചു കളയുന്നു. ആത്മജ്ഞാനം നേടി മോക്ഷദായകമായ മൃത്യുവിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചു കഴിയുന്ന കാലമാണിത്. ഈ നാലാശ്രമവ്യവസ്ഥയും പൂർവ്വാപരബന്ധത്തോടെ ക്രമേണ മാത്രമേ നിർവ്വഹിക്കുന്നുള്ളു. ഒരാൾ ഈ നിലയിലെത്തുമ്പോഴേക്കും ജീവിതം മുഴുവൻ നാലു വ്യത്യസ്തഘട്ടങ്ങളിലൂടെ ഇഹത്തിനും പരത്തിനും വേണ്ട ലക്ഷ്യം നിറവേറ്റുന്നു; അതിനാവശ്യമായ വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ബ്രഹ്മചര്യമെന്നത് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പൂർണ്ണരൂപത്തെയല്ല പ്രഥമഘട്ടത്തെ മാത്രമാണ് കുറിക്കുന്നതെന്നു കാണാം. ഈ മഹോന്നതമായ ജീവിതദർശനം ജനങ്ങളിൽ എത്രപ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തിയെന്നു ഖണ്ഡിതമായി പറയാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ അത് ദർശനകാരന്മാരുടെ സ്വപ്നലോകം മാത്രമല്ലെന്നും പ്രായോഗികജീവിതത്തിൽ അതിനു പേരുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും വ്യക്തമാണ്. മഹാഭാരതം തുടങ്ങിയ ഇതിഹാസങ്ങൾ അതിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു.

വിദ്യാദാനം ബ്രാഹ്മണധർമ്മമായി ഗണിച്ചുപോരുന്നു. ധർമ്മനിർവ്വഹണം പ്രതിഫലത്തിനു പകരം നല്കാനുള്ളതല്ല. അതു കൊണ്ട് ഗുരു, ശിഷ്യനിൽ നിന്ന്, വിദ്യാദാനകാലത്ത് പ്രതിഫലം വാങ്ങാൻ പാടുള്ളതല്ല. വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയ ശേഷം ശിഷ്യൻ ഗുരുവിനു സ്വന്തം കഴിവിനൊത്തു ദക്ഷിണ നല്കുന്നു. ഗുരുവിൽ നിന്നു തനിക്കു ലഭിച്ച സമ്പത്തിനു തുല്യമായ പ്രതിഫലം നല്കാൻ ശിഷ്യനു സാദ്ധ്യമല്ല. പ്രത്യേകിച്ചും ദരിദ്രരായ പിതാക്കളുടെ സന്തതികൾക്ക് അത് അചിന്ത്യമായിരുന്നു. ''പവിത്രമായ ധർമ്മത്തെക്കുറിച്ച് അറിവുള്ളവരാരും സമാവർത്തനത്തിനു മുമ്പ് ഗുരുവിനു ദക്ഷിണ നല്കില്ല. എന്നാൽ അന്ത്യസ്നാനത്തിനു മുമ്പ്, ആചാര്യന്റെ അംഗീകാരം വാങ്ങി, കഴിവിനൊത്തു ദക്ഷിണ നല്കണം. ധാന്യം കൃഷി ചെയ്യാവുന്ന വയൽ, ഗോവ്, അശ്വം, കമണ്ഡലുവും പാദുകവും, ആസനം, ധാന്യം ഇങ്ങനെ കഴിവിനൊത്ത് എന്തെങ്കിലും ഗുരുദക്ഷിണ നല്കാം. അത് ആചാര്യനെ സന്തുഷ്ടനാക്കും'' എന്നു മനു വിധിക്കുന്നു.

പ്രാചീനഭാരതീയവിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചു നമുക്കു കിട്ടുന്ന അറിവ് ഏതാണ്ട് മുഴുവൻ തന്നെ വേദസംഹിതകൾ നല്കുന്നതാണ്. ഇതിൽ ഋഗ്വേദമാണ് ഏറ്റവും പൗരാണികം. പത്തു മണ്ഡലങ്ങളായി തിരിച്ച 1070 ഋക്കുകളാണ് അതിലുള്ളത്. ഋഗ്വേദപ്പഴമയെ പറ്റി ചരിത്രകാരന്മാർക്കിടയിൽ ഏകാഭിപ്രായമല്ല ഉള്ളത്. മെക്ഡോണലിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനും കുറഞ്ഞത് ആയിരം വർഷത്തെ പഴക്കം അതിനുണ്ട്. ഓരോ വൈദികകുടുംബവും അതിന്റെ പൂർവ്വിക സ്വത്തായി ലഭിച്ച ഋക്കുക്കളും സന്തതിപരമ്പരകളിലേക്കു കൈമാറിപ്പോന്നു. കുടുംബത്തിന്റെ അമൂല്യവും രഹസ്യവും ആയ സ്വത്ത് ആയിട്ടാണ് അവ കരുതപ്പെട്ടുപോന്നത്. എന്നാൽ പ്രഭുക്കന്മാരും ഗോത്രത്തലവന്മാരും പിൽക്കാലത്ത് സ്വന്തം പുരോഹിതനെ നിയമിച്ചിരിക്കണം. ക്രമേണ പുരോഹിതന്മാർക്കുള്ള പ്രാധാന്യം വർധിക്കുകയും അതനുസരിച്ച് ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്ക് പ്രാമുഖ്യം കിട്ടിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തിരിക്കണം.

ഒരു പുരോഹിതന് മൂന്നു വ്യത്യസ്തകർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാനുണ്ട്. മുഖ്യപുരോഹിതൻ ഹോതാവാണ്, അദ്ദേഹം ഋക്കുകൾ ചൊല്ലുന്നു. ഉദ്ഗാതാവ് സമാങ്ങൾ ചൊല്ലുന്നു. പരികർമ്മിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആൾ അധ്വര്യുവാണ്. ആദ്യമാദ്യം ഇതു മൂന്നും ഒരേ ആൾ തന്നെ നിർവ്വഹിച്ചുപോന്നു. എന്നാൽ പൂജാദികർമ്മങ്ങളുടെ ചടങ്ങുകൾ വർദ്ധിച്ചുവന്നതോടെ ഈ ഓരോന്നും ഓരോ ആൾ നിർവ്വഹിക്കുക എന്ന നില വന്നു. അയാൾക്ക് അതിനുതകിയ പരിശീലനവും നല്കിപ്പോന്നു.

പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ചടങ്ങുകളും ക്രിയകളും ഒന്നിനൊന്നു വർദ്ധിച്ചുവന്നു. അതോടെ പുരോഹിതവിഭാഗം ഭിന്നശാഖകളായി പിരിഞ്ഞു. ഓരോ ബ്രഹ്മചാരിയും ആദ്യമായി സ്വന്തം ശാഖയിലുള്ള വേദമന്ത്രങ്ങൾ ഉരുവിട്ടു പഠിക്കുന്നു. അതിന്റെ കർമ്മവിഭാഗവും അർത്ഥവിഭാഗവും പിന്നീടു മാത്രം വശപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ ഭാഗത്തിനു വിധി എന്നും അർത്ഥവാദമെന്നും പറയുന്നു. പിന്നീടവ ബ്രാഹ്മണങ്ങൾ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടുവന്നു. ബ്രാഹ്മണങ്ങളുടെ പൊതുസ്വഭാവം ഒന്നു തന്നെ. എന്നാൽ അവ ഓരോ വേദചാരിക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമാണ്. ഹോമകർമ്മാദികളെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ മാത്രമല്ല അവയിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ളത്. മിത്തുകൾ, കഥകൾ, വിവാദങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയും അവയിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.

കാർമ്മികതന്ത്രത്തെ ഉപകരണമാക്കിക്കൊണ്ടു പൗരോഹിത്യം നേടിയ ഈ വളർച്ച അതിവേഗത്തിൽ ചടങ്ങുകൾക്കു പ്രാധാന്യം നല്കുകയും എല്ലാറ്റിനും ഒരു യാന്ത്രികസ്വഭാവം നല്കുകയും ചെയ്തു. ചടുലബുദ്ധികളായ സത്യാന്വേഷകർക്ക്

ഇത്തരം യാന്ത്രികതയിൽ മടുപ്പു തോന്നി. അവരുടെ അന്വേഷണതൃഷ്ണ ഇത്തരം ആചാരങ്ങളിൽ കുടുങ്ങിനിൽക്കാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. അവർക്കു ചുറ്റും അറിയപ്പെടാത്ത നൂറുനൂറു കാര്യങ്ങളും കിടക്കുന്നു. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്വഭാവമെന്താണ്? ഇത് എങ്ങനെ, എവിടെ നിന്ന് വന്നു? ഈ പ്രപഞ്ചസംവിധാനത്തിൽ 'ഞാൻ' എന്നത് എന്താണ്? ജനനത്തിനു മുമ്പ് 'ഞാൻ' ഉണ്ടായിരുന്നുവോ? മരിച്ചാൽ എന്റെ സ്ഥിതി എന്തായിത്തീരും? ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങൾക്കൊന്നും പുരോഹിതന്മാരുടെ ഹോമകർമ്മങ്ങളും ഉത്തരം നല്കിയില്ല. ഈ അന്വേഷണമാണ് ഉപനിഷത്തുകളിലേക്ക് എത്തിച്ചത്.

ബ്രാഹ്മണരുടെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ വ്യക്തമായ ധാരണകളും നമുക്ക് ഉപനിഷത്തുകളിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്നു. ഉപനിഷത്ത് എന്ന പദത്തിനു തന്നെ എന്താണർത്ഥം? ഒന്നോ അധികമോ ശിഷ്യസഞ്ചയം പങ്കെടുക്കുന്ന സമ്മേളനസ്ഥലം എന്നാണ് ആദ്യകാലത്ത് ആ പദത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അർത്ഥം എന്നൊരു വ്യാഖ്യാനമുണ്ട്.

പുതിയ മന്ത്രങ്ങളുടെ രചനയും അനുബന്ധമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ബ്രാഹ്മണവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ആഴവും പരപ്പും വർദ്ധിപ്പിച്ചു. അതോടെ അതു കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണസ്വഭാവം കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. അവയെ ചിട്ടപ്പെടുത്തുകയും നിയമങ്ങൾ കൊണ്ടു സുസ്ഥിരസ്വഭാവം നല്കുകയും ചെയ്തുന്നില്ലെങ്കിൽ മന്ത്രങ്ങളുടെ മൗലികരൂപത്തിനു കോട്ടം തട്ടിയേക്കും. അതിനുള്ള സംരംഭമാണ് സൂത്രങ്ങളുടെ രചനയിൽ പര്യവസാനിച്ചത്. ബി. സി. 600 മുതൽ ബി. സി. 200 വരെയുള്ള കാലത്തെയാണ് സൂത്രങ്ങളുടെ കാലമായി ഗണിച്ചു പോരുന്നത്. പഠിതാക്കൾക്ക് മനഃപാഠമാക്കാനുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ എണ്ണവും വലിപ്പവും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. അതുകൊണ്ട്, സൗകര്യപ്രദമാം വിധം സംക്ഷേപിച്ചു വക്കുക ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. ആ ചുമതലയാണ് സൂത്രങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചത്. ഇങ്ങനെ സംക്ഷേപിക്കുന്നത് അക്കാലത്ത് ആവശ്യമെന്നല്ല, അനുപേക്ഷണീയം തന്നെ ആയിരുന്നു. സംക്ഷേപത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചു രണ്ടഭിപ്രായമില്ല. എന്നാൽ അതിസംക്ഷേപത്തിന്റെ അനന്തരഫലമായി ബൃഹത്തായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുണ്ടായി. വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ സഹായമില്ലാതെ സൂത്രങ്ങൾ ദുർഗ്രഹങ്ങളായിത്തീർന്നു. 'സൂത്ര'ത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ശബ്ദം കുറയ്ക്കുന്നതിനു കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു പുരുഷസന്തതി ജനിച്ചതിനേക്കാൾ ആഹ്ലാദകരമാണ് എന്നൊരു ചൊല്ലു തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ ധർമ്മസൂത്രത്തിൽ സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ധർമ്മം എന്ന പദത്തിന് അതിവിപുലമായ അർത്ഥമാണ് സംസ്കൃതത്തിലുള്ളത്. കർത്തവ്യം, നീതിബോധം, മതകർമ്മത്തിലുള്ള അനു

ഷ്ഠാനം, സദാചാരം തുടങ്ങിയതെല്ലാം ധർമ്മശബ്ദത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഒരു സമൂഹത്തിന്റെയോ സമുദായത്തിന്റെയോ ആചാരം, പാരമ്പര്യം, കർത്തവ്യം ഇതെല്ലാം ധർമ്മശബ്ദം കൊണ്ടു കുറിക്കുന്നു. തന്റെ ജാതി കൊണ്ടോ പദവി കൊണ്ടോ എന്തു കർമ്മം പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുവോ അതാണ് ധർമ്മം. ബ്രാഹ്മണവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആദ്യകാലത്ത് വിദ്യാഭ്യാസം മാത്രമല്ല മറ്റു ചില കാര്യങ്ങളും സംബന്ധിച്ചും ഓരോ ആളുടെയും ധർമ്മമെന്തെന്നു ക്രോഡീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. 'സൂത്ര'ങ്ങളുടെ രചന, ധർമ്മത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തിനു സഹായകമായിത്തീർന്നു. പല ആചാര്യന്മാരും ധർമ്മശാസനകളും രചിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതു വരെ കണ്ടെത്തിയ ധർമ്മസംഹിതകളിൽ ഏറ്റവും പൗരാണികം ഗൗതമന്റെയാണെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. ബി. സി. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് ഗൗതമാചാര്യൻ ജീവിച്ചതെന്നാണ് പണ്ഡിതാഭിപ്രായം. ഗൗതമധർമ്മശാസ്ത്രത്തിൽ സാമൂഹ്യജീവിതമുൾപ്പെടെ പലതിനെക്കുറിച്ചും പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തെക്കുറിച്ചും അവരുടെ ധർമ്മത്തെക്കുറിച്ചും ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. ഈ ധർമ്മങ്ങൾക്ക് സൂത്രരൂപം നല്കിയത് ബി. സി. 500—ൽ ആണെന്നിരുന്നാലും അതിനും എത്രയോ മുമ്പു തന്നെ ഇവ നിലവിൽ വന്നിരുന്നുവെന്ന കാര്യം വ്യക്തമാണ്. ഗൗതമനു പുറമെ ആപസ്തംബൻ, വസിഷ്ഠൻ, ബൗധായനൻ തുടങ്ങിയ പലരും ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ വ്യാപകമായ അംഗീകാരം ലഭിച്ചത് മനുസ്മൃതിക്കാണ്.

ബ്രാഹ്മണനേതൃത്വം ആവിഷ്കരിച്ച അതിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി, സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾക്കു ശേഷം ഇന്നും അഭംഗുരം തുടരുന്നുവെന്നത് ഒരു അദ്ഭുതം തന്നെയാണ്. വിശദാംശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മാറ്റമൊന്നും വന്നിട്ടില്ല. ''ബുദ്ധമതവുമായി നീണ്ടുനിന്ന സംഘട്ടനം ബ്രാഹ്മണമതത്തിന്റെ വിജയത്തിലാണ് പര്യവസാനിച്ചത്. ഈ സംഘട്ടനം ബ്രാഹ്മണമതത്തിൽ ഒരു മാറ്റവും വരുത്തിയില്ല എന്ന് ഇതിനർത്ഥമില്ല. പക്ഷേ ബ്രാഹ്മണരുടെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിൽ കാര്യമായ മാറ്റമൊന്നും അതു വരുത്തിയില്ല. മുഗൾ ഭരണകാലത്ത് അക്ബർ ചക്രവർത്തിയും മറ്റു ചിലരും ഈ വിദ്യാഭ്യാസരീതിക്ക് സംരക്ഷണം നല്കിയിരുന്നെങ്കിലും മുഹമ്മദീയരുടെ വാഴ്ചക്കാലം പൊതുവെ ഇതിനു പ്രതികൂലമായിരുന്നു. അവരിൽ നിർദ്ദയരും അസഹിഷ്ണുക്കളുമായ ചിലർ ബ്രാഹ്മണവിദ്യാനികേതങ്ങളിൽ പലതും നശിപ്പിച്ചു. അവരുടെ ശിഷ്യന്മാരെ പല ഭാഗത്തേക്കും വിരട്ടിയോടിച്ചു. ഇതെല്ലാമുണ്ടായിട്ടും ആ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി അന്യൂനമായിത്തന്നെ നിലനിന്നു.''[1]

---

1. F. E. Keay, Indian Education in Ancient and Later times.

സൂത്രങ്ങളുടെ രചനാകാലഘട്ടത്തിനു ശേഷം ബ്രാഹ്മണ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് എന്തെങ്കിലും വികാസമുണ്ടായതായി കാണിക്കുന്ന പുതിയ അറിവുകളൊന്നും കിട്ടിയിട്ടില്ല. പാഠ്യപദ്ധതിയിൽ സാരമായ വ്യതിയാനം വരുത്തിയതായും കാണുന്നില്ല. ബ്രാഹ്മണാധിപത്യത്തിനെതിരായ ഒരു പൊട്ടിത്തെറിയെന്ന നിലയ്ക്കാണ് ബുദ്ധമതം ഉണ്ടായതെങ്കിലും ബുദ്ധമതവിദ്യാഭ്യാസം വളർന്നത് ബ്രാഹ്മണവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചുവടു പിടിച്ചു തന്നെയാണ്. ബ്രാഹ്മണവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ഉപയോഗിച്ച പാഠ്യക്രമസ്ഥങ്ങൾ പോലും ബുദ്ധമതവിദ്യാലയങ്ങളിൽ സ്വീകരിച്ചു. സംസ്കൃതത്തെ വിദ്യാഭ്യാസമാദ്ധ്യമമായി സ്വീകരിച്ചതോടെ അത് അനിവാര്യമായിത്തീർന്നു. നളന്ദ പോലുള്ള വിദ്യാനികേതങ്ങൾ ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ ബ്രാഹ്മണ വിദ്യാസങ്കേതങ്ങളേക്കാൾ പ്രശസ്തി നേടി. എന്നാൽ മുഹമ്മദീയരുടെ ആക്രമണത്തോടെ ബ്രാഹ്മണരുടെയും ബുദ്ധമതക്കാരുടെയും വിദ്യാകേന്ദ്രങ്ങൾ തകർന്നു. ആ തകർച്ചയിൽ നിന്നു ബുദ്ധമതവിദ്യാഭ്യാസം കരകയറിയില്ല. ബ്രാഹ്മണ വിദ്യാഭ്യാസമാകട്ടെ ആ ആഘാതത്തെയും അതിജീവിച്ചു. അവരുടെ വിദ്യാകേന്ദ്രങ്ങൾ ഒരിടത്തു സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു പകരം രാജ്യത്തിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം ചിതറിക്കിടന്നു. അവർ 'ടോൾ' എന്നാണ് അതിനെ വിളിച്ചിരുന്നത്. പല നഗരങ്ങളിൽ അത്തരം ടോളുകൾ ഒന്നിലധികം ഉണ്ടായെന്നു വരാം. ഓരോ കേന്ദ്രത്തിലും വേറെ വേറെ വിഷയത്തിന്നു ഊന്നൽ കൊടുത്തു. ഈ ടോളുകൾ പലതു ചേരുമ്പോൾ സർവ്വകലാശാലയുടെ പൂർണ്ണത കൈവരുന്നു.

ബ്രാഹ്മണരുടെ ഈ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി കാലത്തെ അതിജീവിച്ചു നിലനിന്നുവെന്നു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭകാലത്ത് നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന ബ്രാഹ്മണവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയുടെ ഒരു സാമാന്യചിത്രം വില്യം വാർഡ് നല്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരീക്ഷണം അധികവും ബംഗാളിനെ കേന്ദ്രമാക്കിയുള്ളതാണ്. എങ്കിലും അത് ഇന്ത്യയ്ക്കു പൊതുവെ ബാധകമാണ്. ഹിന്ദുക്കളുടെ വിദ്യാലയങ്ങൾ ചതുഷ്പദികൾ എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. അവിടെ ശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിച്ചുപോന്നു. ശിക്ഷ, വ്യാകരണം, പുരാണം, ദർശനം എന്നീ നാലു വിജ്ഞാനശാഖകൾക്കാണ് പൊതുവെ പാഠ്യപദ്ധതിയിൽ പ്രാമുഖ്യം നല്കിയിരുന്നത്. അതു കൊണ്ടാവണം ചതുഷ്പദികൾ എന്ന പേരിൽ ഇവ അറിയപ്പെട്ടത്. ക്രമേണ ആ പദം ദുഷിച്ചു 'ചൗപ്പാരി'കൾ ആയിത്തീർന്നു. ഈ ചൗപ്പാരികൾ മണ്ണു കൊണ്ടാണ് നിർമ്മിച്ചിരുന്നത്. സാധാരണഗതിയിൽ മൂന്നു മുറികൾ ഉണ്ടാവും. എന്നാൽ എട്ടും പത്തും മുറികളോടുകൂടി, രണ്ടു വരിയായി നിർമ്മിച്ച ചൗപ്പാരികളും കണ്ടുവരാറുണ്ട്. ഇവ ആചാര്യൻ സ്വന്തം ചുമതലയിൽ നിർമ്മിക്കുന്നു. ഇതിനാവശ്യമായ തുക

ജനങ്ങളിൽ നിന്ന് ഭിക്ഷ ചോദിച്ചു വാങ്ങി സ്വരൂപിക്കുന്നു. പഠിക്കാൻ വരുന്ന കുട്ടികൾക്ക് ആഹാരം കൊടുക്കാനുള്ള വകയും ഇങ്ങനെ ഭിക്ഷയിലൂടെ സംഭരിച്ചുവെന്നു വരാം. നൂറ്റാണ്ടിൽ മൂന്നു തരം ബ്രാഹ്മണവിദ്യാലയങ്ങളും ബംഗാളിൽ നിലനിന്നിരുന്നുവെന്ന് മി. വാർഡ് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തെതിൽ കാവ്യം, വ്യാകരണം, പുരാണം, സ്മൃതികളും എന്നിവ പഠിപ്പിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തെതിൽ ധർമ്മശാസ്ത്രവും പുരാണവും പഠിപ്പിക്കുന്നു. മൂന്നാമത്തെ തരത്തിൽപ്പെട്ടവ, മുഖ്യമായും, ന്യായദർശനമാണ് പഠിപ്പിച്ചു പോന്നത്. പാഠങ്ങൾ ഉരുവിട്ടു പഠിച്ചു ഹൃദിസ്ഥമാക്കണം. അതിനു ശേഷം ആചാര്യൻ അർത്ഥം പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു. ഇത്തരം വിദ്യാലയങ്ങൾ ബംഗാളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അത്ര മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നു സംശയമാണ്. ആചാര്യൻ സ്വന്തം ഗൃഹത്തിൽ വച്ചു ശിക്ഷണം നല്കുന്ന രീതിയാണ് മറ്റിടങ്ങളിൽ പ്രചരിച്ചു വന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ഫീസ് ഈടാക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ആ കാലത്തു നിലവിൽ വന്നിരുന്നില്ല. എന്നാൽ കഴിവുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾ നല്കുന്ന പാരിതോഷികങ്ങൾ സ്വാഗതം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഉദാരമതികളായ ഏതെങ്കിലും പ്രഭുക്കന്മാരുടെ പരിരക്ഷ അത്തരം ചതുഷ്പഠികൾക്കു ലഭിച്ചുപോന്നു. അതില്ലാതെ വരുമ്പോൾ ആചാര്യന്റെ നില തന്നെ ക്ലേശകരമായിത്തീരുന്നു. കാശിയിൽ താൻ എൺപത്തിമൂന്നു വിദ്യാകേന്ദ്രങ്ങൾ കണ്ടുവെന്നും അവയിൽ എല്ലാം കൂടി 1371 അന്തേവാസികൾ പഠിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നുവെന്നും മി. വാർഡ് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.[1] ഈ കുട്ടികളെല്ലാം പന്ത്രണ്ടു വയസ്സു കഴിഞ്ഞവരാണ്. ചിലർ വേദം പഠിക്കാനെത്തിയവരാണ്. ചിലർക്ക് വ്യാകരണപഠനമാണാവശ്യം. കാവ്യം പഠിക്കുന്നവരും വേദാന്തം പഠിക്കുന്നവരും കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. ഓരോ വിദ്യാലയത്തിലും അനുബന്ധമായി ഓരോ ഗ്രന്ഥശേഖരവും ഉണ്ടായിരിക്കും. അച്ചടി കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ആ കാലത്തെ ഗ്രന്ഥാലയം ഹസ്തലിഖിതഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രം അടങ്ങിയതാവുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ചില ഗ്രന്ഥശേഖരങ്ങൾ ചെറുതാണ്. പത്തോ പതിനഞ്ചോ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായുള്ളുവെന്നു വരും. എന്നാൽ മറ്റു ചിലതിൽ അമ്പതും അറുപതും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ബുദ്ധമതകാലത്ത് ആരംഭിച്ച ഈ അദ്ധ്യാപനരീതി, പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എത്തിനില്ക്കുമ്പോഴേയ്ക്കും അന്നത്തെ ഋഷികളിൽ നിന്നു പിന്നത്തെ ആചാര്യന്മാർ വളരെയേറെ മാറിപ്പോയിരിക്കും. അന്നത്തെ ബ്രഹ്മചാരികളിൽ നിന്നു പിന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളും മാറിയിരിക്കും. എന്നാൽ അന്നത്തെ ഗംഗാതീരത്തെ പർണ്ണകുടിയിൽ നിന്നു ദിവസത്തിന്റെ പ്രഥമയാമത്തിൽ സൂര്യോദയത്തിന്നു മുമ്പ് ഉയർന്നുകേട്ട അതേ ശ്ലോകം,

---

1. Quoted by F. E. Keay.

ആയിരമായിരം വർഷങ്ങൾ പിന്നിട്ട് ഇന്നത്തെ ഗംഗാതീരത്തിലെ മൺകുടിലുകളിലും അരുണോദയത്തിനു മുമ്പ് ഉയർന്നു കേൾക്കുന്നുവെന്നത് അദ്ഭുതകരമാണ്. ലോകത്തിലെ ഇതരജനപദങ്ങൾക്ക് അവകാശപ്പെടാൻ കഴിയാത്ത ഒരു അനുസ്യൂതതയാണത്. അതിന്റെ തനതുസ്വഭാവം സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ട, ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ നാനാശൃംഗങ്ങളിലും കയറി അവർ കോട്ട കെട്ടി. അച്ഛനിൽ നിന്നു മകനിലേക്കും ഗുരുവിൽ നിന്നു ശിഷ്യനിലേക്കും അതിന്റെ പ്രവാഹം അനുസ്യൂതവും അന്യൂനവും ആയിത്തീരാൻ വേണ്ട ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തുവച്ചു. ആധുനിക ജീവിതത്തിന്റെ അരങ്ങേറ്റത്തോടെ തുറന്നുകിട്ടിയ ഉന്നതപദവികളും മാറിയ കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രലോഭനങ്ങളും കണ്ടില്ലെന്നു നടിക്കാനോ അതിൽ നിന്നെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞു മാറിപ്പോകാനോ ഈ ബ്രാഹ്മണവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പഴയ പാഠ്യപദ്ധതികളും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ഓർമ്മ നിലനിർത്തുന്ന ചില ചടങ്ങുകളും മാത്രം ബാക്കിയായി. എന്നാൽ ഇപ്പോഴും ഉപനയനം ആചരിച്ചുവരുന്നു; ഗായത്രിയെങ്കിലും പഠിക്കുന്നു. വേദമന്ത്രങ്ങളും അതേ ആരോഹാവരോഹത്തോടെ ചിലരെങ്കിലും ചൊല്ലുന്നു.

വേദകാലവിദ്യാഭ്യാസം വളരെ ശ്രമകരമായിരുന്നുവെന്നതിനു പല തെളിവുകളുമുണ്ട്. എത്ര കുടിച്ചാലും വറ്റാത്ത സാഗരം പോലെ മുന്നിൽ വിജ്ഞാനക്കടൽ പരന്നു കിടക്കുകയാണ്. തൈത്തിരീയോപനിഷത്തിൽ ഭരദ്വാജന്റെ കഥ വിവരിക്കുന്നതു നോക്കുക. മതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രാവീണ്യം നേടുന്നതിനു ഭരദ്വാജൻ മൂന്നു ജന്മങ്ങൾ ചെലവഴിച്ചു. ഒടുവിൽ ജരാനരകൾ ബാധിച്ചു പരവശനായി കിടക്കുന്ന ആ വൃദ്ധനോടു ദേവേന്ദ്രൻ ചോദിച്ചു: ''ഭരദ്വാജാ, ഞാൻ നിനക്ക് നൂലാമതൊരു ജന്മം കൂടി നല്കുന്നുവെങ്കിൽ നീയത് എങ്ങനെയാണ് ചെലവഴിക്കുക?'' ഭരദ്വാജൻ പറഞ്ഞു: ''ഞാൻ മതതത്വങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നു ചെലവഴിക്കും.'' ഇതു കേട്ട ഇന്ദ്രൻ ഭരദ്വാജനെ, അറിയപ്പെടാത്തതും പർവതസമാനവുമായ മൂന്നു വസ്തുക്കൾ കാട്ടിക്കൊടുത്തു കൊണ്ടു പറഞ്ഞു: ''ഭരദ്വാജാ, ഇക്കാണുന്നത് മൂന്നു വേദങ്ങളാണ്. വേദങ്ങൾ അനന്തമാണ്. കഴിഞ്ഞ മൂന്നു ജന്മങ്ങൾ നീ ഇവ പഠിക്കുന്നതിനാണ് ചെലവഴിച്ചത്. നീ പഠിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മറ്റൊരു വസ്തുവുണ്ട്. ഇനി അതു പഠിക്കൂ. സാർവ്വദേശീയശാസ്ത്രമാണത്. ഇതറിയുന്നവൻ, മൂന്നു വേദങ്ങൾ അറിയുന്നവൻ നേടുന്ന അതേ ലോകത്തെ കീഴടക്കുന്നു.''

ബ്രഹ്മചാരികളുടെ പഠനകാലത്തിന്റെ ദൈർഘ്യത്തെയും ക്ലേശത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഇത്തരം കഥകൾ ഇനിയും എത്രയെങ്കിലും കാണാം. ഇന്ദ്രൻ, പ്രജാപതിയുടെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ചു കൊണ്ട് നൂറ്റിയഞ്ചിൽപരം വർഷം ചെലവഴിച്ചു

വെന്ന് ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിൽ പറയുന്നു. സാധാരണനിലയിൽ വിദ്യാഭ്യാസകാലം ഒരു വ്യാഴവട്ടമായ പന്ത്രണ്ടു വർഷമാണ്. ഈ വ്യാഴവട്ടത്തിനുള്ളിൽ ശ്വേതകേതു എല്ലാ വേദങ്ങളും ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയതായി ഉപനിഷത്തു പറയുന്നു. എന്നാൽ പിന്നീട്, ഓരോ വേദവും പഠിക്കുന്നതിന് ഓരോ പന്ത്രണ്ടു വർഷം ചെലവഴിച്ചതായി പ്രസ്താവിച്ചു കാണാം. ''ഓരോ വേദം പഠിക്കുന്നതിനും പന്ത്രണ്ടു വർഷം ചെലവഴിക്കണം. അതു കൊണ്ടും പൂർണ്ണമായില്ലെങ്കിൽ പഠിക്കുന്നതിന് എത്ര വർഷം ആവശ്യമുണ്ടോ അത്രയും വർഷം ചെലവിടുക തന്നെ വേണം'' എന്നു ഗൗതമൻ അനുശാസിക്കുന്നു. അഥർവ്വവേദത്തെ ഒഴിച്ചു നിർത്തിയാൽത്തന്നെ മൂന്നു വേദങ്ങളും പഠിക്കുന്നതിന് മുപ്പത്തിയാറു വർഷം ചെലവഴിക്കേണ്ടതുണ്ടല്ലോ. വേദങ്ങളും, ഉച്ചാരണത്തിലുള്ള മന്ത്രശുദ്ധി പാലിച്ചു കൊണ്ട്, ഉരുവിട്ടു പഠിക്കണം എന്നതു കൊണ്ടാവാം ഇത്ര നീണ്ട പഠനകാലം നിർണ്ണയിച്ചത്. ഇത്രയും കാലം വിദ്യാതപസ്സ് അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന്ന് വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ചെറിയൊരു ഭാഗമേ മുതിർന്നുള്ളുവെന്നതിൽ അദ്ഭുതപ്പെടാനില്ല. ക്രിസ്തുവിനു മുന്നൂറു വർഷം മുമ്പ് ഇന്ത്യ സന്ദർശിച്ച ഗ്രീക്ക് സഞ്ചാരിയായ മെഗസ്തനീസ് ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ചു രേഖപ്പെടുത്തിയ കുറിപ്പുകളിൽ ഇന്ത്യൻ വിദ്യാർത്ഥികളും പഠനത്തിനായി മുപ്പത്തിയാറു വർഷം ചെലവഴിക്കുന്നുവെന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിന്നു.

പ്രസിദ്ധരായ ആചാര്യന്മാരെത്തേടി വിദൂരദേശങ്ങളിൽ നിന്നു പോലും വിദ്യാർത്ഥികളും എത്തിച്ചേരുമായിരുന്നു. അതേപോലെ, രാജാക്കന്മാർ, മഹാചാര്യന്മാരെത്തേടി സ്വന്തം ദൂതന്മാരെ അയക്കുകയും അവരെ സ്വന്തം രാജ്യത്തിൽ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തി അവിടെ ആശ്രമം സ്ഥാപിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഉപനയനത്തോടെ ആരംഭിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം മൂന്നു വ്യാഴവട്ടക്കാലത്തെ വിദ്യാതപസ്സിന്നു ശേഷം, ചില ചടങ്ങുകളോടെ അവസാനിക്കുന്നു. ആ ചടങ്ങുകളിൽ ഒന്നു 'വിശുദ്ധസ്നാന'മാണ്. അങ്ങനെ വിശുദ്ധസ്നാനം കഴിഞ്ഞവരെ 'സ്നാതകൻ' എന്നു വിളിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മചര്യം വിട്ടു മറെറാരാശ്രമം സ്വീകരിക്കാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പിനെയാണ് ആ സ്നാനം കുറിക്കുന്നത്. ചിലർ ഗാർഹസ്ഥ്യം സ്വീകരിക്കുന്നു. ചിലർ നേരിട്ടു സന്യാസത്തിലേക്കു പോയെന്നു വരാം. മറ്റു ചിലർ ഗുരുവിന്റെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ പഠിച്ചും പരിചരിച്ചും കഴിയുകയും അതിൽ പിന്നെ അതേ ഗുരുകുലത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഏറെറടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പഠനം കഴിഞ്ഞു യാത്ര ചോദിക്കുന്ന ശിഷ്യന്ന് ഗുരു നല്കുന്ന വിടനൽകൽ സന്ദേശം മുമ്പ് ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ലൗകികവും പാത്രികവുമായ ജീവിതത്തെ ഒരു പോലെ തഴുകുന്നതാണത്.

കൊല്ലം മുഴുവൻ വേദപഠനം നടക്കുന്നില്ല. കൊല്ലത്തിൽ നാലര മാസമോ അഞ്ചര മാസമോ ആണ് അതിന്നായി ചെലവഴിച്ചിരുന്നത് എന്ന് സൂത്രങ്ങളും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ശ്രാവണ മാസത്തിലെ വെളുത്തവാവിൻനാളം വേദപഠനം തുടങ്ങുന്നു. മതകർമ്മങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ചില തിഥികളും നീക്കിവച്ചിരിക്കും. അന്ന് അനധ്യായദിവസങ്ങളാണ്. ചില ചില ദിവസങ്ങളിൽ പ്രതികൂലമായ പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങളും കണ്ടെന്നുവരും. അപ്പോഴും വേദപഠനം പാടില്ല. പൊടിപടലങ്ങളും ഉയർത്തി പകൽ ചുഴലിക്കാറ്റടിച്ചാൽ അന്ന് വേദപഠനം നിർത്തിവക്കും. അതേപോലെ നിശയിൽ കാറ്റിന്റെ മുരളിച്ചയുണ്ടാവുമ്പോഴും വേദമന്ത്രങ്ങളും മൗനം പൂണ്ടും. ചെണ്ടയുടെയോ രഥത്തിന്റെയോ ശബ്ദം, വേദന കൊണ്ടുള്ള നിലവിളി, നായ്ക്കളുടെ കുര, കുറുക്കന്റെ ഓളിയിടൽ ഇവയും വേദപഠനത്തിന്നു വിരാമമിടും. ആകാശത്തിൽ കടുംചുവപ്പോ മാരിവില്ലോ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടാൽ അന്ന് കുട്ടികൾക്ക് അനദ്ധ്യായമാണ്. ഈ നടപടികളിൽ ചിലതിന്റെ പിന്നിൽ വെറും വിശ്വാസമാവും പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഏകാഗ്രതക്കു ഭംഗം വന്നേക്കുമെന്നതാണ് മുഖ്യകാരണം എന്നു കാണാൻ പ്രയാസമില്ല.

അന്നത്തെ പാഠ്യപദ്ധതിയിൽ എന്തെല്ലാം വിഷയങ്ങളാണ് അടങ്ങിയിട്ടുള്ളത്? വളരെ ബൃഹത്തായിരുന്നു ആ പാഠ്യപദ്ധതി. ഓരോ വിഷയവും സൂക്ഷ്മാംശം വരെ പഠിക്കുകയും ചെയ്തുപോന്നു. ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന സൂചനകളും ഇതിനു തെളിവാണ്. നാരദൻ, മഹാപണ്ഡിതനായ സനൽകുമാരനെ സമീപിച്ചു പറഞ്ഞു: ''അങ്ങ് എനിക്കു വിദ്യാദാനം നല്കിയാലും''. സനൽകുമാരൻ പറഞ്ഞു: ''ആദ്യമായി, എന്തെല്ലാം അറിയാമെന്നു പറഞ്ഞാലും. അതില്പിന്നെ എന്തെല്ലാം അറിയാനിരിക്കുന്നുവെന്നു ഞാൻ പറയാം''. ഇതിന്നു നാരദൻ ഇങ്ങനെ സമാധാനം പറഞ്ഞു: ''എനിക്കു ഋഗ്വേദമറിയാം. സാമവേദവും അഥർവ്വവേദവും നാലാമതായി യജുർവേദവും ഞാൻ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളിൽ ജ്ഞാനം നേടിയിട്ടുണ്ട്. വേദങ്ങളുടെ വേദമായ വ്യാകരണം പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിതൃകർമ്മങ്ങളും നിശ്ചയമുണ്ട്. സംഖ്യകളുടെ ശാസ്ത്രമായ രാശി അറിയാം. ദൈവ(ദ്യൂത)ലക്ഷണം, നിധി (കാലഗണനാശാസ്ത്രം), വാകോവാക്യം (ചോദ്യോത്തരരൂപത്തിലുള്ള പഠനം), ഏകായനം (ധർമ്മശാസ്ത്രം), ദേവവിദ്യ (നിരുക്തി) എന്നിവ അറിയാം. ശിക്ഷ, കല്പം, ഛന്ദസ്സ് ഇവയടങ്ങിയ ബ്രഹ്മവിദ്യ അറിയാം. ഭൂതവിദ്യ, ക്ഷാത്രവിദ്യ (ആയുധാഭ്യാസം), നക്ഷത്രവിദ്യ (ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം), സർവ്വവിദ്യ, വിഷചികിത്സ, സുഗന്ധവസ്തുനിർമ്മാണം, നൃത്തം, ഗാനം, അഭിനയം തുടങ്ങിയ ലളിതകലകളും അറിയാം. ഇത്രയും കാര്യങ്ങളും ഞാൻ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്....'' ഈ പരാമർശത്തിൽ നിന്ന്

അന്നത്തെ പാഠ്യവിഷയങ്ങളുടെ വൈപുല്യം വ്യക്തമാവും. ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തിലും ഏറക്കുറെ ഇതേ തരത്തിലുള്ള വിഷയങ്ങളുടെ ഒരു സംഹിത തന്നെ നല്കിയതായിക്കാണാം.

വേദസംഹിതകളും ആദ്യകാലത്ത് പൊതുവായി എല്ലാ ബ്രഹ്മചാരികൾക്കും പ്രാപ്യമായിരുന്നില്ല. ഓരോ വേദസംഹിതയും ഓരോ വംശത്തിന്റെ സ്വകാര്യനിധിയായി സൂക്ഷിച്ചു പോന്നിരിക്കണം.

ഇന്ത്യയിൽ എഴുതുന്ന വിദ്യ ആരംഭിച്ചത് എങ്ങനെയാണ്? ലിപികളുടെ ഉദ്ഭവമെന്ത്? മെസപ്പെട്ടോമിയയിൽ നിന്നു വന്ന വ്യാപാരികളാവണം ഇന്ത്യയിൽ എഴുതുന്ന വിദ്യ കൊണ്ടുവന്നതെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ''ബി. സി. 800 വരെ ഇന്ത്യയിൽ എഴുത്തു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നു വേണം ഊഹിക്കുവാൻ. മെസപ്പെട്ടോമിയയിലെ വ്യാപാരികളിൽ നിന്നാവണം അതു നടപ്പിൽ വന്നത്. ബി. സി. 500 ആവുമ്പോഴേക്കും സ്വരശാസ്ത്രതത്വമനുസരിച്ച് സംവിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ട സംസ്കൃത അക്ഷരമാല നടപ്പിലായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. ബി. സി. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചുവെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന പാണിനി, ഈ അക്ഷരമാലയാണ് അടിസ്ഥാനമായി സ്വീകരിച്ചത്. വ്യാപാരത്തിന്നും തദനുബന്ധിയായ ആവശ്യങ്ങൾക്കുമാവണം ആദ്യമായി ലേഖനവിദ്യ ഉപയോഗിച്ചുപോന്നത്. പിന്നെയും വളരെക്കഴിഞ്ഞു മാത്രമേ വേദശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ലിഖിതത്തിന് അത് ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയുള്ളു[1] എന്ന് റൈസ് ഡേവിഡ്സിനെ ഉപജീവിച്ചു കൊണ്ട് എഫ്. ഈ. കേയി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. എഴുതിക്കഴിഞ്ഞാൽ ശ്ലോകങ്ങളുടെ വിശുദ്ധി നഷ്ടപ്പെടുമെന്നോ അനർഹപാത്രങ്ങളിൽ അതു ചെന്നെത്തിയേക്കുമെന്നോ ഒക്കെ അവർ ആശങ്കിച്ചിരിക്കാം. പിൽക്കാലത്ത് അവയെല്ലാം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഗുരുമുഖത്തു നിന്നു കേട്ടു പഠിക്കുന്ന രീതിയിൽത്തന്നെയാണ് വേദശിക്ഷണം എക്കാലത്തും നടന്നുപോന്നത്. ഇന്നും ഈ പാരമ്പര്യത്തിനു മാറ്റം വന്നിട്ടില്ല.

പിതാക്കളിൽ നിന്നു താൻ നേടിയ അറിവ് പുത്രനിലേക്ക് സംക്രമിപ്പിക്കുക എന്ന രീതിയിലാണ് ബ്രാഹ്മണവിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചത്. ആ വിദ്യ ഏതാനും വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മാത്രമായി ഒതുങ്ങിനിന്നില്ലെന്ന് മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. മന്ത്രത്തിന്റെ പിന്നാലെ ഹോമവും തുടർന്നു യാഗവും ആരംഭിച്ചപ്പോഴേക്ക് അവയ്ക്കാവശ്യമായ ശാസ്ത്രവും ആവിർഭവിച്ചു. യാഗവേദിയുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ ആവശ്യമായ നിയമങ്ങൾ ക്ഷേത്രഗണിതം, ബീജഗണിതം തുടങ്ങിയ ഗണിതവിദ്യയുടെ വികാസത്തിന്നു കാരണമായിത്തീർന്നു. ''ഒരേ സ്ഥലവിസ്തൃതിയോടെ

---

1. T. W. Rhys Davids, Buddhist India.

വൃത്താകാരത്തിലും ചതുരാകാരത്തിലും യാഗവേദികയും പണിയേണ്ടിവരുമ്പോഴും ഗണിതത്തിന്റെ ഉയർന്ന വിജ്ഞാനം ആവശ്യമായിവരുന്നു.''[1] കർമ്മങ്ങൾക്കും യാഗങ്ങൾക്കും കാലനിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നതിന് ജ്യോതിർഗണിതവും ആവശ്യമായിവരുന്നു. വിശുദ്ധവേദമന്ത്രങ്ങളെ തലമുറയിലൂടെ ഉരുവിട്ട്, അനന്തര തലമുറയ്ക്കു കൈമാറേണ്ടിവരുമ്പോഴും വ്യാകരണവും നിരുക്തവും അതിനു കൂടിയേ കഴിയൂ. മനുഷ്യനും പ്രപഞ്ചവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കവേ ആരണ്യകങ്ങളും ഉപനിഷത്തുകളും അതോടൊപ്പം ദാർശനികചിന്തയും തത്വശാസ്ത്രവും തർക്കശാസ്ത്രവും വികാസം പ്രാപിച്ചു. ഇവയിൽ പലതും സൂത്രരൂപത്തിൽ ഒതുക്കുന്നതും ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. വേദപാരായണത്തിന്നും അർത്ഥധാരണയ്ക്കും കർമ്മങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന്നും ഇവയിൽ ആറെണ്ണത്തിന്റെ പഠനം അനുപേക്ഷണീയമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടു. ശിക്ഷ, വ്യാകരണം, ഛന്ദസ്സ്, ജ്യോതിഷം, നിരുക്തം, കല്പം ഇവ വേദാംഗങ്ങളെന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടു. മറ്റു വിഷയങ്ങളെല്ലാം ഇവയിലെ ബീജം വികസിച്ചുണ്ടായതാണ്.

വ്യാകരണപഠനത്തിന്നു വളരെ പഴക്കമുണ്ട്. പാണിനിയാണ് ഈ മണ്ഡലത്തിന്റെ യുഗപുരുഷൻ. അദ്ദേഹം ഗാന്ധാരദേശക്കാരനാണ്. ക്രിസ്തുവിനു നാലു നൂറ്റാണ്ടു കൾക്കു മുമ്പാണ് അദ്ദേഹം ജീവിച്ചതെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ പാണിനി, പൂർവ്വസൂരികളായ അറുപത്തിനാലിൽപരം ആചാര്യന്മാരുടെ പേരുകൾ സ്മരിക്കുന്നു. ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ച് ഇത്രയ്ക്കു സമഗ്രമായ വിഭജനവും പഠനവും ലോകഭാഷകളിലൊന്നിലും ഇല്ല തന്നെ. കാത്യായനൻ എഴുതിയ വാർത്തികങ്ങൾ, പിന്നെയും കുറെക്കഴിഞ്ഞ് പതഞ്ജലി എഴുതിയ മഹാഭാഷ്യം ഇവ, വ്യാകരണത്തെ സംബന്ധിച്ച് അന്ത്യവാക്കുകളായിട്ടാണ് ഇന്നും ഗണിക്കപ്പെടുന്നത്. നിഘണ്ടുനിർമ്മാണത്തിലും ഇന്ത്യയാണ് ലോകത്തിന്നു വഴികാട്ടിയായിത്തീർന്നത്. ആ ശാഖയിൽ അമരകോശം അതുല്യമായിത്തന്നെ നില്ക്കുന്നു.

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനീയത്തിൽ പ്രാചീനസമകാലികലോകത്തിൽ മാത്രമല്ല പിന്നെയും വളരെക്കാലത്തേക്ക് ഇന്ത്യയുടെ നേട്ടം വളരെ വലുതായിരുന്നു. ആ ശാഖയിലെ പ്രമുഖ ജ്യോതിസ്സ് ആര്യഭടനാണ്. ക്രി. ഡി. 476–ൽ പാടലീപുത്ര (പാറ്റ്ന)ത്തിൽ ജനിച്ച അദ്ദേഹം ഭൂമി സ്വന്തം അച്ചുതണ്ടിന്മേൽ ഭ്രമണം ചെയ്യുകയാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചു. സൂര്യചന്ദ്രന്മാരുടെ ഭ്രമണമാണ് ഗ്രഹണത്തിന്നു കാരണമെന്നും അദ്ദേഹം സമർത്ഥിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടർന്ന് പല ഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഉണ്ടായെങ്കിലും ഭാസ്കരാചാര്യനാണ് പിന്നീട് പ്രസ്താ

1. R. C. Dutt, Ancient India.

വ്യമായ നേട്ടങ്ങൾ കൈവരിച്ചത്. അക്കങ്ങൾ ഇന്ത്യയിൽ ആവിർഭവിക്കുകയും അറബികൾ വഴി പാശ്ചാത്യലോകത്തിൽ പ്രചരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇപ്പറഞ്ഞ വിജ്ഞാനശാഖകളും മുഴുവൻ ഹൃദിസ്ഥമാക്കുക ഒരാൾക്കു സാദ്ധ്യമല്ല. അതു കൊണ്ട് വിഷയങ്ങളെ പല ശാഖകളായി വിഭജിക്കാനും താല്പര്യമുള്ളവർ അതതു ശാഖയിൽ പ്രാവീണ്യം സമ്പാദിക്കാനും തുടങ്ങി. ഇത്തരം വിദഗ്ധപഠനം പ്രാചീനകാലത്തു തന്നെ തുടങ്ങിയിരിക്കണം. ഒരു വിദ്യാർത്ഥി വേദവും അതോടൊപ്പം വേദാംഗവും ഹൃദിസ്ഥമാക്കുന്നതിന്നു തുനിഞ്ഞുവെന്നു വക്കുക. അത് എളുപ്പമല്ലെങ്കിലും അസാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ അവയുംകൊള്ളുന്ന വിഷയങ്ങളെ അതോടൊപ്പം പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കുകയെന്നത് തികച്ചും അസാദ്ധ്യം തന്നെ. അതു കൊണ്ടാണ് പ്രത്യേകവിഷയങ്ങളിൽ വിദഗ്ധജ്ഞാനം നേടുന്നതിന്നു ശ്രമം നടന്നത്. വ്യാകരണം, ജ്യോതിഷം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളോടൊപ്പം സാമൂഹ്യജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ധർമ്മശാസ്ത്രവും അത്തരം വിദഗ്ധപഠനത്തിന്നു വിഷയമായിത്തീർന്നു. അത്തരമൊരു ഘട്ടത്തിലാവണം മനുവിന്റെ 'മാനവധർമ്മശാസ്ത്ര'മെന്ന് എക്കാലവും സ്മരിക്കപ്പെടുന്ന സ്മൃതി രചിക്കപ്പെട്ടത്.

വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്നും ഇന്ത്യയിൽ സഹസ്രാബ്ദങ്ങളുടെ പഴക്കമുണ്ട്. അതിപ്രാചീനകാലത്തു തന്നെ ഒരു ശാസ്ത്രമെന്ന നിലയിലുള്ള പരിഗണന അതിനു ലഭിച്ചിരിക്കണം. ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടെ അഹിംസയ്ക്കും അനുകമ്പയ്ക്കും മഹോന്നതമായ സ്ഥാനം ലഭിച്ചു. ദീനരുടെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കുള്ള വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ വളർച്ചയിൽ ബുദ്ധമതദർശനം വലിയൊരു ഉത്തേജനമായി ഭവിച്ചിരിക്കണം. ബുദ്ധമതാനുയായിയായ കനിഷ്കന്റെ കൊട്ടാരവൈദ്യനായിരുന്നു ചരകൻ. ക്രിസ്തുവർഷം ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ച അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് ചൈനീസ് സഞ്ചാരികളും അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. മറ്റൊരു മഹാവൈദ്യനായ സുശ്രുതൻ പിന്നെയും മൂന്നോ നാലോ നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു ശേഷമാണ് ജീവിച്ചത്. ഇന്ത്യയിൽ വികാസം പ്രാപിച്ച വൈദ്യശാസ്ത്രം മദ്ധ്യകാലയൂറോപ്പിനെ വളരെയധികം സ്വാധീനിക്കുകയുണ്ടായി. യൂറോപ്പിൽ, ഭാരതീയവൈദ്യശാസ്ത്രം എത്തിച്ചേർന്നത്, സംഖ്യാശാസ്ത്രത്തിന്റെ കാര്യത്തിലെന്നതു പോലെ, അറബികൾ വഴിക്കാണ്.

ദാർശനികമണ്ഡലത്തിൽ ഇന്ത്യയുടെ നേട്ടങ്ങൾ ഏകകണ്ഠമായ അംഗീകാരം നേടിയതാണല്ലോ. ചുരുങ്ങിയത് ഉപനിഷൽകാലത്തോടെയെങ്കിലും ക്രമീകൃതമായ ദാർശനികവിചാരപദ്ധതികൾ ഇന്ത്യയിൽ പ്രതിഷ്ഠ പ്രാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിനും അനേകനൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു പിന്നിലാണിത്. അന്നു തന്നെ ആറു ഭിന്നചിന്താപദ്ധതികളായി തത്വ

ചിന്തയെ പകുത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പൂർവ്വമീമാംസ വേദത്തിന്റെ സനാതനത്വത്തെയും യാഗാദികർമ്മങ്ങളെയും വിവരിക്കുന്ന ഉത്തരമീമാംസയാവട്ടെ ജ്ഞാനമാർഗത്തെയാണ് വിവരിക്കുന്നത്. ബ്രഹ്മം മാത്രമാണ് സത്യമെന്നും അതു മാത്രമാണ് ഉണ്മയെന്നും ആത്മാവ് ബ്രഹ്മസ്വരൂപമാണെന്നും പഠിപ്പിക്കുന്നു. സാംഖ്യദർശനം പ്രകൃതി, പുരുഷതത്വം, ലോകസൃഷ്ടി മുതലായവയെ പ്രപഞ്ചനം ചെയ്യുന്നു. യോഗവിദ്യയ്ക്കു സാംഖ്യദർശനവുമായി അടുത്ത ബന്ധമുണ്ട്. ആത്മാവിന് അത്യുന്നതമണ്ഡലങ്ങളിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതിന്ന് ആവശ്യമായ വിപുലമായ പരിശീലനപദ്ധതികളാണ് യോഗദർശനം നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. ന്യായദർശനം താർക്കികമായ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പടുത്തുയർത്തിയിട്ടുള്ളത്. അസത്യത്തെ അകറ്റി, സത്യദർശനത്തിലൂടെ മോക്ഷം നേടാമെന്ന് അതു പഠിപ്പിക്കുന്നു. വൈശേഷികദർശനമാവട്ടെ ന്യായത്തെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പുതിയ ഒരന്വേഷണമാണ്. അണുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങൾ വൈശേഷികദർശനത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മവും അവിഭക്തവുമായ പദാർത്ഥമാണ് അണുവെന്നും അത് അനശ്വരമാണ് എന്നുമത്രേ വൈശേഷികദർശനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. അണു അനശ്വരവും അണുസംഘാതം കൊണ്ടു നിർമ്മിച്ച വസ്തുക്കൾ നശ്വരവും ആണെന്ന് ആ ദർശനം പഠിപ്പിക്കുന്നു.

വിദ്യയുടെ ലക്ഷ്യം ലൗകികമായ സിദ്ധിയല്ല. അത് ആത്മസാക്ഷാൽക്കാരത്തിന്നുള്ളതാണ്. അതു കൊണ്ട് വിദ്യാരംഭത്തിന്നു തദനുസൃതമായ കർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാനുണ്ട്. വിദ്യാർത്ഥിയിലും സമൂഹത്തിലും അതിന്റെ അലൗകികമഹത്വം ഉറപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിന്നനുസൃതമായ ചടങ്ങുകളോടെയാണ് വിദ്യാരംഭം. ആ ചടങ്ങുകൾ ഗൗതമൻ ഇങ്ങനെ വിവരിക്കുന്നു:

''സ്നാനം കഴിഞ്ഞു ശുദ്ധിയോടെ, അഗ്നിസാക്ഷിയായി ശിഷ്യൻ ഗുരുവിന്റെ ഇടതുകൈ, പെരുവിരൽ ഒടിച്ചു നിർത്തിക്കൊണ്ട്, തന്റെ വലതുകൈയിൽ ഏന്തിയ ശേഷം പറയുന്നു: 'ഗുരോ, അരുളിച്ചെയ്താലും.' അവൻ തന്റെ ദൃഷ്ടിയും മനസ്സും ഗുരുവിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കും. കുശാഗ്രം കൊണ്ട് അവൻ കണ്ഠത്തിന്നുപരിയുള്ള ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്നു. ശിഷ്യൻ, പതിനഞ്ചു നിമിഷങ്ങൾ ഇടവിട്ടു കൊണ്ട് ദീർഘമായി ഉച്ഛ്വസിക്കുന്നു. അഗ്രം പൂർവ്വമുഖമായി തിരിച്ചു കൊണ്ട് വിരിച്ച കുശാസനത്തിലാണ് ശിഷ്യൻ ഇരിക്കുക. 'ഓം–സത്യ' ശബ്ദങ്ങളോടു ചേർത്തു കൊണ്ട് അഞ്ചു വ്യാഹൃതികൾ ഉച്ചരിക്കപ്പെടുന്നു (ഭൂഃ, ഭുവഃ, സ്വഃ, സത്യം, പുരുഷഃ ഇവയാണ് പഞ്ചവ്യാഹൃതികൾ). നിത്യവും പ്രഭാതത്തിൽ ശിഷ്യൻ ഗുരുപാദങ്ങളിൽ പ്രണമിക്കണം. വേദപഠനം

തുടങ്ങുമ്പോഴും അവസാനിക്കുമ്പോഴും ഇത് ആവർത്തിക്കണം. ഗുരുവിന്റെ ആജ്ഞ കിട്ടിയാൽ ശിഷ്യൻ കിഴക്കോട്ടോ വടക്കോട്ടോ നോക്കി ഉപവിഷ്ഠനാകുന്നു. തുടർന്ന് സാവിത്രീമന്ത്രം ചൊല്ലുന്നു. വേദപഠനത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഈ കർമ്മങ്ങളെല്ലാം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്''.

ആധുനികതലമുറയ്ക്ക് ഈ നടപടിക്രമമെല്ലാം നിരർത്ഥകവും ഒട്ടു ബാലിശവുമായിത്തോന്നാം. എന്നാൽ സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പുള്ള അന്തരീക്ഷത്തിൽ വച്ചു കൊണ്ടു ഇതൊക്കെ നോക്കിക്കാണാമെങ്കിൽ ഈ അനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ മൂല്യത്തെ നിഷേധിക്കാനാവില്ല. ശിഷ്യന് താൻ പ്രവേശിക്കാൻ പോകുന്ന പഠനത്തെക്കുറിച്ചും ഗുരുവിന് താൻ നിർവ്വഹിക്കാനിരിക്കുന്ന കർത്തവ്യത്തെക്കുറിച്ചും പൂർണ്ണമായ ബോധം നല്കുന്ന കർമ്മമാണ് ഈ വിദ്യാരംഭം. ശിഷ്യൻ തന്നെത്തന്നെ ഗുരുപാദങ്ങളിൽ സമർപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ആ വിശ്വാസം ഉറപ്പിക്കുന്നതിന്ന് ഈ കർമ്മങ്ങളും സഹായിക്കുന്നു. താൻ പഠിക്കുന്ന വാക്കുകളും എത്ര മാത്രം പവിത്രവും ആരാദ്ധ്യവുമാണെന്ന് ഇതു വ്യക്തമായി മനസ്സിൽ കൊത്തിവയ്ക്കുന്നു. അതു തനിക്കായി പകർന്നു തന്ന ആചാര്യൻ എത്രയ്ക്കു പൂജ്യനായെന്നും ശിഷ്യന് ബോദ്ധ്യം വരും. താൻ ഗുരുമുഖത്തു നിന്നു ശ്രവിച്ച മന്ത്രങ്ങളും അണുവും പിഴയ്ക്കാതെ, സ്വരഭേദം വരുത്താതെ, ശിഷ്യനിലേക്കു സംക്രമിപ്പിക്കുകയാണ് ഗുരു ചെയ്യുന്നത്. അതിൽ പിന്നെ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ നിർവ്വഹണത്തിന്ന് ആവശ്യമായ മറ്റു വിധികളും പഠിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നു.

വേദപഠനത്തിൽ അണുവും പിഴ പറ്റാതിരിക്കുന്നതിന്ന് വേദപണ്ഡിതന്മാർ ചെയ്തുവച്ച വ്യവസ്ഥകളും മാക്സ് മുള്ളറെപ്പോലുള്ള പാശ്ചാത്യമനീഷികളെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ആയിരക്കണക്കിനു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഉത്തരേന്ത്യൻ പർണ്ണകുടിയിൽ വച്ചു ചൊല്ലിപ്പോന്ന സൂക്തങ്ങളും, ലേഖനവിദ്യയെയും സ്വനഗ്രാഹിയെയും ആശ്രയിക്കാതെ, ഇന്ന് ഈ തെക്കെ അറ്റത്തുള്ള മംഗളിൽ നിന്ന് അണുവും വ്യതിചലിക്കാതെ ചൊല്ലി കേൾക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിന്നു ചെയ്തുവച്ച നിബന്ധനകളും പഴുതില്ലാത്ത വിധം അത്രയ്ക്കു പൂജ്യമായിരിക്കണം. മനഃപാഠം പഠിക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവ് അന്ന് അത്രയ്ക്കു മാത്രം വികസിച്ചിരുന്നു. ഈ കനത്ത അധ്വാനത്തിന്നു പിഞ്ചു മനസ്സുകളെ എങ്ങനെ വഴങ്ങിക്കൊടുത്തുവെന്നത് ഇന്ന് അദ്ഭുതകരമായിത്തോന്നാം. ഒരു മുഴുവൻ ഗ്രന്ഥം മനഃപാഠമാക്കുകയെന്നത് ആയാസരഹിതമായിത്തോന്നുന്നവർ ഇന്നുമുണ്ട്.

പ്രാചീനകാലത്തെ അദ്ധ്യാപനരീതിയെക്കുറിച്ച് മാക്സ് മുള്ളർ നല്കുന്ന വിശദീകരണവും ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്. വൈദികസാഹിത്യത്തിൽ പെടുന്ന 'പ്രാതിശാഖ്യ'ത്തെ ഉപജീവിച്ചു കൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ വിവരിക്കുന്നു: പ്രാചീനഭാരത

ത്തിലെ വിദ്യാനികേതനത്തെക്കുറിച്ച് പതിനഞ്ചാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരണം നല്കുന്നുണ്ട്. ഒരാൾ ആചാര്യനായി അംഗീകരിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ ബ്രഹ്മചാരിയുടെ എല്ലാ കർത്തവ്യങ്ങളും നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കണം; അംഗീകൃതപാഠപദ്ധതി (Curriculum) യനുസരിച്ചു പഠിച്ചിരിക്കണം. വിദ്യാർത്ഥിജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ നിയമങ്ങളും അനുസരിക്കുന്നതിന്ന് സന്നദ്ധരായവരെ മാത്രമേ അദ്ദേഹം ശിഷ്യനായി സ്വീകരിക്കാൻ പാടുള്ളു. അദ്ദേഹം ഉചിതമായ ഒരിടത്തു വാസമുറപ്പിക്കണം. ഒന്നോ രണ്ടോ ശിഷ്യന്മാരേ ഉള്ളുവെങ്കിൽ അവരെ വലതുഭാഗത്ത് ഇരുത്താം. ഓരോ ദിവസത്തെ പഠനവും ആരംഭിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പ് ശിഷ്യൻ ഗുരുപാദങ്ങളിൽ പ്രണമിക്കുന്നു. അതിനു ശേഷം ശിഷ്യൻ പറയുന്നു: 'ഗുരോ, അരുളിച്ചെയ്താലും', അതിന്നു ശേഷം ഗുരു, ഓംകാരം ചേർത്തു കൊണ്ട് രണ്ടു പദങ്ങൾ (സമസ്തപദമാണെങ്കിൽ ഒന്ന്) ഉച്ചരിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തെ ശിഷ്യൻ ആ പദം ആവർത്തിക്കുന്നു. ഗുരു വിശദീകരിക്കുന്നു. വിശദീകരണം വ്യക്തമായില്ലെങ്കിൽ ശിഷ്യൻ പറയുന്നു: 'ഗുരോ'. ഗുരു വിശദീകരിക്കുന്നു. ആ നിലയിൽ, ഒരു പ്രശ്നം പൂർത്തിയാവോളം പഠിപ്പു തുടരുന്നു. ഒരു പ്രശ്നം പൂർത്തിയായാൽ അവർ അതാവർത്തിക്കുന്നു. ആവർത്തനത്തിലൂടെ മനഃപാഠമാക്കുന്നു. ഓരോന്നും ഉച്ചത്തിൽ ചൊല്ലിയാണ് പഠിക്കുന്നത്. ഈ പഠനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ അംശംവരെ പ്രാതിശാഖ്യത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.[1]

വേദഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉരുവിട്ടുപഠനത്തോടൊപ്പം ഗുരു ശിഷ്യനു വിശദീകരണങ്ങളും നല്കുന്നുണ്ട്. വെറും മന്ത്രപഠനം കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടവരുണ്ടാവാം. പിൽക്കാലത്ത്, മതഗ്രന്ഥപഠനത്തിൽ, അർത്ഥഗ്രഹണം തികച്ചും വിഗണിക്കുകയും ശബ്ദങ്ങളുടെ ആവർത്തനത്തിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ കേന്ദ്രീകരിക്കുകയുമാണ് ഉണ്ടായത്. എന്നാൽ മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിക്കാൻ തുടങ്ങിയതോടെ വിശദീകരണങ്ങളും ചർച്ചകളും കൂടുതൽ പ്രസക്തമായിത്തീർന്നു. 'സൂത്ര'ങ്ങൾ വിശദീകരണമില്ലാതെ ഗ്രാഹ്യമായിരുന്നില്ല. ഉപനിഷത്തുകൾ പലതും ഗുരുശിഷ്യസംവാദരൂപത്തിലാണ് രചിക്കപ്പെട്ടത്. അവിടെ ശിഷ്യന്റെ സംശയങ്ങളും ഗുരുവിന്റെ വിശദീകരണങ്ങളും കാണാം. ഉയർന്ന ദാർശനികഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിവരിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ശിഷ്യന്ന് മനസ്സിലാകത്തക്ക വിധം കഥകളെക്കൊണ്ടു ഗുരു ഉദാഹരിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. പിൽക്കാലത്ത് പഞ്ചതന്ത്രവും ഹിതോപദേശവും സദാചാരപാഠം നല്കാൻ ഇത്തരം കഥകളെ ആശ്രയിച്ചതായി കാണാം. കെട്ടുകഥകൾ (Fables), ദൃഷ്ടാന്തകഥകൾ (Parables), അന്യാപദേശകഥകൾ (Allegory) തുടങ്ങിയവയുടെ ജന്മഭൂമി ഇന്ത്യയാണ്. വിദ്യാദാന

---

1. Max Muller, Lectures on the Origin of Religion.

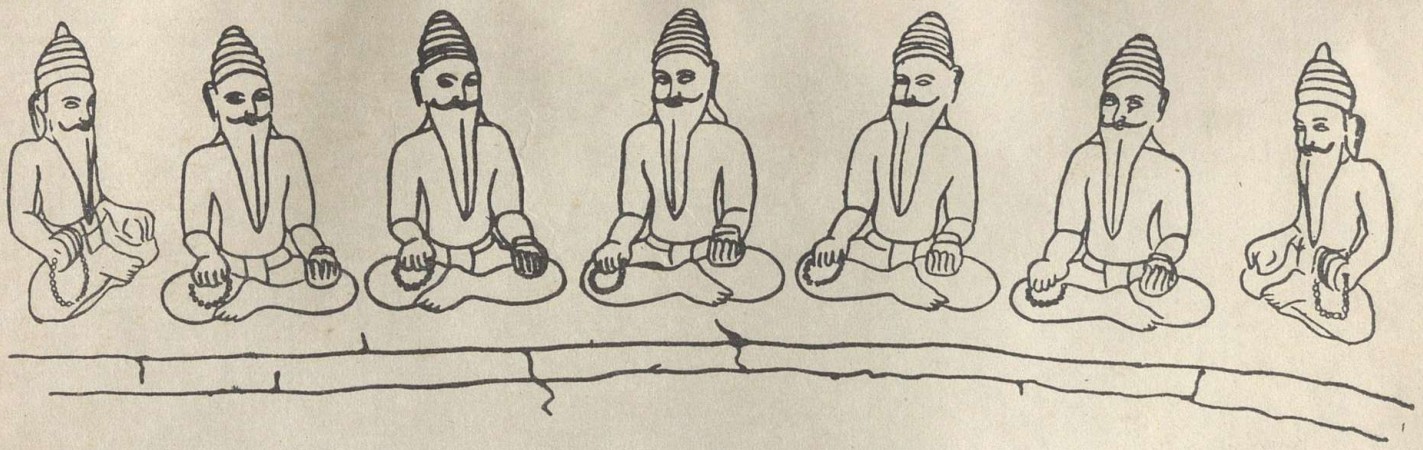

വേദകാലത്തെ സപ്തർഷികളുടെ കരിങ്കല്ലിൽ കൊത്തിയ രൂപം: (ഇടത്തു നിന്ന് വലത്തോട്ട്)
1. വസിഷ്ഠൻ 2. വിശ്വാമിത്രൻ 3. വാമദേവൻ 4. ഭരദ്വാജൻ 5. അത്രി 6. കണ്വൻ
7. ഗ്രിൽ സമദൻ

ഇടത്ത്: ഏകാന്തധ്യാനത്തിൽ ലയിച്ച മറെറാരു ഋഷി

ത്തിനുള്ള ഉപാധിയെന്ന നിലയ്ക്കാണ് അവ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടതും. യൂറോപ്പിലെങ്ങും പ്രചാരത്തിലുള്ള ഈസപ്പ് കഥകളും, പഞ്ചതന്ത്രകഥകളുടെ ഗ്രീക്കുപതിപ്പ് മാത്രമാണ്.

ഈ ശിക്ഷണരീതിയിൽ ശ്രദ്ധിക്കാനുള്ള ഒരു കാര്യം, ഗുരു ശിഷ്യന്മാരോടു പൊതുവെ സംസാരിക്കുന്നില്ല എന്ന കാര്യമാണ്. ഒന്നിലധികം ശിഷ്യന്മാർ ഉള്ളപ്പോഴും ഓരോ ശിഷ്യനോടും നേരിട്ടു പ്രത്യേകം സംസാരിക്കുന്നു. വാക്കുകളും മാത്രമല്ല തന്റെ ജീവിതവും ശിഷ്യനിലേക്ക് സംക്രമിപ്പിക്കുകയാണെന്ന ബോധം ഗുരുവിനുണ്ട്.

ഹിന്ദുമതത്തിന് സംഘടിതമതങ്ങളെപ്പോലുള്ള ഘടനയില്ല. ഓരോ ആളുടെയും മതപരമായ ആത്മീയജീവിതം തങ്ങളുടെ മാത്രം ചുമതലയാണ്. ചിത്തവൃത്തിനിരോധനത്തിലൂടെ മാത്രമേ അത് ആർജ്ജിക്കുന്നതിനു സാധിക്കുകയുള്ളു. കൂട്ടുചേർന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയിൽ ആ മതം വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. മഠങ്ങളും തീർത്ഥങ്ങളും ബഹുജനസമ്മേളനത്തിനുള്ള സ്ഥലങ്ങളാണ്. ഇത്തരം ജനക്കൂട്ടത്തിലും ഏകാന്തമായി ധ്യാനിക്കുകയെന്നതാണ് ഭക്തന്റെ പതിവ്. ആന്തരമായി അനുഭൂതിയുടെ രൂപത്തിലാണ് ഈശ്വരസാന്നിദ്ധ്യത്തെ വിലയിരുത്തുന്നത്. അതാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഗുരുവിന് ഇത്ര പ്രധാനമായ സ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നതിനു കാരണം.

എന്നാൽ വേദജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ച് കൂട്ടുചേർന്നു ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സദസ്സുകളും ആദികാലത്തു തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. വേദഭാഷയെയും ദർശനത്തെയും കുറിച്ച് കൂട്ടുചേർന്നു ചർച്ചകളും നടത്തിയതിനു ഋഗ്വേദത്തിൽത്തന്നെ സൂചനകളും ഉണ്ട്. രാജസദസ്സിന്റെ ഭാഗമായി നടന്നുപോന്ന വിദ്വൽസദസ്സുകളെക്കുറിച്ച് ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിൽ ധാരാളം പരാമർശങ്ങളുണ്ടല്ലോ. ഉപനിഷത്തുകളും അത്തരം സദസ്സുകളെക്കുറിച്ചു പറയുന്നു. അവയിലൊന്നായ പാഞ്ചാലപരിഷത്ത് പല പണ്ഡിതന്മാരുടെയും സമ്മേളനസ്ഥലമായിരുന്നു. ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശ്വേതകേതു, പാഞ്ചാലപരിഷത്തിൽ സംബന്ധിച്ചതായി രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.[1] ദർശനം, ദൈവശാസ്ത്രം, സ്മൃതി തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളിൽ പ്രത്യേകവൈദഗ്ധ്യം നേടിയ ഇരുപത്തിയൊന്നു പണ്ഡിതന്മാരടങ്ങിയ ഒരു പരിഷത്തിനെക്കുറിച്ച് മാക്സ്മുള്ളർ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ആരംഭകാലത്ത് പരിഷത്തുകളുടെ അംഗസംഖ്യ അതേക്കാളും കുറവായിരിക്കണം. കുറഞ്ഞത് പത്ത് അംഗങ്ങളടങ്ങിയ പണ്ഡിതസദസ്സാണ് പരിഷത്ത് എന്നു ഗൗതമൻ പറയുന്നു. വേദങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല വിവിധവിജ്ഞാനശാഖകളിലും ഇവർ പ്രാവീണ്യം നേടിയിരിക്കും. ചിലർ മീമാംസയി

---

1. R. C. Dutt, Ancient India.

ലാണ് വൈദഗ്ധ്യമാർജ്ജിച്ചതെങ്കിൽ മറ്റു ചിലർ നിരുക്തത്തിലാവും. വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ശാഖയിൽ പ്രത്യേകം വൈദഗ്ധ്യം നേടുന്നതിന്ന് നിർബന്ധിതമായിത്തീർന്ന കാലഘട്ടത്തെയാണ് പരിഷത്തുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. മതപരവും വൈജ്ഞാനികവുമായ വിഷമപ്രശ്നങ്ങളാണ് ഇവിടെ ചർച്ചചെയ്യപ്പെടാറുള്ളത്. പക്ഷേ മതപരമായ ആധിപത്യം ഈ പരിഷത്തുകൾക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പിൽക്കാലത്ത് സർവ്വകലാശാലകളായി വികസിച്ചുവന്ന വിജ്ഞാനമണ്ഡലത്തിന്റെ ബീജമാണ് പരിഷത്ത് എന്നു പറയാം. ആചാര്യന്മാരോടൊപ്പം ശിഷ്യന്മാരും പരിഷത്ത് സമ്മേളനങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നു. ആചാര്യന്റെ പരിചാരകരെന്ന നിലക്കും ചർച്ചകളുടെ ശ്രോതാക്കളെന്ന നിലക്കും ആണ് അവർ സംബന്ധിച്ചത്. ചർച്ചകളിൽ അവർ ഭാഗഭാക്കുകളായിരുന്നില്ല.

ബുദ്ധമതകാലഘട്ടം

വേദാന്തം, യോഗം തുടങ്ങിയ ഹൈന്ദവചിന്തകളും ദർശനങ്ങളായി രൂപപ്പെട്ടുവന്ന കാലത്തു തന്നെയാണ് ബുദ്ധമതചിന്തകളും രൂപപ്പെട്ടുവന്നത്. കർമ്മഫലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഹൈന്ദവവിചാരപദ്ധതിയെയും പുനർജന്മവിശ്വാസത്തെയും ബുദ്ധമതം നിഷേധിച്ചില്ല. സംസാരബന്ധത്തിന്നു ചാക്രികചലനമാണുള്ളത്. ഈ ചാക്രികബന്ധത്തെ ഭേദിച്ച് അന്തിമമായ മുക്തി കൈവരുത്തുന്നത് എങ്ങനെ എന്നതായിരുന്നു മുഖ്യമായ അന്വേഷണവിഷയം. അതിനായി ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ട അനേകം പദ്ധതികളിൽ ഒന്നെന്ന നിലയ്ക്കാണ് ബുദ്ധമതം ആവിർഭവിച്ചത്. എന്നാൽ ഒരു ചിന്താപദ്ധതിയെന്നതിൽക്കവിഞ്ഞ് മതസ്വഭാവം കൈക്കൊള്ളാൻ തക്കവണ്ണം മൗലികമായ കാര്യങ്ങളിൽ അതിന്ന് അന്തരമുണ്ടായിരുന്നു. വേദത്തിന്റെ പ്രാമാണികത്വത്തെ ബുദ്ധമതം നിരസിച്ചു. ജാതിശ്രേണിയുടെ ഉച്ചനീചസ്വഭാവത്തെയും അതു വഴി ബ്രാഹ്മണാധിപത്യത്തെയും അതു നിഷേധിച്ചു. ജാതിക്കെതിരായ ചിന്ത ബുദ്ധനിൽ നിന്നാരംഭിക്കുന്നുവെന്നു പറയുന്നത് അസത്യമായിരിക്കും. എന്നാൽ ബുദ്ധമതതത്വങ്ങളിൽ അതു പാലിൽ വെണ്ണയെന്നോണം ലയിച്ചു കിടക്കുന്നു. ബുദ്ധമതം ഇന്ത്യയിൽ നിന്നു മാഞ്ഞുപോയി. എന്നാൽ അതുൾക്കൊള്ളുന്ന തത്വങ്ങൾ നിലനില്ക്കുന്നു.

ബുദ്ധമതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രധാനമായ സവിശേഷത, അതു വേദപഠനത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി സ്വീകരിച്ചില്ല എന്നതു തന്നെ. ബുദ്ധമതവിദ്യാഭ്യാസം ദ്വിജത്വം വിധിക്കപ്പെട്ട മൂന്നു വർണ്ണങ്ങളിൽ മാത്രമായി ഒതുങ്ങിനിന്നുമില്ല. എല്ലാ ജാതിക്കാരെയും അതു സ്വാഗതം ചെയ്തു. ഏകാന്തതയിൽ ധ്യാനം ചെയ്തു നിർവ്വാണമടയുകയാണ് ബുദ്ധമതം വിധിച്ച ജീവിതലക്ഷ്യം. എന്നാൽ അതോടൊപ്പം ഭിക്ഷുക്കളെ വിഹാരങ്ങളിൽ കൂട്ടംചേർന്നു ജീവിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പി

ക്കുകയും ചെയ്തു. ഭിക്ഷുവിഹാരങ്ങളും എന്ന സങ്കല്പം ബുദ്ധമതത്തിന്റെ സംഭാവനയാണ്. പിൽക്കാലത്ത് ക്രൈസ്തവ മതഘടനയിൽ ഈ സങ്കല്പത്തിന്നു മുഖ്യസ്ഥാനം ലഭിക്കുകയും വിഹാരങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് സെമിനാരികളും സംഘടിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇന്ത്യയുടെ നാനാഭാഗത്തും വിഹാരങ്ങളും പടർന്നു പരന്നിരുന്നു.

ഭിക്ഷുസംഘത്തിൽ ഒരാൾക്കു പ്രവേശനം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ ചില നിബന്ധനകളും നിറവേറ്റിയിരിക്കണം. നിറവേറ്റാൻ പ്രയാസമുള്ള പരീക്ഷകളൊന്നുമല്ല അവ. അപേക്ഷകൻ രോഗവിമുക്തനായിരിക്കണം. അടിയാന്മാർക്കും രാജഭൃത്യന്മാർക്കും പ്രവേശനം നല്കിയിരുന്നില്ല. പ്രായപൂർത്തി എത്താത്ത ബാലന്മാരുടെ കാര്യത്തിൽ രക്ഷിതാക്കളുടെ അനുവാദമുണ്ടായിരിക്കണം. അങ്ങനെ പ്രവേശനം നല്കുന്ന കർമ്മത്തിന്നു വിനയപീഠകം എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. സംഘത്തിൽ പ്രവേശനം ലഭിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ആൾ തലയും താടിയും മുണ്ഡനം ചെയ്തിരിക്കണം. പീതവസ്ത്രം ധരിക്കണം. ആ വസ്ത്രം ചുമൽ മറയത്തക്ക വിധം കെട്ടുന്നു. ആചാര്യനായ ഭിക്ഷുവിന്റെ കാല്ക്കൽ ശിഷ്യൻ തല കുനിച്ചു കൊണ്ടു നമസ്ക്കരിക്കുന്നു. അതിൽ പിന്നെ ശിഷ്യൻ ഗുരുവിന്റെ അരികിലിരുന്ന് ഇരുകൈകളിലെയും വിരലുകൾ പരസ്പരം മെടഞ്ഞ് തലയ്ക്കു മേലെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു പ്രതിജ്ഞയെടുക്കുന്നു. ''ബുദ്ധം ശരണം ഗച്ഛാമി, സംഘം ശരണം ഗച്ഛാമി, ധർമ്മം ശരണം ഗച്ഛാമി.''

ഇങ്ങനെ സംഘത്തിൽ പ്രവേശനം നല്കുന്ന കർമ്മത്തിന്ന് 'പബ്ബജ്ജ' എന്നാണ് പേര്. ബ്രാഹ്മണവിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ ഉപനയനത്തിന്റെ സ്ഥാനമാണിതിന്നുള്ളത്. സംഘത്തിൽ പൂർണ്ണാംഗത്വം ലഭിക്കുന്നതിന്ന് 'ഉപസംപാദം' എന്നു പറയുന്നു. സംഘത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തിലുള്ള പ്രവേശനത്തിന്ന് 8 വയസ്സ് പൂർത്തിയായിരിക്കണം. പൂർണ്ണാംഗത്വത്തിന്നാവട്ടെ 12 വയസ്സാണ് കുറഞ്ഞ പ്രായം. ദാരിദ്ര്യം സ്വയം വരിക്കുക; ജീവിതത്തിൽ വിശുദ്ധി പുലർത്തുക; ലൗകികസുഖത്തിൽ നിന്ന് അകന്നു ജീവിക്കുക; വസ്ത്രത്തിലും ഭക്ഷണത്തിലും നിയന്ത്രണം പാലിക്കുക എന്നിവ ജീവിതവ്രതമായി കൈക്കൊണ്ടിരിക്കണം. സംഘത്തിൽ അച്ചടക്കനിയമങ്ങളും നിഷ്ക്കർഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ പരിപൂർണ്ണമായ അനുസരണം പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിരുന്നില്ല. സംഘത്തിൽ ചേർന്ന വിദ്യാർത്ഥികളും തെറ്റു ചെയ്താൽ ഗുരു-ലഘുഭേദമനുസരിച്ച് ശിക്ഷകളും നല്കിപ്പോന്നു. കുറഞ്ഞത് പത്തു പേരടങ്ങിയ ഒരു സംഘമാണ് കുറ്റവിചാരണ നടത്തുക. കുറ്റം ഗുരുതരമാണെങ്കിൽ അംഗത്തെ സംഘത്തിൽ നിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കും. ഉപജീവനത്തിന്ന് ബുദ്ധമതസന്യാസികളും ഭിക്ഷ തന്നെയാണ് അവലംബിച്ചത്.

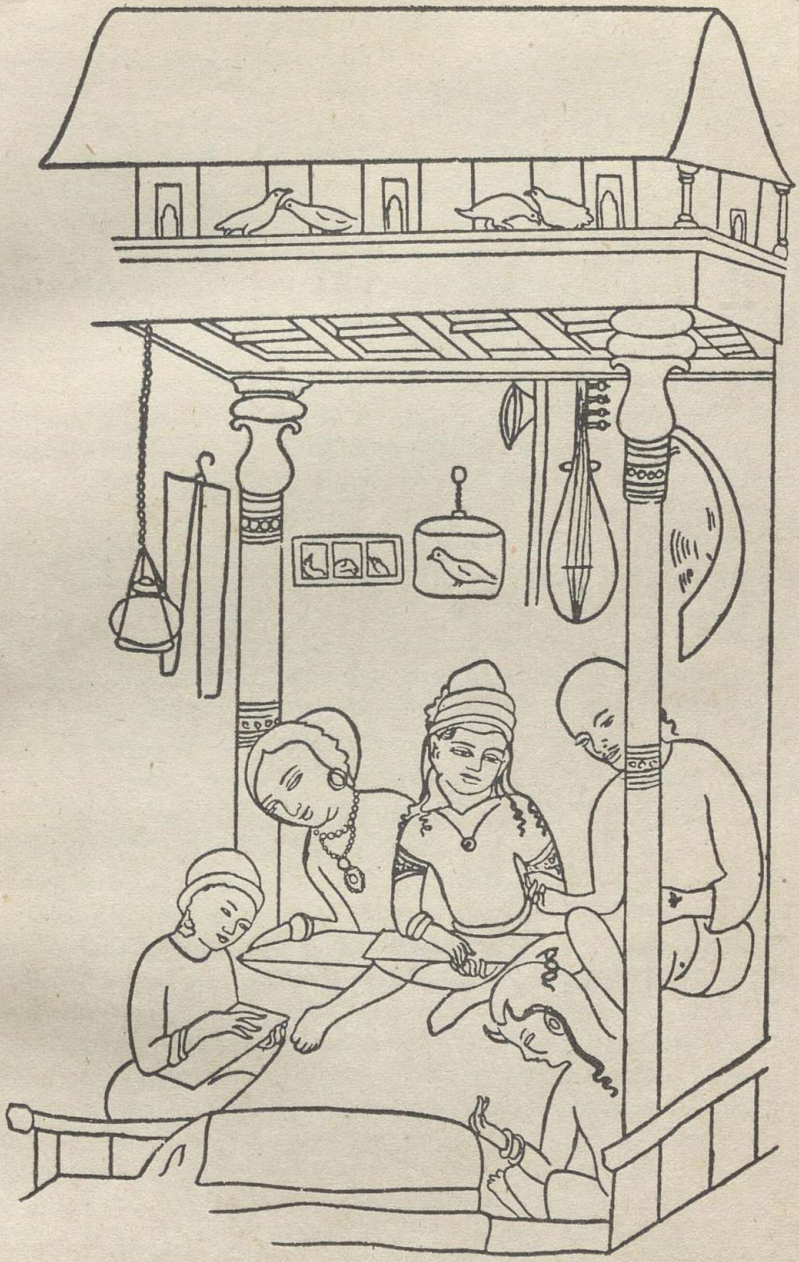

ഗൗതമന്റെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം: അജന്താഗുഹയിലെ ചുമർചിത്രത്തിൽ നിന്ന് എടുത്തത്. അച്ഛന്റെ രാജധാനിയുടെ വരാന്തയാണ് വിദ്യാലയം—മൂന്നു സഹപാഠികളും ബ്രാഹ്മണനായ ആചാര്യനും.

ഭിക്ഷുക്കളും ചെയ്യാൻ പാടുള്ളതും അരുതാത്തതുമായ കാര്യങ്ങളും രേഖപ്പെടുത്തിയ ഒരു കൃതിയുണ്ട്. 'പാതിമോക്ഷ' എന്നാണതിന്നു പേര്. മാസത്തിൽ രണ്ടു തവണ സംഘം ചേരുമ്പോൾ അതു പാരായണം ചെയ്യും. ആ വിധിയിൽ നിന്നു താൻ വ്യതിചലിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഭിക്ഷു, സംഘത്തിന്റെ മുമ്പിൽ, ആ സന്ദർഭത്തിൽ അത് ഏറ്റു പറയുന്നു. ക്രിസ്തുമതത്തിലെ കുമ്പസാരത്തിന്റെ ആദ്യരൂപം ഈ ഏറ്റുപറച്ചലിൽ നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും.

ഭിക്ഷുക്കളും പാഠങ്ങളും ഹൃദിസ്ഥമാക്കിപ്പോന്നു. തന്മൂലം മനഃപാഠം പഠിക്കുന്നതിന്നും അതു ചൊല്ലുന്നതിന്നും ഉള്ള കഴിവ് അദ്ധ്യയനത്തിന്റെ ഒരു മുഖ്യഘടകമായിത്തീർന്നു. ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ആവിർഭാവം ഇന്ത്യയിലെ ദാർശനികരംഗത്തിൽ വലിയ കോളിളക്കങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ചു. ബ്രാഹ്മണാധിപത്യവുമായി ദർശനത്തിന്റെ രംഗത്തിൽ അതിന്നു നിരന്തരം ഏറ്റുമുട്ടേണ്ടിവന്നു. ഒരു സദസ്സിന്നു മുമ്പിൽ സ്വന്തം ചിന്തകളെ വിശദമാക്കിക്കൊടുക്കാനുള്ള കഴിവ്, അന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ, ആശയം ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള കഴിവു പോലെ തന്നെ പ്രധാനമായിരുന്നു. പൊതുവാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തു വിജയിക്കുന്നവർക്ക് അനുമോദനങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും നല്കിപ്പോന്നു. ''തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മങ്ങളായ അംശങ്ങളെ സമർത്ഥിക്കുന്ന വിദഗ്ധപണ്ഡിതന്മാരെ ആനപ്പുറത്ത് എഴുന്നള്ളിച്ച് ആരാധകരുടെ അകമ്പടിയോടെ നഗരപ്രദക്ഷിണം നടത്തിയിരുന്നു.''[1] ഓരോ സംഘാരാമത്തിലും ഭിക്ഷുവിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരം തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും ബുദ്ധിപരമായ കഴിവുകളെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന്നും ഏർപ്പാടുകളും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു ഹ്യൂയാൻസാങ്ങ് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

ബുദ്ധഭിക്ഷുക്കളുടെ പരിശീലനത്തിന്നു പുറമെ സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു നല്കിപ്പോന്ന ബുദ്ധമതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന്, ബ്രാഹ്മണവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ രീതി വിട്ട്, വളരെയകലെയൊന്നും സഞ്ചരിക്കുന്നതിന്നു സാധിച്ചിരുന്നില്ല. സംസ്കൃതഭാഷയെ രണ്ടു കൂട്ടരും ആശ്രയിച്ചു. അതുകൊണ്ടു ചില പുസ്തകങ്ങളും പോലും രണ്ടു കൂട്ടർക്കും ഒന്നായിരുന്നു. ബുദ്ധമതം ജാതിവ്യവസ്ഥയെ അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ലെന്നതുകൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസം തേടിവരുന്നവരിൽ നാനാജാതിക്കാരുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ വലിയവരും ചെറിയവരും ഉണ്ടായിരുന്നു. രാജകുമാരന്മാർ, പ്രഭുകുമാരന്മാർ, വ്യാപാരികൾ, ചെറുതരം കച്ചവടക്കാർ, തുണിനെയ്ത്തുകാർ, തുന്നൽക്കാർ എന്നിവരെല്ലാം ഒപ്പമാണ് പഠിച്ചിരുന്നത്. വിദ്യാർത്ഥികൾ ദരിദ്രരാണെങ്കിൽ സംഘത്തിലെ ശുചീകരണജോലികൾ ഏറെറടുത്തു കൊണ്ട് അവർ പണത്തിന്റെ

---

1. F. E. Keay, History of Education in India.

പോരായ്മ നികത്തി. സത്യസന്ധമായി ചെയ്യുന്ന ജോലികൊണ്ടും മേൽകീഴ്ഭാവം കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അതു കൊണ്ട് ഇവർക്കെല്ലാം വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ തുല്യമായ പെരുമാറ്റം ലഭിച്ചുപോന്നു. വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ലഘുജീവിതമാണ് നയിച്ചുപോന്നത്. കാശിയിലെ ഒരു രാജാവ് സ്വപുത്രനെ തക്ഷശിലയിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നായി അയച്ച കാര്യം ഒരിടത്തു വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.[1] പോകുമ്പോഴും പാഠരക്ഷയ്ക്ക് ഒരു സാധാരണ മെതിയടിയും വെയിൽ തടയുന്നതിന്ന് ഒരു പച്ചിലക്കൊമ്പും ആയിരം നാണയങ്ങളും കൊടുത്തു. ആ നാണയം സ്വന്തം ആവശ്യത്തിന്നു ചെലവിടാനോ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനോ ഉള്ളതായിരുന്നില്ല. അതിനുപയോഗ

ങ്ങളും പ്രവർത്തിച്ചുപോന്നു. ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന്നു ജീവിതം സമർപ്പിച്ച നൈഷ്ഠികബ്രഹ്മചാരികളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ആദരപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: ''ബഹുമതികളോ പ്രലോഭനങ്ങളോ അവരെ ആകർഷിച്ചില്ല. അധിക്ഷേപങ്ങളും അവരെ അലട്ടിയുമില്ല. അവരുടെ പ്രശസ്തി ദിഗന്തങ്ങളിൽ പ്രസരിച്ചിരുന്നു. അത്തരം പണ്ഡിതന്മാർ ഒട്ടേറെ ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്വകാര്യവ്യക്തികളും ഭരണാധികാരികളും അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളിൽ താല്പര്യം കാണിച്ചുപോന്നു. അതു കൊണ്ട് തന്റെ വൈജ്ഞാനികമണ്ഡലത്തിൽ ആമഗ്നം മുഴുകുന്നതിന്നും അതിൽത്തന്നെ ജീവിതത്തിന്റെ ആനന്ദം കണ്ടെത്തുന്നതിന്നും അവർക്കു സാധിച്ചു. തളർച്ച എന്തെന്നറിയാതെ കലകളിലും ശാസ്ത്രങ്ങളിലും അവർ സ്വയം മുഴുകി. ജ്ഞാനത്തെ തേടി ആയിരം കാതം സഞ്ചരിക്കേണ്ടി വന്നാലും അതൊരധ്വാനമായി അവർ ഗണിച്ചില്ല. തന്റെ കുടുംബത്തിൽ സമൃദ്ധി കളിയാടുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇവർ സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങളെ ലഘൂകരിക്കുകയും, ആഹാരത്തിന്നു ഭിക്ഷയെ ആശ്രയിക്കുകയും ചെയ്തു.....'' ഹ്യൂയാൻസാങ് നല്കുന്ന ഈ വിവരണം ബ്രാഹ്മണവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മാതൃകയിൽത്തന്നെ ബുദ്ധമതവിദ്യാഭ്യാസവും വളർന്നുവന്നുവെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ഈ ഭിക്ഷുക്കളും, സ്വകുടുംബത്തെയും സമുദായബന്ധങ്ങളെയും പരിത്യജിച്ചത് സമുദായത്തെ കൂടുതൽ നന്നായി സേവിക്കുന്നതിന്നാണ്. അവർ ആചാര്യന്മാരും ധർമ്മാധർമ്മവിധാതാക്കളും ജ്ഞാനപ്രചാരകരും ആയിരുന്നു. അവർ തളർച്ചയെന്തെന്നറിയാതെ രാജ്യത്തിലെങ്ങും സഞ്ചരിച്ചു ധാർമ്മികജീവിതത്തിന്ന് അസ്തിവാരം പണിതു.

ഏതാണ്ട് അയ്യായിരത്തോളം വിഹാരങ്ങളുടെ ഒരു പട്ടിക ഹ്യൂയാൻസാങ് തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നല്കുന്നുണ്ട്. ബുദ്ധമതത്തിന് ശോഷണം സംഭവിച്ചു തുടങ്ങിയ കാലത്താണ് അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയിൽ സഞ്ചരിച്ചത്. ദ്രവിച്ചു തുടങ്ങിയ വിഹാരങ്ങളെ മാറ്റി നിർത്തിയ ശേഷമാണ് ഈ അയ്യായിരം വിഹാരങ്ങളെ അദ്ദേഹം എടുത്തു പറയുന്നത്. ഇവയിൽ എല്ലാം കൂടി 212130 ഭിക്ഷുക്കളും ജ്ഞാനാന്വേഷകരായി കഴിയുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഒരു വിഹാരത്തിൽത്തന്നെ അനേകം വിദ്യാലയങ്ങളും ഉണ്ടാകും. ഈ വിഹാരങ്ങളിൽ നിന്നാണ് കവികളും പണ്ഡിതന്മാരും കലാകാരന്മാരും ദാർശനികരും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുമായ ബുദ്ധമതനേതാക്കളും രൂപംകൊണ്ടത്. ബ്രാഹ്മണവിദ്യാഭ്യാസം സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. ബുദ്ധവിഹാരങ്ങളിൽ ഭിക്ഷുക്കളെന്നതുപോലെ ഭിക്ഷുണികളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

മുഗൾ കാലഘട്ടം

ബ്രാഹ്മണ – ബുദ്ധമതവിദ്യാഭ്യാസങ്ങൾക്കു ശേഷം ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ രംഗപ്രവേശം വരെ ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് എടുത്തുപറയാവുന്ന കുതിച്ചുചാട്ടങ്ങളോ പ്രകാശ ഗോപുരങ്ങളോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇന്ത്യ ഒന്നിനു പിന്നാലെ മറെറാന്നായി വൈദേശികാക്രമണങ്ങൾക്ക് ഇരയായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. തന്മൂലം സ്ഥായിയായ താല്പര്യം ആവശ്യമുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ മുഴുകുന്നതിന്ന് ഇന്ത്യൻ മനസ്സ് വിസമ്മതിച്ചിരിക്കണം. ആക്രമണകാരികൾക്ക് കൊള്ളയും കലാപവും മാത്രമേ ലക്ഷ്യമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അവരുടെ പ്രവർത്തനം വിശ്വാസപരമായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം വിധ്വംസാത്മകമായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉടലെടുക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ മുഗിളരുടെ ആക്രമണവും തുടർന്നുള്ള ഭരണവും മുമ്പറഞ്ഞ വിധ്വംസാത്മകപ്രവർത്തനത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായിരുന്നു. മുഗിളർ ഇന്ത്യയിൽ എത്തിയ ശേഷം ഇന്ത്യക്കാരായി തുടരാൻ തീരുമാനിച്ചു. ദൽഹി കേന്ദ്രമാക്കി ഒരു രാജവംശം സ്ഥാപിച്ചു. അതെത്തുടർന്ന് വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിന്ന് ബാദ്ധ്യസ്ഥരായി. ബാബർ മുതൽ ബഹദൂർഷാ വരെയുള്ള മുഗൾ ഭരണാധികാരികളിൽ സ്വന്തം മുദ്ര പതിപ്പിച്ചത് അക്ബർ മുതൽ അറംഗസീബ് വരെയുള്ള രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണമാണ്.

എന്നാൽ ഇക്കാലത്ത് വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ ഏതെങ്കിലും പുതിയ പന്ഥാവ് വെട്ടിത്തുറക്കുന്നതിന്നു കഴിഞ്ഞില്ല. മതവിദ്യാഭ്യാസം, മതങ്ങളെപ്പോലെത്തന്നെ, ഊർജ്ജസ്വലതയോടെ ആരംഭിക്കുകയും പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നു മാറാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നതോടെ അതിന്റെ ഊർജ്ജസ്സ് നശിച്ച്, വളർച്ച മുരടിച്ച്, ആചാരപ്രധാനമായി അധഃപതിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ഇതു തന്നെ സംഭവിച്ചു. ബുദ്ധമതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ഇതേ വിധി നേരിട്ടു. തുടർന്നു വന്ന

മുഗൾ കാലഘട്ടത്തിലെ ഇസ്ലാമികവിദ്യാഭ്യാസവും മറ്റൊന്നല്ല രാജ്യത്തിന്നു നല്കിയത്. ഡോ. താരാചന്ദ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു പോലെ, ''ഹിന്ദു–മുസ്ലീം സംസ്ക്കാരങ്ങളുടെ മുഖ്യമായ തകരാറ് അവയുടെ പഴഞ്ചനും പുരോഗമനാത്മകമല്ലാത്തതുമായ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായമായിരുന്നു.''[1] പാശ്ചാത്യദേശത്ത് ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പൊട്ടിവിരിയലുകൾ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിവച്ച പരിവർത്തനം ഈ മതവിദ്യാഭ്യാസരീതികൾക്ക് അന്യവും അജ്ഞാതവുമായിരുന്നു. നിരീക്ഷണം, പരീക്ഷണം, നിഗമനം എന്ന ത്രിമാനമാർഗ്ഗം മതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു രുചിക്കില്ല. വിശ്വാസം എന്നതാണ് അതിന്റെ ആധാരം. മുഗൾ രാജാക്കന്മാരിൽ ഏറ്റവും ഊർജ്ജസ്വലനായ അക്ബർ, പാശ്ചാത്യരായ അനേകം മതപണ്ഡിതന്മാരെ തന്റെ രാജസദസ്സിൽ സ്വീകരിക്കുകയും അവരുടെ മതത്തെയും മതതത്വശാസ്ത്രത്തെയും കുറിച്ചു സുദീർഘമായ ചർച്ചകൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അദ്ഭുതകരമായ ഒരു വസ്തുത യൂറോപ്പിലെ നവീനശാസ്ത്രവിദ്യാഭ്യാസത്തിലോ സാങ്കേതിക വളർച്ചയിലോ അദ്ദേഹം ഒരു താല്പര്യവും കാണിച്ചില്ല. ഹൈന്ദവനവോത്ഥാനത്തിന്റെ പ്രതീകമായി ഉയർന്ന ശിവജിയും സൈനികവും രാജ്യതന്ത്രപരവുമായ കാര്യങ്ങളിലല്ലാതെ, അവയ്ക്കാധാരമായി നില്ക്കേണ്ട നൂതനവിദ്യാഭ്യാസം അവഗണിച്ചു. ഇന്ത്യയിലെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും കോട്ടകൊത്തളങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ച് യൂറോപ്യന്മാർ വാസമുറപ്പിച്ചു. ''പല രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കളും യൂറോപ്യൻ മൃഗങ്ങൾ, പക്ഷികൾ, ക്ണ്ണാടികൾ, കളിക്കോപ്പുകൾ, വീഞ്ഞ്, സ്പിരിറ്റ് എന്നിവ വാങ്ങുന്നതിൽ തല്പരരായിരുന്നു. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യരുടെ സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവും സാംസ്ക്കാരികവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ ആരും തെല്ലും ശ്രദ്ധ കാണിച്ചില്ല.''[2] അധികം താമസിയാതെ യൂറോപ്പിലെ കളിക്കോപ്പ് ഇന്ത്യൻ രാജാക്കന്മാർക്കു നല്കി ഇന്ത്യാരാജ്യം യൂറോപ്പുകാർ സ്വന്തമാക്കിയതെങ്ങനെ എന്ന കാര്യം ഇതിൽ നിന്നനുമാനിക്കാമല്ലോ.

ഡോ. താരാചന്ദ് തുടരുന്നു: ''മദ്ധ്യയുഗാന്ധകാരത്തിൽ നിന്നു യൂറോപ്പ് ഉണർന്നെഴുന്നേല്ക്കുന്നതിന്നു വളരെ മുമ്പു തന്നെ ഹൈന്ദവഭാരതം ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അസാമാന്യപുരോഗതി നേടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്ന കാര്യം സ്മരിക്കുമ്പോൾ ഇതു വിസ്മയകരമായിത്തോന്നുന്നു. ഇന്ത്യക്കാർ ഗണിതമണ്ഡലത്തിൽ അന്നു വളരെ മുന്നേറിയിരുന്നു. അങ്കഗണിതം, ബീജഗണിതം, ജ്യാമിതി, ത്രികോണമിതി എന്നിവയിലും കലനശാസ്ത്രത്തിൽ പോലും, പൂജ്യവും അനന്തവും സംബന്ധിച്ച ഗഹനങ്ങളായ സങ്കല്പങ്ങൾ അവർ ആവിഷ്ക്കരിക്കുകയും

---

1. Tarachand, History of freedom movement in India.
2. താരാചന്ദ്.

ആധുനികനിലവാരത്തോടടുക്കുന്ന ശാസ്ത്രീയനിഗമനങ്ങളിൽ എത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. മറ്റു ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം, വൈദ്യശാസ്ത്രം, ശസ്ത്രക്രിയ, പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രാഥമികതത്വങ്ങൾ, സസ്യശാസ്ത്രം, ജന്തുശാസ്ത്രം എന്നിവയും അവർ വളർത്തിയെടുത്തു. അന്വേഷണം, നിരീക്ഷണം, പരീക്ഷണം, വിച്ഛേദനം എന്നീ പ്രക്രിയകളിലൂടെയും പൊതുവെ കാര്യകാരണസഹസംബന്ധങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുമാണ് അവർ നിഗമനങ്ങളിലെത്തിച്ചേർന്നത്.

മുസ്ലിങ്ങളും ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിന്റെ വളർച്ചയിൽ മഹത്തായ സംഭാവനകൾ നല്കുകയുണ്ടായി. ഇന്ത്യൻ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും അറബിഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും അറബിവിവർത്തനം അവർ പഠിക്കുകയും വിജ്ഞാനപുരോഗതിയിൽ നീണ്ട കാൽവെപ്പുകൾ അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. വാസ്തവത്തിൽ പല ശാസ്ത്രങ്ങളിലും അവർ ഹിന്ദുക്കളേക്കാൾ ബഹുദൂരം മുന്നോട്ടുപോയിരുന്നു. ഉദാഹരണമായി ബീജഗണിതം, ജ്യാമിതി, ഗോളത്രികോണമിതി, ലോഗരിഥമുകൾ എന്നിവയിലും ജ്യോതിശാസ്ത്രത്തിൽ സ്ഥിതിവിവരപ്പട്ടികയുടെ നിർമ്മാണത്തിലും നക്ഷത്രനിരീക്ഷണോപകരണം, ഗ്രഹഗതിസൂചനായന്ത്രം, വാനനിരീക്ഷണശാല എന്നിവയുടെ നിർമ്മിതിയിലും അവർ മുന്നേറിയിരുന്നു. രസതന്ത്രത്തിൽ അമ്ലങ്ങളുടെ ഘടനയെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവിലും ലവണങ്ങളുടെ ഉൽപ്പാദനം, യൗഗികങ്ങളിൽ നിന്ന് ആർസനിക്കും ആൻറിമണിയും വേർതിരിച്ചെടുക്കൽ എന്നിവയിലും വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചില ശാഖകളിലും അവർ തങ്ങളുടെതായ സംഭാവനകൾ ചെയ്തവരാണ്. ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ വിജ്ഞാനശേഖരത്തിലും അവർ മുന്നിട്ടുനിന്നു. ചരിത്രം പ്രത്യേകിച്ചും അവർ വളർത്തിയെടുത്തു. ശാസ്ത്രത്തിൽ മദ്ധ്യകാലയൂറോപ്പിലെ ആദ്യത്തെ അദ്ധ്യാപകർ അറബികളായിരുന്നു. യൂറോപ്പിലെ വിവിധരാജ്യങ്ങളിൽപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യൻ വിദ്യാർത്ഥികളെ അവർ തങ്ങളുടെ സ്കൂളുകളിൽ പരിശീലിപ്പിക്കുകയും അവരുടെ അറബി പ്രബന്ധങ്ങളുടെ ലത്തീൻ പരിഭാഷകൾ യൂറോപ്യൻ പാഠങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളാവുകയും ചെയ്തു.

അറബി നാടുകളുടെ ഈ വിജ്ഞാനശാഖകളിൽ മിക്കതും സ്പെയിൻ, ഇറ്റലി, ഫ്രാൻസ് എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെ സർവ്വകലാശാലകൾ വഴി യൂറോപ്പിലെ പൊതുവിജ്ഞാനത്തിൽ ലയിച്ചുചേർന്നു. ആ വിജ്ഞാനത്തിന്മേൽ പുതിയ ലോകം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിന് യൂറോപ്പിന്നു സാധിച്ചു. പതിനഞ്ചു മുതൽ പതിനെട്ടു വരെയുള്ള മൂന്നു ശതകങ്ങളിലെ പാശ്ചാത്യരാജ്യത്തിലെ അഭൂതപൂർവ്വമായ വിജ്ഞാനവളർച്ച കണ്ടെത്താൻ

ഇന്ത്യയ്ക്ക് പതിനെട്ടാം നൂറാണ്ടിന്റെ ഒടുവു വരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല എന്നത് അദ്ഭുതകരം തന്നെ.

എന്തു കൊണ്ട് ഇതു സംഭവിച്ചു? ഡോ. താരാചന്ദിന്റെ നിരീക്ഷണം തന്നെയാണ് വസ്തുതയുമായി ഇണങ്ങുന്നത്. ''ഈ ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനാവഗണന വിദ്യാലയങ്ങളുടെ അഭാവം കൊണ്ട് ഉണ്ടായതല്ല. വാസ്തവത്തിൽ വളരെയധികം വിദ്യാലയങ്ങൾ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ബങ്കാളിലെയും ബിഹാറിലെയും വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ റിപ്പോർട്ടിൽ (1835–ലും 1838–ലും) ഏകദേശം ഒന്നര ലക്ഷം ഗ്രാമങ്ങൾക്ക് ഒരു ലക്ഷത്തോളം പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി ആഡം[1] കണക്കാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ജനസംഖ്യാടിസ്ഥാനത്തിൽ നാനൂറ് പേർക്ക് ഒരു സ്കൂൾ വീതം ഉണ്ടായിരുന്നതായും അദ്ദേഹം തിട്ടപ്പെടുത്തി. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ബങ്കാളിലെ ഓരോ ഡിസ്ട്രിക്റ്റിലും ശരാശരി നൂറ് സ്കൂൾ വീതം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒട്ടാകെ ബങ്കാൾ പ്രവിശ്യയിൽ അത്തരം 1800 സ്കൂളുകളും മദിരാശി പ്രവിശ്യയിൽ രാജാക്കന്മാരോ സ്വകാര്യ വ്യക്തികളോ നടത്തിയിരുന്ന 12500 വിദ്യാലയങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

വിദ്യാലയത്തിന്റെ തരത്തിലും ഗുണത്തിലുമാണ് യഥാർത്ഥമായ പാകപ്പിഴകൾ കണ്ടിരുന്നത്. ഒന്നാമതായി, വിദ്യാഭ്യാസം സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടത് സമുദായികാടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നു. തികച്ചും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ രണ്ടു വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായങ്ങളാണ് വാസ്തവത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഒന്ന്, പ്രാഥമികതലത്തിൽ പ്രാദേശികഭാഷ ബോധനമാദ്ധ്യമമായും ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് സംസ്കൃതമാദ്ധ്യമമായും ഹിന്ദുക്കൾക്കു മാത്രമായുള്ള വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം. മറേറത്, മുസ്ലിങ്ങൾക്കും സർക്കാർ ഉദ്യോഗം അഭിലഷിക്കുന്ന ഹിന്ദുക്കൾക്കും ഉള്ളതാണ്. ഇത്തരം സ്കൂളുകളിൽ ബോധനമാദ്ധ്യമം പേർസ്യൻ ഭാഷ ആയിരുന്നു.

ഹൈന്ദവവിദ്യാലയങ്ങൾ തന്നെ പരസ്പരബന്ധമില്ലാത്ത വെള്ളം കേറാത്തുറകളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒരു വിഭാഗത്തിൽ പ്രാഥമികവിജ്ഞാനം പകർന്നു കൊടുക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. കാർഷികവും വാണിജ്യപരവുമായ തൊഴിലുകൾ ഇച്ഛിക്കുന്നവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസപരമായ ആവശ്യങ്ങളെ ഈ വിദ്യാലയങ്ങളാണ് നിറവേറ്റിയിരുന്നത്. ഇവയിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്വാഭാവികമായും ജില്ലയിലെ മിക്കവാറും എല്ലാ ജാതികളിലും ഉൾപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. ഉദാഹരണമായി, മൂർഷിദാബാദിലെ പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിൽ അമ്പതോളം ജാതി

---

1. ആഡം, ഡബ്ല്യൂ., ദി റിപ്പോർട്ട് ഓൺ ദി സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് എഡ്യൂക്കേഷൻ ഇൻ ബങ്കാൾ.

കളും ഉപജാതികളും പ്രതിനിധീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. മൊത്തം 998 വിദ്യാർത്ഥികളിൽ 181 പേർ ബ്രാഹ്മണരും 129 പേർ കായസ്ഥരും ബാക്കിയുള്ളവർ ഹിന്ദുക്കളിലെ ഇതരജാതികളിൽ പെട്ടവരും ആയിരുന്നു. 82 മുസ്ലിം വിദ്യാർത്ഥികളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ദക്ഷിണബിഹാറിൽ 2918 ഹിന്ദു വിദ്യാർത്ഥികളിൽ 48 വിഭിന്നജാതിക്കാർ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ഗന്ധബനിക്, മഥക്, തേലി എന്നീ ജാതിയിൽ പെട്ടവരായിരുന്നു അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും. ബ്രാഹ്മണരും കായസ്ഥരും സംഖ്യയിൽ ഇവർക്കു തൊട്ടു താഴെ നിന്നു. പിന്നെ രജപുത്രരും കുഹാരികളും മറ്റു ജാതിക്കാരും. മുസ്ലിം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സംഖ്യ 172 ആയിരുന്നു.

എന്നാൽ ഈ സ്ക്കൂളിലെ അദ്ധ്യാപകരിൽ അധികവും കണക്കെഴുത്തുജാതിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. മൂർഷിദാബാദിലെ 67 സ്ക്കൂളുകളിലെ 67 അദ്ധ്യാപകരിൽ 39 കായസ്ഥരും 14 ബ്രാഹ്മണരും 14 മറ്റു ജാതിക്കാരുമുണ്ടായിരുന്നു. ദക്ഷിണബിഹാറിൽ 285 സ്ക്കൂളുകളിലെ അത്ര തന്നെ എണ്ണം വരുന്ന അദ്ധ്യാപകരിൽ 278 കായസ്ഥരും 7 മറ്റു ജാതിക്കാരുമുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽ പെട്ട അദ്ധ്യാപകർ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

എലിമന്ററി സ്ക്കൂളിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ തങ്ങളുടെ പഠനം പൂർത്തിയാക്കാൻ അഞ്ചു മുതൽ പത്തു വരെ വർഷങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. പാഠ്യവിഷയങ്ങളിൽ എഴുത്തും വായനയും കണക്കുകൂട്ടലും ഉൾപ്പെടും. തറയിൽ പരത്തിയ മണലിൽ വിരലുകൾ കൊണ്ട് അക്ഷരങ്ങൾ എഴുതിത്തുടങ്ങുകയും പിന്നീട് താളിയോലയും തൂലികയും കരിമഷിയും ഉപയോഗിച്ചെഴുതി പഠിച്ച ശേഷം വാഴയിലയിലും ഒടുവിൽ കടലാസ്സിലും എത്തിച്ചേരുന്ന എഴുത്തുപരിശീലനത്തിന്ന് വളരെയധികം സമയം വേണ്ടിവന്നു. കത്തെഴുതാനും വ്യാപാരപരമായ എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്താനും അപേക്ഷകൾ, ദാനപത്രങ്ങൾ, പാട്ടശ്ശീട്ടുകൾ മുതലായവ എഴുതാനും പഠിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അതിന്റെ പ്രധാനലക്ഷ്യം. കണക്കുപഠിത്തത്തിന്റെ മുഖ്യോദ്ദേശ്യം കാർഷികമോ വാണിജ്യപരമോ ആയ വരവുചെലവുകളുടെ കണക്കുകൂട്ടലിൽ പ്രാവീണ്യം നേടുക എന്നതായിരുന്നു. സങ്കലനം, ഗുണനം, തൂക്കം, അളവ്, ഭിന്നസംഖ്യ എന്നിവയുടെ പട്ടികകൾ പഠിക്കുന്നതിനാണ് പ്രാധാന്യം നല്കിയിരിക്കുന്നത്. പ്രാദേശികഭാഷയിലുള്ള രാമായണം തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പാരായണത്തിൽ പുസ്തകവായന എന്ന പഠനക്കാര്യം ഒതുങ്ങിനിന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം പ്രയോജനമാത്രപ്രധാനവും അതീവസങ്കുചിതവുമായിരുന്നു. അതു മനസ്സിനെ ഉൽബുദ്ധമാക്കുകയോ

പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ചങ്ങലക്കെട്ടുകളിൽ നിന്ന് അതിനെ മോചിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. ''കണ്ണും ചെവിയും കൈയും ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഓർമ്മശക്തിക്കും നല്ല വ്യായാമം നല്കുന്നു. ഗുണദോഷവിവേചനശക്തിയും പാടേ അവഗണിക്കപ്പെടുന്നില്ല. എത്രമാത്രം അപനയിക്കപ്പെട്ടാലും മതവികാരങ്ങളും ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ പരിശ്രമിച്ചു പോഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ വികാരങ്ങളുടെയും സ്നേഹബന്ധങ്ങളുടെയും അതിർകവിഞ്ഞ വളർച്ചയെ കത്തിച്ച്, പാകപ്പെടുത്താനോ അവയുടെ വ്യാപാരങ്ങളെ നല്ല കാര്യങ്ങളിലേക്ക് നയിക്കാനോ ശ്രമിക്കാതെ ദോഷകരമായി പടർന്നു പന്തലിക്കാൻ അവ അനുവദിക്കപ്പെട്ടു'' എന്നിങ്ങനെ ആഡം ആ റിപ്പോർട്ടിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ സ്ഥിതിഗതികളും ഇതിലും മോശമായിരുന്നു. അവിടെ അദ്ധ്യേതാക്കളും അദ്ധ്യാപകരും മിക്കവാറും മുഴുവൻ പേരും ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവിടെ പാഠ്യക്രമം മുഖ്യമായും ചില സഹായകവിഷയങ്ങളോടു കൂടിയ മതതത്വശാസ്ത്രം തന്നെ ആയിരുന്നു.

ബംഗാളിലും ബിഹാറിലും പ്രധാനമായി മൂന്നു തരം പാഠ്യവിഷയങ്ങളിൽ അധ്യയനം നടന്നു. (1) വ്യാകരണവും സാമാന്യശാസ്ത്രവും (2) നിയമം (3) തർക്കശാസ്ത്രം. ഇവ കൂടാതെ തർക്കശാസ്ത്രം (ഷഡ്ദർശനങ്ങളും വേദാന്തവും), പുരാണങ്ങളും, തന്ത്രം, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം, ആയുർവേദം എന്നീ വിഷയങ്ങളും അപൂർവ്വമായി ചില സ്ക്കൂളുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ലക്ഷം ബ്രാഹ്മണരിൽ സംസ്കൃതവ്യാകരണം പഠിച്ചിരുന്നവർ ആയിരത്തോളം പേരുണ്ടായിരിക്കണം. അവരിൽ നാനൂറോ അഞ്ഞൂറോ പേർ ചില കാവ്യഭാഗങ്ങളും (പദ്യസാഹിത്യം) അമ്പതു പേർ അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളും പഠിച്ചിരിക്കും. മറ്റു നാനൂറു പേർ ചില സ്മൃതികളും വായിച്ചിരിക്കും. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ചില തന്ത്രഭാഗങ്ങളും (ആധുനികഹിന്ദുമതത്തിലെ ഉപാസനാപദ്ധതികളും പൂജാവിധികളും) പഠിച്ചവർ ആയിരത്തിൽ പത്തു പേർ പോലുമില്ല. മുന്നൂറു പേർ ന്യായം (തർക്കം) പഠിക്കുമ്പോഴും മീമാംസ (വേദകർമ്മങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും) പഠിക്കുന്നത് അഞ്ചോ ആറോ പേർ മാത്രമാണ്. സാംഖ്യശാസ്ത്രം (ദാർശനികമായ ഒരു ഭൗതികവാദപദ്ധതി), വേദാന്തം (വേദങ്ങളിലെ ആദ്ധ്യാത്മിക രഹസ്യങ്ങളുടെ വിശദീകരണം), പാതഞ്ജലം (യോഗശാസ്ത്രപദ്ധതി), വേദങ്ങളും (ഹിന്ദുക്കളുടെ അതിപ്രാചീനങ്ങളായ ആദ്ധ്യാത്മികപ്രബന്ധം) എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും വിഷയം പഠിച്ചിരുന്ന ബ്രാഹ്മണർ ആയിരത്തിൽ മുന്നൂറോളം പേരുണ്ടാവും. ഇവരിൽ പത്തു പേർ ജ്യോതിഷത്തിൽ നല്ല വ്യുൽപത്തി നേടിയവരും വേറൊരു പത്തു പേർ ഇതിൽ ഭാഗിക

വിജ്ഞാനികളുമായിരിക്കും. ഈ ആയിരത്തിൽ അമ്പതു പേർ ശ്രീഭാഗവതവും മറ്റു ചില പുരാണങ്ങളും വായിച്ചിരിക്കും.[1]

ഇവരുടെ അദ്ധ്യയനകാലം രണ്ടു വർഷം മുതൽ 12 വർഷത്തോളവും ചിലപ്പോഴും 22 വർഷം വരെയുമോ നീണ്ടുനില്ക്കും. ഒരാചാര്യനും അദ്ദേഹത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ട കുറേ വിദ്യാർത്ഥികളും ചേർന്നതാണ് ഓരോ പാഠശാലയും. ഒരദ്ധ്യാപകന് ശരാശരി ആറു വിദ്യാർത്ഥികളും എന്ന അനുപാതമായിരുന്നു നിലവിലിരുന്നത്. ആചാര്യന്റെ വീട്ടിലാണ് ക്ലാസ്സുകളും നടത്തപ്പെടുക. അദ്ധ്യാപനം, മദ്ധ്യാഹ്നത്തിലെ അല്പവിശ്രമമൊഴിച്ച്, പ്രഭാതം മുതൽ പ്രദോഷം വരെ തുടർന്നു. സംസ്കൃതപഠനമായിരുന്നു സമസ്തവിഷയങ്ങളിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മുന്നോടി. സാമാന്യസാഹിത്യപഠനത്തിൽ വ്യാകരണം, അലങ്കാരം, ശബ്ദാർത്ഥോത്ഭവശാസ്ത്രം, അമരകോശം, കൗമുദി എന്നിവയ്ക്കു വലിയ പ്രാധാന്യം നല്കപ്പെട്ടിരുന്നു. സാഹിത്യപഠനം ഭദ്രകാവ്യരഘുവംശാദികളിൽ ആരംഭിച്ച ശേഷം മറ്റു കാവ്യങ്ങളിലേക്കു കടക്കുന്നു. നിയമവിദ്യാർത്ഥികളും ഹിന്ദുധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിലും ആചാരക്രമങ്ങളിലും പ്രാവീണ്യം നേടാൻ 8 മുതൽ 23 വരെ വർഷങ്ങളും ചെലവഴിക്കുന്നു. ബങ്കാളിൽ ദായഭാഗം, ദായതത്വം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളും പഠിക്കപ്പെടുമ്പോഴും ഇതരഭാഗങ്ങളിൽ മനുസ്മൃതിയും മിതാക്ഷരവും പഠിപ്പിച്ചു. ന്യായപഠനത്തിന്ന് 12 മുതൽ 22 വർഷങ്ങളും വേണ്ടിവന്നു. ഉപപാദ്യഘടകങ്ങളും, ഭാവങ്ങളും, തർക്കവിഷയങ്ങളും എന്നിവയുടെ നിർവ്വചനത്തിലാരംഭിക്കുന്ന ഈ പഠനത്തിൽ ഉപപന്നം, ന്യായവാദം, അനുമാനം, സാമാന്യം കൊണ്ടുള്ള വിശേഷസമർത്ഥനം, ഹേതാഭാസങ്ങളും, ആസ്തിക്യോപപത്തികളും എന്നീ വിവിധവിഷയങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നു.

വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്നും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിന്നും—ശരിക്കും പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ട രണ്ടേ രണ്ടു ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ—പഠനത്തിന്നാസ്പദമായിരുന്നത് പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളും അവയുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ആയിരുന്നു.

ഏതെങ്കിലും ഒരു വിജ്ഞാനശാഖയിൽ ദീർഘകാലത്തെ വ്യാപാരവും അതിഅഗാധമായ വിശേഷവൈദഗ്ധ്യസമ്പാദനവും ബുദ്ധിയെ ഏകാഗ്രവും സുസൂക്ഷ്മവും ആക്കിത്തീർക്കുന്നതിനോടൊപ്പം അതിനെ അത്യന്തസങ്കുചിതത്വത്തിലേക്കു നയിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നത് വ്യക്തമാണ്. പോരെങ്കിൽ വ്യാകരണം, സ്മൃതി, തർക്കശാസ്ത്രം എന്നിവ നല്കുന്ന ശിക്ഷണം അധികവും വാചികവും ഔപചാരികവും മാത്രമാണ്. അവയുടെ ഫലം മനുഷ്യന്റെ ശ്രദ്ധയെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് അകറ്റിനിർത്തുക എന്നതായിരുന്നു.

---

1. ആഡം, ഡബ്ല്യൂ., റിപ്പോർട്ട് ഓൺ എഡ്യൂക്കേഷൻ.

ആഡമിന്റെ വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ ഈ പഠനങ്ങൾ പണ്ഡിതന്മാരുടെ കടുകട്ടിയായ വ്യാകരണസൂത്രങ്ങളുടെ അത്യന്തസൂക്ഷ്മതകളിൽ വിചക്ഷണരും തങ്ങളുടെ ദേശീയനിയമങ്ങളുടെയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും എല്ലാ വൈവിധ്യങ്ങളിലും പ്രയോഗങ്ങളിലും പരിചയസമ്പന്നരും ന്യായധർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഏറ്റവും ഗഹനവും രസകരവുമായ ചർച്ചകളിൽ ആമഗ്നരുമാക്കി. ഭൂതകാലസങ്കല്പങ്ങളും കെട്ടുകഥകളും കെട്ടഴിച്ചും കൂട്ടിച്ചേർത്തും പല രൂപത്തിൽ ഉടച്ചുവാർത്തും സ്വപ്നസദൃശമായ ജീവിതം നയിച്ചു കൊണ്ട് അവർ തങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ ഉറക്കിക്കിടത്തി.[1]

ഇസ്ലാമികവിദ്യാഭ്യാസരീതിയും ഇതിനേക്കാൾ വളരെ മെച്ചമൊന്നുമായിരുന്നില്ല. അത് ഉയർന്ന വിഭാഗക്കാരെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതായിരുന്നു. മുസ്ലിം ജനസാമാന്യത്തിന് ഒരു ഉൽബോധനവും അതു നല്കിയില്ല. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു മാതൃഭാഷ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഹിന്ദുക്കളുടെ പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളോട് താരതമ്യപ്പെടുത്താവുന്ന സ്ക്കൂളുകളൊന്നും മുസ്ലിം വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. എല്ലാ മുസ്ലിം വിദ്യാലയങ്ങളിലും പേർസ്യൻ ഭാഷയായിരുന്നു. അദ്ധ്യയനമാദ്ധ്യമം ഉറുദുവോ മറേതെങ്കിലും ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളോ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല. അതിനാൽ, മുസ്ലിം ജനസാമാന്യം ഹിന്ദുക്കളെ അപേക്ഷിച്ച് കൂടുതൽ അജ്ഞതയിൽ നിമഗ്നമായിരുന്നു.

മുസ്ലിങ്ങൾക്കു മൂന്നു തരത്തിലുള്ള അദ്ധ്യയനമാണുണ്ടായിരുന്നത്. ഇതിൽ ഒന്നാമത്തെത്–അതായത്, അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാതെ ഖുർ—ആൻ പദ്യങ്ങൾ മനഃപാഠമാക്കൽ എന്ന അദ്ധ്യയനരീതി—ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന്റെ ഏറ്റവും താഴ്ന്ന പടിയിൽ വർത്തിച്ചിരുന്ന 'മുല്ല'മാരുടെ ചുമതലയായിരുന്നു. അവരുടെ അദ്ധ്യാപനസമ്പ്രദായത്തെ 'ഏറ്റവും വിദഗ്ധമായ ഹാസ്യാനുകരണം' എന്നാണ് ആഡം ചിത്രീകരിച്ചത്. ആ അദ്ധ്യാപനരീതി ബാലിശവും ഉപയോഗശൂന്യവും ആയിരുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ തരത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം പേർസ്യൻ സ്ക്കൂളുകളിൽ നല്കപ്പെട്ടു വന്നു. അത് സാഹിത്യം, വ്യാകരണം, കണക്ക് എന്നീ വിഷയങ്ങളിലാണ് ഊന്നിയത്. കവിതയിൽ ഫിർദാസി, സൗദി, ഹാഫിസ്സ്, ഉർഫി, ജാമി, കഹ്കാനി മുതലായവരുടെയും ഗദ്യത്തിൽ ഗുലിസ്താൻ, വകായ് നിമത്ത്, ഖാൻ ആലി ബഹാർ–ഇ–ദനീഷ് എന്നിവരുടെയും കത്തെഴുത്തുകലയിൽ അബുൽഫാസൽ, അലാംഗീർ, മാധവ്റാം ബ്രഹ്മൻ മുതൽപ്പേരുടെയും വ്യാകരണത്തിലും അലങ്കാരത്തിലും ഹാത്തിക്കത്ത്—ഉൽ–ബലഘട്ട്, ദസ്തുർ–ഉൽ–മുബ്ത്താരി മുതലായ

---

1. ആഡം, ഡബ്ല്യൂ., റിപ്പോർട്ട് ഓൺ എഡ്യൂക്കേഷൻ.

വരുടെയും കൃതികളും പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അങ്കഗണിതം, ക്ഷേത്രഗണിതം എന്നിവയിലെ പ്രാഥമികപാഠങ്ങളും പാഠ്യ പദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരുന്നു.

പാണ്ഡിത്യത്തിന്നുള്ള അവസാനത്തെ മിനുക്കുപണികളും നല്കാൻ ഈ പേർസ്യൻ പഠനം, ഒടുവിൽ അറബിപഠനത്തിലേക്കും വിദ്യാർത്ഥികളെ നയിച്ചു. നിരുക്തശാസ്ത്രം ഉൾപ്പെട്ട വ്യാകരണം, വിഭക്തിരൂപനിഷ്പാദനം, പദവിന്യാസക്രമം, ഛന്ദഃശാസ്ത്രം എന്നിവയിൽ നല്ല അടിയുറപ്പോടെയാണ് അറബിപഠനം ആരംഭിച്ചത്. ഈ ഭാഷാപ്രാവീണ്യം ഉപരിപഠനത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു. ഉപരിപഠനവിഷയങ്ങളെ രണ്ടായി തരംതിരിക്കാം: 1. മങ്കുലത്ത് (പരമ്പരാഗതം) 2. മക്കുലത്ത് (യുക്ത്യധിഷ്ഠിതം). ആദ്യവിഭാഗത്തിൽ അഖ്ബാറും ഹാദിത്തും–ചരിത്രവും പാരമ്പര്യവും–തഫ്സീർ (ആഖ്യാനങ്ങൾ), അദാബ് (സാഹിത്യം), ഫിഖ് (ഇസ്ലാമികധർമ്മശാസ്ത്രം) എന്നിവയും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. രണ്ടാം വിഭാഗത്തിലാവട്ടെ തർക്കം (മന്ദിക്), തത്വശാസ്ത്രം (ഹിക്മത്ത്), വൈദ്യം (തിബ്), ഗണിതം (റിയാസി), ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം (ഹയ്യത്ത്) എന്നിവയാണുൾപ്പെട്ടിരുന്നത്.

ഭാഷയും സാഹിത്യവും ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കുസ്തിവാരം നൽകിയിരുന്നതിനാൽ വ്യാകരണം, ഗദ്യം, പദ്യം എന്നിവയിലുള്ള നിർദ്ദിഷ്ഠപാഠപുസ്തകങ്ങളുടെ പഠനത്തിന്നു വലിയ പ്രാധാന്യം നല്കപ്പെട്ടു. ഹാദിത്തിന്റെ ആറു സമാഹാരങ്ങളിൽ നിന്നു തിരഞ്ഞെടുത്ത ഭാഗങ്ങൾ ഫിഖ് (ഇസ്ലാമികധർമ്മശാസ്ത്രം), ഉസുൽ–ഇ–ഫിഖ് (മുസ്ലിം നിയമം) എന്നിവ പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. സഫ്സീർ പഠനത്തിന്നു ജലാലയിൻ, ബൈദാവി എന്നീ കൃതികളും മതിയായിരുന്നു. തർക്ക പഠനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം അരിസ്റ്റോട്ടലിന്റെ പ്രബന്ധങ്ങളും തത്വശാസ്ത്രം, ഗ്രീക്ക്–മുസ്ലിം ആശയങ്ങളുടെ ഒരു മിശ്രിതവുമായിരുന്നു. എന്നാൽ വൈദ്യവും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവും അടക്കമുള്ള യുക്ത്യധിഷ്ഠിതശാസ്ത്രങ്ങളുടെ പഠനം തികച്ചും പുസ്തകപ്രധാനമായിരുന്നു. പരീക്ഷണശാലകളോ നിരീക്ഷണശാലകളോ ലഭ്യമായിരുന്നില്ല. പഠനത്തിൽ പ്രായോഗികപരീക്ഷണസമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല. മതതത്വശാസ്ത്രത്തിന്നും ഇസ്ലാമികനിയമങ്ങൾക്കുമായിരുന്നു പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചത്. മഹാന്മാരായ പ്രാചീനാചാര്യന്മാരുടെ ആധികാരികത ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാത്ത വിധം ആദരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

മുസ്ലിം മനസ്സ് മദ്ധ്യയുഗാദർശങ്ങളിൽ മുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നതിനാൽ പാശ്ചാത്യസാംസ്കാരികാക്രമണത്തെ നേരിടാൻ അതു ബുദ്ധിപരമായി തികച്ചും അസന്നദ്ധമായിരുന്നു. ഈ മുസ്ലിം വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി ഏറ്റവും ശക്തമായ പ്രതികൂലവിമർശനം പുറത്തുവന്നത് അറംഗസീബിന്റെ

വക്ത്രത്തിൽ നിന്നു തന്നെയാണെന്നത് വിസ്മയകരമാണ്. ചില ആനുകൂല്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി തന്നെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന തന്റെ ഗുരുവായിരുന്ന മുല്ലാസാലേ എന്ന ആൾക്ക്, ഒരു ആചാര്യൻ എന്ന നിലയ്ക്കുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനങ്ങളെപ്പറ്റി തന്റെ ഉള്ളിലിരിപ്പിന്റെ ഒരംശം അറംഗസീബ് വെളിവാക്കിക്കൊടുത്തു. ബർബിയർ ആ പ്രഭാഷണത്തിന്റെ പൂർണ്ണരൂപം നല്കുന്നുണ്ട്. ''അങ്ങയുടെ ശിക്ഷണത്തിൽ എനിക്കു ലഭിച്ച അറിവ് എന്തായിരുന്നു?'' അറംഗസീബ്, മുല്ലാസാലേയോടു ചോദിച്ച ശേഷം ഇങ്ങനെ ആവലാതിപ്പെട്ടു: ''ഭൂമുഖത്തുള്ള ഓരോ രാഷ്ട്രത്തിന്റെയും പ്രത്യേകസവിശേഷതകളും, ഓരോന്നിന്റെയും വിഭവശേഷി, ശക്തി, ആയോധനസമ്പ്രദായങ്ങളും, പെരുമാറ്റരീതി, മതാദർശങ്ങളും, ഭരണയന്ത്രസ്വരൂപം, മുഖ്യമായ താല്പര്യലക്ഷ്യങ്ങളും എന്നിവയെപ്പറ്റി എന്നെ മനസ്സിലാക്കിക്കേണ്ടത് എന്റെ ഗുരുവിന്റെ ബാധ്യതയല്ലേ? രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഉല്പത്തി, അവയുടെ പുരോഗതിയും അധഃപതനവും, മഹാപരിവർത്തനങ്ങൾക്കും വമ്പിച്ച വിപ്ലവങ്ങൾക്കും കളമൊരുക്കിയ പശ്ചാത്തലങ്ങളും, അവയുടെ അബദ്ധങ്ങളും അഥവാ അപരാധങ്ങളും എന്നിവയെക്കുറിച്ച് അനുക്രമമായ ചരിത്രാധ്യാപനത്തിലൂടെ എന്നെ ബോധവാനാക്കുവാൻ എന്റെ ഗുരുനാഥനു ചുമതലയില്ലേ?.....അയൽരാജ്യങ്ങളിലെ ഭാഷകളുമായുള്ള പരിചയം ഒരു ഭരണാധിപന് ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണ്. എന്നാൽ അറബി മാത്രം എഴുതാനും വായിക്കാനുമല്ലേ നിങ്ങൾ എന്നെ പഠിപ്പിച്ചത്. ഒരു രാജകുമാരന്റെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഏതേതു വിഷയങ്ങളാണ് സ്വീകരിക്കേണ്ടതെന്ന കാര്യം പാടേ മറന്നു കൊണ്ട് വ്യാകരണപാണ്ഡിത്യവും, ഒരു നിയമവിചക്ഷണനു മാത്രം ആവശ്യമുള്ള നിയമപാണ്ഡിത്യവുമാണ് അയാൾ മുഖ്യമായും നേടേണ്ടതെന്നു തോന്നിക്കും വിധത്തിലാണ് നിങ്ങൾ എന്നെ പഠിപ്പിച്ചത്.....അറബി മാദ്ധ്യമത്തിലൂടെ മാത്രമേ നമുക്കു പ്രാർത്ഥന നടത്തുവാനും നിയമജ്ഞാനവും ശാസ്ത്രജ്ഞാനവും സമ്പാദിക്കുവാനും കഴിയൂ എന്നുണ്ടോ? മനസ്സിനെ സംതൃപ്തമാക്കാത്ത ഉത്തരങ്ങളോടു കൂടിയ, നിരുന്മേഷവും അപഹാസ്യവുമായ, പ്രമേയങ്ങൾ കൊണ്ടു പല വർഷങ്ങളോളം നിങ്ങൾ എന്റെ തലച്ചോറിനെ നിരന്തരമായി ശല്യപ്പെടുത്തിയ കാര്യം എനിക്കിപ്പോഴും ഓർമ്മയുണ്ട്. ജീവിതവ്യാപാരത്തിലേക്കെത്തിനോക്കാത്ത പ്രമേയങ്ങൾ. ഞാൻ നിങ്ങളോടു വിടവാങ്ങിയപ്പോൾ, ഏറ്റവും മികച്ച ബുദ്ധിപ്രഭയുള്ള ഒരു യുവാവിനെപ്പോലും നിരുത്സാഹപ്പെടുത്താനും ചിന്താകുഴപ്പത്തിലാഴ്ത്താനും വിരട്ടാനും ഉദ്ദേശിച്ചു കൊണ്ടുള്ള, അവ്യക്തങ്ങളും വികൃതങ്ങളുമായ പദങ്ങളുടെ പ്രയോഗസാദ്ധ്യതയേക്കാൾ, മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു നേട്ടവും ശാസ്ത്രരംഗത്ത് എനിക്കഭിമാനിക്കാനില്ലായിരുന്നു ..... മനസ്സിനെ യുക്തിബോധവുമായി സമരസപ്പെടുത്തുന്നതും ഏറ്റവും പ്രബലമായ

വാദകോടികളിൽ കുറഞ്ഞ യാതൊന്നു കൊണ്ടും തൃപ്തിപ്പെടാൻ മനസ്സിനെ അനുവദിക്കാത്തതുമായ ഒരു തത്വശാസ്ത്രം നിങ്ങൾ എന്നെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ എനിക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിത്തരികയും മൗലികതത്വങ്ങളെ കണ്ടെത്താൻ നിങ്ങൾ എന്നെ നിരന്തരം പരിശീലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ, പ്രപഞ്ചത്തെയും അതിന്റെ ഘടകങ്ങളുടെ സംവിധാനക്രമത്തെയും താളാത്മകചലനത്തെയും കുറിച്ച് ഉദാത്തവും പര്യാപ്തവുമായ ഒരു ധാരണ നിങ്ങൾ എനിക്കു നല്കിയിരുന്നെങ്കിൽ.....അലക്സാണ്ടർക്ക് അരിസ്റ്റോട്ടലിനോട് ഉണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ കടപ്പാട് നിങ്ങളോട് എനിക്ക് ഉണ്ടായേനെ.''[1]

ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഈ പാരതന്ത്ര്യത്തിൽ നിന്ന് ഹിന്ദു മനസ്സിനെ മോചിപ്പിക്കുന്നതിന്നുള്ള പ്രശ്നത്തിലാണ് രാജാറാം മോഹൻ റോയ് ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം–യൂറോപ്പിലെ ശാസ്ത്രവിദ്യാഭ്യാസം–ഇവിടെ നടപ്പിലാക്കാൻ പരിശ്രമിച്ചത്. 1817–ൽ കല്ക്കത്തയിൽ സ്ഥാപിച്ച ഹിന്ദു കോളേജ് അതിന്നു തുടക്കം കുറിച്ചു. എന്നാൽ മുസ്ലിം മനസ്സ് വളരെക്കാലത്തേക്ക് പിന്നെയും ചെറുത്തു നിന്നു. അറംഗസീബിന്നു കഴിയാത്തത് (അതിനു ശ്രമിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ) മറ്റൊരാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ലെന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. ഒടുവിൽ, സുശക്തമായ എതിർപ്പുകളെ നേരിട്ടു കൊണ്ട്, പിന്നെയും ഒരു അറുപതു വർഷത്തിന്നു ശേഷം, 1875–ൽ അലിഗറിൽ ഒരു മുഹമ്മദൻ ആംഗ്ലോ–ഓറിയൻറൽ സ്കൂൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും മുസ്ലിം സമുദായത്തിന്നിടയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങിവക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിന്നു കഴിഞ്ഞു. രണ്ടു വർഷം കൊണ്ട് അത് കോളേജായി ഉയർത്തി. പ്രസിദ്ധമായ അലിഗർ മുസ്ലിം സർവ്വകലാശാലയുടെ തുടക്കം അതാണ്. ആ സർവ്വകലാശാലയെ മതാന്ധരീക്ഷത്തിൽ നിന്നു മോചിപ്പിക്കുന്നതിന്നെതിരേ ഇന്നും മുസ്ലിം യാഥാസ്ഥിതികത്വം കാണിക്കുന്ന പ്രക്ഷോഭം, അന്നദ്ദേഹം നേരിടേണ്ടി വന്ന എതിർപ്പിന്റെ ഏകദേശബോധം നല്കും. എന്നാൽ അന്നത്തെ വൈസ്റോയി ലിറ്റൺ പ്രഭു, സർ സെയ്ദിന്ന് കൈയയച്ച സഹായവും പിന്തുണയും നല്കി (അവലംബം: ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രം, ഡോ. താരാചന്ദ്).

---

1. ബർണിയർ എഫ്., ട്രാവൽസ്.

പ്രാചീനഭാരതത്തിൽ സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം

ഇന്ത്യയിൽ സ്ത്രീക്കും സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിനും വന്നുപെട്ട പതനം എവിടെ നിന്ന് ആരംഭിക്കുന്നുവെന്ന് കൃത്യമായി പറയുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. വേദകാലഘട്ടത്തിലെ സ്ത്രീയിൽ നിന്ന് മദ്ധ്യകാലഘട്ടത്തിലെ സ്ത്രീയിലേയ്ക്കുള്ള മാറ്റം വളർച്ചയെയല്ല തളർച്ചയെയാണ് കാണിക്കുന്നത്. വൈദിക സംസ്ക്കാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനത്തിൽ ആദിമഗ്രന്ഥമായി നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ളത് ഋഗ്വേദമാണ്. പിൽക്കാലത്ത് ശാഖോപശാഖകളായി പരന്ന ഹിന്ദുസംസ്കാരത്തിന്റെ ചിന്താപദ്ധതിക്കും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കും അടിസ്ഥാനമായാവർത്തിച്ചത് ആര്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഈ ആദിമസൂക്തങ്ങൾ തന്നെ. ദ്രാവിഡ–മങ്കോളിയവർഗ്ഗസംസ്കാരങ്ങൾ ഏറിയകൂറും ഇതിൽ ലയിക്കുകയോ ഇതിനു വിധേയമായി വർത്തിക്കുകയോ ചെയ്തു. ഋഗ്വേദം നല്കുന്ന സൂചനകൾ നോക്കിയാൽ വേദകാലഘട്ടം സ്ത്രീക്ക് ഏറക്കുറെ പുരുഷന്നുള്ളത്ര തന്നെ സ്വാതന്ത്ര്യവും പദവിയും നല്കിയിരുന്നുവെന്നു കാണാം. ''ഏറ്റവും ഉന്നതമായ അറിവുകൾ നേടുന്നതിന്നും പരമാത്മജ്ഞാനമായ ബ്രഹ്മതത്വം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നു പോലും സ്ത്രീകൾ പുരുഷന്മാർക്ക് എല്ലാ വിധത്തിലും തുല്യരായിരുന്നു എന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന എത്രയെങ്കിലും തെളിവുകൾ ഋഗ്വേദത്തിലുണ്ട്'' എന്ന് വൈദികചരിത്രപണ്ഡിതനായ പ്രൊ. രാധാ കുമുദ് മുഖർജി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. സമുന്നതമായ മതചിന്തയുടെ സന്താനമാണ് ഋഗ്വേദം. ജ്ഞാനപൂർണ്ണതയ്ക്കു വേണ്ടി ഏകാഗ്രമായ ചിന്തയിലും ധ്യാനത്തിലും സമർപ്പിതമായ ഋഷികളുടെ വചനങ്ങളും ഗാനങ്ങളുമാണ് ഋഗ്വേദസൂക്തങ്ങൾ.

വേദസൂക്തങ്ങൾ ആലോചിച്ച് ഇരുന്നെഴുതിയ കവിതകളല്ല. ആന്തരികമായ പ്രചോദനം കൊണ്ടു പ്രേരിതമായി രചിക്കപ്പെട്ട ഗാനങ്ങളാണവ. ഒട്ടനവധി ഋഷികളുടെ ഗാനങ്ങൾ സമാ

ഹരിച്ചതാണത്. അക്കൂട്ടത്തിൽ സ്ത്രീകളും രചിച്ച സൂക്തങ്ങളുമുണ്ട്. അവരെ ഋഷികകളും എന്നും ബ്രഹ്മചാരിണികളും എന്നും വിളിച്ചുവരുന്നു. ഇത്തരം ഋഷികകളെക്കുറിച്ച് ഋഗ്വേദത്തിൽ പരാമർശങ്ങളുണ്ടെന്ന് ശ്രീ മുഖർജി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഇതിൽ നിന്ന് ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാണ്. വൈദികസമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീക്ക് ആദരണീയമായ പദവിയും സമുന്നതമായ വിദ്യാഭ്യാസവും ലഭിച്ചിരുന്നു. പിൽക്കാലത്തെ ഭാരതീയസ്ത്രീയിൽ നിന്ന് അത്യന്തം ഭിന്നമായ ചിത്രമാണിത്.

പെൺകുട്ടികളെ നന്നേ ചെറുപ്പത്തിൽ വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കരുതെന്ന് ഋഗ്വേദം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വിവാഹത്തിൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തമ്മിൽ പൊരുത്തം വേണമെന്നാണ് വൈദികകാലത്തെ നിശ്ചയം. ഈ പൊരുത്തം ജാതകപ്പൊരുത്തമല്ല. പ്രായം തികഞ്ഞവളും വിദ്യാവിചക്ഷണയുമായ വധുവിനെ തത്തുല്യമായ പ്രായവും വിദ്യാഭ്യാസവും ഉള്ളവർക്കു വേണം വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കുവാൻ എന്നാണ് വിധി. വിദ്യാഭ്യാസം ഇടയ്ക്കു വച്ചു ഭഞ്ജിക്കാതെ ഒരു ഘട്ടം പൂർത്തിയാവുന്നതു വരെ അതു തുടരണം. ബ്രഹ്മചര്യം പൂർത്തിയാവുന്നതിന്നു മുമ്പ് മകളെ–ഇത്തരക്കാരെ ബ്രഹ്മവാദിനികളും എന്നു പറയുന്നു–വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കരുതെന്ന് പിതാക്കളോടു നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. സ്ത്രീകളും വേദമന്ത്രം ചൊല്ലുന്നതിന്ന് അധികാരികളല്ലെന്ന വിധി പിൽക്കാലത്തുണ്ടായതാണെന്ന കാര്യം വ്യക്തമത്രേ. വേദമന്ത്രം രചിക്കുന്നതിന്ന് സ്ത്രീക്ക് വിലക്കു കല്പിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു ചൊല്ലുന്നത് നിഷിദ്ധമായിത്തീരുന്നതെങ്ങനെ? വൈദികകാലത്ത് സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരോടൊപ്പം വേദം ഗാനം ചെയ്തിരുന്നുവെന്നതിന്ന് പ്രൊ. എസ്സ്. കെ. ഡെ നിരവധി ഉദാഹരണങ്ങളും നല്കുന്നു. ജയസ്വാൾ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ ഡയറക്ടർ ആയ ശ്രീ അൽടേക്കർ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു: വേദകാലഘട്ടത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ പദവി, ആകെ മൊത്തം നോക്കിയാൽ, പിൽക്കാലത്തേക്കാളും തൃപ്തികരമായിരുന്നു. ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ ജനനം, ആവശ്യമില്ലാത്ത ഭാരമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടുവെന്നു കരുതുന്നതിന്ന് ഒരു തെളിവുമില്ല. ആൺകുട്ടികളെപ്പോലെ തന്നെ അവർക്കും വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചു. ഒരു ബ്രഹ്മചാരിണിയായ വിദ്യ അഭ്യസിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പെൺകുട്ടിക്ക് നല്ല നിലയിലുള്ള ഒരു വരനെ കിട്ടുക വിഷമമായിരിക്കുമെന്ന് അഥർവ്വവേദം പറയുന്നു. സൂത്രങ്ങളുടെ കാലഘട്ടം വരെ പെൺകുട്ടികൾക്കും ഉപനയനം പതിവുണ്ടായിരുന്നു. പലരെ സംബന്ധിച്ചും അത് ഔപചാരികമായ ഒരു കർമ്മം മാത്രമായിരിക്കാം. താൻ തന്നെ സോമം പിഴിഞ്ഞെടുത്ത് ഇന്ദ്രന്നു സമർപ്പിച്ചുവെന്ന് ഒരു സ്ത്രീ അവകാശപ്പെടുന്ന ഒരു ഭാഗം ഋഗ്വേദത്തിലുണ്ട്. വേദവിധിയനുസരിച്ചുള്ള യജ്ഞങ്ങളും

അത്രിമഹർഷിയും പത്നി അനസൂയയും: സിൽവെയിൻ ലിവി എഡിറ്റു ചെയ്ത ബുദ്ധമതപദാവലിയുടെ ജാപ്പനീസ്—ചൈനീസ് നിഘണ്ടുവിൽ നിന്ന് എടുത്തത്. ഒരു മഹായാനകൈയെഴുത്തുഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നാണ് ലിവി ഇതു പകർത്തിയത്.

നടത്തിയിരുന്നത് പതിയും പത്നിയും ചേർന്നായിരുന്നു. യജ്ഞത്തിന്ന് ഹവിസ് അർച്ചിക്കുമ്പോൾ വേദസൂക്തം ചൊല്ലുന്നതിന്ന് പത്നിയെ നിയോഗിക്കുക പതിവുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ പിന്നീട് ബ്രാഹ്മണങ്ങളുടെ കാലത്ത് ഇത് ഉദ്ഗാതാവിന്റെ ചുമതലയായിത്തീർന്നു. രാമായണകാലഘട്ടത്തിൽ പോലും പത്നി, ഭർത്തൃസഹായമില്ലാതെ സന്ധ്യാവന്ദന ക്രിയകൾ മന്ത്രരൂപത്തോടെ നിർവ്വഹിച്ചതായി വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.[1]

ശ്രീ രാധാ കുമുദ് മുഖർജിയുടെ നിരീക്ഷണവും ഇതേ അഭിപ്രായത്തെ ശരിവക്കുന്നു. ''സ്ത്രീകളെ ഉപാദ്ധ്യായി, ഉപാദ്ധ്യായ, ആചാര്യ എന്നിങ്ങനെ പല പേരുകളിൽ വിളിക്കുന്നു. വേദപാരംഗതരായ സ്ത്രീകൾ അന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവരെ വേദവാദിനികൾ എന്നാണ് വിളിച്ചുപോന്നതെന്ന് ബാലമനോരമ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വേദശാഖകളിലെ വിദ്യാർത്ഥിനികളെക്കുറിച്ച് പാണിനി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീകൾക്കും സൈനികവിദ്യാഭ്യാസം നല്കിവന്നിരുന്നു. പതഞ്ജലി വിവരിക്കുന്ന ശക്തികി, കുന്തം ധരിച്ച സ്ത്രീ ആണല്ലോ. ചന്ദ്രഗുപ്ത മൗര്യന്റെ രാജധാനിയിൽ താൻ കണ്ട അംഗരക്ഷാസേനയെക്കുറിച്ച് മഗസ്തനീസ് നല്കിയ വിവരണവും ഈ നിരീക്ഷണത്തിന്നു തെളിവായി കണക്കാക്കാം.''[2]

പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രൊ. സി. കുഞ്ഞൻ രാജ എഴുതിയ ലേഖനത്തിലും ഇതേ തരത്തിലുള്ള നിരീക്ഷണങ്ങൾ കാണാം. ''സമൂഹത്തിന്റെ ആചാരവിധികൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ ഭർത്താവിന്നും ഭാര്യക്കും തുല്യമായ പദവിയാണ് നല്കപ്പെട്ടത്. ഭാര്യയുടെ സാന്നിദ്ധ്യമില്ലാതെ ഭർത്താവ് അനുഷ്ഠിക്കുന്ന മതകർമ്മങ്ങൾക്ക് അംഗീകാരമോ പൂർണ്ണതയോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പത്നിയെ സഹധർമ്മിണിയായിട്ടാണ് പരിഗണിച്ചുപോന്നത്. വേദകാലകവികളിൽ ചിലർ സ്ത്രീകളായിരുന്നു. അവർക്ക് പുരുഷന്മാർക്കു തുല്യമായ സ്ഥാനം നല്കി. യുദ്ധത്തിൽ ധീരമായി പോരാടിയ സ്ത്രീസൈനികരുണ്ടായിരുന്നു. ദാർശനികരുടെ കൂട്ടത്തിലും അവരുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ത്യൻ മതസങ്കല്പത്തിൽ ദേവികൾക്കും ദേവന്മാർക്കും തുല്യസ്ഥാനം ലഭിച്ചു. ഉപനിഷത്തുകൾ മുതൽ സ്മൃതികൾ വരെയുള്ള വേദസാഹിത്യത്തിലാകെ ഈ പരിപൂർണ്ണസമത്വം നിലനിന്നതായിക്കാണാം.''

വേദസംസ്കാരത്തെ ഉപനിഷത്തുകളും പിന്തുടർന്നു. തനിക്കു പണ്ഡിതയായ ഒരു പുത്രി ഉണ്ടാവുന്നതിന്ന് ഒരു പിതാവ് അനുഷ്ഠിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനാകർമ്മങ്ങളെ ബൃഹദാരണ്യഗോപനിഷത്ത് വിവരിക്കുന്നു.

---

1. The Cultural Heritage of India, Vol. I.
2. „ „ Radha kumud mukerji.

അക്കാലത്തു നടന്ന പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ദാർശനികസദസ്സിന്റെ സാമാന്യം വിശദമായ ഒരു വിവരണം ഈ ഉപനിഷത്തുകളിൽ ഒന്നിൽ നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തിൽ നടന്ന ആദ്യത്തെ അറിയപ്പെട്ട ദാർശനികസമ്മേളനമാണത്. ഒരു മഹാപണ്ഡിതനും വിദേശാധിപതിയുമായ രാജർഷി ജനകനാണ് ആ സമ്മേളനം വിളിച്ചുകൂട്ടിയത്. അക്കാലത്ത് അറിയപ്പെട്ട ദാർശനികപണ്ഡിതന്മാർക്കെല്ലാം അദ്ദേഹം ക്ഷണക്കത്തയച്ചു. ജനകന്റെ കാലമാവുമ്പോഴേയ്ക്കും വേദകാലചിന്ത അനേകം ശാഖകളും ഉപശാഖകളുമായി തഴച്ചു പന്തലിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങനെ പ്രചരിച്ച ദർശനഭേദങ്ങളിൽ നിന്നു സത്യത്തെ കടഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന്നു യുക്തിസഹവും ശാസ്ത്രീയവുമായ ഒരു ദർശനപദ്ധതി ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിന്നും ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാവണം ആ ആചാര്യസമ്മേളനം. ഓരോ ദർശനവും അതതിന്റെ ആധികാരികവക്താക്കളായ ആചാര്യന്മാർ അവതരിപ്പിക്കുക; അതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി സ്വതന്ത്രവും വിശദവുമായ ചർച്ച നടത്തുക അതായിരുന്നു അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട നടപടിക്രമം. പ്രമുഖരായ എട്ട് ആചാര്യന്മാർ ഈ സദസ്സിൽ പങ്കെടുത്തു. ഉദ്ദാലകൻ, ആരുണി, അശ്വപാലൻ, അർത്ഥഭാഗൻ, ഭുജ്യു, ഉശസ്തൻ, കഗോദ്ധൻ. എട്ടാമത്തെത് ബ്രഹ്മവാദിനിയായ ഗാർഗി ആയിരുന്നു.

ഗാർഗിയുടെ ചോദ്യശരം വളരെ മൂർച്ചയുള്ളതായിരുന്നു. ആ ചോദ്യശരങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ മറ്റ് ആചാര്യന്മാർ നന്നേ വിഷമിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. അദ്ധ്യക്ഷപദത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത് യാജ്ഞവൽക്യനായിരുന്നു. ഗാർഗിയുടെ ചോദ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെയും മുറിപ്പെടുത്തി. സമ്മേളനത്തിന്റെ സമാപനത്തിൽ ഗാർഗി ഇങ്ങനെ ഉൽഘോഷിച്ചു: ''ആദരണീയരായ ആചാര്യന്മാരേ, യാജ്ഞവൽക്യനെ മുമ്പിൽ തലകുനിക്കുക. ബ്രഹ്മതത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച ഈ വിവാദത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യം സ്വപ്നത്തിൽ പോലും സ്മരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല.'' അങ്ങനെ, ഒരു സദസ്സിൽ വച്ച്, യാജ്ഞവൽക്യൻ അനൂചാനതമനെന്നു വിളംബരം ചെയ്യപ്പെട്ടു. പ്രീതനായ ജനക മഹാരാജാവ്, ഓരോ കൊമ്പിലും അയ്യഞ്ചു സ്വർണ്ണനാണ്യങ്ങൾ വീതം കെട്ടിത്തൂക്കിയ ആയിരം പശുക്കളെ യാജ്ഞവൽക്യനു സമ്മാനിച്ചു.

തുടർന്ന് തന്റെ ആചാര്യന് ജനകമഹാരാജാവ് തന്നെയും തന്റെ രാജ്യത്തെയും ദക്ഷിണ നല്കി. അങ്ങനെ, പ്രതാപത്തിന്റെയും പ്രശസ്തിയുടെയും ഭൗതികസമ്പത്തിന്റെയും ഗിരിശൃംഗത്തിലേക്ക് ഉയർത്തപ്പെട്ട ആ സന്ദർഭത്തിൽ മഹാനായ യാജ്ഞവൽക്യൻ, ഈ ദക്ഷിണ മാത്രമല്ല തനിക്ക് മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന സമ്പത്തും പരിത്യജിച്ചു. സത്യാന്വേഷകനായി താൻ അരണ്യത്തിലേക്കു യാത്ര തിരിക്കുകയാണെന്ന് അദ്ദേഹം വിളം

ഒരു ആശ്രമാങ്കണം: ബി. സി. 2–ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ശില്പം. മഹാതപസ്വിയായ ഒരു ഋഷി ശിഷ്യരെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ശിഷ്യരിൽ ചിലർ സ്ത്രീകളാണ് എന്നാണ് കണ്ണിങ്ങാം പ്രഭുവിന്റെ അഭിപ്രായം. ശിഷ്യരുടെ കൈവിരലുകളുടെ സ്ഥാനം നോക്കുമ്പോഴും സാമവേദത്തിന്റെ ഉച്ചാരണം ഗുണിക്കുകയാണെന്നു തോന്നും.

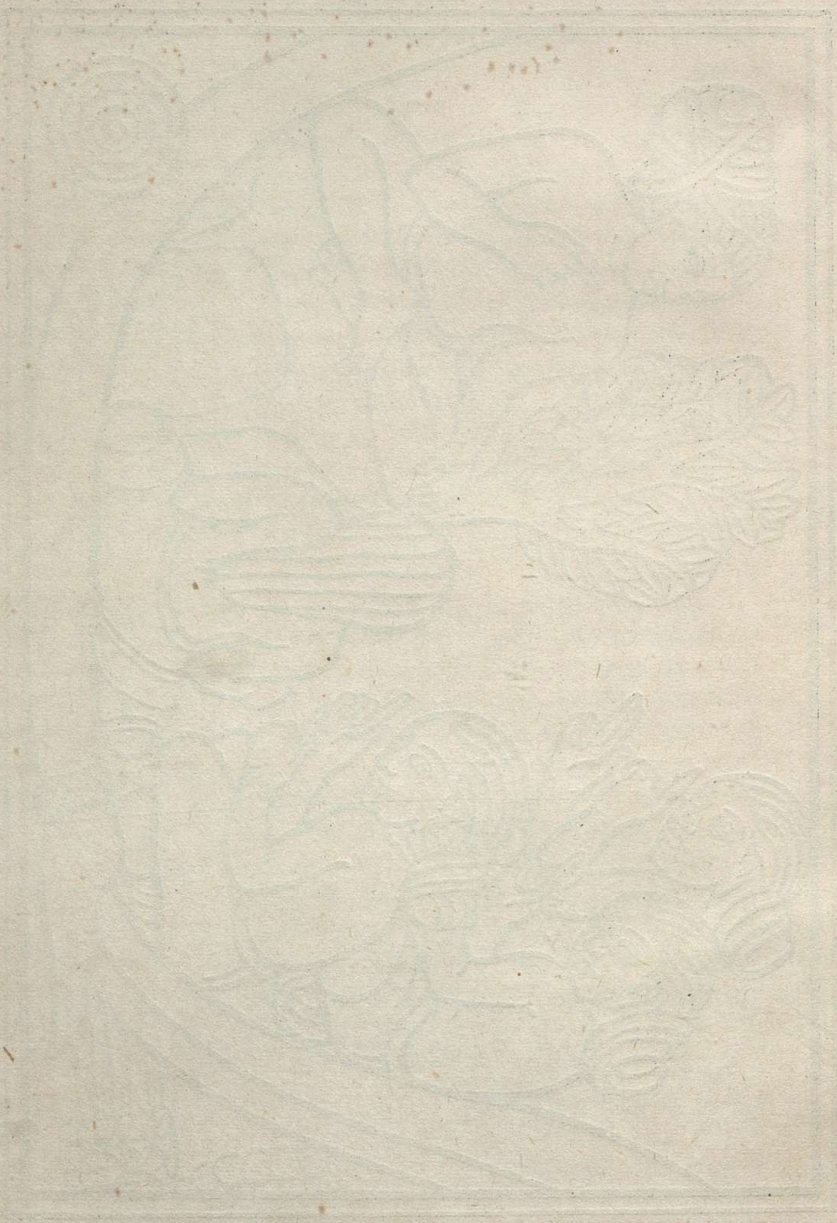

ബരം ചെയ്തു. പത്നി മൈത്രേയിയെ വിളിച്ച് യാജ്ഞവൽക്യൻ തന്റെ ഉദ്ദേശമറിയിച്ചു. അവരുടെ ഭാവി സുരക്ഷിതമാക്കുന്നതിന്നു വേണ്ട ഏർപ്പാടുകളെല്ലാം താൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന് അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴാണ് മൈത്രേയി പറഞ്ഞു: ''പ്രഭോ, ഈ ഭൂമിയും അതിലടങ്ങിയ സർവ്വവിഭവങ്ങളും ലഭിച്ചാൽ ഞാൻ അനശ്വരത്വം പ്രാപിക്കുമോ?'' യാജ്ഞവൽക്യൻ പറഞ്ഞു: ''ഇല്ല. നീ ഒരു സമ്പന്നന്റെ പത്നിയായിത്തീരുമെന്നു മാത്രം. സന്തോഷത്തിന്റെയും ആഹ്ലാദത്തിന്റെയും ഉപകരണമാണ് സമ്പത്ത്.'' മൈത്രേയി പറഞ്ഞു: ''അനശ്വരത നല്കാത്ത ഈ വസ്തുക്കൾ എനിക്കെന്തിനാണ്?'' അവർ അനശ്വരമായ സത്യത്തെയും തേടി, സ്വഭർത്താവിനോടൊപ്പം വനത്തിലേക്കു തിരിച്ചു.

ഉപനിഷൽകാലം വരെ നിലനിന്നു പോന്ന സ്ത്രീയുടെ ഈ നില ക്രമേണ മാറി. എങ്ങനെ മാറാനിടവന്നുവെന്ന കാര്യത്തിൽ പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ട്. അൽടോക്കർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്: ''ദമ്പതി എന്ന പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നത് ഭാര്യയും ഭർത്താവും ഗൃഹത്തിന്റെ സംയുക്താധിപതികളാണ് എന്നത്രേ. പിതൃദായക്രമം (പാട്രിയാർക്കി സമ്പ്രദായം) ഭർത്താവിന് ഗൃഹസംരക്ഷണത്തിൽ കൂടുതൽ വലിയ അധികാരം നല്കി. ഭാര്യയെ ചൂതിൽ പണയപ്പെടുത്താൻ ഭർത്താവിന്ന് അധികാരം ഉണ്ടെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ശ്ലോകസൂക്തമുണ്ടെന്നതു നേരു തന്നെ. എന്നാൽ അത് സമുദായത്തിലെ കുറെക്കൂടി താണ വിഭാഗത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ നടപടിയെ സമുദായം അപലപിക്കുന്നതായിട്ടാണ് ആ ശ്ലോകം വിവരിക്കുന്നത്.

''ഇന്നത്തെ സ്ത്രീധനത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് അന്നു നല്കപ്പെട്ടിരുന്ന പരിണയത്തിന്റെ മേൽ സ്ത്രീക്ക് നിയന്ത്രണമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ പിതൃദായക്രമവ്യവസ്ഥയനുസരിച്ച് കുടുംബത്തിൽ പുരുഷന്നു കൂടുതൽ അധികാരം കിട്ടി. ക്രമേണ സ്ത്രീക്ക് പിന്തുടർച്ചാവകാശം നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്തു.''

എന്നാൽ പ്രൊഫസർ സുനീതികുമാർ ചാറ്റർജി മറ്റൊരു വ്യാഖ്യാനമാണ് നല്കുന്നത്: ''ആര്യന്മാർ അനാര്യസ്ത്രീകളെ പത്നിമാരായി സ്വീകരിച്ചതോടെയാവണം പത്നിമാർക്കു നല്കിപ്പോന്ന സാമൂഹ്യവും മതപരവുമായ അധികാരങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. ആൺകുട്ടികളോടൊപ്പം പെൺകുട്ടികൾക്കും ഉപനയനം വേണം എന്ന വ്യവസ്ഥ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. വേദാദ്ധ്യയനത്തിൽ നിന്നും അവരെ മാറ്റി നിർത്തി. ക്രമേണ, സ്ത്രീക്കും ശൂദ്രനും വേദമന്ത്രങ്ങൾ ഉച്ചരിക്കാൻ പാടില്ല എന്ന വിധിയുണ്ടായി.''[1]

---

1. സുനീതികുമാർ ചാറ്റർജി, ദി ഹെറിറ്റേജ് ഓഫ് ഇന്ത്യ.

ഈ മാറ്റങ്ങളൊന്നും പെട്ടെന്ന് ഒരു ദിവസം കൊണ്ടു സംഭവിച്ചതല്ല. പതുക്കെപ്പതുക്കെ സ്ത്രീയെ പുരുഷൻ പുറംതള്ളുകയാണുണ്ടായത്. ആദിമനു തന്റെ ധർമ്മസൂത്രത്തിൽ ശൂദ്രന്നും സ്ത്രീക്കും വിലക്കു കല്പിച്ചിരുന്നുവോ എന്ന് ഉറപ്പു വരുത്താൻ ഉപായമൊന്നുമില്ല. എന്നാൽ ഭാരതത്തിൽ ധർമ്മശാസ്ത്രമായി പ്രചരിച്ച മനുസ്മൃതിയിൽ സ്ത്രീക്കു പാതിത്യം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ബാലികയായാലും യുവതിയായാലും വൃദ്ധയായാൽ പോലും യാതൊന്നും തന്നെ സ്വതന്ത്രമായി ചെയ്തു പോകരുത്.

''പിതാ രക്ഷതി കൗമാരേ
ഭർത്താ രക്ഷതി യൗവനേ
പുത്രോ രക്ഷതി വാർദ്ധക്യേ
ന സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്ര്യമർഹതി.''

എന്ന സ്മൃതിവാക്യം ഇവിടെ ആധിപത്യം ചെലുത്തി. ഈ നിയമങ്ങൾ പുരുഷമേധാവിത്വത്തിന്റെ ആധിപത്യം പൂർണ്ണമായി എന്നതിന്റെ വിളംബരമാണ്. സ്ത്രീ വേദപഠനത്തിന് അപാത്രമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടു. അവളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പരിധി, ഭർത്തൃഗൃഹത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള കർത്തവ്യങ്ങൾ പഠിക്കുക എന്നതു മാത്രമായി ചുരുങ്ങി. ''ധനം ശേഖരിക്കുന്നതിന്നും ചെലവിടുന്നതിന്നും വീട് ശുചിയായി പരിപാലിക്കുന്നതിന്നും മതകർമ്മങ്ങളിൽ തന്റെ ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന്നും ആഹാരം പാകം ചെയ്യുന്നതിന്നും വീട്ടുപകരണങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുന്നതിന്നും ഭർത്താവ് ഭാര്യയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു (മനു). ഇതിനാവശ്യമായ ശിക്ഷണം പെൺകുട്ടിക്ക് അമ്മയിൽ നിന്നു ലഭിക്കും. ഇളംപ്രായത്തിൽ തന്നെ അവളുടെ വിവാഹം കഴിയും. തുടർന്നുള്ള ശിക്ഷണം ഭർത്തൃമാതാവിൽ നിന്നാണ് ലഭിക്കുക. ഭർത്താവിന്റെ വരവും ചെലവും സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും ലഘുവായ ചില ഗുണനക്രിയകളും മനസ്സിലാക്കുകയേ വേണ്ടൂ. അതിന്ന് എഴുത്തും വായനയും അറിഞ്ഞിരിക്കേണമെന്നു നിർബന്ധമില്ല. വേദപഠനത്തിന്ന് അധികാരമില്ലെന്നു വന്നതോടെ യജ്ഞകർമ്മങ്ങൾക്കും അവൾ അധികാരിണിയല്ലാതായി. എന്നിരുന്നാലും, നിത്യജീവിതത്തിൽ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ചില പൂജാദികർമ്മങ്ങളും വ്രതാനുഷ്ഠാനങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇതിനുള്ള പരിശീലനവും അവൾക്കുണ്ടായിരിക്കണം. പുരാണങ്ങൾ, ഇതിഹാസങ്ങൾ, സാരോപദേശങ്ങൾ, മഹച്ചരിതങ്ങൾ എന്നിവയിൽ നിന്നുള്ള കഥകളും സ്ത്രീയുടെ ജീവിതശുദ്ധിയെ സ്ഥാപിക്കുന്ന മാതൃകകളും അവളെ പഠിപ്പിക്കും. ഭൂതകാലവുമായി അങ്ങനെ അവൾ ദൃഢബന്ധയായിത്തീരുന്നു. അതേ മൂശയിൽ ഭാവിയെ പണിയുന്നതിന്നുള്ള വർത്തമാനത്തിന്റെ മൂശയായിത്തീർന്നു സ്ത്രീ. അങ്ങനെ യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തിന്റെ രക്ഷാസങ്കേതമായി സ്ത്രീ മാറി.

ആര്യന്മാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ബ്രാഹ്മണാധിപത്യം ചെലുത്തിയ ഈ ആധിപത്യത്തിന്റെ തുടർച്ചയാണ്, ബ്രിട്ടീഷ് വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി നടപ്പിൽ വരുത്തും വരെ, ഇവിടെ തുടർന്നു പോന്നത്. ബ്രാഹ്മണാധിപത്യത്തിനെതിരായി ഉയർന്ന് പ്രതിഷേധമെന്ന നിലയ്ക്ക് രൂപം കൊണ്ടതാണ് ബുദ്ധമത മെങ്കിലും ഈ പാരമ്പര്യത്തെ മുറിച്ചു കടക്കുന്നതിന്ന് ബുദ്ധ മതവും ശക്തമായില്ല. ബുദ്ധമതവിഹാരങ്ങളിൽ ഭിക്ഷുക്കൾ മാത്രമല്ല ഭിക്ഷുണികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, സ്ത്രീകൾക്ക് സന്യാസം നല്കുന്നതിൽ ബുദ്ധൻ ഒട്ടും തൃപ്തനായിരുന്നില്ല. തുടരെത്തുടരെയുണ്ടായ സമ്മർദ്ദങ്ങൾക്ക് ഒടുവിൽ വഴങ്ങിയെന്നേയുള്ളു. നിലവിലുള്ള സമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു നേരെ നിലനിന്ന എതിർപ്പാവാം ഈ വിമുഖതയ്ക്കു കാരണം. അതല്ല, സ്ത്രീയെന്നത് ഒരു പൊട്ടിത്തെറിവസ്തുവാണെന്നും സന്യാസജീവിതത്തെ തന്നെ സർഗ്ഗികവാസനകൾ കടന്നാക്രമിച്ചേക്കും എന്നുമുള്ള ഭീതിയാണോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിപ്രതിപത്തിക്കു കാരണം എന്നറിയില്ല. ബുദ്ധദേവന്റെ അടുത്ത ബന്ധുവും വിവാഹിതയുമായ മഹാപ്രജാപതി, ഭിക്ഷുസംഘത്തിൽ ചേർന്നു സന്യാസം സ്വീകരിക്കുന്നതിന്ന് ആഗ്രഹിച്ചു. അവർ ആനന്ദനെ സമീപിച്ചു. ആനന്ദന്റെ തുടരെത്തുടരെയുള്ള അർത്ഥനയ്ക്കു ബുദ്ധൻ വഴങ്ങുകയാണുണ്ടായത്. തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളെയാകെ ഇതു തകർത്തിക്കളയും എന്ന് അദ്ദേഹം ആശങ്കിച്ചതായി രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ''സ്ത്രീകളെ പ്രവേശിപ്പിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ തന്റെ തത്വങ്ങൾ ആയിരം വർഷം നിലനില്ക്കുമായിരുന്നു. ഇനിയത് അഞ്ഞൂറു വർഷത്തിലധികം നിലനില്ക്കുകയില്ല എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുവത്രേ. സന്യാസിനിമാരെ പ്രവേശിപ്പിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒട്ടേറെ കരുതലുകൾ എടുത്തു. ഭിക്ഷുണികൾ പലതിനും ഭിക്ഷുക്കളെ ആശ്രയിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. ഭിക്ഷുക്കൾക്കു മാത്രമേ അവരെ സന്യാസം നല്കി പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് അധികാരമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. മറ്റുള്ള വരെപ്പോലെ ബുദ്ധമതത്തിനും സ്ത്രീകളെക്കുറിച്ച് അത്ര ഉന്നതമായ അഭിപ്രായമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭിക്ഷുണിമാരെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിന്നുള്ള മന്ദിരങ്ങൾ എത്ര മാത്രം പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് വ്യക്തമല്ല. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ സന്യാസമാങ്ങൾ—സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാർക്കും ഉള്ളത്—ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ഭിക്ഷു-ഭിക്ഷുണിമന്ദിരങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള തുടർച്ചയും വളർച്ചയും ആണ്. സന്യാസം സ്വീകരിച്ച ഭിക്ഷുണികൾക്ക് ബുദ്ധമതദർശനങ്ങളിൽ ശിക്ഷണം നല്കിപ്പോന്നു. ബുദ്ധമതസാഹിത്യത്തിൽ, ബുദ്ധിപരമായ സന്ധികളിലും മറ്റു കാര്യങ്ങളിലും ഉന്നതസ്ഥാനത്തെത്തിച്ചേർന്ന ഭിക്ഷുണികളെക്കുറിച്ച് ധാരാളം പരാമർശങ്ങളുണ്ട്. അവർ പണ്ഡിതകളെന്ന നിലയ്ക്കും ആചാര്യകൾ എന്ന നിലയ്ക്കും പ്രശ

സ്ത്രീ നേടി. സിലോൺ, ബർമ്മ തുടങ്ങി ബുദ്ധമതം പ്രചരിച്ച മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലും ബുദ്ധഭിക്ഷുണികൾ ഉണ്ട്. അവരുടെ എണ്ണം ഭിക്ഷുക്കളെ അപേക്ഷിച്ച് ചെറുതാണെന്നു മാത്രം.

ഈ സന്യാസിമന്ദിരങ്ങൾക്കു പുറത്ത് സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു വേണ്ടി കോൺവെൻറുകൾ നടത്തിയിരുന്നു. ബുദ്ധ ഭിക്ഷുക്കളുടെ മന്ദിരങ്ങൾ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ വിദ്യാമന്ദിരങ്ങളായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. കവികളും ദാർശനികന്മാരും കലാകാരന്മാരും അവിടെ വളർന്നിട്ടുണ്ട്. അത്തരത്തിൽ എന്തെങ്കിലും പങ്കു വഹിക്കുന്നതിന്ന് ഭിക്ഷുണിമന്ദിരങ്ങൾക്കു സാധിച്ചതായി തെളിവൊന്നുമില്ല. പെൺകുട്ടികൾക്കു പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്നതിന്നുള്ള കോൺവെൻറുകൾ ഈ ഭിക്ഷുണീമന്ദിരങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു. പരിവ്രാജികമാർക്ക് കുടിലിലും കൊട്ടാരത്തിലും പ്രവേശനമുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ബുദ്ധമതതത്വങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് നാടൊട്ടുക്കു സഞ്ചരിച്ചുപോന്നു. അതിൽക്കവിഞ്ഞ് സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ മൗലികമായ മാറ്റമെന്തെങ്കിലും ഈ ഘട്ടത്തിലും സംഭവിച്ചില്ല.

തുടർന്നു വന്ന മുസ്ലിം കാലഘട്ടത്തിലും സ്ത്രീയുടെ നില പഴയ പടി തന്നെ തുടർന്നു. എന്തെങ്കിലും മാറ്റമുണ്ടായെങ്കിൽ അത് അവൾക്ക് എതിരായ മാറ്റമായിരുന്നു. ചരിത്രപണ്ഡിതനായ ശ്രീ കെ. എം. പണിക്കർ ഇങ്ങനെ നിരീക്ഷിക്കുന്നു: ''ഘോറിലെ മുഹമ്മദിൻെറ ആക്രമണകാലഘട്ടം തുടങ്ങി പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൻെറ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ബങ്കാളിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർ ആധിപത്യം സ്ഥാപിച്ച കാലഘട്ടം വരെ, ഇന്ത്യയിൽ സ്ത്രീകളുടെ നില, പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ അധഃപതിച്ചു വന്നു.....സ്ത്രീകളെ വീട്ടിന്നുള്ളിൽ ഒതുക്കി നിർത്തുകയെന്നത് കർശനമായിത്തീർന്നു. മുസ്ലിങ്ങൾ നിർബന്ധപൂർവ്വം ആചരിച്ചുപോന്ന പർദ്ദ, ഒരു അനുകരണമെന്ന നിലയ്ക്കും, പൊതുവിൽ സുരക്ഷിതബോധം കുറഞ്ഞു വന്നതു കൊണ്ടും ആത്മരക്ഷയെക്കരുതിയും ഉത്തരേന്ത്യയിലെ കുടുംബങ്ങളിൽ സാർവ്വത്രികമായിത്തീർന്നു. ബുദ്ധഭിക്ഷുണികൾ നടത്തിപ്പോന്ന സന്യാസിമഠങ്ങളും കോൺവെൻറുകളും അപ്രത്യക്ഷമായി. പ്രഭുകുടുംബങ്ങളിലും ചെറ്റക്കുടിലുകളിലും ഒരുപോലെ എത്തിച്ചേർന്നു ധർമ്മശിക്ഷണം നല്കി രാജ്യത്തിലെങ്ങും സഞ്ചരിച്ചുപോന്ന പരിവ്രാജികകൾ തിരോധാനം ചെയ്തു.....''[1]

സ്വതേ തന്നെ അടുക്കളയിലേക്ക് അടിച്ചോടിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീയുടെ മേൽ പർദ്ദ കൂടി വന്നുവീണപ്പോൾ അവൾ പരിപൂർണ്ണമായി ഉൾവലിഞ്ഞു. ഇനി, പഠിപ്പിന്ന് ഇരുത്തിയാൽ

---

1. Woman of India, Govt. of India Publication.

ത്തന്നെ ഇളംപ്രായത്തിൽ അവളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം അവസാനിപ്പിക്കും. എന്നാൽ രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും അവരുടെ സ്ത്രീകൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്നതിന്ന് അന്തഃപുരത്തിൽ വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിരുന്നു. തന്റെ അന്തഃപുരത്തിലെ സ്ത്രീകളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് മാംവാ ഭരിച്ച ഗിയാസുദ്ദീൻ (1469–1500) ഉപാദ്ധ്യായിനിമാരെ നിയമിച്ചിരുന്നു. അക്ബർ ചക്രവർത്തിയും അതിന്നു സൗകര്യങ്ങൾ ചെയ്തു. അതുകൊണ്ട് മുസ്ലിം രാജകുടുംബങ്ങളും പ്രഭുകുടുംബങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രശസ്തപണ്ഡിതകളും ഭരണവിചക്ഷണകളും ഉണ്ടായി. അൽടമീഷിന്നു ശേഷം ദൽഹി സിംഹാസനത്തിൽ അധിരോഹിക്കപ്പെട്ട റസിയ, ഡെക്കാനിലെ ചാന്ദ് സുൽത്താന, ജഹാംഗീറിന്റെ പത്നിയായ നൂർജഹാൻ, ഷാജഹാന്റെ പത്നി മംതസ്സ് മഹാൽ, മകളായ ജഹനാരാ ബീഗം, അറംഗസീബിന്റെ പുത്രി സിബുന്നിസാ ബീഗം ഇങ്ങനെ രാജകുടുംബവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒട്ടേറെ വിദുഷികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവരിൽ ചിലർ ബഹുഭാഷാപണ്ഡിതകളുമായിരുന്നു. മറ്റു ചിലർ കവികളായിരുന്നു. അവരുടെ മാതൃഭാഷയായ പേർസ്യൻ ഭാഷയിലാണ് മിക്കവരും പ്രാവീണ്യം നേടിയത്.

ഇങ്ങനെ അങ്ങിങ്ങായി ചില പ്രകാശകിരണങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നിരുന്നാലും പൊതുവിൽ സ്ത്രീയുടെ സ്ഥാനം വെളിച്ചം കാണാത്ത അറകളിൽത്തന്നെയായിരുന്നു. ഗൃഹകർത്തവ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുകയും പരിചര്യകളിൽ ജീവിതസായൂജ്യം കണ്ടെത്തുകയും ആണ് അവർ ചെയ്തുപോന്നത്. പർദ്ദയിലും സതിയിലും എത്തിനില്ക്കുന്ന ആ പതിഭക്തിയെ പല മട്ടിൽ ഉറപ്പിച്ചു നിർത്തുന്നതിന്ന് മതമേധാവിത്വവും പുരുഷമേധാവിത്വവും ശ്രമിച്ചു.

എന്നാൽ ഇവിടെ പരാമർശിക്കപ്പെടേണ്ട മറ്റൊരു വിദ്യാധാരയുണ്ടായിരുന്നു. അത് 'കുലീന'കളായ സ്ത്രീകൾക്കു വിധിക്കപ്പെട്ടതല്ല. ദേവദാസികൾ എന്നറിയപ്പെടുന്നവരും ഈശ്വരപൂജയ്ക്കും പുരുഷപൂജയ്ക്കുമായി വിധിക്കപ്പെട്ടവരുമായ സ്ത്രീകൾക്കു നല്കിപ്പോന്ന വിദ്യാഭ്യാസമാണത്. കൗടില്യന്റെ അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിൽ ദേവദാസികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചു വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ബുദ്ധിശക്തിയിലും കലാവാസനയിലും അത്യധികമായ കഴിവുകൾ കാണിച്ചവരാണ് ദേവദാസികൾ. ഉത്സവാഘോഷങ്ങളിൽ കീർത്തനങ്ങൾ പാടുന്നതിന്നും നൃത്തമാടുന്നതിന്നും അവർക്കു പരിശീലനം നല്കിപ്പോന്നു. വേശ്യകളുടെ വിദ്യാഭ്യാസശിക്ഷണങ്ങൾക്ക് ഇന്ത്യയിൽ വളരെ വർഷത്തെ പഴക്കമുണ്ട്. ''വേശ്യകളെ വീണ, ഓടക്കുഴൽ തുടങ്ങിയ ഉപകരണസംഗീതം, ശുദ്ധസംഗീതം, ചെണ്ട, മൃദംഗം തുടങ്ങിയ വാദ്യവാദനം, അന്യരുടെ മനസ്സു വായിക്കൽ എന്നിവ പഠിപ്പിക്കുന്നവരെയും സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ,

ഹാരങ്ങൾ എന്നിവ നിർമ്മിക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നവരെയും മറ്റുള്ളവരെ വശീകരിക്കുന്നതിന്നു് ഈ വിദ്യ പഠിപ്പിക്കുന്നവരെയും ഭരണാധികാരികൾ ചെലവിന്നു കൊടുത്തു സംരക്ഷിക്കണം.''[1] ഇവരുടെ പുത്രന്മാരെയും പുത്രിമാരെയും നാട്യവിദ്യയും മറ്റും പഠിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നും രാജാവു് ഇക്കൂട്ടരെ ഒറ്റുകാരായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്നും അർത്ഥശാസ്ത്രം നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ''നടന്മാരുടെ പത്നിമാർ, അതേ തരം തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർ എന്നിവരെ വിവിധഭാഷകളും പഠിപ്പിച്ചു് ഗൂഢസന്ദേശങ്ങളും നല്കുന്നതിന്നു പരിശീലിപ്പിക്കുകയും വിദേശചാരന്മാരെ കൊല്ലുന്നതിന്നും നിഷ്ക്രിയരാക്കുന്നതിന്നും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും വേണ്ടതാണു്'' എന്നും അർത്ഥശാസ്ത്രകാരൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യൻ ജീവിതത്തിൽ സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു വന്ന ഈ പതനം ഇന്ത്യയുടെ തന്നെ പതനമായിരുന്നു. സ്ത്രീകൾക്കു് വിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്നതു് മതാചാരങ്ങളെ ലംഘിക്കലാവും എന്നതു കൊണ്ടു് പൂർവ്വേന്ത്യാകമ്പനിയുടെ ഭരണവും ഈ പ്രശ്നത്തെ സ്പർശിക്കാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസം സ്ത്രീകൾക്കു കൂടി നല്കാനുള്ള ആദ്യത്തെ ശ്രമം നടത്തിയതു് ക്രൈസ്തവമിഷനറിമാരായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ ശ്രമവും ഫലപ്രദമായില്ല. ഡേവിഡ് ഹാരെയെപ്പോലുള്ള ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഇക്കാര്യത്തിൽ വീണ്ടും ശ്രമം നടത്തി. അദ്ദേഹം സ്വന്തം ചെലവിൽ 1820–ൽ ഒരു വനിതാവിദ്യാലയം കല്ക്കത്തയിൽ ആരംഭിച്ചു. ഇന്ത്യക്കാരായ സാമൂഹ്യപരിഷ്കർത്താക്കളുടെ ശ്രദ്ധ ഈ വഴിക്കു തിരിച്ചുവിട്ടതു് മിഷനറിമാരുടെ പ്രവർത്തനവും ഹാരെയുടെ മാതൃകയുമാണു്. റാം മോഹൻ റോയി, ഈശ്വര ചന്ദ്ര വിദ്യാസാഗർ എന്നിവർ ഈ പുതിയ സന്ദേശവുമായി രംഗത്തിറങ്ങി. ഇത്രയുമായപ്പോഴേക്കും കമ്പനിഭരണാധികാരികൾക്കും വല്ലതും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്നു ധൈര്യം വന്നു. അന്നത്തെ ഗവർണ്ണർ ജനറൽ ആയിരുന്ന ഡൽഹൗസി പ്രഭു, സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചരണത്തിന്നു് അനുകൂലമായ നില സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രാദേശികസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു രൂപമെടുത്തതോടെ സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾക്കു് മറെറാരു വേദി കൂടി കിട്ടി.

ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പ്രമുഖസാമൂഹ്യപ്രവർത്തകയായിരുന്ന മിസ്സ് മേരി കാർപ്പന്റെറുടെ ഇന്ത്യാസന്ദർശനം, സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മറെറാരു കാൽവെപ്പു കൂടി കൈക്കൊള്ളുന്നതിന്നു് ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധികാരികളെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അവരുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചാണു് പ്രാഥമികവിദ്യാലയത്തിൽ അദ്ധ്യാപികമാരെ നിയമിക്കുന്നതിന്നും അവർക്കു പരിശീലനം

---

1. അർത്ഥശാസ്ത്രം, കൗടില്യൻ.

രാജാ റാം മോഹൻ റോയ്

നല്കുന്നതിന്നും ഒരു ട്രെയിനിങ് കോളേജ് സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്നും ഗവൺമെൻറ് മുതിർന്നത്. അങ്ങനെ 1870-ൽ ആദ്യത്തെ വനിതാ ട്രെയിനിങ് കോളേജ് നിലവിൽ വന്നു. 1882 ആവുമ്പോഴേക്കും സ്ത്രീകൾക്കു വേണ്ടി 2600 പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളും 81 സെക്കൻറി വിദ്യാലയങ്ങളും 15 ട്രെയിനിങ് സ്ക്കൂളുകളും ഒരു കോളേജും നിലവിൽ വന്നു. ബിത്ത്വാനിസ്ക്കൂളിൽ പഠിച്ച രണ്ടു പെൺകുട്ടികൾ ഇന്ത്യയിൽ ആദ്യമായി കല്ക്കത്താ സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്ന് 1883-ൽ ബിരുദമെടുത്തു.

ഇന്ത്യയിൽ സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ആദ്യഘട്ടം സ്വകാര്യ ഏജൻസികളെ ആശ്രയിച്ചാണ് വളർന്നത്. 1901–1902-ൽ 12 വനിതാ കോളേജുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ 11-ഉം സ്വകാര്യസംരംഭങ്ങളായിരുന്നു. 1901-ലെ സെൻസസ്സ് റിപ്പോർട്ട് ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ധാരാളം വെളിച്ചം വീശുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീകൾക്കായി 422 സെക്കൻറി വിദ്യാലയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ 356-ഉം 5305 പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ 3982-ഉം 45 ട്രെയിനിങ് സ്ഥാപനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ 32-ഉം സ്വകാര്യമേഖലയിലായിരുന്നു. 1901–1902-ൽ ഇന്ത്യയിലെ മെഡിക്കൽ കോളേജുകളിൽ 76 പെൺകുട്ടികൾ പഠിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മെഡിക്കൽ സ്ക്കൂളുകളിൽ 166 സ്ത്രീകൾ വേറെയും ഉണ്ടായിരുന്നു.

1921-22 ആവുമ്പോഴേക്കും സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് അല്പം കൂടി പ്രചാരം കിട്ടിയതായിക്കാണാം. ആ വർഷത്തെ സെൻസസ്സ് റിപ്പോർട്ടുപ്രകാരം 19 വനിതാ കോളേജുകളും 675 വനിതാ സെക്കൻറി വിദ്യാലയങ്ങളും രാജ്യത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. 21956 പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങൾ പെൺകുട്ടികൾക്കു വേണ്ടി നിലവിൽ വന്നിരുന്നു. സ്ത്രീകളുടെ വിവാഹപ്രായത്തിൽ വന്ന മാറ്റവും സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസവും തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിച്ചതോടെ ശൈശവവിവാഹത്തിനെതിരായ പ്രസ്ഥാനത്തിന്നും ആക്കം കൂടി വന്നു. അഭ്യസ്തവിദ്യനായ പുരുഷൻ തൻെറ സഹധർമ്മിണിയായി വിദ്യാഭ്യാസമുള്ള സ്ത്രീയെ തേടിപ്പോവുകയെന്ന നില വന്നപ്പോൾ പെൺകുട്ടികൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്നത് ആവശ്യമാണെന്ന അഭിപ്രായം സമൂഹത്തിൽ വേരൂന്നിത്തുടങ്ങി. 1916-ൽ മഹർഷി കാർവെ ഇന്ത്യൻ വിമൻസ് യൂണിവേർസിറ്റി സ്ഥാപിച്ചപ്പോൾ സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നനുകൂലമായ മറ്റൊരു കുതിയായിരുന്നു അത്.

സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ഏറ്റവും അനുകൂലമായ കാറ്റു വീശിയത് ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ വളർച്ചയോടെയാണ്. മഹാത്മാ ഗാന്ധിയുടെ രംഗപ്രവേശത്തോടെ സ്ത്രീക്ക് പുരുഷന്നു തുല്യമായ പദവി നല്കുകയെന്നത് സമൂഹത്തിൻെറ അംഗീകൃതമൂല്യമായിത്തീർന്നു. അവർക്ക് ജയിലിൽ

പോകാമെങ്കിൽ വിദ്യാലയത്തിൽ പോകുന്നതിന്നു പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുന്ന സാമൂഹ്യാചാരങ്ങളും ഉണ്ടാവാമോ—ഈ ചിന്ത ഒരു നല്ല പങ്ക് ഇന്ത്യക്കാരെ സ്വാധീനിക്കുകയുണ്ടായി.

1946–47-ൽ, ഇന്ത്യ സ്വതന്ത്രയാവുന്നതിന്റെ തൊട്ടു മുമ്പ്, ഇന്ത്യയിൽ സ്ത്രീകൾക്കു മാത്രമായി 59 ആർട്ട്സ്–സയൻസ് കോളേജുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു; പെൺകുട്ടികളുടെ 2370 സെക്കൻറി വിദ്യാലയങ്ങളും 21479 പ്രൈമറി വിദ്യാലയങ്ങളും 4288 മറ്റ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടുകളും നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടുകളും സാങ്കേതികവും തൊഴിൽപരവുമായ വിദ്യാഭ്യാസം നല്കിപ്പോന്നു.

സർവ്വകലാശാലാ വിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിഷന്റെ ശുപാർശയനുസരിച്ച് (1948–49) സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുള്ള ഒരു നാഷണൽ കൗൺസിൽ രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടു. ദുർഗ്ഗാഭായി ദേശ്മുഖ് ആയിരുന്നു അതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷ. ഈ കൗൺസിലിന്റെ ശുപാർശയനുസരിച്ച് സ്റ്റെയിറ്റുതലത്തിൽ പ്രാദേശികസമിതികളും രൂപവൽകരിച്ചു പ്രവർത്തനങ്ങളും നടത്തിവരുന്നു. എന്നാലും നൂറാണ്ടുകളായി പിൻതള്ളപ്പെട്ട സ്ത്രീ ഇനിയും സാമാന്യനിലവാരത്തിലേക്ക് ഉയർന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അജ്ഞതയും അന്ധവിശ്വാസവും സാമ്പത്തികപാരതന്ത്ര്യവും അവളുടെ കൈകാലുകളിട്ട ചങ്ങല ഇപ്പോഴും അങ്ങനെ തന്നെ കിടക്കുന്നു. ഒന്നയഞ്ഞുവെന്നു മാത്രം.

പ്രാചീനഭാരതീയ സർവ്വകലാശാലകൾ

നാളന്ദ

പ്രാചീനഭാരതത്തിലെ വിജ്ഞാനകേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രശസ്തി നേടിയത് നാളന്ദയാണ് (നളന്ദ എന്നും പറയും). ഇന്ത്യ സന്ദർശിച്ച ചൈനീസ് തീർഥാടകരായ ഹ്യൂയാൻസാങ്ങും ഇ-ട്സിങ്ങും ഈ പ്രശസ്തിയെ കാലാതീതമായി ശാശ്വതീകരിച്ചു. അവരുടെ അനുസ്മരണങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ഈ വിദ്യാനികേതത്തിന്റെ പ്രവർത്തനരീതിയെക്കുറിച്ച് ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങൾ ഇന്നത്തെ ലോകം മനസ്സിലാക്കിയത്.

ബിഹാറിലെ രാജ്ഗീർ പ്രദേശത്തുള്ള ബാറാഗഓൺ എന്ന സ്ഥലത്താണ് ഈ സർവ്വകലാശാല സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നത്. നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ മൺകൂമ്പാരത്തിൽ മൂടിക്കിടന്നിരുന്ന ഈ പ്രദേശത്തിന്റെ പൗരാണികമഹത്വം, വിസ്മൃതിയിൽ നിന്നു കിളച്ചെടുത്തു വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്ക് കൊണ്ടുവന്നത് കണ്ണിങ്ങാം പ്രഭുവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന ഉൽഖനനങ്ങളാണ്. ക്രിസ്തുവർഷം നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇന്ത്യ സന്ദർശിച്ച ഫാഹിയാൻ തന്റെ ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളിൽ ഈ സ്ഥലത്തെക്കുറിച്ച് ഒന്നും പറയുന്നില്ല. ഈ മൗനത്തിന്ന് ഒട്ടേറെ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ചരിത്രഗവേഷകന്മാർ നല്കുന്നുണ്ട്. ശാരിപുത്രന്റെ ജനനസ്ഥലവും പരിനിർവ്വാണകേന്ദ്രവും എന്ന നിലയ്ക്ക് ഈ ചൈനീസ് തീർത്ഥാടകൻ നാല എന്ന സ്ഥലം സന്ദർശിച്ചതായിപ്പറയുന്നു. ഈ നാല, നാളന്ദയാണെന്നും അല്ലെന്നും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നവരുണ്ട്. ഫാഹിയാന്റെ സന്ദർശനദേശങ്ങളിൽ നാളന്ദ പെട്ടിരുന്നില്ലെന്നും അതു കൊണ്ടാണ് ഈ സരസ്വതീക്ഷേത്രത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം മൗനം ഭജിച്ചതെന്നും ചില ചരിത്രകാരന്മാർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. അതല്ല, അക്കാലത്ത് നാളന്ദയിൽ ബ്രാഹ്മണവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നായിരുന്നു പ്രാമാണികത്വ

മെന്നും അതു കൊണ്ട് ആ ബുദ്ധമതസന്യാസി ഇതെക്കുറിച്ച് ഒന്നും പറയാതിരുന്നതാണെന്നും വേറൊരു ചിന്താഗതിക്കാരുണ്ട്. നാളന്ദ വിദ്യാഭ്യാസപരമായ പ്രാമുഖ്യം സമ്പാദിച്ചത് ഫാഹിയാന്റെ സന്ദർശനത്തിന്നു ശേഷമാണെന്ന് മൂന്നാമതൊരു വാദവും ഉണ്ട്.

നാളന്ദയ്ക്കു പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചത് ബുദ്ധമതത്തിന്റെ വളർച്ചയോടെയാണ്. മഹാപണ്ഡിതനും മഹാകവിയുമായ നാഗാർജ്ജുനൻ തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗം നാളന്ദയിൽ ചെലവഴിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനായ ആര്യദേവനും, നാളന്ദയിലെ അന്തേവാസിയായിരുന്നു. ഇവരുടെ കാലഘട്ടം ഏ. ഡി. നാലാം നൂറ്റാണ്ടാണെന്നു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ദാക്ഷിണാത്യരായ ഇവർ ഉത്തരഖണ്ഡത്തിലുള്ള ഈ കേന്ദ്രത്തിലേയ്ക്ക് ആകർഷിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ ഈ സ്ഥാപനം അതിന്നു മുമ്പു തന്നെ പ്രശസ്തമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. പ്രസിദ്ധബുദ്ധമതപണ്ഡിതനും താർക്കികനുമായ ദിങ്നാഗനെ ഈ വിദ്യാകേന്ദ്രത്തിലേക്ക് ആദരപൂർവ്വം ക്ഷണിച്ചു കൊണ്ടുവരികയും അവിടെ വച്ച് അദ്ദേഹം വാദപ്രതിവാദത്തിൽ ബ്രാഹ്മണപണ്ഡിതന്മാരെ പരാജയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുവെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. ദിങ്നാഗന്റെ കാലം അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധമാണ്. ബ്രാഹ്മണ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് അക്കാലത്ത് അവിടെ പ്രാബല്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നർത്ഥം. ഫാഹിയാന്റെ മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ച മൗനത്തിന്നു കാരണം ഇതാവണം.

നാളന്ദ എന്ന് ഈ പ്രദേശത്തിന്നു പേരു വന്നതെങ്ങനെയാണ്? ഹ്യൂയാൻസാങ് രണ്ടു ഉപപത്തിയാണ് പറയുന്നത്. അവിടെ പ്രസിദ്ധമായ ഒരു മാവിൻതോപ്പിന്നടുത്ത് സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന ബുദ്ധവിഹാരത്തിന്റെ തെക്കു ഭാഗത്തായി ഒരു സ്നാനഘട്ടമുണ്ടെന്നും ആ സ്നാനഘട്ടത്തിൽ ഉള്ള ഒരു വ്യാളിയിൽ നിന്നാണ് ഈ പേര് ഉണ്ടായതെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നതായി അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു–അതല്ല, ദാനത്തിൽ മതി വരാഞ്ഞത് (ന അലം ദാ) എന്നാണ് ആ പദത്തിന്നർത്ഥമെന്നും മറ്റൊരഭിപ്രായമുള്ളതായും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.[1] അഞ്ഞൂറു വണിക്കുകൾ 'ദശകോടി സ്വർണ്ണനാണയങ്ങൾ' നല്കി ഈ സ്ഥലം വാങ്ങിച്ചുവെന്നും അവർ അത് ഒരു ബുദ്ധവിഹാരം പണിയുന്നതിന്നു വേണ്ടി ശ്രീബുദ്ധന്നു കാഴ്ചവച്ചുവെന്നും അതാണ് പിൽക്കാലത്ത് മഹാവിദ്യാലയമായി വളർന്നതെന്നും കരുതപ്പെടുന്നു. നാളന്ദയുടെ വളർച്ച ഒരൊറ്റ കാലഘട്ടവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതല്ല. പല കാലഘട്ടങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും അപ്പപ്പോൾ നല്കിയ

---

1. Ancient Indian Education, Radha kumud mukerji.

നാളന്ദ: ഉൽഖനനത്തിൽ കണ്ടെത്തിയ നാളന്ദയിലെ വിഹാരങ്ങളുടെ കൽത്തറ.
ആകാശത്തിൽ നിന്നു നോക്കുമ്പോഴം കാണുന്ന രീതിയിൽ

സഹായങ്ങളിലൂടെയാണ് അത് ഒരു മഹാസ്ഥാപനമായി ഉയർന്നത്. തൊട്ടടുത്ത രാജവംശങ്ങളും മാത്രമല്ല വിദൂരസ്ഥരായ രാജാക്കന്മാരും ഈ വിദ്യാനികേതത്തെ വളർത്തിയെടുക്കുക സ്വകർത്തവ്യമായി കരുതിയിരുന്നു. ചിലർ കെട്ടിടങ്ങളും പണിതു കൊടുത്തു. ചിലർ ദൈനംദിനച്ചെലവിന്നു വരുമാനമാർഗ്ഗമെന്ന നിലയിൽ ഗ്രാമങ്ങളും ദാനം ചെയ്തു. തന്റെ കാലത്ത് നാളന്ദയിൽ വിജ്ഞാനകേന്ദ്രങ്ങളായി ആറു സന്യാസിമഠങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ഹ്യൂയാസാങ്ങ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശക്രാദിത്യൻ, പുത്രനായ ബുദ്ധഗുപ്തൻ, തഥാഗതഗുപ്തൻ, ബാലാദിത്യൻ, പുത്രനായ വജ്രാദിത്യൻ എന്നീ അഞ്ചു രാജാക്കന്മാരുടെ പേരുകളും അദ്ദേഹം ഈ വിഹാരങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത മറ്റൊരു ദക്ഷിണേന്ത്യൻ രാജാവിന്റെ കാര്യവും കൂട്ടത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ഇത് ഹർഷരാജാവായിരിക്കാനാണ് ഇടയുള്ളത്. ബാലാദിത്യൻ പണിത വിഹാരം തുറന്നു കൊടുക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ വിവിധവിജ്ഞാനശാഖകളിൽ വിഹരിക്കുന്ന അനേകം പണ്ഡിതന്മാർ സന്നിഹിതരായിരുന്നുവത്രേ. ഇപ്പറഞ്ഞ ആറു സന്യാസിമഠങ്ങളിൽ ശക്രാദിത്യമഠമാണ് ഏറ്റവും പഴയത്.

കലാശാലയ്ക്കു ചുറ്റും ഉയർന്ന മതിലുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. പുറത്തേയ്ക്കു കടക്കുന്നതിന്നു ഒരൊറ്റ കവാടം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ആ കവാടം കടന്നാൽ നേരെ ചെല്ലുന്നത് കോളേജിലായിരിക്കും. അതിൽ നിന്നു മറ്റു ഹാളുകളിലേക്കു പ്രവേശനം ലഭിക്കുന്നു. ഇവയുടെ മദ്ധ്യത്തിലാണ് സംഘാരാമം. ഈ കെട്ടിടങ്ങൾ ഒന്നിലധികം നിലകളുള്ള മാളികകളാണ്. ചിത്രത്തൂണുകളോടും ഉയർന്ന ഗോപുരങ്ങളോടും കൂടിയ ഇവ ആന്തരവും ബാഹ്യവുമായ ഗാംഭീര്യം പുലർത്തുന്നു. ആറു നിലവരെ ഉയരമുള്ള കെട്ടിടങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രഭാതത്തിലെ മഞ്ഞുമൂടിയ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഇവ വൻമലകളുടെ മുകൾപ്പരപ്പു പോലെ മങ്ങിക്കിടക്കുന്നതായിക്കാണാം. ഏറ്റവും മേലേ നിലയിലുള്ള മുറിയിൽ ഇരുന്ന് നോക്കുന്നവർക്ക് മേഘമാലകളും തനിക്കു താഴെ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായിക്കാണാം. ഈ മേഘങ്ങളും നിമിഷംതോറും മാറിമാറി പുതുരൂപങ്ങളും കൈക്കൊള്ളുന്നു. സൂര്യചന്ദ്രന്മാരുടെ ഉദയാസ്തമയങ്ങളും, സന്ധ്യകളുടെ ആഗമനം, തിരോധാനം എന്നിവ ആ ഉയരത്തിൽ ഇരുന്നു കൊണ്ടു നോക്കിക്കാണുക ഉത്തേജകമായ കാഴ്ചയാണ്. ഹ്യൂയാസാങ്ങിന്റെ ഈ നിരീക്ഷണത്തെ, എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ യശോവർമ്മന്റെ ഒരു ശിലാരേഖ ശരിവക്കുന്നു. ''ഈ വിഹാരാവലികളുടെ ശിഖരശ്രേണി അംബുധാരകളെ അവലേഹനം ചെയ്യുന്നു. താഴെ വലിയ ജലാശയങ്ങളിൽ നീലയും ചുവന്നതുമായ താമരകളും വിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നതായിക്കാണാം''. ശക്രാദിത്യവിഹാരത്തിൽ ഒരു വലിയ ബുദ്ധപ്രതിമ ഉണ്ടായിരുന്ന

തായി ഹ്യൂയാസാങ്ങ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇതു വരെ അതു കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. ഹർഷന്നു ശേഷം പൂർണ്ണവർമ്മമഹാരാജാവ് 80 അടി ഉയരമുള്ള ചെമ്പു കൊണ്ടു നിർമ്മിച്ച ഒരു ബുദ്ധവിഗ്രഹം നാളന്ദയ്ക്കു സമർപ്പിച്ചതായി രേഖകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിലും അതും ഇന്നോളം കണ്ടെത്തിയിട്ടില്ല.

വിഹാരത്തിന്നുള്ളിലെ ഏർപ്പാടുകൾ ഭദ്രവും ഗംഭീരവുമായിരുന്നു. ഉൽകൃഷ്ടമായ ശില്പങ്ങൾ കൊണ്ട് അലംകൃതമാണ്. പുരോഹിതപ്രമുഖന്മാരുടെ ആസ്ഥാനകേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഡ്രാഗൺ രൂപങ്ങൾ കൊത്തി അലങ്കരിച്ചിരുന്നു. പവിഴത്തുടുപ്പിന്റെ വർണ്ണമാണ് അവയ്ക്കു നല്കിയിരുന്നത്. സ്തൂപങ്ങൾ ലോലങ്ങളായ കൊത്തുവേലകൾ കൊണ്ട് അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. മുറികൾക്ക്, ചുമരിലും മേൽത്തട്ടിലും ആയിരമായിരം ഛായാഭേദങ്ങൾ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന വർണ്ണങ്ങളോടുകൂടിയ ചിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.

നാളന്ദയുടെ ഭൗതികാംശമായി ഇന്നു ബാക്കിയുള്ളത് കണ്ണിങ്ങാമിന്റെ ഉൽഖനനത്തിൽ നിന്നു പുറത്തു വന്ന അവശിഷ്ടങ്ങൾ മാത്രമാണ്. ഗംഭീരമായ ഒരു ചരിത്രത്തിന്റെ അസ്ഥിപഞ്ജരമായി ഇന്നും അത് അനേകം പേരെ ആകർഷിക്കുന്നു. അവിടെ താൻ കണ്ട കൊത്തുവേലകളുടെയും കെട്ടിടങ്ങളുടെയും അവശിഷ്ടങ്ങൾ ഇന്ത്യയിൽ മറിടങ്ങളിൽ കണ്ടെത്തിയവയേക്കാൾ കലാസൗകുമാര്യത്തിലും ശാസ്ത്രീയബോധത്തിലും ഉയർന്നു നില്ക്കുന്നുവെന്ന് കണ്ണിങ്ങാം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഒരൊറ്റ സംഘാരാമത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗത്തുള്ള ഭിത്തിക്ക് 203 അടി നീളവും 6.5 അടി ഭിത്തിവണ്ണവുമുണ്ട്. വീതിയിലുള്ള ചുമരിന്ന് 168 അടി നീളവും 7 അടി ഭിത്തിവണ്ണവുമുണ്ട്. ഈ ചുമരുകളെല്ലാം, ഇളം മഞ്ഞ നിറത്തിലുള്ള ഒന്നാംതരം ഇഷ്ടിക കൊണ്ടാണ് പടുത്തിട്ടുള്ളത്. ഇഷ്ടികകൾക്കിടയിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കാനുപയോഗിച്ച 'കളി'യുടെ ചേരുവ എന്താണെന്നു വ്യക്തമായിട്ടില്ല. ''പ്രാചീനകാലനിർമ്മാണങ്ങളിൽ ഞാൻ കണ്ട ഏതു ഇഷ്ടികപ്പണിയേക്കാളും മികവുറ്റതാണ് ഇത്'' എന്നത്രെ പുരാവസ്തുവിദഗ്ധനായ ഡി. ബി. സ്പോണർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്.

ഈ സന്യാസിമഠങ്ങൾ ഒറ്റയടിക്കു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടവയല്ലെന്നു പ്രസ്ഥാവിച്ചുവല്ലോ. ചുരുങ്ങിയത് അഞ്ചു ഘട്ടങ്ങളെങ്കിലും വേർതിരിച്ചറിയുന്നതിന്നു പ്രയാസമില്ല. ഇവിടെ നിന്ന് അനവധി മുദ്രകൾ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ചിലതിൽ ശിവരൂപം ദൃശ്യമാണ്. ചിലതിൽ അതതുരാജാക്കന്മാരുടെ നാമങ്ങൾ കൊത്തിയിരിക്കുന്നു. ധർമ്മചക്രവും സിംഹവും ചേർന്ന മുദ്രകൾ ഉണ്ട്. സർവ്വകലാശാലയുടെ ഔദ്യോഗികമുദ്രയെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന ഒന്നിൽ ധർമ്മചക്രത്തിന്നു പുറമെ ''നാളന്ദാമഹാവിഹാരത്തിലെ പൂജ്യരായ ഭിക്ഷുക്കളുടെ സമാജം'' എന്ന് ആലേ

നിൽക്കുന്ന സ്ഥിതിയിലുള്ള ബോധി
സത്വന്റെ പൂർണ്ണകായപ്രതിമ.
നാളന്ദയിൽ നിന്നു കണ്ടെത്തിയത്

ഖനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇത്തരം മുദ്രകൾക്കു പുറമെ നാണയങ്ങൾ, ചെമ്പുപട്ടയങ്ങൾ, ശിലാരേഖകൾ മുതലായവയും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ബുദ്ധഗുപ്തൻ, നരസിംഹഗുപ്തൻ തുടങ്ങിയ ഗുപ്തരാജാക്കന്മാരുടെ രാജകീയമുദ്രകൾ പലതിലും പതിഞ്ഞു കിടപ്പുണ്ട്. ''ഈ മുദ്രകളും അവശിഷ്ടങ്ങളും നോക്കിയാൽ നാളന്ദയുടെ മേലുള്ള ഗുപ്തഭരണാധിപന്മാരുടെ ആധിപത്യം വ്യക്തമാണ്''[1] എന്ന് സംഘാലിയ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

കെട്ടിടങ്ങൾ പണിതു കൊടുക്കുന്നതിന്നു പുറമെ കച്ചവടക്കാരും പ്രഭുക്കന്മാരും രാജാക്കന്മാരും ചക്രവർത്തിമാരും സർവ്വകലാശാലയുടെ ദൈനംദിനച്ചെലവുകൾക്കു വേണ്ട സമ്പത്ത് ദാനമായി നല്കിയിരുന്നു. ഒരു രാജാവ് നികുതിയില്ലാതെ നൂറ് ഗ്രാമങ്ങൾ സർവ്വകലാശാലയ്ക്കു നല്കിയെന്ന് ഹ്യൂയാൻ സാങ്ങ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗ്രാമങ്ങളിൽ നിന്ന് ധാന്യം, വെണ്ണ, പാൽ, പഴം, പച്ചക്കറി, പലവ്യഞ്ജനങ്ങൾ എന്നിവ നിർലോഭം വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. സർവ്വകലാശാലയിലെ വിദ്യാഭ്യാസം സൗജന്യമായിരുന്നു. ഹ്യൂയാൻസാങ്ങിന്റെ വിവരണം ശരിവക്കുകയാണെങ്കിൽ പതിനായിരം അന്തേവാസികൾ വരെ അവിടെ താമസിച്ചിരുന്നു. ഇവർക്കെല്ലാം ആവശ്യമായ ജീവിതച്ചെലവുകൾ ഈ സംഭാവനകളിലൂടെയാണ് സംഭരിച്ചു പോന്നത്. അറിവിന്റെ മേഖലകളിൽ പറന്നുയരുന്ന ഈ ജ്ഞാനകുതുകികൾക്ക് ജീവിതാവശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത ഒരു ബന്ധനമായിത്തോന്നരുതെന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷ കാണിച്ചു പോന്നു. ബങ്കാളിലെ പാലകരാജാക്കന്മാർ അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകളോളം നാളന്ദയ്ക്ക് ഉദാരമായ സഹായം ചെയ്തു പോന്നു. 12–ാം നൂറ്റാണ്ടു വരെ സഹായം നല്കിയതിന്റെ രേഖകൾ ഉണ്ട്.

നാളന്ദ ഒരു ഉപരിപഠനകേന്ദ്രമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് അന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസലോകം പരിഗണിച്ചുപോന്നത്. അതു കൊണ്ട് അവിടെ പ്രവേശനം കിട്ടുന്നതിന്നു ചില വിജ്ഞാനപരീക്ഷകളിൽ വിജയം നേടേണ്ടിയിരുന്നു. അതൊരു ബിരുദാനന്തര പഠനകേന്ദ്രമായിട്ടാണ് ഗണിക്കപ്പെട്ടത്. ഇന്ത്യയിൽ നിന്നു മാത്രമല്ല വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും അവിടെ ജ്ഞാനാന്വേഷികൾ എത്തിച്ചേർന്നു. തങ്ങളുടെ സംശയങ്ങൾക്ക് അന്ത്യമായ ഉത്തരം ലഭിക്കുന്ന സ്ഥലം എന്ന നിലയ്ക്കാണ് നാളന്ദയെ കണക്കാക്കിപ്പോന്നത്. മങ്കോളിയ, കൊറിയ, തിബത്ത്, ചൈന എന്നീ വിദേശങ്ങളിൽ നിന്നും വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇവിടെ വരാറുണ്ടായിരുന്നു. ''അങ്ങനെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ഗവേഷണസ്ഥാനമായി, അഭിജ്ഞന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാർ ഈ സ്ഥാ

---

1. Sankalia, The University of Nalanda.

പനത്തെ പരിഗണിച്ചുപോന്നു. ബുദ്ധിപരമായ സിദ്ധികളുടെ പരമോന്നതസ്ഥാനമായി അതിനെ അംഗീകരിച്ചു. ഈ രാജ്യത്തിൽ ഏതു് ആശയത്തിന്നും സ്വാഗതം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ നാളന്ദയുടെ അംഗീകാരം ലഭിക്കേണമായിരുന്നു''[1] എന്നു് രാധാ കുമുദ് മുഖർജി പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

നാളന്ദയുടെ പ്രവേശനപ്പരീക്ഷകം പ്രയാസമുള്ളവയായിരുന്നു. പ്രവേശനം ലഭിക്കുക എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. മട്രിക്കുലേഷൻ നിലവാരത്തിലുള്ള പഠനത്തിന്നു ചേർന്നവരിൽ ഇരുപതു ശതമാനം പേർക്കു മാത്രമേ അതിന്നുപരി എത്താൻ കഴിഞ്ഞുള്ളു. എന്നിരുന്നാലും വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അവിടെ ഒരു കുറവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രവേശനപ്പരീക്ഷയുടെ രീതി നോക്കുമ്പോൾ മുതിർന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ മാത്രമാണ് അവിടെ ചേർന്നു പഠിക്കുന്നതിന്ന് എത്തുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. അവരുടെ മുൻ പാണ്ഡിത്യം നോക്കിയാൽ ചുരുങ്ങിയതു് ഇരുപതു വയസ്സെങ്കിലും പ്രായംചെന്നവർക്കു മാത്രമാണ് പ്രവേശനം ലഭിക്കുന്നത്. ഇ-ട്സിങ്ങിന്റെ വിവരണം നോക്കുമ്പോൾ ഒരു വിദ്യാർത്ഥി, പതിനഞ്ചു വയസ്സാവുമ്പോഴേയ്ക്കും വൃത്തിയും സൂത്രവും ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയിരിക്കും. ഇരുപതു വയസ്സ് പൂർത്തിയാവുമ്പോഴേയ്ക്കും അതിൽ പൂർണ്ണമായ അറിവു നേടികഴിഞ്ഞിരിക്കും. ഉന്നതങ്ങളായ ദർശനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം അതിൽ പിന്നെയാണ്. അതിന്നും വേണം ചുരുങ്ങിയതു് രണ്ടോ മൂന്നോ വർഷം. ആ ഘട്ടത്തിലാണ് നാളന്ദയെപ്പോലുള്ള സർവ്വകലാശാലകൾ തേടി അവർ എത്തിച്ചേരുന്നത്.

നാളന്ദയിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്വഭാവശുദ്ധിയിലും ബുദ്ധിശക്തിയിലും ഇന്ത്യക്കൊട്ടാകെ മാതൃകയായിരുന്നു. നാളന്ദയുടെ എഴുനൂറിൽപരം വർഷത്തെ നിലനില്പിന്നിടയിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും അന്തേവാസികളും അധികൃതരും തമ്മിൽ ഇടച്ചിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അവരുടെ ജീവിതരീതിയെക്കുറിച്ച് ഹ്യൂയാൻ സാങ്ങ് നല്കുന്ന ചിത്രം ഇതാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. ''ഈ സ്ഥാപനത്തിൽ ആയിരക്കണക്കിന്നു സഹോദരന്മാർ നിവസിക്കുന്നു. ഇവരെല്ലാം അസാധാരണമായ കഴിവും പാണ്ഡിത്യവും ഉള്ളവരത്രേ. അവരിൽ നൂറുകണക്കിന്ന് ആളുകൾ ഉന്നതമായ ആദരവ് ആർജ്ജിച്ചവരാണ്. പഠനം, മനനം, ചർച്ച എന്നിവയ്ക്കായി സ്വയം സമർപ്പിച്ചവരാണവർ. ദിവസത്തിന്നു ദീർഘം പോരയോ എന്നു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഏടുകൾ നോക്കി വേവലാതിപ്പെടുന്ന ജ്ഞാനാന്വേഷികളാണവർ. രാവും പകലും അവർ പരസ്പരസംവാദത്തിലേർപ്പെടുന്നു. പൂർണ്ണത പ്രാപിക്കാനുള്ള തപസ്യയിൽ അവർ പരസ്പരം സഹായിക്കുന്നു''—ഹ്യൂയാൻ സാങ്ങ് തന്റെ ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളിൽ വിവരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം അവിടെ അഞ്ചു വർഷം അന്തേവാസിയായി താമസിച്ചിരുന്നു.

---

1. Ancient Indian Education.

8500 വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ചുമതല വഹിക്കുന്ന 1500 അദ്ധ്യാപകന്മാരാണ് തന്റെ കാലത്ത് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നതെന്ന് ഹ്യൂയാൻസാങ്ങ് പറയുന്നു. വിവിധവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചാവേദിയിൽ ഓരോ ദിവസവും നൂറു പ്രസംഗങ്ങൾ അവിടെ നടന്നുപോന്നു. ''ഈ ചർച്ചകളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിന് ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയെങ്കിലും ഒരു നിമിഷം പോലും വൈകിയെത്തിയെന്ന സംഭവം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരു ചർച്ചയെങ്കിലും അവർ വിട്ടുകളയാറുമില്ല. ഉറങ്ങുന്നതിന്നും ആഹരിക്കുന്നതിന്നും ഉള്ള സമയം മാറ്റിവച്ചാൽ ഈ കലാലയത്തിൽ നൂറു ഭിന്നവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചർച്ച സദാ നടന്നു കൊണ്ടിരുന്നു''. ഇ-ട്സിങ് നല്കുന്ന വിവരണത്തിൽ ''സൂത്രങ്ങളുടെയും ശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും മൗലികഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവിടെ പഠിപ്പിച്ചുപോന്നു. ഇരുപതു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിസ്തരിച്ചു പഠിപ്പിക്കാൻ കഴിവുള്ള ആയിരം പേരും മുപ്പതു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാൻ കഴിവുള്ള അഞ്ഞൂറു പേരും അമ്പതു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാൻ കഴിവുള്ള പത്തു പേരും'' ആ മഹാവിദ്യാലയത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാവരുടെയും കുലപതിയായ ശീലഭദ്രൻ ആ സർവ്വകലാശാലയിൽ മാത്രമല്ല രാജ്യത്തിലെങ്ങും ആരാദ്ധ്യനായിരുന്നു. അവിടെയുള്ള എല്ലാ മൗലികഗ്രന്ഥങ്ങളും പഠിച്ച മഹാപണ്ഡിതനാണദ്ദേഹം. നാളന്ദയിൽ ഭൗതികവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒപ്പം പഠനം നടന്നുപോന്നു. ''ബുദ്ധമതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നാണ് പ്രാമാണികത്വം ലഭിച്ചതെങ്കിലും ബ്രാഹ്മണവിജ്ഞാനത്തിന്റെ പഠനവും വിപുലമായ നിലയിൽ നടന്നുവന്നു. ഹ്യൂയാൻസാങ്ങ് യോഗശാസ്ത്രപഠനത്തിലാണ് താല്പര്യം കാണിച്ചത്. ആ വിഷയത്തിൽ അന്നത്തെ ഏറ്റവും പ്രാമാണികനായ ആചാര്യൻ ശീലഭദ്രനായിരുന്നു. ന്യായം, ഹേതുവിദ്യ, ശബ്ദവിദ്യ തുടങ്ങിയവയിലും അദ്ദേഹം അപാരമായ പാണ്ഡിത്യം നേടി. സ്മൃതികം, ദർശനങ്ങൾ, ഗണിതം എന്നിവയിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈദഗ്ധ്യം കിടയറ്റതായിരുന്നു. ശീലഭദ്രനു പുറമെ ഇന്ത്യയിലെങ്ങും പ്രശസ്തരായ അനേകം പണ്ഡിതന്മാരും ദാർശനികന്മാരും ആ വിദ്യാലയത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്വതന്ത്രമായ ചിന്ത, സ്വതന്ത്രമായ ആശയസംവാദം, തികഞ്ഞ സഹിഷ്ണുത, പരസ്പരമുള്ള സഹകരണം എന്നിവ കൊണ്ടു നാളന്ദയുടെ അന്തരീക്ഷം തേജോമയമായിരുന്നു. ഇ-ട്സിങ് ഈ വിദ്യാലയത്തിൽ പത്തു വർഷം താമസിച്ചു പഠിച്ചു. ആ കാലത്തിന്നിടയിൽ 5,00,000 ശ്ലോകങ്ങളുള്ള നാന്നൂറ് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹം സംഭരിച്ചു.

നാളന്ദയിലെ ലൈബ്രറി ഏതു സർവ്വകാലാശാലയ്ക്കും അഭിമാനിക്കത്തക്കവിധം സമ്പന്നമായിരുന്നു. തിബത്തിൽ നിന്നു കണ്ടെത്തിയ ചില രേഖകൾ ഇവയെക്കുറിച്ചു ധാരാളം വെളിച്ചം നല്കുന്നു. മൂന്നു ഗ്രന്ഥശാലകളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രത്യേകപരാ

മർശങ്ങം അവയിൽ കാണാനുണ്ട്. രത്നസാഗരം, രത്നോദധി, രത്നരഞ്ജകം എന്നിങ്ങനെ അവയ്ക്കു പേരിട്ടിരുന്നു. പതിനായിരം പേരെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു മഹാസ്ഥാപനത്തിന്നു അനുയോജ്യമാം വിധം ഗ്രന്ഥങ്ങം ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ചൈനയിൽ നിന്നും തിബത്തിൽ നിന്നും തീർഥാടകർ വന്നതിന്റെ പ്രധാനമായ പ്രചോദനം തന്നെ ബുദ്ധമതസംബന്ധമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രാമാണികരേഖ യഥാർത്ഥരൂപത്തിൽ കണ്ടെത്തുകയെന്നതായിരുന്നു. കാശ്മീർ മുതൽ കാഞ്ചീപുരം വരെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നു ഭാരതീയരായ വിദ്യാർത്ഥികളും ഇവിടെ ശിക്ഷണത്തിനെത്തി. അവർ, പഠനം കഴിഞ്ഞാൽ, അറിവിന്റെയും ബുദ്ധസന്ദേശത്തിന്റെയും സന്ദേശവാഹകരായി ലോകത്തിന്റെ വിദൂരമായ കോണുകളിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ''ശീലഭദ്രന്റെ മുൻഗാമിയായ ധർമ്മപാലൻ തമിഴ്നാട്ടുകാരനായിരുന്നു. മറെറാരു പ്രാമാണികാചാര്യനായ ജൈനമിത്രൻ ആന്ധ്രക്കാരനായിരുന്നു. യുവാൻച്യുവാങ്ങിന്റെ ആചാര്യനും തപസ്വിയുമായ ശൈലഭദ്രൻ പൂർവ്വേന്ത്യക്കാരൻ–ഒരു പക്ഷേ അസ്സാം–ആയിരുന്നു. നാളന്ദ രാജ്യങ്ങളുടെ പരിമിതിക്കതീതമായിരുന്നു''.1

നാളന്ദയുടെ ആരംഭത്തെക്കുറിച്ചുള്ളതിലേറെ അവ്യക്തത അതിന്റെ വിനാശത്തെക്കുറിച്ചുണ്ട്. അത് പരിപൂർണ്ണമായി തകർന്നുപോയത് എങ്ങനെ എന്നതിനെക്കുറിച്ച് നിശ്ചിതമായ നിഗമനത്തിൽ എത്തിച്ചേരാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഏതോ തരത്തിലുള്ള അഗ്നിബാധയാവാം കാരണം എന്നു ചിലർ ഊഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ വൈദേശികാക്രമണത്തിന്റെ സംഹാരതാണ്ഡവത്തിൽ ഈ മഹാസ്ഥാപനവും ഇരയായെന്നും ഇവിടെയുള്ള അന്തേവാസികളം പ്രാണരക്ഷാർഥം ഓടിപ്പോയെന്നും ഈ ആക്രമണകാരികളം കണ്ടതൊക്കെ തീവച്ചും കൊള്ള നടത്തിയതും നശിപ്പിച്ചുവെന്നും മറെറാരഭിപ്രായമുണ്ട്. വെറും ഒരഗ്നിബാധകൊണ്ട് നശിച്ചുപോയി എന്നു കരുതുന്നതിനേക്കാം വൈദേശികാക്രമണവും അതിന്റെ ഭാഗമായ അഗ്നിബാധയും കൊണ്ടു നശിച്ചുപേയി എന്നു കരുതുന്നതാണ് കൂടുതൽ യുക്തിസഹം. പ്രൊ. ഭാഷാമിനെപ്പോലുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ ആ അഭിപ്രായക്കാരാണ് (Wonder that was India).

വിക്രമശില

ഇന്ത്യയുടെ വടക്ക് മഗധയിൽ ഗംഗാതീരത്തിലെ ഒരു കുന്നിൻചരുവിലാണ് വിക്രമശില സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നത്. താരാനാഥന്റെ ബുദ്ധമതചരിത്രത്തിൽ നിന്നാണ് വിക്രമശില സർവ്വകലാശാലയെക്കുറിച്ചു സാമാന്യമായ ചില വിവരങ്ങം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നത്. മഗധയിലെ രാജാവായ ധർമ്മപാല

1. K. M. Panikkar, A Survey of Indian History.

മഹാരാജാവാണ് ഇതിന്റെ സ്ഥാപകൻ. ഈ സർവ്വകലാശാല യുടെ യഥാർത്ഥസ്ഥാനം ഏതെന്നു കൃത്യമായി നിർണ്ണയിക്ക പ്പെട്ടിട്ടില്ല. നാളന്ദയിൽ നിന്ന് 15 നാഴിക അകലെ ഹുൽസൻ ഗെഞ്ചിലുള്ള കെവൂർ ആണ് ആസ്ഥാനമെന്ന് ഇപ്പോഴം തീരു മാനിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ചുറ്റിലും കന്മതിലുകളോടു കൂടി ധർമ്മപാലമഹാരാജാവ് പണിത ഒരു വിഹാരമാണ് ഇതിന്റെ ആരംഭം. തുടർന്ന് മറ്റു വിഹാരങ്ങളും പണി ചെയ്യപ്പെട്ടു. ആറു കോളേജുകളും അവ യ്ക്കോരോന്നിനും ഓരോ പ്രവേശനകവാടങ്ങളും ആണുണ്ടാ യിരുന്നത്. ഇവയ്ക്കു പുറമേ ഒരു കേന്ദ്രമന്ദിരവും ഉണ്ടായി രുന്നു. ഓരോ കോളേജിലും പ്രവേശനത്തിന്നു വരുന്നവർ ആ കോളേജിന്റെ പ്രവേശനദ്വാരത്തിൽ വച്ചു പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. പണ്ഡിതന്മാരുടെ ആ പരീക്ഷയിൽ വിജയിക്കുന്നവർക്കു മാത്രമേ കോളേജിൽ പ്രവേശനം നല്കിയിരുന്നുള്ളു. ഇങ്ങനെ പരീക്ഷ നടത്തുന്നത് അതത് കോളേജിന്റെ പ്രിൻസിപ്പൽ ഉംപ്പെട്ട ഒരു പണ്ഡിതസദസ്സാണ്. ഈ കോളേജുകളുടെ പ്രിൻസിപ്പൽമാരും മുഖ്യപുരോഹിതനും ചേർന്ന ഒരു ഭിക്ഷു സദസ്സാണ് വിക്രമശിലയുടെ ഭരണം നടത്തിയിരുന്നത്.

കോളേജിന്റെ പ്രവേശനദ്വാരത്തിൽത്തന്നെ നാഗാർജ്ജുന ന്റെ ഒരു പൂർണ്ണകായചിത്രം വരച്ചുവച്ചിരുന്നു. അക്കാലത്തെ പ്രശസ്തരായ മറ്റു ചില പണ്ഡിതന്മാരുടെ ചിത്രവും അതേ പോലെ ആലേഖനം ചെയ്തിരുന്നു. രാജ്യത്തിന്റെ നാനാ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും വന്ന 108 പണ്ഡിതന്മാർ ഇവിടെ ആചാര്യ ന്മാരായി ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഈ സർവ്വകലാശാലയുടെ പ്രവർത്തനസ്വഭാവത്തെ വ്യക്ത മാക്കുന്ന രേഖകളൊന്നും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. ആ സർവ്വകലാശാല യിൽ പഠിച്ചു പ്രശസ്തരായിത്തീർന്ന ആചാര്യന്മാരുടെ ജീവി തസ്മരണകളിൽ നിന്നാണ് ഇന്നു കിട്ടിയ മിക്കവാറും കാര്യ ങ്ങളം ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ളത്. വിക്രമശിലയിലെ പണ്ഡിതന്മാ രായ അന്തേവാസികളിൽ പലരും വിദേശങ്ങളിലേക്കു ക്ഷണിക്ക പ്പെട്ടിരുന്നു. മുഖ്യമായും തിബത്തിലെ വിഹാരങ്ങംക്കാണ് അവരുടെ സേവനം അധികമായി ലഭിച്ചത്. ഈ സർവ്വകലാ ശാലയും തിബത്തും തമ്മിൽ അടുത്ത ബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നു. തിബത്തിന്റെ മതസംസ്കാരബോധം രൂപപ്പെടുത്തിയതിൽ ഈ സർവ്വകലാശാല വലിയ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിബത്തൻ ഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ട ബുദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അധികവും വിക്രമശിലയിലെ വിദ്യാർത്ഥികളായിരുന്ന ആചാര്യന്മാരുടെ താണ്. തിബത്ത് രാജാവിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം വിക്രമശില സന്ദർശിച്ച നാഗ്–ട്സാഓ ഈ സർവ്വകലാശാലയെക്കുറിച്ചു ചില വിവരങ്ങളെല്ലാം തരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ രാജാവ് ഇന്ത്യ യിലേക്ക് അയച്ചതു തന്നെ വിക്രമശിലയിലെ വിഖ്യാതപണ്ഡി

തനായ അതീശഭിക്ഷുവെ തിബത്തു സന്ദർശിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിന്നായിരുന്നു. നാഗ്–ട്സാഓ തന്റെ സന്ദർശനത്തെക്കുറിച്ചു ചില വിവരങ്ങളം നല്കുന്നു. അദ്ദേഹം വിക്രമശിലയിൽ എത്തിയത് ഒരു ദിവസം സായന്തനത്തിലായിരുന്നു. സർവ്വകലാശാലാനിയമമനുസരിച്ച് ആ സമയത്ത് പ്രവേശനദ്വാരം തുറക്കില്ല. അതു കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്ന് അന്ന് രാത്രി പുറത്തു കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടി വന്നു. പിറേന്നാളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്നു പ്രവേശനം ലഭിച്ചത്. ആ ദിവസം വിക്രമശിലയിൽ ബുദ്ധഭിക്ഷുക്കളുടെ ഒരു മതകർമ്മം നടക്കുകയാണ്. 8000 ഭിക്ഷുക്കളം അതിൽ സംബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യമായി ഭിക്ഷു വിദ്യാകോകിൽ പ്രവേശിച്ചു. അദ്ദേഹമാണ് യോഗത്തിൽ ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിക്കേണ്ടത്. പ്രമാണികരായ ഭിക്ഷുക്കൾക്ക് കൂടുതൽ മാന്യമായ ഇരിപ്പിടങ്ങളം ഉണ്ടായിരുന്നു. വിക്രമശിലയിലെ രാജാവിന്ന് (മഗധരാജാവിന്ന്) ഉന്നതമായ ഒരു ഇരിപ്പിടം നീക്കിവച്ചു. ''എന്നാൽ രാജാവിന്റെ സഭാപ്രവേശനസന്ദർഭത്തിൽ പ്രധാനികളും അപ്രധാനികളുമായ ഒരൊറ്റ ഭിക്ഷുവും ഇരുന്നേടത്തു നിന്നും എഴുന്നേറ്റില്ല. എന്നാൽ ഭിക്ഷു വീരവജ്രൻ സഭയിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ രാജാവ് ഉൾപ്പെടെ എല്ലാവരും എഴുന്നേറ്റു വന്ദിച്ചു.''[1] തിബത്തിൽ നിന്നു വന്ന സന്യാസി, അതീശനെ വിടാതെ പിടികൂടി. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം തിബത്തു സന്ദർശിക്കുന്നതിന്നു തീരുമാനിച്ചു. എന്നാൽ താൻ ഏറ്റെടുത്ത ചുമതലകൾ പൂർത്തീകരിക്കുന്നതിന്ന് 18 മാസത്തെ സമയം വേണമെന്നും അതിന്നു ശേഷം താൻ വരാമെന്നും അദ്ദേഹം ഏറ്റു. പതിനെട്ടു മാസത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ തന്റെ പലതരം ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ പലരെയും ഏല്പിച്ച് അദ്ദേഹം തിബത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. തിബത്തിലെ രാജാവ് അദ്ദേഹത്തിന്നു കാഴ്ചയായി ധാരാളം സ്വർണ്ണം കൊടുത്തയച്ചിരുന്നു. അതീശൻ ആ സ്വർണ്ണം നാലായി പകുത്ത് ''ഒരു ഭാഗം വിക്രമശിലയിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കും ആചാര്യന്മാർക്കും കൊടുത്തു. മറ്റൊരു ഭാഗം സന്യാസിമഠത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ടി ചെലവഴിക്കുന്നതിന്ന് അദ്ധ്യക്ഷനായ രത്നാകരന്നു നല്കി. മൂന്നാമത്തെ ഭാഗം മതപരമായ കർത്തവ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന്ന് വജ്രസേനയിലേക്കയച്ചു. രാജ്യത്തിലെ ബുദ്ധസംഘങ്ങൾക്കു പങ്കിട്ടു കൊടുക്കുന്നതിന്നായി ശേഷിച്ച ഭാഗം രാജാവിന്നും അയച്ചുകൊടുത്തു.''[2] ത്യാഗമെന്നതേ നേട്ടം.....

അക്കാലത്ത് മഗധം ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന കേന്ദ്രമായിരുന്നു. വിക്രമശിലയിൽ 3000 ബുദ്ധഭിക്ഷുക്കൾ താമസിച്ചിരുന്നു. ബോധഗയയിലെ വജ്രസേനയിൽ 1000 സന്യാസിമാരും ഓദണ്ഡപുരിയിൽ 1000 സന്യാസിമാരും

---

1. Ancient Indian Education.
2. Ibid.

ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ബുദ്ധമതാഘോഷമുണ്ടെങ്കിൽ ചുരുങ്ങിയത് 5000 ഭിക്ഷുക്കൾ സമ്മേളിച്ചുപോന്നു. മഹായനബുദ്ധമതത്തിന്റെ പ്രധാനനേതാവ് അഭയകരഗുപ്തനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വളരെക്കാലം വിക്രമശിലയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. സംസ്കൃതഭാഷയിലും തിബത്തൻ ഭാഷയിലും മഹാപണ്ഡിതനായ അദ്ദേഹം ഒട്ടേറെ ഭാരതീയകൃതികൾ തിബത്തനിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തു.

ഈ സർവ്വകലാശാലയും വൈദേശികാക്രമണം മൂലമാണ് നശിച്ചതെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു.

ജഗദ്ദല

പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒടുവിൽ ബങ്കാളിലെ രാമപാദ രാജാവ് സ്ഥാപിച്ചതാണ് ജഗദ്ദലവിദ്യാകേന്ദ്രം. ആ സർവ്വകലാശാലയുടെ പ്രവർത്തനം ഒരു നൂറ്റാണ്ടു പൂർത്തിയാക്കിയിരുന്നില്ല. അതിന്നു മുമ്പു തന്നെ വൈദേശികാക്രമണം അതിനെ നശിപ്പിച്ചു. 1203–ൽ ഭക്ത്യാൽ ഖിൽജിയുടെ സംഹാരനൃത്തത്തിൽ ഈ വിദ്യാകേന്ദ്രം ചുട്ടെരിക്കപ്പെട്ടു. ഇത്ര ഹ്രസ്വമായ കാലത്തിന്നിടയിൽത്തന്നെ ധാരാളം പണ്ഡിതന്മാരെ അതു വളർത്തിക്കൊണ്ടു വന്നു.

നാദിയ

നാദിയാ സർവ്വകലാശാല ലക്ഷ്മണസേനന്റെ കാലത്താണ് പ്രാബല്യത്തിലേക്കുയർന്നത് (1106–1138). ഗീതഗോവിന്ദത്തിന്റെ കർത്താവായ ജയദേവമഹാകവി, പണ്ഡിതനും രാജാവിന്റെ മുഖ്യസചിവനുമായ ഹലായുധൻ തുടങ്ങിയ പ്രാമാണികർ ഈ സർവ്വകലാശാലയുടെ പ്രശസ്തിക്ക് അടിത്തറ പാകി. നാളന്ദയും വിക്രമശിലയും നശിച്ചതോടെ ബ്രാഹ്മണവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പുതിയൊരു വളർച്ച ലഭിച്ചു. മിഥില അതിന്റെ അതിർത്തിക്കപ്പുറം സ്വന്തം വിജ്ഞാനം കടന്നുപോകാതെ കാത്തുസൂക്ഷിച്ചു. ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നു കുറിപ്പുകൾ എടുക്കുന്നതിനോ കൈയെഴുത്തുപ്രതികൾ കടത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിന്നോ ഒരു പണ്ഡിതനും അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു കൊണ്ട് ഒരു പുതിയ വിജ്ഞാനകേന്ദ്രം ആവശ്യമാണെന്നു വന്നു. നാദിയയിലെ വാസുദേവസാർവ്വഭൗമൻ മിഥിലയിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു വന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഹൃദിസ്ഥമാക്കി നാദിയയിലേക്കു തിരിച്ചുപോന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം അതു പകർത്തി വച്ചുവെന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

മിഥില

മിഥില ചിരപുരാതനകാലം മുതല്ക്കേ വിജ്ഞാനത്തിന്നു കേന്ദ്രംവിപ്പെട്ട സ്ഥലമാണ്. ഉപനിഷത്തിന്റെ കാലം മുതൽ

ബ്രാഹ്മണസംസ്കാരത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമായിരുന്നു അത്. ദാർശനികനും രാജാവുമായ ജനകന്റെ കാലത്ത് ഈ രാജ്യത്തിന്റെ പേര് വിദേഹം എന്നായിരുന്നു. 1350 മുതൽ 1515 വരെ രാജ്യം ഭരിച്ച കാമേശ്വരരാജവംശത്തിന്റെ കീഴിൽ മിഥില വൈവിധ്യമാർന്ന വിജ്ഞാനത്തിലൂടെ പ്രസിദ്ധമായി. മഹാനായ വിദ്യാപതി തന്റെ ഉത്കൃഷ്ടങ്ങളായ കവിതകളും രചിച്ചത് അവിടെ വച്ചാണ്. ന്യായശാസ്ത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ ശാഖ തന്നെ വെട്ടിത്തെളിക്കുന്നതിന് ആ വിദ്യാകേന്ദ്രത്തിന്നു സാധിച്ചു. ശലാകപരീക്ഷ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു പരീക്ഷാരീതിയും മിഥില ആവിഷ്കരിച്ചു. കൈയെഴുത്തുപ്രതിയിലൂടെ ഒരു കൂർത്ത സൂചി കുത്തിയിറക്കുക. സൂചിമുന തട്ടിയ ഒടുക്കത്തെ പേജിൽ നിന്നാണ് ചോദ്യങ്ങളും ആരംഭിക്കുക. ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആദ്യാവസാനം വരെ ഉപസ്തിതി ഉണ്ടാവണം എന്നു നിഷ്കർഷിക്കുന്ന പരീക്ഷയാണിത്.

തക്ഷശില

ഇപ്പോൾ പാക്കിസ്ഥാന്റെ ഒരു ഭാഗമായിത്തീർന്ന തക്ഷശില റാവൽപിണ്ടിയിൽ നിന്ന് ഏതാണ്ട് 30 കിലോമീറ്റർ അകലെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. പിൽക്കാലധാരണപ്രകാരമുള്ള കോളേജോ സർവ്വകലാശാലയോ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അത് ഒരു വിജ്ഞാനകേന്ദ്രമായിരുന്നു. പ്രസിദ്ധരായ പല ആചാര്യന്മാരും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. കാശി, മിഥില, ഉജ്ജയിനി തുടങ്ങിയ വിദൂരകേന്ദ്രങ്ങളിൽ നിന്ന് അവിടെ വിജ്ഞാനകുതുകികളും എത്തിച്ചേർന്നു. ഒരാചാര്യനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരും ഒപ്പം താമസിച്ചു പഠനവും മനനവും നടത്തും. അങ്ങനെ അത് ഒരു സ്ഥാപനമായി വളരും. വിദ്യയർത്ഥിച്ചുവരുന്നവർക്കു സഹായങ്ങളും നല്കും. വേദത്രയം, വ്യാകരണം, തത്വശാസ്ത്രം, വൈദ്യം, ശസ്ത്രക്രിയാശാസ്ത്രം, സൈനികതന്ത്രം, വ്യാപാരം, കൃഷി, സംഗീതം, നൃത്തം, ശില്പം, ചിത്രം എന്നിവയിലെല്ലാം ഉന്നതങ്ങളായ പഠനങ്ങൾക്കു സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ലോകപ്രസിദ്ധവൈയാകരണനായ പാണിനി, അർത്ഥശാസ്ത്രകർത്താവായ കൗടില്യൻ, ആയുർവേദവൈദ്യശാസ്ത്രനിധിയായ ചരകൻ ഇവരെല്ലാം തക്ഷശിലയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവരാണ്. ക്രിസ്തുവർഷാരംഭത്തിന്നു മുമ്പു തന്നെ പ്രസിദ്ധമായ ഈ വിജ്ഞാനകേന്ദ്രം, പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലും വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉറവുകളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു.

ഇന്ത്യയിൽ സർവ്വത്ര ചിതറിക്കിടന്നിരുന്ന ഈ മഹാസ്ഥാപനങ്ങളിലെ ഋഷീശ്വരന്മാരുടെ ആത്മസമർപ്പണത്തിൽ നിന്നാണ് ഭാരതമഹാരാജ്യം പതുക്കെക്കെണ്ട് വളർന്നുവന്നത്. ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിലെ ഇനിയും എഴുതപ്പെടാത്ത അദ്ധ്യായങ്ങളായി ആ സാംസ്കാരികമേഖലകളും മങ്ങിക്കിടക്കുന്നു.

വളഭി

ഇന്ത്യയുടെ പൂർവ്വഭാഗത്ത് നാളന്ദയെന്ന പോലെ പശ്ചിമ ഭാഗത്ത് വികാസം പ്രാപിച്ച ഒരു വിദ്യാകേന്ദ്രമാണ് വളഭി. നാളന്ദയുടെ സമകാലികസ്ഥാപനമാണിതും. ഒരു ഹ്യൂയാൻസാങ്ങ് ഉണ്ടായില്ല എന്നതു കൊണ്ടാവാം വളഭിയുടെ ചരിത്രം പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ല. മൈത്രകരാജാക്കന്മാരുടെ തലസ്ഥാനനഗരമാണിത്. രാജവംശത്തിന്റെ ഉദാരമായ സഹായവും സംരക്ഷണവുമാണ് ഇതിന്നും ശക്തി നല്കിയത്. ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്ന വിഹാരങ്ങളിൽ ആദ്യത്തെതു പണിതത് ദുർഭാ രാജകുമാരിയാണെന്നു ഗണിക്കപ്പെടുന്നു. ഗുഹസേന മഹാരാജാവിന്റെ സഹോദരിയുടെ പുത്രിയാണ് ഈ രാജകുമാരി. ഈ സർവ്വകലാശാലയെക്കുറിച്ച് ഇന്നു നമുക്കു കിട്ടുന്ന സൂചനകളും ഹ്യൂയാൻസാങ്ങിന്റെയും ഇ-ട്സിങ്ങിന്റെയും രേഖകളിൽ നിന്നും ശേഖരിച്ചവ തന്നെയാണ്. ആറായിരം ഭിക്ഷുക്കളും അവർക്കു സൗകര്യപൂർവ്വം താമസിക്കുന്നതിന്നുള്ള സംഘാരാമങ്ങളും ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. സാധാരണ നിലയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയ ശേഷം ഉപരിപഠനത്തിന്നു രണ്ടോ മൂന്നോ വർഷം ചെലവഴിക്കാനെത്തുന്ന ബിരുദാനന്തരവിദ്യാർത്ഥികൾക്കാണ് ഇവിടെയും പ്രവേശനം ലഭിച്ചിരുന്നത്. ''സാദ്ധ്യവും അസാദ്ധ്യവുമായ എല്ലാറ്റിനെക്കുറിച്ചും ചർച്ചചെയ്യുന്നതിന്ന് പണ്ഡിതന്മാർ ഇവിടെ സമ്മേളിച്ചു. അവരുടെ ചിന്തയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന്ന് സ്വന്തം യുക്തിവിചാരവും വിവേകവുമല്ലാതെ മറെറാരു ബാഹ്യശക്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നാളന്ദ എന്ന പോലെ വളഭിയും ഒരു ആശയത്തിന്ന് അംഗീകാരം നല്കിയാൽ അത് ചിന്താലോകം സ്വീകരിക്കുകയും പ്രചരിക്കുകയും ചെയ്തു. വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തുള്ള എല്ലാ ചെലവും ഗവൺമെൻറ് സൗജന്യമായി നല്കിപ്പോന്നു. മാത്രമല്ല, ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടി ലൈബ്രറി ഗ്രാൻറ് നല്കുന്ന വ്യവസ്ഥ ലോകത്തിൽ ആദ്യമായി വളഭിയിലാണുണ്ടായിരുന്നത്.

വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയ വിദ്യാർത്ഥികൾ രാജസദസ്സിൽ പങ്കെടുക്കുകയും അവിടെയുള്ള പണ്ഡിതന്മാരുമായി വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ട് സ്വന്തം കഴിവുകൾ വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം അന്നു നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. പഠനം മതപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങിനിന്നിരുന്നില്ല. ധർമ്മം, നീതി, ചികിത്സാശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ മതേതരകാര്യങ്ങളിലും അവിടെ പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചു. നാളന്ദ, മഹായനബുദ്ധമതമാണ് പ്രാധാന്യം നല്കിയതെങ്കിൽ വളഭി, ഹിനായനശാഖയ്ക്കു പ്രാമുഖ്യം നല്കി. കഥാസരിത്സാഗര

ത്തിൽ വളഭിയെക്കുറിച്ച് ഒരു പരാമർശമുണ്ട്. ഗംഗാസമതല ത്തിലുള്ള അന്തർവേദി എന്ന സ്ഥലത്തു താമസിക്കുന്ന വസു ദത്തൻ, സ്വപുത്രനായ വിഷ്ണുദത്തനെ പതിനെട്ടു വയസ്സു പൂർത്തിയായ ഉടനെ വളഭിപുരത്തേക്ക് ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസ ത്തിന്നയക്കുന്നതായി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. പൂർവ്വേന്ത്യയിലെ കർത്തവ്യനിരതനായ പിതാവ്, തന്റെ പുത്രന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ ത്തിന്ന് കാശിയും നാളന്ദയും കടന്നു വളഭിയിലോളം എത്തി ച്ചേർന്നുവെന്നാണ്. ആ കലാശാല അക്കാലത്ത് അത്ര മാത്രം അഖിലേന്ത്യാ പ്രശസ്തി ആർജ്ജിച്ചിരുന്നുവെന്നു വ്യക്തം.

ഭാഗം 2

ആധുനികയുഗത്തിലെ അന്വേഷണയാത്ര

(1) ഇന്ത്യയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനരേഖ

1813-ൽ പൂർവ്വേന്ത്യാകമ്പനിയുടെ ആക്ടിൽ 43-ാമത്തെ വകുപ്പ് ആയി കൂട്ടിച്ചേർത്ത താഴെച്ചേർത്ത ഭേദഗതി, ഇന്ത്യയിലെ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ശിരോരേഖയായും അടിസ്ഥാന ശിലയായും പരിണമിച്ചു.

''മുമ്പറഞ്ഞ അധീശഭൂപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നു റവന്യൂ, വാടക, ലാഭം എന്നീ ഇനങ്ങളിൽ ലഭിക്കുന്ന വരുമാനത്തിൽ നിന്നു സിവിൽ ഭരണം, സൈന്യം, വ്യാപാരസ്ഥാപനങ്ങൾ എന്നിവയുടെ സംവിധാനങ്ങൾക്ക് മുൻ നിർദ്ദേശിച്ച വിധം ചെലവിട്ട് കടപ്പലിശയും കൊടുത്തുതീർത്ത്, ശേഷിച്ച മിച്ചമുണ്ടെങ്കിൽ, അതിൽ നിന്ന് സാഹിത്യത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരണത്തിനും അതിന്റെ ഗുണം മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനും ഇന്ത്യക്കാരായ നാട്ടുകാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പണ്ഡിതന്മാരായവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് സാമന്തരാജ്യത്തിലെ പ്രജകൾക്കിടയിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനും ഒരു ലക്ഷം ഉറുപ്പികയിൽ കുറയാത്ത സംഖ്യ ചെലവഴിക്കുന്നതിന് ഗവർണ്ണർ ജനറൽ ഇൻ കൗൺസിൽ നിർദ്ദേശം നല്കുകയാണെങ്കിൽ അത് നിയമപ്രകാരമുള്ള ചെലവിനമായി കണക്കാക്കപ്പെടും''.

(2) മെക്കോളെയുടെ മിനിട്ട്സ്–1835

1834 ജൂൺ 10–ന് തോമസ് ബാബിങ്ങ്ടൺ മെക്കോളെ ഇന്ത്യയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. നല്ലൊരു പ്രബന്ധകാരനും ചരിത്രപണ്ഡിതനുമായ അദ്ദേഹം ഗവർണ്ണർ ജനറലായ വില്യം ബെൻറിക് പ്രഭുവിന്റെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് കമ്മറ്റിയിലെ നിയമകാര്യത്തിന്നുള്ള അംഗമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് കല്ക്കത്തയിൽ എത്തിയത്. പൂർവ്വേന്ത്യാകമ്പനി വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ടി നീക്കിവച്ച തുക ഏതു തരം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നാണ് ചെലവഴിക്കേണ്ടത് എന്നതിനെച്ചൊല്ലി ചേരിതിരിഞ്ഞു ചർച്ചകൾ നടക്കുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. ആ തുക പൗരസ്ത്യരീതിയിലുള്ള പഠനത്തിന്നു ചെലവിടണം എന്ന് ഒരു വിഭാഗക്കാരും അതല്ല പാശ്ചാത്യസാഹിത്യശാസ്ത്രപഠനത്തിന്നു ചെലവിടണം എന്നു മറെറാരു വിഭാഗക്കാരും വാദിച്ചു പോന്നു. 1813–ലെ ചാർട്ടർ ആക്ററിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന വകുപ്പുകളുടെ ആന്തരസ്വഭാവമെന്തെന്നു പഠിച്ചു റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യാൻ, വില്യം ബെൻറിക്ക്, മെക്കോളെയെ ചെയർമാനാക്കിക്കൊണ്ട് ഒരു വിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മറ്റിയുണ്ടാക്കി. അദ്ദേഹം 1835–ൽ ഒരു സുദീർഘമായ മിനിട്ട്സ് തയ്യാറാക്കി ഗവർണ്ണർ ജനറലിനു സമർപ്പിച്ചു. അതോടെ, തുക ചെലവഴിക്കുന്നതെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന വിവാദം അവസാനിക്കുകയും ഇന്ത്യയിലെ അതു മുതലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഗതി നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. മറു തരത്തിൽ വീസ്മരിക്കപ്പെടുമായിരുന്ന അദ്ദേഹം, അതെത്തുടർന്ന്, ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസചരിത്രത്തിലെ ഒരു പ്രധാനവ്യക്തിയായി അറിയപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

മെക്കോളെയുടെ മിനിട്ട്സ് ഒരു പ്രൗഢമായ വിദ്യാഭ്യാസരേഖയൊന്നുമല്ല. നയരൂപവൽക്കരണത്തെ സ്വാധീനിച്ച ഒരു ചരിത്രരേഖയാണ്. അതിലെ ചില പരാമർശങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

1. ''നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ മേന്മ വാദിച്ചു സമർത്ഥിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്ത വിധം വ്യക്തമാണ്. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ തന്നെ മറ്റു ഭാഷകളെ അപേക്ഷിച്ച് വളരെ വളരെ മുന്നിലാണത്. ലോകത്തിലെങ്ങുമുള്ള ബുദ്ധിമാന്മാരായ ആളുകൾ, കഴിഞ്ഞ തൊണ്ണൂറു തലമുറകളിലൂടെ, സഞ്ചയിച്ചു വച്ച അതിവിപുലമായ ബുദ്ധിസമ്പത്തിന്റെ ശേഖരത്തിലേക്ക് ആ ഭാഷ വശമുള്ളവർക്ക് നിരായാസമായി പ്രവേശനം ലഭിക്കുന്നു. ആ ഭാഷയിൽ ഇന്നു ലഭ്യമായ സാഹിത്യം അതിന്റെ മൂല്യം വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, മുന്നൂറു വർഷം മുമ്പു വരെ ലോകത്തിലെ സമസ്തസാഹിത്യവും നേടി സമ്പത്തിന്റെ ആകത്തുകയേക്കാൾ മെച്ചമേറിയതാണ് എന്ന കാര്യം നിരാക്ഷേപമത്രെ. ഭരണവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഇന്ത്യക്കാരായ നാട്ടുകാർ ഗവൺമെൻറ് ആപ്പീസുകളിൽ സംസാരിക്കുന്നത് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയാണ്. സമുദ്രപൂർവ്വ

ദേശങ്ങളിലെങ്ങും വാണിജ്യത്തിന്റെ ഭാഷയും ഇതു തന്നെ ആയിത്തീരാനാണ് വഴിയുള്ളത്.

2. സംസ്കൃതം, അറബിക്ക് എന്നീ ഭാഷാമാദ്ധ്യമങ്ങളിലൂടെ വിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്ന കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് മെക്കോളെ തന്റെ മിനിട്ട്സിൽ പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. ''അപ്പോഴും നമുക്ക് അവാസ്തവമായ ചരിത്രവും അവാസ്തവമായ ഗണിതവും അവാസ്തവമായ വൈദ്യവും പഠിപ്പിക്കേണ്ടി വരും. കാരണം, അവ, നാമിന്നു കാണുന്നത് അവാസ്തവമായ മതങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നിലയിലാണ്. നാട്ടുകാരെ ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്കു പരിവർത്തനം ചെയ്യിക്കുന്നതിൽ വ്യാപൃതരായവർക്ക് എന്തെങ്കിലും തരത്തിൽ പരസ്യപ്രോത്സാഹനം നല്കുന്നതിൽ നിന്നു നാം മാറി നില്ക്കുന്നു; ഭാവിയിലും, എന്നും അങ്ങനെ ചെയ്യുമെന്നാണ് എന്റെ പൂർണ്ണവിശ്വാസം. നാം ആ നിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കവേ തന്നെ, ഒരു കഴുതയെ തൊട്ടു പോയാൽ സ്വയം ശുദ്ധീകരിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയെന്നും ഒരു ആടിനെ കൊല്ലുകയെന്ന കുറ്റത്തിന്ന് പ്രായശ്ചിത്തമായി ഏതു വേദമാണ് ഉരുവിടേണ്ടതെന്നും പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്നായി യൗവനം മുഴുവൻ ദുർവ്യയം ചെയ്ത സ്റേറററ് റവന്യൂവിൽ നിന്നു പണം ചെലവഴിക്കുന്നതിനെ ന്യായീകരിക്കുന്നതിന്നോ അവർക്ക് അന്തസ്സായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ കൈക്കൂലി കൊടുക്കുന്നതിന്നോ നമുക്കു സാദ്ധ്യമല്ല''.

3. ഇന്ത്യയിലെയും അറബിയിലെയും സാഹിത്യവിജ്ഞാനം ആകെ മൊത്തം സമാഹരിച്ചാലും യൂറോപ്യൻ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു അലമാരയിൽ കൊള്ളാവുന്ന പുസ്തകങ്ങളിലടങ്ങിയ വിജ്ഞാനം അവയിൽ ഉണ്ടാവുകയില്ല.

4. 1813–ലെ ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെൻറിന്റെ തീരുമാനങ്ങളിലുള്ള വ്യവസ്ഥ തന്നെയാണ് തങ്ങൾ ഇതു വരെ പിന്തുടർന്നു പോന്നതെന്ന അഭിപ്രായം തന്നെയാണ് പൊതുവിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മറിയിലെ ചില അംഗങ്ങൾക്ക് ഉള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു. .....എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ കലാവിദ്യകൊണ്ട് പ്രസ്തുത പാർലമെൻറ് ആക്ററിന്ന് ഇന്നു നല്കപ്പെടുന്ന അർത്ഥം ലഭിക്കുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേകമായ ഭാഷയോ ശാസ്ത്രമോ പഠിച്ചു കൊള്ളണമെന്ന് നിഷ്കർഷിക്കുന്ന ഒന്നും അതിലില്ല. ''സാഹിത്യത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരണത്തിന്നും വികാസത്തിന്നും ഇന്ത്യയിലെ നാട്ടുകാരായ പണ്ഡിതന്മാർക്ക് പ്രോത്സാഹനം നല്കുന്നതിന്നും ബ്രിട്ടീഷ് അധീശപ്രദേശത്തിലെ നാട്ടുകാർക്കിടയിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനം വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിന്നും'' വേണ്ടി ഒരു തുക നീക്കിവച്ചിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യം എന്നതു കൊണ്ട് പാർലമെൻറ് അർത്ഥമാക്കിയത്, അറബിയിലും സംസ്കൃതത്തിലും ഉള്ള സാഹിത്യമാണെന്നും മിൽട്ടന്റെ കവിതയിലും ന്യൂട്ടന്റെ ഫിസിക്സിലും ചിരപരിചിതനായ ഒരു നാട്ടുകാരൻ,

'നാട്ടുകാരായ പണ്ഡിതന്മാർക്ക്' നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട പ്രൊത്സാഹനം പാർലമെന്റ് നല്കുമായിരുന്നില്ല എന്നും അവർ വാദിക്കുക മാത്രമല്ല അതങ്ങനെ തന്നെയാണ് എന്നു ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

5. ചോരയിലും വർണ്ണത്തിലും ഇന്ത്യക്കാരനും അഭിരുചി, അഭിപ്രായം, സദാചാരം, ബുദ്ധി എന്നിവയിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരനുമായ ഒരു വർഗ്ഗം ഇന്ത്യക്കാരെ സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കുകയെന്നതാണ് നമ്മുടെ ആവശ്യം.

6. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെൻറിന്റെ മഹത്തായ ലക്ഷ്യം ഇന്ത്യക്കാരായ നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ യൂറോപ്യൻ സാഹിത്യത്തിന്റെയും സയൻസിന്റെയും പഠനം പ്രൊത്സാഹിപ്പിക്കുക എന്നതാണ്. അതു കൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു വേണ്ടി ഗവൺമെൻറ് നീക്കിവച്ച തുക മുഴുവൻ, പ്രയോജനപ്രദമായ വിധം ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു വേണ്ടി മാത്രമായി ചെലവഴിക്കേണ്ടതാണ്.

(ഈ മിനിട്ട്സിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ 1835 മാർച്ച് 7–ാംനു- വില്യം ബെൻറിക് പ്രഭുവിന്റെ കൗൺസിൽ അംഗീകരിച്ച പ്രമേയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഇന്നു നിലനില്ക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസസൗധം കെട്ടിയുയർത്തിയിട്ടുള്ളത്.)

(3) വൂഡ്സ് ഡിസ്പാച്ച്–1854

ഇന്ത്യയിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർ അവതരിപ്പിച്ച വിദ്യാഭ്യാസരീതിയുടെ അടിസ്ഥാനരേഖയായി പരിണമിച്ച വൂഡ്സ് ഡിസ്പാച്ചിനെ, ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മാഗ്നാകാർട്ട എന്നു ചിലർ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയുടെ ഭരണം ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെൻറ് നേരിട്ട് ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ബ്രിട്ടീഷ് പൂർവ്വേന്ത്യാസംഘം എന്ന കച്ചവടക്കമ്പനിയായിരുന്നുവല്ലോ ഈ രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നത്. ആ കമ്പനിയുടെ കണ്ട്രോൾ ബോർഡിന്റെ പ്രസിഡൻറ് ആയിരുന്ന സർ ചാൾസ് വൂഡ്സ് അദ്ദേഹത്തിനു മുമ്പു തന്നെ ബ്രിട്ടീഷ് സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു പരീക്ഷണമെന്ന നിലയിൽ ഇന്ത്യയിൽ പ്രയോഗിച്ചു നോക്കിയിരുന്നു. 1835–ന്നും 1854–ന്നും ഇടയ്ക്ക് 34 ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. തുടർന്ന്, വൂഡ്സ് ഡിസ്പാച്ച്, ഈ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസരീതിക്ക് മറെറാരു ഉത്തേജനം നല്കി. എച്ച്. ആർ. ജെയിംസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ''ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസചരിത്രത്തിൽ ഉച്ചസ്ഥാനത്തു നില്ക്കുന്നതാണ് വൂഡ്സ് ഡിസ്പാച്ച്. അതിന്നു മുമ്പു നടന്ന വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇതിലേക്കു നയിച്ചു. പിന്നീടു നടന്ന പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇതിൽ നിന്ന് ഉദ്ഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. വിദ്യാഭ്യാസപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ

എല്ലാ വശവും അതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങി സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം വരെ അതിന്റെ ചർച്ചാപരിധിയിൽപ്പെടും. സ്റ്റേറ്റ് നടത്തുന്ന സ്കൂൾ–കോളേജ് സ്ഥാപനങ്ങളിൽ നല്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം തികച്ചും 'സെക്കുലർ' ആയിരിക്കണം. എന്ന് ആ രേഖയിൽ നിഷ്കർഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഡിസ്പാച്ച് തുടരുന്നു:

1. പ്രധാനമായ ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങളും നമ്മൾക്ക് ഏറ്റെടുത്തു നടത്താനുണ്ടെങ്കിലും അവയൊന്നും വിദ്യാഭ്യാസത്തോളം പ്രധാനമല്ല. പ്രയോജനപ്രദമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നിന്ന് ഉൽഭൂതമാകുന്ന ധാർമ്മികവും ഭൗതികവുമായ അതിവിപുലമായ അനുഗ്രഹം ഇന്ത്യയിലെ നാട്ടുകാർക്കും ലഭ്യമാകുന്നതിന്ന് ഉപകരണമായി ഭവിക്കുകയെന്നത് നമ്മിൽ നിക്ഷിപ്തമായ പവിത്രമായ കർത്തവ്യമാണ്. ജഗദീശ്വരന്റെ കാരുണ്യത്താൽ ഇന്ത്യ അതു സമ്പാദിക്കുന്നത് ഇംഗ്ളണ്ടുമായുള്ള ബന്ധത്തിലൂടെയായിരിക്കും. മാത്രമല്ല, വിദ്യാഭ്യാസത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയെന്നത് പ്രത്യേകിച്ചും പ്രധാനമാണെന്ന് നാം ഏതു കാലത്തും കരുതിപ്പോന്നിട്ടുണ്ട്. കാരണം, ''ബുദ്ധിപരമായി കൂടുതൽ ഉയർന്ന കഴിവുകൾ ആർജ്ജിക്കുക മാത്രമല്ല, അതിന്റെ നേട്ടങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നവരിൽ ധാർമ്മികമായ നിലവാരം ഉയർത്തുന്നതിന്നും, അങ്ങനെ, നിങ്ങൾക്ക് (കമ്പനി ഭരണാധികാരികൾക്ക്) കൂടുതൽ വിശ്വാസ്യതയോടെ ചുമതലകൾ ഏല്പിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിന്നും പറ്റിയ സേവകന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന്നും ഇതു കൊണ്ടു സാധിക്കും. ഈ യൂറോപ്യൻ വിജ്ഞാനം ഇന്ത്യക്കാരായ നാട്ടുകാരെ മൂലധനത്തിന്റെയും അധ്വാനത്തിന്റെയും അദ്ഭുതകരമായ ഫലം എന്തെന്നു പഠിപ്പിച്ചു കൊടുക്കും. അവരുടെ രാജ്യത്തിന്റെ വമ്പിച്ച വിഭവങ്ങൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും അവർ നമ്മെ സഹായിക്കും. ക്രമേണ, നിശ്ചയമായും, സമ്പത്തിന്റെയും വ്യാപാരത്തിന്റെയും ആരോഗ്യകരമായ നേട്ടങ്ങൾ അവർക്കു തന്നെ നേടിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. അതേ സമയം നമ്മുടെ ഉദ്പാദനങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായ പല വസ്തുക്കളുടെയും വൻതോതിലുള്ളതും സുനിശ്ചിതവുമായ ലഭ്യത ഉറപ്പുവരുത്തുകയും ചെയ്യും.

2. പൂർവ്വദേശത്തിലെ അറിവിന്റെ ഭാഗമായ ശാസ്ത്രവും തത്വശാസ്ത്രവും വമ്പിച്ച അബദ്ധങ്ങൾ നിറഞ്ഞതാണ്. ആധുനികങ്ങളായ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളും നേട്ടങ്ങളും വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ പൂർവ്വദേശസാഹിത്യം വളരെയേറെ പോരായ്മകൾ ഉള്ളതാണെന്നു കാണാം.....അതു കൊണ്ട് ഇന്ത്യയിൽ പ്രചരിച്ചു കാണണമെന്നു നാം അഭിലഷിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് യൂറോപ്പിലെ മെച്ചപ്പെട്ട കല, തത്വശാസ്ത്രം, സാഹിത്യം എന്നിവ പ്രചരിപ്പിക്കുകയെന്ന ഉദ്ദേശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണം.

3. ഏതു പൊതുവിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിലും, ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കുന്നതിന്ന് ആവശ്യക്കാരുണ്ടെങ്കിൽ, ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ പഠിപ്പിക്കണം. എന്നാൽ ആ ശിക്ഷണം അതതു ജില്ലയിലെ നാട്ടുഭാഷയുടെ പഠനവുമായി ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ചേർത്തു കൊണ്ടാവണം. വിജ്ഞാനം ഇംഗ്ലീഷിലൂടെ ആർജ്ജിക്കാൻ കഴിയും വിധം ഭാഷാപരിജ്ഞാനം നേടിയിട്ടുള്ളവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ഏറ്റവും മികച്ച മാദ്ധ്യമം ഇംഗ്ലീഷ് ആണ്. അത് മാസ്റ്റർമാരെയും പ്രൊഫസർമാരെയും ആശ്രയിച്ചു കൊണ്ടു മാത്രമേ സാദ്ധ്യമാവുകയുള്ളു. ഇംഗ്ലീഷ് അറിയാവുന്ന അവർ എല്ലാ തരത്തിലുമുള്ള വിജ്ഞാനത്തിലും അന്നേ വരെയുണ്ടായ പുരോഗതി ഉൾക്കൊണ്ടു കൊണ്ട് നാട്ടുകാർക്ക് അവരുടെ മാതൃഭാഷയിൽ പകർന്നു കൊടുക്കുകയും വേണം. അതേ സമയത്ത്, നാട്ടുഭാഷയുടെ പ്രാധാന്യം ഉൾക്കൊള്ളുകയും ആ ഭാഷയിലെ സാഹിത്യത്തെ യൂറോപ്പിലെ പുസ്തകങ്ങളുടെ വിവർത്തനത്തിലൂടെയോ ആ വിജ്ഞാനം ഉൾക്കൊണ്ടവരുടെ സ്വതന്ത്രരചനയിലൂടെയോ പരിപുഷ്ടമാക്കുകയും വേണം. അങ്ങനെ യൂറോപ്പിലെ വിജ്ഞാനം ക്രമേണ എല്ലാ വിഭാഗത്തിലും പെട്ട ജനങ്ങൾക്ക് ലഭ്യമായിത്തീരണം. അതു കൊണ്ട്, യൂറോപ്യൻ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രചരണത്തിന്ന് ഇംഗ്ലീഷും നാട്ടുഭാഷയും ചേർന്നുള്ള മാധ്യമങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണമെന്ന് ഞങ്ങൾ അഭിലഷിക്കുന്നു.

4. ഇന്ത്യയിലെ നാട്ടുകാർക്ക് ആവശ്യമായ വിദ്യാഭ്യാസം നല്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണെങ്കിലും ഗവൺമെൻറിന്നു മാത്രമായി ആ ചുമതല നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന്നു സാധ്യമല്ല. സ്റ്റേറ്റുകളിൽ നിന്ന് ഈ ഉദ്യമത്തിൽ കാര്യമായ സഹായമൊന്നും ലഭിച്ചിരുന്നതുമില്ല. അതു കൊണ്ട് അഭ്യസ്തവിദ്യരും ഉദാരമതികളുമായ നാട്ടുകാരുടെയും ഉദാരനിധികളായ മറ്റു ആളുകളുടെയും സഹായം ഉപയോഗപ്പെടുത്തണമെന്ന സ്വാഭാവികതീരുമാനത്തിൽ ഞങ്ങൾ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുകയാണ്.

അതു കൊണ്ട് ഞങ്ങൾ ഇന്ത്യയിൽ, ഈ രാജ്യത്തിൽ, വളരെ വലിയ വിജയമായിത്തീർന്ന ഗ്രാൻറ്-ഇൻ-എയിഡ് സമ്പ്രദായം നടപ്പിലാക്കുന്നതിന്നു തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ പ്രാദേശികമായ വിഭവശേഷിയുടെ പിന്തുണ ലഭിക്കുമെന്ന പ്രത്യാശയോടെ, സ്റ്റേറ്റിന്റെ സഹായത്തിന്നു പുറമെ, ഗവൺമെൻറിന്റെ ഈ ചെലവിനത്തിൽ വർദ്ധനവു വരുത്തിക്കൊണ്ട് വളരെ വേഗത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസപുരോഗതി നടപ്പിൽ വരുത്താമെന്നു ഞങ്ങൾ കരുതുന്നു. പ്രാദേശികമായ സ്വാശ്രയത്വത്തെ ഒന്ന് ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയും പ്രാദേശികമായ ആവശ്യത്തെ അതുമായി സമന്വയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്ന ഗുണം കൂടി ഇതിനുണ്ട്. ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിന്ന് സ്വാശ്രയശീലം വളരുന്നത് ചെറിയ നേട്ടമൊന്നുമല്ല.

5. പരിപൂർണ്ണമായി ഗവൺമെൻറു നല്കുന്ന പൊതു വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം അവസാനിപ്പിക്കാനുള്ള സാഹചര്യത്തെ ഞങ്ങൾ ഉറ്റു നോക്കുകയാണ്. ഗ്രാൻറ്-ഇൻ-എയിഡ് സമ്പ്രദായം ആ രംഗത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരണം. ഇന്നു നിലവിലുള്ള അസംഖ്യം ഗവൺമെൻറുസ്ഥാപനങ്ങൾ—പ്രത്യേകിച്ച് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ—സുരക്ഷിതമായി നിർത്തലാക്കുകയും സ്റേറററിൻെറ നിയന്ത്രണത്തിലും സഹായധനത്തോടു കൂടിയും പ്രവർത്തിക്കുന്ന തദ്ദേശസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് അവ ഏല്പിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യാൻ പററിയ സന്ദർഭത്തെ ഞങ്ങൾ വീക്ഷിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കയാണ്.

6. ഗവൺമെൻറ് സ്ഥാപനങ്ങളിൽ മതവിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങളുടെ നിലപാട് എന്താണ് എന്ന കാര്യത്തിൽ വൻതോതിലുള്ള തെററിദ്ധാരണ നിലവിലുണ്ട്. ആ സ്ഥാപനങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കും വേണ്ടി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടവയാണ്. അവയുടെ ലക്ഷ്യം സാധിക്കുന്നതിന് അവിടെ വച്ചു നല്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം പൂർണ്ണമായും സെക്കുലർ സ്വഭാവമുള്ളതായിരിക്കണം എന്നത് നിരാക്ഷേപമാണ്. കോളേജു-സ്ക്കൂൾ ലൈബ്രറികളിൽ ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയേടത്തോളം ബൈബിൾ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കുട്ടികൾക്ക് ആവശ്യമായി വരുമ്പോൾ അവയെടുത്തു സംശയനിവൃത്തി വരുത്താം. അതങ്ങനെയാവണം താനും. അതിന്നും പുറമെ കുട്ടികൾ, സ്വന്തം ഇഷ്ടപ്രകാരം, ക്രിസ്തുമതത്തിലെ ഏതെങ്കിലും വിഷയം വിവരിച്ചു തരണമെന്ന് അദ്ധ്യാപകരോട് പറഞ്ഞാൽ അതിനെ തടയാൻ ഞങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ അങ്ങനെ വിവരണം നല്കുന്നത് വിദ്യാലയസമയത്തിന്നു ശേഷം ആവണം. അത്തരം വിശദീകരണങ്ങൾ നല്കുന്നത് രണ്ടു ഭാഗക്കാരും സ്വമേധയാ ചെയ്യുന്നതാണെന്നതുകൊണ്ട് മതപരിവർത്തനത്തിന്ന് ഗവൺമെൻറിൻെറ സ്വാധീനത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുവെന്ന് ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള സംശയത്തെ ഒഴിവാക്കുന്നതിന്ന്, ഇൻസ്പെക്ടർമാരുടെ കാലാകാലമുള്ള പരിശോധന നോട്ടീസു കൂടാതെ ആയിരിക്കണമെന്നത് അത്യാവശ്യമാണ്.

7. ആവശ്യമായ പരിശീലനം ലഭിച്ച അദ്ധ്യാപകന്മാരെ കിട്ടുന്ന കാര്യം ഉറപ്പു വരുത്തുന്നതിന്ന് ഇക്കാര്യത്തിൽ ട്രെയിറർ ബ്രിട്ടനിൽ നടപ്പിലാക്കിയ പദ്ധതിയിലേക്കു ശ്രദ്ധ തിരിക്കുകയെന്നതിനേക്കാൾ അഭിലഷണീയമായി ഒന്നും നിർദ്ദേശിക്കാനില്ല. അത് ഇന്ത്യയിൽ എളുപ്പത്തിൽ നടപ്പിലാക്കാൻ കഴിയുമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷ. അദ്ധ്യാപകവിദ്യാർത്ഥികളെ സ്റൈപ്പൻറ് കൊടുത്തു കൊണ്ട് തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും അവർ അർഹരാണെന്നു തെളിഞ്ഞാൽ ശരിയായ വിദ്യാലയത്തിൽ അവരെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്യുക, ശരിയായ സ്ക്കൂളിലെ

പരിശീലനം പൂർത്തിയായാൽ അവർക്കു സർട്ടിഫിക്കറ്റുകളും നല്കുക, അങ്ങനെ സ്ക്കൂൾ മാസ്റ്ററായി നിയമിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ശരിയായ ശമ്പളം കൊടുക്കുക. ഈ സമ്പ്രദായം ഇന്ത്യയിലെ ഗവൺമെൻറ് കോളേജിലും സ്ക്കൂളിലും നടപ്പിലാക്കണം. ഗ്രാൻറ്—ഇൻ—എയിഡ് വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ച് ഗവൺമെൻറ് പരിശോധനയ്ക്കു വിധേയമായിത്തീരുന്ന വിദ്യാലയത്തിലും ഇതു നടപ്പിൽ വരുത്തണം.

മറ്റു ശാഖകളിലെ ജോലിയെന്നതു പോലെ അദ്ധ്യാപക വൃത്തിയും ഭാവിയിൽ ഇന്ത്യക്കാർക്ക് ആകർഷകമായിത്തീരുമെന്നു ഞങ്ങൾ കരുതുന്നു.

8. ഇന്ത്യയിൽ സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ പ്രാധാന്യം എത്ര ഊന്നിപ്പറഞ്ഞാലും അധികമായിപ്പോവില്ല. ഇന്ത്യയിലെ നാട്ടുകാരായ പലർക്കും അവരുടെ പെൺകുട്ടികൾക്കു നല്ല വിദ്യാഭ്യാസം നല്കണം എന്ന അഭിലാഷമുണ്ടെന്നതിന് ഞങ്ങൾക്കു തെളിവുകളുണ്ട്. ആണുങ്ങൾക്കു നല്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടു ലഭിക്കുന്നതിലേറെ, ധാർമ്മികവും വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായി ജനങ്ങളുടെ പൊതുനിലവാരം, ഈ വിധത്തിൽ സമൂഹത്തിന്നു നല്കാൻ കഴിയുമെന്നു ഞങ്ങൾ കരുതുന്നു. ഗ്രാൻറ്—ഇൻ—എയിഡ് നല്കുന്ന വിദ്യാലയങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളും ഞങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ ഗവർണ്ണർ—ജനറൽ—ഇൻ—കൗൺസിൽ, ബങ്കാൾ ഗവൺമെൻറിന്നുള്ള ഒരു ഔദ്യോഗികകല്പനയിൽ ഇന്ത്യയിലെ നാട്ടുകാരായ സ്ത്രീകളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ കലവറയില്ലാത്തതും തുറന്നതുമായ പിൻതുണ നല്കണം എന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

9. ഇന്ത്യക്കാരുടെ ഇടയിൽ അതിവേഗത്തിൽ പ്രചരിച്ചുവരുന്ന ലിബറൽ വിദ്യാഭ്യാസവും ഗവൺമെൻറ് സ്കോളർഷിപ്പു നേടുന്നതിൽ ഇന്ത്യയിലെ നാട്ടുകാർ കാണിച്ച ഉയർന്ന നിലവാരവും മെഡിക്കൽ കോളേജുകളിൽ സ്വകാര്യവിദ്യാലയത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ നേടിയ വിജയവും വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന യൂറോപ്യൻ—ആംഗ്ലോ—യൂറോപ്യൻ ജനവിഭാഗത്തിൻെറ ആവശ്യവും പരിഗണിച്ച്, ഇന്ത്യയിൽ സർവ്വകലാശാലകൾ സ്ഥാപിക്കുവാൻ കാലമായിരിക്കുന്നുവെന്ന തീരുമാനത്തിൽ ഞങ്ങൾ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു.

10. കൂടുതൽ പ്രധാനമായ മറെറാരു കാര്യത്തിലേക്ക് ഞങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ പതിയേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാര്യം ഇതേ വരെ, അനാശാസ്യമാം വിധം വിഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യമുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസമെന്ന പേരിന്ന് അർഹമായ വല്ലതും ലഭിക്കുന്നതിന്ന് ഇന്ത്യക്കാരായ നാട്ടുകാരിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന ബഹുജനങ്ങൾക്ക് ഇന്ന് അവസരമില്ല.

ജീവിതത്തിന്റെ നാനാതുറകളിലുള്ളവർക്ക് ജീവിതത്തിന്നാവശ്യമായ പ്രായോഗികവിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നതിന്ന്, മറ്റു സഹായങ്ങൾ കിട്ടുന്നില്ലെങ്കിൽ, സ്വന്തം പ്രയത്നത്തിലൂടെ അവർക്കു സാധ്യവുമല്ല. ഗവൺമെന്റ്, ഭാവിയിൽ കൂടുതൽ സജീവമായി ഇക്കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധ തിരിച്ചു കാണാൻ ഞങ്ങൾ അഭിലഷിക്കുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യം നേടുന്നതിന്ന് തക്കതായ ഒരു തുക ചെലവിടാൻ അംഗീകാരം നല്കുന്നതിന്നു ഞങ്ങൾ സന്നദ്ധരാണ്.

(ഈ ഡിസ്പാച്ചിലെ നിർദ്ദേശത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഇന്ത്യയിൽ ആദ്യമായി, ഒരു യൂനിവേർസിറ്റി ആക്റ്റ് 1857-ൽ പാസ്സാക്കുകയും കല്ക്കത്ത, മദ്രാസ്, ബോംബെ എന്നിവിടങ്ങളിൽ ആ വർഷം തന്നെ സർവ്വകലാശാലകൾ നിലവിൽ വരികയും ചെയ്തു.)

(4) ഹണ്ടർ കമ്മിഷൻ (1882—1883)

1883 ഫെബ്രുവരി 3-ാംനു- അന്നത്തെ ഗവർണ്ണർ ജനറൽ ആയ റിപ്പൺ പ്രഭു ഇന്ത്യയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള ഒന്നാമത്തെ വിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിഷനെ നിയമിച്ചു. വില്യം ഹണ്ടർ ആയിരുന്നു അതിന്റെ ചെയർമാൻ. അതു കൊണ്ട് ഹണ്ടർ കമ്മിഷൻ എന്ന പേരിൽ അതറിയപ്പെടുന്നു. ചെയർമാൻ ഉൾപ്പെടെ ഇരുപത്തിയൊന്ന് അംഗങ്ങളുള്ള ആ കമ്മിഷന്റെ സെക്രട്ടറിയായി പ്രവർത്തിച്ചത് മൈസൂരിലെ അന്നത്തെ ഡി. പി. ഐ. ആയ ബി. എൽ. റൈസ് ആയിരുന്നു.

1854-ലെ വുഡ്സ് ഡിസ്പാച്ചിൽ അടങ്ങിയ തത്വങ്ങൾക്ക് ഏതു വിധമാണ് പ്രായോഗികരൂപം നല്കേണ്ടതെന്ന് റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യുകയാണ് കമ്മിഷനെ ഏല്പിച്ച ചുമതല. ''പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഗവൺമെന്റ് കല്പിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം കമ്മിഷന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പതിഞ്ഞുകാണുവാൻ ഗവർണ്ണർ ജനറൽ ഉൾപ്പെട്ട കൗൺസിൽ അഭിലഷിക്കുന്നു.... 1854-ലെ വുഡ്സ് ഡിസ്പാച്ച്, പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തെ മുഖ്യലക്ഷ്യം വച്ചു കൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു. അതു കൊണ്ട് ഈ കമ്മിഷന്റെ പ്രധാനചുമതല, സാമ്രാജ്യത്തിന്നകത്ത് വ്യാപകമായ നിലയിൽ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നിലയെ വിലയിരുത്തുകയും ഈ വിദ്യാഭ്യാസം എല്ലാ സ്ഥലത്തും വ്യാപിപ്പിക്കുകയും മെച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടത് എങ്ങനെയെന്നു ശുപാർശ ചെയ്യുകയുമാകുന്നു.'' ഗവർണർ ജനറലിന്റെ കല്പനയിൽ കമ്മിഷനു വേണ്ടി വരച്ചുവച്ച രൂപരേഖ ഇതാണ്.

(a) 1854-ലെ ഡിസ്പാച്ചിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ, ചിലർ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്, ഗവൺമെന്റ് നേരിട്ട് വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ ഇടപെടാതെ പിന്മാറി, മിഷനറിമാർക്ക് അത് ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കണം എന്നാണ്. ഇത് അഭികാമ്യമാണോ?

(b) മതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഗവൺമെൻറിന്റെ നയം എന്താവണം? വിദ്യാലയത്തിൽ വച്ചു മതപഠനം അനുവദിക്കണമോ? ആവാമെങ്കിൽ എന്തെന്തു കാര്യങ്ങൾ, ഏതു രൂപത്തിൽ, എന്തെല്ലാം നിബന്ധനകൾക്കു വിധേയമായി ആവാം.

ഇത്രയും കാര്യങ്ങൾ കൂടി കമ്മിഷന്റെ അന്വേഷണപരിധിയിൽ പെട്ടിരുന്നു. കമ്മിഷന്റെ നിഗമനങ്ങളിൽ ചിലത് താഴെ ചേർക്കുന്നു.

1. നിലവാരത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ നാട്ടുപള്ളിക്കൂടങ്ങൾ താരതമ്യേന തരംതാണവയാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതോടൊപ്പം അവയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്നു കമ്മിഷൻ കരുതുന്നു. ഗുരുതരമായ മത്സരങ്ങളെ അതിജീവിച്ചു നിലനില്ക്കുന്ന അവ സ്വന്തം ചൈതന്യവും ജനസമ്മതിയും അതു വഴി തെളിയിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

2. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ എല്ലാ ശാഖകൾക്കും സ്റേറ റിന്റെ സംരക്ഷണവും സഹായവും അവകാശപ്പെടാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ രാജ്യത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ സാഹചര്യം കണക്കിലെടുത്തു നോക്കുമ്പോൾ ബഹുജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ–അവയ്ക്കു വേണ്ട സൗകര്യമുണ്ടാക്കൽ, അവയുടെ വിപുലനം, നിലവാരം മെച്ചപ്പെടുത്തൽ തുടങ്ങിയ കാര്യത്തിൽ–സ്റേറ്റ് ഇതു വരെ ഉണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ താല്പര്യം കാണിക്കണം. തദ്ദേശസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു വേണ്ടി നീക്കി വച്ച ഏതാണ്ടെല്ലാ തുകയും, സംസ്ഥാനനികുതിയിൽ നല്ലൊരു ഭാഗവും, പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് അവകാശപ്പെട്ടതാവണം. ആ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് കുറെക്കൂടി വ്യാപകവും വിപുലവുമായ അടിത്തറ ഉണ്ടാവണം. അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ സ്വകാര്യോദ്യമങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണം. പൊതുവിദ്യാലയങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ വ്യാപകമായ നിലയിൽ അംഗീകാരം കൊടുക്കുകയും വേണം. ആറു വിഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചു കൊണ്ടാണ് കമ്മിഷൻ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിരീക്ഷണങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചത്.

(a) നയം
(b) നിയമനിർമ്മാണവും ഭരണസംവിധാനവും
(c) നാട്ടുപള്ളിക്കൂടങ്ങൾക്കു നല്കേണ്ട പ്രോത്സാഹനം
(d) സ്കൂൾഭരണവും പാഠ്യപദ്ധതിയും
(e) അദ്ധ്യാപകപരിശീലനം
(f) സാമ്പത്തികപ്രശ്നം

3. സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക് അവരുടെ സമൂഹത്തിലുള്ള നിലയനുസരിച്ച് ആവശ്യമായ വിഷയങ്ങളിൽ നാട്ടുഭാഷയിലൂടെ ശിക്ഷണം നല്കുകയെന്നതാവണം പ്രാഥമികവിദ്യാ

ഭ്യാസത്തിന്റെ നയം. സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയുടെ ഒരു ഭാഗമെന്ന നിലക്ക് അതിനെ കാണേണ്ടതില്ല. ഏതു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിക്കും സ്റ്റേറ്റിന്റെ സംരക്ഷണവും സഹായവും ആവശ്യമാണെങ്കിലും പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിലാണ് സ്റ്റേറ്റ് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കേണ്ടത്. 1844 ഒക്ടോബർ 11-ന് ഹാർഡിഞ്ച് പ്രഭു അംഗീകരിച്ച തത്വങ്ങളെ ഇവിടെ ആവർത്തിച്ചുറപ്പിക്കുന്നു. (ഗവൺമെന്റിന്റെ ഏറ്റവും താഴെ പടിയിലുള്ള ജോലിക്കാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോഴും എഴുത്തും വായനയും അറിയുന്നവർക്കാവും മുൻഗണന നല്കുക.) പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം പിന്നോക്കജില്ലകളിൽ വ്യാപിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. അതിൽ പ്രത്യേകിച്ച് അപരിഷ്കൃതഗിരിവർഗ്ഗക്കാർ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ സ്കൂൾ ബോർഡുകൾ രൂപവൽകരിക്കുന്നതു വരെ അവിടങ്ങളിൽ വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാൻ മുന്നോട്ടുവരുന്നവർക്ക് ഉദാരമായ സഹായധനം നല്കി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.

4. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഭരണനിയന്ത്രണം ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് ബോർഡ് മുനിസിപ്പാലിറ്റികൾക്ക് ഏല്പിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ഇന്ത്യക്കാരടങ്ങിയ ഈ ബോർഡുകൾ, വിദ്യാഭ്യാസ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിന്റെ സ്കൂളുകളേക്കാൾ നാടൻ പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. അവയ്ക്കു സഹായധനം നല്കുന്നതിന്നുള്ള ചുമതല തങ്ങളെ ഏല്പിക്കണമെന്ന് ഈ ബോർഡുകൾ ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നേട്ടങ്ങൾക്കു പ്രതിഫലം നല്കുകയെന്ന നിലയിലാവണം ഇവയ്ക്കു സഹായധനം നല്കുന്നത്. കോളേജുകളുടെ കാര്യത്തിൽ സഹായധനത്തെ നേട്ടങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തേണ്ടതില്ല. സെക്കൻററി വിദ്യാലയങ്ങൾക്കു സഹായം നല്കുന്നതിനെ കമ്മിഷൻ പൂർണ്ണമായി സ്വീകരിക്കുകയോ നിരാകരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ഫലത്തിനനുസരിച്ചു സഹായം നല്കുകയെന്ന ദൗർഭാഗ്യകരമായ നയം പിന്നീട് കഴ്സൺ പ്രഭുവിന്റെ ഭരണകാലത്താണ് തിരുത്തിയത്. നാടൻ പള്ളിക്കൂടങ്ങളിലെ ശിക്ഷണരീതി ക്രമീകൃതമായ നിലയിൽ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിന്ന്, കമ്മിഷൻ ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ റിപ്പോർട്ടിൽ കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ പാഠ്യവിഷയത്തിന്റെയും അദ്ധ്യാപകരുടെയും കാര്യത്തിൽ പെട്ടെന്ന് ഇടപെടേണ്ടതില്ല എന്നാണ് കമ്മറി അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. നിലവിലുള്ള അദ്ധ്യാപകന്മാരെ പരിശീലനം നേടുന്നതിന്നു പ്രേരിപ്പിക്കുകയും അവരുടെ ബന്ധുക്കൾക്കും പിന്തുടർച്ചക്കാരായി വരുന്നവർക്കും അദ്ധ്യാപകപരിശീലനം നല്കുകയും ചെയ്യുകയെന്ന നയമാണ് കമ്മിഷൻ ശുപാർശ ചെയ്തത്. ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിലും അനുയോജ്യമായ വിധത്തിൽ വേണം പരീക്ഷാനിലവാരം നിശ്ചയി

ക്കാൻ. നാടൻ പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ നാട്ടുകാർ വിലപ്പെട്ടതായിക്കണ്ട കാര്യങ്ങളും നിലനിർത്തുകയും പ്രയോജനപ്രദമായ വിഷയങ്ങളും പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് പ്രത്യേകം ഗ്രാന്റും മറ്റു പ്രോത്സാഹനവും നല്കി അവ ക്രമേണ നടപ്പിലാക്കുകയും വേണം.

5. എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളും ഒരേ നിലവാരം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്ന് പരിശ്രമങ്ങളൊന്നും വേണ്ടതില്ല. പാഠ്യപദ്ധതിയെ സംബന്ധിച്ച് താഴെ ചേർത്ത ശുപാർശകളും കമ്മിഷൻ സമർപ്പിച്ചു.

(a) പാഠ്യപദ്ധതി സാഹചര്യത്തിന്നു ചേർന്നതാവണം. ആവുന്നത്ര ലഘൂകരിക്കയും വേണം.

(b) ഭാരതീയരീതിയിലുള്ള ഗണിതം, കണക്കെഴുത്തു സമ്പ്രദായം എന്നിവ നടപ്പിലാക്കണം.

(c) സ്കൂളിൽ പഠിപ്പിക്കാനുള്ള ടെക്സ്റ്റ് പുസ്തകം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന്ന് മാനേജർമാർക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം വേണം.

(d) ഒരു ദിവസം എത്ര മണിക്കൂർ പഠിപ്പിക്കണം, വർഷത്തിൽ ഏതെല്ലാം കാലത്ത് സ്കൂൾ പ്രവർത്തിപ്പിക്കണം എന്നീ കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് വളരെ അയവുള്ള സമീപനം കൈക്കൊള്ളണം.

(e) കുട്ടിയുടെ മാതൃഭാഷയിലൂടെയാവണം പഠിപ്പിക്കേണ്ടത്.

6. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ഒരു പ്രത്യേകഫണ്ട് രൂപവൽകരിക്കേണ്ടതാണ്. മുനിസിപ്പൽ പ്രദേശത്തെയും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലെയും പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആസ്തിബാദ്ധ്യതകളുടെ കണക്ക് വേറെ വേറെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതും ഗ്രാമങ്ങളിലേക്ക് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട പണം മുനിസിപ്പൽ പ്രദേശങ്ങളിൽ ചെലവഴിക്കാതെ നോക്കേണ്ടതുമാണ്. പ്രാദേശികഭരണത്തിന്റെ ഫണ്ട് മുഖ്യമായും പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു വേണ്ടി മാത്രം ചെലവിടേണ്ടതാണ്. ഒഴിച്ചു കൂടാത്ത ഘട്ടത്തിൽ മാത്രമേ സെക്കൻററി-കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ചെലവഴിക്കാൻ പാടുള്ളൂ. ലോക്കൽ ബോർഡുകളെ ധനസഹായം നല്കി സഹായിക്കേണ്ടത് ഗവൺമെൻറിന്റെ ചുമതലയാണ്.

7. ജനങ്ങളുടെ താല്പര്യം മുൻനിർത്തി ആവശ്യമാണെന്നു കാണുകയും ഗ്രാന്റ് സൗകര്യത്തെ മുൻനിർത്തി സ്വന്തമായിത്തന്നെ ആരംഭിക്കുന്നതിന്നു ധനശേഷിയോ കാര്യബോധമോ ഇല്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ജില്ലകളിൽ കുറഞ്ഞത് ഒരു മോഡൽ ഹൈസ്ക്കൂൾ എങ്കിലും ആരംഭിക്കേണ്ടതാണ്. ഹൈസ്ക്കൂളിലെ ഉയർന്ന ക്ലാസ്സുകളിൽ രണ്ടു ഡിവിഷൻ വീതം ഉണ്ടായിരിക്കണം. അതിലൊന്ന് സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു പോകാനുദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് ഉള്ളതും മറേറത് വ്യാപാരസംബന്ധിയും സാഹിത്യപ്രധാനമല്ലാത്തതുമായ രംഗങ്ങൾക്ക് അനുയോജ്യ

മായ വിധം ചെറുപ്പക്കാരെ പരിശീലിപ്പിക്കാനുള്ളതും ആവണം.

8. ഓരോ കോളേജിന്നും നല്കുന്ന സഹായധനം അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ എണ്ണത്തെയും കോളേജിന്റെ സംരക്ഷണത്തിന്നാവശ്യമായ ചെലവിനെയും സ്ഥാപനത്തിന്റെ കാര്യക്ഷമതയെയും പ്രാദേശികമായ ആവശ്യത്തെയും മുൻനിർത്തി നിർണ്ണയിക്കേണ്ടതാണ്.

9. സ്വകാര്യപരിശ്രമങ്ങൾ പ്രധാനമായും നാട്ടുകാരുടെ പരിശ്രമമാവണം. വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ മറേറത് ഏജൻസിയേക്കാളും ഇന്ത്യക്കാരായ നാട്ടുകാർ തന്നെ താല്പര്യമെടുത്തു മുന്നോട്ടു വരണം. വൈവിധ്യമാർന്ന ആവശ്യങ്ങളുള്ള ഇന്ത്യയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരൊററ ഏജൻസിയുടെ കൈയിൽ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞ സ്വാധീനം ചെന്നുപെടുന്നതിനെ നാം നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തണം. എത്ര തന്നെ ഉദാരവും ആത്മാർത്ഥവുമാണെന്നിരുന്നാലും ഒരൊററ ഏജൻസിക്ക് ബഹുജനങ്ങളടങ്ങിയ സമുദായവുമായി എല്ലാ കാര്യത്തിലും സമരസപ്പെട്ടു പോകാൻ കഴിഞ്ഞെന്നു വരില്ല. നേരിട്ടുള്ള ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറൽ ഏജൻസി ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ നിന്നു മിഷനറിമാർക്കു വേണ്ടി പിൻവാങ്ങുന്നത് പാടില്ലെന്ന ഞങ്ങളുടെ ഏകകണ്ഠമായ അഭിപ്രായം ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തി വയ്ക്കട്ടെ. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുള്ള ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ് സ്ഥാപനങ്ങൾ മിഷനറി മാനേജുമെൻറിലേക്ക് കൈമാറുവാനും പാടുള്ളതല്ല.

10. സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം ഇപ്പോഴും അത്യധികം പിന്നോക്കാവസ്ഥയിലാണ് നില്ക്കുന്നത്. അത് ന്യായമായ എല്ലാ വഴിക്കും വളർത്തേണ്ടതുണ്ട്. അതു കൊണ്ട്, ലോക്കൽ ഫണ്ട്, മുനിസിപ്പൽ, സ്റേറററ് വിഭാഗത്തിൽ പെട്ട പൊതുനിധിയിൽ നിന്ന് ആൺകുട്ടികളുടെ വിദ്യാലയങ്ങൾക്കെന്നപോലെ പെൺകുട്ടികളുടെ വിദ്യാലയങ്ങൾക്കും ചെലവിടുന്നതിന്നു വ്യവസ്ഥ വേണം.

11. രാജ്യത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസപരമായ ആവശ്യത്തിന്നനുസരിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ ഉണ്ടാവണമെങ്കിൽ ഇന്ത്യക്കാരായ നാട്ടുകാർ തന്നെ ഇതിന്റെ മുഖ്യചുമതല വഹിക്കണം. മററു ഏജൻസികൾ, കുറച്ചു നേരത്തേക്ക്, ഈ രംഗത്തിൽ മുഖ്യമായ പങ്കു വഹിച്ചേക്കാം. എല്ലാ തരത്തിലും വൈവിദ്ധ്യമാർന്ന വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിൽ മററ് ഏജൻസികൾക്ക് എന്തെങ്കിലും പങ്കു വഹിക്കാൻ ഉണ്ടായേക്കും. എന്നാൽ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മുഖ്യമായ ഒരു പങ്ക് നാട്ടുകാരുടെ ചുമതലയിൽ അവർ തന്നെ നടപ്പാക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഈ രാജ്യത്തിലെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം സ്ഥിരവും സുരക്ഷിതവുമായ അടി

ത്തറയിലാണ് വർത്തിക്കുന്നത് എന്ന് അവകാശപ്പെടാൻ സാദ്ധ്യമല്ല; അതർഹിക്കുന്ന വ്യാപകത്വവും അതിനു ലഭിക്കില്ല.

12. സ്വകാര്യമാനേജുമെൻറിന്റെ കീഴിലുള്ള വിദ്യാലയങ്ങളും, പൊതുവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയുടെ ഒരു അനുപേക്ഷണീയഭാഗമായി കലവറ കൂടാതെ അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ അവ വിജയിക്കാൻ പോകുന്നില്ല. ഗവൺമെൻറ് നടത്തുന്നതും അല്ലാത്തതുമായ സ്ഥാപനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സഹകരണം വളർത്തുന്നതിന്ന് പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ സ്വകാര്യവിദ്യാലയങ്ങളുടെ മാനേജർമാരുമായി ഗവൺമെൻറു കൂടിയാലോചന നടത്തേണ്ടതാണ്. അവരുടെ വിദ്യാർത്ഥികളെ സർട്ടിഫിക്കറുകളും, സ്കോളർഷിപ്പുകളും, മറ്റു പൊതുപ്രാധാന്യമുള്ള കാര്യങ്ങളും എന്നിവയിൽ തുല്യതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മത്സരിക്കാൻ അനുവദിക്കേണ്ടതാണ്. ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറൽ പരീക്ഷകളിൽ ഗവൺമെൻറിന്റെതല്ലാത്ത വിദ്യാലയങ്ങളിലെ മാനേജർമാരെയും അദ്ധ്യാപകന്മാരെയും ഗവൺമെൻറ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടൊപ്പം ആവുന്നത്ര പങ്കാളികളാക്കേണ്ടതാണ്. ഗവൺമെൻറു നല്കുന്ന എല്ലാ സ്കോളർഷിപ്പുകൾക്കും റിവാർഡുകൾക്കും എല്ലാ വിദ്യാലയങ്ങളിലെയും വിദ്യാർത്ഥികളും ഒരേ പോലെ അർഹരായിരിക്കണം. ഗവൺമെൻറ് സ്കൂളും അടുത്തുണ്ടെന്ന ഒറ്റക്കാരണത്തിന്മേൽ ഗവൺമെൻറ് നടത്തുന്നതല്ലാത്ത സ്കൂളിന് ഗ്രാൻറ് നിഷേധിക്കാൻ പാടില്ല. ഗ്രാൻറിന്നുള്ള ഓരോ അപേക്ഷയ്ക്കും മറുപടി അയക്കേണ്ടതും നിഷേധാർത്ഥത്തിലാണ് മറുപടിയെങ്കിൽ അതിന്നുള്ള കാരണം കാണിക്കേണ്ടതുമാണ്. സ്കൂളും നില്ക്കുന്ന ജില്ല, വിദ്യാലയത്തിന്റെ തരം എന്നിവ ഗ്രാൻറ് നിശ്ചയിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതും പിന്നോക്കജില്ലകളിലും പെൺകുട്ടികൾക്കുള്ള വിദ്യാലയം തുടങ്ങി സ്വയംപര്യാപ്തത പ്രതീക്ഷിച്ചു കൂടാത്തതുമായ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ ഗ്രാൻറ് നല്കേണ്ടതുമാണ്.

13. അദ്ധ്യയനമാദ്ധ്യമത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും പഠനകോഴ്സുകളും നിർണ്ണയിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും സഹായധനം ലഭിക്കുന്ന വിദ്യാലയങ്ങളിലെ മാനേജർമാർക്ക് കൂടുതൽ ഉദാര സമീപനം അനുവദിക്കേണ്ടതാണ്.

14. പ്രായോഗികമായി നോക്കിയാൽ എല്ലാ വിദ്യാലയങ്ങളിലും ഒരേ പാഠ്യപദ്ധതിയും ടെക്സ്റ്റ് പുസ്തകവും അംഗീകരിക്കുന്നതിന്നു നിർബന്ധിതമായിത്തീരുന്ന തരത്തിലാവരുത് പൊതുപരീക്ഷയുടെ രീതി. ആവശ്യമായ പരീക്ഷായോഗ്യതയുള്ള ഇന്ത്യക്കാരെ കഴിഞ്ഞ കാലത്തേക്കാളും സാർവ്വത്രികമായി സ്കൂളും ഇൻസ്പെക്ടർമാരായി നിയമിക്കേണ്ടതാണെന്ന് വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തട്ടെ.

15. സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഈ ഇന്ത്യൻ എഡ്യൂക്കേഷൻ കമ്മിഷൻ കാര്യമായ ശുപാർശകളൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. ''കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ താല്പര്യമുള്ള എല്ലാ തരത്തിലും പെട്ടവരുടെ കോർപ്പറേഷനാണ് സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം നിയന്ത്രിക്കുന്നതെന്നതു കൊണ്ട് ഇന്ത്യൻ സർവ്വകലാശാലകളുടെ പൊതുപ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കുന്നത് ഈ കമ്മിഷൻ ഒരാവശ്യമായി കരുതുന്നില്ല'' എന്നു സ്വയം സമാധാനിച്ചിരിക്കയാണ്. പ്രൊഫഷണൽ കോളേജുകളുടെ കാര്യവും അന്വേഷണക്കമ്മറ്റി കൈകാര്യം ചെയ്തില്ല. ''ആ വിഷയത്തിലേക്കു കടക്കുന്നത് കമ്മിഷന്റെ ജോലിയെ വേണ്ടതിലധികം വലുതാക്കും'' എന്നാണ് അതിന്നു പറയാനുണ്ടായ വിശദീകരണം. ഇന്ത്യക്കു പൊതുവിൽ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസനയം ആവിഷ്ക്കരിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ആദ്യത്തെ കമ്മിഷൻ എന്ന നിലയ്ക്ക് പ്രാഥമിക സെക്കൻറ്റി വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് അതു നല്കിയ നിർദ്ദേശങ്ങളാണ്.

(5) ഹാർടോഗ് കമ്മറ്റി റിപ്പോർട്ട് (1929)

1928–ൽ ഇന്ത്യ സന്ദർശിച്ച സൈമൺ കമ്മിഷൻ ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ വമ്പിച്ച കൊടുങ്കാറ്റുകൾ ഇളക്കിവിട്ടു. ദേശീയഭാരതം ആ കമ്മിഷനെ ബഹിഷ്കരിച്ചു. എന്നാൽ ആ കമ്മിഷനിൽ നിന്ന് ഒരു നല്ല ഫലം ഉണ്ടായി. ഇന്ത്യയിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ വിലയിരുത്തുന്നതിന്ന് സൈമൺ കമ്മിഷൻ സർ ഫിലിപ്പ് ഹാർടോഗിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സബ് കമ്മറ്റിയെ നിയമിച്ചു. ഹ്രസ്വമെങ്കിലും പ്രസ്തുത സബ് കമ്മറ്റിയുടെ റിപ്പോർട്ട് ഇന്ത്യയുടെ വിദ്യാഭ്യാസഘടനയെക്കുറിച്ച് കഴമ്പുറ്റ നിരീക്ഷണമാണ് ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്.

1. ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയഭാവിയെ സ്പർശിക്കുന്ന മൗലികപ്രാധാന്യമുള്ള പല കാര്യങ്ങളും ഈ വിദ്യാഭ്യാസവികാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പര്യവേക്ഷണത്തിൽ വെളിപ്പെടുകയുണ്ടായി. പണ്ടൊക്കെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു നേരെ ജനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന അലസമനോഭാവം ഇന്നില്ലെന്ന് പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു വരുന്ന കുട്ടികളുടെ എണ്ണപ്പെരുപ്പം തെളിയിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ സ്ത്രീകൾക്കിടയിലും രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യവുമായ ഒരു ഉണർവ്വ് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു കാണാം. അവരുടെ പക്ഷത്തു നിന്ന് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നും സാമൂഹ്യപരിഷ്ക്കരണത്തിന്നും വേണ്ടിയുള്ള ആവശ്യം ഉയർന്നു വന്നിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്ന മുഹമ്മദീയരുടെ എണ്ണം സംഖ്യയുടെ കാര്യത്തിലും വലിയ വർദ്ധനവ് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അധഃകൃതവർഗ്ഗത്തിന്റെ സ്ഥിതിഗതികൾ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന്നുള്ള ഉദ്യമങ്ങൾ നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആ വർഗ്ഗങ്ങൾ പ്രസ്തുത ഉദ്യമങ്ങൾക്ക് അനുകൂലമായി പ്രതികരിക്കുകയും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് തങ്ങൾക്കുള്ള അർഹത

യെക്കുറിച്ചു ബോധവാന്മാരായിത്തീരുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പൊതുജനാഭിപ്രായത്തെ രൂപവൽക്കരിക്കാൻ കെല്പുള്ള നേതാക്കന്മാരുടെ പക്ഷത്തു നിന്ന് സങ്കീർണ്ണമായ വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാനും നവീകരിക്കാനും ഉള്ള ശ്രമങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിമാർ കൂടുതൽ തുക ചെലവഴിക്കുന്നതിന്ന് അംഗീകാരം ആവശ്യപ്പെടുകയും നിയമസഭാംഗങ്ങൾ സന്തോഷത്തോടെ അതനുവദിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതാണ് ചിത്രത്തിന്റെ ഒരു വശം. ഇതിനൊരു മറുവശവും ഉണ്ട്.

2. വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം ദുർവ്യയവും കാര്യക്ഷമതയില്ലായ്മയും കളിയാടുന്നു. സാക്ഷരതയും വോട്ടധികാരം ബുദ്ധിപൂർവ്വം ഉപയോഗിക്കാനുള്ള കഴിവും ആർജ്ജിക്കേണ്ട പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഇന്ന് ഉള്ള ദുർവ്യയം അപലപനീയമാണ്. ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയേടത്തോളം, പ്രാഥമികവിദ്യാലയത്തിൽ വന്നുചേരുന്ന കുട്ടികളുടെ അംഗസംഖ്യയിലുള്ള വർദ്ധനവിനനുസരണമായി സാക്ഷരതയിൽ വർദ്ധനവ് ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ ചേരുന്നവരിൽ ചെറിയൊരു ശതമാനം മാത്രമേ നാലാം തരം പൂർത്തിയാക്കുന്നുള്ളു. അപ്പോൾ മാത്രമേ സാക്ഷരത നേടിയെന്ന് ഉറപ്പിച്ചു കൂടൂ. പെൺകുട്ടികളുടെ കാര്യത്തിൽ ഉള്ള ദുർവ്യയം കുറെക്കൂടി രൂക്ഷമാണ്.

3. സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ ചില കാര്യങ്ങളിൽ പുരോഗതി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സർവ്വീസ് നിബന്ധനകളിൽ വന്നിട്ടുള്ള മെച്ചങ്ങളും പരിശീലനത്തിൽ വരുത്തിയ മാററങ്ങളും മൂലം അദ്ധ്യാപകവർഗ്ഗത്തിന്റെ ശരാശരി കാര്യക്ഷമത മെച്ചപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാലവിടെയും ഘടനാപരമായ വമ്പിച്ച പോരായ്മകൾ ഉണ്ട്. സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ചേരുന്ന ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയും സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു തയ്യാറെടുക്കുകയാണെന്ന ധാരണ ആ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെ ആകെ സ്വാധീനിക്കുകയും വൻതോതിൽ ദുർവ്യയത്തിന്ന് ഇട നല്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കൈത്തൊഴിൽപരവും വ്യാവസായികവുമായ പരിശീലനം നല്കാനുള്ള ഉദ്യമങ്ങളെ വിദ്യാഭ്യാസവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾക്കൊന്നും ഫലമുണ്ടായിട്ടില്ല.

4. അദ്ധ്യാപനരീതിയിൽ പല സർവ്വകലാശാലകളിലും നല്ല പുരോഗതി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരു സർവ്വകലാശാലയുടെ മുഖ്യചുമതല അനേകം കുട്ടികളെ പരീക്ഷ നടത്തി വിജയിപ്പിക്കുകയാണെന്ന ധാരണ ഇന്നും വ്യാപകമായി നിലനില്ക്കുന്നതായിക്കാണുന്നു. എന്നാൽ കുറെക്കൂടി വിശാലമനസ്കരും സഹിഷ്ണുതയും സ്വാശ്രയത്വവും ഉള്ളവരും ആയ പൗരന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് അതിന്റെ പ്രധാനചുമ

തലകളിൽ ഒന്ന് എന്ന ധാരണയ്ക്ക് അംഗീകാരം ലഭിച്ചതായിക്കാണുന്നില്ല. സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ആവശ്യമേയല്ലാത്ത കോപ്പി വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രവർത്തനത്തെ പല വിധത്തിലും തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നു.

5. ഇന്ത്യയിലെ നിയമസഭകളും വിദ്യാഭ്യാസാവശ്യത്തിന് കൂടുതൽ പണം ചെലവഴിക്കാൻ സന്തോഷത്തോടെ അംഗീകാരം നല്കുമെന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കു സംശയമില്ല. എന്നാൽ പണം മാത്രമല്ല കാര്യം. പണത്തേക്കാൾ പ്രധാനം സുനിശ്ചിതമായ ഗതിബോധമുള്ള ഒരു നയവും അതു കാര്യക്ഷമമായി നടപ്പിലാക്കുന്നതിനുള്ള ഏജൻസിയുമാണ്. ദുർവ്യയം ഇല്ലാതാക്കുന്നതാവണം ആ ഏജൻസിയുടെ ഒരു മുഖ്യലക്ഷ്യം. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ഈ ഘടന പുനരവലോകനവും ബലപ്പെടുത്തലും ആവശ്യമായിത്തീർക്കുന്നു.

6. നാട്ടുഭാഷയിലുള്ള മിഡിൽ സ്കൂളുകളിൽ കൂടുതൽ ഡൈവേർസിഫൈഡ് കോഴ്സുകളും ഉണ്ടാവണം. മിഡിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ സാങ്കേതികവും വ്യാവസായികവുമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ കൂടുതൽ വിദ്യാർത്ഥികളെ വ്യവസായ–വാണിജ്യരംഗങ്ങളിലേക്കു തിരിച്ചുവിടണം. 1904–ന്നു ശേഷം അദ്ധ്യാപകപരിശീലനരംഗത്തുണ്ടായ മേന്മയെ കണക്കിലെടുത്തു കൊണ്ടു തന്നെ അക്കാര്യത്തിൽ ഇനിയും പലതും ചെയ്യാനുണ്ടെന്നാണ് കമ്മറിയുടെ അഭിപ്രായം.

7. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് ഒരു ശരാശരി അദ്ധ്യാപകന്റെയും അദ്ധ്യാപനത്തിന്റെയും മെച്ചം ഏറിയ കൂറും അയാൾക്കു കിട്ടുന്ന ശമ്പളത്തെയും സേവനവ്യവസ്ഥയെയും ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നു. ഇക്കാര്യങ്ങൾ അതൃപ്തികരമായി തുടരുന്ന കാലത്തോളം കൊള്ളാവുന്ന ആളുകളെ ഈ രംഗത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. അദ്ധ്യാപകന് അയാളുടെ പദവി നിലനിർത്താൻ പറ്റിയ തോതിലുള്ള വേതനം ഒരൊറ്റ സംസ്ഥാനത്തിലും നല്കുന്നില്ല. ബങ്കാളിലും ബിഹാറിലും അവരുടെ ശമ്പളം ലജ്ജാവഹമാം വിധം തുച്ഛമാണ്. എന്നാൽ സ്വകാര്യമാനേജുമെൻറിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം അദ്ധ്യാപകന്മാരെയും നേരിടുന്ന ഏറ്റവും ഗുരുതരമായ പ്രശ്നം ഉദ്യോഗസുരക്ഷിതത്വമില്ലെന്നതാണ്. അദ്ധ്യാപകന്മാരുമായി കരാർ വ്യവസ്ഥകളും ഒന്നും ഇല്ലെന്നതു കൊണ്ട് എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും അവരെ പറഞ്ഞയക്കാം. അദ്ധ്യാപകന്മാരെ ഒമ്പതു മാസത്തേക്കു താല്ക്കാലികമായി നിയമിക്കുകയും അങ്ങനെ ഒഴിവുകാല ശമ്പളം, ഇൻക്രിമെൻറ്, പരിശീലനം ലഭിച്ച അദ്ധ്യാപകന്മാരെ നിയമിക്കുക തുടങ്ങിയ ബാദ്ധ്യതകളിൽ നിന്നു ഒഴിഞ്ഞു മാറുകയും ചെയ്യുന്ന അനുഭവങ്ങളും ഞങ്ങൾക്കുണ്ട്. അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ശമ്പളം കൃത്യമായി കൊടുക്കാറില്ല. അവരുടെ തുച്ഛമായ ശമ്പളത്തിൽ നിന്ന് സ്കൂൾ ആവശ്യത്തിന്റെ പേരിൽ നിർ

ബന്ധപ്പിരിവെടുക്കാറുമുണ്ട്. സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ എന്തെങ്കിലും മെച്ചം കൈവരിക്കേണമെങ്കിൽ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ സേവനവ്യവസ്ഥകൾ സാരമായി മെച്ചപ്പെടുത്തിയാൽ മാത്രമേ അതു സാധിക്കുകയുള്ളു.

8. വിശദമായ പഠനത്തിനു ശേഷം കമ്മിഷൻ എത്തിച്ചേർന്ന മറെറാരു നിഗമനം, തദ്ദേശസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ഭരണം കൊണ്ടു നടക്കുന്നതിന് അനുഭവജ്ഞാനമുള്ളവരല്ല എന്നതാണ്. അവ, വിദ്യാഭ്യാസോദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ഉപദേശം തേടുന്നതിൽ വിമുഖരുമാണ്. അതു കൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടിയിൽ വൻതോതിൽ ദുർവ്യയവും കാര്യക്ഷമതയില്ലായ്മയും സംഭവിക്കുന്നു. അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ നിയമനം, പ്രമോഷൻ, സ്ഥലംമാററം എന്നിവയിൽ അധികാരദുർവിനിയോഗം നടക്കുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ, നല്ല പരിശീലനവും കഴിവും ഉള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സഹായത്തോടെ തദ്ദേശസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളാണ് നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യയിലെ തദ്ദേശസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങൾ പൊതുവെ അത്തരം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നിയമിക്കുന്നില്ല. പലേടത്തും ആ ചുമതല ചെയർമാനിലാണ് നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നത്. ശമ്പളം കൊടുക്കാത്ത ഒരു വ്യക്തിയിൽ ഇത്ര വലിയ ഉത്തരവാദിത്വം നിക്ഷേപിക്കുന്നത് പല തരത്തിലും കോട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കും. അഴിമതികൾക്കു പോലും കാരണമാക്കും. അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ അച്ചടക്കക്കാര്യത്തിലും വിദ്യാലയത്തിലെ ശിക്ഷണകാര്യത്തിലും അതുണ്ടാക്കിയ പ്രതികരണം ഒട്ടും ആശാസ്യമല്ല.

(6) സാർജൻറ് റിപ്പോർട്ട് (1944)

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൻെറ അവസാനത്തിൽ യുദ്ധാനന്തരഭാരതത്തിൻെറ പുനഃസംവിധാനത്തെക്കുറിച്ചു ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെൻറ് ചില പദ്ധതികൾ തയ്യാറാക്കുകയുണ്ടായി. അതിന്നായി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ പുനഃസംവിധാനത്തെ കുറിച്ച് ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറിൻെറ കേന്ദ്രവിദ്യാഭ്യാസഉപദേശകബോർഡ് സമഗ്രമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ആവിഷ്ക്കരിച്ചു. ഇന്ത്യയുടെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നത്തെ പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ ഉൾക്കൊണ്ടു കൊണ്ട് ദേശീയതലത്തിൽ ക്രമീകൃതമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പരിഹാരം കാണുന്നതിന്നു നടത്തിയ ആദ്യത്തെ പരിശ്രമമായിരുന്നു അത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ ഉദ്യമം 1938—ൽ തന്നെ ആരംഭിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം ഈ ഉദ്യമത്തെ ഇടയിൽ വച്ചു തടഞ്ഞു. 1943—44 ആകുമ്പോഴേയ്ക്കും ആ ഉദ്യമത്തിന് പൂർണ്ണരൂപം കിട്ടി. ആ കാലത്തു തന്നെ ബ്രിട്ടനിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് ബട്ട്ളറുടെ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസധവളപത്രം ആക്ററിൻെറ രൂപം കൈക്കൊള്ളാൻ തുടങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പ്രസ്തുത റിപ്പോർട്ട് സാമ്രാജ്യാ

ധിപതിയായ ഗവൺമെൻറ് തയ്യാറാക്കിയതാണെങ്കിലും പലതു കൊണ്ടും ശ്രദ്ധേയമായിരുന്നു. ഗോഖലെ മുതൽ ഗാന്ധിജി വരെയുള്ളവർ ഉണർത്തിവിട്ട ദേശീയവിദ്യാഭ്യാസബോധത്തെ നിരാകരിക്കാൻ പ്രസ്തുത റിപ്പോർട്ടിന്നു കഴിഞ്ഞില്ല; ആ ചൈതന്യത്തിൻെറ ചില അംശങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. ''ഈ രാജ്യത്തിൻെറ വിധി നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നത് അതിൻെറ ജനങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെയാണ്'' എന്ന് പ്രസ്തുത റിപ്പോർട്ട് പറയുന്നു. പിന്നീട് കോത്താരി കമ്മിഷനും ഇതേ വാക്യം, പദപ്രയോഗത്തിലുള്ള അന്തരം മാറിനിർത്തിയാൽ, ആവർത്തിക്കുന്നതായി കാണാം. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ആളൊന്നിന്, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു വേണ്ടി, 33.20 ക. ചെലവഴിക്കുമ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽ അത് ആളൊന്നിന് 0.89 ഉറുപ്പികയാണെന്ന അമ്പരപ്പിക്കുന്ന അന്തരം പ്രസ്തുത റിപ്പോർട്ട് എടുത്തു കാണിക്കുന്നു. 6–14 വയസ്സു വരെയുള്ള കുട്ടികൾക്ക് അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസം നല്കണമെന്നും ആ ഘട്ടത്തിലുള്ള അദ്ധ്യാപനം ഫലപ്രദമായിരിക്കണമെന്നും പ്രസ്തുത റിപ്പോർട്ട് വാദിക്കുന്നു. 30–40 വർഷം കൊണ്ട് രാജ്യത്തിന്ന് സ്വന്തമായ ഒരു ദേശീയവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി വാർത്തെടുക്കണമെന്ന് റിപ്പോർട്ട് നിഷ്കർഷിക്കുന്നു.

സാർജന്റ് റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കുന്ന കാലത്ത് പ്ലാനിങ്ങിനെ സംബന്ധിച്ച് സുവ്യക്തമായ ധാരണകളോ ദേശീയ ലക്ഷ്യങ്ങളോ സംബന്ധിച്ച് തീരുമാനങ്ങളോ വ്യക്തതയോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ജനപ്പെരുപ്പത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം, സാമ്പത്തികവികാസത്തിൻെറ തോതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണ, സംഭവ്യമായ വിലനിലവാരം തുടങ്ങി, പ്ലാനിങ്ങിൻെറ അവശ്യഘടകങ്ങൾ ഒന്നും ആസൂത്രണമേഖലയെ സ്വാധീനിച്ചിരുന്നില്ല. മൂന്നു നാലു വർഷത്തെ തയ്യാറെടുപ്പും മുപ്പതു നാല്പതു വർഷത്തെ ആസൂത്രണവും ആവശ്യമായ ആ പദ്ധതി നടപ്പിലാക്കാൻ സ്റേററുകളോ കേന്ദ്രഗവൺമെൻേറാ തയ്യാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആളൊന്നിന്നു ശരാശരി 11 ക. ചെലവു വരുമെന്നതു കൊണ്ട് അതു താങ്ങാനാവാത്ത സാമ്പത്തികബാദ്ധ്യതയായി ഗവൺമെൻറു കണക്കാക്കി. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെൻറിൻെറ നേതൃത്വത്തിൽ ആസൂത്രണം ചെയ്ത പദ്ധതിയാണെന്നതു കൊണ്ട് ദേശീയ ഭാരതം അതിനെ സംശയദൃഷ്ടിയോടെയാണ് വീക്ഷിച്ചത്. അങ്ങനെ, അത്യന്തം ശ്രദ്ധേയമായിരുന്ന ആ റിപ്പോർട്ട്, 'തല്ക്കാല'ത്തേക്ക് ആലോചനയിലെടുക്കേണ്ടെന്നു തീരുമാനിച്ചു. ആ തീരുമാനം പിന്നീട് പുനരാലോചിക്കുകയുണ്ടായില്ല.

ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറിൻെറ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങൾക്കുള്ള ഉപദേശകനായ സർ ജോൺ സാർജന്റിനെ മുൻനിർത്തി സാർജന്റ് റിപ്പോർട്ട് എന്ന പേരിലാണ് അതറിയപ്പെടുന്നതെങ്കിലും ജോഗേന്ദ്രസിംഗ് അദ്ധ്യക്ഷനായ ഒരു ഇരുപത്തിമൂന്ന് അംഗ

ക്കമ്മറിയാണ് പ്രസ്തുത റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കിയത്. യുദ്ധാനന്തരവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരു പദ്ധതി തയ്യാറാക്കാൻ ഗവർണർ ജനറലിന്റെ പുനഃസംവിധാനക്കമ്മറി ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള കേന്ദ്ര ഉപദേശകബോർഡ് ആ ചുമതല ഏറ്റെടുത്തു. ബോർഡ് ആ ചുമതല സർ ജോൺ സാർജ്ജന്റിനെ ഏല്പിച്ചു. റിപ്പോർട്ടിന്റെ മുഖ്യശില്പിയും അദ്ദേഹമായിരുന്നു. അങ്ങനെയാണ് ആ റിപ്പോർട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ അറിയപ്പെടാൻ ഇടയായത്. 6–14 വയസ്സ് പ്രായമുള്ള കുട്ടികൾക്ക് സൗജന്യവും നിർബന്ധവുമായ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസം നല്കണം എന്നാണ് ആ പദ്ധതി ശുപാർശ ചെയ്തു. അയ്യഞ്ചു വർഷം നീണ്ടു നില്ക്കുന്ന എട്ടു ഘട്ടങ്ങളിലൂടെ പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി പൂർണ്ണമായി നടപ്പിലാക്കണമെന്നാണ് സാർജ്ജന്റ് റിപ്പോർട്ട് ശുപാർശ ചെയ്തത്.

1. മൗലികകാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഭാരതീയമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിക്കു രൂപം കൊടുക്കുന്നതിന്നാണ് കമ്മറി ആഗ്രഹിക്കുന്നതെങ്കിലും ലോകത്തിലെ ഏതു കോണിലുള്ള പൗരനായാലും വിഗണിക്കാനാവാത്ത ചില അടിസ്ഥാനവസ്തുതകളുണ്ട്. ഏതു രാഷ്ട്രീയസംവിധാനത്തിലും സാമ്പത്തികസംവിധാനത്തിലും അവ പ്രസക്തങ്ങളാണ്. പൗരന്മാരുടെ ശാരീരികമായ മിടുക്ക്, ബുദ്ധിപരമായ കഴിവ്, സ്വഭാവത്തിന്റെ വിശുദ്ധി എന്നീ മൂന്നു ഘടകത്തിന്ന് ഒരേ പോലെ പ്രാധാന്യം നല്കിക്കൊണ്ടു മാത്രമേ ഏതു സംവിധാനത്തിന്നും കാര്യക്ഷമമായി പ്രവർത്തിക്കാനാവുകയുള്ളു. അതോടൊപ്പം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ധാർമ്മികവും ആത്മീയവുമായ വശങ്ങളെ വിഗണിച്ചുകൂടാ. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഏതു ഘട്ടത്തിലായാലും ബുദ്ധിയുടെയും സ്വഭാവത്തിന്റെയും പരിശീലനം ഒപ്പത്തിനൊപ്പം നിർവ്വഹിക്കപ്പെടണം.

2. പ്രധാനപ്പെട്ട ചില വിശദാംശങ്ങളിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും കേന്ദ്രവിദ്യാഭ്യാസബോർഡ് വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന പ്രൈമറി–മിഡിൽ ഘട്ടത്തിലുള്ള അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ വാർദ്ധാവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിലെ വിദ്യാഭ്യാസാശയങ്ങൾ പലതും സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ പഠിക്കുകയെന്ന വിദ്യാഭ്യാസതത്വം ലോകത്തിലെങ്ങുമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസചിന്തകന്മാർ അംഗീകരിച്ചതാണ്. താണ ക്ലാസ്സുകളിൽ ഈ പ്രവർത്തനം, പ്രാദേശികമായ കൈത്തൊഴിൽ പരിശീലനത്തിൽ ചെന്നെത്തത്തക്ക വിധം പല തരത്തിലുള്ള രൂപവും കൈക്കൊള്ളും. ഈ പൊതുതത്വത്തെ കേന്ദ്രവുമായി, കരിക്കുലം മുഴുവൻ, ആവുന്നത്ര പൊരുത്തപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. എഴുത്തും വായനയും കണക്കുകൂട്ടലും പഠിക്കുകയെന്നത് കാര്യക്ഷമമായ പൗരത്വത്തിന്നുള്ള സജ്ജീകരണമായി ഗണിച്ചുകൂടാ. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഘട്ടത്തിലുള്ള ചെലവ്–പ്രത്യേകിച്ച്

താഴെ ക്ലാസ്സുകളിൽ–അതിൽ നിന്നുള്ള ഉല്പന്നങ്ങൾ കൊണ്ടു നിറവേറണം എന്ന ധാരണ ബോർഡിന്ന് ഒന്നു കൊണ്ടും സ്വീകാര്യമല്ല. അങ്ങേയറ്റം പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നത്, പ്രയോഗിക പ്രവർത്തനത്തിന്ന് കൂടുതലായി ആവശ്യമുള്ള ഉപകരണങ്ങളുടെയും അസംസ്കൃതവസ്തുക്കളുടെയും ചെലവ് ഉന്നവിപണനത്തിലൂടെ സമ്പാദിക്കാൻ സാധിച്ചേക്കും. അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസം, അതിന്റെ അവിഭാജ്യസ്വഭാവത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നതോടൊപ്പം, രണ്ടു ഘട്ടമായി വിഭജിക്കണം. ജൂനിയർ (പ്രാഥമിക) ഘട്ടം (ഇതിന്ന് അഞ്ചു വർഷത്തെ ദൈർഘ്യമുണ്ടാവണം), മിഡിൽ ഘട്ടം (ഇതിന്ന് മൂന്നു വർഷത്തെ ദൈർഘ്യം വേണം). ഇങ്ങനെ വിഭജിക്കുന്നതിന്നുള്ള പ്രധാനകാരണം, പതിനൊന്ന്–പന്ത്രണ്ട് വയസ്സിൽ ആൺകുട്ടികളും പെൺകുട്ടികളും ബാല്യ–യൗവനങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള പ്രായത്തിൽ എത്തിയിരിക്കും. അതനുസരിച്ച് അവർക്കു കായികവും മാനസികവുമായ പരിവർത്തനങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നു. അതനുസരിച്ച് കരിക്കുലത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിലും പഠനരീതിയിലും മാറ്റം ആവശ്യമാണ്. അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ പല നിഗമനങ്ങളും ബോർഡ് സ്വീകരിക്കുന്നതോടൊപ്പം

(a) അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി, ആദ്യം ഗ്രാമതലത്തിൽ നടപ്പാക്കണം.

(b) നിർബന്ധവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രായപരിധി 6 മുതൽ 14 വരെ ആവണം.

(c) അടിസ്ഥാനവിദ്യാലയത്തിൽ നിന്ന് മറ്റു വിദ്യാലയങ്ങളിലേക്ക് കുട്ടികൾക്ക് തിരിഞ്ഞു പോകാൻ അനുവാദമുണ്ടാവേണ്ടതും അതിന്നു പ്രായപരിധി 11 വയസ്സു കഴിഞ്ഞും ക്ലാസ്സ് അഞ്ചു കഴിഞ്ഞും ആയിരിക്കുകയും വേണം.

(d) കുട്ടിയുടെ അദ്ധ്യയനമാദ്ധ്യമം മാതൃഭാഷയാവണം.

(e) ഇന്ത്യയ്ക്ക് ഒരു പൊതുഭാഷയുണ്ടാവേണ്ടത് അഭികാമ്യമാണ്. ഇത് ഹിന്ദി–ഉറുദു ലിപികളോടു കൂടിയ ഹിന്ദുസ്ഥാനി ആയിരിക്കണം. ഏതു ലിപി വേണമെന്നു തീരുമാനിക്കാൻ കുട്ടികൾക്കധികാരമുണ്ടാവണം. എല്ലാ അദ്ധ്യാപകരും ഈ രണ്ടു ലിപിയും അറിഞ്ഞിരിക്കണം.

(f) അടിസ്ഥാനമായി സ്വീകരിക്കുന്ന കൈത്തൊഴിലുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചു പഠിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ചില സാംസ്കാരികഘടകങ്ങൾ സ്വതന്ത്രമായി പഠിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.

(g) സ്ത്രീകളെ അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിലേക്കു കൊണ്ടു വരുന്നതിന്ന് ആവശ്യമായ പ്രേരണകളും ചെലുത്തേണം.

(h) നല്ല പരിശീലനം ലഭിച്ച അദ്ധ്യാപകന്മാർ ഉള്ള സ്ഥലത്തു മാത്രമേ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിക്കാവൂ.

(i) അനുഭവത്തെ മുൻനിർത്തി കരിക്കുലം അപ്പപ്പോൾ പരിഷ്ക്കരിക്കണം.

(j) ഒരു ഓപ്ഷനൽ വിഷയമായി അടിസ്ഥാനവിദ്യാലയത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിക്കാൻ പാടില്ല.

(k) ഓരോ സമുദായത്തിന്നും മതവിദ്യാഭ്യാസം നല്കാൻ താല്പര്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്നു സൗകര്യം നല്കണം. എന്നാൽ സ്റ്റേറ്റ് അതിന്നു പണം ചെലവു ചെയ്യാൻ പാടില്ല.

(l) പ്രി–ബേസിക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിലാക്കുന്നത് വളരെ അധികം അഭിലഷണീയമാണെങ്കിലും പണത്തിന്റെയും പരിശീലനം ലഭിച്ച അദ്ധ്യാപികമാരുടെയും ദൗർലഭ്യം മൂലം തല്ക്കാലം അതു നടപ്പിലാക്കാനാവില്ല.

(m) വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന വസ്തുക്കളും വിപണനം ചെയ്യുന്നതിന്ന് ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിലും ഓരോ കേന്ദ്രഏജൻസി ഉണ്ടായിരിക്കണം.

3. കാര്യപ്രാപ്തിയിൽ ശരാശരിക്കുപരിയുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വേണ്ടിയാവണം ഹൈസ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം. കാര്യശേഷി, അഭിരുചി, പൊതുവെയുള്ള നേട്ടങ്ങൾ എന്നിവയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി മാത്രമേ വിദ്യാർത്ഥിക്ക് അതിൽ പ്രവേശനം നല്കേണ്ടതുള്ളു. ഹൈസ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുള്ള തയ്യാറെടുപ്പായിട്ടു കാണാൻ പാടില്ല. മറിച്ച്, ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപ്പട്ടത്തിന്റെ പര്യവസാനമായിട്ടു കാണണം. ഹൈസ്ക്കൂളിൽ പരിശീലിച്ചിരുന്നവരിൽ വളരെ കുട്ടികളും കോളേജിലും സർവ്വകലാശാലയിലും പ്രവേശിക്കുമെങ്കിലും ഭൂരിപക്ഷം കുട്ടികൾക്കും തൊഴിലുകളിലും ഉദ്യോഗങ്ങളിലും നേരിട്ടു പ്രവേശനം ലഭിക്കാൻ അതു മൂലം സാധിക്കണം.

4. രണ്ടു തരം ഹൈസ്ക്കൂളുകൾ ഉണ്ടാവണം.

(a) അക്കാദമിക്ക് ഹൈസ്ക്കൂൾ

(b) സാങ്കേതിക ഹൈസ്ക്കൂൾ

അക്കാദമിക്ക് ഹൈസ്ക്കൂൾ കലാസാഹിത്യാദികളിലും കേവലശാസ്ത്രത്തിലും ശിക്ഷണം നല്കും. ടെക്നിക്കൽ

ഹൈസ്ക്കൂൾ പ്രായോഗികശാസ്ത്രത്തിലും വാണിജ്യവിഷയങ്ങളിലും പരിശീലനം നല്കും. രണ്ടു തരം ഹൈസ്ക്കൂളിലേക്കും പ്രവേശനത്തിന്നു മുമ്പ് ജൂനിയർ മിഡിൽ വിദ്യാഭ്യാസം രണ്ടു വിഭാഗക്കാർക്കും പൊതുവിലായിരിക്കും. എല്ലാ ഘട്ടത്തിലും പൊതുവായി ഹ്യൂമാനിറ്റീസിൽ ഒരു കോർ വിഷയം ഉണ്ടാവും. കലയും സംഗീതവും കരിക്കുലത്തിന്റെ അവിഭാജ്യ ഘടകമായിരിക്കണം. ഒരു തരത്തിലുള്ള പഠനത്തിൽ നിന്നു മറേ തരത്തിലുള്ള പഠനത്തിലേക്കു പ്രയാസം കൂടാതെ മാറാൻ കഴിയണം. ജൂനിയർ കോഴ്സു വരെയെങ്കിലും ഇതു നിരായാസമായി സാധിക്കണം.

5. ഇന്നത്തെ സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം, അതിന്നു പല മെച്ചങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിലും, ദേശീയവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയുടെ ആവശ്യങ്ങളം തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ പര്യാപ്തമല്ല. എല്ലാ തരത്തിലുമുള്ള നിലവാരം ഉയർത്തുന്നതിന്ന്, എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം പ്രയോജനപ്പെടുമാറ് അതിന്റെ പ്രവേശനരീതിയിൽ മാറ്റം വരുത്തേണ്ടതാണ്. ഹൈസ്ക്കൂൾ സമ്പ്രദായത്തിൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട പുനഃസംഘടന ഇക്കാര്യം ഏറെക്കുറെ നേടിത്തരും. ദരിദ്രവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ആവശ്യമായ സാമ്പത്തികസഹായം നല്കേണ്ടതാണ്. ഇന്നത്തെ ഇൻറർമീഡിയറ് കോഴ്സ് വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കണം. കാലക്രമേണ, ഈ കോഴ്സിന്റെ പഠനപദ്ധതി, ഹൈസ്ക്കൂൾ കോഴ്സിൽത്തന്നെ മുഴുമിക്കാറാവും. എന്നാൽ ഒരു അടിയന്തര നടപടിയെന്ന നിലയിൽ ഇതിൽ ആദ്യത്തെ വർഷം ഹൈസ്ക്കൂൾ പഠനത്തോടൊപ്പവും രണ്ടാം വർഷം സർവ്വകലാശാലാപഠനത്തോടൊപ്പവും ചേർക്കണം. ഒരു സർവ്വകലാശാലാകോഴ്സിന്റെ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ ദൈർഘ്യം മൂന്നു വർഷമായിരിക്കണം. കോളേജിൽ ട്യൂട്ടോറിയൽ സമ്പ്രദായം വ്യാപകമായ നിലയിൽ നടപ്പിലാക്കണം. കുട്ടികളും അദ്ധ്യാപകരും തമ്മിൽ അടുത്ത സമ്പർക്കം വളർത്തിയെടുക്കണം. ബിരുദാനന്തരപഠനത്തിൽ–പ്രത്യേകിച്ച് ഗവേഷണത്തിൽ–ഉയർന്ന നിലവാരം നേടിയെടുക്കുണം.

6. ഇന്ത്യൻ കലാ–വ്യവസായരംഗങ്ങളിൽ ആവശ്യമായവരെ രണ്ടായി തരംതിരിക്കാം. ഭാവിയിലേക്കാവശ്യമായ പ്രധാനകാര്യനിർവ്വഹണ–ഗവേഷണപ്രവർത്തകർ. അവർക്ക് സാധാരണഗതിയിൽ സാങ്കേതികഹൈസ്ക്കൂളിൽ നിന്നു പരിശീലനം ലഭിക്കുന്നു. തുടർന്ന്, സർവ്വകലാശാലയിലെ സാങ്കേതിക ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൽ ഉയർന്ന പരിശീലനം ലഭിക്കുന്നു. ഇത്തരം കോഴ്സുകൾക്കുള്ള പ്രവേശനം കർശനമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പു വഴി നിയന്ത്രിക്കണം. അവർ അധികമുണ്ടാവില്ല. മറെറാരു വിഭാഗം കുറെക്കൂടി താണ നിലവാരത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള വരാണ്. സാങ്കേതികഹൈസ്ക്കൂളുകളിൽ നിന്നു പരിശീലനം കിട്ടുന്നു. അവർ ദേശീയഡിപ്ലൊമയോ സർട്ടിഫിക്കറോ സമ്പാ

ദിക്കുന്നതിന്നു തുടർന്നു പഠിക്കുന്നു. രണ്ടാം തരത്തിൽപ്പെട്ട കാര്യനിർവ്വഹണോദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, ഫോർമാന്മാർ, വിദഗ്ധരായ ക്രാഫ്റ്റ്മാന്മാർ തുടങ്ങിയവർ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പെടും.

7. വയോജനവിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിൽ വരുത്തണം. സ്റ്റേറ്റിലെ ഓരോ പൗരനെയും കാര്യപ്രാപ്തിയും കർമ്മശേഷിയുമുള്ള പൗരനാക്കുകയെന്നത് ജനാധിപത്യത്തെ യാഥാർത്ഥ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിന്ന് ആവശ്യമാണ്. ഇന്ത്യയിലെ പൊതുവായ സമീപനം വച്ചു നോക്കിയാൽ വയോജനവിദ്യാഭ്യാസമെന്നത് വയോജനസാക്ഷരതയാണെന്നു ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. കാരണം വ്യക്തമാണ്. കുട്ടി ഓടാൻ പഠിക്കും മുമ്പ് നടക്കാൻ പഠിച്ചിരിക്കണം. മുതിർന്നവർക്ക് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വ്യാപകമായ ഗുണം കിട്ടണമെങ്കിൽ ആദ്യം അവർ സാക്ഷരരാവണം.

8. എല്ലാ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയും അതിന്റെ വിജയത്തിന്ന് അദ്ധ്യാപകന്മാരെ ആശ്രയിക്കുന്നു. അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ—പ്രത്യേകിച്ചും പ്രാഥമികവിദ്യാലയത്തിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ—ഇന്നത്തെ പദവിയും വേതനവും പരിതാപകരമാണ്. ഇത് ഉയർത്തുകയും അദ്ധ്യാപകപരിശീലനം, തിരഞ്ഞെടുക്കൽ, സേവനവ്യവസ്ഥ എന്നിവ 1943—ലെ കേന്ദ്രഉപദേശകബോർഡ് അംഗീകരിച്ച നിലയിലേക്കെങ്കിലും അടിയന്തരമായി ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരണം.

9. മൂന്നും ആറും വയസ്സിനിടയിൽ വരുന്ന കുട്ടികൾക്ക് ഒരു തുടക്കമെന്ന നിലയിൽ 10,00,000 നഴ്സറി വിദ്യാലയങ്ങൾ തുടങ്ങാൻ വകകൊള്ളിച്ചിരിക്കണം.

10. ഹൈസ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ദൈർഘ്യം ആറു വർഷമായിരിക്കും. സാധാരണ ഗതിയിലുള്ള പ്രവേശനപ്രായം പതിനൊന്നു വയസ്സും. ഹൈസ്ക്കൂളിൽ ആ വിദ്യാഭ്യാസം പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ കഴിവുള്ളവർക്കു മാത്രം പ്രവേശനം നല്കിയാൽ മതിയാവുന്നതാണ്.

11. ഒരു ഇന്ത്യൻ സർവ്വകലാശാലാ ഗ്രാന്റ്സ് കമ്മറിറി രൂപവൽക്കരിക്കേണ്ടതാണ്.

12. സ്ക്കൂളിൽ മെഡിക്കൽ പരിശോധന നടത്തുന്നതിന്ന് ആവശ്യമായ സംവിധാനം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമായിരിക്കണം ഇത്. സ്കൂളിൽ ഹാജരാവുന്ന കുട്ടികളുടെ ആരോഗ്യം വളരെ പ്രധാനമാണ്. ഇത് ആരോഗ്യസംബന്ധിയായ വീക്ഷണം വച്ചു നോക്കിയാലും വിദ്യാഭ്യാസവീക്ഷണം വച്ചു നോക്കിയാലും പരമാർത്ഥമത്രേ. വേണ്ടത്ര യോഗ്യതയുള്ള ഡോക്ടർമാരെയും നഴ്സുമാരെയും കിട്ടാനില്ല എന്നതാണ് ഈ പരിപാടി നടപ്പിലാക്കുന്നതിൽ ഏറ്റവും വലിയ പ്രതിബന്ധം. സ്കൂളിൽ ഹാജരാവുന്നതിൽ കുറഞ്ഞത് അഞ്ചു ശതമാനം പേർക്കെങ്കിലും വൈദ്യ

സഹായം ആവശ്യമാണ്. ഓരോ കുട്ടിക്കും ഓരോ മെഡിക്കൽ റിക്കാർഡ് സൂക്ഷിച്ചിരിക്കണം. കുട്ടി സ്കൂൾ മാറുമ്പോൾ ഈ റിക്കാർഡും ഒപ്പമയക്കണം. കുട്ടിയുടെ നീളവും ഉയരവും വർഷത്തിൽ രണ്ടു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. ഇത് അദ്ധ്യാപകന്മാർ ചെയ്താൽ മതി. വൈദ്യപരിശോധനക്കു ശേഷം തുടർന്ന് ചികിത്സാപദ്ധതിയില്ലെങ്കിൽ അതു നിഷ്ഫലമായിത്തീരുന്നു. നഗരപ്രദേശങ്ങളിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുള്ള ക്ലിനിക്കുകൾ ഉണ്ടാക്കണം.

13. പ്രാഥമികവിദ്യാലയത്തിലെ കുട്ടികളെ ഉച്ചഭക്ഷണ പരിപാടിയിൽ സാധാരണ ഉൾപ്പെടുത്താറില്ല. വേണ്ടത്ര പോഷകാഹാരമില്ലാത്തതിന്റെ ഫലം അവരിൽ വ്യക്തമാണ്. അതുകൊണ്ട്, എല്ലാ കുട്ടികൾക്കും ഉച്ചഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്നതിന്നു പരിപാടി ഉണ്ടായിരിക്കണം. സാമ്പത്തികമായി കഴിവുള്ള രക്ഷിതാക്കന്മാർ അതിന്ന് ഉദാരമായ സംഭാവന നല്കുകയും വേണം.

14. കുട്ടിയുടെ വ്യക്തിഗതമായ ശുചിത്വബോധം, ഏറിയകൂറും, അദ്ധ്യാപകനെ ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നു. അദ്ധ്യാപകന്റെ ശുചിത്വബോധമല്ല കായികസ്ഥിതിയും പൊതുആരോഗ്യനിലയും ഉയർന്നതാവണം. അദ്ധ്യാപകപരിശീലനത്തിന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോൾ തന്നെ വൈദ്യപരിശോധന ആവശ്യമാണ്. കായികപരിശീലനത്തിന്നുള്ള അദ്ധ്യാപകന്ന് ആരോഗ്യകാര്യങ്ങളിൽ കൂടി പരിശീലനം നല്കേണ്ടതാണ്.

15. മാനസികവും കായികവുമായ അപര്യാപ്തതകളും വൈകല്യങ്ങളും ഉള്ള കുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം, വിദ്യാഭ്യാസ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിന്റെ പ്രധാനചുമതലകളിൽ ഒന്നാവണം. ഇതുവരെ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറ് ഒരു താല്പര്യവും കാണിച്ചിട്ടില്ല. അംഗവൈകല്യമുള്ള കുട്ടികളെ മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്ന് കഴിയുന്നത്ര അകറ്റിനിർത്തുകയാണ് വേണ്ടത്. അന്ധരും ബധിരരുമായവർക്ക് പ്രത്യേകം വിദ്യാഭ്യാസം ആവശ്യമാണ്.

16. വിദ്യാഭ്യാസഭരണത്തിലെ ഒരു പ്രധാനഘടകമായി 'എംപ്ലോയ്മെൻറ് ബ്യൂറോ' ആവശ്യമാണ്. അതുകൊണ്ടു നടത്താൻ പ്രത്യേകം പരിശീലനം ലഭിച്ച അദ്ധ്യാപകന്മാരും ഉണ്ടായിരിക്കണം.

17. വിദ്യാഭ്യാസഭരണത്തിന്റെ മുഖ്യഘടകം സംസ്ഥാനഗവൺമെൻറാവണം. സർവ്വകലാശാല, ഉയർന്ന സാങ്കേതിക വിദ്യാഭ്യാസം എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അവയുടെ പ്രവർത്തനത്തെ അഖിലേന്ത്യാടിസ്ഥാനത്തിൽ സംയോജിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.

ഈ റിപ്പോർട്ട് ഒരു ചൈനീസ് പഴഞ്ചൊല്ല് ഉദ്ധരിച്ചു കൊണ്ടാണ് സമാപിക്കുന്നത്.

> നിങ്ങൾ ഒരു വർഷത്തേക്കാണ് ആസൂത്രണം ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ ധാന്യം നടുക.
>
> നിങ്ങൾ പത്തു വർഷത്തേക്കാണ് ആസൂത്രണം ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ മരം നടുക.
>
> നിങ്ങൾ നൂറുവർഷത്തേക്ക് ആസൂത്രണം ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ മനുഷ്യനെ നടുക.

(7) അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസം (1937)

വാർദ്ധാവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി, ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമാവണം വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന തത്വം അംഗീകരിക്കുന്നു. 1937 ഒക്ടോബർ 22, 23 തീയതികളിൽ ഗാന്ധിജിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ വാർദ്ധയിൽ ചേർന്ന വിദ്യാഭ്യാസകാര്യ തല്പരരുടെ യോഗത്തിൽ വച്ചാണ് ഈ ആശയത്തിന്നു മൂർത്ത രൂപം ലഭിച്ചത്. സമ്മേളനത്തിന്റെ പര്യാലോചനക്കായി ഗാന്ധിജി താഴെ പറയുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചു.

1. ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം രാജ്യത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ യാതൊരു തരത്തിലും നിറവേറ്റുന്നില്ല. പഠനത്തിന്റെ എല്ലാ ഉന്നതശിഖരങ്ങളിലും ഇംഗ്ലീഷ് അദ്ധ്യയനഭാഷയായതു മൂലം ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച അല്പം ചിലരും വിദ്യാഭ്യാസമില്ലാത്ത ബഹുജനങ്ങളും തമ്മിൽ ഒരു സ്ഥിരമായ വിടവു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. ഇത് വിജ്ഞാനം സാധാരണ ജനങ്ങളിലേക്ക് വ്യാപിക്കുന്നതിനെ തടഞ്ഞു നിർത്തി. ഇംഗ്ലീഷിനു നല്കിയ ഈ അമിതപ്രാധാന്യം വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവർക്ക് ജീവിതകാലത്തേക്കു മുഴുവൻ ഒരു ഭാരമായിത്തീരുകയും അതവരെ മാനസികമായി വികലരാക്കുകയും സ്വന്തം നാട്ടിൽ വിദേശികളാക്കുകയും ചെയ്തു. തൊഴിൽപരമായി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അഭാവം വിദ്യാഭ്യാസമുള്ള വർഗ്ഗത്തെ സൃഷ്ടിപരമായ തൊഴിലിന്ന് അപര്യാപ്തരാക്കുകയും അങ്ങനെ ശാരീരികമായി അവർക്കൊരു വിന വരുത്തി വക്കുകയും ചെയ്തു. പഠിപ്പിക്കുന്ന അല്പം കാര്യങ്ങൾ തന്നെ വേഗം മറക്കുന്നതു കൊണ്ടും അവയ്ക്ക് ഗ്രാമങ്ങളെയോ നഗരങ്ങളെയോ അടിസ്ഥാനമാക്കി നോക്കുമ്പോൾ യാതൊരു വിലയും ഇല്ലെന്നതു കൊണ്ടും പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു ചെലവിടുന്നതുക മുഴുവൻ വെറും ദുർവ്യയമാണ്. ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം കൊണ്ടുള്ള നേട്ടങ്ങൾ പ്രധാനമായും നികുതിദായകന്മാർക്കല്ല കിട്ടുന്നത്; അവരുടെ കുട്ടികൾക്ക് വളരെ കുറച്ചേ കിട്ടുന്നുള്ളു.

ഗാന്ധിജി

2. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം കുറഞ്ഞത് എട്ടു വർഷത്തേക്കെങ്കിലും നീട്ടണം. പത്താം തരം വരെയുള്ള കാലം കൊണ്ടു നേടുന്ന പൊതുവിജ്ഞാനം മുഴുവൻ അതിലടങ്ങണം; ഇംഗ്ലീഷ് എടുത്തു കളയുകയും സാരവത്തായ ഒരു തൊഴിൽപരിശീലനം ഉൾപ്പെടുത്തുകയും വേണം.

3. ബാലന്മാരുടെയും ബാലികമാരുടെയും സർവ്വതോമുഖമായ അഭിവൃദ്ധിക്ക് എല്ലാ അഭ്യസനവും, കഴിയുന്ത്ര ആദായകരമായ തൊഴിൽ വഴി പഠിപ്പിക്കണം. മറെറാരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, തൊഴിലുകൾ കൊണ്ട് രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ സാധിക്കണം; തന്റെ അധ്വാനപരമായ ഉൽപന്നങ്ങളിലൂടെ വിദ്യാഭ്യാസച്ചെലവ് വഹിക്കാൻ വിദ്യാർത്ഥിക്കു പ്രാപ്തിയുണ്ടാവണം. അതേ സമയം അയാളിൽ (അവളിൽ) ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന പുരുഷനെ (സ്ത്രീയെ) ആ തൊഴിലിലൂടെ പൂർണ്ണമായി വളർത്തിയെടുക്കുക. വിദ്യാർത്ഥിയുടെ അധ്വാനത്തിൽ നിന്നുള്ള ആദായം കൊണ്ട് ഭൂമി, കെട്ടിടം, പഠനസാമഗ്രികൾ എന്നിവയുടെ ചെലവ് നിർവ്വഹിക്കേണമെന്ന് ഉദ്ദേശമില്ല.

4. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം സ്വകാര്യഉദ്യമങ്ങൾക്കു വിട്ടു കൊടുക്കണം. വിവിധവ്യവസായങ്ങളുടെയും സാങ്കേതികകലകളുടെയും സാഹിത്യവിദ്യയുടെയും സുന്ദരകലകളുടെയും ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറാനായിരിക്കണം അതുദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നത്. സ്റേറററ് സർവ്വകലാശാലകൾ വെറും പരീക്ഷാസമിതികൾ ആവണം. പരീക്ഷയ്ക്ക് ഈടാക്കുന്ന ഫീസു കൊണ്ട് അവ സ്വയംപര്യാപ്തമാവണം.

ഗാന്ധിജി നല്കിയ ഈ അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളെ ആധാരമാക്കി ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി എഴുതിയുണ്ടാക്കുന്നതിന്ന് വാർദ്ധാസമ്മേളനം 1937 ഒക്ടോബർ 23-ന് ഒരു പ്രമേയം മൂലം ഡോ. സക്കീർ ഹുസയിനിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നിയമിക്കപ്പെട്ട കമ്മററിയോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. 1937 ഡിസംബർ 2-ന് പ്രസ്തുത കമ്മററി അതിന്റെ റിപ്പോർട്ട് ഗാന്ധിജിക്കു സമർപ്പിച്ചു.

അനുയോജ്യവും ഉല്പാദനക്ഷമവുമായ തൊഴിലിലൂടെ ശിശുക്കളെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുകയെന്ന ആശയത്തിന്ന് ഇന്നു സാർവ്വത്രികാംഗീകാരം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു.

മനശ്ശാസ്ത്രപരമായി നോക്കിയാൽ ഇത് അഭിലഷണീയമാണ്. കാരണം, വെറും അക്കാദമിക്ക് പഠനത്തിന്റെയും സിദ്ധാന്തപഠനത്തിന്റെയും മടുപ്പിക്കുന്ന ആധിപത്യത്തിൽ നിന്ന് ഇതു കുട്ടിയെ മോചിപ്പിക്കുന്നു. ബുദ്ധിപരവും പ്രായോഗികവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെ സമന്വയിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് ഇതു ശാരീരികവും മാനസികവുമായ വളർച്ച നല്കുന്നു.

സാമൂഹ്യമായി നോക്കിയാൽ രാജ്യത്തിലെ മുഴുവൻ കുട്ടികളും പങ്കാളികളായി കൊണ്ട് ഉല്പാദനക്ഷമമായ പ്രായോ

ഗികപ്രവർത്തനത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നത്, ബുദ്ധിപരവും ശാരീരികവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളും തമ്മിൽ ഇന്നുള്ള അന്തരത്തെ ലഘൂകരിക്കുന്നതിന്നു സഹായിക്കും. മനുഷ്യസാഹോദര്യത്തിലും അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ അന്തസ്സിലും യഥാർത്ഥബോധം വളർത്തുകയും ചെയ്യും.

സാമ്പത്തികമായി നോക്കിയാൽ ഈ പദ്ധതി, ബുദ്ധിപൂർവ്വമായി, കാര്യക്ഷമതയോടെ നടപ്പിലാക്കുകയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നവരുടെ ഉല്പാദനക്ഷമത വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ഒഴിവുസമയം പ്രയോജനപ്രദമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു സഹായിക്കുകയും ചെയ്യും.

വെറും വിദ്യാഭ്യാസവീക്ഷണം വച്ചു നോക്കിയാൽ അറിവിന്ന് കൂടുതൽ മൂർത്തമായ രൂപവും യാഥാർത്ഥ്യബോധവും നല്കും. അറിവ്, അങ്ങനെ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതായിത്തീരും.

ഈ പദ്ധതിയുടെ കരിക്കുലം മൂന്നു കേന്ദ്രങ്ങളെ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്—ഭൗതിക സാഹചര്യം, സാമൂഹ്യപരിതസ്ഥിതി; കൈത്തൊഴിൽ എന്നിവയാണത്. ഈ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ശിശുവെ കേന്ദ്രമാക്കിയുള്ളതല്ല എന്ന വിമർശനത്തിനു കഴമ്പൊന്നുമില്ല. കുട്ടിയുടെ സാമൂഹ്യമായ ചുറ്റുപാടുകളെയും പ്രോത്സാഹകമായ പ്രവർത്തനത്തെയും കേന്ദ്രമായി സ്വീകരിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയെ പുസ്തകപ്രധാനമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വക്താക്കൾ, ശിശുകേന്ദ്രമാക്കിയുള്ളതല്ല എന്നു പറയുന്നത് അസംബന്ധമാണ്. വിദ്യാലയം പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും പരീക്ഷണങ്ങളുടെയും കേന്ദ്രമാക്കണം. മറ്റാരെങ്കിലും പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്ന വസ്തുതകൾ ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള നിർജ്ജീവകേന്ദ്രം ആയിരിക്കരുത്. അതു കൊണ്ട് എല്ലാ അറിവും യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉൾകൊള്ളണം എന്ന സിദ്ധാന്തത്തെ ഈ റിപ്പോർട്ട് കേന്ദ്രതത്വമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഏത് ഉത്തമമായ കരിക്കുലത്തെയും, അദ്ധ്യാപകൻ ശരിയായ രീതിയിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ, വിരസവും കേവലം മൃതപ്രായമായ ചടങ്ങും ആയി മാറിയേക്കും. അതു കൊണ്ട്, ഈ പദ്ധതിയുടെ വിജയം അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ സജീവമായ പങ്കാളിത്തത്തെ ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി, സോഷ്യൽ സ്റ്റഡിയും സയൻസും വസ്തുതകളുടെ ക്യാറ്റലോഗ് എന്ന നിലയ്ക്കാണ് അദ്ധ്യാപകന്മാർ തയ്യാറാക്കുന്നതെങ്കിൽ കുട്ടികൾ വെറും കേൾവിക്കാരെന്ന നിലയ്ക്ക് അവ ഉൾക്കൊള്ളുകയും കരിക്കുലം കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്ന സജീവ പങ്കാളിത്തം അതോടെ അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്യും. പഠിപ്പിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾക്ക് പരസ്പരബന്ധം ഉണ്ടാവണമെന്നു മാത്രമല്ല അവ യഥാർത്ഥമായ ജീവിതസാഹചര്യത്തിൽ നിന്ന്

ഉദ്ഭവിച്ചതാവുകയും വേണം. ഉദാഹരണത്തിന്ന്, ഭൂമിശാസ്ത്രവും പ്രകൃതിപാഠവും ചെറിയ ക്ലാസ്സിൽ പഠിപ്പിക്കുമ്പോഴും അത് ഋതുഭേദമനുസരിച്ച് മാറിവരുന്ന കാലത്തു വേണം പഠിപ്പിക്കാൻ. അങ്ങനെ വരുമ്പോഴും, പ്രകൃതിയെ നിരീക്ഷിക്കുന്നതിന്ന് കുട്ടിക്ക് ഒരു തുടക്കം കിട്ടുന്നു.

ഏഴു വർഷത്തെ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ രൂപരേഖയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട വശങ്ങളും ഇവയാണ്.

1. പൂർണ്ണവിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞ് പുറത്തു വരുമ്പോഴും ജീവിതാവലംബമായി കൈക്കൊള്ളാവുന്ന ഏതെങ്കിലും കൈത്തൊഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി തിരഞ്ഞെടുക്കണം. താഴെ പറയുന്ന തൊഴിലുകളും അതിന്നുതകും.

(a) നൂല്പും നെയ്ത്തും
(b) മരപ്പണി
(c) കൃഷി
(d) പച്ചക്കറി, പഴം കൃഷി
(e) തോൽപ്പണി
(f) മുമ്പറഞ്ഞ നിബന്ധനകളും നിറവേറ്റാൻ പറ്റിയതും പ്രാദേശികമായ സാഹചര്യങ്ങൾക്ക് ഇണങ്ങിയതുമായ മറേതെങ്കിലും കൈത്തൊഴിൽ

2. മാതൃഭാഷയിലുള്ള ശരിയായ ശിക്ഷണം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ശരിയായ അടിത്തറയാണ്. ഫലപ്രദമമാം വിധം സംസാരിക്കുന്നതിന്നും തെറ്റു കൂടാതെ വ്യക്തമായി എഴുതുന്നതിന്നും പ്രാവീണ്യം നേടുന്നില്ലെങ്കിൽ ചിന്തയിൽ വൈദഗ്ധ്യവും ആശയിൽ വ്യക്തതയും ഉണ്ടാവില്ല. കുട്ടിയുടെ സൗന്ദര്യബോധത്തിന്റെ പ്രകൃതിസിദ്ധമായ പ്രകാശനമാദ്ധ്യമവും ആസ്വാദനമാദ്ധ്യമവും മാതൃഭാഷയാണ്. ഭാഷാശിക്ഷണത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കുകയാണെങ്കിൽ സാഹിത്യാസ്വാദനം ആനന്ദപ്രദവും സൃഷ്ടിപരമായ സിദ്ധിയും ആയിത്തീരും. ഏഴു വർഷത്തെ പഠനം പൂർത്തിയാവുമ്പോഴേയ്ക്കും ഭാഷയുടെ കാര്യത്തിൽ താഴെ ചേർത്ത സിദ്ധികളും കൈവരിച്ചിരിക്കണം.

(a) തടസ്സമില്ലാതെ, സ്വാഭാവികരീതിയിൽ, ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ ചുറ്റുമുള്ള വസ്തുക്കളെയും ആളുകളെയും സംഭവങ്ങളെയും കുറിച്ചു സംഭാഷണം നടത്താൻ കഴിയണം.

(b) ദൈനംദിനപ്രാധാന്യമുള്ള എന്തെങ്കിലും വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് കാര്യകാരണബന്ധത്തോടെ വ്യക്തവും ലളിതവും പ്രസക്തവുമായ നിലയിൽ സംസാരിക്കാൻ കഴിയണം.

(c) ബുദ്ധിപൂർവ്വം, നിശ്ശബ്ദമായി വേഗത്തിൽ വായിക്കുന്നതിന്നു കഴിയണം. അതു കൈയെഴുത്തായാലും അച്ചടിയായാലും സാധിക്കണം.

(d) വ്യക്തമായി, ധാരണയോടെ, ഉച്ചത്തിൽ, ഗദ്യ–പദ്യങ്ങളും വായിക്കുന്നതിന്നു കഴിയണം.

(e) നിഘണ്ടുക്കളും, വിജ്ഞാനകോശങ്ങളും, റഫറൻസ് പുസ്തകങ്ങളും എന്നിവ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും ഗ്രന്ഥശാല പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും പുസ്തകത്തിലെ ഉള്ളടക്കവും സൂചികയും പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും പരിശീലനം ലഭിക്കണം.

(f) നല്ല വേഗതയിൽ വൃത്തിയായും തെറ്റു കൂടാതെയും എഴുതുന്നതിന്നു കഴിയണം.

(g) നിത്യജീവിതത്തിലെ സംഭവങ്ങളെ ഋജുവും വ്യക്തവുമായ രീതിയിൽ വിവരിച്ചെഴുതാൻ കഴിയണം.

(h) വ്യക്തിപരമായ കത്തും വ്യാപാരസംബന്ധിയായ സാധാരണ കത്തും എഴുതുന്നതിന്നു കഴിവുണ്ടാവണം.

(i) പ്രസിദ്ധരായ എഴുത്തുകാരുടെ കൃതികളുമായി പരിചയവും അവയിൽ താല്പര്യം ജനിപ്പിക്കുന്ന വിധം സാമാന്യജ്ഞാനവും ഉണ്ടാവണം.

3. സാധാരണ ഗതിയിലുള്ള സംഖ്യാഗണിതത്തിലും ജ്യോമിത്രികപ്രശ്നങ്ങളിലും ഇവ–കൈത്തൊഴിലിൽ നിന്നും ഗാർഹികപ്രശ്നങ്ങളിൽ നിന്നും ചുറ്റുപാടുകളിൽ നിന്നും ഉദ്ഭവിച്ചവയാവണം–ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്ന വിധം ഗണിതശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കണം. ബിസിനസ്സ് ഇടപാടുകളും, ബുക്ക് കീപ്പിങ്ങ് എന്നിവയിലും പരിചയം വേണം.

4. ലോകജനതയുടെയും പ്രത്യേകിച്ച് ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെയും പുരോഗതിയിൽ താല്പര്യം ജനിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിൽ സാമൂഹ്യപാഠം ആസൂത്രണം ചെയ്തിരിക്കണം. തന്റെ സാമൂഹ്യവും ഭൂമിശാസ്ത്രപരവുമായ ചുറ്റുപാടുകളെക്കുറിച്ചു ശരിയായ ധാരണ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നും അതു മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും പ്രേരണ നല്കുന്നതിന്നും സാമൂഹ്യപഠനം സഹായിക്കണം.

മാതൃഭൂമിയുടെ നേരെ സ്നേഹം വളർത്തുന്നതിന്നും അതിന്റെ ഭൂതകാലത്തെക്കുറിച്ച് ആദരവ് ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നും സ്നേഹം, സത്യം, നീതി എന്നിവയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ഭാവിയിൽ വിശ്വാസമുണ്ടാക്കുന്നതിന്നും സാധിക്കണം. നീതിബോധവും പൗരന്റെ ചുമതലാബോധവും വളർത്തുന്നതിന്നു സഹായിക്കണം. വിശ്വസ്തനായ ഒരു സഹചാരിയും വിശ്വസ്തനായ ഒരു അയൽക്കാരനും ആയി വളരത്തക്ക വിധം വ്യക്തിഗതവും സാമൂഹ്യവുമായ നന്മകളും വളർത്തിയെടുക്കണം. ലോക

മതങ്ങളുടെ നേരെ സ്വാഭാവികമായ ബഹുമാനം വളർത്തിയെടുക്കണം. ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു ലഘുരൂപരേഖ അറിഞ്ഞിരിക്കണം. ജനങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യവും സാംസ്കാരികവുമായ വളർച്ചയുടെ വിവിധഘട്ടങ്ങൾക്ക് ഊന്നൽ കൊടുക്കണം. താഴെ ക്ലാസ്സിൽ ജീവചരിത്രപഠനത്തിന്റെ രൂപത്തിലും ഉയർന്ന ക്ലാസ്സുകളിൽ സാംസ്കാരികവും സാമൂഹ്യവുമായ പഠനം എന്ന രീതിയിലും അതു കൈകാര്യം ചെയ്യണം. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ മഹാന്മാരായ വിമോചകന്മാരുടെയും സമാധാനസംരംഭങ്ങളുടെയും വിജയത്തിന്റെയും കഥ അതിൽ മുഖ്യസ്ഥാനം പിടിക്കണം— ദേശീയോത്സവങ്ങളും 'ദേശീയവാര'ങ്ങളും കൊണ്ടാടുകയെന്നത് വിദ്യാലയത്തിലെ നിത്യജീവിതത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാവണം. പൊതുഉപയോഗസ്ഥാപനങ്ങൾ, പഞ്ചായത്തിന്റെ പ്രവർത്തനരീതി, പൊതുജനസേവകരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കർത്തവ്യങ്ങൾ, ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് ബോർഡിന്റെയും മുനിസിപ്പാലിറ്റിയുടെയും ഘടന, വോട്ടിന്റെ പ്രാധാന്യം, ജനപ്രതിനിധികം നടത്തുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളുടെ വളർച്ചയും സവിശേഷതയും എന്നിവ കുട്ടികൾ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം. സ്കൂളിൽ സ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും നടത്തുകയും വേണം. പ്രധാനപ്പെട്ട ആനുകാലികസംഭവങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികൾ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം. ലോകഭൂമിശാസ്ത്രവും കുറെക്കൂടി വിശദമായ നിലയിൽ ഇന്ത്യൻ ഭൂമിശാസ്ത്രവും കുട്ടികൾ അറിഞ്ഞിരിക്കണം. സസ്യമൃഗമനുഷ്യജാലത്തെക്കുറിച്ചും കാലാവസ്ഥ, ഋതുഭേദങ്ങൾ, താപമർദ്ദങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയും ഭൂമിശാസ്ത്രപഠനത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കണം. മേപ്പ് ഉണ്ടാക്കുന്നതും അതു പഠിപ്പിക്കുന്നതും നിർമ്മോന്നതവ്യത്യാസം ഗ്രഹിക്കുന്നതും അതിന്റെ ഭാഗമാവണം.

5. പ്രകൃതിശാസ്ത്രപഠനത്തിൽ പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചു ബുദ്ധിപൂർവ്വവും ആസ്വാദനപൂർവ്വവുമായ പഠനം സാധിക്കണം. നിരീക്ഷണത്തിലെ കൃത്യത, സാഹചര്യങ്ങളെ പരീക്ഷണത്തിലൂടെ നിർണ്ണയിക്കാനുള്ള കഴിവ്, ശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ, പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങൾ, മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രയോജനം എന്നിവയ്ക്കു പുറമേ പ്രസിദ്ധരായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ജീവചരിത്രവും അവർ സഹിച്ച ത്യാഗങ്ങളും വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുത്തുകൊണ്ട് അവരുടെ വളരുന്ന മനസ്സിൽ ശാസ്ത്രാന്വേഷണത്തിന്നുള്ള ദാഹം കുത്തിവയ്ക്കണം. ചുറ്റുമുള്ള സസ്യങ്ങൾ, വിളകൾ, മൃഗങ്ങൾ, പക്ഷികൾ, പരിസ്ഥിതി എന്നിവയും കാലമാറ്റങ്ങളും വിളയും അതുമായുള്ള ബന്ധവും പഠിപ്പിക്കണം. സസ്യങ്ങളുടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങൾ, അവയുടെ പ്രത്യുല്പാദനരീതി തുടങ്ങിയവ അറിഞ്ഞിരിക്കണം. കൃമികീടങ്ങൾ തുടങ്ങി മനുഷ്യന്റെ മിത്രങ്ങളും ശത്രുക്കളുമായ ജന്തുക്കളെക്കുറിച്ചു പഠിക്കണം. വ്യക്തിഗ

തവും പരിതസ്ഥിതിയിലും ഉള്ള ശുചീകരണത്തിന്നു പ്രാധാന്യം നല്കണം.

6. ചിത്രംവര അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരു മുഖ്യഭാഗമാണ്. രൂപങ്ങളും വർണ്ണഭേദങ്ങളും സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിക്കുന്നതിന്ന് ഇതു കുഞ്ഞിനെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നു. രൂപത്തിന്റെ ഓർമ്മ മനസ്സിൽ പതിപ്പിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയിലും കലയിലുമുള്ള സുന്ദരവസ്തുക്കളുടെ നേരെ അതു താല്പര്യം വളർത്തുന്നു. അഭികാമ്യമായ രൂപങ്ങളുടെയും അലങ്കാരങ്ങളുടെയും നേരെ താല്പര്യം വളർത്തുന്നു. സസ്യങ്ങൾ, മൃഗങ്ങൾ, മനുഷ്യരൂപം തുടങ്ങിയവയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ഇതു വളർത്തിയെടുക്കാം. തോതു വച്ചു രൂപം, ഭൂപടം എന്നിവ വരയ്ക്കുന്നതിന്നുള്ള പരിശീലനവും ലഭിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ നാലു വർഷത്തെ ചിത്രരചന വായനയെയും പാഠചിത്രണത്തെയും പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തെയും കൈത്തൊഴിലിനെയും ആശ്രയിച്ചാവണം. അവസാനത്തെ മൂന്നു വർഷം ഡിസൈൻ, അലങ്കരണം, ഉപകരണത്തെ ഉപജീവിച്ചുള്ള ചിത്രം എന്നിവയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം നല്കണം.

7. ഈ ദേശീയവിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ആശയവിനിമയത്തിന്ന് ഒരു പൊതുഭാഷ അറിഞ്ഞിരിക്കണം. അതു കൊണ്ട് ഹിന്ദുസ്ഥാനി ഒരു നിർബന്ധവിഷയമായി പഠിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. പ്രായപൂർത്തിയെത്തിയ പൗരൻ എന്ന നിലയ്ക്ക് അവർ ഇന്ത്യയിലെ മറേതു പ്രദേശത്തുള്ളവരുമായും സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്നു കഴിവുള്ളവരാവണം. ഹിന്ദുസ്ഥാനി സംസാരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾക്ക് ദ്വിഭാഷ മാതൃഭാഷ ആയിരിക്കും. അവർ ഹിന്ദി–ഉറുദു ലിപികൾ പഠിക്കേണ്ടതാണ്. ഹിന്ദുസ്ഥാനി സംസാരഭാഷയല്ലാത്ത പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾ അഞ്ചും ആറും ക്ലാസ്സുകളിൽ ഇതു നിർബന്ധവിഷയമായി പഠിക്കേണ്ടതും ഏതെങ്കിലും ഒരു ലിപി പഠിച്ചാൽ മതിയാവുന്നതുമാണ്. അഞ്ചാമത്തെ ഗ്രെയിഡ് വരെ ആൺകുട്ടികൾക്കും പെൺകുട്ടികൾക്കും പഠിക്കാനുള്ള സിലബസ്സ് ഒന്നു തന്നെ ആയിരിക്കും. എന്നാൽ നാലും അഞ്ചും ഗ്രെയിഡിൽ എത്തുമ്പോഴേക്കും പെൺകുട്ടികൾക്കു പഠിക്കാനുള്ള സാമാന്യശാസ്ത്രത്തിൽ ഗൃഹശാസ്ത്രത്തിന്ന് സ്ഥാനം നല്കത്തക്ക വിധം ഭേദഗതികൾ വരുത്തണം. ആറും ഏഴും ഗ്രെയിഡിൽ പെൺകുട്ടികൾക്ക് അടിസ്ഥാനകൈത്തൊഴിലിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഗൃഹശാസ്ത്രത്തിൽ കൂടുതൽ ഗഹനമായ പാഠ്യപദ്ധതി ഉണ്ടാവണം.

8. കരിക്കുലത്തിലെ വിഷയവിഭജനം ഇങ്ങനെ ആയിരിക്കും.

അടിസ്ഥാനകൈത്തൊഴിൽ	3 മണിക്കൂർ	20 മിനിട്ട്
പാട്ട്, ഡ്രോയിങ്ങ്, ഗണിതം		40 മിനിട്ട്
മാതൃഭാഷ		40 മിനിട്ട്
സാമൂഹ്യപാഠം, സാമാന്യശാസ്ത്രം		30 മിനിട്ട്
കായികപരിശീലനം		10 മിനിട്ട്
ഇടനേരം		10 മിനിട്ട്
ആകെ		5മ.30 മിനിട്ട്

ക്രാഫ്റ്റിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ച് അതിന്നായി നീക്കി വച്ച സമയത്തിൽ വ്യത്യാസം വരാം. പക്ഷേ മേലെ ചേർത്ത സമയത്തിൽ കൂടുതൽ അതിന്നായി നീക്കിവയ്ക്കാൻ പാടില്ല.

9. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നിലവിലുള്ള പരീക്ഷാരീതി രാജ്യത്തിന്ന് ഒരു ശാപമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ചീത്തയായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം കൂടുതൽ ചീത്തയായ ഒരു പരീക്ഷാരീതി കൊണ്ട് ആർക്കും പ്രയോജനമില്ലതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഓരോ ഗ്രെയിഡിൽ നിന്നും മെലേ ഗ്രെയിഡിലേക്കുള്ള കയറ്റം, കുട്ടിയുടെ നേട്ടത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സ്ക്കൂൾ റിക്കാർഡുകൾ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ച് അദ്ധ്യാപകന്മാർ തന്നെ നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസബോർഡ്, ഓരോ വിഭാഗത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെയും വർഷത്തിൽ ഒരു തവണ പരിശോധിക്കണം. ചെയ്തു കഴിഞ്ഞതിനെ വീണ്ടും ആവർത്തിക്കുന്നതിൽ നിന്നും വിദ്യാർത്ഥിയെ മോചിപ്പിക്കുവാൻ ആവുന്നത്ര പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു ക്ലാസ്സിലെ ഭൂരിപക്ഷം കുട്ടികളും 'തോല്ക്കുന്നു' വെങ്കിൽ ആ അദ്ധ്യാപകന്റെ പ്രവർത്തനത്തെയാണ് നിരീക്ഷിക്കേണ്ടത്. വിദ്യാഭ്യാസബോർഡ് അതിന്റെ കീഴിലുള്ള വിദ്യാലയങ്ങളുടെ കാര്യക്ഷമത ഇടയ്ക്കിടെ പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്. അടിസ്ഥാനതൊഴിലിൽ കുട്ടികൾ നേടിയ പ്രാവീണ്യം, ചുറ്റുമുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ മേന്മയ്ക്ക് വിദ്യാർത്ഥികളും അദ്ധ്യാപകന്മാരും നല്കിയ സംഭാവന ഇവയെ മുൻനിർത്തിയാവണം ഈ പരിശോധന.

10. ഒരു ക്ലാസ്സിന്റെ ശരാശരി വിദ്യാർത്ഥിസംഖ്യ മുപ്പതിൽ കൂടാൻ പാടില്ല. അദ്ധ്യാപകന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോൾ അതതു പ്രദേശക്കാർക്കു മുൻഗണന നല്കണം. അദ്ധ്യാപകപരിശീലനത്തിനുള്ള സ്ഥാപനങ്ങൾ, താമസിച്ചു പഠിക്കാൻ സൗകര്യമുള്ളതാവണം. എല്ലാ വിശ്വാസക്കാരും വിഭാഗക്കാരും അവിടെ ഒപ്പം താമസിച്ചു പഠിക്കേണ്ടതാണ്. ഔദ്യോഗികമായ വിദ്യാഭ്യാസബോർഡിന്നു പുറമെ വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ധന്മാരെ ചേർത്ത് അനൗദ്യോഗികമായ ഒരു സ്വതന്ത്രബോർഡ്—ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുള്ള ഒരു കേന്ദ്രബോർഡ്—രൂപവൽക്കരിക്കേണ്ടതും ഭരണപരമായ ചുമതലയിൽ നിന്ന് ഈ

ബോർഡ് സ്വതന്ത്രമായിരിക്കേണ്ടതുമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നയവും പരിപാടിയും സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ ഉപദേശം നല്കുക, അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സ്ഥിതിവിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുക, ഗവേഷണം നടത്തുക എന്നിവയാവണം ലക്ഷ്യങ്ങൾ.

(8) സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിഷൻ (1948–49)

''ഇന്ത്യയിലെ സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചു പഠിച്ചു റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യുന്നതിന്നും രാജ്യത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെയും ഭാവിയിലെയും ആവശ്യങ്ങൾക്കുതകും വിധം പരിഷ്കരണനടപടികൾ ശുപാർശ ചെയ്യാനും'' ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റ് 1948 നവമ്പറിൽ ഒരു സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിഷനെ നിയമിച്ചു. ഡോ. എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ ചെയർമാനും ലക്നോ സർവ്വകലാശാലയിലെ എൻ. കെ. സിദ്ധാന്ത സെക്രട്ടറിയുമായിരുന്ന ആ കമ്മിഷനിൽ അവരുൾപ്പെടെ പത്ത് അംഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ രണ്ടു പേർ അമേരിക്കക്കാരായിരുന്നു. കമ്മിഷന്റെ റിപ്പോർട്ട് ബൃഹത്തും ഒരു വിദ്യാഭ്യാസരേഖയെന്ന നിലയിൽ സുപ്രധാനവുമാണ്. എഴുനൂറിനാല്പത്തിയേഴു പേജുള്ള ഒന്നാം വാല്യത്തിൽ 207 ശുപാർശകൾ ഉണ്ട്. വിദ്യാലയപ്രവേശനം, അദ്ധ്യാപനവും ഗവേഷണവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം, പാഠ്യപദ്ധതി, അദ്ധ്യാപകന്റെ സേവനവ്യവസ്ഥകൾ തുടങ്ങിയ എല്ലാ വശങ്ങളും സാമാന്യം സമഗ്രമായി റിപ്പോർട്ട് ചർച്ചചെയ്യുന്നു.

1. 1947 ആഗസ്റ്റ് 15–നു ശേഷം ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ മണ്ഡലങ്ങളിൽ വമ്പിച്ച പരിവർത്തനങ്ങൾ സംഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതു കൊണ്ട്, അക്കാദമിക്ക് പ്രശ്നങ്ങൾക്കും നൂതനമായ ഒരു മാറ്റം കൈവന്നിരിക്കുന്നു. സർവ്വകലാശാലയുടെ കർത്തവ്യത്തെക്കുറിച്ചും ഉത്തരവാദിത്വത്തെക്കുറിച്ചും കുറെക്കൂടി വ്യാപകമായ ഒരു ബോധമാണ് ഇന്നു നിലവിലുള്ളത്. രാജ്യത്തിന്റെ സാഹിത്യപരവും ശാസ്ത്രീയവും സാങ്കേതികവും തൊഴിൽപരവുമായ ആവശ്യങ്ങളെ നേരിടുന്നതിന്ന് സർവ്വകലാശാലകൾ സന്നദ്ധമാവണം. ദാരിദ്ര്യം, രോഗം, അജ്ഞത എന്നിവയിൽ നിന്ന് ആവുന്നത്ര കുറച്ചു സമയം കൊണ്ടു മോചനം നേടാൻ ശാസ്ത്രീയവും സാങ്കേതികവുമായ മാർഗങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന് രാജ്യത്തെ സന്നദ്ധമാക്കാനുള്ള ക്ഷമ സർവ്വകലാശാലകളുടെതാണ്.

2. ഭൂതകാലം എല്ലാം കൊണ്ടും പൂർണ്ണമായിരുന്നുവെന്നും ഭാവിയിൽ ആ പൂർണ്ണത കൈവരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നുമുള്ള വിനാശകാരിയായ ധാരണ നാം ഉപേക്ഷിക്കണം. നമ്മുടെ സാംസ്കാരികജീവിതം എന്നും ചൈതന്യപൂർണ്ണമാവണമെങ്കിൽ

ഭൂതകാലത്തിൽ കെട്ടിക്കിടക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ആദർശങ്ങളെ കൈവെടിയുന്നതിന്നും പുതിയ സ്വപ്നങ്ങൾ കാണാനും നാം സന്നദ്ധരാവണം. മനുഷ്യവർഗത്തിന്നു നേടാനുള്ള കാര്യങ്ങൾ വച്ചു നോക്കിയാൽ നേടിയ കാര്യങ്ങൾ തുച്ഛങ്ങളാണ്. വർത്തമാനകാലമെന്നത് ഭൂതകാലത്തിന്റെ സംക്ഷേപവും ഭാവിയുടെ പ്രവചനവും ചേർന്നതാണ്. ബുദ്ധിപരമായ സാഹസികയാത്രയുടെ കേന്ദ്രമാവണം സർവ്വകലാശാല.

3. നമ്മുടെ യുവാക്കളെ വിദ്യയഭ്യസിപ്പിക്കുന്നത് ഏതു തരം സമൂഹത്തിന്നു വേണ്ടിയാവണം എന്ന കാര്യം നമ്മുടെ മുമ്പിലുണ്ടാവണം. ഹിറ്റ്ലർ ആറു വർഷം കൊണ്ട് ജർമ്മനിയിൽ എന്തു ചെയ്തുവെന്ന കാര്യം നമുക്കറിയാം. ഏതു തരം സമൂഹ സൃഷ്ടിക്കു വേണ്ടിയാണ് വിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്നതെന്നും ഏതു തരം പൗരത്വബോധമാണ് അതിന്നു വളർത്തിയെടുക്കേണ്ടതെന്നും റഷ്യക്കാർക്ക് നന്നായറിയാം. ഇന്ത്യ നിർമ്മിച്ചെടുക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന നാഗരികതയും സംസ്കാരവും ഏതാണെന്നു മുന്നിൽ കണ്ടു കൊണ്ട് അതിനൊത്തു വേണം വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടിക്കു രൂപം നല്കാൻ. ജനാധിപത്യം, നീതിയിലധിഷ്ഠിതമായ സ്വാതന്ത്ര്യം, സമത്വം, സാഹോദര്യം എന്നീ മൂല്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നമുക്ക് നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കാനാവില്ല. നമ്മുടെ സ്റ്റേററിന്റെ പൊതുഉദ്ദേശ്യമെന്തെന്ന് ഭരണഘടനയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഭരണഘടനയുടെ പിതാക്കൾ ദീർഘദൃഷ്ടിയോടും ഉള്ളിൽത്തട്ടിയും നിർവ്വചിച്ച ലക്ഷ്യങ്ങൾ സാക്ഷാൽകരിക്കേണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകൾ ശരിയായ രീതിയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നല്കണം. എണ്ണമറ്റ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അതു നേടിയെടുക്കാൻ സൗകര്യം നല്കണം.

4. ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ മഹത്വം അതിന്റെ വിസ്തൃതിയെയല്ല ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നത്. നാമിവിടെ ഒരു 'രാക്ഷസരാജ്യം' പടുത്തുയർത്താനാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെങ്കിൽ വെറും തൊഴിൽപരവും സാങ്കേതികവുമായ വിദ്യാഭ്യാസം നല്കിക്കൊണ്ട് ആത്മാവിനെ പട്ടിണിയിട്ടാൽ മതി. മനസ്സാക്ഷിയില്ലാത്ത അസംഖ്യം ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നമുക്കുണ്ട്. വിവേചനാബോധമില്ലാത്ത സാങ്കേതികവിദഗ്ധന്മാരുമുണ്ട്. അവർക്ക് സ്വയം ശൂന്യത അനുഭവപ്പെടുന്നു. ധാർമ്മികമായ നിശ്ശൂന്യത തന്നെ. നാം നാഗരികരാണെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ ദരിദ്രരെക്കുറിച്ചുള്ള പരിഗണന നമുക്കുണ്ടാവണം. സ്ത്രീകളെ ആദരിക്കാൻ പഠിക്കണം. വർഗ–വർണവ്യത്യാസമില്ലാതെ മനുഷ്യസാഹോദര്യത്തിൽ വിശ്വാസമുണ്ടാവണം. ശാന്തിയും സമാധാനവും അഭിലഷിക്കണം.

5. തൊഴിൽ കാര്യത്തിലും പൊതുജീവിതത്തിലും നേതൃത്വം നല്കാനുള്ള കഴിവ് വളർത്തിയെടുക്കുന്നത് സർവ്വക

ലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചുമതലയാണ്. മനുഷ്യവർഗത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളും ലോകസാഹിത്യത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിവച്ചത് ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ വായിച്ച് ഉൾക്കൊള്ളാനും ധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങളുടെ മൂല്യവും ഫലവും ഗ്രഹിക്കാനും ലോകത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സാമൂഹ്യശക്തികളും മനസ്സിലാക്കാനും അവർക്കു കഴിയണം. ശാസ്ത്രം നമുക്ക് നാഗരികതയുടെ ഉപകരണങ്ങളും നല്കുന്നു; അത് ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ട മാർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ച് അതൊന്നും പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. നാമൊരു നാഗരികതയാണ് പടുത്തുയർത്തുന്നത്; ഒരു ഫക്ടറിയോ തൊഴിൽശാലയോ അല്ല. സ്വഭാവപരിഷ്കരണമാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മുഖ്യമായ ചുമതല.

6. വ്യാപാരികളും രാഷ്ട്രീയനേതാക്കളുമല്ല മുഖ്യമായും രാഷ്ട്രത്തെ നിർമ്മിക്കുന്നത്. അവ കലാകാരന്മാരും ചിന്തകന്മാരും സന്യാസിമാരും ദാർശനികന്മാരും കൂടിയാണ് സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. ദേശീയൈക്യത്തിന്നും പുരോഗതിക്കും രാഷ്ട്രീയവും വാണിജ്യപരവുമായ അടിത്തറയേക്കാൾ ആഴത്തിലുള്ള അടിത്തറ ആവശ്യമാണ്. നമ്മുടെ ജനങ്ങൾ ഭിന്നസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്നു; ഭിന്നഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്നു. ഓരോ വിഭാഗവും സ്വന്തം ആചാരങ്ങളും രീതികളും നിലനിർത്തുന്നു. സ്വഭാവത്തിലും സംസാരരീതിയിലും അന്തരമുണ്ട്. ഇതെല്ലാമുണ്ടായിട്ടും പരമ്പരാഗതമായ ഒരു ഐക്യം ജനങ്ങളെ തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിച്ചു നിർത്തുന്നു. ഇന്ത്യ അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു സാമൂഹ്യക്രമത്തിന്മേൽ വിവിധകാലഘട്ടങ്ങളുടെ അംശങ്ങൾ ചേർത്തുവക്കുകയാണുണ്ടായത്. മുഗളർ ഭരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതും താജ്മഹൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടില്ലാത്തതും മെക്കോളെ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുമായ ഒരു ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുക പ്രയാസമാണ്. ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരം ഉള്ളടക്കത്തിലും സമ്പന്നതയിലും വളർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ജൈവരൂപം പോലെയാണ്. ജീവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംസ്കാരം ചൈതന്യവത്താണ്. വ്യക്തിഗതവും സാമൂഹ്യവുമായ ക്രമീകരണങ്ങൾ കൊണ്ട് അത് അനുസ്യൂതം വളർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

7. ആധുനികജീവിതത്തിന്ന് ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതെങ്കിലും ഒരു ദേശീയരാഷ്ട്രം എന്നത് രാഷ്ട്രീയചിന്തയുടെ ഒടുക്കത്തെ വാക്കല്ല; ആരംഭവാക്കാണ്. ജനങ്ങളുടെ സാംസ്കാരികമായ വ്യക്തിത്വത്തിൽ നിന്നാണ് ദേശീയരാഷ്ട്രങ്ങൾ ഉണ്ടായത്. ഓരോ ജനവിഭാഗത്തിന്റെയും രാജ്യത്തിന്ന് സ്വന്തമായ സൗന്ദര്യമുണ്ടെന്ന ധാരണയും അതെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിമാനവുമാണ് ഇതിന്നാധാരം. നമുക്കു സുപരിചിതമായ കാര്യങ്ങളെ നാം സ്നേഹിക്കുന്നു. നാം ബന്ധപ്പെട്ട ഭൂവിഭാഗങ്ങൾ, പുഴകൾ, കുന്നുകൾ, പർവ്വതങ്ങൾ, സസ്യജാലങ്ങൾ, മൃഗങ്ങൾ, നാട്ടിൻ

പുറം, നഗരം, കല, വിശ്വാസം—ഇവയെല്ലാം നമുക്ക് ഇഷ്ടമാണ്. ഇവ നമ്മുടെ ശൈശവസ്മൃതിയുടെ പ്രതിധ്വനികളും ഉണർത്തുന്നു. ഇവയൊക്കെ, രാഷ്ട്രസങ്കല്പം ഉണ്ടാവുന്നതിനു മുമ്പ് ഉള്ളതും അതവസാനിച്ചാലും തുടരുന്നതുമാണ്. മഹത്തായ നാഗരികതകളും ദാർശനികവികാസങ്ങളും വിഭിന്ന സംസ്കാരങ്ങളുടെ സംഘർഷത്തിൽ നിന്നാണ് ഉണ്ടാവുന്നത്. പ്രാദേശികനാഗരികതയുടെ പരസ്പരവിനിമയത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ലോകനാഗരികത ഉദയം ചെയ്യാനുള്ള രംഗവേദി ഒരുക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ഗതാഗതത്തിലുള്ള വേഗത, ആശയവിനിമയത്തിന്റെ സൗകര്യം, സാമ്പത്തികമായ പരസ്പരാശ്രിതത്വം ഇതെല്ലാം അതിന്റെ അരങ്ങൊരുക്കമാണ്. ഒരാളുടെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഭാഗമെന്ന നിലയ്ക്ക് ലോകപൗരത്വത്തിന്നുള്ള ശിക്ഷണം നല്കാൻ പരിപാടിയുണ്ടാവണം. സാർവ്വദേശീയകാര്യങ്ങളുടെ വിവിധഭാഗങ്ങളെക്കുറിച്ചു പഠിക്കുന്നതിന്ന് സർവ്വകലാശാലകളിൽ സജ്ജീകരണമുണ്ടാവണം.

8. സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പുനഃസംവിധാനത്തിൽ, മുമ്പറഞ്ഞ പശ്ചാത്തലം മുൻനിർത്തി, ഭരണപരവും അല്ലാത്തതുമായ ഒട്ടേറെ പരിഷ്കാരങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഭരണപരമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ എന്ന നിലയ്ക്ക് താഴെ ചേർത്ത ഏതാനും നടപടിക്രമങ്ങൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണ്.

9. സർവ്വകലാശാലയിൽ പ്രവേശനം നല്കുന്നതിന്ന് ഇന്നത്തെ ഇന്റർമീഡിയറ് നിലവാരത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയായിരിക്കണം. അതായത്, ഒരു സ്കൂളിലും ഇന്റർമീഡിയറ് കോളേജിലും കൂടി 12 വർഷത്തെ പഠിപ്പ് പൂർത്തിയായിരിക്കണം.

10. സ്റ്റേറ്റുകളിൽ ഉപകരണങ്ങളും യോഗ്യരായ അദ്ധ്യാപകരും വേണ്ടുവോളമുള്ള ഒട്ടനവധി ഇന്റർമീഡിയറ് കോളേജുകൾ (IX–XII ക്ലാസ്സുകളോ VI–XII ക്ലാസ്സുകളോ ഉള്ളവ) സ്ഥാപിക്കണം. 10 മുതൽ 12 വരെയുള്ള ക്ലാസ്സുകളിലെ പഠനത്തിന്നു ശേഷം വിവിധോദ്ദേശ്യവിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്നതിന്നായി ഒട്ടേറെ തൊഴിൽവിദ്യാലയങ്ങൾ തുറന്നിരിക്കണം. ഹൈസ്ക്കൂൾ–ഇന്റർമീഡിയറ്–കോളേജ് അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കായി ഒട്ടേറെ റിഫ്രഷർ കോഴ്സുകൾ നല്കണം. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണപ്പെരുപ്പം തടയുന്നതിന്ന് ഒരു സർവകലാശാലയുടെ ഏറ്റവും ഏറിയ വിദ്യാർത്ഥിസംഖ്യ 3000–ഉം അഫിലിയേറ്റു ചെയ്ത കോളേജിലെ വിദ്യാർത്ഥിസംഖ്യ 1500–ഉം ആയി നിജപ്പെടുത്തണം.

11. അദ്ധ്യയനദിവസത്തിന്റെ എണ്ണം, പരീക്ഷാദിവസങ്ങൾ ഒഴികെ, കുറഞ്ഞത് വർഷത്തിൽ 180 ദിവസമെങ്കിലും ആയിരിക്കണം. ഏറക്കുറെ പതിനൊന്ന് ആഴ്ചകളുള്ള മൂന്നു

ടേമുകളായി ഇതിനെ വിഭജിക്കാവുന്നതാണ്. ലക്ചർ ക്ലാസ്സുകളും മുൻകൂട്ടി ആസൂത്രണം ചെയ്തിരിക്കണം. ട്യൂട്ടോറിയൽ, ലൈബ്രറി, കുറിപ്പുകളും എന്നിവ കൊണ്ട് അതിനെ പരിപുഷ്ടമാക്കുകയും വേണം. ഒരൊറ്റ കോഴ്സിന്നും പ്രത്യേകം നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങളും ഉണ്ടാവരുത്. ലക്ചർ ക്ലാസ്സുകളിൽ ബിരുദപൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഹാജർ നിർബന്ധമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ചില വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട സ്വകാര്യവിദ്യാർത്ഥികളെ മാത്രമേ പരീക്ഷക്കിരിക്കാൻ അനുവദിച്ചു കൂടു. ജോലി ചെയ്യുന്നവർക്കായി, ഒരു പരീക്ഷണമെന്ന നിലയ്ക്ക്, സായാഹ്ന കോളേജുകളും തുടങ്ങാവുന്നതാണ്. സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്ന എല്ലാ വിഭാഗത്തിലും ട്യൂട്ടോറിയൽ പഠനത്തിന്നു സൗകര്യമുണ്ടാവണം. വിദ്യാർത്ഥികളും ട്യൂട്ടറെ സമീപിക്കുന്നത് ഏറിയാൽ ആറു പേർ ചേർന്ന ഗ്രൂപ്പുകളും ആയിട്ടായിരിക്കണം.

12. അച്ചടക്കം ഒരു സാർവ്വദേശീയപ്രശ്നമാണ്. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന് രാജ്യാതിർത്തിയില്ല. മിച്ചമായി നില്ക്കുന്ന യുവചൈതന്യം, പ്രകാശനരംഗമില്ലാതെ വരുമ്പോൾ അച്ചടക്കരാഹിത്യമായി പുറത്തു ചാടുന്നു. അത്തരം പ്രശ്നങ്ങൾ അനുപേക്ഷണീയമാണ്. എങ്കിലും, അതിന്ന് ഓരോ പ്രദേശത്തിലും അന്തരങ്ങൾ കാണും. അച്ചടക്കരാഹിത്യത്തിന്റെ കാരണങ്ങളും സ്വഭാവവും വ്യത്യസ്തങ്ങളാണ്. സാമ്പത്തികമായ കഴിവുകേട്, സൗകര്യങ്ങളുടെ അഭാവം, കളിസ്ഥലങ്ങളില്ലായ്മ, വിദ്യാർത്ഥിപ്പെരുപ്പം, രക്ഷിതാക്കളുടെ സഹകരണം കോളേജിന്നു ലഭിക്കായ്ക, വിജയപൂർവ്വം പഠനം നടത്തുന്നതിന്ന് ബുദ്ധിയോ പരിശ്രമശീലമോ ഇല്ലാത്തവരെ കോളേജിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുക, പരീക്ഷയെച്ചൊല്ലിയുള്ള വികാരസമ്മർദ്ദം, സാമ്പത്തികപരാധീനത ഇതൊക്കെ അച്ചടക്കരാഹിത്യത്തിന്റെ കാരണമാവാം. നിയമങ്ങളും കൃത്യനിർബോധത്തോടെ നടപ്പിലാക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ബലപ്രയോഗത്തിലൂടെയല്ല. വിദ്യാർത്ഥികളും തിരഞ്ഞെടുപ്പുകാര്യങ്ങളിലും സൽഭരണത്തിലും തല്പരരായിരിക്കേണമെങ്കിലും കക്ഷിരാഷ്ട്രീയത്തിൽ പങ്കാളികളാവുന്നതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൂടാ. അദ്ധ്യാപകരുടെ അംഗസംഖ്യ വലുതാണെങ്കിൽ അവർക്കു വിദ്യാർത്ഥികളുമായി കൂടിക്കഴിയാൻ സൗകര്യം കൂടും. തികച്ചും നീതിപൂർവ്വവും ഉറച്ചതുമായ നടപടി കൈക്കൊള്ളാൻ വിദ്യാലയങ്ങൾ ശങ്കിക്കരുത്. സ്ഥിതിഗതികൾ ഇന്നുള്ളതിനേക്കാൾ മോശമായിത്തീരാൻ അനുവദിച്ചു കൂടാ. വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ആത്മാഭിമാനവും സ്വാശ്രയത്വവും പരസ്പരവിശ്വാസവും വളർത്താനാവശ്യമായ നടപടികളും കൈക്കൊള്ളണം. നല്ല ഒരു വിദ്യാർത്ഥി ഗവൺമെന്റ്, ശരിയായ വിദ്യാർത്ഥിരാഷ്ട്രീയത്തിന്നും പൗരത്വപരിശീലനത്തിന്നും സൗകര്യം നല്കുന്നു. എൻ. സി. സി., സ്പോർട്സ്–കായികമത്സരങ്ങൾ, സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ സൗകര്യങ്ങൾ എന്നിവ ഉണ്ടാവണം.

13. പന്ത്രണ്ടു വർഷത്തെ പഠനം പൂർത്തിയാക്കിയ ശേഷമാവണം കോളേജുകളിലും സർവ്വകലാശാലകളിലും ഞാഴിൽപരമായ വിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്ന കോളേജുകളിലും പ്രവേശനം നല്കുന്നത്.

14. ഓണേഴ്സ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് കോഴ്സ് കഴിഞ്ഞ് ഒരു വർഷവും ഗ്രാജുവേറ്റ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് രണ്ടു വർഷവും കൊണ്ട് എം. ഏ. ബിരുദത്തിന്ന് അർഹത നേടാവുന്നതാണ്.

15. അനാവശ്യമായ വൈകിക്കലൊന്നുമില്ലാതെ തന്നെ, ഇൻറർമീഡിയറ്റ്–ഡിഗ്രി വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടിയിൽ അങ്ങേയറ്റത്തെ വിദഗ്ധപഠനത്തിൻെറ പോരായ്മകൾ നികഴ്ത്തുന്നതിന്ന് പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ തത്വങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളും ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്.

16. എം. ഏ.–എം. എസ്സ്സി. ഡിഗ്രികളെ ക്രമീകരിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഒരു ഐകരൂപ്യം ഉണ്ടാവേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. ഒരു ബിരുദധാരി കുറഞ്ഞത് രണ്ടു വർഷവും ഒരു ഓണേഴ്സ് ബിരുദധാരി കുറഞ്ഞത് ഒരു വർഷവും പഠിക്കേണ്ടതാണ്. ഡിഗ്രിക്കുള്ള ശിക്ഷണം ലക്ചറുകളിലൂടെയും ലാബറട്ടറി–ലൈബ്രറി പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെയും നിർവ്വഹിക്കണം. സെമിനാറുകളും സംഘടിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ കോഴ്സിൽ ഒരു വിഷയത്തിൻെറ വിദഗ്ധപഠനവും ഗവേഷണത്തിൻെറ സമ്പ്രദായവും അടങ്ങിയിരിക്കണം. ഗവേഷണം നടത്തിയിരിക്കണമെന്നില്ല. ഈ കോഴ്സിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം, എതു സർവ്വകലാശാലയിലും, അഖിലേന്ത്യാടിസ്ഥാനത്തിൽ ആയിരിക്കണം. അദ്ധ്യാപകനും വിദ്യാർത്ഥിയും തമ്മിൽ ഏറ്റവും അടുത്ത വ്യക്തിബന്ധം വേണം.

17. പിഎച്ച്. ഡിക്ക് ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് രണ്ടു വർഷത്തെ ശിക്ഷണം വേണം. ഒരു പിഎച്ച്. ഡിക്കാരനിൽ നിന്ന് സങ്കുചിതമായ പഠനകേന്ദ്രീകരണമല്ല പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്. വിഷയത്തെ വ്യാപ്തിയിലും ആഴത്തിലും സമീപിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു തീസിസ്സും വൈവാ വോസിയും ഉണ്ടായിരിക്കണം.

18. എം. എസ്സ്സിക്കും പിഎച്ച്. ഡിക്കും ചേരുന്ന യഥാർത്ഥത്തിൽ കഴിവുറ്റ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ധാരാളം സ്കോളർഷിപ്പുകൾ നല്കാൻ വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രാലയം നടപടികൾ സ്വീകരിക്കണം. കൂടുതൽ പ്രൊഫസർ സ്ഥാനങ്ങളും റീഡർ സ്ഥാനങ്ങളും ലക്ചറർ സ്ഥാനങ്ങളും നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ട് സയൻസ് ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകളെ വിപുലപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. മൗലികഗവേഷണം സർവ്വകലാശാലയുടെ ചുമതലയിൽ ആയിരിക്കണം. സർവ്വകലാശാലയുടെ ശാസ്ത്രീയവിഭാഗത്തിന്ന് ഉദാരമായ വിധത്തിൽ ധനസഹായം നല്കേണ്ടതാണ്.

19. ഗവൺമെൻറിൻെറ ഭരണപരമായ ചുമതലകളും നിർവ്വഹിക്കുന്ന ഉദ്യോഗങ്ങളിലേക്കു പ്രവേശനം ലഭിക്കുന്നതിന്ന് സർവ്വകലാശാലാബിരുദം ആവശ്യമില്ല. വിവിധ സർവ്വീസുകളിലേക്കുള്ള പ്രവേശനത്തിന്ന് പ്രത്യേകമായ സ്പെഷ്യൽ പരീക്ഷകളും ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. സർവ്വീസ് കമ്മിഷൻെറ ജോലിയുടെ ഭാരം ലഘൂകരിക്കുന്നതിന്ന്, അത്തരം പരീക്ഷക്ക് ഇരിക്കുന്നതിന്ന് അർഹമാവാൻ, ഒരു ചെറിയ ഡെപ്പോസിറ്റ് കെട്ടിവക്കുന്നതിന്ന് പരീക്ഷാർത്ഥികളോട് ആവശ്യപ്പെടാവുന്നതാണ്. ഒരു നിശ്ചിതനിലവാരം പുലർത്താൻ സാധിച്ച അപേക്ഷകർക്ക് ഈ തുക തിരിച്ചു നല്കേണ്ടതുമാണ്. ഈ നടപടി സ്വീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ ഇന്നത്തെ പ്രധാന കെടുതികളിൽ ഒന്ന് ഇല്ലാതാക്കാൻ കഴിയും.

20. പ്രാക്റ്റിക്കൽ റിക്കാർഡിന്നൊഴികെ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ക്ലാസ്സുമുറിപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഇന്ന് അംഗീകാരം ലഭിക്കാറില്ല. അത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് അംഗീകാരം ലഭിക്കേണ്ടതാണെന്ന ശക്തിയായ അഭിപ്രായം പൊങ്ങി വന്നിരിക്കുന്നു. അദ്ധ്യാപകന്നും പഠനത്തിന്നും പ്രചോദനം നല്കുന്നതിന്നുള്ള സഹായകമായിത്തീരുമെന്നു കരുതുന്നു. പഠനവും അദ്ധ്യാപനവും വർഷത്തേക്കു മുഴുവനുമായി പരക്കുന്നതിന്നും ഇന്നത്തെപ്പോലെ അവസാനനിമിഷത്തിൽ ഉറക്കമിളച്ചു പഠിക്കുന്ന അനാശാസ്യരീതിയെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും ഇതു സഹായകമായിത്തീരുമെന്നു കരുതാം. അതു കൊണ്ട് ഓരോ വിഷയത്തിന്നും ഇന്നു നല്കുന്ന മാർക്കിൻെറ മൂന്നിലൊന്ന്, ഇത്തരം ക്ലാസ്സ് വർക്കിനു വേണ്ടി നീക്കിവക്കേണ്ടതാണ്. ഒന്നാമത്തെ ഡിഗ്രി എടുക്കുന്നത് മൂന്നു വർഷം കൊണ്ടായിരിക്കും. എല്ലാ പരീക്ഷകളും ഈ കാലഘട്ടത്തിൻെറ അവസാനത്തിലേക്കു നീക്കിവക്കുന്നത് അഭിലഷണീയമല്ല. ഈ കോഴ്സിൻെറ ഏറക്കുറെ പൂർണ്ണത തോന്നുന്ന ഓരോ വിഭാഗത്തിന്നും പരീക്ഷകളും നടത്തി ബിരുദപഠനത്തിൻെറ പരീക്ഷ മൂന്നു വർഷത്തേക്കായി പരത്താവുന്നതാണ്. ഒരു വിഷയം ചുരുങ്ങിയത് അഞ്ചു വർഷമെങ്കിലും പഠിപ്പിച്ച ആളെ മാത്രമേ ആ വിഷയത്തിലെ പരീക്ഷകനായി നിയമിക്കാവൂ.

21. ഇവിടെ നല്കിയ ശുപാർശകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ—പ്രത്യേകിച്ചും ക്ലാസ്സ് പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് മാർക്ക് നല്കണമെന്നതിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിൽ—ഗ്രെയിസ് മാർക്ക് ഇടുന്ന സമ്പ്രദായം തീരെ നിർത്തലാക്കണം.

22. വിവിധഭാഷകളിൽ നിന്നു നിർലോഭമായി പദങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയും കടംകൊണ്ട പദങ്ങളെ സാത്മീകരിച്ചും ഭാരതീയഭാഷകളിൽ നിന്ന് ഉൾക്കൊണ്ടുകഴിഞ്ഞ പദങ്ങളെ നിലനിർത്തിയും അങ്ങനെ വിഭാഗീയമായ ഒറ്റപ്പെടലിൻെറ വിപത്തിൽ നിന്ന് മോചനം നേടിയും ഫെഡറൽ ഭാഷകളും വികസി

പ്പിക്കേണ്ടതാണ്. ശാസ്ത്രീയവും സാങ്കേതികവുമായ സാർവ്വദേശീയപദാവലികളും സ്വീകരിക്കുകയും വേണം. കടംകൊണ്ട പദങ്ങളും സാത്മീകരിക്കണം; അവയുടെ ഉച്ചാരണരീതി ഭാരതീയഭാഷകളുടെ ഉച്ചാരണരീതിയുമായി ഇണങ്ങുന്ന വിധത്തിലാവണം. ഇന്ത്യൻ ഉച്ചാരണരീതിക്കനുയോജ്യമായ നിലയിൽ അവയുടെ അക്ഷരങ്ങളും (സ്പെല്ലിങ്ങ്) നിർണ്ണയിക്കണം. ചുരുക്കത്തിൽ, പദങ്ങളും തൽസമരീതിയിൽ അല്ല തൽഭവരീതിയിൽ ആണ് സ്വീകരിക്കേണ്ടത്.

23. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പഠനമാദ്ധ്യമം, ആവുന്നത്ര വേഗത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിന്നു പകരം ഒരു ഇന്ത്യൻ ഭാഷ ആയി മാറേണ്ടതാണ്. അതിപ്രധാനമായ ചില വൈഷമ്യങ്ങളും കൊണ്ട് അതു സംസ്കൃതത്തിലേക്കു മാറാൻ വയ്യ.

24. ഹയർ സെക്കൻററി–സർവ്വകലാശാലാനിലവാരത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികളും മൂന്നു ഭാഷ പഠിച്ചിരിക്കണം. പ്രാദേശിക ഭാഷ, ഫെഡറൽ ഭാഷ, ഇംഗ്ലീഷ് എന്നിവ. (ഇംഗ്ലീഷിൽ പുസ്തകങ്ങളും വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിവുണ്ടാവണം.) ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം പ്രാദേശികഭാഷയെ ഉപകരണമാക്കി നല്കുന്നതോടൊപ്പം ചില വിഷയങ്ങളോ എല്ലാ വിഷയങ്ങളുമോ ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ ഫെഡറൽ ഭാഷ ഉപയോഗിച്ചു പഠിപ്പിക്കാൻ അനുവാദമുണ്ടായിരിക്കണം.

25. ഫെഡറൽ ഭാഷയ്ക്ക് ദേവനാഗരി എന്ന ഒരൊറ്റ ലിപി സ്വീകരിക്കണം. അതിന്റെ ചില പോരായ്മകളും നികത്തുകയും വേണം.

26. ഫെഡറൽ–പ്രാദേശികഭാഷകളും വികസിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് അടിയന്തരനടപടികളും സ്വീകരിക്കണം.

27. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരും അടങ്ങിയ ഒരു ബോർഡിനെ നിയമിക്കുകയും അവർ ശാസ്ത്രീയ പദാവലികളും തയ്യാറാക്കുകയും ആ പദാവലികളും എല്ലാ ഇന്ത്യൻ ഭാഷകൾക്കും പൊതുപദാവലികളായി അംഗീകരിക്കുകയും വേണം. എല്ലാ ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളിലും വിവർത്തനം ചെയ്യത്തക്ക വിധം വിവിധശാസ്ത്രശാഖകളിൽ പുസ്തകങ്ങളും നിർമ്മിക്കുന്നതും ഈ ബോർഡിന്റെ ചുമതലയായിരിക്കണം. ഹയർ സെക്കൻററി സ്കൂളുകളിലും കോളേജുകളിലും സർവ്വകലാശാലകളിലും ഫെഡറൽ ഭാഷ പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് സംസ്ഥാനഗവൺമെൻറുകളും നടപടികളും സ്വീകരിക്കണം.

28. പ്രാമീണ പോസ്റ്റ് ബേസിക്ക് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ദൈർഘ്യം ആകെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ദൈർഘ്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാവണം. അതിന്നു പറഞ്ഞ വിദ്യാഭ്യാസഘട്ടങ്ങളുടെ വിഭജനം താഴെ ചേർത്ത പ്രകാരമായിരിക്കണം:

ബേസിക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം	8 വർഷം
പോസ്റ്റ് ബേസിക്ക് സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം	3–ഓ 4–ഓ വർഷം
കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസം	3 വർഷം
ബിരുദാനന്തരപഠനം	2 വർഷം

29. കാർഷികവിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഒരു സുപ്രധാനദേശീയ പ്രശ്നമായി കാണണം.

30. സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ഇന്നുള്ളതിനേക്കാം പ്രാധാന്യം നല്കണം. അവർക്കാവശ്യമായ സൗകര്യങ്ങളോടു കൂടിയ വനിതാകോളേജുകം തുറക്കണം. പ്രത്യേകകോളേജുകം സാദ്ധ്യമല്ലാത്തിടത്ത് അവർക്കു വേണ്ട പ്രത്യേകസൗകര്യങ്ങം നിലവിലുള്ള കോളേജുകളിൽ ചെയ്തു കൊടുക്കണം. അത്തരം കോളേജുകളിൽ വേണ്ടത്ര അദ്ധ്യാപികമാരെ നിയമിക്കുകയും വേണം.

(9) സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിഷൻ (1952–53)

നിലവിലുള്ള സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തെ പരിശോധിച്ചു വിലയിരുത്തി അതിനെ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന് ആവശ്യമായ ശുപാർശകം സമർപ്പിക്കുവാൻ, കേന്ദ്രവിദ്യാഭ്യാസഉപദേശകസമിതിയുടെ ശുപാർശയനുസരിച്ച്, ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറ് ഡോ. ലക്ഷ്മണസ്വാമി മുതലിയാരുടെ (മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലാ വൈസ്ചാൻസിലർ) അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഒരു കമ്മിഷനെ 1952-ൽ നിയമിച്ചു. ചെയർമാൻ ഉംപ്പെടെ ഒമ്പത് അംഗങ്ങം ഉള്ള ആ കമ്മിഷന്റെ അംഗസെക്രട്ടറിയായി പ്രവർത്തിച്ചത് സെൻട്രൽ ഇൻസ്റിറിറ്യൂട്ട് ഓഫ് എഡ്യൂക്കേഷനിലെ (വിദ്യാഭ്യാസ കേന്ദ്ര ഇൻസ്റിറിറ്യൂട്ട്) പ്രിൻസിപ്പൽ ഏ. എൻ. ബാസു ആയിരുന്നു. കമ്മിഷനിൽ അംഗങ്ങളായ രണ്ട് വിദേശികളിൽ ഒന്ന് അമേരിക്കക്കാരനും രണ്ടാമത്തെത് ഇംഗ്ലീഷുകാരനുമത്രെ. കമ്മിഷൻ ഒരു വർഷം കൊണ്ടു പ്രവർത്തനം മുഴുമിപ്പിച്ച് 1953–ൽ റിപ്പോർട്ടു സമർപ്പിച്ചു.

കമ്മിഷൻ അതിന്റെ റിപ്പോർട്ടിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചു: ''രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായ സാഹചര്യങ്ങം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്നനുസരിച്ച് പുതിയ പ്രശ്നങ്ങം ഉദ്ഭവിക്കുകയും ഓരോ ഘട്ടത്തിലുമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ലക്ഷ്യങ്ങളെ പുനരവലോകനം ചെയ്തു വ്യക്തമായി പുനർനിർണ്ണയം ചെയ്യേണ്ടത് ആവശ്യമായി വരികയും ചെയ്യുന്നു. നിലവിലുള്ള സാഹചര്യങ്ങളെ മുൻനിർത്തി മാത്രമല്ല ഞങ്ങം ഇക്കാര്യം പറയുന്നത്. സംഭവങ്ങളുടെ പരിണാമദിശയുടെ കാര്യത്തിലും ഞങ്ങം മുമ്പിൽ കാണുന്ന ഭാവി സാമൂഹ്യഘടനയുടെ കാര്യത്തിലും ഇത് വാസ്തവമാണെ

ന്നതു കൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് അതിനനുസൃതമായ തയ്യാറെടുപ്പ് ആവശ്യമാണ്.''

കമ്മിഷന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇന്ത്യൻ സാഹചര്യത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനവും വിദ്യാഭ്യാസപരമായി പ്രസക്തവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ പ്രധാനവുമായത് ഇവയാണ്.

(a) ജനാധിപത്യത്തെയും സോഷ്യലിസത്തെയും നമ്മുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചിരിക്ക കൊണ്ട് ജനങ്ങളിൽ വിശാലമായ ദേശീയബോധവും സെക്കുലർ വീക്ഷണവും വളർത്തിയെടുക്കുകയെന്നത് അനുപേക്ഷണീയമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

(b) രാജ്യത്തിന്റെ കടുത്ത ദാരിദ്ര്യം, സാമ്പത്തികവളർച്ചയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തേണ്ടത് അടിയന്തരകർത്തവ്യമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു.

(c) വ്യക്തിയുടെ സർവ്വോതോമുഖമായ വളർച്ചയ്ക്ക് ആവശ്യമായ വിദ്യാഭ്യാസസൗകര്യങ്ങളുടെ അഭാവവും സാംസ്കാരികരംഗങ്ങളിലെ അന്വേഷണങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളും അനുപേക്ഷണീയമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു.

ഈ നിരീക്ഷണങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയാണ് കമ്മിഷൻ, സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പുനഃസംവിധാനത്തിന്നുള്ള ശുപാർശകൾ സമർപ്പിച്ചത്.

1. ഒരു ജനാധിപത്യസമൂഹത്തിലെ പൗരന് ആവശ്യമായ ശീലങ്ങൾ, സമീപനങ്ങൾ, സ്വഭാവഗുണങ്ങൾ എന്നിവ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഭാഗമായി വിദ്യാർത്ഥികളിൽ വളർന്നു വരണം. സെക്കൻററി സ്കൂൾ കരിക്കുലത്തിലെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും അതിന്റെ ബന്ധമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെയും (a) ചിന്താപരമായ വ്യക്തതയും എഴുത്തിലും സംസാരത്തിലും ഉള്ള വ്യക്തതയും (b) ശാസ്ത്രീയസമീപനത്തിന്നുള്ള മാനസികസന്നദ്ധത (c) നൂതനാശയങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള കഴിവ് (d) ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും അന്തസ്സിനെയും മഹത്വത്തെയും കുറിച്ചുള്ള ബോധം (e) സഹജീവികളോടൊത്തു സൈരമായി കഴിയാനുള്ള കഴിവ് എന്നിവ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കണം. ജോലി ചെയ്യാനുള്ള കഴിവും സന്നദ്ധതയും കായികാദ്ധ്വാനത്തിന്റെ മാന്യതയെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധവും വളർത്തണം. വിദ്യാർത്ഥിയുടെ കലാഭിരുചിയും സാഹിത്യ–സാംസ്കാരികതാല്പര്യങ്ങളും വളർത്തിയെടുക്കണം.
2. പുതിയ ഘടനാരീതിയനുസരിച്ച് കുട്ടികൾക്ക് നാലോ അഞ്ചോ വർഷത്തെ പ്രൈമറി–ജൂനിയർ–ബേസിക്ക് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു ശേഷം മൂന്നു വർഷത്തെ ഹയർ എലിമെൻററി സീനിയർ ബേസിക്ക് വിദ്യാഭ്യാസവും നാലു

വർഷത്തെ ഹയർ സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസവും നല്കേണ്ടതാണ്. ഈ ഘടനയിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനകാലഘട്ടത്തിൽ നിലവിലുള്ള ഹൈസ്ക്കൂളുകളും ഹയർ സെക്കൻറി സ്കൂളുകളും അതിനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പ് എന്ന നിലയിൽ ഘടനാരീതി മാറേണ്ടതാണ്. ഇന്നത്തെ ഇൻറർമീഡിയറ് ഘട്ടത്തിനു പകരം നാലു വർഷത്തെ ഹയർ സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിലാക്കേണ്ടതാണ്. നിലവിലുള്ള ഇൻറർമീഡിയറ് ഘട്ടത്തിൽ നിന്ന് ഒരു വർഷം ചേർത്തു കൊണ്ടാണ് നാലു വർഷത്തെ ഹയർ സെക്കൻറി ഘട്ടം നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ ശുപാർശയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, സർവ്വകലാശാലയിലെ ആദ്യത്തെ ഡിഗ്രി കോഴ്സിന്നുള്ള വിദ്യാഭ്യാസകാലം മൂന്നു വർഷമായിരിക്കും. ഹൈസ്ക്കൂളിൽ നിന്നു പാസ്സായി വരുന്നവർക്ക് ഒരു വർഷത്തെ പ്രീയൂണിവേഴ്സിറ്റി കോഴ്സ് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ആ കാലത്ത്, വിദ്യാർത്ഥി ചേരാനുദ്ദേശിക്കുന്ന തൊഴിലധിഷ്ഠിതകോഴ്സിന്നോ ഡിഗ്രി കോഴ്സിന്നോ ഉള്ള തയ്യാറെടുപ്പ് ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതാണ്.

3. ഹയർ സെക്കൻറി കോഴ്സ് പൂർത്തിയാക്കിയവരും ഒരു വർഷത്തെ പ്രീയൂണിവേഴ്സിറ്റി കോഴ്സ് പൂർത്തിയാക്കിയവരും മെഡിക്കൽ–എൻജിനീയറിങ് തുടങ്ങിയ തൊഴിലധിഷ്ഠിതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു പ്രവേശനം ലഭിക്കാൻ അർഹരായിരിക്കും. അങ്ങനെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നവർക്ക് ഒരു വർഷത്തെ പ്രീ പ്രൊഫഷണൽ കോഴ്സ് ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതായിരിക്കും. ഈ കോഴ്സ്, പ്രൊഫഷണൽ കോളേജുകളോടു ചേർത്തു നടത്തുന്നതാണ് നല്ലത്. എന്നാൽ ഇടക്കാലസൗകര്യം പ്രമാണിച്ച് ഡിഗ്രി കോളേജുകളിൽ വച്ചും ഇതു നടത്താവുന്നതാണ്.

4. പബ്ളിക്ക് സ്ക്കൂൾ തുടർന്നു പോകണം. എന്നാൽ അവിടെ നല്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം, സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ രീതിയുമായി ഒത്തുപോകുന്നതിന്നു കഴിയുന്നിടത്തോളം പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. അത്തരം വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്വയം സമ്പൂർണ്ണങ്ങൾ ആവണം. എന്നാൽ ഇടക്കാലത്തേക്ക് ഒരഞ്ചു വർഷമെങ്കിലും സ്റേറ്റ്–കേന്ദ്രഗവൺമെൻറുകൾ അവയ്ക്കു സഹായം നല്കേണ്ടതാണ്. ഒട്ടനവധി റസിഡൻഷ്യൽ സ്കൂളുകൾ (താമസിച്ചു പഠിക്കാൻ സൗകര്യമുള്ള വിദ്യാലയങ്ങൾ) സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതധികവും ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലാവണം. രക്ഷിതാക്കൾതൊരു ജോലിയിൽ സഹായിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടി കുട്ടികളെ നിയോഗിക്കുന്ന രീതിയിൽ മാറ്റം വരുത്തുന്നതിന്ന് ഇതു വശ്യമാണ്. സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പുനഃസം

വിധാനത്തിന്റ് കേന്ദ്രഗവൺമെൻറ് നേരിട്ടു തന്നെ കുറെയേറെ ചുമതലകളും വഹിക്കേണ്ടതും ധനസഹായം നല്കേണ്ടതുമാണ്.

5. പ്രാദേശികമായ കാലാവസ്ഥാനിലയും തൊഴിൽസൗകര്യങ്ങളും സമൂഹത്തിന്റെ മറ്റു പ്രവർത്തനങ്ങളും കണക്കിലെടുത്ത് അവയ്ക്കെല്ലാം ഇണങ്ങുന്ന തരത്തിൽ പഠനസമയം ക്രമീകരിക്കാൻ സ്കൂളിന്ന് സൗകര്യം നല്കേണ്ടതാണ്. സ്കൂളിലെ പ്രവർത്തനദിവസം 200-ൽ കുറയാൻ പാടില്ലാത്തതും സ്കൂൾ ആഴ്ചയിൽ പതിവായി ആറു ദിവസം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതുമാണ്. അതിൽ ഒരു ദിവസം പകുതി സമയം ക്ലാസ്സുകൾ നടത്തുകയും മറ്റേ പകുതി അദ്ധ്യാപകന്മാരും കുട്ടികളും അനൗപചാരികമായി ഒപ്പം ചേർന്ന് കരിക്കുലബാഹ്യമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുകയും വേണം.

6. സ്കൂളിലെ കലപനദിവസങ്ങൾ ഗവൺമെൻറ് പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന പൊതുകലപനദിവസങ്ങൾ തന്നെ ആവണമെന്നില്ല. സാധാരണ ഗതിയിൽ രണ്ടു മാസം നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന മദ്ധ്യവേനൽ കലപനയ്ക്കു പുറമേ പത്തോ പതിനഞ്ചോ ദിവസത്തെ ദൈർഘ്യമുള്ള രണ്ട് ഒഴിവുകാലം കൂടി ഉണ്ടായിരിക്കണം.

7. മിഡിൽ സ്കൂൾ നിലവാരത്തിൽ ഓരോ കുട്ടിയെയും കുറഞ്ഞത് രണ്ടു ഭാഷയെങ്കിലും പഠിപ്പിക്കണം. ഇംഗ്ലീഷും ഹിന്ദിയും ജൂനിയർ ബേസിക്ക് ഘട്ടത്തിന്റെ അന്ത്യദശയിൽ പഠിപ്പിച്ചു തുടങ്ങാവുന്നതാണ്. അതേ സമയം, ഒരേ വർഷം രണ്ടു പുതിയ ഭാഷകൾ തുടങ്ങാൻ പാടില്ല എന്ന തത്വത്തിന്നു വിഘാതമാവാതെ വേണം ഇതു ചെയ്യുവാൻ. ഹൈസ്കൂൾ ഘട്ടത്തിലും ഹയർ സെക്കൻററി ഘട്ടത്തിലും കുറഞ്ഞത് രണ്ടു ഭാഷകൾ പഠിച്ചിരിക്കണം. അതിൽ ഒന്ന് മാതൃഭാഷയോ പ്രാദേശികഭാഷയോ ആയിരിക്കുകയും വേണം.

8. സെക്കൻററി സ്കൂൾ ഘട്ടത്തിൽ മുഴുക്കെ അദ്ധ്യയനമാദ്ധ്യമം മാതൃഭാഷയോ പ്രാദേശികഭാഷയോ ആയിരിക്കണം. അതോടൊപ്പം ഭാഷാന്യൂനപക്ഷത്തിന്ന്, കേന്ദ്ര വിദ്യാഭ്യാസഉപദേശകബോർഡ് നിർദ്ദേശിച്ച വിധത്തിലുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുകയും വേണം.

9. അദ്ധ്യാപനരീതിയിൽ മാറ്റം വരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. അറിവു പകർന്നു കൊടുക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യം മാത്രം അതിന്നുണ്ടായാൽ പോരാ, ശരിയായ അഭിരുചിയും മൂല്യബോധവും ജോലി ചെയ്യാനുള്ള ശീലവും വളർത്തിയെടുക്കുക എന്നതു കൂടി അതിന്റെ ലക്ഷ്യമാവണം. കുട്ടിക്ക് ജോലി

യുടെ നേരെ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള അഭിനിവേശം ഉണ്ടാവുകയും അത് സത്യസന്ധവും കാര്യക്ഷമവും പൂർണ്ണവുമായ രീതിയിൽ നിർവ്വഹിക്കുകയും വേണം. വാചാശിക്ഷണം, മനഃപാഠം പഠിപ്പിക്കൽ എന്നിവയിൽ നിന്ന് ഉദ്ദേശ്യപൂർവ്വവും മൂർത്തവും യഥാർത്ഥസാഹചര്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട രീതിയിൽ ഉള്ളതും ആയിരിക്കണം അദ്ധ്യാപനരീതി.

10. വിദ്യാലയങ്ങളിൽ മതപഠനം തികച്ചും 'വളണ്ടറി' അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമായിരിക്കണം. അത് സ്കൂളിന്റെ പഠനസമയത്തിന്നു ശേഷമായിരിക്കണം. അതതു മതത്തിലുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വേണ്ടി രക്ഷിതാക്കന്മാരുടെയും മാനേജുമെന്റിന്റെയും സമ്മതത്തോടെയാവണം അതു നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നത്.

11. ടെക്സ്റ്റ് പുസ്തകങ്ങളുടെ നിലവാരം ഉയർത്തുന്നതിന്ന് ഉന്നതാധികാരമുള്ള ഒരു ടെക്സ്റ്റു ബുക്ക് കമ്മറ്റിയെ നിയമിക്കേണ്ടതാണ്. സ്റ്റേറ്റിലെ നീതിന്യായഭരണത്തിലെ ഉന്നതനായ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ– ഒരു ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിയാണ് നല്ലത്–അതതു പ്രദേശത്തെ പബ്ലിക് സർവ്വീസ് കമ്മിഷൻ അംഗം, വൈസ് ചാൻസിലർ, സ്റ്റേറ്റിലെ ഒരു ഹെഡ്മാസ്റ്റർ (ഹെഡ്മിസ്ട്രസ്), രണ്ടു സുപ്രസിദ്ധവിദ്യാഭ്യാസവിചക്ഷണർ, വിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടർ എന്നിവർ അതിൽ അംഗങ്ങളായിരിക്കണം. ഇതൊരു സ്വതന്ത്രക്കമ്മറ്റിയായി പ്രവർത്തിക്കണം. ഈ പുസ്തകങ്ങളുടെ വിറ്റുപിരിവ് ലാഭത്തിൽ നിന്ന് കുട്ടികൾക്ക് സ്കോളർഷിപ്പ് നല്കാനും പുസ്തകങ്ങളും മറ്റു സൗകര്യങ്ങളും നല്കാനും ഒരു ഫണ്ട് ഉണ്ടാക്കണം.

12. ഇന്നത്തെ പരീക്ഷാരീതി, കരിക്കുലത്തിന്റെ സ്വഭാവം നിർണ്ണയിക്കുകയാണ്, അല്ലാതെ കരിക്കുലത്തെ ആസ്പദിച്ച് പരീക്ഷ നടത്തുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. അത് പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനെയും വിഷയത്തെ വേണ്ട വിധം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനെയും തടയുന്നു. അദ്ധ്യാപനത്തെത്തന്നെ വിരസവും ഇടുങ്ങിയതും ആക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഒരു ശരാശരി വിദ്യാർത്ഥിയെ വളരെ ഇടുങ്ങിയതും നീക്കുപോക്കില്ലാത്തതുമായ കാര്യങ്ങളിൽ സ്വയം ബന്ധിച്ചിടുന്നതിന്ന് പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചു തെറ്റായ മൂല്യങ്ങൾ അവനിൽ വളർത്തുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ പരീക്ഷയിലുള്ള ജയാപജയമായി കാണാൻ നിർബന്ധിതനാക്കുന്നു. അദ്ധ്യാപകരും ബാഹ്യലോകത്തിലെ പരീക്ഷയെ കേന്ദ്രമാക്കി അദ്ധ്യാപനത്തെ സങ്കുചിതമാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

13. വിദ്യാലയത്തിന്നു പുറത്ത് ഈ അധികാരികളം നടത്തുന്ന പൊതുപരീക്ഷകളുടെ എണ്ണം കുറയ്ക്കുക, പ്രബന്ധ രീതിയിൽ ഉത്തരമെഴുതേണ്ട ചോദ്യങ്ങളിൽ ആത്മനിഷ്ഠ മായ അംശം ആവുന്ത്ര കുറയ്ക്കുക, ഒബ്ജക്റ്റീവ് ടൈപ്പ് പരീക്ഷ ഏർപ്പെടുത്തുക, ചോദ്യത്തിന്റെ രീതി യിൽ മാറ്റം വരുത്തുക, കുട്ടിയുടെ സർവ്വോതോമുഖ മായ പുരോഗതി നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന്ന് ഓരോ വിദ്യാർ ത്ഥിക്കും ഓരോ സ്ക്കൂളും റിക്കാർഡ് സൂക്ഷിക്കേണ്ടതും ഓരോ രംഗത്തിലും അവന്നുണ്ടായ നേട്ടങ്ങളം അതിൽ അപ്പപ്പോളം ചേർത്തു വക്കേണ്ടതുമാണ്. ഒടുവിലത്തെ ഫലം നിർണ്ണയിക്കുമ്പോളം ഈ റിക്കാർഡ് പരിശോധി ക്കേണ്ടതുമാണ്. ഇത്ര മാർക്ക് എന്ന് സംഖ്യയായി കുറി ക്കുന്നതിന്നു പകരം പ്രതീകാത്മകമായി മാർക്ക് ഇട്ട് ആഭ്യന്തരപരീക്ഷയുടെ നേട്ടങ്ങളം ഉംപ്പെടെ എല്ലാം കണ ക്കിലെടുത്ത് ഗ്രേഡ് നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാണ്. സെ ക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പര്യവസാനത്തിലുള്ള ഒരൊ റ പൊതുപരീക്ഷ മാത്രമേ ആവശ്യമുള്ളു. പൊതു പരീക്ഷയിൽ ഓരോ വിഷയത്തിലും കൈവരിച്ച നേട്ടങ്ങം ക്കു പുറമേ സ്ക്കൂം റിക്കാർഡിന്റെ സാരസംഗ്രഹവും ക്ലാസ്സുപരീക്ഷയുടെ നേട്ടങ്ങളും സർട്ടിഫിക്കറ്റിൽ രേഖ പ്പെടുത്തിയിരിക്കണം.

14. ഒരു സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസബോർഡ് രൂപവൽകരി ക്കേണ്ടതാണ്. അതിൽ ഇരുപത്തിയഞ്ചിൽ കൂടാത്ത അംഗ സംഖ്യ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും വിദ്യാഭ്യാസഡയറക്ടർ അ തിന്റെ ചെയർമാൻ ആയിരിക്കേണ്ടതുമാണ്. സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പൊതുനയമുംപ്പെടെയുള്ള കാര്യ ങ്ങളം ഈ ബോർഡ് നിർവ്വഹിക്കണം. ഇതിന്റെ ഒരു ഉപക്കമ്മറ്റി പരീക്ഷകളം നടത്തുന്നതിന്റെ ചുമതല വഹി ക്കണം.

15. സ്ക്കൂം കെട്ടിടം നിർമ്മിക്കുമ്പോളം ക്ലാസ്സുമുറിയിൽ ഒരു കുട്ടിക്ക് ചുരുങ്ങിയത്. പത്തു ചതുരശ്ര അടി യെങ്കിലും സ്ഥലം ഉണ്ടാവണമെന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധി ക്കണം. ഏതു ക്ലാസ്സിലായാലും മുപ്പത് ആൺകുട്ടിക ളാണ് പാകം. ഒരു നിലയിലും ക്ലാസ്സിൽ നാല്പതി ലധികം ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല. ഒരു സ്ക്കൂളിൽ ഏറിയത് 500 വിദ്യാർത്ഥികളേ പാടുള്ളു. ഒരു നിലയിലും അത് 750–ൽ കൂടരുത്.

16. ട്രെയിനിങ് കോളേജുകളിൽ അദ്ധ്യാപകവിദ്യാർത്ഥി കളിൽ നിന്ന് ഫീസ് ഈടാക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല; ട്രെയിനിങ് കാലത്ത് എല്ലാ അദ്ധ്യാപകവിദ്യാർത്ഥികളംക്കും അനു യോജ്യമായ വിധം സ്റ്റൈപ്പൻറ് സ്റ്റേറ്റ് തന്നെ

നല്കേണ്ടതാണ്. സർവ്വീസിലുള്ള അദ്ധ്യാപകരാണെങ്കിൽ അവർക്കു കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ശമ്പളം ട്രെയിനിങ്ങു കാലത്തും തുടർന്നു നല്കണം.

17. ഏതു വിദ്യാലയത്തിന്റെയും കാര്യമായ പ്രവർത്തനത്തിന്ന് സുസംഘടിതമായ ഒരു ഗ്രന്ഥശാല അത്യാവശ്യമാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളിൽ സാക്ഷരതയും സാംസ്കാരികപ്രവർത്തനങ്ങളും ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന് ഓരോ സെക്കൻററി വിദ്യാലയത്തിന്നും അത്തരം ഗ്രന്ഥശാലകളും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ക്ലാസ്സ് ലൈബ്രറികളും ഓരോ വിഷയത്തിന്നുമുള്ള പ്രത്യേകലൈബ്രറികളും പ്രയോജനപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. കുട്ടികൾക്കു പററിയ പുസ്തകങ്ങളെക്കുറിച്ചു പരിജ്ഞാനവും പുസ്തകത്തോടു മമതയും ഉള്ള, പരിശീലനം കഴിച്ച, ലൈബ്രേറിയന്മാരെ സെക്കൻററി വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിയമിക്കേണ്ടതും ട്രെയിനിങ് കോളേജുകളിലൂടെയും റിഫ്രഷർ കോഴ്സുകൾ വഴിക്കും എല്ലാ അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കും ലൈബ്രറി പ്രവർത്തനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങളിൽ പരിശീലനം നല്കേണ്ടതുമാണ്.

18. ശരിയായി നടത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിന്നും ശരിയായ നിലവാരം പുലർത്തുന്നതിന്നും ആവശ്യമായ വ്യക്തമായ നിബന്ധനകളോടു കൂടി മാത്രമേ സെക്കൻററി സ്കൂളിന്ന് അംഗീകാരം കൊടുക്കാൻ പാടുള്ളു. എല്ലാ സ്കൂളിന്റെയും മാനേജുമെൻറ് ബോർഡ് രജിസ്ററർ ചെയ്തിരിക്കണം. അതിന്ന് ഒരു നിശ്ചിതമായ അംഗസംഖ്യ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും ഹെഡ്മാസ്ററർ അതിലെ എക്സ് ഒഫീഷ്യോ അംഗമായിരിക്കേണ്ടതുമാണ്. മാനേജിങ് ബോർഡിലെ ഒരൊറ്റ അംഗവും നേരിട്ടോ പരോക്ഷമായോ സ്കൂൾ ഭരണത്തിൽ ഇടപെടാൻ പാടുള്ളതല്ല. ഓരോ മാനേജുമെൻറും വ്യക്തമായ സർവ്വീസ് നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കേണ്ടതും ശമ്പളം, ലീവ് തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ അതിൽ വ്യക്തമാക്കേണ്ടതുമാണ്.

19. സ്കൂളിലെ പൊതുകാര്യക്ഷമത കണക്കിലെടുത്തു കൊണ്ട് അടുത്തുള്ള മാനേജുമെൻറുകൾ തമ്മിൽ അനാരോഗ്യകരമായ മത്സരമുണ്ടാവുന്നതിനെ ഒഴിവാക്കാൻ റൂളുകൾ ഉണ്ടാക്കേണ്ടതാണ്. സ്കൂൾ ആരംഭിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പ് മാനേജുമെൻറ്, ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിന്റെ മുൻകൂട്ടിയുള്ള സമ്മതം വാങ്ങിക്കേണ്ടതും ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ് നിശ്ചയിക്കുന്ന ചുരുങ്ങിയ നിബന്ധനകൾ പരിപൂർണ്ണമായി പാലിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അംഗീകാരം നല്കാൻ പാടില്ലാത്തതുമാണ്. അദ്ധ്യാപകനിയമനത്തിൽ, ന്യായമാംവിധം ഏകീകൃതമായ ഒരു നടപടിക്രമം എല്ലാ വിദ്യാലയങ്ങളിലും പാലിക്കപ്പെടണം. എല്ലാ സ്വകാര്യമാനേജു

മെൻറുകളിലും സ്കൂളുകളും നടത്തുന്ന പ്രാദേശികസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളിലും അദ്ധ്യാപകന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന്ന് ഒരു ചെറിയ സിലക്ഷൻ കമ്മറ്റി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ കമ്മറ്റിയിൽ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ എക്സ് ഒഫീഷ്യോ അംഗമായിരിക്കണം. പരിശീലനം കഴിഞ്ഞ ഒരു അദ്ധ്യാപകൻെറ സാധാരണ ഗതിയിലുള്ള പ്രൊബേഷൻ ഒരു വർഷമായിരിക്കണം.

20. അദ്ധ്യാപകന്മാരെ അവരെ ആശ്രയിക്കുന്നവരുടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഉൽകണ്ഠയിൽ നിന്നു മോചിപ്പിക്കുന്നതിന് ത്രിവിധ ആനുകൂല്യപദ്ധതി (ട്രിപ്പിൾ ബെനിഫിറ്റ് സ്കീം) നടപ്പിലാക്കേണ്ടതാണ്. ഇതനുസരിച്ച് പെൻഷൻ–പ്രോവിഡൻറ് ഫണ്ട് പദ്ധതിയും പ്രോവിഡൻറ് ഫണ്ട്–ഇൻഷുറൻസ് പദ്ധതിയും നടപ്പിലാക്കണം.

21. അദ്ധ്യാപകരുടെ ആവലാതികളും, അവയിലുള്ള അപ്പീൽ, അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളും, സസ്പെൻഷൻ, പിരിച്ചുവിടൽ തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളും പരിശോധിക്കുന്നതിന്ന് ഒരു ആർബിട്രേഷൻ ബോർഡ് രൂപവൽക്കരിക്കേണ്ടതാണ്.

22. ശാരീരികമായ ആരോഗ്യവും മറ്റ് കഴിവുമുള്ള അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ സേവനകാലം, വിദ്യാഭ്യാസഡയറക്ടറുടെ അംഗീകാരത്തോടെ, അറുപതു വയസ്സു വരെ നീട്ടിക്കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ മക്കൾക്ക് സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം സൗജന്യമായിരിക്കണം. കൊ–ഓപ്പറേറ്റീവ് ഗൃഹനിർമ്മാണപദ്ധതിയുടെ സഹായത്തോടെ അദ്ധ്യാപകർക്ക് സ്കൂളിനടുത്തു തന്നെ പാർപ്പിടസൗകര്യം നല്കണം. അങ്ങനെ ആയാൽ മാത്രമേ സ്കൂളിൻെറ ബഹുമുഖമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടാൻ അവർക്കു സൗകര്യം കിട്ടുകയുള്ളു. അദ്ധ്യാപകർ സ്വകാര്യട്യൂഷൻ എടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നിർത്തലാക്കേണ്ടതാണ്. പൊതുജീവിതത്തിൽ ഉയർന്ന സ്ഥാനത്തുള്ളവർ അദ്ധ്യാപകന്മാർക്ക് സാമൂഹ്യമായ അന്തസ്സ് നല്കേണ്ടതും ആ തൊഴിലിൻെറ അന്തസ്സ് പാലിക്കേണ്ടതുമാണ്.

23. ഹെഡ്മാസ്റ്റർമാരുടെ ഉത്തരവാദപ്പെട്ട സ്ഥാനത്ത് മികവുറ്റ ആളുകളെ ആകർഷിക്കുന്നതിന്ന് ആ സ്ഥാനത്തിലെ വേതനം ആകർഷകമായിരിക്കണം.

24. അദ്ധ്യാപകപരിശീലനത്തിന്നു രണ്ടു തരം സ്ഥാപനങ്ങളും മാത്രമേ ഉണ്ടാവാൻ പാടുള്ളു. ഒന്ന് ഹയർ സെക്കൻററി സ്കൂൾ ലീവിങ് സർട്ടിഫിക്കറ്റ്. ഇതിന്ന് രണ്ടു വർഷത്തെ ട്രെയിനിങ് ഉണ്ടായിരിക്കണം. മറ്റൊന്ന്

ബിരുദധാരികളും. ഇവരുടെ ട്രെയിനിങ് തല്ക്കാലം ഒരു വർഷത്തേക്കാണ്. ക്രമേണ അത് രണ്ടു വർഷത്തേക്ക് ആയിക്കൂടെന്നില്ല. ബിരുദധാരികളെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന കോളേജ് സർവ്വകലാശാലയോട് അഫിലിയേറ്റ് ചെയ്യേണ്ടതും സെക്കൻററി ട്രെയിനിങ് സ്ക്കൂൾ അതിന്നായി നിയമിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രത്യേകബോർഡിൻെറ നിയന്ത്രണത്തിലുള്ളതും ആയിരിക്കണം.

25. ഇന്നു നിലവിലുള്ള സ്ക്കൂൾ ഇൻസ്പെക്ഷൻ സമ്പ്രദായത്തെ പലരും വിമർശിക്കുകയുണ്ടായി. ഇൻസ്പെക്ഷനു വന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ അധികസമയവും അക്കൗണ്ട് പരിശോധിക്കുക, ഭരണസംബന്ധിയായ കാര്യങ്ങൾ പരിശോധിക്കുക എന്നിങ്ങനെ പതിവുജോലികൾക്കു ചെലവഴിക്കുകയാണ്. അക്കാദമിക് ഭാഗത്തിൽ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുവാൻ സമയം കിട്ടുന്നില്ല. ഓരോ ഇൻസ്പെക്ടറുടെയും പരിധിക്കുള്ളിലുള്ള സ്ക്കൂളുകളുടെ സംഖ്യ അധികമാണ്. അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാനോ അദ്ദേഹത്തിന്നു സാധിക്കില്ല. ഇൻസ്പെക്ടർ ആയി നിയമിക്കപ്പെടുന്ന ആൾക്ക് ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസയോഗ്യത (ഓണേഴ്സ്, എം. എ. എന്നിവ)യും ചുരുങ്ങിയത് പത്തു വർഷത്തെ അദ്ധ്യാപനപരിചയവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ, ഒരു ഹെഡ്മാസ്ററരായിരിക്കണം. ഈ സ്ഥാനത്തേക്കു നേരിട്ടുള്ള നിയമനത്തിന്നു പുറമെ (a) പത്തു വർഷം സർവ്വീസുള്ള അദ്ധ്യാപകന്മാർ (b) ഹൈസ്ക്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്ററർമാരിൽ സർവ്വീസ് കൂടിയവർ (c) ട്രെയിനിങ് കോളേജിലെ യോഗ്യതയുള്ള അദ്ധ്യാപകന്മാർ എന്നിവരിൽ നിന്നു നിയമനം നടത്താവുന്നതും മൂന്നോ നാലോ അഞ്ചോ വർഷത്തിന്നു ശേഷം ആദ്യത്തെ ലാവണത്തിലേക്ക് അവർ തിരിച്ചുപോകേണ്ടതുമാണ്. സ്ക്കൂളിലെ അക്കാദമിക് പ്രവർത്തനങ്ങൾ, ഇൻസ്പെക്ടർ ചെയർമാനായിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു വിദഗ്ധസംഘം, മൂന്നു വർഷത്തിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും പരിപൂർണ്ണമായി പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്. സീനിയർ അദ്ധ്യാപകന്മാർ, ഹെഡ്മാസ്ററർ എന്നിവരാവണം ഈ പാനലിലെ അംഗങ്ങൾ. അവർ സ്ക്കൂളിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാരോടൊപ്പം രണ്ടോ മൂന്നോ ദിവസം കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും പ്രശ്നത്തിൻെറ നാനാവശങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചർച്ച ചെയ്യുകയും വേണം.

(10) കോത്താരിക്കമ്മിഷൻ

ഇന്ത്യയുടെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നും പ്രശ്നപരിഹാരത്തിന്നു നിർദ്ദേശങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുന്ന

തിന്നും പരിശ്രമങ്ങൾ നടന്നിരുന്നുവെങ്കിലും അവയെല്ലാം ഭാഗികമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ശിശുവിദ്യാഭ്യാസം മുതൽ ബിരുദാനന്തരഗവേഷണം വരെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തെ അതിന്റെ സമഗ്രതയിൽ കണ്ടു കൊണ്ട് പ്രശ്നങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നും പരിഹാരങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിന്നും അതിന്നു മുമ്പ് പരിശ്രമങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇത്തരം ഒരു സമീപനം ആവശ്യമാണെന്നു തോന്നിയതു കൊണ്ട് അതിന്നായി ഒരു വിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിഷനെ നിയമിക്കുന്നതിന്ന് 1964 ജൂലായ്യിൽ ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റ് തീരുമാനമെടുത്തു. പ്രസ്തുത കമ്മിഷൻ 1964 ഒക്ടോബർ 2–ന് അതിന്റെ പ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കുകയും 1966 ജൂൺ 29–ാം തീയതി ഗവൺമെന്റിലേക്ക് റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. യൂണിവേഴ്സിറ്റി ഗ്രാന്റ്സ് കമ്മിഷൻ ചെയർമാനായിരുന്ന ഡോ. ഡി. എസ്സ്. കോത്താരിയായിരുന്നു കമ്മിഷന്റെ ചെയർമാൻ. ഗോഖലെ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിലെ (പൂന) വിദ്യാഭ്യാസആസൂത്രണവിഭാഗത്തിന്റെ തലവനായ ജെ. പി. നായക് കമ്മിഷന്റെ സെക്രട്ടറിയായി പ്രവർത്തിച്ചു. കമ്മിഷനിൽ പതിനേഴ് അംഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള ഇരുപതു വിദ്യാഭ്യാസകാര്യവിദഗ്ധർ കമ്മിഷന്നാവശ്യമായ ഉപദേശങ്ങൾ നല്കി. 14,97,169.18 ക. ചെലവായി.

കമ്മിഷൻ പന്ത്രണ്ടു ടാസ്ക്ഫോഴ്സുകളെയും ഏഴു പ്രവർത്തനഗ്രൂപ്പുകളെയും നിയമിച്ചു. രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും നൂറു ദിവസം സഞ്ചരിച്ച് തെളിവുകൾ രേഖപ്പെടുത്തി. സർവ്വകലാശാലകൾ, അദ്ധ്യാപകസംഘടനകൾ, വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനകൾ, ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, വിദ്യാഭ്യാസവിചക്ഷണന്മാർ, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, വ്യവസായപ്രമുഖന്മാർ, രാഷ്ട്രീയനേതാക്കൾ തുടങ്ങിയവരുമായി ചർച്ചചെയ്തു. ഒട്ടാകെ 9000 പേരുമായി ചർച്ചചെയ്തു. 2400 മെമ്മോറാണ്ടങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു. ഇത്ര വിപുലമായ സന്നാഹങ്ങളോടെ ഇതിന്നു മുമ്പ് വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നം കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നില്ല. കമ്മിഷന്റെ റിപ്പോർട്ടിന്ന് അതു നല്കിയ പേര് തന്നെ—വിദ്യാഭ്യാസവും ദേശീയവികസനവും—ഈ പ്രശ്നത്തെ എത്ര ഗൗരവത്തോടെയാണ് കൈകാര്യം ചെയ്തതെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു. മൂന്നു ഭാഗമായിട്ടാണ് റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളത്.

ആറ് അദ്ധ്യായങ്ങൾ ഉള്ള ആദ്യത്തെ ഭാഗം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെയും എല്ലാ സ്റ്റേറ്റുകൾക്കും ബാധകമായ ചില പൊതുതത്വങ്ങളെയും പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ദേശീയലക്ഷ്യം വച്ച് വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെ നവീകരിക്കേണ്ട ആവശ്യകത, ഘടനാപരമായ പുനഃസംവിധാനം, വിദ്യാർത്ഥികളെ ചേർക്കുന്നതിൽ അനുവർത്തിക്കേണ്ട പൊതുനയം, അദ്ധ്യാപക

രുടെ പദവി ഉയർത്തൽ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള അവസരസമത്വം സൃഷ്ടിക്കൽ ആദിയായ കാര്യങ്ങളും ഈ അധ്യായങ്ങളിൽ വിശദമായി ചർച്ചചെയ്യുന്നു.

ഏഴു മുതൽ പതിനേഴു വരെ പതിനൊന്ന് അധ്യായങ്ങളും അടങ്ങിയ രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പല ഘട്ടങ്ങളും പല മേഖലകളും പഠനവിഷയമാക്കിയിരിക്കുന്നു. സ്കൂളും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വികസനപ്രശ്നങ്ങളും, കരിക്കുലം, അദ്ധ്യാപനരീതി, മാർഗ്ഗദർശനം, വിലയിരുത്തൽ, വിദ്യാഭ്യാസഭരണം തുടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങളും ആദ്യഭാഗങ്ങളിലും (VII–X) ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളും, സർവ്വകലാശാലകളുടെ വികസനം, വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരത്തിന്റെ ഉന്നമനം എന്നിവ അടുത്ത അദ്ധ്യായങ്ങളിലും (XI–XIII) ശാസ്ത്രവിദ്യാഭ്യാസം, ശാസ്ത്രഗവേഷണം, കാർഷികവും വ്യാവസായികവുമായ മേഖലകളിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നവീകരണം എന്നിവ ഈ ഭാഗത്തിന്റെ അവസാനഅദ്ധ്യായങ്ങളിലും (XIV–XVI) ചർച്ച ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പതിനേഴാമത്തെ അധ്യായം, നിരക്ഷരതാനിർമ്മാർജ്ജനമുൾപ്പെടെയുള്ള വയോജനവിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നങ്ങളാണ് ചർച്ചചെയ്യുന്നത്.

മൂന്നാമത്തെ ഭാഗം, കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ട് നടപ്പിലാക്കുമ്പോൾ അഭിമുഖീകരിക്കാനുള്ള പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആസൂത്രണം, ഭരണം, സാമ്പത്തികബാദ്ധ്യതകളും എന്നിവ ഈ അധ്യായത്തിലാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്.

കമ്മിഷന്റെ പ്രധാനനിരീക്ഷണങ്ങളും ഇവയാണ്:

1. ഇന്ത്യയുടെ ഭാവി വിദ്യാലയങ്ങളിലെ ക്ലാസ്സുമുറികളിൽ വച്ചു രൂപപ്പെട്ടു വരികയാണ്. ഇതൊരു വെറും 'വാചകമടി'ക്കലല്ല. ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സാങ്കേതികവിദ്യയുടെതുമായ ഈ യുഗത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിയും സുരക്ഷിതത്വവും വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരത്തെയാണ് ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നത്. ദേശീയപുനരുദ്ധാരണത്തിന്നുള്ള നമ്മുടെ ഉദ്യമങ്ങളുടെ ജയാപജയം വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിന്നു പുറത്തു വരുന്നവരുടെ എണ്ണത്തെയും ഗുണത്തെയും ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നു.
2. വിദ്യാഭ്യാസം, പരിവർത്തനത്തിന്റെ സുശക്തമായ ഉപകരണമാണ്. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ മറ്റു സാമൂഹ്യപ്രതിഭാസങ്ങളിൽ നിന്നു മാറ്റി നിർത്തി പരിഗണിക്കുന്നതിന്നു സാദ്ധ്യമല്ല. ശൂന്യതയിൽ ആസൂത്രണം ചെയ്യുന്നതിന്നും കഴിയില്ല. സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പരിവർത്തനത്തിന്റെ സുശക്തമായ ഉപകരണം എന്ന നിലയ്ക്കു വേണം അതി

നെ കാണാൻ. അതു കൊണ്ട്, ദീർഘകാലദേശീയലക്ഷ്യത്തെ മുൻനിർത്തിയുള്ള ദേശീയപുനർനിർമ്മാണത്തെയും ഹ്രസ്വകാലപ്രശ്നങ്ങളെയും ഒപ്പം നിർത്തിക്കൊണ്ടു വേണം അത് ആസൂത്രണം ചെയ്യുവാൻ. ഒരു ദേശീയസമ്പ്രദായത്തിന്നു മാത്രമേ എല്ലാ ജനങ്ങളെയും ഒരേ പോലെ സ്പർശിക്കുന്നതിന്നു സാധിക്കുകയുള്ളു.

3. ഇന്ത്യാരാജ്യം ഭക്ഷണകാര്യത്തിൽ സ്വയംസമ്പൂർണ്ണമാവണമെങ്കിൽ കർഷകനെ അയാളുടെ പരമ്പരാഗതമായ യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തിൽ നിന്നുണർത്തി ശാസ്ത്രീയമായ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സാങ്കേതികരീതി അവലംബിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചേ തീരൂ. (കൃഷിയിലും വ്യവസായത്തിലുമുള്ള മനുഷ്യശക്തിയെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിന്നും പരീക്ഷണശാലയിലെ കണ്ടെത്തലുകളും ഉല്പാദനരംഗത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും ശാസ്ത്രീയവും സാങ്കേതികവുമായ വിദ്യാഭ്യാസം വളർത്തേണ്ടതുണ്ട്.) സാമ്പത്തികവളർച്ചയെന്നത് വെറും ഭൗതികസമ്പത്തിന്റെ ഉപയോഗക്ഷമത മാത്രമല്ല. ജനതയെത്തന്നെ ഒരു പുതിയ ജീവിതരീതിയും ചിന്താരീതിയും പ്രവർത്തനരീതിയും പഠിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

4. ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതി, സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ ഭരണസംവിധാനത്തിന്ന് ഉതകിയ വിധം ആസൂത്രണം ചെയ്തതാണ്. പാരമ്പര്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ഫ്യൂഡലിസ്റ്റ് സമുദായമാണ് ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നു നിലവിലുള്ളത്. (ആധുനികജനാധിപത്യസോഷ്യലിസ്റ്റ് സമൂഹത്തിലേക്കു വരണമെങ്കിൽ ഈ സമൂഹത്തിൽ മൗലികമായ പരിവർത്തനം വരേണ്ടതുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിലും ഉള്ളടക്കത്തിലും ശിക്ഷണരീതിയിലും അതിന്നനുസരിച്ച് മാറ്റം ആവശ്യമാണ്.) ഈ പരിവർത്തനം, സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവും സാംസ്കാരികവുമായ പരിവർത്തനത്തിന്റെ മുന്നോടിയായിത്തീരും.

5. അതു കൊണ്ട്, കമ്മിഷന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, മറേതു പരിഷ്കരണത്തേക്കാളും പ്രധാനവും അടിയന്തരവും ആയിട്ടുള്ളത് വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിലുള്ള പരിവർത്തനമാണ്. സമൂഹത്തിന്റെ പരിവർത്തനത്തിന്നുള്ള ഉപാധിയായിത്തീരണം വിദ്യാഭ്യാസമെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങളും നടപ്പിലാക്കേണ്ടതു ആവശ്യമാണ്.

(a) വിദ്യാഭ്യാസം ഉൽപാദനക്ഷമമായ രംഗവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കണം.

(b) സാമൂഹ്യവും ദേശീയവുമായ ഉദ്ഗ്രഥനത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തണം; ഗവൺമെൻറിൻെറ രൂപമെന്ന നിലയിൽ ജനാധിപത്യത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ജനാധിപത്യത്തെ ഒരു ജീവിതരീതിയായി കൈക്കൊള്ളുന്നതിന്നു സഹായിക്കുകയും വേണം.

(c) ആധുനികവൽക്കരണത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തണം.

(d) സാമൂഹ്യവും സദാചാരപരവും ആത്മീയവുമായ മൂല്യങ്ങളെ ഉൾക്കൊണ്ടു കൊണ്ട് സ്വഭാവ സംസ്കരണം സാധിക്കണം.

6. വിദ്യാഭ്യാസവും ഉല്പാദനക്ഷമതയും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. അതു കൊണ്ട് അവ തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന് താഴെ പറയുന്ന രീതിയിൽ ഒരു പദ്ധതി ആവിഷ്കരിക്കേണ്ടതാണ്.

(a) വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറയും സംസ്കാരത്തിൻെറയും അടിസ്ഥാനഘടകമായി ശാസ്ത്രത്തെ അംഗീകരിക്കുക.

(b) വിദ്യാഭ്യാസത്തെ തൊഴിലധിഷ്ഠിതമാക്കുക. കൃഷി, വ്യാപാരം, വ്യവസായം തുടങ്ങിയവയുടെ ആവശ്യങ്ങളെ നിറവേറ്റത്തക്ക വിധം സെക്കൻററി നിലവാരത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം പ്രത്യേകിച്ചും അങ്ങനെ ആവണം.

(c) പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ അവിഭാജ്യഘടകമായി തൊഴിൽപരിചയം ഏർപ്പെടുത്തുക.

(d) ശാസ്ത്രീയവും സാങ്കേതികവുമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തെയും സർവ്വകലാശാലാനിലവാരത്തിലുള്ള ഗവേഷണത്തെയും കൃഷിയും അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ശാസ്ത്രവും മുൻനിർത്തി കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ടതാക്കിത്തീർക്കുക.

7. ശാസ്ത്രവിദ്യാഭ്യാസം സംകൃതം വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ അവിഭാജ്യമായ ഒരു ഭാഗമായിത്തീരണം. സർവ്വകലാശാലാനിലവാരത്തിലുള്ള എല്ലാ ഹ്യൂമാനിറ്റീസ് പഠനത്തിൻെറയും സാമൂഹ്യശാസ്ത്രപഠനത്തിൻെറയും ഒരു ഭാഗമായി, ശാസ്ത്രപഠനത്തെ കൂട്ടിച്ചേർക്കണം. ശാസ്ത്രപഠനത്തിന്ന് ഹ്യൂമാനിറ്റീസ് പഠനവും പ്രയോജനപ്രദമാണ്. ശാസ്ത്രപഠനത്തിൻെറ നിലവാരവും വളരെയധികം ഉയരേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ മാത്രമേ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ കൂടുതൽ അഗാധമായ ബോധം ജനിപ്പിക്കുകയെന്ന ലക്ഷ്യം നേടുന്നതിന്ന് ശാസ്ത്രത്തിന്നു കഴിയുകയുള്ളു. അപ്പോഴും

മാത്രമേ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും അവിഭാജ്യഭാഗമെന്ന നിലയിൽ ശാസ്ത്രീയ വീക്ഷണം വളരുകയുള്ളു.

8. ഇന്ത്യയ്ക്ക് അതിന്റെ സാമ്പത്തികവികസനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം സാധിക്കണമെങ്കിൽ, ഓരോ വിഭാഗത്തിലും പെട്ട വിദഗ്ധജോലികളും നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന് പരിശീലനം നേടിയ ആളുകളും വേണ്ടുവോളം ഉണ്ടാവണം. അതേ പോലെ തന്നെ, ഏതെങ്കിലും വിദഗ്ധതൊഴിൽ രംഗത്തിൽ ആവശ്യത്തിൽ കൂടുതൽ ആളുകളുണ്ടെങ്കിൽ, വിഭവശേഷിയുടെ ദുർവിനിയോഗമാണ് അതു കാണിക്കുന്നത്. ഒരു ജോലിക്ക് വേണ്ടുവോളം യോഗ്യത ഇല്ലാതിരിക്കുകയോ വേണ്ടതിലധികം യോഗ്യത ഉണ്ടായിരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ ഉള്ളത്ര മാനസികാസ്വാസ്ഥ്യം മറ്റൊന്നിനുമില്ല. (അതു കൊണ്ട് ഭാവിയിൽ ആവശ്യമായ മനുഷ്യശക്തിയുടെ തരവും വലുപ്പവും കണക്കിലെടുത്തു കൊണ്ടു വേണം വിദ്യാഭ്യാസരംഗം ആസൂത്രണം ചെയ്യാൻ. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുപരിയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഈ കാഴ്ചപ്പാടുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്)

9. ജോലിപരിചയം എന്നാൽ ഉല്പാദനക്ഷമമായ ജോലിയിലുള്ള പരിചയം എന്നർത്ഥമാണ്. അത് സ്ക്കൂളിലും വീട്ടിലും പാടത്തിലും തൊഴിൽശാലയിലും മറേറതെങ്കിലും രംഗത്തുമാവാം. നല്ല ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിക്ക് നാല് അടിസ്ഥാനഘടകങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

   (a) 'സാക്ഷരത'—എന്നാൽ ഭാഷ, ഹ്യൂമാനിറ്റീസ്, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം എന്നിവ.

   (b) 'അക്കപരിചയം'—എന്നാൽ ഗണിതത്തിലും പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിലുമുള്ള പരിചയം.

   (c) തൊഴിൽപരിചയം.

   (d) സാമൂഹ്യസേവനം.

നന്നായി ആസൂത്രണം ചെയ്ത തൊഴിൽപരിചയപദ്ധതിയിൽ നിന്ന് വിദ്യാർത്ഥിക്ക് പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉത്തരകാലഘട്ടത്തിലെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും ആദായം ലഭിക്കേണ്ടതാണ്.

10. താഴെ ചേർത്ത കാര്യങ്ങളും നിഷ്കർഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ശ്രദ്ധേയമായ നേട്ടങ്ങളും കൈവരുത്താൻ കഴിയുമെന്നു കമ്മിഷൻ കരുതുന്നു.

   (a) പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ഒരു പൊതുവിദ്യാലയസമ്പ്രദായം നടപ്പിലാക്കുക.

(b) സാമൂഹ്യവും ദേശീയവുമായ സേവനം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ എല്ലാ ഘട്ടത്തിലും നിർബന്ധമാക്കിത്തീർക്കുക.

(c) എല്ലാ ആധുനികഭാഷകളും വികസിപ്പിക്കുക. ഇന്ത്യൻ യൂണിയന്റെ ഔദ്യോഗികഭാഷയായിത്തീരുന്നതിന്നു കഴിവുണ്ടാവും വിധം ഹിന്ദിയെ സമ്പന്നമാക്കിത്തീർക്കുക.

(d) ദേശീയബോധം ഉത്തേജിപ്പിച്ചു വളർത്തിയെടുക്കുക.

11. നമ്മുടെ ജനങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിന്ന് ഒരു ബന്ധഭാഷയായി നിലനില്ക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നത് സുവ്യക്തമാണ്. ആ സ്ഥാനം, കാലക്രമേണ, ഹിന്ദിക്കു മാത്രമേ ഏറ്റെടുക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളു. കേന്ദ്രഭരണത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികഭാഷ എന്ന നിലയിലും ജനങ്ങളുടെ ബന്ധഭാഷ എന്ന നിലയിലും ഹിന്ദി ഭാഷ, അഹിന്ദി പ്രദേശങ്ങളിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് ആവശ്യമായ നടപടികളും കൈക്കൊള്ളണം. അതിന്റെ വിജയം, ജനങ്ങളും സ്വമേധയാ അത് ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിന്നുള്ള സന്നദ്ധതയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.

12. ഇരുപത്തിയഞ്ചു വർഷം മുമ്പ് മഹാത്മാഗാന്ധി രൂപം കൊടുത്ത പുതിയ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസം ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസചിന്തയിൽ ഒരു നാഴികക്കല്ലിനെ കാണിക്കുന്നു. ഉല്പാദനക്ഷമമായ കായികാധ്വാനത്തെ കേന്ദ്രമാക്കിയുള്ളതും സമൂഹവുമായി ഗാഢബന്ധമുള്ളതും ആയിരിക്കണം വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന് അതു സിദ്ധാന്തിച്ചു. (അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവും തൊഴിൽപരവുമായ അന്തസ്സ് ഉയർത്തേണ്ടതാവശ്യമാണ്.) എങ്കിൽ മാത്രമേ കാര്യപ്രാപ്തിയുള്ള യുവതീയുവാക്കന്മാരെ ഈ തൊഴിലിലേക്ക് ആകർഷിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളു. ഇതിൽ എത്തിച്ചേർന്നവരെ അവിടെത്തന്നെ നിലനിർത്തുന്നതും ഇന്ന് ആവശ്യമാണ്. സാമൂഹ്യസേവനത്തെയും ശിശുക്കളോടുള്ള കർത്തവ്യത്തെയും ഓർമ്മിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു മാത്രം ഇതു സാദ്ധ്യമാവില്ല. വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരം ഉയർത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ അനേകം ഘടകങ്ങളും സഹകരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിൽ അദ്ധ്യാപകന്റെ കാര്യപ്രാപ്തിയും സ്വഭാവഗുണവും മറ്റു ഘടകങ്ങളേക്കാളും വളരെയധികം പ്രധാനമാണ്.

13. ഈ സാഹചര്യത്തെ നേരിടുന്നതിന്ന് യുക്തിസഹമായ ഒരേയൊരു മാർഗ്ഗം ചരിത്രത്തെയും പാരമ്പര്യത്തെയും ഊന്നി നിന്നു കൊണ്ട് അദ്ധ്യാപകന്റെ വേതനം നിശ്ച

യിക്കുകയല്ല സർവ്വീസിന്റെ അവശ്യസ്വഭാവത്തെയും സമൂഹത്തിന്റെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയെയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അദ്ധ്യാപകന്റെ വേതനം നിർണ്ണയിക്കുകയാണ്. ഇതിന്റെ ഫലമായി മറ്റു പല ശമ്പളനിരക്കുകളിലും കാര്യമായ കുറവു വരുത്തുകയും ഉയർന്ന വരുമാനങ്ങൾ താഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു വന്നു സമീകരണം സാധിക്കുകയും വേണ്ടി വരും. അത്തരം ഒരു ഉദ്യമം നടക്കുകയാണെങ്കിൽ അദ്ധ്യാപകന്മാർ ആ ഉദ്യമത്തിൽ സ്വന്തം പങ്കാളിത്തം വഹിക്കുന്നതിന്നു സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിക്കുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്നാൽ അവരുടെ ശമ്പളം മാത്രം താഴ്ത്തി നിർത്തുകയാണെങ്കിൽ അവർ അതിനെ ചെറുക്കും; ആ ചെറുത്തുനില്പ് ന്യായവുമാണ്.

14. അദ്ധ്യാപനത്തെയും ഗവേഷണത്തെയും പോലുള്ള സൃഷ്ടിപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തണമെങ്കിൽ അതിന്ന് ഉത്തേജനം നല്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയെന്നത് വളരെ പ്രധാനമാണ്. അദ്ധ്യാപകന്റെ ഏറ്റവും മികച്ച കഴിവുകൾ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ പറ്റിയ സാഹചര്യം വിദ്യാലയത്തിൽ ഉണ്ടാവണം. ക്ലാസ്സ് മുറിയിൽ അനുപേക്ഷണീയമായ സൗകര്യങ്ങൾ എങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കുക, ഒഴിച്ചു കൂടാത്ത ഉപകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാവുക, ലൈബ്രറി-ലേബറട്ടറി സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാവുക, സൗകര്യപൂർവ്വം കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ പറ്റിയ വിധത്തിൽ അദ്ധ്യാപക–വിദ്യാർത്ഥിയനുപാതം ക്രിപ്തപ്പെടുത്തുക, ഇത്രയും കാര്യങ്ങളിലെങ്കിലും ശ്രദ്ധിക്കുകതന്നെ വേണം. അദ്ധ്യാപകന്മാർക്ക് അദ്ധ്യാപനത്തിൽ സ്വന്തം പരീക്ഷണങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടാവുകയും വേണം. അദ്ധ്യാപകന്റെ ജോലിസമയം ഇതര ജീവനക്കാരുടെ ജോലിസമയവുമായി തുല്യത വേണം. ഇതിന്ന് ക്ലാസ്സു മുറിയിലെ അദ്ധ്യാപനസമയം മാത്രം കണക്കിലെടുത്താൽ പോരാ താനും. (അദ്ധ്യാപകന്റെ തൊഴിൽപരമായ കഴിവുകൾ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന് സെമിനാറുകൾ, ഒഴിവുകാലപഠനകേന്ദ്രങ്ങൾ, പുസ്തകങ്ങൾ, ലൈബ്രറിസൗകര്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയ സാഹചര്യങ്ങൾ നല്കണം.) ഉയർന്ന തസ്തികയിൽ പ്രൊമോഷൻ ലഭിക്കാൻ സൗകര്യം ഉണ്ടാവുകയും വേണം.

15. അദ്ധ്യാപകന്റെ പൗരസ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ ഈ കമ്മിഷൻ വളരെയധികം പ്രാധാന്യം നല്കുന്നു. സാമൂഹ്യവും പൊതുജനസേവാപരവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അധ്യാപകൻ സജീവമായി പങ്കെടുക്കുന്നത് തൊഴിൽപരമായ കാര്യത്തിലായാലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പൊതു

അഭിവൃദ്ധി വച്ചു നോക്കിയാലും ഏറ്റവും അഭിലഷണീയമാണെന്ന് ഈ കമ്മിഷൻ കരുതുന്നു. അത്തരം പങ്കാളിത്തം രാജ്യത്തിന്റെ സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ജീവിതത്തെ കൂടുതൽ സമ്പന്നമാക്കുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. (സാധാരണ പൗരന്മാർ അനുഭവിച്ചുവരുന്ന എല്ലാ പൗരാവകാശങ്ങളും ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്.) തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനെ നിയമം കൊണ്ടു തടയാൻ പാടില്ല. തിരഞ്ഞെടുപ്പുപ്രചരണത്തിൽ ഏർപ്പെടുമ്പോഴും അവരോടു കലഹനയെടുക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടേണ്ടതും തുടർന്നു പൊതുകാര്യങ്ങളും കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ ചുമതലപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ ആവശ്യമാണെങ്കിൽ താല്കാലികമായി അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിൽ നിന്നു മാറിനില്ക്കേണ്ടതുമാണ്.

16. (വിദ്യാഭ്യാസം ഗുണകരമായി മെച്ചപ്പെടണമെങ്കിൽ അധ്യാപകപരിശീലനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ വളരെ പരിഷ്കാരങ്ങളും ആവശ്യമാണ്.) അദ്ധ്യാപകപരിശീലനത്തിലുള്ള നിക്ഷേപം നല്ല ലാഭമുണ്ടാക്കിത്തരുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. ഒന്നാം കിടയിലുള്ള അദ്ധ്യാപകപരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസനവീകരണത്തിൽ സാരമായ സംഭാവന നല്കും. ട്രെയിനിംഗ് സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഇന്നത്തെ ഒറ്റപ്പെട്ട നില അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. ഇവിടെ വച്ചു വരുത്തുന്ന പരിഷ്കാരങ്ങളും ലക്ഷക്കണക്കിന്ന് വിദ്യാർത്ഥികളുള്ള ക്ലാസ്സുമുറികളിൽ അതിന്റെ അലകും ഉണ്ടാക്കും. അദ്ധ്യാപകപരിശീലനത്തിലെ കാതലായ വശം അവരുടെ നിലവാരം നന്നാക്കുകയെന്നതാണ്. അതല്ലെങ്കിൽ അവിടെ ചെലവഴിക്കുന്ന പണം ദുർവ്യയമാണെന്നർത്ഥം. ഇന്നതിന്റെ ശോചനീയാവസ്ഥക്ക് പ്രധാനമായ രണ്ടു കാര്യങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇന്ത്യൻ സാഹചര്യത്തിൽ ഉദയം കൊള്ളുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു പഠിക്കുന്നതിന്നു ഗവേഷണസ്ഥാപനങ്ങളും ഇല്ല. ഇതിന്റെ ഫലമായി, അദ്ധ്യാപകസിദ്ധാന്തങ്ങളും മിക്കവാറും വൈദേശികമായ ഉദാഹരണങ്ങളെ മുൻനിർത്തി വിവരിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടി വരുന്നു. ഇന്ത്യൻ സാഹചര്യങ്ങളെ കണക്കിലെടുത്തു കൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട നല്ല പുസ്തകങ്ങളുടെ അഭാവം മറ്റൊരു ദൗർബല്യമാണ്. പ്രാഥമികഘട്ടത്തെയാണ് ഇത് കൂടുതൽ ബാധിച്ചിട്ടുള്ളത്. അവിടെ അദ്ധ്യാപകപരിശീലനത്തിന്നു വരുന്നവർക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ വലിയ പ്രാവീണ്യം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൂടല്ലോ. ഈ രംഗത്തിൽ വലിയ തോതിലുള്ള ഗവേഷ

ണങ്ങളും ശ്രദ്ധനിർമ്മാണങ്ങളും അടിയന്തരമായി ഏറ്റെടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

17. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സാമൂഹ്യലക്ഷ്യങ്ങളിൽ ഒന്ന് അവസരങ്ങളുടെ സമീകരണമാവണം. പിന്നോക്കം നില്ക്കുന്നവരെയും ജീവിതസൗകര്യങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടവരെയും ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു ഉപകരണമായിത്തീരണം. സാമൂഹ്യനീതി പുലർന്നു കാണണമെന്നും രാജ്യത്തിൽ ലഭ്യമായ എല്ലാ കഴിവുകളെയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തണമെന്നും അഭിലഷിക്കുന്ന ആരും എല്ലാവർക്കും അവസരസമത്വം ലഭിക്കേണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടാതിരിക്കില്ല.

18. അറിവ് സംക്രമിപ്പിക്കുക, വൈദഗ്ധ്യങ്ങൾ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുക, ശരിയായ താല്പര്യവും മനോഭാവവും മൂല്യബോധവും വളർത്തുക—ഇതു മൂന്നുമാണ് വിദ്യാഭ്യാസം ലക്ഷ്യം വക്കുന്നത്. സ്റ്റേറ്റിന്റെ പൊതുവായ കരിക്കുലം നടപ്പിലാക്കുകയെന്നത്, ചില വിദ്യാലയങ്ങളുടെ നിലവാരത്തിലുള്ള അന്തരം കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, അർത്ഥശൂന്യമായിത്തോന്നുന്നു. ദുർബലമായ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് അത് അധികപ്പറ്റായിത്തോന്നും; നല്ല നിലവാരമുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളിൽ അത് തീരെ അപര്യാപ്തമായും തോന്നും. വിദ്യാലയങ്ങൾ അവയുടെ തന്നെ കരിക്കുലം ഉണ്ടാക്കി നടപ്പിൽ വരുത്തുക മാത്രമാണ് പ്രായോഗികമെന്നു തോന്നുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പ് ഇതിൽ ഒരു അയവുള്ള സമീപനം സ്വീകരിക്കുകയാണ് അഭികാമ്യം.

തൊഴിൽപരമല്ലാത്ത വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിൽ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ഒരു പൊതുകരിക്കുലം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. ആദ്യത്തെ പത്തു വർഷത്തെ സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയതിന്നു ശേഷം ഹയർ സെക്കൻഡറി നിലവാരത്തിൽ വിവിധോദ്ദേശ്യവിദ്യാഭ്യാസവും പ്രത്യേകവിഷയത്തിലുള്ള വിദഗ്ധപഠനവും ആരംഭിക്കാവുന്നതാണ്.

19. പ്രായപൂർത്തി എത്തുന്നതോടെ ഒരു പൗരനെന്ന നിലയിൽ താൻ ഭാഗഭാഗിത്വം വഹിക്കേണ്ട ജനാധിപത്യസമുദായത്തിന്ന് അനുയോജ്യമായതാവണം സെക്കൻഡറി നിലവാരത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ജനാധിപത്യപൗരത്വത്തിന്ന് ചില തരം വൈദഗ്ധ്യങ്ങളിൽ പരിശീലനം നേടിയിരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. ചിന്തയിൽ വ്യക്തതയുണ്ടാവുക, മറ്റു പൗരന്മാരുമായി ആശയവിനിമയത്തിന്നു കഴിവുണ്ടാവുക, മനസ്സിന്ന് ശാസ്ത്രീയമായ സമീപനം ഉണ്ടായിരിക്കുക, യഥാർത്ഥമായ രാജ്യ

സ്നേഹം വളർത്തുക, ഉല്പാദനക്ഷമമായ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ മൂല്യം അംഗീകരിക്കുക ഇതെല്ലാം ഒരു ജനാധിപത്യയുഗത്തിലെ പൗരത്വപരിശീലനത്തിന്റെ ഭാഗമാവണം. പ്രായപൂർത്തിയോടടുത്തു വരുന്ന പ്രായം അറിവു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു മാത്രമല്ല കായികവും വൈകാരികവും സൗന്ദര്യബോധപരവുമായ കഴിവുകളും വികസിപ്പിച്ചെടുക്കാനും ഉള്ള പ്രായമാണ്. അതു കൊണ്ട് കായികപരിശീലനം, തൊഴിൽപരിശീലനം, സംഗീതനൃത്താദികലകളിലുള്ള പരിശീലനം ആത്മീയവും ധാർമ്മികവുമായ മൂല്യബോധം എന്നിവ ആ ദശയിൽ ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടതാണ്. ഒരു നല്ല വിദ്യാലയത്തിൽ ശരാശരി വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഒരു പൊതുകരിക്കുലവും മികച്ച കഴിവുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു കുറെക്കൂടി മുന്നോട്ടു നില്ക്കുന്ന മറെറാരു കരിക്കുലവും ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണ്.

20. തന്നെക്കുറിച്ചും പ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ചും ഉള്ള ധാരണകൾക്ക് അഗാധത കൂട്ടുകയെന്നതാവണം സർവ്വകലാശാലകളുടെ കർത്തവ്യം. ഈ ധാരണ സമൂഹത്തിൽ അലിയിച്ചു ചേർക്കുകയും വേണം. ആശയങ്ങളുടെയും ആദർശങ്ങളുടെയും ഈററില്ലമായിരിക്കണം സർവ്വകലാശാലകൾ. അതിലെ അംഗങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉയർന്ന മാനദണ്ഡങ്ങളും സ്വഭാവശുദ്ധിയും സമൂഹം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

21. വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരം ഉയർത്താനുള്ള ശ്രമത്തിന്റെ ഭാഗമായി, വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കി പുറത്തു വരുന്നവരിൽ മിടുക്കന്മാരായ കുറെപ്പേരെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ തന്നെ പിടിച്ചുനിർത്താൻ കഴിയണം. പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിൽ രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലുമായി കുറഞ്ഞതു പത്ത് ശതമാനമെങ്കിലും മാതൃകാനിലവാരത്തിലേക്കുയർത്തുന്നത് മററുള്ളവയ്ക്കു വഴികാട്ടിയായിത്തീരും. ഒരു കമ്യൂണിററി ഡെവലപ്പ്മെൻറ് പ്രദേശത്തിന്നുള്ളിൽ ഒരു സെക്കൻററി വിദ്യാലയത്തെയെങ്കിലും ഈ നിലയിൽ ഉയർത്തേണ്ടതാണ്. ഓരോ ജില്ലയിലും ഓരോ മാതൃകാകോളേജെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കണം. രാജ്യത്തിലാകെ ആറു സർവ്വകലാശാലകളെങ്കിലും മുഖ്യസർവ്വകലാശാലകളായി വളർത്തിയെടുക്കണം. ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിലുള്ള പ്രവേശനം കുട്ടിയുടെ കഴിവിനെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചു കൊണ്ടാവുകയും വേണം.

22. നിലവിലുള്ള സൗകര്യങ്ങളെ പരമാവധി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതെങ്ങനെ? അതിനുള്ള പരിശ്രമം ആവശ്യമാണ്. ഇന്ന് ഈ അദ്ധ്യയനദിവസങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിച്ചും പഠനത്തിന്നുള്ള സമയം വർദ്ധിപ്പിച്ചും കൂടുതൽ നന്നായി അദ്ധ്യാപനത്തെ ആസൂത്രണം ചെയ്തും

അതു സാധിക്കാവുന്നതാണ്. ഇവയ്ക്കു പുറമേ പരീക്ഷണവിദ്യാലയങ്ങളും പരമാധികാരമുള്ള കോളേജുകളും ഉണ്ടാവണം. ബാഹ്യലോകത്തിൽ നിന്നുള്ള പരീക്ഷകളിൽ നിന്ന് അവ സ്വതന്ത്രമായിരിക്കുകയും വേണം. ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം അർഹത മാത്രം നോക്കിയാവണം.

23. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളിലുമുള്ള അദ്ധ്യയനമാദ്ധ്യമം പ്രാദേശികഭാഷയായിരിക്കണം. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നാവശ്യമായ ചാർട്ടുകളും, ഉപകരണങ്ങളും, ടെക്സ്റ്റു പുസ്തകങ്ങളും എന്നിവയെല്ലാം ആധുനിക ഭാരതീയഭാഷകളിൽ തയ്യാറാക്കണം.

24. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാലനിർണ്ണയപരിധിക്ക് ഐകരൂപ്യമുണ്ടാവണം. ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറ് സ്റ്റേറ്റുഗവൺമെൻറുകളുമായി ആലോചിച്ച് ഈ പരിധി നിർണ്ണയിക്കേണ്ടതാണ്.

25. ത്രിഭാഷാപദ്ധതി നടപ്പിലാക്കേണ്ടതാണ്. ഭാഷാപഠനം താഴെപ്പറയുന്ന രീതിയിലാവണം.

(a) ഒന്നു മുതൽ നാലു വരെ ക്ലാസ്സുകളിൽ ഒരു ഭാഷ മാത്രമേ നിർബന്ധമായി പഠിപ്പിക്കാവൂ. അതു മാതൃഭാഷയായിരിക്കണം.

(b) അഞ്ചു മുതൽ ഏഴു വരെയുള്ള ക്ലാസ്സുകളിൽ രണ്ടു ഭാഷ നിർബന്ധമായി പഠിപ്പിക്കണം. രണ്ടാമത്തെ ഭാഷ, ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറിന്റെ ഔദ്യോഗികഭാഷയായ ഹിന്ദിയോ അസോസിയേറ്റ് ഭാഷയായ ഇംഗ്ലീഷോ ആവാം.

(c) എട്ടു മുതൽ പത്തു വരെയുള്ള ക്ലാസ്സുകളിൽ മൂന്നു ഭാഷ പഠിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ മൂന്നു ഭാഷകളിൽ ഒന്ന് കേന്ദ്രഗവൺമെൻറിന്റെ ഔദ്യോഗികഭാഷയോ അസോസിയേറ്റ് ഭാഷയോ (മുൻഘട്ടത്തിൽ പഠിപ്പിക്കാത്തത്) ആവണം.

(d) പതിനൊന്ന്, പന്ത്രണ്ട് ക്ലാസ്സുകളിൽ ഭാഷാപഠനം നിർബന്ധമാക്കേണ്ടതില്ല.

26. സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കുകയും രണ്ടു വർഷത്തെ തൊഴിൽപരിശീലനം നേടുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവരല്ലാതെ പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിൽ അദ്ധ്യാപകരായിരിക്കുന്നതിന്ന് അർഹരായിരിക്കരുത്. 200-ലധികം വിദ്യാർത്ഥികളും പഠിക്കുന്ന ലോവർ പ്രൈമറി-ഹയർ പ്രൈമറി വിദ്യാലയത്തിലെ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ ബിരുദധാരികളായിരിക്കണം.

27. പ്രൈമറി വിദ്യാലയത്തിലെ പരിശീലനം നേടിയ, വിദ്യാഭ്യാസയോഗ്യതയുള്ള അദ്ധ്യാപകന്മാർക്ക് അദ്ധ്യാപകന്മാരായും സ്ക്കൂൾ ഇൻസ്പെക്ടർമാരായും പ്രൊമോഷൻ നല്കേണ്ടതാണ്. ശ്രദ്ധേയമായ നേട്ടങ്ങൾ കൈവരിച്ച അദ്ധ്യാപകന്മാർക്ക് മുൻകൂട്ടിയുള്ള ഇൻക്രിമെൻറ് നല്കേണ്ടതാണ്. അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയുടെ എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളിലും സ്ത്രീകളെ നിയമിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രോത്സാഹനം നല്കേണ്ടതാണ്.

28. ഓരോ ഹൈസ്ക്കൂളും അതിന്നു ചുറ്റുമുള്ള പ്രൈമറി വിദ്യാലയങ്ങളുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് സ്ക്കൂൾ കോംപ്ലക്സുകൾ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാണ്. ഓരോ വിദ്യാലയവും പ്രാദേശികസമൂഹവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് അതിന്റെ പുരോഗതിക്കു വേണ്ട സഹകരണവും സാമ്പത്തികസഹായവും നേടേണ്ടതാണ്.

29. ദുർബലവിഭാഗത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയും പ്രത്യേകപരിഗണനയും ഉണ്ടായിരിക്കണം. രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങൾ തമ്മിൽ വിദ്യാഭ്യാസപുരോഗതിയിൽ വന്നിട്ടുള്ള അസന്തുലിതാവസ്ഥ, ആസൂത്രിതപദ്ധതികളിലൂടെ പരിഹരിക്കേണ്ടതാണ്.

30. വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിലെ ഭരണം കാര്യക്ഷമമാക്കുന്നതിന്ന് മന്ത്രികാര്യാലയം തുടങ്ങി താഴോട്ടു നടപടികൾ കൈക്കൊള്ളേണ്ടതാണ്. സ്റേറററ് ഇൻസ്റിറിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് എഡ്യൂക്കേഷനെ, വിദ്യാഭ്യാസഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിന്റെ അക്കാദമിക്ക് വിഭാഗമായി വികസിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു ദേശീയവിദ്യാഭ്യാസ ആക്റ് ഉണ്ടായിരിക്കണം. സ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ഒരു ദേശീയ ബോർഡ് സ്ഥാപിക്കണം. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ കൺകറൻറ് ലിസ്റിൽ പെടുത്തുന്നത് ആവശ്യമില്ലാത്തതാണ്. റഷ്യൻ ഭാഷാപഠനത്തിന്ന് പ്രത്യേകശ്രദ്ധയുണ്ടാവണം. ഇരുപതു വർഷത്തിന്നുള്ളിൽ ഇന്നുള്ളതിന്റെ നാലര ഇരട്ടി തുക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു വേണ്ടി ചെലവഴിക്കാനുണ്ടാവണം (ഉറുപ്പികയുടെ മൂല്യശോഷണം കണക്കിലെടുക്കാതെയാണ് ഈ തുക).

''ഇന്ന് ആവശ്യമുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒന്ന് ഇന്നത്തെ, വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിലുള്ള നീക്കുപോക്കില്ലാത്ത സ്വഭാവത്തിന്നു മാറ്റം വരുത്തുകയെന്നതാണ്. അതിവേഗം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ലോകത്തിൽ ഒരു കാര്യം തീർച്ച. ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം ഇന്നിന്റെ ആവശ്യം നിറവേറ്റുകയില്ല. നാളത്തെ ആവശ്യത്തിന്ന് അത് അത്രയും പറ്റുകയില്ല'' (ഡി. എസ്. കോത്താരി).

(11) കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചരിത്രം

ഇന്ത്യയിലെ ഇതര സ്റ്റേറ്റുകളെ അപേക്ഷിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ കേരളം മുന്നിട്ടു നില്ക്കുന്നു. ഇവിടെ വിദ്യാഭ്യാസം ജനസാമാന്യങ്ങളിലേക്ക് ഇറങ്ങി വന്നിട്ടുണ്ട്. ഏതു ഗ്രാമത്തിലും ഇന്നു സാക്ഷരത സാധാരണമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. മിക്കവാറും എല്ലാ ഗൃഹങ്ങളിലും എഴുത്തും വായനയും അറിയുന്ന ആരെങ്കിലും ഉണ്ടാവും. ഈയൊരു നില, ഡെൽഹിയൊഴിച്ച്, ഇന്ത്യയിലെ ഒരു സ്റ്റേറ്റിനും അവകാശപ്പെടാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം മാത്രമെടുത്തു നോക്കിയാൽ നാം ബഹുദൂരം മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നുവെന്ന് അഭിമാനത്തോടെ പറയാൻ കഴിയും.

ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഭൂപടത്തിൽ കേരളത്തിന്ന് നിറപ്പകിട്ടുള്ള ഈ സ്ഥാനം നല്കാൻ അനേകം ഘടകങ്ങൾ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂറും കൊച്ചിയും ഭരിച്ച നാട്ടു രാജാക്കന്മാർ പ്രായേണ വിദ്യാസമ്പന്നരും വിദ്യാഭ്യാസത്തെ വില മതിക്കുന്നവരുമായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലെത്തിയ വിദേശമിഷനറിമാരിൽ നല്ലൊരു വിഭാഗം പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ താല്പര്യമെടുക്കുകയും അവരുടെ പ്രവർത്തനം കേരളത്തിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതൊക്കെ നമ്മുടെ സാക്ഷരതയും ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസവും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന്നു സഹായിച്ച ഘടകങ്ങൾ തന്നെ.

പക്ഷേ പാശ്ചാത്യമിഷ്യനറിമാർ ആദ്യമായി അവരുടെ പ്രവർത്തനകേന്ദ്രം സ്ഥാപിച്ചത് ബങ്കാളിലാണ്. സെറാംപൂർ കേന്ദ്രമാക്കി റവ. വില്യം ആഡമിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ബങ്കാളിലാണ് മിഷനറിമാർ ആദ്യമായി വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചത്. രാജാറാം മോഹൻ റോയിയെപ്പോലുള്ള ഭാരതീയരും ഗവർണ്ണർ ജനറൽ വില്യം ബെൻറിക്കിനെപ്പോലുള്ള ഭരണാധികാരികളും ഈ സംരംഭത്തിന്നു നിർലോഭമായ സഹകരണം നല്കിവരുന്നു. എന്നിട്ടും അവിടെ മിഷനറിമാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനത്തിന്ന് കാര്യമായ നേട്ടങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

എന്നിരിക്കേ കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസവികസനത്തെ, മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസസ്നേഹവും മിഷനറിമാരുടെ സേവനവും മാത്രം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നു സാധിക്കുകയില്ല.

വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിക്കണമെങ്കിൽ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ അതിന്നുള്ള ആവശ്യബോധവും അതു സമ്പാദിക്കാനുള്ള ഭൗതികസാഹചര്യവും ഒത്തു വരണം. കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രചരണത്തിന്നു സഹായകമായിത്തീർന്ന ഏറ്റവും പ്രധാനഘടകം ഈ സ്റ്റേറ്റിലെ ഭൂവുടമാസമ്പ്രദായമാണ് എന്നത്രേ ഈ

ലേഖകന്റെ നിഗമനം. ബങ്കാളിലും ഇന്ത്യയിലെ മറ്റിടങ്ങളിലും സെമിന്ദാരിസമ്പ്രദായം നിലവിൽ വന്നപ്പോഴും ഇവിടെ യെറ്റ് വാരി സമ്പ്രദായമാണ് നടപ്പിലായത്. സെമിന്ദാരിവ്യവസ്ഥയിൽ ഒരറ്റത്തു പാടത്തു പണിയുന്നവനും മറേറ അറ്റത്ത് എല്ലാം അനുഭവിക്കുന്നവനുമാണുണ്ടാവുക. എന്നാൽ കേരളത്തിൽ മറെറാരു ഭൂവുടമാക്രമം നിലവിൽ വന്നു. മേലെയുള്ള ജന്മിക്കും താഴെയുള്ള കർഷകത്തൊഴിലാളിക്കും ഇടയിൽ ഭൂമിയെ ഉപജീവിച്ചു കഴിയുന്ന പല 'അവകാശി'കളും ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. വെറുംപാട്ടക്കാരൻ, കുടിക്കാണക്കാരൻ, കാണാക്കാരൻ, പണയക്കാരൻ എന്നിങ്ങനെ അസംഖ്യം താല്പര്യങ്ങൾ ഭൂമിയെ ചുറ്റി വളർന്നു. ഇതിന്റെ സാമൂഹ്യമായ ഫലം ഒരു നല്ല വിഭാഗം ഇടത്തരക്കാർ ഉണ്ടാവുക എന്നതായിരുന്നു. സെമിന്ദാരിസമ്പ്രദായത്തിന്നു സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയാതെ പോയ വർഗ്ഗമാണിത്. ഇവർക്കിടയിൽ ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വിത്ത് വിതച്ചപ്പോഴും മിഷനറിമാർക്ക് സാമാന്യം നല്ല വിളകൊയ്തെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. പിന്നീട് ഉണ്ടായ ഓരോ ഭൂപരിഷ്കരണനിയമവും വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ഉപജീവനത്തിന്ന് മുഖ്യമായും ഉദ്യോഗത്തെ ആശ്രയിക്കുന്ന ഒരു ജനത വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിൽ അദ്ഭുതമില്ല.

കേരളസംസ്ഥാനം നിലവിൽ വന്നത് 1956 നവമ്പർ 1–നാണ്. മൂന്നു വ്യത്യസ്തഭരണത്തിന്റെ കീഴിൽ കഴിഞ്ഞു പോന്ന തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ എന്നീ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളും ഒരൊറ്റ ഭരണഘടകമായിത്തീർന്നത് അന്നാണ്. തിരുവിതാംകൂറും കൊച്ചിയും ചേർത്തുള്ള തിരു–കൊച്ചി സംസ്ഥാനം 1949–ൽ തന്നെ നിലവിൽ വന്നു. പിന്നെയും ഏഴു വർഷം കഴിഞ്ഞാണ് ഐക്യകേരളസ്വപ്നം യഥാർത്ഥ്യമായിത്തീരുന്നത്.

1817–ൽ റാണി ഗൗരി പാർവ്വതീ ഭായിയുടെ ഭരണകാലം തുടങ്ങിയാണ് തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെൻറ് വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ നേരിട്ടു താല്പര്യം കാണിച്ചു തുടങ്ങിയത്. അന്നത്തെ ദിവാനായ മൺട്രോ പ്രഭു, സ്റേറാറിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സൗജന്യവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ആരംഭിച്ചു. ഗ്രാമങ്ങളിൽ മലയാളം പ്രൈമറി സ്ക്കൂളുകളും സ്ഥാപിച്ചു. 5, 10 വയസ്സു പ്രായപരിധിയിലുള്ള കുട്ടികൾക്കു വേണ്ടിയായിരുന്നു ഈ വിദ്യാലയങ്ങളും സ്ഥാപിതമായത്. ഓരോ സ്ക്കൂളിലും രണ്ടു വീതം ടീച്ചർമാരെ നിയമിക്കുകയും അവർക്ക് സർക്കാർ ഖജനാവിൽ നിന്നു ശമ്പളം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അന്ന് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു പ്രത്യേകം ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ് ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. താസിൽദാർമാർക്കായിരുന്നു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചുമതല. അവർ പതിനഞ്ചു ദിവസത്തിലൊരിക്കൽ വിദ്യാലയം

സന്ദർശിക്കുകയും കുട്ടികളുടെ എണ്ണം, അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ശിക്ഷണസാമർത്ഥ്യം, പഠിപ്പിന്റെ നിലവാരം എന്നിവയെക്കുറിച്ച് ഗവൺമെൻറിലേക്കു റിപ്പോർട്ട് അയക്കുകയും വേണമായിരുന്നു. ജനങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുള്ള ചെലവ് രാജ്യത്തിന്റെ പൊതുമുതലെടുപ്പിൽ നിന്നു വഹിക്കേണ്ടതാണെന്നും അതു വേണ്ട പോലെ നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കേണ്ടത് സ്റേറററിന്റെ ചുമതലയാണെന്നും അംഗീകരിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ നടപടിയായിരുന്നു ഇത്. എന്നാൽ ഈ നയത്തിന്ന് കാര്യമായ ഒരടിത്തറ കൈവന്നത് 1866–67-ലെ ഗവൺമെൻറ് നടപടിയോടെയാണ്. ഗവൺമെൻറിന്റെ നേരിട്ടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ കൂടുതൽ സ്ക്കൂളുകൾ തുറന്നു. സ്വകാര്യ ഏജൻസികൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ താല്പര്യം കാണിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവയ്ക്കു ധനസഹായം നല്കാനും ഗവൺമെൻറ് തീരുമാനമെടുത്തു. അതനുസരിച്ച് സ്കൂളുകൾക്ക് ഗ്രാൻറ് ഇൻ എയിഡ് വ്യവസ്ഥ പ്രകാരം സഹായധനം നല്കാൻ ആരംഭിച്ചത് 1869–ൽ ആണ്. ഇരുപത്തിയഞ്ചു വർഷത്തിന്നു ശേഷം, 1894–ൽ ഈ നിയമങ്ങൾ പരിഷ്കരിച്ചു. ട്രാവൻകൂർ എഡ്യൂക്കേഷണൽ റൂൾസ് എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന പ്രസ്തുത നിയമം, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉള്ളടക്ക(കരിക്കുല)ത്തെയും അദ്ധ്യാപകരുടെ യോഗ്യതയെയും ബാദ്ധ്യതകളെയും കുറിച്ചു വ്യക്തമായ ചില വ്യവസ്ഥകൾ ഉണ്ടാക്കി. ആ ബാദ്ധ്യതകൾ നിറവേറ്റുന്നവർക്കു മാത്രമേ ഗ്രാൻറിന്ന് അർഹത ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളൂ. 1904-ലെ വിദ്യാഭ്യാസനിയമം പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം സൗജന്യമായി നല്കുന്നതിന്നുള്ള ഗവൺമെൻറിന്റെ ബാദ്ധ്യത അംഗീകരിച്ചു. 1909–10–ൽ തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെൻറ് ഒരു വിദ്യാഭ്യാസകോഡ് പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. അതനുസരിച്ച് ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ് ആദ്യന്തം നവീകരിക്കുകയും വിദ്യാലയങ്ങൾ ഗ്രാൻറിന് അർഹമാകണമെങ്കിൽ നിറവേറ്റാനുള്ള നിബന്ധനകൾ നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തു.

കൊച്ചിയിലെ വിദ്യാഭ്യാസനിയമങ്ങളുടെയും ഗതി ഏറക്കുറെ ഇതേ വഴിക്കായിരുന്നു. ജനങ്ങൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്നത് ഗവൺമെൻറിന്റെ ചുമതലയായി ഏറ്റെടുത്തത് 1818–ലാണ്. സ്റേറററിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ആ വർഷം 33 വിദ്യാലയങ്ങൾ തുടങ്ങി. വർണാക്കുലർ സ്ക്കൂളുകൾ എന്നറിയപ്പെടുന്ന നാട്ടുഭാഷാപഠനത്തിന്നുള്ള വിദ്യാലയങ്ങളെ ക്രമീകരിക്കുന്നതിന്ന് 1890–ലാണ് ഒരു ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ് ആരംഭിച്ചത്. രാജ്യത്തിന്റെ പല ഭാഗത്തും പുതുതായി വിദ്യാലയങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. നാട്ടിലുള്ള പല പള്ളിക്കൂടങ്ങൾക്കും ഗ്രാൻറു നല്കാൻവ്യവസ്ഥകൾ ചെയ്തു. ജനങ്ങൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്നത് സ്റേറററിന്റെ ബാദ്ധ്യതയാണെന്നതിന്നുള്ള അംഗീകാരമാണ് ഈ ഗ്രാൻറുവ്യവസ്ഥകൾ കാണിക്കുന്നത്.

ഗ്രാൻറ് നല്കാനുള്ള വ്യവസ്ഥകൾക്ക് വ്യക്തമായ രൂപം നല്കിയത് 1899–ൽ ആണ്. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഒരു എഡ്യൂക്കേഷൻ സൂപ്രണ്ടിന്റെ കീഴിൽ കൊണ്ടു വരാനുള്ള തീരുമാനമെടുത്തത് 1892–ൽ ആണ്. എന്നാൽ ആറു വർഷത്തിനു ശേഷം 1898–ൽ സുപ്രധാനമായ മറെറാരു തീരുമാനം കൊച്ചി ഗവൺമെൻറ് കൈക്കൊണ്ടു. സ്വകാര്യഉടമസ്ഥതയിലും ഗവൺമെൻറ് ഉടമസ്ഥതയിലും ഉള്ള ഹൈസ്ക്കൂളുകൾ സൂപ്രണ്ടിന്റെ കീഴിൽ നിന്നു മാററി ദിവാന്റെ നേരിട്ടുള്ള ഭരണത്തിന്നു കീഴിലാക്കി. അതോടെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

പിന്നീട് സുപ്രധാനമായ പരിഷ്കരണനടപടികൾ ഉണ്ടായത് 1908–ലാണ്. വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിന്നു പ്രത്യേകമായി ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ ഓഫീസറെ ആ വർഷം ഗവൺമെൻറ് നിയമിച്ചു. ഈ ഓഫീസറുടെ തസ്തികയാണ് പിന്നീട് എഡ്യൂക്കേഷൻ ഡയറക്ടറുടെ തസ്തികയാക്കി ഉയർത്തിയത്. ഡയറക്ടറെ സഹായിക്കുന്നതിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ ഒരു ചീഫ് ഇൻസ്പെക്ടറെയും മൂന്നു ഡെപ്യൂട്ടി ഇൻസ്പെക്ടർമാരെയും നിയമിച്ചു. ചീഫ് ഇൻസ്പെക്ടർ ഹൈസ്കൂളുകൾ പരിശോധിച്ചു. ഡെപ്യൂട്ടി ഇൻസ്പെക്ടർമാർ പ്രാഥമികവിദ്യാലയവും. 1921–ൽ ഗ്രാൻറ് ഇൻ എയിഡ് വ്യവസ്ഥകൾ പുതുക്കുകയും കുറെക്കൂടി വ്യാപകമായ ഒരടിസ്ഥാനം അതിന്നു നല്കുകയും ചെയ്തു.

മലബാർ, മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നതുകൊണ്ട് 1834–ലെ മദ്രാസ് ലോക്കൽ ബോർഡ് ആക്ടാ അനുസരിച്ചുള്ള നിയമനടപടികളാണ് അവിടെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനത്തിന്നു വഴി വെട്ടിത്തെളിച്ചത്. 1920–ൽ പാസ്സാക്കിയ എലിമൻററി എഡ്യൂക്കേഷൻ ആക്ടാ അനുസരിച്ച് ഓരോ ലോക്കൽ ബോർഡും എലിമൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ഈ ഫണ്ട് രൂപവൽകരിച്ചു. അവയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒട്ടേറെ വിദ്യാലയങ്ങൾ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. 1920–ലാണ് മലബാർ ഡിസ്ട്രിക്ടാ ബോർഡ് രൂപം കൊണ്ടത്. പ്രായേണ അവഗണിക്കപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിന്ന് ഒട്ടൊരു ഉത്തേജനം നല്കുന്നതിന്ന് ഡി. ബോർഡിന്റെ രൂപവൽക്കരണം സഹായകമായിത്തീർന്നു. അതോടൊപ്പം ഡിസ്ട്രിക്ടാ എഡ്യൂക്കേഷണൽ കൗൺസിലും രൂപം കൊണ്ടു. ഗ്രാൻറ് ഇൻ എയിഡ് വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ച് സ്വകാര്യമാനേജുമെൻറുകൾക്കു സഹായധനം നല്കിപ്പോന്നത് ഈ കൗൺസിലുകൾ വഴിക്കായിരുന്നു. 1939 വരെ ഇതായിരുന്നു വ്യവസ്ഥ. 1939–ൽ ഈ കൗൺസിലുകൾ വേണ്ടെന്നു വക്കുകയും ജില്ലാവിദ്യാഭ്യാസ ഓഫീസർമാർ വഴി ഗ്രാൻറ് വിതരണം നടത്തുകയും ചെയ്തു. ആദ്യമായി നിർബന്ധിതപ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങിവച്ചത് 1922–ൽ

ആണ്. ഒരു പരീക്ഷണമെന്ന നിലയിൽ ആ വർഷം അത് കോഴിക്കോട്ടു മുനിസിപ്പാലിറ്റിയിലും തലശ്ശേരി മുനിസിപ്പാലിറ്റിയിലും നടപ്പിൽ വരുത്തി. പിന്നീട് ഫോർട്ട് കൊച്ചി–പാലക്കാട് മുനിസിപ്പാലിറ്റികളിലേക്കു കൂടി വ്യാപിപ്പിച്ചു. ബിരുദധാരികളായ അദ്ധ്യാപകന്മാരിൽ നിന്നു ഡെപ്യൂട്ടി ഇൻസ്പെക്ടർമാരെയും സെക്കൻറ്റി അദ്ധ്യാപകന്മാരിൽ നിന്നു ജൂനിയർ ഡെപ്യൂട്ടി ഇൻസ്പെക്ടർമാരെയും തിരഞ്ഞെടുത്തു.

1909–ലാണ് തിരുവിതാംകൂറിൽ ഡി. പി. ഐ. യുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പ്രത്യേകവിദ്യാഭ്യാസഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ് നിലവിൽ വന്നത്. അടുത്ത വർഷം തന്നെ എഡ്യൂക്കേഷണൽ കോഡ് നിലവിൽ വരികയും ചെയ്തു. 1921–ൽ കൊച്ചിയിൽ ഒരു എഡ്യൂക്കേഷണൽ കോഡ് നടപ്പിലാക്കി. 1949–ൽ തിരുവിതാംകൂറും കൊച്ചിയും പരസ്പരം ലയിച്ച് തിരു–കൊച്ചി സ്റ്റേറ്റു നിലവിൽ വന്നതോടെ രണ്ടു സ്റ്റേറ്റുകളിലെയും റൂളുകളും കോഴ്സുകളും ഏകീകരിച്ചു. അടുത്ത വർഷം 1950–ൽ സ്വകാര്യവിദ്യാലയങ്ങളിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ സേവനവ്യവസ്ഥയെ കാര്യമായി ബാധിക്കുന്ന സ്വകാര്യ സെക്കൻറ്റി സ്ക്കൂൾ ടീച്ചേഴ്സ് സ്കീം നടപ്പിലാക്കി. 1956 നവമ്പറിൽ കേരള സ്റ്റേറ്റ് നിലവിൽ വരികയും അടുത്ത വർഷം കേരള എഡ്യൂക്കേഷൻ ബിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. 1957 ഒക്ടോബർ ഒന്നു മുതൽ, അതു വരെ ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് ബോർഡും മുനിസിപ്പാലിറ്റികളും നടത്തിയിരുന്ന വിദ്യാലയങ്ങൾ ഗവൺമെൻറ് നേരിട്ട് ഏറ്റെടുത്തു. 1958–ൽ കേരള എഡ്യൂക്കേഷൻ ആക്റ്റ് നിലവിൽ വന്നു.

സെക്കൻറ്റി തലം വരെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം സൗജന്യമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള നിയമം അംഗീകരിച്ചത് 1969–70–ലാണ്.

കേരളത്തിൽ പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിച്ചതിൻെറ ചരിത്രമെഴുതുമ്പോൾ മിഷനറിമാരുടെ സേവനം വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ചരിത്രത്തിൽ മുഖ്യമായ ഒരേടാണത്. ക്രിസ്തുമതപ്രചരണത്തിന്നു വേണ്ടി ഇന്ത്യയിലെത്തിയ പാതിരിമാരിൽ പണ്ഡിതന്മാരും സേവനതല്പരരും ആയ ഒട്ടേറെപ്പേരുണ്ടായിരുന്നു. യൂറോപ്പിൽ വ്യാവസായികവിപ്ലവത്തെത്തുടർന്നു നിലവിൽ വന്ന ശാസ്ത്രബോധ പ്രചോദിതമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഇവിടെയും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് അവരിൽ ചിലർ ഔത്സുക്യം കാണിച്ചു. ബങ്കാളിൽ വില്യം ആഡം ആയിരുന്നു അതിൽ പ്രമുഖൻ. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൻെറ ആദ്യകാലത്തു തന്നെ അനേകം പ്രൊട്ടസ്റ്റൻറ് മിഷനറിമാർ തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും പ്രവർത്തിച്ചു പോന്നു. ഡബ്ല്യൂ. ടി. റിങ്കിം ടോബി എന്ന ഒരു പ്രഷ്യൻ മിഷനറിയാണ് കേരളത്തിൽ ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു മുന്നോടിയായിത്തീർന്നത്. 1806–ൽ അദ്ദേഹം ദക്ഷിണതിരു

വിതാംകൂർ കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. 1906-ന്നും 1916-ന്നും ഇടയിൽ നാഗർകോവിലിലും തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ മറ്റു പല ഭാഗങ്ങളിലും അദ്ദേഹം വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും മതപ്രചരണവും വിദ്യാഭ്യാസപ്രചരണവും ഒപ്പം നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. ലണ്ടൻ മിഷനിൽ പെട്ട റവ. മേഡിന്റെമാണ് സുപ്രധാനമായ മറ്റൊരു സംഭാവന. 1817 മുതൽ 1873 വരെയുള്ള സുദീർഘമായ ഒരു കാലഘട്ടം മുഴുവൻ അദ്ദേഹം മലയാളികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസമുദ്ധാരണത്തിന്നായി സ്വയം ഉഴിഞ്ഞുവക്കുകയാണുണ്ടായത്. 1813-ൽ കോട്ടയത്ത് സി. എം. സി. മിഷൻ സജീവമായി പ്രവർത്തനരംഗത്തിൽ ഇറങ്ങി. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ സ്വന്തം മിഷനറിമാരെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് ഒരു സെമിനാരിയും ഒരു കോളേജും സ്ഥാപിച്ചു. 1821-ൽ കോട്ടയത്ത് ഒരു ഗ്രാമർ സ്ക്കൂൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. 1825-ൽ പെൺകുട്ടികൾക്കു വേണ്ടി ആലപ്പുഴയിൽ ഒരു വിദ്യാലയം സ്ഥാപിച്ചു. കൊച്ചി ഗവൺമെൻറിന്റെ സാമ്പത്തികസഹായത്തോടെ 1818-ൽ മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ ബ്രിട്ടീഷ് മിഷൻ ഒരു വിദ്യാലയം സ്ഥാപിച്ചു.

മലബാർ വിഭാഗത്തിൽ പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് അടിത്തറയിട്ടത് ബാസൽ ജർമ്മൻ ഇവാഞ്ചലിക്കൽ മിഷനാണ്. 1848-ൽ അവർ കല്ലായിയിൽ ഒരു വിദ്യാലയം തുടങ്ങി. 1856-ൽ തലശ്ശേരി മിഷൻ സ്ക്കൂൾ നിലവിൽ വന്നു. ഇന്നു കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ നിർണ്ണായകശക്തി വിവിധ ക്രൈസ്തവസഭകളുടെ വിദ്യാലയങ്ങളാണ്.

ഭാഗം 3

ശിശുവിദ്യാഭ്യാസം

(1) ശിശുശിക്ഷണത്തെക്കുറിച്ച് റസ്സൽ

രാജ്യത്തിലെങ്ങും അതിവേഗം വളർന്നുവരുന്ന ശിശുവിദ്യാലയങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഗൗരവപൂർവ്വമായ ചിന്ത ഇനിയും ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. നഴ്സറിസ്ക്കൂൾ, പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മുന്നോടിയാണെന്ന് ഏതു വിദ്യാഭ്യാസചിന്തകനും സമ്മതിക്കും. എന്നാൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഇന്നു വളർന്നുവരുന്ന ശിശുവിദ്യാലയങ്ങൾ തന്നെയാണോ ഈ വിദ്യാഭ്യാസചിന്തകന്മാർ ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന നഴ്സറിസ്ക്കൂൾ? അല്ല തന്നെ.

മതസംഘടനകളും സാമുദായികസംഘടനകളും ഇവിടെ മതസ്കരിച്ച് നഴ്സറിസ്ക്കൂൾ നടത്തുന്നു. 'സ്വതന്ത്ര' നഴ്സറിസ്ക്കൂൾ വേറെയുമുണ്ട്. ഇവ നടത്തുന്നവർക്ക് ശിശുപ്രകൃതിയെക്കുറിച്ച് ഒരു ഗന്ധവുമില്ല. മദ്രസകൾ നടത്തുന്ന മതപ്രചാരകന്മാർ പലരും ശിശുമനഃശാസ്ത്രമെന്ന ഒരു വിജ്ഞാനശാഖയെക്കുറിച്ചു കേട്ടവരല്ല. നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പത്തെ ഊർജ്ജസ്വലവും വിപ്ലവാത്മകവുമായ മൂല്യങ്ങൾ ഇന്നും അങ്ങനെതന്നെയാണെന്ന ധാരണയാണ് ഇവരിൽ പലർക്കുമുള്ളത്. സ്വതന്ത്രചിന്ത അപകടമാണെന്നും വിശ്വാസമാണ് പരമപ്രധാനമെന്നും പഠിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് ഒരു തലമുറയെ വളർത്തിയെടുത്താൽ രാജ്യത്തിന്റെ വളർച്ചയും പരസ്പരാദരവും സഹിഷ്ണുതയും ഒറ്റയടിക്കു നശിപ്പിക്കാൻ കഴിയും.

'ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം' വിദ്യാലയങ്ങളാണ് ശിശുവിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ മറ്റൊരു വിപത്ത്. നഴ്സറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ

ലക്ഷ്യം ആ പ്രായത്തിൽ കുട്ടികൾക്ക് കുറേ 'വിജ്ഞാനങ്ങൾ' കുത്തിവക്കുക എന്നതല്ല; ഒന്നും മനഃപാഠം പഠിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കാതെ, അവരിൽ നിരീക്ഷണവും കർമ്മോത്സുകതയും സ്വതന്ത്രചിന്തയും സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമൂല്യങ്ങളും പഠിപ്പിക്കുകയെന്നതാണ് ശിശുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ കാര്യക്ഷമമായ പ്രവർത്തനത്തിന്നു പരിശീലനം നല്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ബർട്രാണ്ട് റസ്സൽ നല്കുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾ വിലപ്പെട്ടതാണ്.

ഈ നൂറാണ്ടിലെ സ്വതന്ത്രചിന്തകൻമാരിൽ ബർട്രാണ്ട് റസ്സലിനുള്ള സ്ഥാനം അദ്വിതീയമാണ്. കാര്യകാരണബന്ധത്തോടെ ജീവിതത്തെ ക്രമപ്പെടുത്താൻ ബാദ്ധ്യതപ്പെട്ട ഒരു സാമൂഹ്യജീവി എന്ന നിലയ്ക്കാണ് അദ്ദേഹം മനുഷ്യനെക്കണ്ടത്. ഒരു ഭൗതികവാദി എന്നു വിളിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ ശരിയായ അർത്ഥത്തിൽത്തന്നെയാണോ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് എന്നു നിശ്ചയമില്ല. സ്നേഹത്തിലും സഹാനുഭൂതിയിലും അധിഷ്ഠിതവും ഇന്ദ്രിയപരതയെ നിഷേധിക്കാത്തതുമായ ജീവിതമാണ് റസ്സൽ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത്. സ്നേഹവും സഹാനുഭൂതിയും ഭൗതികവസ്തുവല്ല; ഇന്ദ്രിയപരത ഭൗതികവും. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ശാപവും സിദ്ധിയും ഒരു പോലെ വിലയിരുത്തിയ ആളാണ് റസ്സൽ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ Impact of Science in Society എന്ന ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധമാണ്. കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ ആരാധകനല്ല അദ്ദേഹം. എന്നാൽ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ സുഹൃത്തുമല്ല. ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഏതു വിഷയവും അദ്ദേഹത്തിനു പ്രിയപ്പെട്ടതാണ്. പ്രശസ്തനായ ഒരു ഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞൻ എന്ന നിലയിൽ ചിന്തകരുടെ ലോകത്തിൽ ആധിപത്യം ചെലുത്തിയ റസ്സൽ, തത്ത്വചിന്ത, ശാസ്ത്രം, പൗരാവകാശം, ജനാധിപത്യം, കല ആദിയായ എല്ലാ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ഇത്തരം ഒരു ചിന്തകൻ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അഭിപ്രായങ്ങൾ രൂപവത്കരിച്ചിരിക്കുക എന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം നല്കുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടുവോ എന്നു സംശയമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗാഢമായ ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞത് ശിശുക്കൾക്ക് ശിക്ഷണം നല്കുന്ന രീതിയിലാണ്. Education and Good Life എന്ന ഗ്രന്ഥം എല്ലാ പിതാക്കളുടെയും ശ്രദ്ധയിൽ പതിയേണ്ടതാണ്. അമ്മമാർക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും അതിൽ നിന്ന് ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങൾ പഠിക്കാനുണ്ട്. റസ്സലിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ആദ്യത്തെ ആറു വർഷമാണ് മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ സർവ്വപ്രധാനം. ഈ ആറു വർഷത്തിനിടയിൽ ശിശു ആർജ്ജിക്കുന്ന ശീലങ്ങൾ മരണപര്യന്തമുള്ള ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും

വലിയ സ്വാധീനശക്തിയായി വർത്തിക്കുന്നുവെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഗമനം.

ചെറുപ്പകാലങ്ങളിലുള്ള ശീലം
മറക്കുമോ മാനുഷനുള്ള കാലം

എന്നു പാടിയത് റസ്സൽ അല്ല; കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരാണ്. 'ചൊട്ടയിലെ ശീലം ചുടല വരെ' എന്ന ചൊല്ലിന്റെയും കർത്താവ് റസ്സൽ അല്ല. ശൈശവത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് പ്രബുദ്ധമായ സമൂഹത്തിന് അനുഭവങ്ങളിലൂടെ ആർജ്ജിച്ച ധാരണകളും ഉണ്ട്. അതാണ് ആ ചൊല്ലുകളും കാണിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ആ ചൊല്ലുകളിലെ വിശേഷജ്ഞാനത്തിന് ക്രിയാത്മകമായ നിർദ്ദേശങ്ങളും ഒന്നും നൽകാനില്ല. റസ്സൽ അത്തരം ഒട്ടേറെ നിർദ്ദേശങ്ങളും, മുൻപറഞ്ഞ നിരീക്ഷണത്തോടൊപ്പം, സമൂഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുന്നു. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ഇതൊക്കെ അത്ര പ്രധാനമാണോ എന്നു തോന്നാം. എന്നാൽ ചിന്താശീലരായ പിതാക്കൾക്ക് അതിന്റെ പ്രാധാന്യം കുറച്ചു കാണാൻ സാധിക്കയില്ല.

ഒരു കുട്ടിക്ക് ഒരദ്ധ്യാപകൻ എന്ന നിലയ്ക്ക് പഠിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ഇന്നു സാദ്ധ്യമല്ല. ജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധനയും വിദ്യ അർത്ഥിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണപ്പെരുപ്പവും ഈ ആശയത്തിന്റെ അപ്രായോഗികത വിളിച്ചു പറയുന്നു. സമ്പന്നരായ രക്ഷിതാക്കൻമാർക്കു മാത്രം അതു സാധിച്ചെന്നു വരാം. അതു കൊണ്ട് ഓരോ കുട്ടിക്കും സാദ്ധ്യമായതിൽ വച്ചു മെച്ചപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസം നല്കുക എന്നതു മാത്രമാണ് സമൂഹതലത്തിൽ ചിന്തിക്കാൻ കഴിയുക. ആദർശപരമായ ഒരു സ്ഥിതിവിശേഷത്തെക്കുറിച്ചു സ്വപ്നം കണ്ടതു കൊണ്ടു മാത്രം കാര്യമില്ല. പ്രായോഗികതലത്തിൽ അത് എത്ര മാത്രം പ്രവർത്തനക്ഷമമാണ് എന്നു പരിഗണിക്കണം. പൊതുവായ ചില വസ്തുതകളെ മുൻനിർത്തിയാണ് റസ്സൽ തന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ ചിന്ത അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ചീത്തയായ ഒരു കാര്യത്തിനു വേണ്ടി, പൊതുജനത്തിന്റെ പേരിൽ വ്യക്തി ബലി ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതില്ല എന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉറച്ച സമീപനവുമാണ്. സമൂഹത്തിൽ എല്ലാവർക്കും ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നല്കേണ്ടതില്ല. എല്ലാവർക്കും അതാവശ്യമില്ല. അതേ പോലെ, എല്ലാ അദ്ധ്യാപകൻമാരും ഒരു പോലെ കഴിവുള്ളവരാവില്ല. എല്ലാവർക്കും ഇല്ലാത്തത് ആർക്കും വേണ്ട എന്നതിന്റെ പേരിൽ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം ആവശ്യമില്ല എന്ന് ആരും വാദിക്കാറില്ലല്ലോ. അസന്തുലിതസാമ്പത്തികബന്ധങ്ങളുള്ള സമൂഹത്തിൽ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നതിനുള്ള അർഹത നിശ്ചയിക്കുന്നത് പണമോ സ്വാധീനമോ ആയിരിക്കും. ആ സ്ഥാനത്ത് കുട്ടിയുടെ ബുദ്ധിപരമായ കഴിവിനു പ്രതിഷ്ഠ കിട്ടണം

എന്നതാണ് പുരോഗാമികളും ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. റസ്സലും ആ അഭിപ്രായത്തിൽ തന്നെ ഊന്നി നില്ക്കുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം പലർക്കും പലതാവാം. അതിനെ അലങ്കാരപ്രധാനമായി ഗണിച്ചുപോന്ന കാലമുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നാണെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ഉപയോഗപ്രധാനമായിരിക്കണം എന്ന അഭിപ്രായത്തിന്നു പ്രാബല്യം കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. ക്ലാസ്സിക്കൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെയാണ് അലങ്കാരപ്രധാനമായ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നതുകൊണ്ട് റസ്സൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. നവീന വിദ്യാഭ്യാസം പ്രയോജനത്തെ ലക്ഷ്യം വച്ചുള്ളതാണ്. നിങ്ങൾക്ക് 'മാന്യ'മായ ഒരു സ്ത്രീയെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ വാർത്തെടുക്കേണമോ, അതോ, സ്വാശയശീലയായ ഒരു സ്ത്രീയെ വാർത്തെടുക്കേണമോ? കുട്ടികൾ 'ക്ലാസ്സിക്കുകൾ' പഠിച്ചാൽ മതിയോ? അതോ ആധുനികശാസ്ത്രവിദ്യാഭ്യാസം നേടണമോ? ക്ലാസ്സിക്കുകൾ അലങ്കാരപ്രധാനവും ശാസ്ത്രം ഉപയോഗപ്രധാനവുമാണ് എന്നാണ് പൊതുധാരണ. ഏതെങ്കിലും ജോലിക്കുള്ള സാങ്കേതികപരിശീലനമാണ് വിദ്യാഭ്യാസമെങ്കിൽ അതിൽ കലയ്ക്കും ദർശനത്തിനും സ്ഥാനമുണ്ടോ? നമ്മുടെ എൻജിനീയറിങ്ങ് കോളേജുകൾ, മെഡിക്കൽ കോളേജുകൾ, പോളിടെക്നിക്കുകൾ തുടങ്ങിയ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പാഠ്യപദ്ധതി രൂപപ്പെടുത്തിയവരുടെ മുമ്പിൽ ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങൾ ഒരിക്കലും പൊന്തിവന്നിട്ടില്ല. സാഹിത്യം, കല, ദർശനം തുടങ്ങിയവയെ ശാസ്ത്രവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നിന്ന് എത്രയ്ക്ക് അകറ്റി നിർത്താമോ അത്രയ്ക്കവകളെ അവർ മാറ്റി നിർത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവയൊന്നും 'ഉപയോഗപ്രദ'മല്ല എന്നാണ് ശാസ്ത്രവിദ്യാഭ്യാസവാദികളുടെ നിഗമനം.

എന്താണ് ഉപയോഗമെന്നു പറഞ്ഞാൽ? റസ്സൽ ചോദിക്കുന്നു. സദ്ഫലങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതെന്തും പ്രയോജനപ്രദമാണ് എന്നാണ് അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നത്. ഫലത്തിന് നേരിട്ടുള്ള ഉപഭോഗത്വം ഉണ്ടായില്ലെന്നു വരും. അതു നല്ല ജീവിതത്തിന് ഉപാധിയാകുന്നുവെങ്കിൽ ജീവിതം നല്ലതായിത്തീരുന്നു. വിദ്യ അഭ്യസിക്കുക എന്നത് ഒരു ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗമാണ്. ലക്ഷ്യം നല്ല ജീവിതമാവണം. ഒരു യന്ത്രമുണ്ടാക്കാനറിയുന്ന സാങ്കേതികവിദഗ്ധൻ വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവനാണ് എന്ന് ഈ ശാസ്ത്രവിദ്യാഭ്യാസപക്ഷപാതികൾ പറയും. ആ വഴിക്ക് തുടരെ തുടരെ ചോദ്യങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചാൽ അവരിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന ഉത്തരം ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാക്കും. ശരീരത്തിനാവശ്യമായ ഭക്ഷണം, വസ്ത്രം, പാർപ്പിടം എന്നിവ നിർമ്മിക്കുന്നതാണ് നാം വശപ്പെടുത്തേണ്ട 'വിദ്യ' എന്നാവും ആ ഉത്തരങ്ങളിൽ നിന്ന് ഊറിക്കൂടുന്നത്. അതായത്, ശാരീരികമായ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നത് ജീവിതത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യമായി അവർ കാണുന്നു. അതവർ ആലോചിച്ചുറച്ച തീരുമാനം

ആവണമെന്നില്ല. ആ ലക്ഷ്യത്തിൽ നിന്നു ഭിന്നമായ ഒന്നിനെക്കുറിച്ച് അവർ കാര്യമായി ആലോചിച്ചിരിക്കില്ല. അതാണ് ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യമായ ഉദ്ദേശ്യമെന്നു വന്നാൽ ദേഹത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളും അഭിലാഷങ്ങളും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുകയെന്നതാവും അവർ കാണുന്ന ഉപയോഗവും.

ശിശുവെന്നത് പ്രകൃതിയിലെ ഏറ്റവും നിഗൂഢവും ഗംഭീരവും അതേ സമയം ലളിതവും കോമളവുമായ ഒരു വസ്തുവാണ്. ആ ശിശുവിനെക്കുറിച്ച് നമുക്കറിയാവുന്നതിലേറെ കാര്യങ്ങളാണ് അറിയാതെ കിടപ്പുണ്ട്. ഒരു കടുകുമണിയോളം പോന്ന ബീജത്തിൽ ഒരു പേരാൽ വൃക്ഷം മുഴുക്കെ ഒളിഞ്ഞു കിടപ്പുണ്ടെന്നത് മഹാദ്ഭുതമല്ലേ? നമ്മുടെ ശാസ്ത്രബോധവും മനഃശാസ്ത്രധാരണകളും വളർന്നുവന്നതിനനുസരിച്ച് ശിശുവിനെക്കുറിച്ചും കുറെയേറെ കാര്യങ്ങളാണ് അറിഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആ അറിവിനെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തി വേണം ശിശുവിനെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരാൻ. ഒരു പൗരനു ശിശുവിനോടുള്ള കർത്തവ്യം നിറവേറുന്നതിൽ പരിമിതികളും ഒട്ടേറെയുണ്ട്. പലേടത്തു വച്ചും പല സാഹചര്യത്തിലും ആണ് അയാളും ശിശുവുമായി ഇടപെടുന്നത്. നാഥനില്ലാതെ തെരുവുതിണ്ണയിൽ വളരുന്ന ശിശുക്കളുണ്ട്, അനാഥമന്ദിരങ്ങളിൽ വളരുന്നവരുണ്ട്. പൊതുസ്ഥലങ്ങളിൽ വച്ച് പൗരനും ശിശുവും ബന്ധപ്പെടുന്നു. ആതിഥ്യം സ്വീകരിക്കുന്ന മുറിയിൽ വച്ചാവും പൗരൻ ശിശുവിനെ കാണുന്നത്. ഇവിടെയെല്ലാം ശിശുവിനെ വേണ്ടവണ്ണം ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിന്ന് പൗരനു കഴിഞ്ഞെന്നു വരില്ല. എന്നാൽ അയാളുടെ ഓരോ ചലനവും ശിശുവിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ മുദ്രണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞാൽ അദ്ധ്യാപകനാണ് ശിശുവുമായി ബന്ധപ്പെടുന്ന വ്യക്തി. ആ ബന്ധം ആരംഭിക്കുന്നത് ശൈശവത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടത്തിലാണ്. നഴ്സറി ക്ലാസ്സുകളിൽ കുറച്ചു നേരത്തേ തന്നെ ശിശുവും അദ്ധ്യാപികയും തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെടും. അഞ്ചു വയസ്സിൽ ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ എത്തുമ്പോഴാണെങ്കിൽ ശിശു ബാലനായി വളർന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കും. എന്നാൽ അവിടെയും അദ്ധ്യാപകന്റെ കൈമുദ്രകളാണ് ആ ഇളംമനസ്സിൽ പതിഞ്ഞു തന്നെ കിടക്കും.

ഈ രണ്ടു പേരുമല്ല രക്ഷിതാവാണ് ശിശുവിന്റെ യഥാർത്ഥമായ അദ്ധ്യാപകൻ. അതിലും വിശേഷിച്ച് അമ്മ തന്നെ. ശിശുവിൽ അമ്മ ചെലുത്തുന്നത്ര സ്വാധീനശക്തി മറ്റാർക്കും ചെലുത്തുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഗർഭധാരണത്തോടു കൂടി ഇതാരംഭിക്കുന്നു. ഈ ബന്ധത്തിലെ കേന്ദ്രബിന്ദു അമ്മയാണ്. അതുകൊണ്ട് അമ്മയ്ക്ക് കിട്ടുന്ന ശിക്ഷണം കുഞ്ഞിനു കിട്ടുന്ന ശിക്ഷണം തന്നെയാണ്. അമ്മയുടെ അറിവും പരിചയവും വീക്ഷണവുമാണ് കുട്ടിയുടെ ആഭ്യന്തരവും ബാഹ്യവുമായ വളർച്ചയ്ക്കാധാരം. ഇന്നത്തെ അമ്മമാർ മുമ്പത്തെ അമ്മമാരേക്കാൾ

ഇക്കാര്യത്തിൽ ബോധവതികളാണ്. ശിശുവിനോടുള്ള കർത്തവ്യത്തെക്കുറിച്ചു ചിലതെല്ലാം അവർ മനസ്സിലാക്കി വച്ചിട്ടുണ്ട്. മുമ്പൊന്നും അമ്മമാർക്കു ശിശുക്കളെച്ചൊല്ലി ഒരു ഉത്തരവാദിത്വബോധവും തോന്നിയിരുന്നില്ല എന്നു് ഇതിനർത്ഥമില്ല. ഏതമ്മയാണ് സ്വന്തം സന്തതിയെ സ്നേഹിക്കാത്തത്? തിര്യക്കുകളിലും മൃഗങ്ങളിലും സാധാരണമായി കാണുന്ന ഈ സഹജപ്രേരണ മനുഷ്യനിൽ കൂടുതൽ ശക്തമാണ്. പക്ഷേ സ്നേഹവും വിവേകവും ഒന്നല്ല. സ്നേഹത്തെ വിവേകം കൊണ്ടു സംസ്കരിച്ചെടുക്കുകയെന്നതാണ് ഇന്നത്തെ സമൂഹം അമ്മമാരിൽ നിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്.

ഇന്നത്തെ കർഷകൻ ഇന്നലത്തെ കർഷകനേക്കാൾ കരുതലോടെ തന്റെ വിത്ത് സൂക്ഷിക്കുന്നു. ഈതിബാധയിൽ നിന്നു മുക്തമായാൽ മാത്രമേ സമൃദ്ധമായ വിളവുണ്ടാവുകയുള്ളൂവെന്ന് അവനറിയാം. വിത്തിന്റെ പരിരക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള ശാസ്ത്രീയജ്ഞാനമാണ് ഈ പുതിയ പരിചരണത്തിന് ആധാരം. അതേ പോലെ, ശിശുവിനെക്കുറിച്ചും മുമ്പത്തേക്കാൾ അറിവ് ഇന്നുണ്ട്. ശിശുപരിചരണത്തിൽ ആ അറിവ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തണം. ശിശുവിന്റെ പെരുമാറ്റം, പ്രതികരണസ്വഭാവം, ഇതിൽ ഏതേതെല്ലാം വളർത്തണം, ഏതു നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തണം എന്നീ കാര്യങ്ങളും ഒരമ്മ അറിഞ്ഞേ തീരൂ. ജിജ്ഞാസ, ധീരത, സഹാനുഭൂതി, സാമൂഹികബോധം, സ്വതന്ത്രചിന്ത തുടങ്ങിയ ഗുണങ്ങളും വളർത്തിയെടുക്കേണമെങ്കിൽ ശിശുവിന്റെ പ്രായത്തിൽത്തന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചേ പറ്റൂ.

(2) ശിശുവിന്റെ ആദ്യദിനങ്ങൾ

ശിശുവിന്റെ ആദ്യത്തെ വർഷം വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ ഒട്ടും പ്രധാനമല്ല എന്ന ധാരണയാണ് പല പിതാക്കൾക്കുമുള്ളത്. മലർന്നു കിടക്കുന്ന കുട്ടി, കാലമെത്തിയാൽ കമിഴ്ന്നുകൊള്ളും. പിന്നെപ്പിന്നെ മുട്ടുകുത്തും, ഇഴയും. ഇതെല്ലാം പ്രകൃതി തന്നെ ശീലിപ്പിക്കുന്നു. അമ്മയ്ക്കും അച്ഛനും ഇതിലൊന്നും ഒന്നുംപഠിപ്പിക്കാനില്ല.. മാതാവാണെങ്കിൽ 'ജന്മവാസന'യുടെ പേരിൽ ആവശ്യമായതൊക്കെ വശമാക്കിയിരിക്കും. ഇതാണ് പൊതുവെയുള്ള ധാരണ. എന്നാൽ 'ജന്മവാസന'യിൽ വിശ്വസിച്ച് എല്ലാ കാര്യവും അതിന്നു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നത് ശരിയല്ല. ഭീമമായ ശിശുമരണം ഇന്നു കുറഞ്ഞു വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അമ്മമാർക്കു കിട്ടിയ ശിക്ഷണമാണ് അതിന്നു മുഖ്യകാരണം. അവശേഷിച്ച ശിശുക്കളുടെ കായികവും മാനസികവുമായ ആരോഗ്യത്തെയും ഈ 'ജന്മവാസന'വിശ്വാസം ക്ഷതപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സ്നേഹം അതിഭാവുകത്വമായി മാറുമ്പോൾ വിവേകത്തിന്നു സ്ഥാനമില്ലാതെ വരുന്നു. ശിശുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ശാസ്ത്രീയജ്ഞാനം വർദ്ധിച്ചു വന്നതോടെ

അതിനെ വളർത്തിയെടുക്കേണ്ടതിൽ എന്തെല്ലാം ശ്രദ്ധിക്കണം എന്നറിയാൻ മാതാപിതാക്കൾക്ക് ഇന്ന് ഉൽക്കണ്ഠയുണ്ട്. ശിശു മരണത്തിന്റെ നിരക്ക് കുറഞ്ഞുവെന്നു മാത്രമല്ല ശിശുക്കളുടെ ആരോഗ്യനില ഇന്നു കൂടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഒന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ കുട്ടിയുടെ മാനസികവും കായികവുമായ ആരോഗ്യത്തെ വേർതിരിച്ചു കാണുക പ്രയാസമാണ്. ഒന്നു മറേതിൽ നിന്നു വേറിട്ടു നില്ക്കുന്നില്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അവയുടെ അതിർത്തികൾ വേർതിരിക്കാനാവാത്ത വിധം പരസ്പരം ബന്ധിതമാണ്. ശാരീരികമായ ആരോഗ്യമുണ്ടെങ്കിൽ മനസ്സും ഉല്ലാസപ്രദമായിരിക്കും.

ഒരു കുട്ടിക്ക് ഉള്ളതും ഇല്ലാത്തതുമായ സിദ്ധികൾ ഏതൊക്കെയാണ്? പുതുതായി ജനിച്ച ശിശുവിന്ന് അനിച്ഛാപ്രതികരണങ്ങൾ (Reflexes) ഉണ്ട്. ജന്മവാസനകളും ഉണ്ടാവും. അത് പ്രകൃതി തന്നെ ചെയ്തുവച്ച രക്ഷോപായങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ശിശുവിന്ന് ശീലങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഗർഭപാത്രത്തിൽ വച്ച് എന്തെങ്കിലും ശീലം വശമാക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവയ്ക്കൊന്നും ജനനാനന്തരം പ്രസക്തിയില്ല. ജനിച്ചുവീണ ലോകത്തിൽ ഭിന്നമായ നിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചു വേണം ജീവിക്കുവാൻ. ചിലപ്പോൾ ശ്വസനം പോലും ശിശുവിന്ന് അറിഞ്ഞില്ലെന്നു വരും. ജന്മവാസനകൾ തന്നെ ലീനമായിക്കിടക്കുന്നേ ഉണ്ടാവുകയുള്ളു. അതിവേഗം വികസിക്കുന്ന ഒരു ജന്മവാസനയുണ്ട്. അത് ഈമ്പിക്കുടിക്കുന്നതിനുള്ള വാസനയാണ്. അമ്മയുടെ മുലക്കണ്ണ് ഈമ്പിക്കുടിക്കുന്നതിൽ അവന്ന് ജീവസന്ധാരണപരമായ തരയാണുള്ളത്. ഇതിൽ മുഴുകിയിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഗർഭപാത്രത്തിന്നു പുറത്തുള്ള പുതിയ പരിതസ്ഥിതിയിൽ, സ്വഭാവികത അവൻ അനുഭവിക്കുന്നത്. അവൻ അതുമായി ഇണങ്ങിച്ചേരുന്നു. എന്നാൽ മറ്റു സമയങ്ങളിൽ ചുറ്റുപാടുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ അവ്യക്തമായ പരിഭ്രമമാണ് അവനിൽ നിഴലിച്ചു കാണുക. ഈ പ്രതികൂലപരിതസ്ഥിതിയിൽ നിന്ന് എങ്ങനെയാണ് രക്ഷപ്പെടുക? അതിന് ഒരൊറ്റ മാർഗ്ഗമേയുള്ളു. ഈ പരിതസ്ഥിതി മറക്കുക. അതെങ്ങനെ സാധിക്കും? ശിശുക്കൾ മിക്കവാറും നിദ്രാലുക്കളായിരിക്കും. അപരിചിതമായ ബാഹ്യപ്രകൃതിയിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടാനുള്ള മാർഗ്ഗമാണ് നവജാതശിശുവിന്റെ ഉറക്കം. എന്നാൽ ഈ അപരിചിതത്വം ക്രമേണ കുറഞ്ഞു വരികയും ആവർത്തിച്ചുള്ള അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നു പുതുതായി പലതും ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു പതിനഞ്ചു ദിവസം കൊണ്ട് ഈ സ്വഭാവം മാറും, പുതിയ പ്രതീക്ഷകൾ വളരും. ശിശു ഒരു തികഞ്ഞ യാഥാസ്ഥിതികനാണെന്ന കാര്യം ഓർമ്മ വേണം. ജീവിതത്തിന്റെ മറേറതു ഘട്ടത്തേക്കാളും യാഥാസ്ഥിതികമാണ് ശൈശവം. പുതുതായി വരുന്ന എന്തിനെയും ചെറുക്കും. നിലവിലുള്ള സ്ഥിതി

യെന്തോ അതു തുടരാൻ കൊതിക്കും. ഒരു ജീവകാലം മുഴുവൻ ശീലിച്ചു പോന്ന ഒന്ന് മാറാൻ പറയുകയോ എന്ന ഭാവമാണ് ഏതാനും നാഴം മാത്രം പ്രായമായ ആ പിഞ്ചുപൈതലിന്നുള്ളത്. അദ്ഭുതകരമായ വേഗത്തിലാണ് ആ പ്രായത്തിൽ ശീലങ്ങൾ വളർന്നു വരുന്നത്. ഓരോ ചീത്ത ശീലവും പിന്നീട് നല്ല ശീലങ്ങൾ ആർജ്ജിക്കുന്നതിന്നു പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുന്നു. ആദ്യകാലത്തെ തന്നെ ശീലങ്ങൾ ശരിയായി ഉള്ളതാണെങ്കിൽ അതു ശിലാരേഖയുടെ ദാർഢ്യത്തോടെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ നിലനില്ക്കും. ജന്മവാസനയെപ്പോലെ തന്നെ അതിന്നു തീവ്രശക്തിയും ഉണ്ടാവും. അവയെ മായ്ച്ച് മറെറാരു ശീലം അവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കിട്ടിയാൽത്തന്നെ അതിന്ന് അത്രയ്ക്കു തീക്ഷ്ണതയൊന്നും ഉണ്ടാവില്ല. അതു കൊണ്ടാണ് നവജാതശിശുവിൻെറ സ്വഭാവരൂപവൽകരണം വളരെ പ്രധാനമാണെന്നു പറയുന്നത്.

ശിശുവിൻെറ സ്വഭാവരൂപവൽകരണത്തിൽ ആരോഗ്യം വഹിക്കുന്ന പങ്ക് ഈ പ്രായത്തിൽ വിഗണിക്കാവതല്ല. എല്ലാവരും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവനും ജീവിതവൈഷമ്യങ്ങളെ നേരിടുന്നതിന്നു കരുത്തുള്ളവനുമായി കുട്ടി വളരണം. അതിന്നുള്ള മാനസികമായ ഉന്മേഷം ഈ പ്രായത്തിലാണ് സമ്പാദിക്കുന്നത്. ശീലത്തിന്നു നല്ലത് എന്തോ അത് ആരോഗ്യത്തിന്നും നന്ന്. ആരോഗ്യത്തിന്ന് നല്ലതെന്തോ അതു ശീലത്തിന്നും പത്ഥ്യം എന്നതാണ് ഇവ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം.

കുട്ടിക്കു ഭക്ഷണം നല്കുന്നത് നിശ്ചിതസമയത്തിലായിരിക്കണം എന്ന കാര്യം വിദ്യാഭ്യാസമുള്ള എല്ലാ അമ്മമാർക്കും ഇപ്പോഴറിയാം. ആഹാരം ദഹിക്കുന്നതിന്ന് ഇതാവശ്യമാണ്. ദഹനേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനവും ദഹനനീരിൻെറ ഉറവും ഇത് നിയന്ത്രിക്കുകയും ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ നൈതികമായി നോക്കിയാലും ഈ കൃത്യത ആവശ്യമാണ്. മറിച്ച് കരയുമ്പോഴൊക്കെ ആഹാരം കൊടുക്കുന്നുവെന്നിരിക്കട്ടെ, അത് അവനിൽ വളർത്തുന്ന ശീലം അവന്നു തന്നെ പിന്നീട് പ്രതികൂലമായി ഭവിക്കും. കരച്ചിൽ കൊണ്ടു കാര്യം നേടാമെന്ന് അനുഭവപ്പെട്ടാൽ അവൻ എന്തിന്നും കരഞ്ഞു തുടങ്ങും. ആവലാതിപ്പെടുന്നത് ലോകം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ലെന്നും തൻെറ ആവലാതി ആരും വിലവക്കുന്നില്ലെന്നും ക്രമേണ മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴം അതവനെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തുകയും അമ്പരപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. അവൻ ലോകത്തെ ചെറുക്കാൻ നോക്കും. ജനിച്ച ഉടനെയുള്ള ഏതാനും ദിവസങ്ങളിൽ വേണം ഈ ശീലം വളർത്തിയെടുക്കാൻ.

കുട്ടിയുമായി ഇടപെടുമ്പോഴം നമ്മിലെ അതിഭാവുകത്വത്തെ അകറിനിർത്താൻ ശ്രദ്ധിക്കണം. അവഗണനയും ആമഗ്നതയും തമ്മിൽ ഒരു സമതുലനം ആവശ്യമാണ്. ശിശുവി

ന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തിന്നും ആരോഗ്യത്തിന്നും എന്തെല്ലാം ആവശ്യമുണ്ടോ അതൊക്കെ നിർവ്വഹിച്ചു കൊടുക്കണം. എന്നാൽ ശാരീരികമായ പീഡകളോ വിശപ്പോ ഇല്ലാത്തപ്പോഴും കരഞ്ഞാൽ ആ കരച്ചിൽ കേട്ടില്ലെന്നു നടിക്കാനുള്ള 'ഹൃദയകാഠിന്യം' അമ്മയ്ക്കുണ്ടാവണം. അതല്ലെങ്കിൽ കുട്ടി ഒരു ഏകശാസിതാവായിത്തീർന്നേക്കും. തന്റെ ഇച്ഛയ്ക്കു കാത്തുകെട്ടി നില്ക്കാൻ ബാഹ്യലോകം ബാദ്ധ്യസ്ഥമാണ് എന്ന് അവൻ കരുതും. റസ്സൽ പറയുന്നത് അവനിൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുമ്പോഴും പോലും അതിർകവിഞ്ഞ വാത്സല്യപ്രകടനം അരുതെന്നാണ്. അവനു വേണ്ടി ചെയ്തു കൊടുക്കാനുള്ളത്, ഈ വാത്സല്യപ്രകടനമില്ലാതെ, കാര്യമാത്രപ്രസക്തമായി നിർവ്വഹിച്ചു കൊടുക്കുക. അവൻ വളർന്നു വരികയാണ്. മുതിർന്ന ആളുമായി ഇടപെടുമ്പോഴുള്ളു ഈ വസ്തുനിഷ്ഠതയാണ് ഇവിടെയും ആവശ്യം. മുതിർന്ന ആളുകളിൽ പൊറുപ്പിക്കാൻ വയ്യാത്ത സ്വഭാവങ്ങളും ആണെങ്കിലും അതു കുട്ടികളും കാണിച്ചാൽ നമുക്കതു രസകരമായിത്തോന്നാം. എന്നാൽ മുതിർന്നവർക്കു ചേരാത്ത ശീലങ്ങളും ഒന്നും കുട്ടിയിൽ വളരാതെ നോക്കണം. തല്ക്കാലത്തെ രസം, ഇത്തിക്കണ്ണിയിലെ പൂക്കളിൽ കാണുന്ന രസമാവരുത്. വളരുന്നത് ഇത്തിക്കണ്ണിയാണോ എന്ന കാര്യം നിരീക്ഷിക്കണം. തന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് അതിർകവിഞ്ഞ ബോധം കുട്ടിക്കുണ്ടാവരുത്.

പിതാക്കളുടെ നിരന്തരമായ ശ്രദ്ധ കുട്ടിയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന കാര്യം എടുത്തു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ശിശുവിന്നു ശാരീരികവും മാനസികവുമായ പീഡകളും എല്ക്കാതെ നോക്കുന്നതിന്ന് അവിരാമമായ കരുതലും അധ്വാനവും വേണം. അമ്മയുടെ അഗാധമായ സ്നേഹം കൊണ്ടു മാത്രമേ ഈ ശ്രദ്ധ നിലനിർത്താനാവുകയുള്ളു. ആ സ്നേഹം കുട്ടിയുടെ നേരെയുള്ള പ്രത്യേകമായ താല്പര്യമായി ശിശു മനസ്സിലാക്കുകയും തന്റെ പ്രാധാന്യത്തിൽ അവൻ അതിർകവിഞ്ഞ ബോധം വളർത്തുകയും ചെയ്തേക്കും. അവന്റെ സ്വാഭാവികമായ ചേഷ്ടകളെയും പ്രവർത്തനങ്ങളെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക. അന്യരുടെ മേൽ എന്തെങ്കിലും അവകാശമുണ്ടെന്ന ധാരണ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുക. നിങ്ങൾ കുട്ടിക്കു വേണ്ടി എന്തെല്ലാം ചെയ്യുന്നു, എത്രമാത്രം ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു എന്ന് അവനെ അറിയിക്കാതിരിക്കുക, ഓരോ അനുഭവവും സ്വന്തം പ്രയത്നത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളാണ് എന്ന നിലയിൽ വരുമ്പോൾ ശിശുവിന്ന് അത്യധികമായ വിജയാഹ്ലാദവും ആത്മവിശ്വാസവും തോന്നും; അതിന്നു പകരം മുതിർന്നവരെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി നേടിയതാണെന്ന ഭാവമാണ് ഉണ്ടാവുന്നതെങ്കിൽ ആ മനോഭാവത്തോടെയാവും അവൻ വളരുക. ബാഹ്യലോകത്തിൽ നിന്നുള്ള ശാസനയ്ക്കു വിധേയമായി അടക്കം പാലിക്കുകയെന്നതല്ല ശരിയായ അച്ചടക്കം. അത് ആന്ത

രമായി വളർന്നുവരേണ്ട സാമൂഹ്യമൂല്യമാണ''. ഈ അച്ചടക്ക ബോധം ചെറിയ പ്രായത്തിൽത്തന്നെ വളർത്തിയെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. കുട്ടി ഉറങ്ങണമെന്നു തോന്നിയാൽ അവനെ താരാട്ടുപാടി ഉറക്കുകയാണല്ലോ ലോകത്തിലെങ്ങുമുള്ള പതിവ്. ഈ താരാട്ടുപാട്ടുകൾ നൈർമ്മല്യത്തിന്റെ മുല്ലപ്പൂമണം പരത്തിക്കൊണ്ട് ലോകത്തിലെ എല്ലാ ഭാഷകളിലും വിരിഞ്ഞു നില്പുണ്ട്. റസ്സലിന്റെ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഭിന്നമായ അഭിപ്രായമാണുള്ളത്. കുട്ടിയെ ഉറക്കുന്നതിന്നു തൊട്ടിലിൽ കിടത്തി ആട്ടുകയോ ചുമലിൽ കിടത്തി പുറത്തു കൊട്ടി താലോലിക്കുകയോ ഒന്നും അരുതെന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. കുട്ടി കാണാവുന്ന എവിടെയെങ്കിലും നില്ക്കാൻ പോലും പാടില്ല എന്നദ്ദേഹം പറയുന്നു. ഉറങ്ങണമെങ്കിൽ തൊട്ടിലും പാട്ടും താലോലവും കിട്ടണം. അതിന്നായി അവൻ കാത്തുനില്ക്കും. താമസിയാതെ കുട്ടിയെ ഉറക്കുകയെന്നത് പേടിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ബാദ്ധ്യതയായിത്തീരും. കുട്ടിക്ക് ഉറങ്ങാനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുത്ത ശേഷം അവിടെ കിടത്തുക. രണ്ടോ നാലോ വാക്കുകൾ കൊണ്ട് ഉറങ്ങിക്കൊൾവാൻ സൗമ്യമായി നിർദ്ദേശിക്കുക. പിന്നീട് അവിടെ നില്ക്കരുത്. അവൻ കുറച്ചു നേരം കരയുമായിരിക്കും. സാരമില്ല. രോഗമൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ അവൻ വേഗം ഉറങ്ങിക്കൊള്ളും. താലോലിച്ചുറക്കുന്നതിനേക്കാൾ ദീർഘവും ഗാഢവുമായിരിക്കും സ്വയമുള്ള ഈ ഉറക്കം.

ശിശുക്കൾക്ക് ഏതാനും ജന്മവാസനകളല്ലാതെ ശീലങ്ങൾ ഒന്നും ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞു. പദാർത്ഥത്തെക്കുറിച്ചു ബോധമുണ്ടാവുന്നതിന്നു മുമ്പു തന്നെ ചില തരം അനുഭവങ്ങൾ അവൻ അംഗീകരിക്കുന്നു. കിടക്കയുടെ സ്പർശനം, അമ്മയുടെ സ്പർശനം, അമ്മയുടെ ഗന്ധം, ശബ്ദം എന്നിവ അതിവേഗം പരിചിതങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ദർശനപരിചയം കുറച്ചു കൂടിക്കഴിഞ്ഞേ വളർന്നുവരുന്നുള്ളു. കണ്ണിൻമുമ്പിൽ പെടുന്ന വസ്തുവിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു വസ്തുബോധം ഉറപ്പിക്കാൻ സമയം പിടിക്കും. സ്പർശനം, ശബ്ദം, ഗന്ധം, ദർശനം എന്നീ വ്യത്യസ്താനുഭവങ്ങൾ ഒരേ വസ്തുവിൽ സമന്വയിപ്പിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നു കുറച്ചധികം പ്രായത്നവും പരിചയവും ആവശ്യമാണ്. ആളും വസ്തുവും തമ്മിലുള്ള അന്തരം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നും ക്ലേശമുണ്ട്. മുലക്കുപ്പിയിൽ നിന്നും മുലയിൽ നിന്നും മാറി മാറി പാലു കുടിക്കുന്ന കുട്ടിക്ക് കുപ്പിയും അമ്മയും ഒന്നു തന്നെ. ഈ പ്രായത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസമെന്നത് കേവലം ശാരീരികമായ ഒരു പ്രക്രിയ മാത്രമാണ്. ആഹ്ലാദവും ഒരു കായികാനുഭൂതി തന്നെ. ഭക്ഷണവും ചൂടും വേദനയും എല്ലാം ദേഹത്തിന്റെ അനുഭവങ്ങൾ മാത്രമാണ്. ആഹ്ലാദം നല്കുന്ന ശാരീരികാനുഭവങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചും വേദനയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതിനെ തിരസ്കരിച്ചുമാണ് അവൻ ശീലങ്ങൾ രൂപ

വൽകരിക്കുന്നത്. കുട്ടിയുടെ കരച്ചിൽ ഭാഗികമായി വേദനയ്ക്കെതിരെയുള്ള അനിച്ഛാപ്രതികരണമാണ്; ഭാഗികമായി ആഹ്ളാദത്തെ അന്വേഷിച്ചുള്ള അനിച്ഛാപ്രതികരണവും. ആദ്യമൊക്കെ ശാരീരികപീഡ കൊണ്ടു വേദന അനുഭവപ്പെടുകയും കരയുകയും ചെയ്യും. ആ പീഡയ്ക്ക് ആസ്പദമായ വസ്തു നീക്കം ചെയ്താൽ സുഖം തോന്നുന്നു. ക്രമേണ, കുട്ടി ആഹ്ളാദം ആവശ്യപ്പെട്ടു കരയുന്നു. വേദന പോക്കാനല്ല ഈ കരച്ചിൽ. കുട്ടിയുടെ ആദ്യത്തെ ബുദ്ധിപരമായ വിജയമാണിത്. ശരിയായ വേദന കൊണ്ടുള്ള കരച്ചിൽ പോലെയാവില്ല ആഹ്ളാദം തേടിയുള്ള കരച്ചിൽ. ശ്രദ്ധാലുവായ ഒരു അമ്മയ്ക്ക് ഈ രണ്ടു കരച്ചിലും തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയും. ബുദ്ധിയുള്ള അമ്മ ആഹ്ളാദിപ്പിക്കാനുള്ള കരച്ചിലിനെ അവഗണിക്കണം. കുട്ടിയെ തുള്ളിച്ചും പാടിയും ആടിയും ആഹ്ളാദിപ്പിക്കുക എളുപ്പമാണ്. പക്ഷേ അത് അവന്റെ ഉറക്കത്തിനു തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കും. ഭക്ഷണമൊഴിച്ചുള്ള സമയത്ത് ആ പ്രായത്തിലുള്ള ശിശു ഉറങ്ങുകയാണ് വേണ്ടത്. ഇത് ഹൃദയശൂന്യമാണെന്നു തോന്നാം. എന്നാൽ ശിശുവിന്റെ സന്തുഷ്ടിക്കും വളർച്ചയ്ക്കും ഇത് ആത്യാവശ്യമാണെന്ന് അനുഭവം തെളിയിക്കുന്നു. മുതിർന്നവർ നല്കുന്ന ഈ ആഹ്ളാദപ്രകടനത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതോടൊപ്പം അവൻ സ്വയം കണ്ടെത്തുന്ന ആഹ്ളാദത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും വേണം. തന്റെ മാംസപേശികൾക്ക് ആയാസം നല്കത്തക്ക വിധം ചവിട്ടിക്കുടയുന്നതിനും കുട്ടിക്കു കഴിയണം. അതിനായി അവയെ സ്വതന്ത്രമായി വിടണം.

ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ കഴിയുകയെന്നത് ശിശുവിന്റെ വളർച്ചയിലെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട ഘട്ടമാണ്. ചലനമാണ് അവന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുക. കാറ്റിൽ ഇളകുന്ന തുണി അവന്ന് ആ പ്രായത്തിൽ ആഹ്ളാദം നല്കുന്ന ഒരു വസ്തുവാണ്. അതോടെ ആഹ്ളാദം നല്കുന്ന വസ്തുക്കൾ പെരുകിവരുന്നു. ഉണർന്നിരിക്കുമ്പോഴെല്ലാം കണ്ടറിയുന്നതിനുള്ള കഴിവ് അവന്റെ താല്പര്യത്തെ പിടിച്ചു നിർത്തുന്നു. കാലടിയും കൈവിരലും തനിക്കു വിധേയമായി നിർത്തുന്നതിലുള്ള വിജയം വളരെ വലിയ അനുഭവമാണ്. കാലടി ചലിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത് യാദൃച്ഛികമായിട്ടായിരിക്കും. ക്രമേണ അത് ഇച്ഛാവിധേയമായിട്ടാണെന്ന് അവൻ കണ്ടെത്തുന്നു. ഈ സന്തോഷം ഒരു സാമ്രാജ്യം വെട്ടിപ്പിടിച്ച സന്തോഷം പോലെ വലുതാണ്. എത്താവുന്നേടത്ത് സാധനങ്ങൾ കിട്ടിയാൽ അവൻ ഈ പ്രായത്തിൽ സ്വയം സന്തോഷിച്ചു കൊള്ളും.

ആദ്യത്തെ മൂന്നു മാസം ശിശുവിന്നു ഭക്ഷണസമയമൊഴിച്ച് മിക്കപ്പോഴും വിരസതയാണ് അനുഭവപ്പെടുക. അസുഖമൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ ഉറക്കമാണ് പ്രധാനം. അനുഭവങ്ങളുടെ വൈരള്യവും മാംസപേശികളുടെ നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള അപരിചിതത്വ

വും അവന്റെ വൈരസ്യത്തിന്നു കാരണമാണ്. ജന്തുവർഗ്ഗത്തിന്നാണ് ഇക്കാര്യത്തിൽ മനുഷ്യശിശുക്കളേക്കാൾ കൂടുതൽ അനുകൂലകമായ സാഹചര്യമുള്ളത്. പൈക്കുട്ടി, ജനിച്ചു വീണ് ഏറെക്കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പ് ചലനം സ്വായത്തമാക്കുന്നു. ജീവിതം ആസ്വദിക്കുന്നതിൽ അതിന്ന് കൂടുതൽ അവസരങ്ങൾ കൈവരുന്നു. അത് അനുഭവജ്ഞാനത്തേക്കാൾ ജന്മവാസനകളെ ആശ്രയിക്കുന്നു. മനുഷ്യശിശുവിന്നാകട്ടെ മടുപ്പാണ് അനുഭവപ്പെടുക. അതാണ് അവനെ ഉറക്കത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നത്. നമുക്ക് കൗതുകകരമാണെന്നതു കൊണ്ട് അവന്റെ ഉറക്കത്തെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നതു നല്ലതല്ല. ആ പ്രായത്തിൽ ഉറക്കം പ്രകൃതിയുടെ ആവശ്യമാണ്.

(3) സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആനന്ദം

ശിശുവിന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ ചിരിയെ കൊണ്ടാടാത്തവരില്ല. അനേകം കലാകാരന്മാർ പദങ്ങളെക്കൊണ്ടും രേഖകളെക്കൊണ്ടും ചായങ്ങളെക്കൊണ്ടും അത് ഒപ്പിയെടുത്തു ശാശ്വതവൽകരിക്കാൻ പ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ ചിരിയുടെ വശ്യത കലാസാമഗ്രികൾക്കും അപ്പുറത്തുള്ളതാണ്.

ജനിച്ചു മൂന്നു നാലു മാസമാവുമ്പോഴേക്കും കുട്ടി ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങും. ക്രമേണ വസ്തുക്കളെയും ആളുകളെയും തിരിച്ചറിയാൻ തുടങ്ങുന്നു. അമ്മയെ ആദ്യം തന്നെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അമ്മയും കുഞ്ഞും തമ്മിൽ ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഈ ബന്ധമാണ് സാമൂഹ്യബോധത്തിന്റെ പ്രഥമപാഠം. അമ്മയുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ കുട്ടി ആഹ്ലാദിക്കുന്നു. ഈ ആഹ്ലാദം മൃഗസഹജമായ ഭാവത്തിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമാണ്. അംഗീകാരവും അഭിനന്ദനവും നേടാനുള്ള ആഗ്രഹം ശിശുവിൽ അങ്കുരിച്ചു തുടങ്ങുന്ന പ്രായമാണിത്. ഒരു കടലാസു കഷണം പൊക്കിയാൽ അതൊരു വലിയ നേട്ടമായി തോന്നും. ഒരു ശബ്ദമുണ്ടാക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അതിൽ ജേതാവിന്റെ അഭിമാനം തോന്നും. അതു കഴിഞ്ഞ് അവൻ സാഭിമാനം ചിരിക്കും. ഈ അഭിമാനബോധം വിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം മികവുറ്റ ഒരായുധമാണ്. പ്രശംസയും ആക്ഷേപവുമാണ് ആ ആയുധം. കുട്ടിക്കാലത്തു മുഴുവൻ കരുതലോടെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താവുന്ന ആയുധമാണത്. കരുതലോടെ എന്ന പദം സൂക്ഷിക്കുക. ആദ്യവർഷത്തിൽ ശിശുവിനെ ഒന്നു കൊണ്ടും കുറച്ചപ്പെടുത്തരുത്. രണ്ടാമത്തെ വർഷം അതു വളരെ സൂക്ഷിച്ച് ഉപയോഗപ്പെടുത്താം. പ്രശംസ ആപത്തു കുറഞ്ഞ ആയുധമാണ്. സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും ഒരു പോലെ പ്രയോഗിക്കുന്ന പ്രശംസ അതിന്റെ വില കെടുത്തിക്കളയുമെന്നു മാത്രമേയുള്ളു. അതു കൊണ്ട് പ്രശംസ, ആവശ്യത്തിന്നും സ്ഥാനത്തും വേണം ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ. ആദ്യമായി കാലെടുത്തു

വച്ചു നടക്കുകയും ആദ്യമായി ബുദ്ധിപൂർവ്വം പദമുച്ചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കുട്ടിയെ പ്രശംസിക്കാൻ ഒരു പിതാവും മറക്കരുത്. പ്രയത്നം കൊണ്ടു നേട്ടമുണ്ടാക്കുന്നവർക്ക് പ്രതിഫലം പ്രശംസയാണ്. പുതിയ അറിവിന്റെ മേഖലകളും കണ്ടെത്തുന്നതിനുള്ള അവന്റെ പ്രയത്നത്തിന്ന് നിങ്ങളുടെ സഹാനുഭൂതിയുണ്ടെന്നറിയുന്നത് അവന്നു വലിയ പ്രോത്സാഹനമാണ്.

ശിശുവിന്റെ ജ്ഞാനതൃഷ്ണ ശക്തിയേറിയതാണ്. മറ്റൊരാളുടെ പ്രേരണയില്ലാതെ അത് അന്വേഷണപര്യടനത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നു. രക്ഷിതാക്കൾ സാഹചര്യം ഒരുക്കി കൊടുക്കുകയേ വേണ്ടതുള്ളു. അവയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് ഒരവസരം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കൂ. അഭിരുചികൾ വളർന്നു കൊള്ളും. നാം സംസാരിക്കുമ്പോൾ കുട്ടി പഠിച്ചു കൊള്ളും. പഠിക്കാൻ നിർബന്ധം ചെലുത്തുന്നതു കൊണ്ടു വലിയ ഫലമൊന്നുമില്ല. പഠിക്കുന്നതിന്ന് അവൻ അവന്റെതായ സമയമെടുക്കും. ആദ്യത്തെ വിഷമതകളും തരണം ചെയ്തു നേട്ടമുണ്ടാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ ആ വിജയബോധം ജീവിതകാലം മുഴുവൻ പ്രയത്നത്തിന്റെ പ്രേരണയായി നിലനില്ക്കുന്നു. വിഷമതകളും നിരാശാജനകമാം വിധം ക്ലേശകരമോ മടുപ്പു തോന്നിക്കും വിധം നിസ്സാരമോ ആവരുത്. ജനനം മുതൽ മരണം വരെ പ്രയത്നത്തിന്നു പ്രേരണയായി ഭവിക്കുന്ന അടിസ്ഥാനതത്വമാണിത്: നാം സ്വയം എന്തു ചെയ്യുന്നുവോ അതാണ് നാം പഠിക്കുന്നത്. കുട്ടി സ്വയം ചെയ്യാനിഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്തോ അതു ചെയ്തു കാണിക്കുകയാണ് മുതിർന്നവർ ചെയ്യേണ്ടത്. ആഗ്രഹത്തിന്നുള്ള പ്രേരണയാണ് കുട്ടിയിൽ വിതക്കേണ്ടത്.

ശൈശവവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട രണ്ടു ഘടകങ്ങളും കൃത്യതയും പതിവുമാണ്. ആദ്യവർഷത്തിൽ ഇതിന്നു പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ഉറക്കം, ഭക്ഷണം, മലമൂത്രവിസർജ്ജനം എന്നിവയിൽ ആരംഭകാലത്തു തന്നെ പതിവുശീലങ്ങളും ഉണ്ടാക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. ചുറുറുപാടുകളുമായി ചിരപരിചിതത്വം ഉണ്ടാവേണ്ടത് മാനസികമായി പ്രധാനമാണ്. പ്രയത്നത്തിന്റെ ക്ലേശത്തെ അതു ലഘൂകരിക്കുന്നു. സുരക്ഷിതബോധം നല്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അറിയാവുന്നതിനെ നേരിടാൻ ഒരുങ്ങി നില്ക്കും. പക്ഷേ പ്രകൃതിയുടെ നിയമവ്യവസ്ഥകളും പെട്ടെന്ന് മാറിയാലോ? വിനാശമായിരിക്കും ഫലം. സ്വന്തം ദൗർബല്യം കൊണ്ടു ശക്കാലുവായ ശിശുവിന്നു പുറത്തു നിന്നുള്ള പിൻബലം ആവശ്യമാണ്. മുൻകൂട്ടി പ്രതീക്ഷിച്ച വിധം നിയമാനുസാരിയായിട്ടാണ് എല്ലാം സംഭവിക്കുന്നതെങ്കിൽ അവൻ അതീവസന്തുഷ്ടനായിത്തീരുന്നു. കുറച്ചു കൂടി വളർന്നാൽ ധീരസാഹസികസ്വഭാവം വളരും. എന്നാൽ പ്രഥമവർഷത്തിൽ അപരിചിതമായതെന്തും ആശങ്കയും ഭീതിയും വളർ

ത്തും. നിങ്ങൾക്കു സഹായിക്കാനാവുന്നേടത്ത് കുട്ടിയിൽ ഭീതി അങ്കുരിക്കാതെ നോക്കണം. രോഗബാധിതനായ ശിശുവിന്ന് ചികിത്സയും ശുശ്രൂഷയും ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ഉൽകണ്ഠ അവനിലേക്കു സംക്രമിക്കാതെ നോക്കണം. വികാരാധിക്യമുണർത്തുന്ന എന്തും ഒഴിവാക്കുകയാണ് നല്ലത്. അവൻ വേണ്ടത്ര ഭക്ഷണം കഴിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതു നിങ്ങൾക്ക് ഉൽക്കണ്ഠയുണ്ടാക്കുന്ന വലിയ കാര്യമാണെന്ന് അവന്നു തോന്നരുത്. മലമൂത്രവിസർജ്ജനത്തിൽ ക്രമക്കേടുണ്ടായാലും ഉറങ്ങിയില്ലെങ്കിലും നിങ്ങളെ അലട്ടുന്ന കാര്യങ്ങളാണ് അതെന്ന തോന്നൽ ഉണ്ടാക്കിക്കൂടാ. കുട്ടി ഭക്ഷിക്കുന്നത് നിങ്ങളെ സന്തോഷിപ്പിക്കാനാണെന്ന തോന്നൽ അവന്നുണ്ടായാൽ അത് നിങ്ങളെ അനുസരിപ്പിക്കുന്നതിന്നുള്ള ആയുധമായി അവൻ ഉപയോഗപ്പെടുത്തും. മലമൂത്രവിസർജ്ജനം നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയാണ് നിർവ്വഹിക്കുന്നതെന്ന് അവന്നു തോന്നിയാൽ അതും അവന്റെ ആയുധമായി മാറും. ഇതെല്ലാം അറിയുന്നതിന്നും ആസൂത്രണം ചെയ്യുന്നതിന്നും കുട്ടിക്കു ബുദ്ധിയുണ്ടോ എന്നു ശങ്കിക്കുന്നവരുണ്ടാവും. അതു തെറ്റായ ധാരണയാണ്. ഒരു കുട്ടിയുടെ അറിവ് പരിമിതമാണ്; ശക്തി ചെറുതാണ്. എന്നാൽ ആ പരിധിക്കുള്ളിൽ അവന്റെ ബുദ്ധി, മുതിർന്നവരുടെ ബുദ്ധി പോലെ തന്നെ നിശിതമാണ്. ആദ്യത്തെ പന്ത്രണ്ടു മാസത്തിന്നുള്ളിൽ അവൻ എന്തെന്തു കാര്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നു! എന്തെല്ലാം പഠിക്കുന്നു! ബുദ്ധിയില്ലെങ്കിൽ ഇതെല്ലാം സാധിക്കുന്നതെങ്ങനെ? അറിവും ബുദ്ധിയും തമ്മിൽ മാറിപ്പോകരുത്.

ഏറ്റവും ചെറിയ ശിശുവിനോടു പോലും നാളത്തെ മുതിർന്ന പൗരനാണ് അത് എന്ന ബോധത്തോടെ വേണം പെരുമാറാൻ. പൗരന്നു നേരെ കണിക്കാനുള്ള ആദരവ് അവന്നു നേരെ കാണിക്കണം. നമ്മുടെ ആഹ്ലാദത്തിന്നും താല്ക്കാലികമായ സൗകര്യത്തിന്നും വേണ്ടി അവന്റെ ഭാവിയെ ബലി ചെയ്തു കൂടാ. സ്നേഹവും അറിവും യോജിപ്പിച്ച് വേണം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാൻ.

രണ്ടാമത്തെ വയസ്സ് കുട്ടികൾക്ക് കൂടുതൽ സന്തോഷപ്രദമാവാനാണ് വഴി. പുതിയ ഒട്ടനേകം സിദ്ധികൾ കൈവരിക്കുന്ന കാലമാണിത്. കുട്ടി നടക്കാൻ പഠിച്ചിരിക്കും. തപ്പിത്തടഞ്ഞു സംസാരിക്കാനും കഴിയും. അതു രണ്ടും വലിയ നേട്ടങ്ങളാണ്. അതോടെ അതു വരെ അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും ശക്തിയുടെയും ഒരു നൂതനാനുഭൂതി കുട്ടിക്കു കൈവരുന്നു. ആ ഭാവത്തിന്ന് ഓരോ ദിവസം കഴിയുന്തോറും ആഴവും ശക്തിയും കൂടി വരുന്നു. സ്വന്തമായി കളിയിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിന്നും അതിന്റെ ആഹ്ലാദത്തിൽ ലയിക്കുന്നതിന്നും കഴിവുണ്ടാകുന്നു. മുതിർന്നവർ ലോകപര്യടനം നടത്തുമ്പോൾ നൂതനമായ ജീവിലോകവും ഭൂഭാഗഭംഗികളും

അവരെ ആകർഷിക്കുകയും ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ പുതിയ ചുറ്റുപാടുകളും കണ്ടെത്തുന്ന ശിശുവിന്ന് അനുഭവപ്പെടുന്ന ആഹ്ലാദവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ മുതിർന്നവർ നേടുന്ന ആനന്ദം നിസ്സാരമാണെന്നു പറയാം. തൊഴിലിൽ ബന്ധിതമായ ഒരു ശിശുവിന്ന് മുറ്റത്തോ വെളിമ്പദേശത്തോ കടൽത്തീരത്തിലെ പൂഴിമണ്ണിലോ ഓടിനടക്കാൻ സൗകര്യം കിട്ടുമ്പോൾ സ്വർഗ്ഗീയമായ അനുഭൂതി തന്നെയാവും അതു പ്രദാനം ചെയ്യുക. ഈ പ്രായത്തിൽ ആഹാരത്തിന്നു വൈവിദ്ധ്യം കൂടും. രുചി വർദ്ധിക്കും; കാരണം ദഹനം വർദ്ധിച്ചിരിക്കും. ആരോഗ്യത്തോടെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വളരുന്ന കുട്ടിക്ക് ഒന്നാന്തരം കാലമാണിത്. മനസ്സു നിറയെ ഉന്മേഷവും ചലനത്തിൽ വിജിഗീഷുവിന്റെ ഭാവവും ചേർന്ന ഈ പ്രായം നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതിനേക്കാൾ പരിവർത്തനങ്ങളോടു കൂടിയതാണ്. തൊട്ടിലിലെ പരതന്ത്രമായ മലർന്നു കിടപ്പും മുറ്റത്തെ പിച്ചവച്ചുള്ള സ്വച്ഛന്ദ വിഹാരവും മഞ്ഞുകട്ടയും ജലപ്രവാഹവും പോലെ ഭിന്നസ്വഭാവത്തോടു കൂടിയതാണ്.

(4) സ്വാർത്ഥവും സ്വത്തും

കുട്ടിയിലെ ഭീതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതും വളരെ പ്രബലവുമാണ് സ്വാർത്ഥചിന്ത. അത് ചിന്തയെന്നതിനേക്കാൾ ഭാഗികമായി ജന്മവാസനയാണെന്നു പറയാം. സ്വാർത്ഥം അനഭിലഷണീയമാണെന്നതിൽ തർക്കമില്ല. എന്നാൽ കുട്ടിയുടെ സ്വഭാവത്തെ മുരടിപ്പിക്കാതെ വേണം അതു കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ. കണ്ണടച്ചതു കൊണ്ടോ 'മറിച്ചായിരുന്നെങ്കിൽ' എന്ന് വെറും അഭിലാഷം വച്ചു പുലർത്തിയതു കൊണ്ടോ കാര്യമൊന്നുമില്ല. കിട്ടിയ അസംസ്കൃതവസ്തുവെന്തോ അതിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താനല്ലേ പറ്റൂ. ശിശുപ്രകൃതമെന്തോ അതു വച്ച് ഉദ്ദിഷ്ടഫലം എങ്ങനെ നേടാമെന്നതാണ് പ്രശ്നം.

എന്താണ് സ്വാർത്ഥം? വിശദീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്തോറും നേർത്തു നേർത്തു അവ്യക്തമായിത്തീരുന്ന ഒരു സങ്കല്പമാണത്. തന്റെ നിലനില്പിലും ആവശ്യങ്ങളിലും തല്പരനാവുകയെന്നത് ജന്തുസഹജമായ വികാരമാണ്. ഒരു മുതിർന്ന കുട്ടി പ്രായം കുറഞ്ഞ കുട്ടിയുടെ കളിക്കോപ്പ് തട്ടിപ്പറിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയെന്നത് സാധാരണമാണ്. അതു വീട്ടിലായാലും നഴ്സറിയിലായാലും പ്രശ്നം സൃഷ്ടിക്കും. മുതിർന്നവരുടെ ശ്രദ്ധ മറ്റുള്ളവരിൽ പതിയുന്നതിന്നു പകരം തന്നിൽത്തന്നെ പതിഞ്ഞിരിക്കണം എന്ന് കുട്ടി അഭിലഷിക്കുകയും അതിന്നു തന്ത്രങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്യും. തന്നേക്കാൾ ചെറിയ കുട്ടിയുടെ നൈരാശ്യം അവന്നൊരു പ്രശ്നമല്ല. സ്വന്തം ലക്ഷ്യമാണ് പ്രശ്നം. മനുഷ്യനിലെ 'ഈഗോ' പ്രബലമായ വികാര

മാണ്. ബാഹ്യശക്തി കൊണ്ടു നിയന്ത്രിച്ചില്ലെങ്കിൽ അത് വാതകത്തെപ്പോലെ നിരന്തരം വികസിക്കും. ഇക്കാര്യത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം എന്താവണം? സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്ന് ആവശ്യമായ ശീലങ്ങളും, ആശയങ്ങളും, സഹാനുഭൂതി എന്നിവ കുട്ടിയുടെ മനസ്സിൽ നട്ടുവളർത്തിക്കൊണ്ട് 'ഈഗോ'വിനെ നിയന്ത്രിക്കുകയാവണം ലക്ഷ്യം. അടിയും കിഴുക്കും ശിക്ഷയും കൊണ്ട് ഇതിനെ നിയന്ത്രിച്ചു നിർത്തുക സാദ്ധ്യമല്ല. കുട്ടിയോട് ആത്മത്യാഗം ചെയ്യാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നതിലും അർത്ഥമില്ല. ആ സ്ഥാനത്ത് നീതിബോധം വളർത്താൻ ശ്രമിക്കണം. ഈ ലോകത്തിന്റെ ഒരു കോണിൽ കഴിയുന്നതിന്നു തനിക്കുള്ള അവകാശം ഓരോ ആത്മാവിനും ഉണ്ടെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതാണ് നീതിബോധത്തിന്നാധാരം. മനുഷ്യൻ ഇതു പഠിക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. നീതിക്കു വേണ്ടി ശ്രമിക്കുന്നത് എന്തോ പാതകമാണെന്ന ധാരണയാണ് ചിലർക്കുള്ളത്. ആത്മത്യാഗം സാർവ്വത്രികമായി ശീലിപ്പിക്കാവുന്നതല്ല. ചില വ്യക്തികളിൽ അപൂർവ്വമായിക്കാണുന്ന ഈ സന്നദ്ധത, സമൂഹത്തിൽ എല്ലാവരും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട നീതിയായി സാമാന്യവൽകരിക്കാൻ കഴിയില്ല. അതാവശ്യവുമല്ല. സാമൂഹ്യജീവിതത്തെ പടുത്തുയർത്തുന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി അതിനെ സ്വീകരിച്ചു കൂടാ. അസത്യമായ ഒരു മൂല്യത്തിന്റെ പിന്നാലെ പോയാൽ സത്യത്തിന്റെ മൂല്യം ബാഷ്പീഭവിച്ചേക്കും. അതു കൊണ്ട് കുട്ടിയുടെ ചിന്തയിലും സ്വഭാവത്തിലും കുത്തിവക്കേണ്ടത് നീതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധമാണ്.

ഒറ്റപ്പെട്ടു വളരുന്ന ഒരു കുട്ടിയെ അവകാശത്തെയും നീതിയെയും കുറിച്ചു പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പ്രയാസമുണ്ട്. മുതിർന്നവരുടെ അവകാശവും നീതിയും പോലെയല്ല കുട്ടിയുടെ അവകാശവും നീതിയും. ഒരേ ആഹ്ലാദം അനുഭവിക്കുവാൻ രണ്ടു പേർ മത്സരിക്കുകയെന്ന അവസ്ഥാവിശേഷം ഏകനായി വളരുന്ന കുട്ടിക്ക് നേരിടേണ്ടി വരില്ല. മുതിർന്നവർ അനുസരിപ്പിച്ചിരുന്നവരും കുട്ടികളെ അനുസരിക്കുന്നവരുമാണല്ലോ. മുതിർന്നവരുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളിൽ നീതി എന്തെന്നു മുതിർന്നവർ തന്നെ നിശ്ചയിക്കുമ്പോഴും അത് നിഷ്പക്ഷമാവില്ല. അമ്മ ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കേ അവരെ വിഷമിപ്പിക്കരുത്; അച്ഛനെയും അതിഥികളെയും ശല്യം ചെയ്യരുത്. ഈ നിർദ്ദേശങ്ങളും കുട്ടികൾക്കു കൊടുത്താൽ, സ്വതേ സ്നേഹപൂർവ്വമാണ് അവനോട് പെരുമാറുന്നതെങ്കിൽ, അതവൻ അനുസരിക്കും. എന്നാൽ ശരിയായ കാര്യം ഏതെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഈ കല്പനയും അനുസരണവും അവനൊരു പാഠവും നല്കുന്നില്ല. ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ കുട്ടി മറ്റുള്ളവർക്ക് ശല്യക്കാരനാവരുത് എന്നതു കൊണ്ട് അനുസരണം പഠിപ്പിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. മറ്റുള്ളവർക്കും തന്നെപ്പോലെ ഈ ലോകത്തിൽ

സ്ഥാനമുണ്ടെന്നും അവർക്കു താനൊരു ശല്യക്കാരനാവരുതെന്നും അവനെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതോണല്ലോ. എന്നാൽ, നല്ല പെരുമാറ്റത്തെക്കുറിച്ചു ബാഹ്യമായ ഒരു ശിക്ഷണം മാത്രമേ ഇതിൽ നിന്നു കിട്ടുന്നുള്ളു. ഒറ്റക്കുള്ള കുട്ടിക്ക് കൂട്ടിന്നു കുട്ടിയെ കണ്ടുപിടിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതു പിതാക്കളുടെ ചുമതലയാണ്. അതല്ലെങ്കിൽ അവൻ എല്ലാ വികാരങ്ങളെയും തന്നിലിട്ടൊതുക്കാനും പിന്നീടു അതു വികാരവൈകൃതമായി പുറത്തു ചാടാനും ഇട വരും. അതല്ലെങ്കിൽ അവൻ മഹാസ്വാർത്ഥിയായി വളരും. ഇതു രണ്ടും ഒരേ പോലെ അവനെ വിഷമക്കാരനാക്കിയെന്നു വരാം. ചെറിയ ചെറിയ കുടുംബങ്ങളായി ഭാഗം പിരിഞ്ഞു ജീവിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് ഇതൊരു വലിയ പ്രശ്നമാണ്. അതു കൊണ്ടാണ് നഴ്സറി സ്കൂൾ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ആവശ്യമായിത്തീരുന്നതു.

നഴ്സറി സ്കൂളിൽ ഒരു സൈക്കിൾ ഉണ്ടെന്നു വയ്ക്കുക. ഒരേ സമയത്ത് ഒന്നിലധികം പേർക്ക് അതിൽ കയറാൻ സാധിക്കില്ല എന്ന കാര്യം വ്യക്തമാണ്. ഓരോ കുട്ടിയും അതു തന്റെതാക്കാൻ ശ്രമിക്കും. ഇവിടെ മുതിർന്നവർ ഇടപെടുകയും ആ ആഹ്ലാദം നീതിപൂർവ്വം അനുഭവിക്കുന്നതു എങ്ങനെ എന്നു പഠിപ്പിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യണം. ആ സന്ദർഭത്തിൽ മുതിർന്നവർ നല്കുന്ന വിധിതീർപ്പ് അവർ അംഗീകരിക്കും. പക്ഷേ തികഞ്ഞ നീതിബോധത്തോടെ വേണം ആ തീർപ്പു നല്കാൻ. അക്കാര്യത്തിൽ ഒരു കലവറയും പാടില്ല. ഏതെങ്കിലും കുട്ടിയോടു രഹസ്യമായ മമത കാണിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതവൻ അതിവേഗം കണ്ടുപിടിക്കും. കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ തുല്യമായിത്തന്നെ അനുഭവിക്കാൻ അവർക്കു കിട്ടണം.

കുറേ സദാചാരപാഠങ്ങൾ ഉരുവിട്ടു കൊടുത്തു കൊണ്ടു നീതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം പഠിപ്പിക്കാമെന്നു കരുതുന്നതു ശരിയല്ല. അതു നിരുപയോഗമാണ്. നീതിയിലധികം ഒരു കുട്ടിക്കും നല്കരുതു. നീതിയിൽ കുറഞ്ഞ ഒന്നും അവൻ സ്വീകരിക്കുകയുമില്ല. അത്തരം വികാരങ്ങൾ, അനുസരണത്തിന്റെ പേരിൽ, അവൻ മനസ്സിലിട്ടൊതുക്കിയാലും പിന്നീടത് പുറത്തു ചാടുക തന്നെ ചെയ്യും. അതിന്നു പകരം, മനസ്സിൽ തോന്നുന്ന വികാരം നേരിട്ടു പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചാൽ അവന്റെ ധാരണയിൽ വരുന്ന പിഴവുകൾ തിരുത്തുന്നതിന്നു കഴിയും. സത്യസന്ധമായ വികാരപ്രകാശനം മറ്റനവധി വൈഷമ്യങ്ങളെ ലഘൂകരിക്കുന്നതിന്നു സഹായിക്കുന്നു. ധാർമ്മികമായ അച്ചടക്കത്തിന്റെ തുടക്കമാണതു.

സ്വത്തുടമസ്ഥതാബോധവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ് കളിപ്പാട്ടം സ്വന്തമാക്കാനുള്ള വാസന. കുരുക്കഴിക്കാൻ വളരെ പ്രയാസമുള്ള പ്രശ്നമാണിത്. വളരെ സമർത്ഥമായി കൈകാര്യം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ഇതിന്ന് ഒരു പോംവഴി കണ്ടുപിടിക്കാനാവി

ല്ല. സമൂഹത്തിൽ സ്വകാര്യഉടമസ്ഥത വരുത്തിവക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളും എത്ര മാത്രം സങ്കീർണ്ണമാണെന്നു ചുറ്റും നോക്കിയാലറിയാം. രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ കാര്യങ്ങളുടെ ഉറവിടം മറ്റൊന്നല്ല. വിലപ്പെട്ട വസ്തുക്കളും തന്റേതാക്കി വക്കാനുള്ള മോഹമാണ് ഇവിടെ പല രൂപത്തിൽ അഴിഞ്ഞാടുന്നത്. പ്രിയപ്പെട്ട കളിക്കോപ്പ് തന്റേതാക്കിവക്കാനുള്ള വെമ്പലിൽ നിന്നു ഇതാരംഭിക്കുന്നു. ക്രമേണ കണ്ട വസ്തുക്കളെല്ലാം തനിക്കു വേണമെന്ന ശാഠ്യമായി. മുതിർന്നാൽ എത്ര സമ്പാദിച്ചാലും തൃപ്തി വരാത്ത തൃഷ്ണ ഇങ്ങനെയാണുണ്ടാവുന്നത് എന്നു ഒരു കൂട്ടർ വാദിക്കുന്നു. ഇതിനെ മുളയിൽ തന്നെ തടയണമെന്നാണ് അവരുടെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ ഉടമസ്ഥതാബോധം കുട്ടികളിൽ വളരെ ശക്തമായ വികാരമാണെന്ന കാര്യം നാം വിസ്മരിക്കരുത്. കാണുന്ന വസ്തുക്കളെ എത്തിപ്പിടിക്കാൻ ശിശു കൈ നീട്ടും. അതു സ്വന്തമാക്കാനുള്ള മോഹത്തിന്റെ തുടക്കമാണ്. ഈ ബോധത്തിന്നു സൃഷ്ടിപരമായ മറ്റൊരു വശമുണ്ടെന്ന കാര്യവും ഓർമ്മ വേണം. സ്വന്തമായ കളിക്കോപ്പില്ലാത്ത വ്യക്തി ഒരു ചുള്ളിക്കമ്പെടുത്ത് അതിൽ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കളിക്കോപ്പ് ആരോപിക്കുന്നു. കുട്ടിയുടെ ശ്രദ്ധ അതിന്മേൽത്തന്നെ പതിയും. അതാകട്ടെ അവനിലെ നശീകരണപ്രവണതയിന്മേൽ കടിഞ്ഞാണിടുന്നു. വസ്തുക്കളെ സ്വന്തമാക്കുന്നതിനെ തടയുകയാണെങ്കിൽ അവനിലെ സൃഷ്ടിപരമായ ശക്തിയെ പോഷിപ്പിക്കുക പ്രയാസമായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ ഭിന്നമായ രണ്ടു വീക്ഷണങ്ങളും ഇക്കാര്യത്തിലുണ്ട്. സ്വകീയമാക്കി വക്കുകയെന്ന ഈ തൃഷ്ണയുടെ സ്ഥാനത്ത് സൃഷ്ടിപരമായ കർമ്മങ്ങളിൽ ആഹ്ലാദം കണ്ടെത്തുന്ന മറ്റൊരു ശീലം വളർത്തിയെടുക്കാമെങ്കിൽ അതാണ് ഇതിനൊരു പരിഹാരം.

ഒരു കുട്ടിയെ എല്ലാ കളിപ്പാട്ടങ്ങളും സ്വന്തമാക്കി വക്കുന്നതിന്നു അനുവദിക്കരുത്. ചിലതെല്ലാം സ്വന്തമാക്കി വക്കുന്നതിന്നും ചിലത് പൊതുസ്വത്തായി മറ്റു കുട്ടികളോടൊപ്പം പങ്കിടുന്നതിന്നും അനുവദിക്കുക എന്ന സമീപനമാണ് പൊതുവെ സ്വീകാര്യമായിത്തോന്നുന്നത്. വലിയ കളിക്കോപ്പുകളും പൊതുമുതലാക്കി നിർത്തി പങ്കിട്ട് അനുഭവിക്കുന്നതിന്നു ശീലിപ്പിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ചില കളിക്കോപ്പുകളും ചില പ്രായത്തിന്നു മാത്രം പറ്റും. ആ പ്രായം കഴിഞ്ഞാൽ അതു നിരുപയോഗമായിത്തീരുന്നു. ഉപയോഗിക്കാൻ പറ്റിയ പ്രായക്കാർക്ക് അതു വിട്ടു കൊടുപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ അവന്റെ പ്രതിഷേധം ഉയരും. ആ പ്രതിഷേധം അവഗണിക്കുകതന്നെ വേണം. എന്നാൽ കുട്ടി സ്വയം നിർമ്മിച്ച വസ്തുക്കളാണെന്നിരിക്കട്ടെ. അത് അവന്റെതായിത്തന്നെ സൂക്ഷിക്കണം. ആ സൃഷ്ടിയിലുള്ള അഭിമാനത്തിന്മേൽ ഒരു തരത്തിലും പോറലേല്പിക്കരുത്. സൃഷ്ടിപരമായ പ്രവണത വളർത്തിയെടുക്കു

ന്നതിന്ന് ഈ അഭിമാനബോധത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. രണ്ടു വയസ്സു കഴിഞ്ഞ കുട്ടിയാണെങ്കിൽ അവൻ കളിക്കോപ്പുകൾ കേടു വരുത്തുന്നതിനെയും നശിപ്പിക്കുന്നതിനെയും ഒരു തരത്തിലും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു കൂടാ. ഒരിക്കൽ പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞ കളിക്കോപ്പ് അപ്പോൾത്തന്നെ മാറിക്കൊടുക്കരുത്. ആ നഷ്ടബോധം അനുഭവിച്ചതിന്നു ശേഷമേ മറെറാന്നു കൊടുക്കാവൂ. കിട്ടുന്ന കളിക്കോപ്പുകൾ എല്ലാം തല്ലിയുടയ്ക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവന്ന് കളിക്കോപ്പ് നിഷേധിക്കണം. മററു കുട്ടികളുടെ കളിയെ തടയാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്, ഉറച്ചു നിന്നു കൊണ്ടു തന്നെ തടയണം. ഒരു കുട്ടി ഉപയോഗിക്കുന്ന സാധനം തനിക്കവകാശപ്പെട്ടതാണെങ്കിൽ പോലും അതു തട്ടിപ്പറിച്ചു സ്വന്തമാക്കാൻ സമ്മതിക്കരുത്. ഒരു മുതിർന്ന കുട്ടി തന്നേക്കാൾ ചെറിയ മറെറാരു കുട്ടിയോടു നിർദ്ദയമായി പെരുമാറിയെങ്കിൽ അപ്പോൾ തന്നെ അവനോടു നിങ്ങളും അങ്ങനെ പെരുമാറുകയും എന്തു കൊണ്ടാണ് അങ്ങനെ പെരുമാറുന്നതെന്നു വിശദീകരിച്ചു കൊടുക്കുകയും വേണം. നിങ്ങൾ കുട്ടികളുടെ നേരെ നീതിപൂർവ്വമായ ഉറച്ച നിലപാടുകൾ സ്വീകരിക്കുകയും ആവശ്യമെങ്കിൽ ലഘുവായ ശിക്ഷകൾ നല്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ദുർബലരുടെ മേൽ ശക്തിയുള്ളവർ നടത്തുന്ന ഭീകരാധിപത്യം ഒന്നു കൊണ്ടും പൊറുപ്പിച്ചു കൂടാ തന്നെ.

മോണ്ടിസ്സോറി വിദ്യാലയങ്ങളിൽ കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ ആർക്കും പ്രത്യേകമായി ഉണ്ടാവാറില്ല. ആ പൊതുവസ്തുക്കൾ എല്ലാ കുട്ടികൾക്കും ഉള്ളതാണ്. എന്നാൽ ഒരാൾ ഒന്നുപയോഗിക്കുമ്പോൾ മറെറാരു കുട്ടിയെ അതിൽ ഇടപെടാൻ അനുവദിക്കുകയില്ല. ജോലിയെ ആധാരമാക്കിയുള്ള പരിമിതമായ ഉടമസ്ഥതാബോധം വളർത്തുകയാണ് ഇതു മൂലം ചെയ്യുന്നത്. തനിക്കു നിർമ്മിതിക്കാവശ്യമായ വസ്തുക്കൾ സന്ദർഭം വരുമ്പോൾ ലഭ്യമാകുമെന്നു ബോധമുണ്ടെങ്കിൽ ഉള്ള വസ്തു കൈവിടാൻ അവന്നു വലിയ വൈമനസ്യം കാണില്ല. കളിക്കോപ്പു വിട്ട് പുസ്തകത്തിൻെറ ഘട്ടമെത്തിയാൽ അവ സ്വന്തമായി സൂക്ഷിക്കുന്നതിന്ന് അനുവാദം നല്കേണ്ടതാണ്. അതവൻെറ വായനാശീലത്തെ വളർത്തുകയും ജ്ഞാനതൃഷ്ണ ഉണർത്തുകയും ചെയ്യും. സ്വകാര്യസ്വത്തിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന ബോധത്തിൻെറ കാര്യത്തിൽ റസ്സൽ രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണ് ഊന്നുന്നത്. ഒന്ന്, തീരെ സ്വത്തനുവദിക്കാതെയിരുന്നാൽ കുട്ടിയിൽ ഒരു തരം മുരടിപ്പ് വളർന്നു വരും. അതിന്ന് ഇട വക്കരുത്. രണ്ട്, അഭികാമ്യമായ വികാരങ്ങൾക്ക് പ്രേരണ നല്കുന്നതിന്ന് ആവശ്യമായേടത്തോളം സ്വകാര്യവസ്തുക്കൾ സൂക്ഷിക്കാനനുവദിക്കുക. മൂന്ന്, വസ്തുക്കൾ സ്വായത്തമാക്കുന്നതിലുള്ള തൃഷ്ണ, സൃഷ്ടിപരമായ പ്രവർത്തനത്തിൽ ആനന്ദം കണ്ടെത്താനുള്ള തൃഷ്ണയായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്താമെങ്കിൽ അതാണഭികാമ്യം.

(5) ഭയത്തിന്റെ നിഴലുകൾ

ഇന്നത്തെ സമൂഹം ഉറപ്പിച്ചു നിർത്തിയിരിക്കുന്ന മൂല്യങ്ങൾ അന്യൂനമാണോ? അല്ലെങ്കിൽ ഈ നിലയിലേക്കു വളർന്ന സമൂഹത്തെ, അതിന്റെ വളർച്ചയുടെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും തിരുത്തേണ്ടതല്ലേ? ആണെന്നു തന്നെ എല്ലാവരും ഉത്തരം പറയും. ആ അനുകൂലഭാവത്തെ ഓരോ പ്രശ്നവുമായി ഏറ്റുമുട്ടാൻ വിട്ടാൽ പരിഹാരത്തിനു മുമ്പിൽ ശങ്കിച്ചു നില്ക്കുന്ന സമൂഹത്തെയാവും നാം മുന്നിൽ കാണുക.

പ്രായപൂർത്തിയെത്താത്ത കുട്ടികൾക്കിടയിൽ ഫുട്ബോൾ കളി പ്രചരിപ്പിക്കുന്നത് നല്ലതാണോ? അങ്ങനെയൊരു ചോദ്യം തന്നെ അസ്ഥാനത്താണെന്നു നിങ്ങൾ ഉത്തരം പറയും. ഫുട്ബോൾ കളിയുടെ വികസിച്ചു വരുന്ന നൂറുനൂറു ഗുണഗണങ്ങളെക്കുറിച്ചു നിങ്ങൾ വിവരിച്ചു തരും. ദേഹത്തിനും മനസ്സിനും അതു ഗുണം ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഈ ബഹുജനവിശ്വാസത്തോടൊപ്പം ഒഴുകാൻ റസ്സൽ കൂട്ടാക്കുന്നില്ല. ഫുട്ബോൾ വളർത്തുന്നുവെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്ന ഗുണങ്ങൾ വളർത്താൻ മറ്റു മാർഗ്ഗമില്ലേ എന്നദ്ദേഹം ചോദിക്കുന്നു. എന്തു കൊണ്ട് ഫുട്ബോൾ പാടില്ല എന്നാണെങ്കിൽ ഒന്നിലധികം കാരണങ്ങൾ റസ്സൽ ഉന്നയിക്കുന്നു. അവിടെ മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ ഏറ്റുമുട്ടുന്നു. നമ്മുടെ കുട്ടികളിലെ ധീരസാഹസികത വളർത്തിയെടുക്കുന്നത് മനുഷ്യർ തമ്മിലുള്ള ഏറ്റുമുട്ടലിലൂടെ വേണമോ? അതുണ്ടാക്കിവക്കുന്ന സംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വഭാവം എന്താവും? മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ കുട്ടികളിൽ ഈ ധീരസാഹസികബോധം വളർത്താൻ സാദ്ധ്യമല്ലേ? ഫുട്ബോൾ കളിയിൽ മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനുമായി ഏറ്റുമുട്ടുന്നു. അങ്ങനെ വളരുന്ന അവന്റെ അന്തരംഗം ഏതു തരത്തിലാണ് രൂപം കൊള്ളുക? ആ സ്ഥാനത്ത് പ്രകൃതിയുമായി മല്ലിടുന്നതിന് രംഗമൊരുക്കിക്കൊടുക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലേ? ശത്രുവിനോടു പടവെട്ടുന്ന യോദ്ധാവിന്നു ധൈര്യം വേണം. മഞ്ഞു മൂടിയ ഹിമാലയത്തിന്റെ കൊടുമുടിയിൽ കയറിയെത്തുന്നതിന്നും ധൈര്യം വേണം. കാറ്റും കോളുമുള്ള കടലിൽ ഉലഞ്ഞാടുന്ന കപ്പലിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന്നു നല്ല ധൈര്യവും മനസ്സാന്നിദ്ധ്യവുമുള്ള കപ്പിത്താന്നു മാത്രമേ കഴിയുകയുള്ളു. ഇതിൽ ഏതു ധീരതയാണ് പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടത്? മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനുമായി ഏറ്റുമുട്ടുന്നതിൽ കാണിക്കുന്ന ധീരതയോ അതോ പ്രതികൂലമായ പ്രകൃതിയുമായി മൽപ്പിടിക്കുന്നതിൽ കാണിക്കുന്ന ധീരതയോ? സൂക്ഷ്മോപകരണത്തിന്റെ സൂചികളും ചക്രങ്ങളും നിയന്ത്രിക്കുന്നതിൽ സൂക്ഷ്മബുദ്ധി പ്രവർത്തിക്കണം. അതിന്നു സാമർത്ഥ്യവും വേണം. പന്തുകളിയിലും ഇതൊക്കെ വേണം. എന്നാൽ പന്തുകളിയിലെ ധീരത, സാമർത്ഥ്യം, സംഘബോധം എന്നിവ സമരോത്സുകമായ ലോകത്തിന്നു ചേർന്നതാണ്. പർ

വൃതാരോഹണത്തിലോ സൂക്ഷ്മയന്ത്രോപകരണങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലോ കാണിക്കുന്ന ധീരതയും സാമർത്ഥ്യവും സംഘബോധവും കുട്ടിയിലുള്ള അന്വേഷണതൃഷ്ണയും ശാസ്ത്രബോധവും വികസിപ്പിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിലും സമാധാനത്തിലും വിശ്വസിച്ചു വളരാനുള്ള നാളത്തെ സമുദായത്തിന്ന് യുദ്ധസംസ്കാരം ഉൾക്കൊണ്ട ജനതയെയല്ല ആവശ്യം.

ശിശുക്കളുടെ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ റസ്സലിന്നു പ്രത്യേകമായ പല നിർദ്ദേശങ്ങളും നല്കാനുണ്ട്. കുട്ടിക്ക് ആറു വയസ്സ് പൂർത്തിയാവുമ്പോഴേക്കും ധാർമ്മികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അടിത്തറ പണിതു കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. അതിന്നു ശേഷമുണ്ടാകുന്ന വളർച്ച അത്രയും ഈ ബീജത്തിന്റെ കൊഴുപ്പുകൂടൽ മാത്രമാണ്. ഈ പ്രായമാവുമ്പോഴേക്കും ശിശു, ശീലങ്ങളും സ്വായത്തമാക്കുന്നു; അവനിൽ അഭിലാഷങ്ങളും അങ്കുരിക്കുന്നു. അവ, ശരിയായ ജീവിതമൂല്യങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണെങ്കിൽ, പിന്നീടു വേണ്ടതെല്ലാം സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ വളർന്നു കൊള്ളും. ചെറുപ്പത്തിലുള്ള ഈ നൈതികവിദ്യാഭ്യാസത്തെ വിഗണിക്കുകയാണെങ്കിലോ, പിന്നീട് സാമാന്യത്തിലധികം ക്ലേശിച്ചാൽ മാത്രമേ പുതുതായി വല്ലതും പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിന്നു കഴിയുകയുള്ളു. അതു കൊണ്ട്, റസ്സലിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഫുട്ബോളിന്റെ കാര്യത്തിലും പർവ്വതാരോഹണത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും അടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങളും മൗലികമാണ്.

രണ്ടാം വയസ്സിൽ പിച്ചവച്ചു നടക്കാൻ കഴിയുന്ന കുട്ടി ഒരു വലിയ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് നേടിയെടുത്തത്. കൈകാലുകളിലെ ശൃംഖല അറ്റുപോയതായിത്തോന്നും. എന്നാൽ ഈ ആഹ്ളാദത്തിൽത്തന്നെ ചില ഭീതികളും ലീനമായിക്കിടക്കുന്നു. ജനിച്ച് അധികം പ്രായമായിട്ടില്ലാത്ത കുട്ടികളിൽ രണ്ടു തരം ഭീതിയാണ് മനഃശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വേർതിരിച്ചെടുത്തിട്ടുള്ളത്. വലിയ ശബ്ദം കേട്ടാൽ അവർക്കു ഭയമാണ്. താഴോട്ടു വീഴുന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ് രണ്ടാമത്തെ ഭയം. ആ പ്രായത്തിൽ ഈ രണ്ടു ഭീതിയെയും പരിഹരിക്കുന്നതിന്ന് ഒന്നും ചെയ്യാനില്ല. എന്നാൽ നടന്നു തുടങ്ങുന്ന പ്രായത്തിൽ മറ്റു ചില ഭയങ്ങളും വളർന്നു വരുന്നു. അവയ്ക്കാസ്പദം ജന്മവാസനയാണോ അതോ മുതിർന്നവരുടെ ഭാവഹാവങ്ങളിൽ നിന്നും സൂചനകളിൽ നിന്നും ഒപ്പിയെടുത്ത ബോധമാണോ എന്നു തീർച്ച പറയാൻ വയ്യ. ജനിച്ച ഉടനെ പ്രകടമായി തെളിഞ്ഞു കാണാത്ത ചില വാസനകളും പിന്നീടു പ്രകടമാകുന്നതായിക്കാണാം. തൊട്ടിലിൽ കിടക്കുന്ന കുട്ടിയേക്കാളും ഓടി നടക്കുന്ന കുട്ടിക്കാണ് ആത്മരക്ഷോപായത്തിന്റെ ഭാഗമായ ഭയം ആവശ്യമായി വരുന്നത്. അതു കൊണ്ട് ഭയമെന്നത് ജന്മവാസനയാണെന്നും പിൽക്കാലത്ത് അതു പ്രകടമായി വളർന്നുവെന്നും കരുതുന്നത് അടിസ്ഥാനരഹിതമാവില്ല. ഭീതി ആർജ്ജിതവികാരമാണെങ്കിൽ അതിന്നുള്ള

പരിഹാരം എളുപ്പമാണ്. അതല്ല ജന്മവാസനയാണെങ്കിൽ വിപുലമായ സജ്ജീകരണങ്ങളും കൊണ്ടു മാത്രമേ അതിനെ നേരിടാനാവുകയുള്ളു. ഒരു വയസ്സിന്നു താഴെ പ്രായമുള്ള കുട്ടികളും ജന്തുക്കളെ ഭയപ്പെടുന്നതു കാണാറില്ല. ഇരുട്ടിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയവും ജന്മസിദ്ധമാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ വയ്യ. ഭയപ്പെടത്തക്ക എന്തോ ഒന്നാണ് ഇരുട്ട് എന്ന് മുതിർന്നവരിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന സൂചന കൊണ്ടാണ് കുട്ടികളും ഇരുട്ടിനെ ഭയന്നു തുടങ്ങുന്നത്. ഇങ്ങനെ മുതിർന്നവർ കുത്തിവക്കുന്ന ഭീതികളും അസംഖ്യങ്ങളാണ്. അവരുടെ പെരുമാറ്റത്തെ യുക്തിബോധത്തോടെ നിയന്ത്രിക്കാമെങ്കിൽ ഭീതിയുടെ ലോകത്തിൽ നിന്ന് ഒരു പരിധി വരെ ലോകത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിന്നു കഴിയും. ഭീതിയാണ് ആയുധങ്ങളും ശേഖരിക്കുന്നതിന്റെയും യുദ്ധത്തിന്നു വട്ടം കൂട്ടുന്നതിന്റെയും അടിയിലുള്ള വികാരം.

ഇപ്പറഞ്ഞവയ്ക്കു പുറമെ, ജന്മസിദ്ധമെന്നു കരുതപ്പെടേണ്ട മറ്റു ചില ഭീതികളും കൂടിയുണ്ട്. അപരിചിതമായ മട്ടിൽ ചലിക്കുന്ന വസ്തുക്കളും കാണുമ്പോളും കുട്ടി അമ്പരക്കും; ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യും. യന്ത്രം കൊണ്ടു തിരിയുന്ന പുത്തൻ കളിക്കോപ്പുകളും അവനെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നു. നിഴലിനെ എല്ലാ കുട്ടികളും ഭയത്തോടെയാണ് നോക്കുന്നത്. ഇത്തരം ഭീതി ജന്മവാസനയുടെ ഫലമാണെന്നു കരുതണം. കാരണം മുതിർന്നവർ അവയുടെ മുമ്പിൽ ഭയം കാണിക്കാറില്ലല്ലോ. അജ്ഞാതമായ എന്തിനെക്കുറിച്ചും സാമാന്യമായിത്തോന്നുന്ന ഭീതിയാണത്. വില്യം സ്റേൺ തന്റെ ''ശിശുമന:ശാസ്ത്രം'' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അജ്ഞാതമായതിനെച്ചൊല്ലിയുള്ള ഈ ഭീതി വിശദമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: ''അപരിചിതമായ ഒന്നിന്നു നേരെയുള്ള ഭീതി, തനിക്കറിവുള്ള ഇന്നിന്ന ആപത്തു സംഭവിച്ചേക്കും എന്നുള്ള ബോധത്തിൽ നിന്നല്ല ഉണ്ടാവുന്നത്. മറിച്ച്, പ്രാകൃതകാലഘട്ടത്തിലെ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഒരു അംശമാണതെന്നു തോന്നുന്നു. സാധാരണ പരിചിതമായ ഇന്ദ്രിയസംവേദനത്തിന്റെ പരിധിക്കുള്ളിൽ ഇണങ്ങി നില്ക്കുന്ന വസ്തുക്കളുമായി കുട്ടിയുടെ മനസ്സ് ബന്ധപ്പെടുമ്പോൾ അവനിൽ മൂന്നു തരം പ്രതികരണങ്ങളും ഉണ്ടാവാനാണ് സാദ്ധ്യത. പുതിയ വസ്തുബോധത്തെ, അപരിചിതമാണ് അതെന്നതുകൊണ്ട്, തികച്ചും അന്യമെന്ന നിലയിൽ തിരസ്കരിക്കുകയോ മറന്നുകളയുകയോ ചെയ്തേക്കാം. കുട്ടിയുടെ മനസ്സിന്റെ ബോധതലം അതിനെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നേയില്ല. രണ്ടാമതൊരു സംഭവ്യത ഇതാണ്. പുതിയ വസ്തുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം, സാധാരണ രീതിയിലുള്ള വസ്തുബോധത്തിന്നു വിച്ഛിത്തിവരുത്തി, ശ്രദ്ധയെ പിടിച്ചു നിർത്തത്തക്ക വിധം ശക്തമാവാമെങ്കിലും മാനസികമായ കുഴപ്പമുണ്ടാക്കത്തക്ക വിധം ബലിഷ്ഠമായെന്നു വരില്ല. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ അത്, ചിന്തകൾക്കെല്ലാം ആധാ

രമായ ജിജ്ഞാസ, അന്വേഷണതൃഷ്ണ, അദ്ഭുതം എന്നിവ ഉണർത്തിവിടുന്നു. മൂന്നാമതായി, പുതിയ ബോധം പഴയ ബോധങ്ങളെയെല്ലാം ഒറ്റയടിക്കു ഛിന്നഭിന്നമാക്കിക്കളയുന്നു. സുപരിചിതമായ ആശയങ്ങളെയെല്ലാം അപ്രതീക്ഷിതമായി കുഴച്ചുമറിച്ചിടുന്നു. തുടർന്ന്, അസന്തുഷ്ടിയുടെ ശക്തമായ ഒരു പ്രവാഹം തുറന്നു പൊട്ടത്തക്ക വിധം ഉൾക്കിടിലം തോന്നിക്കുന്നു. അജ്ഞാതത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഭീതിയാണത്. ഈ ഭീതിയും ജന്മവാസനാപരമായ ഭയത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ്. ജീവശാസ്ത്രപരമായ ഒരു ആവശ്യത്തിന്റെ ഭാഗമെന്ന നിലയിൽ ഒരു തലമുറ അടുത്ത തലമുറയിലേക്ക് ഇതു പകർന്നു കൊടുക്കുന്നു.''

റസ്സൽ ഉദ്ധരിച്ചു ചേർത്ത, സ്റ്റേറണിന്റെ ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ ജന്മവാസനാരൂപത്തിൽത്തന്നെ വർഗ്ഗപാരമ്പര്യമായി ആർജ്ജിച്ച ഭീതിയെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഒരു കുട പെട്ടെന്ന് തുറന്നാൽ കുട്ടി ഭയപ്പെടും. മനുഷ്യശിശുവിനെ മാത്രമല്ല പൈക്കുട്ടിയെയും അതു ഭയപ്പെടുത്തുന്നതു കാണാം. ഈ ഭീതിക്ക് ആസ്പദം എന്തു തന്നെയായാലും അതു മാറിയേ തീരൂ. ഈ ഭയം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പൈതൃകമാണെന്നു പറയാം.

നിഴലിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഭീതി എളുപ്പം പരിഹരിക്കാവുന്നതാണ്. മുതിർന്നവർ തന്നെ, കൈകൊ കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു, ചുമരിന്മേൽ നിഴൽ വീഴ്ത്തി അതുണ്ടാവുന്ന വിധം വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുക്കണം. തുടർന്ന്, കുട്ടിയുടെ കൈ കൊണ്ടു തന്നെ അതുണ്ടാക്കിക്കാട്ടിക്കൊടുക്കണം. അപ്പോഴേ ഭയം ആഹ്ലാദമായി മാറും. കളിപ്പാട്ടങ്ങളുടെ യന്ത്രങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്ന രീതി കാണിച്ചുകൊടുത്താൽ അതെക്കുറിച്ചുള്ള ഭീതിയിൽ നിന്ന് അവന്നു മോചനം കിട്ടുന്നു. യുക്തിശൂന്യമായ ഇത്തരം ഭീതികളെ വെറുതെ വിടാൻ പാടില്ല. അവയെ അതിജീവിക്കുന്നതിന്നുള്ള പരിശീലനം ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ നല്കേണ്ടതുണ്ട്. വേണ്ടി വന്നാൽ അല്പം ബലപ്രയോഗത്തിലൂടെ തന്നെ അത്തരം ഭീതികളുടെ പൊള്ളത്തരം കുട്ടിക്കു ബോദ്ധ്യമാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ബലപ്രയോഗം വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നല്ലതല്ല. എന്നാൽ അന്ധമായ ഭീതിയെ അങ്ങനെ തന്നെ വളരാൻ വിടുന്നതിനേക്കാളേ കാമ്യമാണ്, അതു നീക്കാൻ മറ്റു മാർഗ്ഗമില്ലാത്തപ്പോൾ, ബലപ്രയോഗത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നത്. ഒരൊറ്റത്തവണ മാത്രം അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു കൊണ്ടു കാര്യമായില്ല. ആവർത്തനത്തിലൂടെ വേണം ആ ഭീതിയെ പൂർണ്ണമായി മാച്ചുകളയാൻ. ആപത്തിനെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ, അതെച്ചൊല്ലിയുള്ള ഭീതി ഒഴിവാക്കുകയും മാച്ചുകളയുകയും വേണം. വളരെ ഉയരത്തിൽ നിന്നു താഴെ വീണാൽ മനുഷ്യൻ ഗ്ലാസ് ഉടയുമ്പോലെ ഉടഞ്ഞു പോകുമെന്ന കാര്യം കുട്ടി അറി

ഞ്ഞിരിക്കണം. എന്നാൽ 'അയ്യോ, പേടിയാവുന്നു' എന്നു തോന്നിക്കുന്ന അംശം ആ അറിവിൽ നിന്നു മാച്ചുകളയുകയും വേണം. ആപത്തിനെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധത്തിൽ അല്പമെങ്കിലും ഭീതി കലരാതിരിക്കില്ല. പക്ഷേ അതെത്ര കുറഞ്ഞിരിക്കുമോ അത്രയ്ക്കും നല്ലതാണെന്നു നാം മനസ്സിലാക്കണം.

ഭീതിയെ കീഴടക്കാൻ സാധിച്ചാൽ അതു കുട്ടിക്ക് അഭിമാനകരമാണ്. ആ അഭിമാനബോധത്തെ പിടിച്ചു കൊണ്ടു വേണം ഭീതിക്കെതിരായി പോരാട്ടം നടത്താൻ. ധീരതയ്ക്കുള്ള പ്രതിഫലം അഭിനന്ദനമാണ്. അല്ലാതെ, ചിലപ്പോഴും ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ മിഠായിയോ കളിപ്പാട്ടമോ കൈക്കൂലിയായി നല്കലല്ല.

(6) ധീരത–ഒരു ശീലം

ധീരത എന്നാലെന്താണ്? പല അർത്ഥത്തിലും അതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കാറുണ്ട്. വിവേകവുമായി പൊരുത്തപ്പെടുത്തിവേണം ധീരതയെ മനസ്സിലാക്കാൻ. ധീരമായ പെരുമാറ്റം എന്നാണ് ആ വാക്കു കൊണ്ടു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. മറ്റുള്ളവർ ഭീതികൊണ്ടു ചെയ്യാൻ മടിക്കുന്ന കാര്യം സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ ചെയ്യാനുള്ള സന്നദ്ധതയാണ് ധീരത. ഭീതിയെ ആത്മനിയന്ത്രണം കൊണ്ടു കീഴടക്കി, ധീരകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധത കാട്ടുന്ന ആളുകളുണ്ട്. ഇതു ശരിയായ ധീരതയല്ല. ഏതു വികാരവും അടിച്ചമർത്തപ്പെടുമ്പോൾ മറ്റെന്തെങ്കിലും രൂപത്തിൽ അതു പൊട്ടിത്തെറിക്കും. ഭീതിയുടെ കാര്യത്തിലും ഇതു തന്നെയാണു ശരി. അതു കൊണ്ട്, ഭീതിയെ ആത്മനിയന്ത്രണം കൊണ്ടു ജയിക്കുകയല്ല, ഭയമില്ലാതിരിക്കുക ഒരു ശീലമാക്കിമാറ്റുകയാണ് നാം ലക്ഷ്യം വക്കേണ്ടത്. ആത്മനിയന്ത്രണത്തിന്നു ജീവിതത്തിൽ സ്ഥാനമില്ലെന്ന് ഇവിടെ വിവക്ഷയില്ല. ആത്മനിയന്ത്രണത്തിന്നുള്ള കഴിവും ഒരു നല്ല സിദ്ധി തന്നെയാണ്. ചില അസാധാരണസന്ദർഭങ്ങളിൽ ആത്മനിയന്ത്രണത്തെ ആശ്രയിക്കാൻ സാധിക്കണം. എന്നാൽ സാധാരണ കാലങ്ങളിൽ നാം ശീലത്തെത്തന്നെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശീലത്തെ ആശ്രയിച്ചുള്ള ജീവിതമാണ് സംതൃപ്തജീവിതം. അതിന്നാണ് കുട്ടികളെ ശീലിപ്പിക്കേണ്ടത്.

ചെറിയ കുട്ടികൾക്ക് എന്തെങ്കിലും മുറിവോ ചതവോ പറ്റിയാൽ ബഹളവും കോലാഹലവും കൊണ്ട് അന്തരീക്ഷം നിറയ്ക്കുന്ന രക്ഷിതാക്കന്മാരുണ്ട്. വരുന്നവരെല്ലാം കുട്ടിയുടെ നേരെ വേണ്ടതിലേറെ അനുകമ്പ ചൊരിയും. അതു കുട്ടിയുടെ ആത്മവിശ്വാസവും വേദന സഹിക്കാനുള്ള ഉൾക്കരുത്തും കാർന്നുതിന്നുകളയും. ഈ അനുകമ്പ ചൊരിയുന്നവർ അതറിയുന്നില്ല. എത്ര വലിയ മുറിവായാലും ഭയപ്പെടാവുന്നതായി ഒന്നും അതിലില്ല എന്ന ബോധമാണ് കുട്ടിക്കു വേണ്ടത്. അനാവശ്യമായ 'അയ്യോ, പാവ' പ്രകടനങ്ങളെക്കൊണ്ട് കുട്ടിയുടെ മനസ്സ് നാം

ദുർബലമാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. പിൽക്കാലത്ത് ഹിസ്റ്റീരിയ ആയി വളരത്തക്ക വിധം അനുകമ്പാർത്ഥികളായി നാം അവരെ അധഃപതിപ്പിക്കുകയാണ് ഇതു മൂലം ചെയ്യുന്നത്. കുട്ടികളുടെ കരച്ചിലിനെ ഒരു തരത്തിലും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കരുത്. അന്യരുടെ ശ്രദ്ധ തന്നിലേക്കാകർഷിക്കാനുള്ള വാസനയായി അതു വളർന്നുവരും.

അറിയാത്തതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഭീതി, തലമുറകൾക്കു മുമ്പു ലഭിച്ച പാരമ്പര്യത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ, വാസനാരൂപമായിത്തന്നെ കുട്ടികളിൽ കുടികൊള്ളുന്നുണ്ടാവണം. അജ്ഞാതമായതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയമാണ് അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്ക് ആധാരമെന്ന കാര്യം വ്യക്തമാണ്. മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ ശൈശവകാലഘട്ടം തുടങ്ങി, പ്രകൃതിയിലെ പ്രതിഭാസങ്ങളെച്ചൊല്ലി അവൻ ഭീതി പൂണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഗ്രഹണം, ഭൂകമ്പം, പകർച്ചവ്യാധി മുതലായ വയെക്കുറിച്ചു പരമ്പരാഗതമായി നിലവിലുള്ള അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ ഇന്നും മാഞ്ഞുപോയിട്ടില്ല. ശാസ്ത്രജ്ഞാനം വർദ്ധിക്കുന്നതിനനുസരിച്ച് ഇത്തരം ഭീതികളുടെ മണ്ഡലം ഇന്നു ചുരുങ്ങിവരുന്നുണ്ട്. ഈ തരത്തിലുള്ള ഭീതി വ്യക്തിക്കും സമൂഹത്തിന്നും ആപല്ക്കരമാണ്. ശാസ്ത്രീയമായ വിവരണം നല്കുകയാണ് ഇതിന്നുള്ള പരിഹാരം. ശിശുക്കൾക്ക് ശാസ്ത്രീയമായ യുക്തിവിചാരം മനസ്സിലാവില്ലെന്നാണ് നമ്മുടെ ധാരണ. ആ സമീപനം ശരിയല്ല. പലതും അവർക്കു മനസ്സിലാവില്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ ചിലതൊക്കെ അവർ മനസ്സിലാക്കും. പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കിയില്ലെങ്കിൽത്തന്നെ, വലുതായാൽ തനിക്കു മനസ്സിലാവുന്ന ചില കാരണങ്ങൾ അവയ്ക്കു പിന്നിലുണ്ടെന്ന ബോധം തന്നെ അവരിലെ അന്വേഷണതൃഷ്ണയെ വളർത്തിക്കൊള്ളും. അജ്ഞാതരഹസ്യങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചാൽ നമുക്കു കണ്ടെത്താവുന്നതേയുള്ളുവെന്ന ബോധം വളർത്തുകയെന്നത് പ്രധാനമാണ്. ഈ ബോധമാണ് അവരുടെ ജ്ഞാനതൃഷ്ണയുടെ ആധാരം. മാനസികപ്രയത്നം കൊണ്ടു പുതിയ വെളിച്ചം കണ്ടെത്താമെന്നു ബോധ്യമാവുമ്പോൾ അവരുടെ ജീവിതോന്മേഷം വികസിക്കും. ഭീതിപ്പെടുത്തുന്ന വസ്തുക്കൾ, ഭീതിയകന്നാൽ അവർക്ക് ഉന്മേഷം പകരും. ഭീതി, ഇവിടെ, അന്വേഷണതൃഷ്ണയായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഇന്നോളമുള്ള നാഗരികതയുടെ വളർച്ച ഈ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയാണ് സാധിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഇങ്ങനെ ചെയ്യുക, അങ്ങനെ ചെയ്യരുത് എന്ന് ശിശുക്കൾക്ക് കൂടെക്കൂടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നല്കുന്നത് ശരിയല്ല. കുട്ടികൾ ശബ്ദിച്ചാൽ നിരോധനം ചുമത്തുകയായി. പെരുമാറ്റം അല്പമൊന്നു പിഴച്ചാൽ ശാസനയായി. അവ്യക്തമായ ഭീതിയും തന്നെക്കുറിച്ചു തന്നെയുള്ള ശങ്കയും വളർത്തുന്നതിന്നു മാത്രമേ ഈ ശാസനകൾ ഉപകരിക്കയുള്ളു. നല്ല പെരുമാറ്റത്തെ സം

ബന്ധിച്ച്, മുതിർന്നവരോടെന്ന പോലെ, കാര്യകാരണസഹിതം അവരുമായി യുക്തിവിചാരം ചെയ്യുകയാണ് വേണ്ടത്. കുട്ടിയായിരിക്കുന്നതാണ് ഏറ്റവും സന്തുഷ്ടമായ ജീവിതം എന്ന അബദ്ധധാരണ കുട്ടികളിൽ വളർത്തരുത്. മുതിർന്നവരുടെ കളിപ്പാട്ടമെന്ന നിലയ്ക്ക് അവരെ കുട്ടി രസിപ്പിച്ചെന്നു വരും. അതല്ലല്ലോ കുട്ടിയുടെ നില. കുട്ടിക്കാലം നിയന്ത്രണങ്ങളും കൊണ്ടു വിരസമാണ്. മുതിർന്നാലാവട്ടെ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. ''എന്നു ഞാനമ്മയെപ്പോലെ വലുതാവു''മെന്ന തൃഷ്ണ കുട്ടികളിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരണം. മുതിർന്നവർക്ക് തന്നെ അപേക്ഷിച്ച് എന്തു സുഖമാണെന്നോ? എവിടെ വെണമെങ്കിലും അവർക്കു പോകാം. എന്തു വേണമെങ്കിലും തിന്നാം. അതു ചെയ്യൂ, ഇതു ചെയ്യരുത് എന്നാരും കല്പിക്കയില്ല. പഠിക്കാൻ നിർബന്ധിക്കയില്ല. എന്തു സുഖം. ഈ ബോധം കുട്ടിയുടെ മാനസികവും കായികവുമായ വളർച്ചയെ ഉത്തേജിപ്പിക്കും. വളരാനുള്ള ഈ ദാഹത്തിന്റെ ഉറവ വറ്റാതെ സൂക്ഷിക്കണം.

എന്താണ് ലജ്ജ? അതു ഭീരുത്വത്തിന്റെ വകഭേദമാണ്. അപരിചിതന്മാരുമായി ഇടപഴകുന്നതിന്ന് കുട്ടികൾക്ക് സന്ദർഭവും പ്രോത്സാഹനവും നല്കുകയാണ് ലജ്ജാശീലം മാറുന്നതിനുള്ള പോംവഴി. അപരിചിതന്മാരുമായി കൂടിക്കഴിയാൻ വിടുമ്പോഴും കുട്ടി അവർക്കൊരു ഭാരമായിത്തീരാതെ കരുതലെടുക്കണം. മറ്റുള്ളവർ തങ്ങളുടെ സുഖസൗകര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ളവരാണെന്ന ധാരണ കുട്ടികളിൽ വളരാൻ അനുവദിച്ചുകൂടാ. മറ്റുള്ളവരുമായി എങ്ങനെ പെരുമാറണം എന്ന് അമൂർത്തമായി വിവരിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിന്നു പകരം, പെരുമാറ്റത്തിലൂടെ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയാണാവശ്യം. തനിക്കു മാത്രമല്ല മുതിർന്നവർക്കും തന്നെപ്പോലെ അധികാരങ്ങളും അവകാശങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു കുട്ടിക്കു മനസ്സിലാവണം. കുട്ടികൾക്കു നിശിതമായ നീതിബോധമുണ്ട്. തന്നോടു കാട്ടുന്നതെന്തോ അതു മറ്റുള്ളവർക്കും അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്ന ബോധം കുട്ടിക്കുണ്ടാവും. നീതിയിൽ നിന്ന് അണു മാത്രം പിഴച്ചാൽ അതു കുട്ടിക്കു മനസ്സിലാവും. ഇക്കാര്യം പിതാക്കൾക്ക് ഓർമ്മ വേണം. നൈതിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാതലാണ് നീതിബോധം.

നിങ്ങളുടെ കുട്ടി നിർഭയനായി വളരണമെന്ന് നിങ്ങൾക്കു മോഹമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ആദ്യമായി വേണ്ടത് നിങ്ങൾ നിർഭയനാവുകയാണ്. ഇടിവെട്ടു കേട്ടാൽ പേടിച്ചു വിറക്കുന്ന അമ്മമാരുണ്ട്. അവരുടെ ഭീതി സാംക്രമികരോഗം പോലെ കുട്ടിയിലേക്കു പരക്കുന്നു. ജീവിതം വിപത്തുകൾ നിറഞ്ഞതാണ്. രോഗം, മരണം എന്നിങ്ങനെ നിവാര്യവും അനിവാര്യവുമായ വിപത്തുകൾ പലതും ജീവിതത്തിൽ ഇടിവെട്ടുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു. അനിവാര്യമായതിനെച്ചൊല്ലി ഭയന്നിട്ടു കാര്യമില്ല. മരണത്തെ ഒഴിവാക്കാൻ ഇന്നോളവും ആർക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഒരു

ഭീരുവിന്റെ നിത്യേനയുള്ള മരണം ഒഴിവാക്കാവുന്നതും ഒഴിവാക്കേണ്ടതുമാണ്. യുക്തിസഹമായ ആപൽബോധം ഭയമല്ല ജ്ഞാനമാണ് ഉളവാക്കുന്നത്. യുക്തിഹീനമായ ആപൽബോധമാവട്ടെ അന്ധവിശ്വാസമാണ് വളർത്തുക. തന്റെ ദൗർഭാഗ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു നിരന്തരം കണ്ണീർ വാർക്കുകയും മറ്റുള്ളവരുടെ അനുകമ്പയില്ലെങ്കിൽ തളർന്നു പോവുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരാളായി സ്വന്തം കുട്ടി വളർന്നു കാണാൻ ഒരു പിതാവും ആഗ്രഹിക്കില്ല. പക്ഷേ മോഹം കൊണ്ടു മാത്രം കാര്യമില്ലല്ലോ. അതു സാഫല്യമടയണമെങ്കിൽ അതിന്നു പറ്റിയ അടിത്തറ ശിശുവിൽ പടുത്തുവക്കേണ്ട ചുമതല കൂടി വിവേകിയായ പിതാവിന്നുണ്ട്.

ശൈശവത്തിൽ ആർജ്ജിക്കുന്ന ബോധമാണ് ആ അടിത്തറ. സമൂഹത്തിൽ ഒരംഗമെന്ന നിലയ്ക്ക് മുറുമുറുപ്പുകളും കൂടാതെ ലയിച്ചു ചേരുന്നതിന്നുള്ള കഴിവ്, ബാഹ്യലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവിന്റെ ശകലങ്ങളും സംഭരിക്കുക എന്നതിനോളം തന്നെ—ചിലപ്പോഴും അതേക്കാളധികം—പ്രധാനമാണ്. പല രൂപത്തിലുള്ള ഭീതി ഈ മനോവികാസത്തിന്നു പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുന്നു. ഈ ഭീതി പരിഹരിക്കാനുള്ള സുവർണ്ണകാലം ആറു വയസ്സിന്നു മുമ്പാണ്. മാംസപിണ്ഡത്തിൽ നിന്നു മനുഷ്യൻ ജന്മമെടുക്കുന്ന കാലമാണത്. വ്യക്തി, സമൂഹവുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നത് ഈ പ്രായത്തിലാണല്ലോ.

(7) 'കളി'യും 'കാര്യ'വും

ശിശുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു പദ്ധതി ആവിഷ്കരിച്ചവരിൽ മദാം മോണ്ടിസ്സോറി പ്രമുഖസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു. ലോകത്തിലെങ്ങും മോണ്ടിസ്സോറി തത്വമനുസരിച്ച് നഴ്സറികളും നടത്തപ്പെടുന്നു. മോണ്ടിസ്സോറി അദ്ധ്യാപകർ കുട്ടികൾക്കു പല തരം ജ്യാമിതികരൂപങ്ങളും കൊടുക്കുന്നു. അവ ക്രമപ്രകാരം അടുക്കി വച്ച് എന്തെങ്കിലും നിശ്ചിതരൂപമുണ്ടാക്കുന്നതിന്നോ നിശ്ചിതമായ പ്രവർത്തി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന്നോ പ്രേരിപ്പിക്കും. എന്നാൽ ആ കട്ടകളും നിരത്തിവച്ച് അതൊരു തീവണ്ടിയാണെന്നു സങ്കല്പിക്കൂ. കളിക്കുന്നതിന്ന് കുട്ടികളെ അവർ അനുവദിക്കുകയില്ല. പഠിക്കുന്നതിന്ന് ഉപകരണം കുട്ടിയെ രസിപ്പിക്കുന്നതാവണം എന്ന കാര്യത്തിൽ അവർക്കു നിർബന്ധമുണ്ട്. എന്നാൽ കളി, പഠിപ്പിക്കലിന്ന് ഒരു മാർഗ്ഗം മാത്രമാണ്. കളിയെ അതു തന്നെ ഒരു ലക്ഷ്യമാക്കി മാറ്റുന്നതിനോട് അവർക്കു യോജിപ്പില്ല.

ശിശുശിക്ഷണത്തെ സംബന്ധിച്ച് നിലവിലുള്ള ഒരു വീക്ഷണമാണിത്. കാര്യത്തിലേക്കുള്ള ഒരു ഉപകരണമെന്ന നിലയ്ക്കല്ലാതെ കുട്ടിയുടെ വളർച്ചയിൽ കളിക്കു കാര്യമില്ല എന്നാണവരുടെ വിശ്വാസം.

ബാലമനസ്സുകളെ ഏതെല്ലാം രംഗങ്ങളുമായി പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കാം എന്നത് ചിന്താശീലരായ പിതാക്കൻമ്മാർക്ക് ഒരു പ്രശ്നമാണ്. കേവലം സാങ്കല്പികലോകത്തിൽ വിഹരിക്കുന്നതിന്ന് ചിറകുകൾ കൊടുത്തു വിടുന്നത് ഭാവിയിൽ കുട്ടിയെ സ്വപ്നാടനക്കാരനായി മാറ്റുമോ? ഭീതിയും ക്രൗര്യവും നിറഞ്ഞ കഥകൾ അവരുടെ മനസ്സിനെ കലുഷമാക്കിത്തീർക്കില്ലേ? യഥാർത്ഥലോകത്തിൽ ക്രൂരദൃശ്യങ്ങളിൽ നിന്നു ശിശുമനസ്സിനെ അകറ്റി നിർത്തണം എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. എന്നാൽ കഥാലോകത്തിലെ ക്രൂരകൃത്യങ്ങളോ?

മനുഷ്യശിശുവായാലും ജന്തുലോകത്തിലെ കിടാങ്ങളായാലും ക്രീഡയ്ക്കുള്ള താല്പര്യം അവയ്ക്കു ജന്മസഹജമാണ്. പൈക്കുട്ടി വാലും പൊക്കി കുതുകുന്നതും മറിയുന്നതു കണ്ടു നില്ക്കുക കൗതുകകരമായ ഒരനുഭവമാണ്. നായ അതിന്റെ കുട്ടിയെ കളിപ്പിക്കുന്നു. പൂച്ച എലിയെ പിടിക്കാനുള്ള പരിശീലനം കുഞ്ഞിന്നു നല്കുന്നത് കളിയിലൂടെയാണ്. മനുഷ്യശിശുവിന്ന് താൻ മറ്റൊന്നാണെന്നു ഭാവിക്കുന്നതിൽ സന്തുഷ്ടി തോന്നുന്നു. ഈ ക്രീഡകൾ കൊണ്ട് പിൽക്കാലത്തെ പ്രായോഗികജീവിതത്തിൽ പല നേട്ടങ്ങളും സമ്പാദിക്കാൻ കഴിയും. ആരോഗ്യവും സന്തുഷ്ടിയും നിറഞ്ഞ ജീവിതത്തിന്റെ സജ്ജീകരണത്തിൽ ഇത്തരം കളികൾക്ക് വലിയ പങ്കു വഹിക്കാനുണ്ട്. ശിശുവിഹാരങ്ങളും രക്ഷിതാക്കളും ഈ ലക്ഷ്യം വച്ചു കൊണ്ട് കളിയെ ക്രമീകരിച്ചു കൊടുക്കാമെങ്കിൽ അതു നല്ല ചില ഫലങ്ങൾ നല്കും.

കളിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രേരണ കുട്ടികളിൽ സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ ഉണ്ട്. പിൽക്കാലത്തെ ജീവിതത്തിൽ നേരിടേണ്ടി വരുന്നതിന്റെ റിഹേഴ്സലാണ് കളിയിലൂടെ ശിശു നിർവ്വഹിക്കുന്നതെന്ന ഒരഭിപ്രായമുണ്ട്. മുതിർന്നവർ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾ കുട്ടി അനുകരിക്കുന്നു. ഈ അനുകരണം ഒരു പരിശീലനം തേടലാണ്. മാംസപേശികൾക്കു പുതിയ ചലനമുണ്ടാക്കുന്നതെന്തും അവർക്ക് ഇഷ്ടമാണ്. ഈ ചലനത്തിലുള്ള ആനന്ദമാണ് കളിയുടെ ഒരു പ്രേരണാശക്തി. ലൈംഗികപ്രേരണകളുടെ സിംബലുകളാണ് കളിയിൽ പ്രകടമാവുന്നതെന്ന് ഫ്രോയിഡിയന്മാർ വാദിക്കാറുണ്ട്. ഇത് ഭാവനാസൃഷ്ടമായ 'കണ്ടുപിടിത്ത'മാണ്. കുട്ടിയുടെ ജന്മവാസനാപരമായ പ്രേരണ, മുതിർന്നവനായിത്തീരുകയെന്നതാണ്. ശക്തിയാർജ്ജിക്കുക–അതാണ് ദുർബലനായ ശിശുവിന്റെ ആന്തരികചോദന. തനിക്കു വിജയിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന ബോധം തന്നെ കാര്യമായ ഒരു ഉത്തേജനശക്തിയാണ്. മുതിർന്നവർ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം അനുകരിക്കുന്ന കുട്ടി, ഈ ഉത്തേജനത്തിന്ന വിധേയമായിട്ടാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. മൂത്ത കുട്ടി അനിയന്നൊരു മാതൃകയാവും. അവർ തമ്മിലുള്ള കഴിവിന്റെ വിടവ് അതയ്ക്കു ദുസ്തരമായിത്തോന്നില്ല. ഒന്നും കൈയേ

ന്തിയാൽ കിട്ടുന്നേടത്ത് പഴുത്ത ഫലം കണ്ടെത്തിയാൽ തോന്നുന്ന മനോഭാവമാണ് ഇക്കാര്യത്തിൽ കുട്ടിക്കുണ്ടാവുക. കുട്ടിയിലെ ദൗർബല്യബോധത്തെ കരുതലോടെ കൈകാര്യം ചെയ്താൽ അവനിൽ ഉത്സാഹമായി അതു വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിന്നു കഴിയും.

കളിയിൽ കുട്ടിയുടെ രണ്ടു തരത്തിലുള്ള അധികാരേച്ഛ ബഹിർപ്രകാശനം കൊള്ളുന്നു. ഏതെങ്കിലും കാര്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന്ന് താൻ ശക്തനാണെന്ന ബോധമാണ് ഒന്ന്. ഇത് യഥാർത്ഥലോകത്തിലെ നേട്ടമാണ്. സാങ്കല്പികലോകത്തിൽ അധികാരം സ്ഥാപിക്കുന്നതിലുള്ള സംതൃപ്തിയാണ് മറ്റൊന്ന്. സ്വയം ശക്തി സ്ഥാപിക്കുന്ന ചില രംഗങ്ങൾ കുട്ടി സങ്കല്പിക്കും. അതിലെ ജേതാവാണ് താൻ. രാക്ഷസനായും സിംഹമായും തീവണ്ടിയായും കുട്ടി സ്വയം സങ്കല്പിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവർക്കു സാധിക്കാത്ത കാര്യങ്ങൾ താൻ സാധിച്ചെടുക്കുന്നു. കഥയിലെ ഏറ്റവും ശക്തനും ഭീകരനുമായ കഥാപാത്രമാവുന്നതാണ് കുട്ടിക്ക് ഇഷ്ടം. ഇത് കുട്ടിയിലെ സാഡിസത്തിന്റെ പ്രകടനമാണെന്ന്, രതീഭാവത്തിന്റെ നിർണ്ണായക ശക്തിയിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഫ്രോയിഡിയന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കും. ശിശുവിലുള്ള ലൈംഗികതൃഷ്ണ, ഇണയെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതിൽ ആനന്ദം കാണുന്ന ലൈംഗികതൃഷ്ണയുടെ പ്രച്ഛന്നരൂപമാണെന്നത്രേ അവർ വാദിക്കുന്നത്. ഈ വാദം യുക്തിസഹമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വളരെ ഭാരം വഹിക്കുന്ന എഞ്ചിൻ ആയി സ്വയം കരുതുന്ന കുട്ടിയിൽ എവിടെയാണ് സാഡിസമുള്ളത്? ലൈംഗികതൃഷ്ണയേക്കാൾ അധികാരതൃഷ്ണയാണ് ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. കളിക്കുന്നതിന്നു കുട്ടിക്കുള്ള പ്രേരണാശക്തിയിൽ ഒന്ന് അധികാരമോഹം തന്നെ. എന്നാൽ അതു മാത്രമാണെന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. പേടിപ്പെടുത്തുന്ന രംഗങ്ങൾ അഭിനയിക്കുന്നതിൽ കുട്ടി ആനന്ദം കണ്ടെത്തുന്നത് എന്തു കൊണ്ടാണ്? ഇത് യാഥാർത്ഥ്യമല്ല നാട്യമാണ് എന്ന ബോധം അവർക്കു സുരക്ഷിതത്വം നല്കുന്നുണ്ടാവണം. ഈ അഭിനയത്തിൽ അവർ അനുഭവിക്കുന്ന ആനന്ദം, ഒരു നാടകം കാണുമ്പോൾ നമുക്കു തോന്നുന്ന ആനന്ദം തന്നെയാവണം. കുട്ടിയിലെ ജിജ്ഞാസയും കളിക്കുള്ള പ്രേരണകളിൽ ഒന്നാണ്. കുട്ടിയിലുള്ള എല്ലാതരം സഹജപ്രേരണകൾക്കും കളിയിൽ സംതൃപ്തി ലഭിക്കുന്നു. അതിൽ അധികാരവാഞ്ഛ മറ്റു പ്രേരണകളേക്കാൾ ഏറിയിരിക്കും.

കുട്ടിയിൽ പുതിയ അഭിരുചികൾ വളർത്തുന്ന കളികൾ എല്ലാവരും അംഗീകരിക്കും. അതിൽ സൃഷ്ടിപരമായ അംശമുണ്ട്. എന്നാൽ കുട്ടി ദിവാസ്വപ്നം കാണുന്നതും ഇല്ലാത്തത് ഉണ്ടെന്നു നടിക്കുന്നതും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു കൂടെന്ന പക്ഷക്കാരുണ്ട്. മുതിർന്നവരുടെ ദിവാസ്വപ്നവും കുട്ടികളുടെ ദിവാസ്വപ്നവും തമ്മിൽ അന്തരമുണ്ട്. മുതിർന്നവർ യാഥാർത്ഥ്യ

ത്തെ നേരിടുന്നതിന്നു പകരം സ്വപ്നത്തിൽ വിഹരിക്കുന്നു. നിഷ്ക്രിയത്വമാണ് അതിന്നു പിന്നിലുള്ളത്. കുട്ടിയുടെ ദിവാസ്വപ്നവും ഈ നിഷ്ക്രിയത്വത്തിന്റെ രൂപാന്തരമാണെന്നു കരുതരുത്.

വസ്തുനിഷ്ഠമായ സത്യം പ്രധാനം തന്നെ. എന്നാൽ കുട്ടിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സങ്കല്പവും സത്യം പോലെ തന്നെ പ്രധാനമാണ്. വളർച്ചയുടെ പ്രഥമരൂപം സങ്കല്പമാണ്. അത് പിന്നീടു മാത്രമേ വസ്തുതയായി വളരുന്നുള്ളു. ശാരീരികമായ ആവശ്യം പരമപ്രധാനമാണ്. കുട്ടി ആദ്യം ശ്രദ്ധിക്കുന്നത് അതായിരിക്കും. അതു നിറവേറിക്കഴിഞ്ഞാൽ കുട്ടി 'സങ്കല്പവായുവിമാന'ത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുകയായി. യഥാർത്ഥലോകത്തേക്കാൾ ഹൃദയംഗമമാണ് ഈ ലോകം. അവിടെ അവനാണ് രാജാവ്. യഥാർത്ഥലോകത്തിലെ രാജാവിനേക്കാൾ ശക്തനും സ്വേച്ഛാശാലിയുമാണ് കുട്ടിയുടെ സങ്കല്പരാജാവ്. യഥാർത്ഥലോകത്തിലെ രാജാവിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന നിയമങ്ങളോ കീഴ്വഴക്കങ്ങളോ പരിഗണനകളോ ഈ സങ്കല്പരാജാവിനെ സ്പർശിക്കുന്നില്ല. അവൻ ഒരു മൺമതിൽ നിർമ്മിച്ചാൽ അതു പൊട്ടിക്കുന്നതിന്ന് ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ഒരു ശക്തിക്കും സാദ്ധ്യമല്ല. നിങ്ങളെങ്ങാൻ അതിന്മേൽ ചെന്നു കയറി പൊട്ടിച്ചുവെന്നിരിക്കട്ടെ. അവൻ ക്ഷോഭിക്കും. തന്റെ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ദൗർബല്യത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുകയും സങ്കല്പത്തിലുള്ള ശക്തിസംഭരണത്തെ തകർക്കുകയും ആണല്ലോ അതു കൊണ്ടു സംഭവിക്കുന്നത്.

കുട്ടിയുടെ സങ്കല്പവിഹാരം മാനസികസമ്മർദ്ദത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരു വിമോചനം കൂടിയാണ്. അതിന്നു സന്ദർഭം ലഭിച്ചില്ലെങ്കിൽ കുട്ടി മനോരോഗിയായിത്തീർന്നേക്കാം. മുതിർന്നവരുടെ കിനാവുകളും യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ മുന്നോടിയെന്ന നിലയ്ക്ക്, സാക്ഷാൽക്കരിക്കാനുള്ളതാണ്. എന്നാൽ കുട്ടിയുടെത് അതല്ല. യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്നു പകരം നില്ക്കുന്നതാണ് സങ്കൽപമെന്നും അവർ കണക്കാക്കുന്നില്ല. കാലം വന്നാൽ യാഥാർത്ഥ്യമാക്കി മാറ്റാമെന്നാണ് അവന്റെ ധാരണ.

ഈ സങ്കല്പലോകവിഹാരം സത്യത്തിൽ നിന്ന് അകന്നു പോകലല്ലേ? അല്ല തന്നെ. സത്യമെന്നാൽ വസ്തുതകളുടെ സ്ഥിതിവിവരമാണെന്നു ധരിക്കുന്നത് അബദ്ധമാണ്. അപ്പം കൊണ്ടു മാത്രമല്ല മനുഷ്യൻ ജീവിക്കുന്നത് എന്നൊരു ചൊല്ലുണ്ടല്ലോ. ജീവിതം വസ്തുതകളും കൊണ്ടു മാത്രം ഭരിക്കപ്പെടുന്നതല്ല. പ്രതീക്ഷകളും ആശങ്കകളും ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗം തന്നെ. വസ്തുതകളല്ലാതെ മറ്റൊന്നും. അംഗീകരിക്കാൻ വയ്യ എന്നു പറയുന്നത് കുട്ടിയെ സംബന്ധിച്ച് കടുത്ത തടവുശിക്ഷയാണ്. യാഥാർത്ഥ്യത്തെ അലസമായ സ്വപ്നം കൊണ്ടു പകരം വക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് ആക്ഷേപാർഹം തന്നെ. എന്നാൽ

സ്വപ്നം കാണുന്നത് യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്നു പകരമല്ല. അതു നശിപ്പിക്കുന്നത് അവനെ നിലവിലുള്ളതിന്റെ അടിമയാക്കി മാറ്റലാണ്. ഭൂമിയിൽ ബന്ധിതനായ അവൻ സ്വർഗ്ഗം ചമയ്ക്കാൻ അശക്തനായേക്കും.

ഇവിടെയാണ് ഒരു ചോദ്യം പൊങ്ങിവരുന്നത്. കുട്ടിയെ കഥയുടെ സങ്കല്പലോകത്തിലേക്കു കൊണ്ടു പോകുമ്പോഴും ഏതു തരം കഥകളും തിരഞ്ഞെടുക്കണം? കുട്ടിയെ പിടിച്ചുതിന്നുന്ന രാക്ഷസന്റെ കഥ അവനെ ഭീതിപ്പെടുത്തില്ലേ? സ്വപ്ന ലോകത്തിലായാലും ആദർശസുന്ദരമാവണ്ടേ അവന്റെ ലോകം? പ്രാകൃതമായ വാസനകളെ ഉണർത്തി വിടുന്നത് നാഗരികതയ്ക്കു നേരെയുള്ള ഭീഷണിയാവില്ലേ?

ഇവിടെ നാം ചില പ്രകൃതിശക്തികളെ കണക്കിലെടുത്തേ പറ്റൂ. കുട്ടിയുടെ ജന്മവാസനകളെ നിഷേധിച്ചു കൊണ്ട് ഒരു വിദ്യാഭ്യാസവും സാദ്ധ്യമല്ല. അവയെ സംസ്കരിച്ചു കൊണ്ടു മാത്രമേ അതു സാദ്ധ്യമാവുകയുള്ളു. ഈ ജന്മവാസനകളും ആദ്യമൊന്നും പൂർണ്ണവികാസം പ്രാപിച്ചിരിക്കയില്ല. അത് അവ്യക്തമായി കിടക്കുകയേയുള്ളു. അതിനെ പല രൂപത്തിലും സംതൃപ്തമാക്കാം. വിവേകശാലിയായ ഒരു പിതാവ്–അദ്ധ്യാപകൻ–ആ ജന്മവാസനകളെ പ്രയോജനപ്രദമായ ചാലിലൂടെ തിരിച്ചുവിടണം. രാക്ഷസനുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുന്ന കുട്ടി അധൃഷ്യമായ അധികാരശക്തിയുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. മറ്റു ശക്തികളെ കീഴടക്കുന്ന ഈ അധികാരശക്തി മറ്റുള്ളവരുടെ മേൽ ആജ്ഞ ചെലുത്തുന്ന ഒരു ഏകാധിപതിയുടെ ബീജമായിത്തീർന്നെന്നു വരാം. അല്ലെങ്കിൽ പ്രകൃതിശക്തിയുടെ മേൽ വിജയം നേടുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ ശക്തിയായി വളർന്നെന്നും വരാം. ചിലപ്പോൾ കലാപരമായ ആത്മസംതൃപ്തി നല്കുന്ന ശക്തിയായും ഇതു രൂപാന്തരപ്പെടാം. തമ്മിൽ കലഹിക്കാൻ മാത്രമേ ഒരാൾ പഠിച്ചുള്ളുവെങ്കിൽ യുദ്ധത്തിന്റെ വിജയത്തിൽ അതു തൃപ്തി തേടുന്നു. മറേതെങ്കിലും രംഗത്തിലേക്കു ശ്രദ്ധ തിരിച്ചുവിട്ടാൽ അതിലൂടെ ആ തൃഷ്ണ സംതൃപ്തിയടഞ്ഞു കൊള്ളും. മറിച്ച്, അധികാരതൃഷ്ണയെ മുളയിൽത്തന്നെ നുള്ളിക്കളഞ്ഞുവെന്നിരിക്കട്ടെ. കുട്ടി മടിയനും നിരുപദ്രവിയും എന്നാൽ നിരുപയോഗിയും ആയി വളരും. ഈ 'നന്മ', കൊള്ളരുതായ്മയുടെ 'നന്മ'യാണ്. ആധുനികസമുദായം ആവശ്യപ്പെടുന്ന 'നന്മ' ഇതല്ല. പ്രാകൃതനായ പൂർവ്വികന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെ കടന്നുവരികയെന്നത് കുട്ടിയുടെ ജീവശാസ്ത്രപരമായ ഒരാവശ്യമാണ്. ദ്രോഹകരമായിത്തീരാത്ത കുട്ടിക്കാലത്ത് ഇത്തരം ഒരു മാനസികസംതൃപ്തി അനുഭവിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്. മറ്റു രംഗങ്ങളിൽ വൈദഗ്ധ്യവും പരിജ്ഞാനവും ആർജ്ജിക്കുന്നതോടെ കുറെക്കൂടി സംസ്കൃതമായ രൂപത്തിൽ ഇത് സ്വയം

തൃപ്തി തേടിക്കൊള്ളും. ഉചിതമായ പ്രേരണാശക്തികളെക്കൊണ്ട് ശിശുഭാവന ഉണർത്തിവിട്ടാൽ അതു പിന്നീട് സജീവമായിത്തന്നെ നിലനില്ക്കും. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്നു പ്രയോജനപ്രദമായ ചാലിലൂടെ അതു പ്രവഹിച്ചു കൊള്ളും. നൈതികമൂല്യങ്ങളും പഠിപ്പിക്കുന്നത്, അതിന്നൊത്തു പ്രതികരണമുണ്ടാവാൻ പ്രായമായ ഘട്ടത്തിലാവണം.

ശൈശവത്തിൽ നിന്നു ബാല്യത്തിലേക്കു കടക്കുമ്പോഴും കളികളും മത്സരപ്രധാനങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ആദ്യമൊക്കെ ഏകാന്തതയിലുള്ള കളിയാണ് കുട്ടിക്കിഷ്ടം. മുതിർന്ന കുട്ടികളുമായി ചേർന്നു കളിക്കുക പ്രയാസമുള്ള കാര്യമായിത്തോന്നും. എന്നാൽ ഒറ്റയ്ക്കുള്ള കളിയേക്കാളും കൂട്ടം ചേർന്നുള്ള കളിയാണ് കൂടുതൽ ആഹ്ലാദകരം എന്നതു കൊണ്ട് അവൻ വേഗം തന്നെ ചങ്ങാതികളെ സമ്പാദിക്കാൻ ശ്രമിക്കും. കളി മനസ്സിന്നും ദേഹത്തിന്നും ആരോഗ്യവും ഉന്മേഷവും പകരും. എന്നാൽ അത്യധികമായ വൈദഗ്ധ്യത്തെ കളി ആശ്രയിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതു സാധാരണ കുട്ടികളെ നിരുന്മേഷരാക്കും. ചെറിയ മുറിവും ചതവും നിസ്സാരമായിക്കാണാനും തളർച്ചയെ സന്തോഷപൂർവ്വം നേരിടാനും കളി ശീലിപ്പിക്കുന്നു. മറ്റു നേട്ടങ്ങളും വലിയ കഴമ്പുള്ളവയല്ല. കൂട്ടു ചേർന്നുള്ള കളി സഹകരണവും മത്സരവും പഠിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ മത്സരത്തിന്നാണ് മുൻതൂക്കം. ഇത് യുദ്ധത്തിന്നാവശ്യമായ രീതിയാണ്. വ്യാവസായികലോകത്തിന്നോ സാമൂഹ്യബന്ധത്തിന്നോ ഇതാവശ്യമല്ല. മത്സരത്തിന്നു പകരം സഹകരണമാണ് ആവശ്യമെന്നും അതു കൊണ്ടേ സമുദായം സമാധാനപരമായി വളരുകയുള്ളുവെന്നും ശാസ്ത്രം തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. സാമ്പത്തികവും സാർവ്വദേശീയവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ മത്സരം പണ്ടത്തേക്കാളും അപലക്കരമായിത്തീർന്നിരിക്കയാണ്. ജേതാക്കളും പരാജിതരുമായി മനുഷ്യരെ വേർതിരിക്കുകയല്ല നമ്മുടെ ആവശ്യം. സഹകരണത്തിലൂടെ നമുക്കു നേരിടാനുള്ള 'ശത്രു' ബാഹ്യപ്രകൃതിയാണ്. ഈ ബോധത്തെ ബഹിർഗ്ഗമിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് കളിയിൽക്കവിഞ്ഞ ഒരു ഉപാധി കണ്ടെത്തുക സാദ്ധ്യമല്ല.

ധീരതയും മൃഗീയതയും ഒന്നല്ല. മൃഗീയത, സ്വന്തം ഇച്ഛയെ മറ്റുള്ളവരിൽ വച്ചുകെട്ടലാണ്; അതിൽ ആനന്ദം കാണലാണ്. ധൈര്യമാവട്ടെ വ്യക്തിഗതമായ ലാഭചേതങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. സാഹസികമായ പ്രകൃതിമത്സരങ്ങളിലും ഉപകരണങ്ങളും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിലും അവരെ പരിശീലിപ്പിക്കുക. അധികാരത്തിനുള്ള ഇച്ഛ ഈ വഴിക്കു സംതൃപ്തിയടഞ്ഞു കൊള്ളും. ഫുട്ബോളും മത്സരത്തിലൂടെ നേടാത്ത സാമർത്ഥ്യത്തേക്കാളും സാമൂഹ്യമായ ധർമ്മബോധത്തിന്ന് ഈ ദൃശസാമർത്ഥ്യമാണ് പ്രയോജനപ്പെടുക.

നല്ല പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ ചീത്ത ഫലങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരുകയാണ് സ്കൂളുകളിലെ ചില കളിയിലൂടെ നാം ചെയ്യുന്നത്. നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും ഏറിയ കൂറും മത്സരപ്രധാനമാണ്. നിർമ്മാണത്വരയെ, അതിന്റെ മാത്രം താല്പര്യം മുൻനിർത്തി, വളർത്തിയെടുക്കാൻ നാം ഒന്നും ചെയ്യാറില്ല. മറിച്ച്, മറ്റൊന്നിന്റെ നേരെയുള്ള മത്സരം എന്ന നിലയ്ക്കാണ് അതുപോലും നാം ചെയ്യുന്നത്. ഈ മത്സരക്കുതിയിൽ സാമ്പത്തിക ഘടന മാരകമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നു. അതിന്റെ പ്രതിഫലനം, സ്കൂളുകളിൽ ഇളം തലമുറയെ വളർത്തിയെടുക്കുന്ന കളികളിലും കാണാം. അവിടെയും മത്സരം തന്നെ. ജീവിതം മത്സരമാണെന്നും അതിൽ ജയിക്കലാണ് പ്രധാനമെന്നും നാം കുട്ടികൾക്കു പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്ന 'തത്വശാസ്ത്ര'മാണല്ലോ. അർഹതയുള്ളത് അതിജീവിക്കും എന്ന ശാസ്ത്രതത്വത്തിന്നു നാം നല്കാറുള്ള വ്യാഖ്യാനം മറ്റുള്ളവരെ തോല്പിച്ച് അർഹത നേടുകയെന്നാണ്. തോല്ക്കുന്നവൻ വഴിയിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടവനാണ്. സാമ്പത്തികമത്സരത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന ഈ 'തത്വശാസ്ത്രം' തന്നെയാണ് താഴെ കുട്ടികളുടെ ക്രീഡാവിനോദങ്ങളിലും നാം അടിസ്ഥാനമാക്കുന്നത്. ഫലം, കലഹപ്രധാനമായ ലോകം തന്നെ. കുട്ടികളിലെങ്കിലും സഹകരണബോധം വളരണമെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ മത്സരപ്രധാനമായ ചൈതന്യത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് സഹകരണപ്രധാനമായ ചൈതന്യം സ്കൂളുകളിൽ സന്നിവേശിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കണം.

(8) നിർമ്മാണപരത

ആദിപാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ക്രൈസ്തവവിശ്വാസത്തിന്ന് നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ പഴക്കമുണ്ട്. ശിശു ജനിക്കുന്നതു തന്നെ പാപിയായിട്ടാണ് എന്നത്രേ ആ വിശ്വാസം വിധിക്കുന്നത്. മറിച്ച് ഇപ്പുറത്താണെങ്കിൽ ശിശു നന്മയുടെ വിളനിലമാണെന്ന വിശ്വാസവും നിലനില്ക്കുന്നു. പ്രഞ്ചു ചിന്തകനായ റൂസോ ആ വിശ്വാസത്തിന്റെ വക്താവായിരുന്നു. എന്നാൽ യാഥാർത്ഥ്യം ഇതു രണ്ടുമല്ല. കുട്ടിക്ക് നൈതികബോധമില്ല. അതിനെതിരായ ബോധവും കുട്ടിക്കില്ല. സമൂഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയായ ധർമ്മാധർമ്മബോധങ്ങളും സ്പർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു അസംസ്കൃതവസ്തുവാണ് ആ ശിശുമനസ്സ്. അവന്ന് ആകെയുള്ള കൈമുതൽ കുറേ ജന്മവാസനകളാണ്. ജന്മവാസനകളും, സാഹചര്യമനുസരിച്ച്, അങ്ങോട്ടോ ഇങ്ങോട്ടോ തിരിയാം. ഇരുതലമൂർച്ചയുള്ള വാളും പോലെയാണത്. കുട്ടിയുടെ ശാരീരികവും മാനസികവുമായ ആരോഗ്യത്തിൽ ശ്രദ്ധയുള്ള ഒരു പിതാവിന്ന് ഈ ജന്മവാസനകളെ നന്മയിലേക്കു വളർത്തിയെടുക്കാൻ കഴിയും. പ്രകൃതി നല്കുന്ന വാസനകളും പ്രാകൃതരൂപത്തിൽത്തന്നെ ഉള്ളതാണ്. അതു വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടു സംസ്കരിക്കുകയും

കർമ്മശക്തിയായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും വേണം. വാസനകളെ സംസ്കരിക്കുന്നതിന് ഏറ്റവും പറ്റിയ ഉപാധി വൈദഗ്ധ്യമാർജ്ജിക്കലാണ്; ഇത്തരം വാസനകളിൽ ചിലതിന്നു സംതൃപ്തി നല്കുന്ന വൈദഗ്ധ്യം. ഈ വൈദഗ്ധ്യം ശരിയായ മാർഗ്ഗത്തിലുള്ളതാണെങ്കിൽ അതവന്ന് സമ്പത്തായി ഭവിക്കും. എന്തെങ്കിലും നേടിയെടുക്കുന്നതിനുള്ള അഭിലാഷം എല്ലാവർക്കുമുണ്ട്. അത് സംതൃപ്തി നല്കുന്നു. നേട്ടം എത്രയ്ക്കു വലുതാണോ സംതൃപ്തി അത്രയ്ക്കു ഗാഢമായിരിക്കും. പറക്കുന്ന പക്ഷിയെ വെടിവച്ചു വീഴ്ത്തിയെന്നത് ആഹ്ലാദം നല്കുന്ന നേട്ടമാണ്. ഇരിക്കുന്ന പക്ഷിയെ വെടിവച്ചു വീഴ്ത്തുന്നത് ഒരു നേട്ടമായിത്തോന്നുന്നില്ല. അതു കൊണ്ട് ആഹ്ലാദവും അത്രയേ ഉണ്ടാവുകയുള്ളു. കുട്ടിക്കു നടക്കുന്നത് ഇഷ്ടമാണ്. അതു കഴിഞ്ഞാൽ ഓടുന്നതിലാണ് താല്പര്യം. തുടർന്നു ചാട്ടം പഠിക്കുന്നതിൽ ആഹ്ലാദം കാണുന്നു. എളുപ്പം ചെയ്യാവുന്നത് നിർവ്വഹിച്ചുവെന്നതിൽ നമുക്ക് സംതൃപ്തിയില്ല. കാരണം, അതു നമുക്കു ശക്തിയുടെ ബോധം നല്കുന്നില്ല. പുതുതായി ആർജ്ജിച്ച വൈദഗ്ധ്യം വിജയത്തിന്റെ ലഹരി ഉണർത്തുന്നു. ഈ ഉത്തേജനം വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഒരു വലിയ പ്രചോദനമാണ്. പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ വൈദഗ്ധ്യമനുസരിച്ച് അധികാരതൃഷ്ണയെ പല തരത്തിലും പ്രയോജനപ്പെടുത്താം. തന്റെ ശക്തിയെക്കുറിച്ചു ബോധം നല്കുന്ന ഓരോ വൈദഗ്ധ്യവും മറ്റൊന്നു നേടുന്നതിനുള്ള തൃഷ്ണ വളർത്തുന്നു.

കുട്ടിയിലുള്ള നിർമ്മാണപ്രവണതയും നശീകരണപ്രവണതയും ഈ അധികാരതൃഷ്ണയുടെ രണ്ടു രൂപങ്ങളാണ്. നിർമ്മാണം നശീകരണത്തേക്കാൾ പ്രയാസമേറിയതാണ്. അതു കൊണ്ടു തന്നെ അതിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന ആഹ്ലാദത്തിന്നു സ്ഥായിത്വം കൂടും. നശീകരണത്തിന്ന് എളുപ്പം കൂടും. അതു കൊണ്ട് കുട്ടിയുടെ കളി നശീകരണത്തിൽ നിന്നാരംഭിക്കും. അതു ക്രമേണ സൃഷ്ടിയിലേക്കു മാറിവരുന്നു. ആദ്യമെല്ലാം മുതിർന്നവർ അവന്നു വേണ്ടി മണ്ണപ്പമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കും. അതു തകർത്തു കൊണ്ട് അവൻ ആഹ്ലാദിക്കും. എന്നാൽ ക്രമേണ അവൻ മണ്ണപ്പമുണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങും. അതു തകർക്കുന്നതിന്ന് അവൻ ആരെയും അനുവദിക്കുകയുമില്ല.

സൃഷ്ടിയിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന ഈ ആനന്ദത്തിൽ നിന്നാണ് പല നന്മകളും ജന്മമെടുക്കുന്നത്. താൻ സൃഷ്ടിച്ചതൊന്നും നശിപ്പിക്കരുതെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്ന കുട്ടിയോട് അന്യർ സൃഷ്ടിച്ചത് അവനും നശിപ്പിക്കരുതെന്ന് ആവശ്യപ്പെടാം. അത് അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ഫലത്തിന്നു നേരെ തോന്നുന്ന ബഹുമാനമായി വളർത്താം. ക്ഷമ, സ്ഥിരോത്സാഹം, നിരീക്ഷണം തുടങ്ങിയ മാനസികഗുണങ്ങൾക്ക് അതു പ്രേരണയായിത്തീരുന്നു. ഈ ഗുണങ്ങളില്ലാതെ താൻ കെട്ടിപ്പൊക്കുന്ന മനഃ

സൗധം അവന്നു പൂർത്തീകരിക്കാൻ കഴിയില്ല. കുട്ടിയുമായി കളിയിലേർപ്പെട്ട പിതാവ്, അവന്റെ ജിജ്ഞാസ ഉണർത്താൻ വേണ്ടിടത്തോളം നിർമ്മിച്ചു കൊടുക്കണം. പിന്നീട് അവനതു പൂർത്തിയാക്കിക്കൊള്ളും.

മുറ്റത്ത് ചെറിയൊരു പൂന്തോട്ടമുണ്ടെങ്കിൽ കുട്ടിയുടെ ആദ്യപ്രേരണ അതിലെ പൂവറുത്തു കശക്കിക്കളയുന്നതിന്നാവും. അതു നിരോധനാജ്ഞ കൊണ്ടു തടയുക തന്നെ വേണം. പക്ഷേ, വെറും നിഷേധം കൊണ്ടു മാത്രം തടയുന്നത് വിദ്യാഭ്യാസമാവില്ല. മുതിർന്നവർ തോട്ടത്തിന്നു നേരെ കാണിക്കുന്ന ആദരവ് കുട്ടിയും കാണിക്കണം. അതവനിൽ വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിന്നു കഴിയേണ്ടതാണ്. അധ്വാനത്തിന്റെ ഫലം നശിപ്പിക്കരുത് എന്ന ബോധമാണ് ആ ആദരവിന്നർത്ഥം. ഒരു മൂന്നു വയസ്സായ കുട്ടിക്ക് തോട്ടത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം വിട്ടുകൊടുക്കുകയും വിത്തുകൾ പാകിക്കുകയും ചെയ്താൽ അതവനെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കും. ആ വിത്ത് മുളയ്ക്കുന്നതും വളരുന്നതും അതിന്മേൽ പൂ വിരിയുന്നതും അവന്ന് ഹൃദ്യമായ നേട്ടമായി അനുഭവപ്പെടുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. അത്, മറ്റുള്ളവരുടെ പൂവിന്നു നേരെയുള്ള ആദരവായി വേരുറക്കുകയും ചെയ്യും.

ആലോചനാരഹിതമായ ക്രൂരത വളരെ വേഗം ഇല്ലാതാക്കാൻ കഴിയും. നിർമ്മാണപരമായ കാര്യങ്ങളിലേക്കു ശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കുകയും വളർച്ചയിൽ താല്പര്യമുണർത്തുകയും ആണ് അതിന്നുള്ള പോംവഴി. ഒരു പൂമ്പാറ്റയെ കൈയിൽ കിട്ടിയാൽ അതിന്റെ ചിറകുകൾ വലിച്ചു കീറി കല്ലിന്മേൽ വച്ചു ചതച്ചു കൊല്ലുന്നത് കുട്ടിക്ക് ഇഷ്ടമാണ്. കുട്ടിയിലെ പ്രാകൃതവാസനയാണത്. ഈ വാസന അതേ പടി വളരാൻ വിട്ടാൽ പാറയിൽ നിന്നു പൂച്ചയുടെ നേരെയും, പിന്നെയും വളർന്ന് മനുഷ്യന്റെ നേരെയും സംഹാരതൃഷ്ണയായി വളരും. സമൂഹത്തിന്ന് ഒന്നാന്തരം ഒരു ക്രിമിനൽ പുള്ളിയെ കിട്ടുകയും ചെയ്യും. യുദ്ധത്തിൽ ആളെ കൊല്ലുന്നതു വീരസ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള ആരോഹണമായി മാനിക്കപ്പെടുന്നുവല്ലോ. പരിശീലനവും സംസ്കരണവും സിദ്ധിക്കാത്ത ജന്മവാസനയാണ് ഇതിന്നടിസ്ഥാനം. നിരുപദ്രവകരമായ എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ അധികാരതൃഷ്ണയ്ക്കു പരിസ്പൂർത്തി വരുത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നതാണ് ഇതിന്നു കാരണം. സൃഷ്ടിപരമായ വൈദഗ്ധ്യം സമ്പാദിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ സംഹാരപരമായ ഈ ആധിപത്യതൃഷ്ണയെ മെരുക്കിയെടുത്തു പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു സാധിക്കുകയുള്ളു.

അധ്വാനഫലത്തെ സംഹരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു ശ്രദ്ധ തിരിക്കുകയെന്നത് നൈതികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം കൂടിയാണ്. വലിയ വീടുകളിൽ കുട്ടികളെ നോക്കാനുള്ള ചുമതലവാലിയക്കാർക്കായിരിക്കും. അവർ പ്രായേണ ശിശുമനസ്സിനെ

ക്കുറിച്ച് അജ്ഞരും പരിശീലനങ്ങളും കിട്ടാത്തവരും ആയിരിക്കും. പ്രത്യേകുടുംബത്തിലെ ചെറുപ്പക്കാർ പ്രായേണ അയൽവാസികൾക്ക് ഒരു ഭീഷണിയായിത്തീരുന്നതിന്ന് ഇതാണ് ഒരു കാരണം.

സ്വന്തം കുട്ടിയെ വളർത്തുന്നതിന്നു ക്ലേശം സഹിച്ച പിതാക്കളിൽ പിതൃവാസന വളർന്നു പുഷ്കലമായിരിക്കും. അത്തരം ക്ലേശത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലമില്ലാത്തവർക്കാവട്ടെ പിതൃവാസന കേവലം മരവിച്ച് ഒരു ഉത്തരവാദിത്വം മാത്രമായി അവശേഷിക്കുന്നു. വീട്ടിലെ ജോലിക്കാരെ കുട്ടിയുടെ മേൽനോട്ടം ഏല്പിക്കുന്നവർ, ഏറിയാൽ ഉത്തരവാദിത്വം മാത്രമുള്ള ഒരാളെയാണ് വളരുന്ന ശിശുമനസ്സിനെ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ ഏല്പിക്കുന്നത്. ഇത് അനഭിലഷണീയമായ ഫലം ചെയ്യും.

കുട്ടിയുടെ സൃഷ്ടിവാസന എന്നത് വസ്തുക്കളെക്കൊണ്ടു വല്ലതും നിർമ്മിക്കുക എന്നതിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങി നില്ക്കുന്നില്ല. അഭിനയം ഈ വാസനയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്ന നിർമ്മാണപ്രവർത്തനമാണ്. സംഘം ചേർന്നുള്ള ഗാനങ്ങളും, മറെറാരു മാർഗ്ഗമാണ്. മതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പേരിൽ അർത്ഥബോധമില്ലാതെ ശ്ലോകങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതും തെറ്റുകൂടാതെ വാക്കുന്നതിന്റെ പേരിൽ കർശനമായ നിയമങ്ങളും കെട്ടിവക്കുന്നതും കുട്ടിയിലുള്ള മൗലികത (Originality) യെ മുരടിപ്പിച്ചേക്കും. ശാസ്ത്രപഠനം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നതു കൊണ്ട് പുരോഗമനാത്മകമാണ്. അതു കൊണ്ട് വികാരശൂന്യമായി നിശ്ചലശ്ലോകങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ചലനാത്മകമായ ശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുകയാണ് കുട്ടിയുടെ വാസനയ്ക്ക് ഉത്തേജനം നല്കുക. തെറ്റില്ലാതാവുക എന്നതിന്നു പരമപ്രാധാന്യം നല്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം ബുദ്ധിപരമായ ഓജസ്സു നശിച്ചതാവും. ജ്ഞാനം നല്ലതു തന്നെ. പക്ഷേ സാഹസികമായ എന്തെങ്കിലും ഒന്നിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിന്ന് ഉത്തേജനം നല്കുന്നതാവണം ആ പ്രായത്തിന്നു ലഭിക്കേണ്ടത്. അപ്പോൾ മാത്രമേ യുവശക്തി എന്നതിന്ന് എന്തെങ്കിലും അർത്ഥമുള്ള ഒരു ജനതയെ സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു.

ഈ ആദ്യഘട്ടം കഴിഞ്ഞാൽ വ്യക്തിയിൽ നിന്നു സമൂഹത്തിലേക്കു ശ്രദ്ധ തിരിക്കുന്ന വിധം വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും മാറ്റം ആവശ്യമാണ്. നിലവിലുള്ള സൃഷ്ടിപരമായ ശക്തികളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയും പുതുതായി വല്ലതും കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിന്ന് കുട്ടികളുടെ ഭാവനയെ പ്രേരിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. പ്ലാറേറാവിന്റെ 'റിപ്പബ്ളിക്കും' ശ്രീശങ്കരന്റെ 'അദ്വൈത'വും വായിക്കുകയും അവയെക്കുറിച്ചു ദീർഘമായി ചർച്ച ചെയ്യുകയും പ്രബന്ധങ്ങൾ രചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ ബുദ്ധിജീവികളുടെ ഇടയിൽ ധാരാളമുണ്ട്. എന്നാൽ ആ തത്വങ്ങൾ സമകാലജീവിതവുമായോ രാഷ്ട്രീയപ്രതിഭാസവുമായോ ബ

ന്ധപ്പെടുത്തി മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്ന് അവർ ഒരിക്കലും മുതിരുകയില്ല. സാഹിത്യത്തിലെ ക്ലാസ്സിക്കുകൾ പഠിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ ആ കൃതി സാധാരണരെ എങ്ങനെ ബാധിക്കും എന്ന് അവരുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ചിന്തിക്കാറില്ല. 'യൂട്ടോപ്യ' വായിക്കാം. പക്ഷേ അതിലേക്കുള്ള പാതയേത്? ഇത്തരം വിജ്ഞാനങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുകയും അതിന്ന് ക്രിയാത്മകമായ രൂപം എന്ന നിലയ്ക്ക് അടുത്ത കാൽവെപ്പ് കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് ശരിയായ കഴിവ്. 'ചിന്ത' അമൂർത്തമാണ്. അത് ഒരു 'ഇമേജി'നെ, പലപ്പോഴും അബോധപൂർവ്വമായി, തേടിപ്പോകുന്നു. ഈ 'ഇമേജ്' ചിന്തയെത്തന്നെ പരിമിതപ്പെടുത്തിയെന്നു വരാം. ചിന്തയെ ഒരു മൂശയുടെയോ ഒരു യന്ത്രത്തിന്റെയോ ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെയോ ഇമേജിൽ സങ്കല്പിക്കാം. നിശ്ചലസമൂഹം ഒരു മൂശയുടെ രൂപത്തിൽ ചിന്തയെ കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്നു. പഴയ സ്പാർട്ടൻ സമൂഹത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു 'മൂശ'യുടെ ഇമേജ് കൈക്കൊണ്ട ചിന്തയുടെ ഫലമാണ്. ഇന്നും നടക്കുന്ന മതവിദ്യാഭ്യാസം മുന്നിൽ കാണുന്നത് മൂശയാണ്. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ ആ അച്ചിൽ വാർത്തെടുത്ത് ഒരേ രൂപവും മുദ്രയും കുത്തിവിടുകയെന്നതാണ് അതിന്റെ രീതി. നിഷ്കൃഷ്ടമായ സദാചാരനിയമങ്ങൾ കൊണ്ടു കോട്ട കെട്ടിയ സാമൂഹ്യചിന്തയാണ് ഇതിന്നു പിന്നിലുള്ളത്. യന്ത്രയുഗം മറ്റൊരു തരം മനുഷ്യരെ സങ്കല്പിക്കുന്നു. യന്ത്രത്തിന്ന് ആത്മാവില്ല. കാര്യക്ഷമതയും ഉല്പാദനമൂല്യവുമേ അതിന്നുള്ളു. മുതലാളിത്തസമൂഹം തികച്ചും ഭൗതികമായ ജീവിതദർശനം ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. മനുഷ്യസ്വഭാവം എന്നത് തികച്ചും വിരസമായ ഒരധികപ്പറ്റാണ്. ജീവിതത്തിന്നു ലഘുവും അസങ്കീർണ്ണവുമായ ലക്ഷ്യമേ അവർ കാണുന്നുള്ളു. കൂടുതൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കുക. കൂടുതൽ ഉപഭോഗവസ്തുക്കൾ സമ്പാദിക്കുക. സാമൂഹ്യബന്ധത്തിന്നും ഈ ലക്ഷ്യമേ അവർ കാണുന്നുള്ളു. മനുഷ്യരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ഈയൊരു ബന്ധത്തെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല എന്നതാണ് കാര്യം. സമൂഹത്തിന്റെ സംഘാടകനേതൃത്വം കൈയേറ്റവർക്ക് അനാവശ്യമെന്നു തോന്നുന്ന നാനാവിധം കുണ്ടാമണ്ടികളിൽ അവർ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. ഈ സംഘർഷം 'യന്ത്ര'സങ്കല്പത്തോടു കൂടിയ സമൂഹത്തെ എന്നും അസ്വസ്ഥമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും.

സമൂഹത്തെ ഒരു വൃക്ഷമായി സങ്കല്പിക്കുന്നുവെങ്കിൽ മറ്റു ചില നിഗമനത്തിലാണ് നാം എത്തിച്ചേരുക. കേടുവന്നതോ ഉപയോഗത്തിനു പറ്റാത്തതോ ആയ യന്ത്രത്തെ നന്നാക്കുകയോ വലിച്ചെറിയുകയോ ചെയ്യാം. എന്നാൽ ഒരു മരത്തിന്റെ നില അതല്ല. അതു മുറിച്ചു കളഞ്ഞാൽ ദീർഘകാലത്തെ വളർച്ചയിലൂടെ മാത്രമേ അത്തരത്തിലുള്ള മറ്റൊരു മരം ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. യന്ത്രവും മൂശയും അവ നിർമ്മിക്കുന്ന ആളുടെ ഇച്ഛയ്ക്ക

നുസരിച്ചാണ് രൂപം കൊള്ളുന്നത്. എന്നാൽ വൃക്ഷത്തെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ അതിന്നു നിയതമായ ഒരു സ്വഭാവമുണ്ട്. ജീവനുള്ള വസ്തുക്കളുടെ നിർമ്മാണത്വരത, യന്ത്രത്തിന്റെതിൽ നിന്നു ഭിന്നമാണ്. ശിശു ഒരു യന്ത്രമല്ല. അതിന്നു യന്ത്രത്തെപ്പോലെ ഉല്പാദിപ്പിക്കാനാവില്ല. സഹാനുഭൂതി കൊണ്ടു മാത്രമേ അതു വികസിക്കുകയുള്ളു. കുട്ടികളിൽ കാണുന്ന നിർമ്മാണത്വരത, കല്ലിലും മണ്ണിലും പ്രകാശനം കണ്ടെത്തിയാൽ പോരാ, ജീവനുള്ളവയിലും അതിന്നു പ്രവർത്തനം കിട്ടണം. ചെടിയിലും മൃഗത്തിലും പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്ന് അവസരം കിട്ടുകയും വേണം. അപ്പോഴേ ജൈവപരമായ വളർച്ചയെന്ന പ്രത്യിഭാസവുമായി കുട്ടി ഇണങ്ങിച്ചേരുന്നുള്ളു. യന്ത്രയുഗത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടെ ഊർജ്ജതന്ത്രത്തിന് (Physics) മുമ്പില്ലാത്ത പ്രാമുഖ്യം കൈവന്നു. അതോടൊപ്പം യന്ത്രികമായ വീക്ഷണവും വച്ചുകെട്ടപ്പെട്ടു. ശരീരശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പുതിയ ഒരാശയലോകത്തെയും സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രകൃതിയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് എന്ന തത്വം ഈ പുതിയ ജീവശാസ്ത്രത്തിന്മേലും നിഴൽ വീശി. വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടു വേണം പുതിയ ഒരു ജീവിതാവബോധം വളർത്തിയെടുക്കാൻ. സമുദായത്തെ ഒരു വൃക്ഷമായി സങ്കല്പിക്കുന്നതിൽ അടങ്ങിയ ദർശനത്തിന്റെ അപൂർണ്ണത നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടാതെ പോകരുത്. അതിന്റെ വളർച്ചയിൽ ഇച്ഛാശക്തിക്കോ ബാഹ്യലോകത്തിന്നോ സ്വാധീനമില്ലെന്ന ധാരണ വന്നേക്കും. മനഃശാസ്ത്രം ഇന്നു വികാസം പ്രാപിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിജ്ഞാനശാഖയാണ്. മനുഷ്യന്റെ രാഷ്ട്രീയവും മാനുഷികവും വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ അത്യാവശ്യമായ ഒരു ഘടകമാണ് മനഃശാസ്ത്രം. മനുഷ്യന്റെ കാര്യങ്ങളിൽ നിർമ്മാണപരമായ അംശത്തിന്ന് എന്തെങ്കിലും പ്രാധാന്യമുണ്ടെന്ന കാര്യം അവർ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് ജീവിതത്തെ യാന്ത്രികമാക്കിത്തീർക്കും എന്ന ഭയമാണ് അവർക്കുള്ളത്. അവർക്ക് ഒരു തരം ക്രമീകരണവും ഇഷ്ടമല്ല. ഒരു തരം അനാർക്കിസ്റ്റ് ചിന്തയാണ് അവരെ സ്വാധീനിക്കുന്നത്. പ്രകൃതിയിലേക്കു മടങ്ങുക എന്നതാണ് അവരുടെ മുദ്രാവാക്യം. തോറോവിന്റെ 'വാൾഡെയിൻ' അത്തരമൊരു സങ്കല്പത്തെയാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. എന്നാൽ മനഃശാസ്ത്രപരമായ പുനർനിർമ്മിതി യാന്ത്രികതയല്ല. മനുഷ്യന്റെ 'ആന്തരശക്തിയെത്തന്നെ മെരുക്കിയെടുക്കുന്നതിന്നുള്ള ഉദ്യമമാണത്.

(9) ശിക്ഷ

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമാണ് ശിക്ഷ എന്ന ധാരണയ്ക്ക് നൂറാണ്ടുകളുടെ പഴക്കമുണ്ട്. കുട്ടികൾക്ക് ശിക്ഷ ഒഴിച്ചു കൂടാത്തതാണന്ന ധാരണ അടുത്ത കാലം വരെ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. കഠിനശിക്ഷയുടെ കാര്യത്തിൽ ഇന്നൊരു വിട്ടു

വീഴ്ചയുണ്ട്. എന്നാലും ലഘുവായ ശിക്ഷ കൂടിയേ തീരൂ എന്ന അഭിപ്രായം ഇപ്പോഴും പ്രബലമായി നില്ക്കുന്നു.

ശിക്ഷയെ ശിക്ഷണത്തിൽ നിന്നു പൂർണ്ണമായി മാറ്റി നിർത്തണമെന്ന അഭിപ്രായം ഇന്നും പൂർണ്ണമായി സ്വീകരിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ലഘുവായ ശിക്ഷകളും ആവശ്യമായിവരുന്നു. കുട്ടിയോടു കർശനമായി സംസാരിക്കുന്നത് ഒരു ശിക്ഷയാണ്. തനിക്ക് അക്കാര്യം ഇഷ്ടമല്ലെന്നു പറയുക മറ്റൊരു ശിക്ഷാരീതിയാണ്. കുട്ടിയെ കുറ്റപ്പെടുത്തൽ തന്നെ അവന്നു വലിയ ശിക്ഷയായി അനുഭവപ്പെടും. ഒരു കുട്ടിയെ വാതിലുകളെല്ലാം തുറന്നുവച്ച് ഒറ്റക്കൊരു മുറിയിൽ കൊണ്ടു പോയി ഇരുത്തുക; സ്വഭാവം നന്നായാലേ എഴുന്നേല്ക്കാനും പുറത്തു പോകാനും പാടുള്ളുവെന്നു കല്പിക്കുക. അവൻ കുറച്ചു നേരം കരയും. അതില്പിന്നെ തിരിച്ചുവരും. അപ്പോഴേയ്ക്കും സ്വന്തം തെറ്റ് അവന്നു ബോദ്ധ്യമായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കും. ഇത് ലഘുശിക്ഷയുടെ ഒരു മാതൃകയാണ്. കുട്ടിക്കാവശ്യം പിതാക്കളുടെ വാത്സല്യമാണ്. പിതാവെന്ന നിലക്ക് കർത്തവ്യവും ചുമതലയും പരിപാലിക്കലല്ല, കുട്ടി പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്. വാത്സല്യവും കർത്തവ്യനിർവ്വഹണവും ഒന്നല്ല. കുട്ടിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യവും സമ്പ്രദായവും കൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ആഹ്ലാദമാണ് പിതാക്കൻമാക്കു വാത്സല്യത്തിന്നു കിട്ടുന്ന പ്രതിഫലം. ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത സന്ദർഭങ്ങളിൽ മാത്രം കുട്ടിയെ നിരോധനങ്ങൾ കൊണ്ടു വിലക്കുക. അരുതെന്നു പറയേണ്ടിവരുന്ന ഘട്ടങ്ങളിലും എന്തു കൊണ്ട് എന്നു വിശദീകരിച്ചു കൊടുക്കണം. പരുക്കൻ കളികളിലേർപ്പെടുന്ന കുട്ടിക്ക് ചെറിയ മുറിവോ ചതവോ ഉണ്ടായെന്നു വരാം. അതിൽ അത്ര പരിഭ്രമിക്കാനില്ല. അവന്ന് ലഭിക്കുന്ന ആ പാഠം പിന്നീട് നിരോധനങ്ങളെ ലംഘിക്കാതിരിക്കാൻ പ്രേരണയായിത്തീരും. ഇത്തരം പെരുമാറ്റങ്ങൾ ശീലിച്ചാൽ, കാര്യമായി ശിക്ഷിക്കേണ്ടിവരും വിധം ഗുരുതരമായ തെറ്റുകൾ അവൻ വളരെ ദുർലഭമായി മാത്രമേ ചെയ്യൂ.

കൂട്ടുചേർന്നുള്ള കളിയിൽ ഒരു കുട്ടി മറ്റു കുട്ടികളെ നിരന്തരം ശല്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവനെ ആ സംഘത്തിൽ നിന്നു പുറംതള്ളുക തന്നെ വേണം. മറ്റു കുട്ടികളെ ബുദ്ധിമുട്ടിപ്പിക്കുന്നത് ഒന്നു കൊണ്ടും ശരിയല്ല. സമൂഹജീവിതത്തിൽ അവൻ ഒരു ശല്യക്കാരനായി വളർന്നേക്കും. അതു കൊണ്ട് കർശനമായി കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ട പ്രശ്നമാണത്. വെറും കുറ്റബോധം വളർത്തിയതു കൊണ്ടു മാത്രം കാര്യമാവില്ല. അവന്ന് മറ്റുള്ളവരുടെ കൂട്ടുകെട്ടിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന ആഹ്ലാദം നിഷേധിക്കുക തന്നെ വേണം.

പഴയ മട്ടിലുള്ള വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പരിഗണിക്കാതിരുന്ന പല ഘടകങ്ങളും ഈ പുതിയ അച്ചടക്കരീതിയിൽ പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കുട്ടി ചീത്തയായി പെരുമാറുന്നതിന്റെ ഒരു

കാരണം അവന്റെ അനാരോഗ്യമാവാം. അച്ചടക്കം പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിന്നു തന്ത്രങ്ങളും സാമർത്ഥ്യങ്ങളും വേണം. അനുനയവും പ്രശംസയും പ്രയോജനപ്പെടുത്തണം. എന്നാൽ സർവ്വപ്രധാനമായ കാര്യം ക്ലാസ്സിൽ ഭൂരിപക്ഷം നല്ല നിലയിൽ പെരുമാറുന്നുവെന്നതത്രേ. 'പൊതുജനാഭിപ്രായം' എന്നത് കുട്ടികളുടെ ലോകത്തിലും പ്രബലമായി നില്ക്കുന്നു. പൊതുവെ ആദരിക്കപ്പെടുന്ന പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന്ന് താൻ എതിരാണെന്നു തോന്നിക്കാതിരിക്കാൻ അവൻ പൊതുനിർദ്ദേശങ്ങൾക്കു വഴങ്ങുന്നു. ശരിയായ കാര്യങ്ങൾ ശരിയായ രീതിയിൽ പഠിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ കുട്ടികൾ അതു പഠിക്കുന്നതിന്ന് ഇഷ്ടപ്പെടും. ചെറുപ്രായത്തിൽ ഭക്ഷണത്തിന്റെയും ഉറക്കത്തിന്റെയും കാര്യത്തിൽ പിതാക്കൾ ചെയ്യുന്ന തെറ്റ് പഠിപ്പിന്റെ കാര്യത്തിലും ആവർത്തിക്കാനിടയുണ്ട്. കുട്ടിക്കു നേട്ടമുണ്ടാക്കുന്ന ഭക്ഷണവും ഉറക്കവും അവന്നു വേണ്ടി ചെയ്യുന്നുവെന്ന ധാരണയുണ്ടാക്കുന്നതിന്നു പകരം അച്ഛനമ്മമാർക്കു വേണ്ടി ചെയ്യുന്ന ഒരു ത്യാഗം എന്ന മനോഭാവം വളർത്താറുണ്ട്. അസ്ഥാനത്തുള്ള താലോലത്തിന്റെ ഫലമാണത്. പഠിപ്പിന്റെ കാര്യവും ഇതുതന്നെ. മുതിർന്നവർക്കു വേണ്ടി താൻ ചെയ്യുന്ന ഒരാനുകൂല്യമാണ് പഠിപ്പ് എന്ന മട്ടിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ അവൻ സമീപിക്കാനിടയാവുന്നു. കുട്ടിക്ക് രോഗമൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ അവന്റെ മുമ്പിൽ ഭക്ഷണം വച്ചു കൊടുക്കുക. തിന്നില്ലെങ്കിൽ തിന്നേണ്ട എന്ന നില മുതിർന്നവർ കൈക്കൊള്ളണം. വിശക്കില്ലേ എന്ന ഉൽക്കണ്ഠയ്ക്ക് സ്ഥാനമില്ല. വിശക്കുമ്പോൾ അവൻ തനിയേ ഭക്ഷണം തേടിയെത്തും. അതേ പോലെ പഠിക്കുന്നതിന്നു വിസമ്മതം കാണിക്കുന്നവനെ അതിന്നായി നിർബന്ധിക്കരുത്. പക്ഷേ പഠിക്കാനുള്ള സമയം മറേറതു കാര്യത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നതും അതേക്കാൾ വിരസമാണെന്നു തോന്നത്തക്ക സാഹചര്യം ഒരുക്കിക്കൊടുക്കുക. മറ്റു കുട്ടികൾ പഠിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ അവന്നും ആശ തോന്നും. അപ്പോൾ ടീച്ചർ അവന്നു വേണ്ടി ചെയ്യുന്ന ഒരു ആനുകൂല്യം എന്ന മട്ടിൽ രംഗത്തിലേക്കു വരണം. ശിശുവിദ്യാലയങ്ങളിൽ വിശാലമായ ഓരോ മുറി ശൂന്യമായിട്ടുണ്ടാവണം എന്ന് റസ്സൽ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. പഠിക്കുന്നതിന്നു സ്വയം താല്പര്യം കാണിക്കാത്ത കുട്ടിയെ ആ മുറിയിൽ ഒറ്റയ്ക്കു വിടുക. അന്നു പിന്നെ തിരിച്ചു ക്ലാസ്സിലേക്കു വരാൻ സമ്മതിക്കരുത്. അവിടെ കഴിച്ചു കൂട്ടുന്നതിലുള്ള ബോറടി അവനെ പഠിപ്പിൽ തല്പരനാക്കിക്കൊള്ളും. തെറ്റിന്നുള്ള ശിക്ഷ കുറ്റവാളി ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതാവരുത്. ഇഷ്ടപ്പെടാത്തത് ആവുകയും വേണം.

ചെറിയ കുട്ടികളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിൽ പ്രശംസയും അധിക്ഷേപവുമാണ് ഏറ്റവും വലിയ രണ്ട് ഉപകരണങ്ങൾ. പ്രശംസയേക്കാൾ വലിയ ഒരാനുകൂല്യവും ഇല്ല. കുറ്റപ്പെടുത്തലിനേക്കാൾ വലിയ ശിക്ഷയും ഇല്ല. നമുക്കു ബഹുമാനമുള്ള

വരിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന പ്രശംസ നമ്മെ സംബന്ധിച്ചും വളരെ വിലപ്പെട്ടതാണല്ലോ. പ്രശംസയും അധിക്ഷേപവും ഇല്ലാതെ വിദ്യാഭ്യാസം സാദ്ധ്യമല്ല. പക്ഷേ വളരെ കരുതലോടെ ഉപയോഗിക്കേണ്ട ഉപകരണങ്ങളാണ് ഇവ. ഒരു കുട്ടിയെ മറ്റൊരു വനുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അധിക്ഷേപിക്കരുത്. നീ മറ്റവനേക്കാൾ നന്നായി ചെയ്തുവെന്നോ മറ്റവൻ നിന്നെപ്പോലെ വികൃതി കാട്ടാറില്ല എന്നോ പറയരുത്. പുച്ഛവും അസൂയയും അങ്കുരിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് അതു കാരണമാകും. അധിക്ഷേപം ആവുന്നതും ഒഴിവാക്കാൻ നോക്കണം. പ്രശംസയേക്കാൾ ദുർലഭമാവണം അത്. സ്വതേ നല്ല പെരുമാറ്റക്കാരനായ കുട്ടിയിൽ നിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാതെ സംഭവിച്ച വ്യതിയാനമാണ് ആ തെറ്റ് എന്നു തോന്നിക്കും വിധത്തിലാവണം അധിക്ഷേപം. തെറ്റ് എന്തെന്നും ശിക്ഷ എന്തെന്നും കുട്ടിക്കു മനസ്സിലാവും വിധം രണ്ടും വ്യവച്ഛേദിച്ചിരിക്കണം. ശിക്ഷയിൽ നിന്നു വിചാരിച്ചഫലം കണ്ടാൽ പിന്നെ അതു തുടരുവാൻ പാടില്ല. അതേപോലെ അതിസാധാരണമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയെ പ്രശംസിക്കുന്നതിലും അർത്ഥമില്ല. എന്തെങ്കിലും ഒരു ധീരത കാണിച്ചാൽ, ഒരു പുതിയ വൈദഗ്ധ്യം ആർജ്ജിച്ചാൽ——നൈതികബോധത്തെ ആസ്പദിച്ച് നിസ്വാർത്ഥമായ എന്തെങ്കിലും കർമ്മം ചെയ്താൽ——കുട്ടി അഭിനന്ദനം അർഹിക്കുന്നു. അസാധാരണമായ ഒരു കാര്യം നിർവ്വഹിച്ചാൽ പ്രശംസിക്കുകയെന്നത് വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം ആവശ്യമാണ്. പ്രയാസമേറിയ കൃത്യങ്ങൾക്കു പ്രശംസ കൊണ്ടു പ്രതിഫലം ലഭിക്കുകയെന്നത് ചെറുപ്പത്തിന്റെ ഏറ്റവും ആഹ്ലാദകരമായ അനുഭവമാണ്. പ്രശംസ നേടുകയെന്നത് പ്രധാനലക്ഷ്യമാക്കി മാറ്റരിക്കൂടാ. അത് ശക്തിയേറിയ ഒരു കർമ്മപ്രചോദനം ആവുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല.

കുട്ടിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ക്രൗര്യം മുതലായ വാസനകളെ ശിക്ഷ കൊണ്ടു തിരുത്താമെന്നു കരുതുന്നത് അബദ്ധമാണ്. 'ശിക്ഷ'യ്ക്ക് അതിൽ ഒരു പങ്കും വഹിക്കാനില്ല എന്നു പറയുന്നില്ല. ചികിത്സയുടെ വളരെ ചെറിയ ഭാഗമേ ആവുന്നുള്ളൂ 'ചികിത്സ.' മൃഗങ്ങളുടെ നേരെ ക്രൂരത കാണിക്കുമ്പോൾ കുട്ടികളെ അപ്പോൾത്തന്നെ വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങൾ നല്കി അതിൽ നിന്നു വിരമിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. അതിന്നു പകരം, മൃഗങ്ങളെ വേദനിപ്പിച്ചതിന്നു കുട്ടിയെ വേദനിപ്പിക്കുകയെന്നത് നല്ല രീതിയല്ല. താൻ ജന്തുവിനെ ദ്രോഹിക്കുന്നതു കണ്ടുപിടിച്ചു പോയതാണ് ആകെയുള്ള പിശക് എന്ന ബോധമേ അതു മൂലം കുട്ടിയിൽ വളരുകയുള്ളു. ഈ ദ്രോഹസ്വഭാവത്തിന്റെ ആരംഭം തന്നെ നാം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജീവനെക്കുറിച്ചുള്ള ആദരവ് കുട്ടിയിൽ പാകി മുളപ്പിക്കണം. ദ്രോഹകാരിയായ തേളിനെ കൊല്ലുന്നതു പോലും കുട്ടി കാണാതിരിക്കട്ടെ. അതു സാദ്ധ്യമാവാത്ത സന്ദർഭങ്ങളിൽ, അതിനെ എന്തിന്നു

കൊന്നുവെന്നു വിശദമായി വിവരിച്ചു കൊടുക്കണം. ഒരു കുട്ടി തന്നേക്കാൾ ചെറിയ കുട്ടിയുടെ നേരെ നിർദ്ദയമായി പെരുമാറിയാൽ അവനോടും അതേ പോലെ പെരുമാറുക. അവൻ പ്രതിഷേധിക്കും. എന്തു കൊണ്ട് അങ്ങനെ പെരുമാറിയെന്ന് അവന്നു വിവരിച്ചു കൊടുക്കുക. മറ്റുള്ളവർക്കും തന്നെപ്പോലെ വികാരങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നത് നൈതികശിക്ഷണത്തിന്റെ ഒരു മുഖ്യഭാഗമാണ്.

ആരംഭത്തിൽ, ചെറിയ നിർദ്ദയത്വത്തിൽ, തുടങ്ങിക്കൊണ്ടു മാത്രമേ ഇത്തരത്തിൽ കുട്ടിയെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ വയ്ക്കൂ. മറ്റുള്ളവർക്കു വരുത്തുന്ന ചെറിയ ദ്രോഹങ്ങൾ മാത്രമേ അതേപടി അവനിലും പകർത്തുന്നതിന്നു കഴിയുകയുള്ളു. ഇതൊരു ശിക്ഷയാണെന്ന നിലയ്ക്കല്ല, ഒരു അനുഭവപാഠമാണെന്ന നിലയ്ക്ക് വേണം അങ്ങനെ ചെയ്യുവാൻ.

സദാചാരപാഠങ്ങൾ മതസൂക്തം പോലെ ഉരുവിട്ടു പഠിച്ചതു കൊണ്ട് ഒരു കാര്യവുമില്ല. ഒരു പ്രത്യേകസാഹചര്യത്തിൽ നിന്നു മൂർത്തരൂപത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന നൈതികപാഠമാണ് കുട്ടിയിൽ സ്ഥായിയായി നിലനില്ക്കുക. അതേ തരത്തിലുള്ള മറ്റൊരു സന്ദർഭം വന്നാൽ അവൻ സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ മുമ്പത്തെപ്പോലെ പ്രവർത്തിച്ചു കൊള്ളും. ഒരു പൊതുതത്വമെന്ന നിലയ്ക്ക് ആരംഭിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് നിശ്ചിതത്വമുള്ള ഒരു സംഭവത്തിൽ നിന്നു തുടങ്ങുകയാണ്. 'ധീരനാവുക', 'ദയവാനാവുക', 'സത്യസന്ധനാവുക' എന്നെല്ലാം ഗുളികപ്രായത്തിൽ നല്കുന്ന ഉപദേശത്തിന്ന് പ്രായോഗികമായ പ്രസക്തിയൊന്നുമില്ല. താദൃശമായ ഒരു കൃത്യം ചെയ്തുകണ്ടാൽ 'മിടുക്കൻ' എന്ന് അഭിനന്ദിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. തന്റെ കളിക്കോപ്പ് അനുജത്തിക്കു നല്കിയാൽ 'ദയയുള്ളവൻ' എന്ന അഭിനന്ദനം നല്കാൻ മടിക്കേണ്ട.

കുട്ടിയിലുള്ള ക്ര�ൗര്യം എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും നിയന്ത്രിക്കാനാവുന്നില്ലെങ്കിൽ അത് ഒരു മനോരോഗമായി കണക്കാക്കുകയും അടിയന്തരപരിഗണനയ്ക്ക് അതു വിഷയമാക്കുകയും വേണം. അസുഖകരമായ നിലയിൽ താനെത്തിയതായി തോന്നിക്കും വിധം ശിക്ഷ നല്കുകയും ആവശ്യമാണ്. വീട്ടുജന്തുക്കളിൽ നിന്നും മറ്റു കുട്ടികളിൽ നിന്നും അവനെ ഒട്ടൊന്ന് അകറ്റി നിർത്തണം. അവനോട് ഇടപഴകുന്നത് സുരക്ഷിതമല്ലെന്നു മറ്റു കുട്ടികൾക്കു പറഞ്ഞു കൊടുക്കണം. അവൻ കാണിക്കുന്ന ക്രൂരത അവന്റെ നേരെയാണ് പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതെങ്കിൽ എങ്ങനെയിരിക്കുന്നുവെന്ന് അവന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കണം. ക്രൗര്യത്തിന്റെ പേരിൽ തനിക്കൊരു ദൗർഭാഗ്യം വന്നിരിക്കയാണെന്നും അതു ഭാവിയിൽ വരാതിരിക്കാനാണ് മുതിർന്നവർ പരിശ്രമിക്കുന്നതെന്നും അവന്നു തോന്നണം.

ശാരീരികമായ പീഡാനുഭവം ഉണ്ടാക്കുന്ന ശിക്ഷകൾ (ഉദാ: അടിശിക്ഷ) എത്ര മാത്രം സമീചീനമാണ്? ലഘുവായ അടിശിക്ഷ വലിയ വിപത്തൊന്നും വരുത്തിവക്കില്ല. എന്നാൽ അതിന്റെ പ്രയോജനം സംശയാസ്പദമാണ്. കഠിനമായ തോതിൽ ദേഹപീഡ നല്കുന്നത് ക്രൗര്യവും മൃഗീയതയും ഉണ്ടാക്കുകയേയുള്ളൂ. തനിക്കു ശിക്ഷ നല്കുന്നവരുടെ നേരെ സ്ഥിരമായ വിദ്വേഷം കുട്ടി പുലർത്തുന്നില്ല എന്നതു നേരു തന്നെ. എന്നാൽ ദേഹശിക്ഷ പതിവായി അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നാൽ പ്രകൃതിയുടെ ഒരു ഭാഗമെന്ന നിലയ്ക്ക് കുട്ടി അത് അംഗീകരിക്കും. സ്വാധികാരം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്ന് മറ്റുള്ളവരിൽ കായികമായ പീഡ നല്കുന്നത് ശരിയാണെന്നും ന്യായമാണെന്നും ഉള്ള തോന്നൽ അതു നിമിത്തം ഉണ്ടാവും. ഭാവിയിൽ സമൂഹത്തിന്റെ നിയന്ത്രണാധികാരം കൈയേല്ക്കാൻ ഇടയുള്ളവർ ഈ മനോഭാവത്തോടെ വളരുന്നത് ശരിയല്ല. ആപല്ക്കരം കൂടിയാണ്. പിതാക്കളും സന്തതികളും അദ്ധ്യാപകരും ശിഷ്യരും തമ്മിൽ വളർന്നു വരേണ്ട തുറന്ന ബന്ധവും വിശ്വാസവും അത് ഇല്ലാതാക്കും. ഒരു ആധുനികപിതാവിന്ന്, മകൻ താനില്ലാഞ്ഞാൽ എന്തെല്ലാം ചെയ്യുമോ അതൊക്കെ തന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിലും ചെയ്യുന്നുവെന്നതാണ് ചാരിതാർത്ഥ്യം നല്കുക. ഈ നിരങ്കുശത്വമാണ് യഥാർത്ഥമായ സ്വാതന്ത്ര്യം. തന്റെ മുന്നിൽ വച്ചു ചെയ്യാൻ മടിക്കുന്നത് താനില്ലാത്തപ്പോഴും ചെയ്യില്ല എന്നതാണ് ഈ 'നിരങ്കുശത്വ'ത്തിന്നർത്ഥം. അല്ലാതെ എന്തും കാട്ടുമെന്നല്ല. കുട്ടിയുടെ യഥാർത്ഥസ്നേഹം സമ്പാദിക്കുകയെന്നതാണ് മഹത്തായ ജീവിതസമ്പാദ്യം. നമ്മുടെ മുത്തച്ഛന്മാർക്ക് ഇതു നേടാൻ കഴിഞ്ഞിരിക്കയില്ല. അച്ഛനമ്മമാരെ സ്നേഹിക്കുകയെന്നത് അവരുടെ കർത്തവ്യമാണ് എന്നാണ് അവർ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിച്ചത്. ആ കർത്തവ്യനിർവ്വഹണം അവർക്കു തീരെ അസാദ്ധ്യമായിത്തോന്നിയിരിക്കണം. സ്നേഹത്തെ കർത്തവ്യത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ, ആജ്ഞാപനത്തിലൂടെ നേടാമെന്നു ധരിക്കുന്നത് അബദ്ധമാണ്. അതോടെ അതൊരനുഭൂതി അല്ലാതായിത്തീരുന്നു. അതോടെ മനുഷ്യബന്ധങ്ങൾ ക്രൂരവും പരുക്കനും കല്പിച്ചതും ആയിത്തീരുന്നു. ശിക്ഷയിലൂടെ കർത്തവ്യം പഠിപ്പിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു അന്നത്തെ സമീപനം. ഒരു സ്ത്രീയുടെ നേരെ കൈ ഉയർത്താൻ സംശയിക്കുന്നവർ, നിസ്സഹായനും നിരാധാരനുമായ ശിശുവിന്റെ നേരെ കൈ ഉയർത്തുന്നതും കഠിനമായ കായികശിക്ഷയ്ക്ക് അവനെ വിധേയനാക്കുന്നതും ആശ്ചര്യകരമായിത്തോന്നും. 'കർത്തവ്യ'ത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധമാണ് ഇതിന്റെ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ചത്. ഇക്കഴിഞ്ഞ ഒരു ശതവർഷത്തിനിടയിൽ ഭാഗ്യവശാൽ ശിശുക്കളുടെ നേരെയുള്ള പിതാക്കളുടെ മനോഭാവത്തിൽ പരിവർത്തനം വന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ മാറിയ ബന്ധം, ശിക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങളിലും മാറ്റം വരുത്തി. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ വന്ന ഈ

പുതിയ ആശയം ജീവിതത്തിന്റെ മറ്റു മണ്ഡലങ്ങളിലേക്കും പരക്കുമെന്നു നമുക്കാശിക്കുക.

(10) സത്യസന്ധത

നൈതികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചുമതലകളിൽ സുപ്രധാനമായ ഒന്നാണ് സത്യസന്ധതയിലുള്ള പരിശീലനം. വാക്കിൽ സത്യസന്ധത ആവശ്യം തന്നെ. എന്നാൽ അതേക്കാളും പ്രധാനമാണ് വിചാരത്തിലുള്ള സത്യസന്ധത. ജീവിതത്തിൽ കളവു പറഞ്ഞേ തീരൂ എന്നു വരുന്ന ദുർലഭം ചില സന്ദർഭങ്ങളും ഉണ്ടാവാം. എന്നാൽ കളവിനെ സത്യമാണെന്നു സ്വയം ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തിയ ശേഷം ആ കളവ് ആവർത്തിക്കുന്നതാണ് ഏറ്റവും വലിയ തെറ്റ്. കളവു പറയാൻ നിർബന്ധിതമായിത്തീരുന്ന സന്ദർഭം ഭീതിയിൽ നിന്നുണ്ടാവുന്നതാണ്. ശക്തിക്ക് ആധിപത്യമില്ലാത്ത സമൂഹത്തിൽ ഭീതിയും വളരെ കുറയും.

ഭീതിയിൽ നിന്നാണ് അസത്യം ജന്മമെടുക്കുന്നത്. നിർഭയനായി വളരുന്ന ശിശു പൊതുവെ സത്യസന്ധനായിരിക്കും. സദാചാരബോധമല്ല ഒരു ശിശുവിനെ സത്യസന്ധനാക്കുന്നത്. സ്വാഭാവികഗതിയിൽ അസത്യത്തിൽ അവന്റെ ശ്രദ്ധ പതിയുകതന്നെയില്ല. വിവേകപൂർവ്വം, സ്നേഹിച്ചു വളർത്തുന്ന കുട്ടികളുടെ നോട്ടത്തിൽ പോലും നിർഭയത്വം കാണാം. അവർ അപരിചിതന്മാരോടു പോലും നിർഭയനായി പെരുമാറും. എപ്പോഴും ശകാരവും 'അരുതായ്മ'കളും കേട്ടു വളരുന്ന, സ്നേഹം ലഭിക്കാതെ പോയ, കുട്ടികളിലാണ് അസത്യവാസന അധികവും കാണുക. കളവു പറയാൻ ഒരു കുട്ടിക്ക് ഒരിക്കലും തോന്നില്ല. മുതിർന്നവരുടെ ഭീഷണിയിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടാനുള്ള ശ്രമത്തിലെ 'കണ്ടുപിടിത്തം' മാത്രമാണ് കളവുപറയൽ. സത്യം പറയുന്നത് ആപല്ക്കരമാണെന്ന തോന്നൽ മുതിർന്നവർ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ കളവ് എന്ന ഒരവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് കുട്ടി ചിന്തിക്കുമായിരുന്നില്ല.

കുട്ടി സത്യസന്ധനായി വളരണം എന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന രക്ഷിതാവ് സ്വയം ചില മുൻകരുതലുകൾ എടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. കുട്ടികളുടെ ഓർമ്മശക്തി ചില പ്രത്യേകതരത്തിൽ പെട്ടതാണ്. ഏതെങ്കിലും കാര്യത്തിന്റെ ഉത്തരം അവർക്കറിയാമെന്നു നമുക്കു ബോദ്ധ്യമുണ്ടെങ്കിലും അവർ അത് ഓർത്തിരിക്കണമെന്നില്ല. അവരുടെ സമയബോധവും അവ്യക്തമാണ്. നാലു വയസ്സുള്ള ഒരു കുട്ടിക്ക് ഏതാനും മണിക്കൂർ മുമ്പും തലേ ദിവസവും ഒരാഴ്ച മുമ്പും ഒരു പോലെയാണ്. ഉത്തരമറിയാത്ത കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചോദിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ സ്വരത്തിൽ നിന്ന് എന്തുത്തരമാണ് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതെന്ന് അനുമാനിച്ച് 'ഉവ്വെ'ന്നോ 'അല്ല' എന്നോ ഉത്തരം പറയും. നാടകത്തിൽ കഥാപാത്രം തന്നെയാണ് താനെന്ന ധാരണയിൽ നടൻ സംസാരിക്കു

ന്നു. പിന്നിൽ അടുയ്ക്കളക്കടുത്ത് ഒരു നരിയുണ്ടെന്ന് ഒരു കുട്ടി കാര്യമായിത്തന്നെ പറയുമ്പോഠ ഈ നാടകീയതാദാത്മ്യം തന്നെയാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. കളി കാര്യമാണെന്നു ധരിക്കാൻ ചിലപ്പോഠ ഇട വരുന്നു. ഈ കാരണങ്ങഠ കൊണ്ട് ഒരു കുട്ടിയുടെ അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങഠ വസ്തുതാപരമായി അസത്യമാണെന്നിരുന്നാലും വഞ്ചനയുടെ നേരിയ ഉദ്ദേശം പോലും അതിൽ ഉണ്ടാവില്ല. മുതിർന്നവർ എന്തിന്നും കഴിവുള്ളവരാണെന്നും അവർ വഞ്ചിക്കപ്പെടുകയെന്നത് അസംഭാവ്യമാണെന്നും കുട്ടികഠ കരുതുന്നു. താനില്ലാത്ത സന്ദർഭത്തിൽ എന്തുണ്ടായി എന്നു കുട്ടികഠ ചോദിക്കും. എനിക്കറിയില്ല എന്ന മുതിർന്നവരുടെ ഉത്തരം അവനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തില്ല. മുതിർന്നവർ കാര്യങ്ങഠ അറിയുന്നതെന്തും എവ്വിധമാണെന്നോ ആ അറിവിന്ന് ക്ലിപ്തതയുണ്ടെന്നോ അവന്നറിയില്ല. കുട്ടികളുമായി ഇടപെടുമ്പോഠ സൗമ്യവും ക്ഷമാപൂർവ്വവുമായ സമീപനം വേണം. അതോടൊപ്പം നിശ്ചയദാർഢ്യവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ശിക്ഷയിലൂടെയല്ല ഉറച്ച രീതിയിൽ കൈകാര്യം ചെയ്തു കൊണ്ടാണ് കുട്ടികളിൽ സത്യസന്ധത വളർത്തേണ്ടത്.

കുട്ടികഠ കളവു പറയാൻ ശീലിക്കരുത് എന്നു നിർബന്ധമാണെങ്കിൽ മുതിർന്നവർ അവരോടു നീക്കുപോക്കില്ലാതെ സത്യസന്ധത പാലിക്കണം. കുട്ടികളോടു കളവു പറയരുതെന്ന് ഉപദേശിക്കുകയും അവരോടു സത്യസന്ധമായല്ലാതെ പെരുമാറുകയും ചെയ്താൽ നമുക്ക് അവരുടെ പേരിലുള്ള ധാർമ്മികാധികാരം നഷ്ടപ്പെടുന്നു. കുട്ടികളോട് സത്യസന്ധരായിരിക്കുക എന്നത് പുതിയ ഒരാശയമാണ്. തങ്ങഠ ശിശുക്കളെ അപേക്ഷിച്ച് സമുന്നതമായ പദവിയിൽ ഉള്ളവരാണെന്ന നിലയ്ക്ക് അവരുമായി പെരുമാറരുത്. കുട്ടികഠക്ക് നിങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ നന്നായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും.

കുട്ടികളോടുള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽ കാണിക്കാറുള്ള മറ്റൊരു അസത്യാവസ്ഥയുണ്ട്. കുട്ടികഠക്കു ശിക്ഷ നല്കുമെന്ന്, സംഗതിവശാൽ ഭീഷണിപ്പെടുത്തേണ്ടി വരുന്നുവെന്നിരിക്കട്ടെ. എങ്കിൽ നിങ്ങഠ കൊടുക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്ന ശിക്ഷ മാത്രമേ പറയാൻ പാടുള്ളു. ഭീഷണിപ്പെടുത്താതിരിക്കുകയാണ് ഉത്തമം. ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയാണെങ്കിൽ അതു നടപ്പിലാക്കുന്നതിന്ന് ഒട്ടും ശങ്കിക്കരുത്. ഒരു കാര്യം വീണ്ടും ചെയ്താൽ കൊന്നു കളയും എന്നു ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയെങ്കിൽ കൊല്ലുക തന്നെ വേണം എന്നർത്ഥം. അതല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളെ അവന്ന് ഒരു വിലയും ഉണ്ടാവില്ല. തക്കതായ കാരണമുണ്ടെങ്കിലല്ലാതെ ഒന്നിന്നും നിർബന്ധിക്കരുത്. ഒരു തവണ നിർബന്ധം കാണിച്ചാൽ ആ നിർബന്ധം തുടരുകയും വേണം. മുതിർന്നവർ കുട്ടികളെ പല തരത്തിലും ഭീഷണിപ്പെടുത്താറുണ്ട്. പോലീസുകാരൻ പിടിച്ചു കൊണ്ടു പോകുമെന്നും പിച്ചക്കാരൻ തട്ടിക്കൊണ്ടു

പോകുമെന്നും മറ്റും മറ്റും പേടിപ്പെടുത്താറുണ്ട്. ഇതവരുടെ ഞരമ്പുകളിൽ ഭീതി കുത്തിവക്കുന്നു. മുതിർന്നവരുടെ ലോകത്തിൽ അവിശ്വാസം തോന്നുന്നതിന്നു മാത്രമേ ഈ പേടിപ്പെടുത്തൽ പര്യാപ്തമാവുകയുള്ളു. ഏതെങ്കിലും കാര്യം അരുതെന്നു നിർബന്ധം കാണിച്ചാൽ അതിൽ പ്രതിഷേധിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ലെന്നു കുട്ടിക്കു ബോദ്ധ്യം വരണം. അവൻ പിന്നെ അനുസരിച്ചു കൊള്ളും. പക്ഷേ തക്കതായ കാരണമില്ലാതെ നിർബന്ധിക്കരുതെന്നതും പ്രധാനമാണ്.

കുട്ടികളുടെ മുമ്പിൽ നിർജ്ജീവവസ്തുക്കളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോഴും അവ ജീവനുള്ളതാണെന്ന മട്ടിൽ നാം പെരുമാറാറുണ്ട്. ഇതു തികച്ചും അസംബന്ധമാണ്. കുട്ടി വീണാൽ നിർജ്ജീവമായ 'വികൃതിനില'ത്തെ ശകാരിക്കുകയും തല്ലുകയും ചെയ്യുക സാധാരണമാണല്ലോ. ഏറ്റവും സ്വാഭാവികവും പ്രകൃതിക്കനുസൃതവുമായ അച്ചടക്കത്തെ ഇതു നശിപ്പിക്കുന്നു. അവനെ സ്വതന്ത്രമായി വിടുക; നിർജ്ജീവങ്ങളായ വസ്തുക്കളെ സാമർത്ഥ്യം കൊണ്ടു വശത്താക്കാമെന്നും കോപിച്ചും പീഡിപ്പിച്ചും അല്ല ഇതു സാധിക്കേണ്ടതെന്നും അവൻ പഠിക്കുന്നു. മനുഷ്യശക്തിയുടെ പരിമിതി മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നും പ്രകൃതിയുമായി ഇടപെടുന്നതിനും വൈദഗ്ധ്യം നേടുന്നതിന്നും ഈ അറിവ് പ്രചോദകമായിത്തീരും.

ജിജ്ഞാസയെ അടിച്ചമർത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ കുട്ടിയുടെ മനോലോകം വളർച്ചയറ്റതായിത്തീരും. അതു സംഭവിച്ചില്ലെങ്കിൽ എണ്ണമറ്റ ചോദ്യങ്ങൾ കുട്ടിക്കു ചോദിക്കാനുണ്ടാവും. ചില ചോദ്യങ്ങൾ ബുദ്ധിപൂർവ്വമാവും. ചിലത് തനി വങ്കത്തമായും തോന്നിയേക്കാം. മറ്റു ചിലപ്പോൾ അസുഖകരമായ ചോദ്യമാവും ഉയരുക. ചോദ്യം ഏതു തരവുമാവട്ടെ, നിങ്ങളുടെ ഉത്തരം സത്യസന്ധമായിരിക്കണം. 'നിനക്കതു മനസ്സിലാവില്ല' എന്ന ഉത്തരം ശരിയായ സമീപനമല്ല. ചിലതൊന്നും പറഞ്ഞു കൊടുത്താൽ കുട്ടിക്കു മനസ്സിലാവില്ലെന്നതു വസ്തുതാപരമായ സത്യം തന്നെ. കുറച്ചു കൂടി കാര്യങ്ങൾ പഠിച്ചാൽ അവനത് എളുപ്പം മനസ്സിലായിക്കൊള്ളും എന്ന നിലയിൽ വേണം അത്തരം ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നല്കാൻ. അവന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതിനേക്കാൾ കുറച്ചധികം പറഞ്ഞു കൊടുക്കുകയാണ് നല്ലത്. അവന്റെ ധാരണയേക്കാൾ കുറച്ചേ കിട്ടിയുള്ളു എന്നത് അവനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുകയില്ല. അവന്നും മനസ്സിലാവാത്ത ഭാവങ്ങൾ അവന്റെ ജിജ്ഞാസയെ ഉത്തേജിപ്പിക്കും. ബുദ്ധിപരമായ അഭിലാഷങ്ങൾ വളർത്തും.

നിങ്ങളുടെ പെരുമാറ്റം സത്യസന്ധമാണെങ്കിൽ അതു നിങ്ങളിലുള്ള കുട്ടിയുടെ വിശ്വാസം വളർത്തുകയേയുള്ളു. സ്വന്തമായി അതിശക്തമായ അഭിലാഷം കുട്ടിയെ മറ്റൊരു വഴിക്കു പിടിച്ചു വലിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ പറയുന്നതു വിശ്വ

സിക്കുവാനാണ് അവന്നിഷ്ടം. നിങ്ങളുടെ സത്യസന്ധത യിൽ ചെറിയ ഒരനുഭവജ്ഞാനം ഉണ്ടാവുമ്പോഴേ നിങ്ങളെ അവൻ കൂടുതൽ വിശ്വസിക്കും. അതിന്നു പകരം, പറഞ്ഞതു കേട്ടില്ലെങ്കിൽ ഇന്നതാവും ഫലം എന്നു നിരന്തരം ഭീഷണിപ്പെടു ത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ നിങ്ങളേ അവന്നു കൂടുതൽ കൂടുതൽ അ സ്വീകാര്യനായിത്തീരും. ആ വഴിയിലൂടെ നടന്നാൽ മുള്ളു തറ ക്കും എന്നു വിലക്കുമ്പോഴേ മുള്ളെടുത്തു കാട്ടിക്കൊടുക്കണം. അപ്പോഴേ ഭീഷണിയുടെ രീതിയിലല്ല വസ്തുജ്ഞാനത്തിന്റെ രീതിയിലാണ് അവനതു ഉൾക്കൊള്ളുക.

നാമിന്നു ജീവിക്കുന്നത് അസംബന്ധങ്ങളുടെയും കപട നാട്യങ്ങളുടെയും ലോകത്താണ്. ഈ അസംബന്ധവും കാപ ട്യവും ശീലിപ്പിക്കാതെ വളർത്തിയെടുത്ത കുട്ടി, സമൂഹം ബഹു മാന്യമെന്നു കല്പിച്ചു പോന്ന പലതിലും അസുഖം ഭാവിക്കും. പുച്ഛം തോന്നിയേക്കും. പുച്ഛം ഒരു നല്ല സ്വഭാവമല്ല. കാപട്യം നിറഞ്ഞ സമുദായത്തിൽ സത്യസന്ധത പലപ്പോഴും ഒരു ഭാരവും പ്രതിബന്ധവും ആയിത്തോന്നും. അവിടെ നിർഭ യനായിത്തീരുകയെന്നതാണ് വലിയ നേട്ടം. കുട്ടി നീതിജ്ഞ നും നിഷ്കപടനും ആത്മാഭിമാനിയും ആയിത്തീരണം എന്നു നാം അഭിലഷിക്കുന്നു. ആത്മാഭിമാനവും സ്വഭാവശുദ്ധിയും ഒരു നല്ല മനുഷ്യന്നു വേണ്ട ഗുണങ്ങളത്രെ. അതു രണ്ടുമുള്ള വന്ന് സത്യസന്ധതയുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു വ്യതിചലിക്കാ നാവുകയില്ല.

(11) സ്നേഹവും സഹാനുഭൂതിയും

(ബർട്രണ്ട് റസ്സലിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസചിന്തകളെ മുൻ നിർത്തി ശിശുമനസ്സിനെക്കുറിച്ച് ഒരന്വേഷണം)

ലാളനാൽ ബഹവോ ദോഷാഃ
താഡനാൽ ബഹവോ ഗുണ

എന്ന ചൊല്ല് മുതിർന്നവരുടെ ശിശുമനസ്സിനെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞതയുടെ വിളംബരമായി ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നു. ഇത് ഈ നാട്ടിന്റെ മാത്രം അജ്ഞതയല്ല. ദണ്ഡനത്തിന്നുള്ള ചൂരൽ ഉപേക്ഷിക്കുന്നത് കുഞ്ഞിനെ ചീത്തയാക്കലാവും എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു ചൊല്ലുണ്ട്. ഒരു കാലത്ത് മുതിർന്നവർ കുട്ടികളെ വളർത്തുന്നതിന്നു സ്വീകാര്യമായിക്കണ്ട ഒരേയൊരു മാർഗ്ഗമായിരുന്നു അത്. ഇന്ന് ശൈശവമനസ്സി നെക്കുറിച്ച് ഒട്ടേറെ പഠനങ്ങൾ നടന്നു കഴിഞ്ഞു. അഭ്യസ്ത വിദ്യരുടെ സമീപനത്തിൽ, അതിൻ ഫലമായി, കുറേ മാറ്റങ്ങളും വന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും താഡനമാണ് ശിശുശിക്ഷണത്തി ന്നുള്ള ഒരേയൊരു മാർഗ്ഗം എന്ന ധാരണ നിശ്ശേഷം നീങ്ങിക്കഴി ഞ്ഞുവെന്നു പറഞ്ഞു കൂടാ.

ഒരാളുടെ ശരിയായ പ്രവർത്തനത്തിന്ന് രണ്ടു കാര്യങ്ങളും ലഭിക്കേണ്ടതുണ്ട്. സഹാനുഭൂതിയും ജ്ഞാനവുമാണത്. ഇവയുടെ അഭാവം പല തരം വൈകൃതങ്ങൾക്കും കാരണമായിത്തീരും. വളരുന്ന കുട്ടിക്ക് സ്വാഭാവികമെന്ന നിലയ്ക്കു തന്നെ സ്നേഹം ലഭിക്കണം. എന്തെങ്കിലും ലക്ഷ്യം വച്ചു കൊണ്ടുള്ളതാവരുത് അത്. 'സ്നേഹത്തിൻ ഫലം സ്നേഹം' എന്നതാണ് അതിന്റെ സഹജസ്വഭാവം. സ്നേഹം ഒരു കർത്തവ്യം എന്ന നിലയ്ക്കായിക്കൂടാ. മാതാപിതാക്കളെയും സഹോദരീസഹോദരന്മാരെയും സ്നേഹിക്കണം എന്ന് ഒരു കുട്ടിയോടു പറയുന്നതു കൊണ്ട് പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല. അങ്ങനെ പറഞ്ഞു വാങ്ങിക്കാവുന്ന ഒന്നല്ല സ്നേഹം. സ്നേഹിക്കപ്പെടണം എന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന രക്ഷിതാക്കൾ സ്നേഹം നേടിയെടുക്കത്തക്കവിധം പെരുമാറുകയാണ് വേണ്ടത്. അതിന്നു പറ്റിയ ശാരീരികവും മാനസികവുമായ അവസ്ഥ അവർ സൃഷ്ടിക്കണം.

പിതാക്കളെ സ്നേഹിക്കാൻ കുട്ടിയോട് ആജ്ഞാപിക്കരുതെന്നു മാത്രമല്ല ആ ഫലം മുന്നിൽ കണ്ടു കൊണ്ട് ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കുകയും അരുത്. ലൈംഗികമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉണരുന്ന സ്നേഹവും പിതൃസ്നേഹവും തമ്മിൽ അന്തരമുണ്ട്. ലൈംഗികസ്നേഹത്തിൽ മറുപക്ഷത്തു നിന്നുള്ള പ്രതികരണത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അത്തരമൊരു പ്രതികരണമില്ലെങ്കിൽ ആ സ്നേഹത്തിന്നു ശാരീരികമായ പ്രവർത്തനമില്ല; നിലനില്പുമില്ല. പക്ഷേ പിതൃസ്നേഹത്തിന്റെ കാര്യം അതല്ല. സ്വന്തം ദേഹത്തിലെ ഒരു അവയവത്തിന്നു നേരെ തോന്നുന്ന മനോഭാവമാണ് സ്വന്തം കുഞ്ഞിനോടു തോന്നുന്ന മനോഭാവവും. കാൽ മുട്ടി വേദനിച്ചാൽ അതു ശ്രദ്ധിക്കുകയെന്നത് നമ്മുടെ തന്നെ താല്പര്യമാണ്. അതിന്നു കാൽമുട്ട് നമ്മോടു കൃതജ്ഞതാവണം എന്നു നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നില്ല. പ്രാകൃതദശയിലെ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ മാതൃസ്നേഹം എങ്ങനെയുള്ളതായിരുന്നിരിക്കും? ആ അമ്മ, തന്റെ സ്വന്തം ക്ഷേമത്തെയെന്ന പോലെ തന്റെ കുഞ്ഞിന്റെ ക്ഷേമത്തെയും കരുതിയിട്ടുണ്ടാവും. തന്നെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോഴും തോന്നുന്നതിൽ കവിഞ്ഞ ആത്മനിഷേധമൊന്നും ഈ സ്നേഹത്തിൽ ആ അമ്മയ്ക്ക് തോന്നിയിരിക്കയില്ല. അതു കൊണ്ട് കുട്ടിയിൽ നിന്ന് നന്ദി പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കയുമില്ല. ശിശുവിന്റെ നിസ്സഹായതയിൽ ആ ശിശുവിന്ന് തന്നെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നും അമ്മയ്ക്കു ബോദ്ധ്യം വരുന്നു. കുട്ടി വളർന്നുവരുന്തോറും ഈ ബോധം കുറഞ്ഞു വരുന്നു. ജന്തുവർഗ്ഗത്തിൽ കുട്ടികൾ സ്വയം നിലനിൽക്കാൻ പാകത്തിൽ വളർന്നു കഴിഞ്ഞാൽ മാതൃസ്നേഹം നിലനില്ക്കുന്നു. അമ്മമാർ പുത്രസ്നേഹത്തിന്ന് ഒരു പ്രതിഫലവും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുമില്ല. പക്ഷേ മനുഷ്യന്റെ പ്രാകൃതദശയിൽ പോലും ഇതല്ല സ്ഥിതി. വാർദ്ധക്യത്തിൽ തങ്ങൾക്ക് ഒരു

താങ്ങും തണലും ആവും സന്തതികൾ എന്നവർ പ്രതീക്ഷിച്ചു തുടങ്ങി. ക്രമേണ കുട്ടികളുടെ സ്നേഹത്തെ പിതാക്കൾ ചൂഷണം ചെയ്തു തുടങ്ങി. വൃദ്ധന്മാർക്ക് പൈതൃകസ്വത്തോ രാഷ്ട്ര സംരക്ഷണമോ ഉള്ള സമൂഹത്തിൽ അതില്ലാത്ത സമൂഹത്തിൽ ഉള്ളതിനേക്കാൾ അവരെച്ചൊല്ലിയുള്ള സ്നേഹവായ്പിന്ന് ദാർഢ്യം കുറയും. കുട്ടികളുടെ നേരെയുള്ള സ്നേഹത്തിന്നാണെങ്കിൽ അവിടെയും കുറവുണ്ടാവില്ല.

സ്വന്തം കർത്തവ്യവും പിതൃസ്നേഹവും രണ്ടു ഭാഗത്തേക്കു പിടിച്ചു വലിക്കുന്ന അനുഭവം സാധാരണമാണ്. പ്രായപൂർത്തിയെത്തിയവർ ഈ സ്നേഹബന്ധത്തെ ഒരു ശൃംഖലയായിത്തീരാൻ അനുവദിച്ചു കൂടാ. അവർ കർത്തവ്യത്തിന്റെ പ്രേരണയ്ക്കു വഴങ്ങുകയാണ് വേണ്ടത്. പിതാക്കളുടെ വ്യക്തിത്വം കുട്ടിയുടെതിനേക്കാൾ ശക്തമാണെന്നു വരുമ്പോൾ വിധേയത്വവും ഏറി വരും.

കുട്ടിയുമായി നിരന്തരസമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെടുന്ന മുതിർന്നവർ—അതു മാതാപിതാക്കളായാലും മറ്റു രക്ഷാകർത്താക്കളായാലും—കുട്ടിയുടെ വളർച്ച കണക്കിലെടുത്തില്ലെന്നു വരും. അവരെ മാനസികമായി സ്വന്തം വരുതിയിൽ കെട്ടിത്തളച്ചിടുന്നതിന്നു വെമ്പൽ കാണിച്ചെന്നു വരും. അടിമത്തം വൈകാരികമോ ബുദ്ധിപരമോ രണ്ടും ചേർന്നതോ ആവാം. മാതാപിതാക്കൾ അവരുടെ മൂല്യബോധവും അഭിപ്രായങ്ങളും കുട്ടികളിലും സംക്രമിപ്പിക്കുന്നു. അവർ പഠിപ്പിച്ച അഭിപ്രായങ്ങളിൽ നിന്നു ഭിന്നമായ അഭിപ്രായമുള്ള സന്തതികൾ വളരെ ദുർലഭമാണ്. ഹിന്ദുക്കളുടെ മക്കൾ ഹിന്ദുക്കൾ, മുഹമ്മദീയരുടെ മക്കൾ മുഹമ്മദീയർ. ബുദ്ധിപരമായ ഈ സംക്രമണം സ്വാഭാവികവും പ്രകൃതിസാധാരണവും ആണെന്നു ധരിച്ചേക്കണം. ദ്രുതചലനാത്മകമായ ഈ ലോകത്തിൽ ഇത്തരം അഭിപ്രായം സ്ഥിരമായി വച്ചു പുലർത്തുന്നത് മാറ്റാൻ വൈകി. സ്നേഹത്തിന്റെ പേരിലുള്ള ഈ അതിർ കവിഞ്ഞ ബന്ധത്തെ നിയന്ത്രണവിധേയമാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ശരിയായ അർത്ഥത്തിൽ പിതാക്കളുടെ സന്തതീസ്നേഹം കുട്ടികളിൽ നിന്ന് വൈകാരികമായ പ്രത്യഭിനിവേശം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നില്ല. കുട്ടി സംരക്ഷണത്തിന്നും ഭക്ഷണത്തിന്നും തന്നെ ആശ്രയിക്കുന്നുവെന്ന വസ്തുത തന്നെ അവർക്കു സംതൃപ്തി നല്കും. ആശ്രിതത്വം നിലനില്ക്കും വരെ മാത്രമേ ആ സ്നേഹബന്ധത്തിന്നും നിലനില്പുണ്ടാവുകയുള്ളു. ജന്തുക്കളിൽ ഇതാണ് നില. പക്ഷേ മനുഷ്യന്റെ നില അതല്ല. സാമ്പത്തികവും സൈനികവും മറ്റും മറ്റുമായ പരിഗണനകളാണ് ഈ ബന്ധത്തിന്നു മറ്റൊരു മാനം നല്കിയത്.

സുഖകരമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്ന പ്രേരണകളെല്ലാം സന്തോഷകരമായ ഫലം നല്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചു

കൂടാ. ആഹരിക്കുന്നത് സുഖകരമായ പ്രവർത്തനമാണ്. പക്ഷേ ദഹനപ്രക്രിയ അങ്ങനെയല്ല. ദഹനക്കേടുണ്ടാവുമ്പോഴാണ് അതിന്റെ അസുഖഫലം പാരമ്യത്തിലെത്തുന്നു. ലൈംഗിക ബന്ധം ആനന്ദപ്രദമാണ്. എന്നാൽ പ്രസവം അങ്ങനെയല്ല. ഒരു ശിശുവിന്റെ ആശ്രിതത്വം രസകരമാണ്. എന്നാൽ മുതിർന്നവന്റെ അനാശ്രിതത്വം അങ്ങനെയല്ല. പ്രകൃതിസിദ്ധമായ മാതൃവാസന വികസിച്ചു നില്ക്കേ ഒരു സ്ത്രീ മുല കുടിക്കുന്ന കുട്ടിയിൽ നിന്ന് ആഹ്ലാദം നുകരുന്നു. കുട്ടി വളരുന്നതിനനുസരിച്ച് ആശ്രിതത്വം കുറഞ്ഞു വരികയും അനാശ്രിതനായി പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങുകയും ചെയ്യും. ഇതനുസരിച്ച് ശിശുവിൽ നിന്ന് അനുഭവിച്ചു പോന്ന ആഹ്ലാദം കുറഞ്ഞു വരുന്നു. ഈ ആഹ്ലാദാനുഭവത്തെ നീട്ടിക്കിട്ടുന്നതിന് കുട്ടിയുടെ ആശ്രിതത്വത്തെയും നീട്ടിക്കൊണ്ടു പോകാൻ ഒരു സഹജപ്രേരണയുണ്ടാവും. പിതാക്കളുടെ മാർഗ്ഗദർശനം കുട്ടിക്ക് ഇനി മേൽ ആവശ്യമില്ല എന്ന സ്ഥിതിവിശേഷം വൈകിപ്പിക്കുകയെന്നതാണ് പിതാക്കളുടെ ആവശ്യം. ഈ മാനസികാവസ്ഥ 'അമ്മയുടെ പൊക്കിൾക്കൊടിയുമായുള്ള ബന്ധിതാവസ്ഥ' എന്നു സാങ്കേതികമായി വിശേഷിപ്പിക്കാം. ആൺകുട്ടികളെ സ്ക്കൂളുകളിലേക്കയക്കുന്നത് ഈ മാനസികബന്ധത്തിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിക്കാനുള്ള സൂത്രമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടു. പെൺകുട്ടിയുടെ കാര്യത്തിൽ മുമ്പ് അമ്മയെ എന്ന പോലെ വിവാഹാനന്തരം ഭർത്താവിനെ പിടിച്ചു തൂങ്ങിക്കൊള്ളുമല്ലോ എന്നു കരുതി. പക്ഷേ ഇതൊരിക്കലും വിജയിച്ചില്ല. ആശ്രിതത്വം ശീലമായാൽ പെൺകുട്ടി അമ്മയ്ക്കു പകരം ഭർത്താവിനെ ആശ്രയിച്ചു കൊള്ളുമല്ലോ എന്നാണ് കരുതിയത്. പക്ഷേ ഇത് ഒരിക്കലും വിജയിക്കുകയുണ്ടായില്ല. വിവാഹജീവിതത്തിന്ന് ഒഴിച്ചു കൂടാത്ത പരസ്പരവിലയനത്തിന്ന് ഈ ബന്ധം പ്രതിബന്ധമായിത്തീർന്നതേയുള്ളു.

ലൈംഗികസ്നേഹത്തിൽ നിന്നുതകിയ ഘടകങ്ങളും പിതൃസ്നേഹത്തിലും കടന്നു വരുന്നതായിക്കാണാം. ലൈംഗിക വ്യത്യാസത്തെ ആശ്രയിച്ചുള്ള ഒന്നും ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. വൈകാരികമായ പ്രകടനത്തിന്നും സംതൃപ്തിക്കും വേണ്ടിയുള്ള അഭിലാഷം മാത്രമേ ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുള്ളു. ഭർത്തൃസമ്പർക്കത്തിൽ നിന്നു ലഭിക്കാതെ പോയ ആനന്ദം പുത്രലാളനയിൽ അമ്മ കണ്ടെത്തുന്നു. ചുംബനലാളനാദികളും അതിന്റെ ഒരനുബന്ധമായി ഗണിക്കാം. സ്നേഹസമ്പന്നയായ അമ്മയിൽ ചുംബനവും ലാളനയും കേവലം സ്വാഭാവികമാണ്. ശരിതെറ്റുകളെ വിഭജിച്ചു നിർത്തുന്ന രേഖ ഇവിടെ വളരെ നേരിയതാണ്. പിതാക്കളും കുട്ടികളെ ചുംബിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് ഇവിടെ ഫ്രൂയിഡിയന്മാർ വാദിച്ചേക്കും. എന്നാൽ പിതാക്കളുടെ ചുംബനം കുട്ടികളിൽ സന്തോഷവും ലോകത്തെ

ക്കുറിച്ച് ആശങ്കാരഹിതവും ഉല്ലാസപൂർണ്ണവുമായ ഭാവവും നല്കും. ഇത് അവരുടെ മനസ്സിന്റെ ആരോഗ്യകരമായ വികാസത്തിന്നു സഹായിക്കും. പക്ഷേ ഈ ലാളനാപ്രകടനങ്ങളും, ശ്വസനമെന്നോണം സ്വാഭാവികമായിരിക്കണം. യാതൊരു തരത്തിലുള്ള പ്രതിഫലവും പ്രതീക്ഷിക്കരുത്. ഇതാണ് പ്രശ്നത്തിന്റെ കാതലായ വശം. സ്വാഭാവികരീതിയിൽ അവനിൽ പ്രതികരണങ്ങളും ഉണ്ടാവുന്നുവെങ്കിൽ നല്ലതു തന്നെ. കുട്ടിക്കു നിരന്തരമായ ചങ്ങാത്തം ലഭിക്കണം. എന്നാൽ തനിക്ക് ആഹ്ലാദം നല്കുക കുട്ടിയുടെ കടമയാണ് എന്ന നിലയിൽ ആവരുത് ആ കൂട്ടുകെട്ട്. അവന്റെ വളർച്ചയും പുരോഗതിയും പിതാക്കളുടെ ആനന്ദമായി മാറണം. അവനിൽ നിന്നുള്ള പ്രതികരണമാവട്ടെ, തന്റെ അവകാശമാണ് എന്ന നിലയിലല്ല തനിക്കു ലഭിച്ച സമ്മാനമാണ് എന്ന നിലയ്ക്കാണ് സ്വീകരിക്കേണ്ടത്.

റസ്സലിന്റെ മറ്റൊരു നിരീക്ഷണം കൂടുതൽ അഭിപ്രായത്തിന്ന് ഇട വക്കുന്നു. സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ ലൈംഗികമായ സംതൃപ്തി നേടിയിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സ്ത്രീക്ക് പൂർണ്ണാർത്ഥത്തിലുള്ള മാതാവോ അദ്ധ്യാപികയോ ആവാൻ വയ്യ എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. പിതൃത്വത്തിന്റെ സഹജവാസന ലൈംഗികവാസനയിൽ നിന്നു മൗലികമായി ഭിന്നമാണ് എന്നത്രേ അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. ലൈംഗികവാസനയ്ക്കനുരൂപമായ വികാരങ്ങളുടെ രംഗപ്രവേശം മാതൃവാസനയെ അലങ്കോലപ്പെടുത്തുമെന്ന് അദ്ദേഹം ഭയപ്പെടുന്നു. പ്രായം ചെന്ന കന്യകകളെ കുട്ടികളുടെ ശിക്ഷണം ഏല്പിക്കരുത് എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. തന്റെ ജന്മവാസനകളെ തൃപ്തമാക്കുന്നതിന്നു കുട്ടികളുടെ നേരെ തിരിയുന്നവരെയല്ല അവരുടെ ശിക്ഷണം ഏല്പിക്കേണ്ടത്. വിവാഹബന്ധത്തിൽ പൂർണ്ണസംതൃപ്തി കൈവരിച്ച സ്ത്രീകളാണ് ഇതിന്ന് ഏറ്റവും പറ്റിയത്. മറ്റ് ആരായാലും അസാധാരണമായ ആത്മനിയന്ത്രണം ലഭിച്ചവർക്കു മാത്രമേ ഇതു സാദ്ധ്യമാകൂ. ഈ സ്ഥാനത്തുള്ള പുരുഷന്റെ നിലയും വ്യത്യസ്തമല്ല. പക്ഷേ ഒരന്തരമുണ്ട്. പുരുഷൻ തന്റെ ലൈംഗികാഭിലാഷങ്ങളെ മിക്കവാറും തൃപ്തമാക്കിയിരിക്കും. പിതൃവാസന അവനിൽ അത്രയ്ക്കു ശക്തമായിരിക്കുകയുമില്ല.

കുട്ടിയിൽ നിന്ന് എന്തു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുവെന്ന കാര്യത്തിൽ പിതാക്കൾക്ക് വ്യക്തമായ ധാരണ വേണം. അവരുടെ സന്താനസ്നേഹം ശരിയായ നിലയിലുള്ളതാണെങ്കിൽ കുട്ടിയുടെ പ്രതികരണവും അവരുടെ പ്രതീക്ഷയും ഒന്നു തന്നെയാവും. അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ കുട്ടി സന്തുഷ്ടനും അസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ അസന്തുഷ്ടനും ആവും. മാനസികവും കായികവുമായ ഏതു വൈഷമ്യത്തിന്നും പ്രതിവിധി തേടി അവർ പിതാക്കളുടെ നേരെ തിരിയും. അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ഒരൊ

റെറാരു സാഹസികത്വത്തിന്നു തന്നെ മുതിർന്നേക്കട്ടെ. കാരണം പിതാക്കളുടെ രക്ഷാകർത്തൃത്വത്തിൽ അവർക്ക് അത്രയ്ക്കു വിശ്വാസമുണ്ടാവും. തങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾ അവർ ശ്രദ്ധിച്ചെന്നു വരില്ല. പാർപ്പിടവും ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും നല്കുന്നുവല്ലോ എന്നതല്ല പിതാക്കളുമായി പുത്രന്മാരെ ബന്ധിക്കുന്ന കണ്ണി. മറിച്ച്, ഒന്നായി കളിക്കുക, ബാഹ്യലോകത്തെ കാട്ടിക്കൊടുക്കുക, പുതിയ സംവേദനങ്ങൾ ഒരുക്കിക്കൊടുക്കുക, ലോകത്തെപ്പറ്റി കഥ പറയുക തുടങ്ങിയവയാണ് അവരെ പിതാക്കളോടു ബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ. മാതാപിതാക്കൾ കുട്ടിയെ മുൻനിർത്തി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. കുട്ടി, തന്നെയും ബാഹ്യലോകത്തെയും മുൻനിർത്തി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇതാണ് സമീപനത്തിലുള്ള മൗലികമായ അന്തരം. പിതാക്കൾക്കു വേണ്ടി കുട്ടി ഒന്നും ചെയ്യേണ്ടതായില്ല. കുട്ടി അറിവും പദവിയും നേടണം. ആരോഗ്യകരമായ പിതൃത്വം കുട്ടിയുടെ ആ നേട്ടത്തിൽ സംതൃപ്തി കൈക്കൊള്ളണം.

കുട്ടിയിൽ സഹാനുഭൂതിയും വാത്സല്യവും ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു നിർബന്ധിക്കാൻ ഒരു മാർഗ്ഗവും ഇല്ല. ഈ വികാരങ്ങളുടെ സ്വാഭാവികമായ വളർച്ചയ്ക്ക് സാഹചര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു മാത്രമേ കഴിയൂ. സഹാനുഭൂതി ഭാഗികമായി ജന്മസിദ്ധമാണെന്നു പറയേണ്ടി വരും. കൊച്ചനിയത്തി കരയുമ്പോൾ കുട്ടി അസ്വസ്ഥനാവുന്നതു കാണാം.

ഇതെല്ലാം ജീവിതത്തിന്റെ നന്മ നിറഞ്ഞ വശങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ളതാണ്. സ്നേഹം മാത്രമല്ല ലോകത്തിൽ, ക്രൗര്യവുമുണ്ട്. വഞ്ചന, ദാരിദ്ര്യം, പകർച്ചവ്യാധി, യുദ്ധം, കൊലപാതകം ആദിയായ കാര്യങ്ങൾ ഒന്നും അറിയാതെ കുട്ടി വളരുന്നതെങ്ങനെ? ഏതെങ്കിലും ഒരു ഘട്ടത്തിൽ ഇക്കാര്യങ്ങൾ കുട്ടിയെ മനസ്സിലാക്കിച്ചേ പറ്റൂ. വേദനകൾ ഒഴിവാക്കാവുന്നതും അല്ലാത്തതുമുണ്ട്. ഒഴിവാക്കാവുന്ന വേദനകൾ കുത്തിയേല്പിക്കുകയോ അനുവദിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് അക്ഷന്തവ്യമായ തെറ്റാണെന്നും ഹീനതയാണെന്നും കുട്ടിക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കണം. യുദ്ധകാര്യങ്ങൾ മറച്ചു വച്ചും ക്രൗര്യത്തെ മൂടി വച്ചും വേണം ഇളംതലമുറയെ ചരിത്രം പഠിപ്പിക്കാൻ എന്നു സമാധാനവാദികൾ സിദ്ധാന്തിക്കാറുണ്ട്. ഇത് ശരിയായ സമീപനമാണോ എന്നു സംശയമാണ്. ചരിത്രത്തെ സത്യമായിത്തന്നെ പഠിപ്പിക്കണം. അറിവിന്റെ അഭാവത്തിലുണ്ടാവുന്ന 'നന്മ' സ്ഥായിയായി നില്ക്കില്ല. നമ്മുടെ ധാർമ്മികനിലയുമായി യഥാർത്ഥചരിത്രം പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ ധാർമ്മികബോധത്തിന്നു പിഴവു പറ്റിയിരിക്കും. അജ്ഞതയുടെ വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിച്ച് ഒടുവിൽ സത്യത്തിന്റെ മുഖത്ത് നോക്കേണ്ടി വരുമ്പോൾ ഉണ്ടാവുന്ന മാനസികനില എന്താവുമെന്ന് ഊഹിക്കാ

വതല്ല. ക്രൌര്യത്തെ മറച്ചു വക്കുകയല്ല അതിൽ മടുപ്പ് തോന്നിപ്പിക്കുകയാണ് യാഥാർത്ഥമായ കർത്തവ്യം.

എന്നാലും കുട്ടികൾക്ക് ചീത്തത്തെക്കുറിച്ചു ശിക്ഷണം നല്കുക എളുപ്പമല്ല. നഗരപ്രാന്തങ്ങളിലെ ചെറുക്കുടിലുകളിൽ മദ്യപാനവും ശകാരവർഷവും തമ്മിൽത്തല്ലും കണ്ടു വളരുന്ന കുട്ടിയെ മറ്റൊരു ലോകത്തെക്കുറിച്ചു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുക സുകരമല്ല. ശ്രദ്ധാലുവായ ഒരു പിതാവ് വളരെ ചെറിയ കുട്ടിയെ അത്തരം ഒരു ദൃശ്യത്തിന്നു സാക്ഷിയാവുന്നത് ഒഴിവാക്കുകയാണ് നല്ലത്. പിൽക്കാലജീവിതത്തിൽ മുഴുവൻ നിഴൽ വീഴ്ത്തത്തക്ക വിധം ഭീതിയുടെ കരിംഭൂതം ശിശുമനസ്സിൽ കയറിയിരിക്കാൻ ഇട വരരുത്.

പ്രതിരോധത്തിന്നു കഴിവില്ലാത്ത കുട്ടികളുടെ നേരെ ക്രൂരത കാണിക്കുക സാദ്ധ്യമാണെന്ന് ആദ്യം മനസ്സിലാവുമ്പോഴേക്കും കുട്ടി ഞെട്ടി വിറക്കും. ചെറുത്തു നില്ക്കാൻ കഴിവാർജ്ജിക്കുന്ന പ്രായമാവുന്നതിന്നു മുമ്പ് ഭീഷണങ്ങളായ ദൃശ്യങ്ങളും അവരെ കാണിക്കരുത്. ചില കുട്ടികളിൽ ചെറുത്തു നില്പ് വേഗം വളരും. മനോരാജ്യക്കാരും ദുർബലരുമായ കുട്ടികൾക്കാണ് കൂടുതൽ വിഷമം. മറ്റുള്ളവർ സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ ധൈര്യം ആർജ്ജിച്ചു കൊള്ളും. ദാക്ഷിണ്യം നിറഞ്ഞ ജീവിതത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചു കൊണ്ട് സ്നേഹമയമായ ഒരു മാനസികനില മനസ്സിൽ ശക്തിയായി സ്ഥാപിച്ചതിന്നു ശേഷമേ ദയാശൂന്യതയുമായി ഇടപെടാൻ പാടുള്ളു. അതിന്നു പറ്റിയ രംഗവും സമയവും സമ്പ്രദായവും സ്വയപരിചയത്തിൽ നിന്നു മാത്രമേ സമ്പാദിക്കാൻ കഴിയൂ. അതൊന്നും നിയമം കൊണ്ടു നിശ്ചയിക്കാവതല്ല.

(12) മറ്റു കുട്ടികൾ പ്രധാനം

ഇക്കാലത്ത് വലിയ കൂട്ടുകുടുംബങ്ങളും ഇല്ല. ചെറിയ കുടുംബങ്ങളും തന്നെ പിന്നെയും ചെറുതായി വിഭജിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതിന്റെ സാമൂഹ്യഫലം ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ പരിധിയിൽ പെടുന്ന വിഷയമല്ല. എന്നാൽ കുട്ടികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇത് അനഭിലഷണീയമായ ചില പ്രവണതകൾക്കു കാരണമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ഒരു കുട്ടിയുടെ ആവശ്യങ്ങളെ മുഴുവൻ മാതാപിതാക്കൾക്കോ അദ്ധ്യാപകന്നോ നിർവ്വഹിച്ചു കൊടുക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. കൈക്കുഞ്ഞിന്റെ കാര്യത്തിൽ അത്ര വലിയ പ്രശ്നമില്ല. എന്നാൽ പ്രായം ചെല്ലുന്തോറും പ്രശ്നങ്ങളും പൊങ്ങി വരും. മറ്റു കുട്ടികളുടെ അഭാവം ആ ജീവിതത്തിൽ വിടവുകളും ഉണ്ടാക്കുന്നതായിക്കാണാം. ആദ്യവർഷത്തിൽ മറ്റു കുട്ടികളും പ്രധാനമല്ല. ഒമ്പതു മാസം പ്രായമെത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഈ പ്രശ്നം തല

പൊക്കുകയായി. കുടുംബത്തിലെ ആദ്യസന്താനം നടക്കാനും സംസാരിക്കാനും പഠിക്കുന്നതു വൈകിയായിരിക്കും. അവർക്ക് അനുകരിക്കാൻ പറ്റിയ മാതൃകയില്ല എന്നതാണ് കാരണം. മുതിർന്നവർ കുട്ടിക്കു പ്രാപ്യമല്ലാത്ത വിധം പൂർണ്ണത നേടിയവരാണ്. അവരെ അനുകരിക്കുക വിഷമമായിത്തോന്നുകയും ചെയ്യും. ഒരു വയസ്സുള്ള കുട്ടിക്ക് മൂന്നു വയസ്സുള്ള കുട്ടി ഒരു നല്ല മാതൃകയാണ്. പ്രായത്തിലുള്ള ഈ വിടവ്, മൂത്തവൻ ചെയ്യുന്നതിനെ ചെറിയവന്റെ കണ്ണിൽ അസാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നില്ല. തന്റെ കഴിവുകൊണ്ടതീതമാണ് ആ സിദ്ധികൾ എന്നു ശിശുവിന്നു തോന്നിക്കുകയില്ല. കുട്ടികൾ തമ്മിൽത്തമ്മിൽ പുലർത്തുന്ന ഐക്യം കുട്ടികളും മുതിർന്നവരും തമ്മിൽ ഉണ്ടാവില്ല. അതു കൊണ്ട് ഒരു കുട്ടിയുടെ പ്രചോദനം മറ്റു കുട്ടികളാണ്. മുതിർന്ന കുട്ടിയിൽ നിന്നു താഴെയുള്ള കുട്ടിക്കു കിട്ടേണ്ട ഈ ശിക്ഷണം കുടുംബാന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്നല്ലാതെ മറെവിടെ നിന്നും കിട്ടുകയില്ല.

മിക്ക കുട്ടികൾക്കും തന്നേക്കാൾ അല്പം മുതിർന്ന കുട്ടികളോടൊപ്പം കളിക്കുകയാണ് ഇഷ്ടം. അപ്പോൾ അവർക്ക് സ്വയം ഒരു മേന്മ തോന്നും. മുതിർന്ന കുട്ടികൾക്ക് അവരേക്കാൾ പ്രായം ചെന്ന കുട്ടികളെയാണിഷ്ടം. സ്കൂളിലും തെരുവിലും ധാരാളം കുട്ടികൾ പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടുന്നു. അവർ സമപ്രായക്കാരായി കൂട്ടുചേരുന്നതു കാണാം. മുതിർന്നവരെ കൂട്ടിന്നു കിട്ടാനുള്ള ചെറിയ കുട്ടിയുടെ അഭിലാഷത്തിന്ന്, തന്നേക്കാൾ മുതിർന്നവരെ തേടിപ്പോകുന്ന മൂത്ത കുട്ടി വഴങ്ങില്ല. ഈ വികർഷണാകർഷണങ്ങളിൽ സമപ്രായക്കാർ കൂട്ടുചേരുന്നു. മുതിർന്ന കുട്ടികളിൽ നിന്നു പഠിക്കേണ്ട പാഠങ്ങൾ ദുർലഭമായി മാത്രമേ ഇവിടെ വച്ചു കിട്ടുന്നുള്ളു. അതു ലഭിക്കാനുള്ള സ്ഥലം കുടുംബം തന്നെയാണ്. ഏറ്റവും മുതിർന്ന കുട്ടിക്ക് ഈ സാഹചര്യം ലഭ്യമായില്ലെന്നു വരും. പിന്നാലെ വരുന്നവർക്കു ഈ ആനുകൂല്യം കിട്ടിയെന്നും വരും. എന്നാൽ സന്താനനിയന്ത്രണത്തിന്റെ ആവശ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധവും കുടുംബം ചെറുതായി വരുന്ന സാഹചര്യവും കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ നഴ്സറി സ്കൂൾ മാത്രമാണ് കുട്ടികൾക്ക് ഒരേയൊരാശ്രയം. നഴ്സറി സ്കൂളിൽ നിന്ന് അദ്ധ്യാപികമാർ നല്കുന്ന പാഠം മാത്രമല്ല പ്രധാനം.

ആചാര്യാൽ പാദമാദത്ത
പാദം ശിഷ്യ സ്വമേധയാ
പാദം സബ്രഹ്മചാരീയ
.....

എന്ന ചൊല്ലിലെ സബ്രഹ്മചാരിത്വം നഴ്സറിയിൽ നിന്നു തുടങ്ങുന്നു.

ഭാഗം 4

വിദ്യാഭ്യാസചിന്തകൾ

അകന്നുമറയുന്ന വിദ്യാഭ്യാസലക്ഷ്യം

ചുരുങ്ങിയത് അയ്യായിരം വർഷത്തെ പഴക്കമുള്ളതും അനുസ്യൂതവുമായ ഒരു സാംസ്കാരികപാരമ്പര്യം ഇന്ത്യക്കുണ്ട്. ദ്രാവിഡരോ ആര്യൻമാരോ അതല്ല മറേതെങ്കിലും വർഗക്കാരോ എന്നു വ്യവച്ഛേദിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ആ പൂർവപിതാക്കൾ നടന്നുപോയ കാൽപ്പാടുകളാണ് നാം മോഹഞ്ജോദാരോയിലും ഹാരപ്പയിലും കണ്ടത്. വടക്കുപടിഞ്ഞാറൻ ചുരങ്ങൾ വഴി വേദഗാനവും പാടി വന്ന ആര്യന്മാർ പിൽക്കാലത്തെ ഭാരതസംസ്കാരധാരയുടെ ശ്രുതിയും രാഗവും തിട്ടപ്പെടുത്തി.

ആ ആര്യസംസ്കാരം ഇന്ത്യൻ ജീവിതത്തിന്റെ അന്തർധാരയായി അനേകം തലമുറകളെ ഭരിച്ചുപോന്നു. പൽക്കാലത്ത് ഒന്നിനു പിന്നിൽ മറൊന്നായി വന്ന അനേകം വൈദേശികാക്രമണങ്ങൾക്ക് ഇന്ത്യ ഇരയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ സംസ്കാരധാരയുടെ ഗതി മാറ്റുന്നതിന്ന് അവയ്ക്കൊന്നും സാധിച്ചില്ല.

തലക്കു മീതെ വന്നു പോയ കൊടുങ്കാറ്റുകളെപ്പോലെയായിരുന്നു അവ. വൃക്ഷത്തലപ്പുകളെ ഇട്ടു കുലുക്കി; എന്നാൽ കടപുഴക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി അവക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. പാശ്ചാത്യരുടെ ആഗമനം ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം ഭിന്നമായിരുന്നു. അധികാരമത്സരത്തിൽ മറ്റു യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളെ പിന്തള്ളി ആധിപത്യം സ്ഥാപിച്ച ബ്രിട്ടൻ, ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തെയും സാമ്പത്തികഘടനയെയും മാറ്റിമറിച്ചു.

ആ മാറ്റം അവിടം കൊണ്ടവസാനിച്ചില്ല. ഭാരതത്തിന്റെ സാംസ്കാരികജീവിതത്തെയും അത് അടി വരെ സ്പർശിച്ചു. ലോകചരിത്രത്തിലെ 'വാസ്കോഡിഗാമ ഇയർ' എന്നു സർദാർ കെ. എം. പണിക്കർ വിശേഷിപ്പിച്ച[1] ഈ യുഗപരിവർത്തനം ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിലൂടെയാണ് സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെട്ടത്. നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയസംവിധാനം, സൈനികഘടന, സാമ്പത്തികബന്ധങ്ങൾ, നീതിന്യായപരിപാലനം തുടങ്ങി ജനജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തലത്തിലും ഈ മുദ്ര തെളിഞ്ഞു കാണാം.

എന്നാൽ, വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിലാണ് ഈ യുഗപരിവർത്തനം ആഴത്തിൽ പതിഞ്ഞു കിടക്കുന്നത്. ഇതിൽ അസ്വാഭാവികമായി ഒന്നുമില്ല. സമൂഹത്തിന്റെ മാറിവരുന്ന മൂല്യബോധത്തിൽ മുദ്ര ചാർത്തുന്ന കമ്മട്ടമാണ് വിദ്യാലയം. അതു മനസ്സിലാക്കിയാൽ സമൂഹത്തിൽ വരുന്ന പരിവർത്തനവും വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ വരുന്ന പരിവർത്തനവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് പ്രയാസമില്ല.

ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന്, മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചതു പോലെ, സഹസ്രാബ്ദങ്ങളുടെ ചരിത്രമുണ്ട്. എന്നാൽ ഇന്നു നിലവിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചരിത്രം തുടങ്ങുന്നത് ഒന്നര ശതകങ്ങൾക്കു മുമ്പു മാത്രമാണ്. പൂർവദേശങ്ങളുമായി വ്യാപാരം നടത്തുന്നതിന് ലണ്ടനിൽ രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത ഒരു കച്ചവടക്കമ്പനിയുടെ ഭരണഘടനയിൽ വരുത്തിയ മാറ്റത്തിൽ നിന്നാണ് ഈ വിദ്യാഭ്യാസചരിത്രം ആരംഭിക്കുന്നത്. 1813-ൽ ഈസ്റ്റിന്ത്യാകമ്പനി ചാർട്ടറിൽ 43-ാമത്തെ വകുപ്പായി ഒരു ഭേദഗതി എഴുതിച്ചേർത്തു. അതിതായിരുന്നു:

'പ്രസ്തുത രാജ്യത്തു നിന്നു പാട്ടം, റവന്യൂ, ലാഭം എന്നീ ഇനങ്ങളിൽ കിട്ടുന്ന വരുമാനത്തിൽ നിന്ന് സൈനികവും ഭരണപരവും വ്യാപാരസംബന്ധവുമായ ചെലവുകളും നിർവഹിച്ച് കടപ്പലിശയും കൊടുത്ത ശേഷമുണ്ടാകുന്ന മിച്ചത്തിൽ നിന്ന് നാട്ടുകാരായ ഇന്ത്യക്കാരുടെ സാഹിത്യം പുനരുദ്ധരിക്കുന്നതിനും വളർത്തുന്നതിനും ശാസ്ത്രങ്ങളിലുള്ള വിജ്ഞാനം അവർക്കു നൽകുന്നതിനും വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ച നാട്ടുകാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും ഒരു ലക്ഷം ക. യിൽ കുറയാത്ത ഒരു സംഖ്യ ചെലവിടുന്നതിന് ഗവർണർ ജനറൽ ഇൻ കൗൺസിൽ നിർദ്ദേശിക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് നിയമാനുസൃതമായ ചെലവായി കണക്കാക്കപ്പെടും.'

ഈ വകുപ്പ് മൂന്നു കാര്യങ്ങളിൽ ഊന്നൽ കൊടുത്തതായി കാണാം. (1) വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ച നാട്ടുകാരായ ഇന്ത്യക്കാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക, (2) തദ്ദേശീയമായ സാഹിത്യത്തെ പുന

1. K. M. Panikkar, Asia and Western Dominance.

രുദ്ധരിക്കുകയും വളർത്തുകയും ചെയ്യുക, (3) നാട്ടുകാരുടെയിടയിൽ ശാസ്ത്രസംബന്ധിയായ അറിവ് വർദ്ധിപ്പിക്കുക.

ഇന്ത്യയിൽ ഒട്ടാകെ വിദ്യാഭ്യാസം പരത്തുന്നതിൽ ഒരു ലക്ഷം ക. യാണ് കമ്പനി ഭരണം നീക്കിവച്ചിരുന്നതെന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കുക. ഈ സംഖ്യ പോലും ചെലവഴിച്ചത് പിന്നെയും 22 വർഷം കഴിഞ്ഞ് മെക്കോളെയുടെ (1835) കാലത്താണ്.

ഒരു ലക്ഷം ക. യുടെ ശ്രാൻറ് എങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കണം എന്ന കാര്യത്തിൽ കമ്പനി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് ഒരു പിടിയുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ നിഷ്ക്രിയത്വത്തിൻെറ മാർഗം സ്വീകരിച്ചു. എന്നാൽ പുറത്തു നിന്നുള്ള സമ്മർദ്ദം വർദ്ധിച്ചു വന്നപ്പോഴും ഇക്കാര്യത്തിൽ വല്ലതും ചെയ്തേ പറ്റുകയുള്ളുവെന്ന നില വന്നു. ഗവർണർ ജനറലിൻെറ ഉപദേശകന്മാരിൽ പെട്ട മെക്കോളെ, 1835–ൽ ഇക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ചൊരു മിനിട്ട്സ് എഴുതി. ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസചരിത്രത്തിൽ മെക്കോളെ നിത്യസ്മരണീയമായ സ്ഥാനം നേടിയത് ഈ മിനിറ്റ്സിനെ മുൻനിർത്തിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്ന് ഭാരതീയസംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ച് തികഞ്ഞ പുച്ഛമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. യൂറോപ്പിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ലൈബ്രറിയിൽ ഒരു ഷെൽഫിൽ കൊള്ളുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽ അടങ്ങിയ വിജ്ഞാനം പോലും ഇന്ത്യയിലെയും അറേബ്യയിലെയും സാഹിത്യമത്രയും എടുത്താലും ഉണ്ടാവുകയില്ല എന്ന അഭിപ്രായക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. പൗരാണികഭാരതത്തെക്കുറിച്ച് ഉപരിപ്ലവമായ ജ്ഞാനമേ അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എങ്കിലും അതിൽ പ്രതിഫലിച്ചു കണ്ട വീര് ശ്രദ്ധേയമാണ്. ചോരയിലും വർണ്ണത്തിലും ഇന്ത്യക്കാരെങ്കിലും അഭിരുചി, സദാചാരബോധം, വീക്ഷണം എന്നിവയിൽ തികച്ചും ഇംഗ്ലീഷുകാരായ ഒരു വർഗത്തെ വാർത്തെടുക്കുകയാണ് തൻെറ ജീവിതദൗത്യമെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. അതോടൊപ്പം തന്നെ ഓറിയൻറലിസ്റ്റുകളും എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു വിഭാഗം, പൗരാണികസാഹിത്യസംസ്കാരങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനാവണം കമ്പനിയുടെ പണം ചെലവഴിക്കുന്നത് എന്നും വീറോടെ വാദിച്ചു. ഒടുവിൽ ജയിച്ചത് മെക്കോളേചിന്താഗതിക്കാരാണ്.

കാലം ഒരിടത്ത് തളംകെട്ടി നില്ക്കുകയില്ലല്ലോ. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൻെറ ഉത്തരാർദ്ധം ഭാരതത്തിൻെറ നവോത്ഥാനത്തിന്ന് ഗതിവേഗം വർദ്ധിച്ച കാലമായിരുന്നു. ഇന്തോളജിസ്റ്റുകളും എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു കൂട്ടം ബുദ്ധിജീവികളും ഭാരതീയപൗരാണികതയുടെ നേരെ പാശ്ചാത്യരിൽ താല്പര്യം വളർത്തി. അവരിൽ നിന്നു കിട്ടിയ അംഗീകാരം ഇന്ത്യക്കാരിൽ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചത് ദേശാഭിമാനത്തിൻെറ രൂപത്തിലായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ പ്രചരണം

കൂടുതൽ ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിനുള്ള താല്പര്യം വളർത്തുകയും ചെയ്തു.

പടിഞ്ഞാറൻ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ലിബറൽ ആശയങ്ങൾ പ്രചരിച്ചതോടെ പരമ്പരാഗതമായ സംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്താമൗഢ്യത്തിൽ നിന്ന് ഒരു പുതിയ ചിന്തയും വീക്ഷണവും ഉണർന്നു. നവീനവിജ്ഞാനത്തിന്റെ കുറെക്കൂടി ഉയർന്ന മേഖലയിൽ പറന്നുയരാനുള്ള തൃഷ്ണ വർദ്ധിച്ചു വന്നു. ആ ദാഹം ഇന്നും തുടരുന്നു. അതിനി തിരിച്ചു പോയി ഋഷിവാടത്തിൽ തപസ്സിരിക്കുകയെന്നത് ഉണ്ടാവില്ല. മെക്കോളെയുടെ മിനിറ്റ്സു മുതൽ കോത്താരിക്കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ടു വരെ കാണിക്കുന്നത് ഇതാണ്.

മെക്കോളെയ്ക്കു ശേഷം ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു രേഖ സമർപ്പിച്ചത് ഈസ്റ്റിന്ത്യാ കമ്പനിയുടെ കൺട്രോൾ ബോർഡ് പ്രസിഡൻറായ സർ ചാർലസ് ഗുഡ് (1854) ആണ്. ഗുഡ്സ് ഡിസ്പാച്ച് എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ആ രേഖ ഇന്ത്യയിലെ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മാഗ്നാ കാർട്ടാ എന്ന വിശേഷണത്തിന് അർഹമാണ്. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം മുതൽ സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം വരെയുള്ള വിവിധഘട്ടങ്ങളെ അത് വിഭാവനം ചെയ്യുന്നു. രാഷ്ട്രീയമായ പരമാധികാരത്തിൽ ജനങ്ങൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിനുള്ള ചുമതല ഉൾപ്പെടുന്നുവെന്ന് അത് നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. മതപഠനത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നിന്നും വേർതിരിച്ചു നിർത്തണമെന്ന് ആ 'ഡിസ്പാച്ച്' ആവശ്യപ്പെടുന്നു. പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിന്റെ ദത്തുപുത്രന്മാരെ വാർത്തെടുക്കുകയെന്ന മെക്കോളെയുടെ ലക്ഷ്യം കണ്ണിൽ നിന്നു മാറിപ്പോകാതിരിക്കുന്നതിന്നു ആ രേഖ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ നടപ്പാക്കേണ്ട വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെൻറിൽ നടന്ന ആദ്യത്തെ പരാമർശം ഈ രേഖയെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയാണ്.

തുടർന്ന് ചെറുതും വലുതുമായ ഒട്ടനവധി വിദ്യാഭ്യാസ കമ്മിഷനുകളും പലപ്പോഴും രൂപം കൊള്ളുകയും റിപ്പോർട്ടുകൾ ചമയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യൻ എഡ്യൂക്കേഷൻ കമ്മിഷൻ (1882–83), ഇന്ത്യൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റി കമ്മിഷൻ (1902), നാഷണൽ കൗൺസിൽ ഓഫ് എഡ്യൂക്കേഷൻ (1906), ഹാർട്ടോഗ് കമ്മിറ്റി റിപ്പോർട്ട് (1929), വാർദ്ധാ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി (1937), ആബട്ട്വുഡ് റിപ്പോർട്ട് (1936–37), സാർജൻറ് റിപ്പോർട്ട് (1944), യൂണിവേഴ്സിറ്റി എഡ്യൂക്കേഷൻ കമ്മിഷൻ (1948–49), സെക്കൻറ്റി എഡ്യൂക്കേഷൻ കമ്മിഷൻ (1952–53), കോത്താരി കമ്മിഷൻ (1964–66) എന്നിങ്ങനെ ഭാഗികവും സമഗ്രവുമായ അസംഖ്യം കമ്മിഷനുകളും പഠനങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഇക്കൂട്ടത്തിൽ വാർദ്ധാ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി എന്നറിയപ്പെടുന്ന സക്കീർ ഹുസ്സൈൻ കമ്മിറ്റി റിപ്പോർട്ട് സുപ്രധാനവും ശ്രദ്ധേയവുമാണ്. വാർദ്ധാ പദ്ധതി ഇന്ത്യയിൽ പ്രയോഗത്തിൽ വന്നില്ല. എന്നാൽ ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് തിരുത്തിയത് ഈ റിപ്പോർട്ടാണ്. മെക്കോളെ കണ്ട സ്വപ്നത്തിന് ഒരു വിരാമം വരുത്തിയതും ഇതു തന്നെ.

അതു വരെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു നേരെയുള്ള സമീപനം, ഘടന, ഉള്ളടക്കം, കരിക്കുലം എന്നിവയിൽ ബ്രിട്ടനിലെ വിദ്യാഭ്യാസസംവിധാനത്തെ പിൻതുടരുകയാണ് നാം ചെയ്തു പോന്നത്. മെക്കോളെയുടെ പാശ്ചാത്യവല്ക്കരണമാർഗ്ഗം വിശ്വസ്തതയോടെ തുടർന്നുപോന്നു. അതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ഒരു ദേശീയലക്ഷ്യമുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് ആദ്യമായി സമർത്ഥിച്ചത് സക്കീർ ഹുസ്സൈൻ ചെയർമാനായുള്ള വാർദ്ധാ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയായിരുന്നു. അതിൽപ്പിന്നെ ഇന്ത്യയിൽ രൂപം കൊണ്ട ഒരൊറ്റ കമ്മിഷനും ആ ലക്ഷ്യം വിട്ടു വളരെയൊന്നും അകന്നു സഞ്ചരിക്കുന്നതിന്ന് ധൈര്യമുണ്ടായിട്ടില്ല.

ഈ ദേശീയലക്ഷ്യം സോഷ്യലിസ്റ്റ് സങ്കല്പം വരെ വളർന്നു വന്നതേയുള്ളു. സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവുമായ നീതി കൈവരിക്കുന്നതിന്നുള്ള ശക്തമായ ഉപകരണമാണ് വിദ്യാഭ്യാസമെന്ന സമീപനമാണ് പിൽക്കാലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിഷനുകളും സ്വീകരിച്ചത്.

ഇനിയെന്ത്? ഇത്രയൊക്കെ സഞ്ചരിച്ചിട്ടും നാം ഇന്നു ലക്ഷ്യത്തിൽ നിന്നു വളരെ അകലെയാണുള്ളത്. സാക്ഷരതയുടെ കാര്യത്തിൽപ്പോലും നാം ലോകജനതയുടെ വളരെ പിന്നിലാണ്. നേടാനിരിക്കുന്നത് വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ നേടിക്കഴിഞ്ഞത് എത്രയോ പരിമിതം. ഒരു ലക്ഷം ക. യുടെ വിദ്യാഭ്യാസബജറ്റുമായി ആരംഭിച്ച് അനേകം കോടി ക.യുടെ ബജറ്റിൽ നാം ഇന്ന് എത്തിനില്ക്കുന്നു. എന്നിട്ടും 100-ന് 70 പേരും നിരക്ഷരരായി കഴിയുന്നുവെന്നു വരുമ്പോൾ, നമുക്ക് എവിടെയോ ഭീമമായ തെറ്റു പറ്റിയിട്ടുണ്ട്. എവിടെയാണ് ആ തെറ്റ് പറ്റിയത്?

അവഗണിക്കപ്പെട്ട പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം

നമ്മുടെ ദേശീയബോധം പൂർണ്ണചൈതന്യം ഉൾക്കൊണ്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത കാലഘട്ടത്തിലാണ് ചക്രവർത്തി ജോർജ്ജ് പഞ്ചമന്റെ കിരീടധാരണം നടന്നത്. ആ സന്ദർഭത്തിന്ന് അഭിവാദനം നേർന്നു കൊണ്ട് മഹാകവി ടാഗോർ ഒരു ഗാനമെഴുതി. ''ജനഗണങ്ങളുടെ മനസ്സിന്ന് അധിനായകനായുള്ളോനേ, ഭാരതത്തിന്റെ ഭാഗ്യവിധാതാവേ, അങ്ങയുടെ ജയഗാഥ ഞങ്ങൾ ഏറ്റു പാടട്ടെ''. ജോർജ്ജ് പഞ്ചമന്റെ അനന്തരാവകാശികളിൽ നിന്ന് യാതനാപൂർണ്ണമായ ദീർഘസമരങ്ങൾക്കു ശേഷം നാം സ്വാതന്ത്ര്യം സമ്പാദിച്ചു. എന്നാൽ അതേ 'ജനഗണമന'തന്നെയാണ് സ്വതന്ത്രയിന്ത്യ അതിന്റെ ദേശീയഗാനമായി സ്വീകരിച്ചത്. ദേശീയപ്രസ്ഥാനം കൊടുമ്പിരിക്കൊണ്ട കാലത്ത് ബങ്കാളിനെ പ്രകമ്പിപ്പിക്കുകയും ഇന്ത്യയെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തത് 'വന്ദേമാതര'ഗാനമായിരുന്നു. ആ പദം പോലും വിപ്ലവാഭിവാദനത്തിന്റെ പ്രതീകമായിരുന്നു. അതുച്ചരിച്ച 'കുറ്റ'ത്തിന്ന് അനേകം യുവാക്കൾ ജയിൽശിക്ഷയുൾപ്പെടെയുള്ള മർദ്ദനങ്ങൾ സഹിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യ വിമോചിതയായി, വന്ദേമാതരം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. സ്വതന്ത്രറിപ്പബ്ളിക്കിനെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതിന്ന് 'ജനഗണമന' പ്രയോജനപ്രദമാണെന്നു നാം കണ്ടെത്തി.

ആ ഗാനത്തിന്റെ പകർപ്പവകാശം ഒരു വൈദേശികക്കമ്പനിക്കാണെന്ന് ഈയിടെ ഒരു പത്രവാർത്തയുണ്ടായിരുന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു മുമ്പും പിമ്പും നമ്മുടെ ദേശീയനേതൃത്വത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ വന്നു ചേർന്ന പരിവർത്തനത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്ന പ്രതീകാത്മകമായ ഒരു സംഭവമാണിത്. ഉപ്പുനികുതിക്കെതിരേ പോരാടിക്കൊണ്ട് നാം സ്വാതന്ത്ര്യം നേടി. അത് പുനഃസ്ഥാപിച്ചു കൊണ്ട് സ്വാതന്ത്ര്യം കൊണ്ടാടി. തക്കിയിൽ നൂറു പരുക്കൻ ഖാദിയായിരുന്നു നമ്മുടെ

വ്യവസായത്തിന്റെ കൊടിക്കൂറ. ഇന്ന് കമ്പ്യൂട്ടർ ലോകത്തിലേക്കു കുതിച്ചു കയറുന്നതിന്നു കിട്ടാവുന്നിടത്തു നിന്നൊക്കെ നാം കടംകൊള്ളുന്നു. ഗ്രാമസ്വരാജിനെ ചൊല്ലി ആണയിട്ടുകൊണ്ട് ദേശീയപ്രസ്ഥാനം നയിച്ചു; അക്ഷരവിദ്യ പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്നുള്ള കാശു പോലും കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്ന് ഉറവിഴാൻ വേണ്ടി നാം കൈക്കുമ്പിളുമായി ഇന്നു കാത്തിരിക്കുന്നു. കള്ളിന്നു നേരെ അറിവില്ലാത്തവർ പരത്തിവിട്ട അവജ്ഞാഭാവം തുടച്ചുമായ്ക്കുന്നതിന്ന് ഊർജ്ജസ്വലമായ ഒരു പരിപാടി ആരംഭിക്കുവാൻ പോകുന്നുവെന്ന് ഈയിടെയാണല്ലോ കേരളത്തിലെ ഒരു മന്ത്രിപ്രവരൻ പ്രസംഗിച്ചത്! ഗാന്ധി പറഞ്ഞതു കേട്ട് മദ്യഷാപ്പ് പിക്കറ്റു ചെയ്തതിന്ന് എല്ലൊടിഞ്ഞു തല പൊളിഞ്ഞവരുടെ തലമുറ കുറ്റിയറ്റു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നതാണദ്ദേഹത്തിന്റെ അരിശം.

ഈ സമീപനത്തിൽ ഏത് ശരി, ഏതു തെറ്റ് എന്നത് ഇവിടെ പര്യാലോചിക്കുന്നില്ല. നികുതിനയം, വ്യവസായനയം, രാഷ്ട്രസംവിധാനം, ധാർമ്മികബോധം എന്നീ കാര്യങ്ങളിൽ ദേശീയപ്രസ്ഥാനം വീറോടു കൂടി ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച മൂല്യങ്ങളല്ല സ്വതന്ത്രയിന്ത്യ പിന്തുടരുന്നതെന്ന് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതേയുള്ളു. ഇന്ന് ഇന്ത്യയിലുള്ള അമ്പത്താറു കോടി ജനങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിൽ പെറ്റുവീണു വളർന്നവരാണ്. ഇപ്പറഞ്ഞ വീക്ഷണപരിവർത്തനത്തിൽ അവർക്കു മനസ്സാക്ഷിക്കുത്ത് അനുഭവപ്പെടില്ല. മാറിയ തലമുറ മാറിയ മൂല്യങ്ങളും കൈക്കൊള്ളുന്നു. എന്നിരിക്കിലും ജീവിതത്തിന്റെ ചില സത്യങ്ങളുമായി ഏറ്റുമുട്ടുമ്പോഴും രക്ഷാമാർഗ്ഗത്തിന്റെ താക്കോൽ തിരഞ്ഞ് പഴയ ഓർമ്മകളിൽ തപ്പിനോക്കുന്ന ചിലരെങ്കിലും ഉണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിലും അത്തരക്കാർ അവശേഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ത്യയുടെ ദേശീയജീവിതത്തിൽ കരുത്തുറ്റ പ്രവാഹധാരകളും ഉണ്ടായപ്പോഴൊക്കെ അതിന്റെ ശക്തിയേറിയ അലയിളക്കങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിലും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. റാം മോഹൻ റോയിയുടെ ബ്രഹ്മസമാജം, ദയാനന്ദന്റെ ആര്യസമാജം തുടങ്ങിയ സ്ഥാപനങ്ങളും പ്രസ്ഥാനങ്ങളും നമ്മുടെ പൈതൃകമാണ്. അവ ഭാരതീയവിദ്യാഭ്യാസത്തിലും സ്വാധീനശക്തികളായി വർത്തിച്ചു. ആര്യസമാജം ഗുരുകുലവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് നവോത്ഥാനം നല്കാൻ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. തിലകനും ഗോഖലെയും വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിലൂടെയാണ് സ്വന്തം സ്വപ്നത്തിലുള്ള ഭാരതത്തെ മിനഞ്ഞെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. ബങ്കാളിന്റെ നവോന്മേഷം കണ്ട പൊൻകിനാവായിരുന്നു ഗുരുദേവ് ടാഗോറിലൂടെ രൂപം കൊണ്ട വിശ്വഭാരതി. സർ സെയ്യിദ് അഹമ്മദ്ഖാൻ നട്ടുവളർത്തിയ ആംഗ്ലോ–മുസ്ലിം വിദ്യാലയം മുസ്ലിം മനസ്സിന്നു ചൈതന്യധാര നല്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതായിരുന്നു. ഒരു പുതിയ പ്രബുദ്ധതയും വിദ്യാഭ്യാസനവീകര

ണവും ഒരേ നാണയത്തിന്റെ ഇരുപുറങ്ങളാം മാത്രമാണ്. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം നിലനിന്ന കാലം വരെ ഇന്ത്യയിൽ അവർ നടപ്പിലാക്കിയ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി രൂക്ഷമായ വിമർശനത്തിന്നു പാത്രീഭവിച്ചിരുന്നു. മറ്റു പല കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഭിന്നസ്വരത്തിൽ സംസാരിച്ചിരുന്ന ദേശീയനേതൃത്വം ഇക്കാര്യത്തിൽ ഏകസ്വരത്തിൽ സംസാരിച്ചു. അന്നത്തെ വിദ്യാലയങ്ങളാം ബഹിഷ്കരിക്കുന്നതിന്ന് ആ നേതൃത്വം ആഹ്വാനം നല്കി: പകരമായി, സമാന്തരവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയെന്ന നിലയിൽ നാട്ടിലെങ്ങും വിദ്യാപീഠങ്ങളാം ഉയർന്നുവന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യസമരം നയിച്ച ധീരഭടന്മാരിൽ വലിയൊരു പങ്ക് ഈ വിദ്യാപീഠങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിയായിരുന്നു.

ഗാന്ധിജിയുടെ രംഗപ്രവേശത്തോടു കൂടി ദേശീയവിദ്യാഭ്യാസവീക്ഷണത്തിന്ന് ആഴവും പരപ്പും കൂടി. പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച്, ഒരു വിദഗ്ധന്റെ ആധികാരികതയോടെ സംസാരിക്കുന്നതിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്ന് അർഹതയുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ത്യൻ പൊതുജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പ് തെക്കെ ആഫ്രിക്കയിൽ അദ്ദേഹം നടത്തിയ 'സത്യാന്വേഷണ പരീക്ഷണ'ങ്ങളിൽ വലിയൊരു ഭാഗം പൊതുവിദ്യാഭ്യാസ സംബന്ധിയായ പരീക്ഷണങ്ങളായിരുന്നു. കുട്ടികളുടെ മനസ്സിൽ സ്വഭാവവും അവർ ജീവിക്കേണ്ട രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാംസ്കാരികവും സാമ്പത്തികവുമായ അന്തരീക്ഷവും സമന്വയിപ്പിച്ച് ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചു. ഇന്ത്യയിൽ തിരിച്ചെത്തിയ ശേഷവും വിദ്യാഭ്യാസപരീക്ഷണങ്ങളിൽ നിന്ന്അദ്ദേഹം വിരമിച്ചില്ല. ഇന്ത്യയെപ്പോലെ അവികസിതവും കൃഷിപ്രധാനവും വിസ്തൃതവുമായ ഒരു രാജ്യത്തിൽ ഉല്പാദനക്ഷമമായ ഒരു തൊഴിലിനെ കേന്ദ്രമാക്കിയല്ലാതെ സാർവ്വത്രികവിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിലാക്കാനാവില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടി കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. ഈ മൗലികസിദ്ധാന്തത്തിന്ന്, വിശദമായ ഒരു കർമ്മപദ്ധതി ആവിഷ്കരിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഡോ. സക്കീർ ഹുസ്സൈനിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സമിതിയെ നിയമിച്ചു. ആ സമിതിയാണ് ഇന്ത്യയ്ക്കു വേണ്ടി ഒരു അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ആവിഷ്കരിച്ചത്. ഒരു പത്രപ്രതിനിധി ഗാന്ധിജിയോട് ഒരിക്കൽ ചോദിക്കുകയുണ്ടായി: ''അങ്ങ് ഇന്ത്യയ്ക്ക് നല്കിയ ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ട സംഭാവനയെന്താണ്?'' എന്ന്. ''അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി'' എന്നായിരുന്നു നിസ്സംശയമായ ഉത്തരം. സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടുവോളവും ദേശീയഭാരതം അതെപ്പിടിച്ചു പ്രതിജ്ഞയിട്ടു. സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയതോടെ, ഒരു ചരമപ്രസംഗത്തിന്റെ തേങ്ങൽ പോലുമില്ലാതെ, അതിനെ കുഴിച്ചു മൂടുകയും ചെയ്തു!

പുതിയ തലമുറ പുതിയ മൂല്യങ്ങളെ മിനഞ്ഞെടുക്കുമ്പോൾ പിൻതലമുറയ്ക്ക് പ്രതിഷേധിക്കാനർഹതയില്ല. ശരി തന്നെ. എന്നാൽ പുതിയ തലമുറയുടെ കൈയിൽ പുതിയ എന്തെങ്കിലും പദ്ധതിയുണ്ടോ? അതോ ബ്രിട്ടീഷ് പാരമ്പര്യത്തെ അതിന്റെ എല്ലാ സവിശേഷതകളോടും കൂടി സംരക്ഷിക്കുക മാത്രമോ? പുതിയ പ്രബുദ്ധതയ്ക്ക് പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയുണ്ടാവുമെന്ന ലോകസാധാരണമായ നിയമം ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്ന് ബാധകമാവാതെ പോയതെന്തു കൊണ്ടാണ്? മൗണ്ട് ബാറ്റൻ പ്രഭുവിന്റെ തിരോധാനവും രാജൻ ബാബുവിന്റെ രംഗപ്രവേശവും ഭാരതീയജനസാമാന്യത്തിന്റെ ജീവിതത്തിന്ന് പുതിയ മൂല്യവും അർത്ഥവും നൽകുന്നില്ല എന്നോ?

സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നത്തെ സമീപിച്ച രീതി ഒന്നു വിശകലനം ചെയ്തു നോക്കിയാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ നമുക്കു കുറച്ചു വെളിച്ചം കിട്ടും. സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയ ഉടനെ, 1948–ൽ, നാം ഒരു സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിഷനെ നിയമിച്ചു. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മതിൽക്കെട്ടുകൾ അങ്ങനെ ഉറപ്പിച്ചു. നാലു വർഷത്തിന്നു ശേഷം, 1952–ൽ, ഒരു സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിഷൻ നിയമിതമായി. സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടിൽ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ രൂപരേഖ അതു വരച്ചു വച്ചു. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകമായ എന്തെങ്കിലും ബാദ്ധ്യതയുണ്ടെന്നേ സ്വതന്ത്രയിന്ത്യ അംഗീകരിച്ചതേയില്ല. എന്നാൽ ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ സാധിക്കാത്ത ചില യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഭരണത്തിന്ന് കണ്ണടയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. 12 വർഷത്തിന്നു ശേഷം, 1964–ൽ, മൂന്നാമതൊരു കമ്മിഷൻ നിലവിൽ വന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളെയും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു ആ കമ്മിഷന്റെ ചുമതല. വിദ്യാഭ്യാസചർച്ചകളിൽ ഇടയ്ക്കിടെ കുമിളകൾ സൃഷ്ടിക്കാറുള്ള കോത്താരി കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ട് അങ്ങനെയാണ് ജന്മം കൊണ്ടതേ. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് സ്വന്തമായ ബാധ്യതകളും ലക്ഷ്യങ്ങളും ഉണ്ടെന്ന നിലയിൽ അതിനെ നാം ഇന്നുവരെ അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ല. അതു കൊണ്ട് മൂന്നാം ക്ലാസ്സിലെ പാഠ്യപദ്ധതി തയ്യാറാക്കുമ്പോൾ ബിരുദാനന്തരപഠനത്തിന്ന് എന്താണാവശ്യം എന്നതിലാണ് ഇന്നും നമ്മുടെ നോട്ടം!

സർവ്വകലാശാലക്കു വേണ്ടി സജ്ജമാക്കുന്ന കമ്പോസ്റ്റ് കുഴിയാണ് പ്രാഥമികവിദ്യാലയം. കമ്മിഷൻ നിയമനത്തിലെ വെറുമൊരു മുൻ–പിൻ പ്രശ്നമല്ല ഇത്. ഒരു വീക്ഷണത്തിന്റെ പ്രശ്നമാണ്. നമ്മുടെ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികളും ഈ ഓരോ വിദ്യാഭ്യാസഘട്ടത്തിലും ചെലവഴിച്ച തുകകളുടെ താരതമ്യപഠനം ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കും.

പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികാലം	I	II	III	IV
പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം	85	95	178	234.74
സെക്കൻഡറിവിദ്യാഭ്യാസം	20	51	103	118.33
സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം	14	48	87	183.52

(ചെലവായ സംഖ്യ കോടിക്കണക്കിൽ ഉറുപ്പിക. Ref. India 1972, ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറ് പ്രസിദ്ധീകരണം)

ഈ സംഖ്യകളും ചില പരമാർത്ഥങ്ങളും വിളിച്ചു പറയുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിയ്ക്കു മുമ്പ് ബ്രിട്ടീഷുഭരണകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ചെലവിനങ്ങളും ഏറക്കുറെ അതേ അനുപാതത്തിൽ തുടർന്നുപോരികയാണ് ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽ നാം ചെയ്തത്. ആദ്യത്തെ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്ത് പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസവും സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസവും തമ്മിലുള്ള ഈ ചെലവിനത്തിന്റെ അനുപാതം ഏറക്കുറെ 14:3 എന്നതായിരുന്നുവെങ്കിൽ നാലാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയാവുമ്പോഴേയ്ക്കും ആ അനുപാതം 4:3 എന്നായി മാറി. അതായത്, ഈ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികളുടെ കാലയളവിനുള്ളിൽ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുള്ള തുക വെറും 2½ ഇരട്ടി മാത്രം വർദ്ധിച്ചതേയുള്ളു; സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നാവട്ടെ 18 ഇരട്ടിയിലധികം വർദ്ധിച്ചു.

ദേശീയപ്രബുദ്ധതയുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ നാം പുലർത്തിപ്പോന്ന വീക്ഷണം ഇതായിരുന്നില്ല. ബഹുജനവിദ്യാഭ്യാസത്തിലായിരുന്നു അന്നത്തെ ഊന്നൽ. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം ജനസാമാന്യത്തിന്റെ വളർച്ചയെ ഉന്നം വച്ചു കൊണ്ടുള്ളതാണ്. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസമെന്നത് ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യയിൽ ഉപരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആവശ്യവും. ആ വർഗ്ഗത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കലാശാലയുടെ ഗോപുരശൃംഗത്തിലേയ്ക്ക് കയറിപ്പോകുന്നതിനുള്ള ചവിട്ടുകല്ലു മാത്രമാണ് പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം. സ്വതന്ത്രയിന്ത്യ ആ ഉപരിവർഗ്ഗവീക്ഷണമാണ് നടപ്പിൽ കൊണ്ടുവന്നത്.

മറിച്ചു സംഭവിച്ചതെങ്ങനെ? സിദ്ധാന്തപരമായി, ജനസാമാന്യത്തിന്റെ കൈയിലേയ്ക്കാണ് ഇന്ത്യയുടെ ഭരണാധികാരം പകർന്നത്. ഫലം കൊണ്ട് നോക്കിയാലോ, ബ്രിട്ടൻ വളർത്തിയെടുത്ത ഉപരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉപകരണമായ ബ്യൂറോക്രസിയാണ് അത് കൈയടക്കി വച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ രാജ്യത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യാധികാരങ്ങളെ ഉപരിവർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു തിരഞ്ഞെടുത്ത് ബ്രിട്ടീഷുഭരണം ശിക്ഷണം നല്കി വളർത്തിയെടുത്ത ഉദ്യോഗസ്ഥവർഗ്ഗം, അഗസ്ത്യൻ സമുദ്രത്തെയെന്നവണ്ണം, ഉള്ളം കൈക്കുഴിയിൽ ചേർത്ത് ആചമിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. 'ഭാരതഭാഗ്യവിധാതാക്കൾ' അന്നും ഇന്നും ആ വർഗ്ഗം തന്നെ. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിലാവട്ടെ രീതിയിലാവട്ടെ മൗലികമായ എന്തെങ്കിലും മാറ്റം ആവശ്യമുണ്ടെന്ന് അവർക്കൊരിക്കലും

തോന്നിയിട്ടില്ല. .'പ്രക്ഷോഭക്കാരെ' തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന് ചില മിനുക്കുപണികളും ആവാമെന്നു മാത്രം. ''വമ്പിച്ച വില മേടിച്ചടിമസ്ഥാനം വില്ക്കും കമ്പോളസ്ഥലമല്ലോ നമുക്ക് പള്ളിക്കൂടം'' എന്ന് അന്നു പാടിയവരെ നോക്കി ഇക്കൂട്ടർ ഊറിയൂറിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടാവാം. ആ കമ്പോളത്തിന്റെ വ്യാപനത്തിന്നു വേണ്ടി, അത് പാടിയവരുടെ തന്നെ പൗരോഹിത്യത്തിൽ, കൊണ്ടുപിടിച്ചു പരിശ്രമം നടത്തുകയാണല്ലോ ഇന്നു നാം ചെയ്യുന്നത്.

സർവ്വകലാശാലകളും ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും പുണ്യകേദാരങ്ങളത്രേ. പക്ഷേ നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകളോ? കോത്താരി കമ്മിഷൻ അവയുടെ ലക്ഷ്യം മിതസ്വരത്തിൽ ഇങ്ങനെ നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നു: ''ദേശീയപ്രബുദ്ധത വളർത്തിയെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യൻ സർവ്വകലാശാലകളും രാജ്യത്തിന്നു നേതൃത്വം നൽകണം. ഈ രാജ്യത്തിന്റെ സാംസ്കാരികസമ്പത്തിനെക്കുറിച്ചും ദർശനങ്ങളും, കലകളും, ഭൗതികശാസ്ത്രം മുതലായവയിൽ ഇന്ത്യയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന നേട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചും സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്നു ബിരുദം സമ്പാദിച്ചു പുറത്തിറങ്ങുന്ന ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയും ബോധവാനാവണം. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, താൻ ഏതൊരു മഹത്തായ പൈതൃകത്തിന്റെ അനന്തരാവകാശിയാണെന്ന കാര്യം, അവൻ മനസ്സിലാക്കണം (കോത്താരി കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ട്, പേജ് 227).

തീർച്ചയായും മഹോന്നതമായ കാഴ്ചപ്പാടു തന്നെ. പക്ഷേ ഭാരതീയസർവ്വകലാശാലകളിൽ ഈയൊരു കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ കൈത്തിരി കൊളുത്തി വയ്ക്കുന്നതിന്ന് സ്വതന്ത്രയിന്ത്യ എന്തു ചെയ്തു? ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം സൃഷ്ടിച്ചു വച്ച പാരമ്പര്യവും പശ്ചാത്തലവും അന്യൂനമായി സംരക്ഷിക്കുകയല്ലാതെ നാം വല്ലതും ചെയ്തുവോ? മതത്തിന്റെ രക്തപങ്കിലമായ വാൾത്തല കൊണ്ട് വെട്ടി മുറിച്ചു വച്ച ചരിത്ര—സംസ്കാരബേധമല്ലേ ഇന്നും അവിടെ നിന്നു പ്രസരിക്കുന്നത്? പണച്ചെലവുള്ള വലിയ വലിയ സെക്കൻററി വിദ്യാലയങ്ങളും—അതു മാത്രമാണ് നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകളും.

ഉദ്യോഗവും കലാശാലാബിരുദവും തമ്മിലുള്ള അവിഹിതവും ഗാഢവുമായ ബന്ധത്തെ ഛേദിച്ചു കളയാതെ ഒരു കമ്മിഷൻ വിചാരിച്ചാലും സർവ്വകലാശാലകളുടെ സ്വഭാവത്തെ മാററുക സാധ്യമല്ല. ഇന്നത് നൂലും വസ്ത്രവും പോലെ ഒന്നിനൊന്നു ലയിച്ചു നിൽക്കുന്നു. സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം എത്രയ്ക്കു വ്യാപിക്കുന്നുവോ രാജ്യം അത്രയ്ക്കു ഊർജ്ജസ്വലത കൈവരിക്കുന്നുവെന്നാണ് പൊതുസിദ്ധാന്തം. എന്നാലിവിടെയോ? ബിരുദധാരികളും വീട്ടിന്നും നാട്ടിന്നും ഒരു അഭിശാപമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇത്രയ്ക്ക് ആത്മനിന്ദ

അനുഭവിക്കുന്ന മറ്റൊരു വിഭാഗമില്ല. ഒരു ബിരുദം നേടി പുറത്തിറങ്ങുമ്പോഴേയ്ക്കും കായികവും മാനസികവുമായി അവൻ നിഷ്ക്രിയനായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കും. ദൗർബല്യവും നൈരാശ്യവുമാണ് അവന്റെ സന്തതസഹചാരികൾ.

രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തികനില ശോചനീയമാണെന്നതുകൊണ്ട് പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം പോലും വ്യാപകമാക്കുന്നതിന്ന് കഴിവില്ല എന്നാണ് ഭരണകർത്താക്കൾ ദുഃഖിക്കുന്നത്. അതു ശരിയാണോ? നമ്മുടെ ബസ്സ് കണ്ടക്ടർമാരെ നോക്കൂ; ഗണിതശാസ്ത്രത്തിൽ സർവ്വകലാശാലാബിരുദം നേടിയവരുണ്ട്. രജിസ്ട്രാർ ആപ്പീസ്സിലെ എൽ. ഡി. ക്ലാർക്കിനെ നോക്കൂ; സുവോളജിയിൽ ബിരുദാനന്തരയോഗ്യത നേടിയിട്ടുണ്ട്. തപാൽ ശിപായിയെ നോക്കൂ; സാഹിത്യത്തിൽ ബിരുദം നേടിയിട്ടുണ്ട്. ഹോട്ടലിലെ വിളമ്പുകാരനെ നോക്കൂ; രസം വിളമ്പുന്നതിന്നു മുമ്പു തന്നെ രസതന്ത്രബിരുദം സമ്പാദിച്ച ആളാണ്. സമ്പന്നമായ അമേരിക്കയ്ക്കു പോലും അസൂയ തോന്നില്ലേ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസധാരാളിത്തം കണ്ടാൽ. പണമില്ലാത്തതാണ് പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു തടസ്സമെന്ന്, ഇതു കണ്ടു കൊണ്ടു വാദിക്കാനൊക്കുമോ? ആനപ്പുറത്ത് അമ്പാരി കെട്ടിയാണ് യാത്ര, പക്ഷേ കഞ്ഞി കുടിക്കാൻ വകയില്ലത്രേ!

നമ്മുടെ കൃഷിരീതി ഇനിയും പ്രാകൃതദശ കടന്നിട്ടില്ല. വ്യവസായങ്ങൾ മരുപ്പച്ചകളെപ്പോലെ സുദുർലഭമാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ കാർഷിക എൻജിനീയറിങ്ങ് വിദ്യാലയങ്ങൾ പറയുന്നത് സാങ്കേതികബിരുദധാരികളുടെ എണ്ണം വല്ലാതെ വർദ്ധിച്ചു പോയി എന്നാണ്! പ്രാഥമികവൈദ്യോപദേശം എത്തിനോക്കിയിട്ടില്ലാത്ത ആ ഗ്രാമലക്ഷങ്ങളെ നോക്കിക്കൊണ്ട് മെഡിക്കൽ കോളേജുകൾ പറയുന്നത് ഡോക്ടർമാരുടെ എണ്ണം വല്ലാതെ പെരുകിപ്പോയി എന്നാണ്!

ഇതാണ് സ്വതന്ത്രയിന്ത്യയിലെ സർവ്വകലാശാലകളുടെ കഥ. ദുഃഖം തോന്നുന്നില്ലേ?

സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസമാണല്ലോ നമ്മുടെ മറ്റൊരു അരുമക്കുഞ്ഞ്. നാലു പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിലൂടെ കടന്നുവരുമ്പോഴേയ്ക്കും ആറു മടങ്ങ് വളർന്ന രംഗമാണത്. 1950-51-ൽ 15 ലക്ഷം വിദ്യാർത്ഥികളാണ് സെക്കൻറി വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിച്ചിരുന്നതത്രേ. 1965-66-ൽ അത് നാലിരട്ടിയായി. മറ്റൊരു 20 വർഷം കൂടി കഴിയുമ്പോൾ അവരുടെ സംഖ്യ 241 ലക്ഷമാവുമെന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (കോത്താരി കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ട്). അപ്പോഴേയ്ക്കും ഇന്ത്യയുടെ ജനസംഖ്യ എങ്ങനെയായാലും 80 കോടിയിൽ കുറയാനിടയില്ല. അതു വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസം മന്ദഗതിയിൽ മാത്രമേ സഞ്ചരിക്കുന്നുള്ളൂ. എന്നിട്ടോ? സെക്കൻറിക്കാരുടെ ഭാരം താങ്ങാനാവുന്നില്ല എന്നു സമുദായം ഇപ്പോഴത്തന്നെ

നെടുവീർപ്പിടുന്നു. കേരളത്തെപ്പോലെ അല്പം വേഗത്തിൽ സഞ്ചരിച്ച സ്റ്റേറ്റുകളും സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഒരു പൊട്ടിത്തെറിയുടെ വക്കിൽ എത്തി നില്ക്കുകയാണ്. ഭാഗ്യം കൊണ്ട് 35 ശ. മാ. പേർ മാത്രമേ ''ജയിക്കുന്നുള്ളു''. നൂറിന് 65 പേരും തോൽക്കുന്നു. എന്നിട്ടുള്ള വീർപ്പുമുട്ടൽ ഇത്രയ്ക്കുണ്ടെങ്കിൽ 100–ന് 75 പേർ ജയിക്കുന്ന 'കാര്യപ്രാപ്തി'യെങ്ങാൻ നാം നേടിയാൽ രാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി എന്താവും! ഓർക്കാൻ ഭയം തോന്നുന്നു.

ഇന്ത്യയിലെ മറ്റു സ്റ്റേറ്റുകളും കേരളത്തോളം വളർന്നുവെന്നു വക്കുക. ഒരു പത്തു ശതമാനത്തിൽ കൂടുതൽ പേരെ 'ജയിപ്പിക്കാൻ' നമുക്കു സാദ്ധ്യമാവില്ല. സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസം സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളിൽ നിന്നു രക്ഷ നേടാൻ ഒരേയൊരു മാർഗ്ഗമേയുള്ളു. കുട്ടികളെ തോൽപ്പിക്കുക. പരീക്ഷയിൽ മാത്രമായി അതു ഒതുക്കിനിർത്തേണ്ടതില്ല.

പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസമാണ് ആധുനികസമുദായത്തിന്റെ അസ്തിവാരം. അതിന്മേൽ വേണം സാംസ്കാരികവും സാമ്പത്തികവുമായ വികാസമത്രയും കെട്ടിയുയർത്താൻ. കോത്താരി കമ്മിഷൻ ഇക്കാര്യം എടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ''സൗജന്യമായ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം സാർവ്വത്രികവും നിർബന്ധവുമായി നൽകുകയെന്നത്, മറെറന്തിലുമുപരി, പരമപ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന കാര്യമത്രേ. സാമൂഹ്യനീതിയും ജനാധിപത്യമൂല്യങ്ങളും വച്ചു കൊണ്ടു മാത്രമല്ല ഞങ്ങളീ ഇക്കാര്യം ഇവിടെ ഊന്നിപ്പറയുന്നത്. ദേശീയമായ ഉൽപാദനത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതിന്നും ഈ നടപടി അനുപേക്ഷണീയമത്രെ'' (റിപ്പോർട്ട്, പേജ് 151).

ദേശീയനേതൃത്വം സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കു മുമ്പ് പുലർത്തിപ്പോന്ന കാഴ്ചപ്പാടും ഇതു തന്നെയായിരുന്നുവെന്ന് സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യോദയത്തോടെ ഈ നിലയ്ക്കു മാറ്റം വന്നു. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം സാർവ്വത്രികവും സൗജന്യവുമായി നൽകുകയെന്നത് ഭരണഘടനാപരമായ ഒരു ബാദ്ധ്യതയായി ഏറെറടുക്കാൻ നാം വിസമ്മതിച്ചു. പകരം 'നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങളു'ടെ (Directive principle) കൂട്ടത്തിൽ എഴുതിച്ചേർത്തതേയുള്ളു. 1960 ആവുമ്പോഴേയ്ക്കും 6 മുതൽ 14 വരെ വയസ്സുള്ള എല്ലാവർക്കും പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം സൗജന്യവും നിർബന്ധവുമായി നൽകുകയെന്നതാണ് പ്രസ്തുത വകുപ്പ് നിർദ്ദേശിച്ചത്. രണ്ടു പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികളും കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പു തന്നെ ആ ബാദ്ധ്യതകളിൽ നിന്ന് നാം പിന്മാറി. പ്രായപരിധി 6–11 ആക്കിക്കുറച്ചു. കാലപരിധി മൂന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ പരിസമാപ്തി വരെ ആക്കി നീട്ടി. ഇപ്പോഴാവട്ടെ അഞ്ചാം പദ്ധതിയും കഴിഞ്ഞു. നാമിന്നു നിൽക്കുന്നതെവിടെയാണ്? കേരളത്തിൽ നിന്നു നോക്കുന്നവർക്കു വ്യക്തമായ ചിത്രം ലഭിക്കില്ല. 1971-ലെ സെൻസസ്സ്

റിപ്പോർട്ട് പ്രകാരം ഇന്ത്യയിൽ നൂറിന് 71 പേർക്കും എഴുത്തും വായനയും അറിയില്ല! സ്ത്രീകളെ പ്രത്യേകമെടുത്താൽ നൂറിന് 82 പേരും ഇരുട്ടിൽത്തന്നെ! (India–1972, ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറ് പ്രസിദ്ധീകരണം). സാർവ്വത്രികസാക്ഷരതവും മണ്ണിന്നടിയിൽ നാം കുഴിച്ചു മൂടി. ആരും കരഞ്ഞില്ല. ആരും നെടുവീർപ്പിട്ടില്ല. അതു ജനസാമാന്യത്തിന്നുള്ളതല്ലേ! അവരെ ച്ചൊല്ലി പരിഭ്രമിക്കാനെന്തിരിക്കുന്നു! അവർക്കു നാക്കില്ല; നട്ടെല്ലില്ല. ഹോട്ടലിൽ ഇഡ്ഡലി ചുടാൻ ബി. ഏ. ക്കാരെ ഉണ്ടാക്കുന്ന തിരക്കിൽ ഈ ഗ്രാമജനത എങ്ങോ പോയി തുലയട്ടെ. ഗാന്ധി മരിച്ചിട്ട് കാലമെത്രയായി!

ഇന്ത്യ സ്വാതന്ത്ര്യം സമ്പാദിക്കുന്ന ദിവസം ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നവരെക്കാളധികം നിരക്ഷരർ ഇന്ന് ഈ റിപ്പബ്ളിക്കിലുണ്ട്. 25 വർഷത്തെ സ്വതന്ത്രഭരണത്തിൽ നിന്ന് വിദ്യാഭ്യാസരംഗം നേടിയത് അതാണ്! 'തമസോ മാ ജ്യോതിർ ഗമയ' എന്നതായിരുന്നു ഒരു കാലത്ത് ഭാരതം മുഴക്കിയ മുദ്രാവാക്യം. ഇന്നത് 'ജ്യോതിഷോ മാതമോ ഗമയ' എന്നു തിരുത്തിയിരിക്കുന്നു. മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലെ കുട്ടികൾ രണ്ടാം വ്യവസായവിപ്ലവത്തിന്റെ സ്വാദിഷ്ഠഭോജ്യങ്ങൾ നുണയ്ക്കുമ്പോൾ ഈ രാജ്യത്തിലെ അനേകശതലക്ഷം പിഞ്ചുകിടാങ്ങൾക്ക് അക്ഷരാഭ്യാസം പോലും നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാണല്ലോ എന്നോർക്കുമ്പോൾ മനസ്സാക്ഷിയുടെ ഏതോ ഒരു കോണിൽ ചെറിയൊരു നോവ് അനുഭവപ്പെടുന്നു. ലോകത്തിൽ ആകെയുള്ള നിരക്ഷരരിൽ പകുതിയും ഈ 'ആർഷഭാരത'ത്തിലാണുള്ളതെന്ന കാര്യം എത്ര പേരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ജനസംഖ്യയിൽ പകുതിയും 18 വയസ്സിന്നു താഴെയുള്ളവരാണത്രെ. യുവാക്കളുടെ രാജ്യമാണ് ഇന്ത്യ. പക്ഷേ യൗവനത്തിന്റെ ഊർജ്ജസ്വലത സമാഹരിച്ച് രാഷ്ട്രനിർമ്മിതിക്കു വേണ്ടി തിരിച്ചു വിടുന്നതിന്ന് നമുക്ക് പദ്ധതികളില്ല. നമ്മുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ഇരുട്ടിൽ പെറ്റു വീഴുന്നു. ഇരുട്ടിൽ വളരുന്നു. ചുറ്റിലും ഇരുട്ടു പരത്തിക്കൊണ്ടു തന്നെ ചത്തു മണ്ണടിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

തുറന്ന മനസ്സോടെ കാര്യങ്ങൾ നിരീക്ഷിക്കുന്നവർക്ക് ഇത് കണ്ടെത്താൻ പ്രയാസമുണ്ടാവില്ല. അതിവേഗം വളർന്നു പടരുന്ന പബ്ളിക്ക് സ്ക്കൂളുകളുടെ വളപ്പറ്റുള്ള മണ്ണ് ഏതാണെന്നു നോക്കിയാൽ മതി. അഭിജാതമായ ബ്രിട്ടീഷ് പ്രഭുത്വത്തിന്റെ ശിക്ഷണവേദിയായിട്ടാണ് ബ്രിട്ടനിൽ പബ്ളിക്ക് സ്ക്കൂളുകൾ രൂപം കൊണ്ടത്. സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ കോളനി ഭരണത്തിന്നു വേണ്ട മേലാളരെ ചെത്തി മിനുക്കി കടഞ്ഞെടുക്കുന്ന ശില്പശാലയായിരുന്നു അത്. സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കു മുമ്പ് ഇന്ത്യയിലെ പ്രഭുവർഗ്ഗവും അത് ഇവിടേയ്ക്ക് ഇറക്കുമതി ചെയ്തു. സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയതോടെ മറേറത് മണ്ഡലത്തേക്കാളു

മേറെ മുറിത്തഴച്ചത് പബ്ളിക്ക് സ്ക്കൂളുകളാണ്. മേലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെ സംസ്കാരവും വീക്ഷണവും ആധിപത്യവും സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്നും അതിൽ ശിക്ഷണം നല്കുന്നതിന്നും ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടതാണ് അവ. കേന്ദ്രവിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയായിരുന്ന ഡോ. ശ്രീമാലിയുടെ ഈ പ്രസ്താവന ശ്രദ്ധിക്കുക: ''നേതൃത്വപരിശീലനത്തിന്നാണ് പബ്ളിക്ക് സ്ക്കൂളുകൾ പ്രത്യേകം ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്നത്. ഈ രാജ്യത്തിന്ന് ഇനിയങ്ങോട്ട് ഏതുതരം നേതൃത്വമാണ് ആവശ്യമെന്ന കാര്യത്തിൽ നമുക്കു വ്യക്തമായ ധാരണയുണ്ടാവണം. പുതുതായി രൂപം കൊണ്ടു വരുന്ന ആധുനികസമുദായത്തിന്ന് പുതിയ തരം നേതൃത്വമാണാവശ്യം''. അതല്ല അവിടെ നടക്കുന്നതെന്നു സൂചിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് അദ്ദേഹം തുടരുന്നു: ''1955-56-ലെ കണക്കനുസരിച്ച് പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഒരു കുട്ടിക്കു വേണ്ടി ചെലവഴിച്ചത് 23.4 ഉറുപ്പികയായിരുന്നു. സെക്കൻററി വിദ്യാലയത്തിൽ 62.2 ക.യും. എന്നാൽ ആ സ്ഥാനത്ത് പബ്ളിക്ക് സ്ക്കൂളിൽ ചെലവഴിക്കുന്നത്, താമസിച്ചു പഠിക്കുന്നവർക്കു വേണ്ടി 1200 മുതൽ 2000 വരെ ഉറുപ്പികയും പഠിച്ചു പോകുന്നവർക്കു വേണ്ടി 400 മുതൽ 500 വരെ ഉറുപ്പികയുമാണ്''.[1]

1955-ലെ ഉറുപ്പികവിലയ്ക്ക് ഇന്നു വന്ന മാറ്റം കണക്കിലെടുത്തു വേണം ഇന്നത്തെ ചെലവ് കണക്കാക്കാൻ.

പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് നമുക്കു പണമില്ല പോലും!

ഇതോടൊപ്പം ഡോ. ശ്രീമാലിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപരീക്ഷണത്തിന്റെ മറെറാരു കഥ കൂടി താരതമ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഗാന്ധിജി കൊളുത്തിയ വെളിച്ചത്തിൽ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തെ പുനഃസംഘടിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ ആരംഭമെന്ന നിലയിൽ ഓരോ സ്റേററിലും ഓരോ റൂറൽ ഇൻസ്റിറിറ്യൂട്ടുകളും, മുമ്പു തന്നെ നിലവിലുള്ള ചില പരീക്ഷണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ, സ്ഥാപിച്ചു. അതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഡോ. ശ്രീമാലി ഇങ്ങനെ സംക്ഷിപ്തമായി വിവരിക്കുന്നു: ''നിലവിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിന്ന് ഈ ഇൻസ്റിറിറ്യൂട്ടുകളും വിപ്ലവാത്മകമായ വ്യതിയാനമായിരിക്കണം. അവ പുതിയ പാതകളും വെട്ടിത്തുറക്കണം. ഗ്രാമീണ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പ്രായോഗികസമീപനങ്ങളും കൈക്കൊള്ളാൻ ഇവയ്ക്കു സാധിക്കണം. ഗ്രാമീണജനതയ്ക്ക് മൂന്നു ശത്രുക്കളാണുള്ളത്. ദാരിദ്ര്യം, രോഗം, അജ്ഞത. ഈ മൂന്നു ശത്രുക്കൾക്കുമെതിരായി പട പൊരുതുന്നതിന്ന് ഗ്രാമീണനേതൃത്വത്തെ സജ്ജമാക്കുകയെന്നതാണ് ഈ ഇൻസ്റിറിറ്യൂട്ടുകളുടെ

---

1. Problems of Education in India, Page 11 Govt. of India Publication.

ലക്ഷ്യം'' :1 എന്നിട്ട് ഇവയ്ക്കെന്തു സംഭവിച്ചു? പെരുവഴിയിൽ, ആർക്കും വേണ്ടാത്ത ഒരു അനാഥശിശു ആയി അവ ഇന്ന് ഉർദ്ധൻ വലിക്കുകയാണ്. പബ്ലിക്ക് സ്ക്കൂളുകളുടെ അദ്ഭുതകരമായ വളർച്ചയും റൂറൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടുകളുടെ ദയനീയമായ തകർച്ചയും ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസനേതൃത്വത്തെയും ഇന്ത്യൻ സമുദായനേതൃത്വത്തെയും കുറിച്ച് 'നിപുണശ്രോത്രങ്ങൾ കേൾക്കും പടി' ഒട്ടേറെ കഥ പറയുന്നുണ്ട്.

മഹാരാഷ്ട്രയിലെ വിദ്യാഭ്യാസവികസനം സമൂഹത്തിൽ വരുത്തുന്ന മാറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഗോഖലെ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ജോയിന്റ് ഡയറക്ടർ ശ്രീ എ. ആർ. കമ്മത്ത് ഒരു പഠനത്തിൽ നടത്തിയ നിരീക്ഷണം ഇന്ത്യയ്ക്കൊട്ടാകെ ബാധകമാണ്. ''(1) പഴയ ബുദ്ധിജീവിവർഗ്ഗം ഊർജ്ജസ്വലമായ പുതിയ സമ്പന്നകർഷകവർഗ്ഗത്തോടൊപ്പം ചേർന്ന് സാങ്കേതിക മണ്ഡലം (ഡോക്ടർ, എൻജിനീയർ മുതലായവ), ഉന്നതവ്യാപാരമണ്ഡലം, ഉയർന്ന ഭരണസർവ്വീസുകൾ, രാജ്യരക്ഷാസർവ്വീസുകൾ എന്നിവിടങ്ങളിൽ ആധിപത്യം ഉപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. (2) വികസനത്തിന്റെ ഈ സൂച്യാകാരസ്തംഭത്തിന്നു ചുറ്റിലും തഴെയായി സാക്ഷരത്വത്തിന്നു നേരെ വളരെ പതുക്കെയുള്ള ചലനങ്ങൾ കാണാം. (3) താഴ്ന്ന ശമ്പളക്കാരനായ വിദഗ്ധത്തൊഴിലാളി, അർദ്ധവിദഗ്ധത്തൊഴിലാളി എന്നിങ്ങനെ, നാട്ടിൻപുറത്തെയും നഗരങ്ങളിലെയും അഭ്യസ്തവിദ്യരായ താഴ്ന്ന വർഗ്ഗക്കാർ അവയ്ക്കിടയിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരിക്കുന്നു''.

സൂച്യാകാർസ്തംഭത്തിന്റെ ഉന്നതശിഖരത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവരെക്കുറിച്ച് ശ്രീ കമ്മത്ത് നടത്തുന്ന നിരീക്ഷണവും ഇവിടെ എടുത്തു പറയേണ്ടതുണ്ട്. ''ഈ ബുദ്ധിജീവികൾ പണ്ടത്തെക്കാളേറെ ജനസാമാന്യത്തിൽ നിന്നകന്നു പോയിരിക്കുന്നു. അവരുടെ ജീവിതരീതി പാശ്ചാത്യവൽക്കരിക്കപ്പെടുകയും ആഢംബരത്തിലും സമൃദ്ധിയിലും ആകണ്ഠം മുഴുകിപ്പോവുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ജനാധിപത്യമത്സരത്തിൽ ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ കൈയിൽ നിന്ന് രാഷ്ട്രീയാധികാരം വഴുതിപ്പോയി. അതിന്റെ പോരായ്മകൾ നികഴ്ത്തുന്നതിന്ന് വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തെ പിടിച്ചടക്കുകയും അതു വഴി രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തിന്റെ സമശീർഷതയും നിയന്ത്രണവും സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു''. ചുരുക്കത്തിൽ, നാമിന്നെത്തി നില്ക്കുന്നത് ഇവിടെയാണ്. ഇന്നത്തെ സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായ ഘടന അന്യൂനമായി നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസഘടന ഉടച്ചു വാർക്കുന്നതിന്ന് സാദ്ധ്യമാണോ? ഈ ലേഖകന്റെ ഉത്തരം നിഷേധാർത്ഥത്തിലാണ്.

---

1. Problems of Education in India, Page 61.

നമുക്ക് നേരിടേണ്ടി വന്ന എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളും ഇതെക്കാളും രൂക്ഷതയോടെ നേരിടേണ്ടി വന്ന രാജ്യമാണ് ചൈന. ജനസംഖ്യ, രാജ്യവിസ്തൃതി, സാമ്പത്തികനില, വിദ്യാഭ്യാസപശ്ചാത്തലം എന്നിവ വച്ചു നോക്കിയാൽ നമുക്കുള്ളതിനേക്കാളും പ്രതികൂലമായ സാഹചര്യമായിരുന്നു അവർക്കുണ്ടായത്. രണ്ടു ദശവർഷത്തെ പരിശ്രമം കൊണ്ട് അവർ നിരക്ഷരത നിശ്ശേഷം തുടച്ചു മായ്ച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം മുതൽ ബിരുദാനന്തരവിദ്യാഭ്യാസം വരെ രാജ്യത്തിലെ ഉല്പാദനപ്രക്രിയയുമായി ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. വിനോബഭാവയെപ്പോലുള്ള ഗാന്ധിയൻ ചിന്താഗതിക്കാരുടെ മുക്തകണ്ഠമായ പ്രശംസ നേടാൻ ആ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയ്ക്ക് സാധിച്ചത് അതുകൊണ്ടാണ്. ആചാര്യകൃപലാനിയുടെ ഈ വാക്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക: ''ഞാൻ കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ സ്തുതിപാഠകനല്ല. എന്നിരുന്നാലും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസം ജാതിയെയോ വർഗ്ഗത്തെയോ ആസ്പദമായുള്ളതല്ലെന്ന വസ്തുത സമ്മതിച്ചേതീരൂ. അവിടെ വിദ്യാഭ്യാസം സാർവ്വത്രികമാണ്; സൗജന്യവുമത്രേ. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിൽ കുടുംബസമ്പത്ത് നോക്കിയല്ല പ്രവേശനം ലഭിക്കുന്നത്. കുടുംബത്തിന്റെ ഉച്ചനീചത്വം പരിഗണിക്കാതെ, കൂട്ടത്തിൽ മിടുക്കരായ കുട്ടികളെ അതിന്നായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു''[1].

വിദ്യാഭ്യാസതത്വത്തെക്കുറിച്ച് മാർക്സിന്റെ അഭിപ്രായവും ഗാന്ധിജിയുടെ അഭിപ്രായവും തമ്മിൽ ഒട്ടധികം സാദൃശ്യമുണ്ട്. ''ഓരോ ശിശുവിനും ഒരു നിശ്ചിതവയസ്സ് കഴിഞ്ഞാൽ കായികപരിശീലനവും ശിക്ഷണവും മാത്രം നല്കിയാൽ പോരാ; അതോടൊപ്പം ഉല്പാദനത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള തൊഴിലിന്നും പ്രാധാന്യം നല്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം നല്കണം. ഉല്പാദനത്തെ കാര്യക്ഷമമായി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നുള്ള ഉപാധി മാത്രമല്ല ഇത്. വ്യക്തിയുടെ പൂർണ്ണവികാസത്തിന്നുള്ള മാർഗ്ഗം കൂടിയാണ്'' എന്ന് 'ക്യാപ്പിറ്റലി'ൽ മാർക്സ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ''വരുന്ന തലമുറയുടെ വിദ്യാഭ്യാസവും പരിശീലനവും ഉല്പാദനത്തിന്നുള്ള അദ്ധ്വാനവുമായി യോജിപ്പിക്കാതെ, ഭാവി സമുദായത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് വിഭാവനം ചെയ്യുക പോലും സാദ്ധ്യമല്ല'' എന്ന് ലെനിനും പ്രഖ്യാപിച്ചു. തൊഴിലും പഠനവും എന്നതിന്നു പകരം തൊഴിലിനെ കേന്ദ്രമാക്കിയുള്ള പഠനം എന്ന്, കുറെക്കൂടി ശാസ്ത്രീയരീതിയിൽ, ഗാന്ധിജിയും സിദ്ധാന്തിച്ചു. മാർക്സിന്റെ തത്വങ്ങൾ പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നതിന്ന് ഒരു റഷ്യയെയും ഒരു ലെനിനെയും കിട്ടി. ഗാന്ധിജിയ്ക്ക് ആ 'സൗഭാഗ്യം' ഉണ്ടായില്ല. മറ്റു രാജ്യങ്ങൾ വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്ക് നടന്നുയരുന്നു. നാം ഇരുട്ടിലേയ്ക്കും.

---

1. Gandhian Thought, Page 272.

പുകയിൽ മൂടിപ്പോയ വെളിച്ചം

ഇക്കഴിഞ്ഞ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ പരീക്ഷാഫലം ബന്ധപ്പെട്ടവരെയെല്ലാം ഞെട്ടിച്ചു കളഞ്ഞുവത്രേ. പ്രതീക്ഷകളും തകർന്നു പോകുമ്പോഴാണല്ലോ ഞെട്ടലുകളും ഉണ്ടാവുന്നത്. ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയ്ക്ക് നാളേക്കുള്ള പിച്ചപ്പാളയാണ് സ്ക്കൂളും സർട്ടിഫിക്കറ്റ്. അത് കീറിപ്പോയാൽ അവൻ ഞെട്ടും. മകൻ ഐ. എ. എസ്സ്. ഓഫീസർ മുതൽ പഞ്ചായത്ത് ബോർഡ് ശിപായി വരെ എന്തെങ്കിലും ആയിത്തീരണമെന്ന് ഓരോ പിതാവും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. പരീക്ഷയിലെ പരാജയം ആ പ്രതീക്ഷയെ തകർത്തിക്കളഞ്ഞുവെന്നതു കൊണ്ട് രക്ഷിതാക്കന്മാരും ഞെട്ടും. എന്നാൽ ഭരണകൂടത്തിന്നു ഞെട്ടലുണ്ടായി എന്നു പറയുന്നതിന്ന് അടിസ്ഥാനമെന്താണ്? ഈ ചെറുപ്പക്കാരെല്ലാം ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ മിടുമിടുക്കന്മാരായി പാസ്സായിക്കഴിഞ്ഞ ഉടനെ അവരെക്കൊണ്ട് ഭരണത്തിന്ന് ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ആ പ്രതീക്ഷ തകർന്നു പോയല്ലോ എന്നും ആണോ ഈ ഞെട്ടലിന്ന് അർത്ഥം? ഇയ്യിടെ സർവ്വീസ് കമ്മിഷൻ ആപ്പീസ്സിൽ കുമിഞ്ഞു കൂടിയ പത്തൊണ്ടു ലക്ഷം ഹർജിക്കാരുടെ കാര്യം നേരെയാക്കിയ ശേഷം മതി, ഭരണത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, പരീക്ഷയിലെ പരാജയത്തെക്കുറിച്ച് ദുഃഖം നടിക്കാൻ. വാസ്തവത്തിൽ ഈ ഭീമമായ പരാജയം, ഭരണത്തെ സംബന്ധിച്ച് പറഞ്ഞാൽ, വലിയൊരു ആശ്വാസമാണ്. ഉദ്യോഗാർത്ഥികളെ സൃഷ്ടിക്കുക എന്നതൊഴിച്ച് മറെറാരു ലക്ഷ്യവുമില്ലാത്ത വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയ്ക്ക് പരീക്ഷ ജയിച്ചു വരുന്നവർ ഒടുങ്ങാത്ത ശല്യമാണ്. സമുദായത്തിൻെറ ആന്തരഘടനയിൽ സമൂലപരിവർത്തനം വരുത്താതെ ഇനിയങ്ങോട്ട് ഒന്നും ചെയ്യാൻ വയ്യ എന്ന ഘട്ടത്തിൽ കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസം ഇന്നെത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുകയാണ്.

ഈ വർഷത്തെ പരീക്ഷയിൽ നാലു ശതമാനം മാത്രമാണത്രേ യഥാർത്ഥത്തിൽ പാസ്സായത്. അത് 28 ശതമാനമായി

വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ഏതു സാമൂഹ്യസംഘടനയിലായാലും ഇത്ര ഭീമമായ പരാജയത്തിന്ന് എന്തെങ്കിലും ന്യായീകരണം വേണം. സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം വിദഗ്ധർക്കുള്ള സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസമല്ല, ശരാശരി മനുഷ്യനുള്ള സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസമാണ്. 100 ശതമാനം പേരും വിജയിക്കേണ്ടതുമാണ്. പോകട്ടെ, ചുരുങ്ങിയത് 100–ന്ന് 80 കണ്ടെങ്കിലും വിജയിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ കുട്ടികൾക്ക് നല്കിയ ശിക്ഷണവും അവരുടെ നേട്ടങ്ങളെ വിലയിരുത്താനുപയോഗിച്ച മാനദണ്ഡവും തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ല എന്നാണതിന്നർത്ഥം. എവിടെയാണ് ഈ പൊരുത്തക്കേട്? ശിക്ഷണം നല്കിയ രീതിയിലോ? അതോ, അതുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത മാനദണ്ഡമാണ് പരീക്ഷയിൽ ഉപയോഗിച്ചതെന്നതിലോ?

പതിവു പോലെ ഇത്തവണയും പരീക്ഷാഫലത്തെ വിശകലനം ചെയ്തു കൊണ്ട് കേരള ഗവൺമെൻറിൻെറ ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മിഷണർ ഒരു റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പരീക്ഷാഫലം എന്ന പ്രശ്നത്തിന്നു മുന്നിൽ പ്രസ്തുത റിപ്പോർട്ടും കാര്യമായ വെളിച്ചമൊന്നും നല്കുന്നില്ല. നൂറിന്ന് എഴുപത്തിരണ്ട് പേരെയും പരാജയപ്പെടുത്തിയ ആ പരീക്ഷയുടെ ഭീകരതയ്ക്ക് ഉത്തരവാദിത്വം രണ്ടു സംഭവങ്ങളുടെ തലയ്ക്കാണ് ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മിഷണർ വച്ചുകെട്ടുന്നത്. ഒന്ന്, പണിമുടക്കവും പഠിപ്പുമുടക്കവും മൂലം ഇക്കഴിഞ്ഞ വർഷം കുറെ അദ്ധ്യയനദിവസങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടു. രണ്ട്, ചോദ്യക്കടലാസ്സിൽ വരുത്തിയ മാറ്റം മൂലം പഠിക്കാത്ത വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഭാഗ്യപരീക്ഷ നടത്താനുള്ള സന്ദർഭം ഇല്ലാതായി.

ഈ രണ്ടു നിഗമനത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നത് ശാസ്ത്രീയാന്വേഷണത്തിന്ന് ശേഷമാണോ? പഠിപ്പുമുടക്കങ്ങൾ ബാധിച്ച വിദ്യാലയങ്ങളെയും അത്രയൊന്നും ബാധിക്കാതിരുന്ന വിദ്യാലയങ്ങളെയും പ്രത്യേകിച്ച് വിശകലനം ചെയ്ത് പഠിച്ച ശേഷമാണോ? അതോ, ഒരു പത്രറിപ്പോർട്ടറുടെ ലാഘവത്തോടെ എത്തിച്ചേർന്ന നിഗമനമാണോ ഇത്?

അഞ്ചു വയസ്സിൽ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കാൻ ഏറെടുത്ത് പത്തു വർഷം നിരന്തരമായ ശിക്ഷണം നല്കിയ ശേഷം അവരിൽ നൂറിന്ന് എഴുപത്തിരണ്ടു പേരും തോറ്റുപോയത് ഏതാനും ദിവസത്തെ പണിമുടക്കം കൊണ്ടാണെന്നു പറയുന്നത് തികച്ചും നിരുത്തരവാദപരമാണ്. ചുമതല കെട്ടിയേല്പിക്കാൻ വല്ലതിനെയും കിട്ടുമോ എന്ന് അന്വേഷിച്ചിറങ്ങിയപ്പോൾ പണിമുടക്കത്തെ പാകത്തിൽ കൈയിൽ കിട്ടി എന്നു മാത്രമേ പറഞ്ഞുകൂടു. പഠിപ്പുമുടക്കവും ചോദ്യക്കടലാസ്സിൻെറ സ്വഭാവവും പരീക്ഷാഫലത്തെ ബാധിക്കുമെന്നതിൽ തർക്കമില്ല. പക്ഷേ അത് 'മാർജ്ജിനൽ' വ്യതിയാനമേ വരുത്തുകയുള്ളു. കഴിഞ്ഞ ഏതാനും വർഷങ്ങളായി പരീക്ഷാഫലം കീഴോട്ടു പതിച്ചു കൊണ്ടിരി

ക്കുകയായിരുന്നുവെന്ന് സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തും. ഇത്തവണ അത് ഒരു ഊരിക്കുത്തി വീഴ്ചയിൽ പര്യവസാനിച്ചുവെന്നതു കൊണ്ട് പലരുടെയും ശ്രദ്ധയിൽ അത് പെട്ടുവെന്നേയുള്ളു. എന്നിട്ടും കാണേണ്ടവർ, കാണേണ്ട രീതിയിൽ അതു കണ്ടുവോ? ഇല്ലെന്നതിന്റെ തെളിവാണ് മുമ്പത്തെ റിപ്പോർട്ട്. സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം ബഹുജന വിദ്യാഭ്യാസമായി മാറിവന്നതിന്റെ അനുപാതവും പരീക്ഷാഫലത്തിൽ സംഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പതനത്തിന്റെ അനുപാതവും ബന്ധപ്പെടുത്തി മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നോ അതിന്നൊത്ത് ശിക്ഷണരീതിയിലും പരീക്ഷാസമ്പ്രദായത്തിലും മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുന്നതിന്നോ ഒരു ഉദ്യമവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഉരുക്കുവൃത്തത്തിൽ ഇരുമ്പുചതുരം അടിച്ചിറക്കുകയാണ് ഇന്നും നാം ചെയ്യുന്നത്.

ഓരോ വിഷയത്തിന്റെ പരീക്ഷാഫലത്തെ സംബന്ധിച്ചും അതിന്റെ 'ചീഫ് എക്സാമിനർമാർ' നല്കിയ റിപ്പോർട്ടുകളും ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അതു വച്ചു കൊണ്ട് മുമ്പത്തെ നിഗമനത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നതെങ്ങനെയെന്നു വ്യക്തമല്ല. അതൊന്നും റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കിയവർ വായിച്ചില്ലെന്നുണ്ടോ? മുഖ്യവിഷയങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ചീഫ് എക്സാമിനർമാർ നൽകിയ റിപ്പോർട്ടുകൾ നാമെങ്കിലും ഒന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുക.''

മലയാളം: ''പുസ്തകത്തെ ആധാരമാക്കിയുള്ള ചോദ്യങ്ങളാണ് കൂടുതലും. സമുച്ചയവും വികല്പവും ചേർത്ത് വാക്യം രചിക്കാൻ പലർക്കും അറിഞ്ഞു കൂടാ. ഒരു വാക്കു കൊണ്ട് എഴുതേണ്ടിടത്ത് ഒരു പേജ് എഴുതുന്നു. എന്നിട്ടും പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ആശയം അതിന്നകത്ത് ഇല്ല താനും. വായിച്ച് ശരിയായും പൂർണ്ണമായും ഗ്രഹിക്കുന്നതിലും ഗ്രഹിച്ച കാര്യങ്ങൾ ലിഖിതമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതിലും വേണ്ടത്ര പരിശീലനം വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് നല്കണം. ചോദ്യങ്ങൾ എന്ത് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാനോ മനസ്സിലാക്കിയത് എഴുതുവാനോ പലർക്കും പരിശീലനമില്ല''.

ഇതൊക്കെ ഏതാനും ദിവസത്തെ പണിമുടക്കു കൊണ്ട് സംഭവിച്ചതാണെന്നോ അധികൃതരുടെ നിഗമനം!

ഇംഗ്ലീഷ്: ''പ്രത്യേകാശയങ്ങൾക്ക് അനുയോജ്യമായ പദങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കൽ, ആശയപ്രകാശനത്തിന്നാവശ്യമായ വാക്യത്തിന്റെ രചനാരീതി എന്നിവയിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷം വിദ്യാർത്ഥികളും അജ്ഞരാണ്. ക്രിയാരൂപങ്ങൾ, കാലങ്ങൾ, ചോദ്യരൂപം, ആഖ്യാനരീതി എന്നിവ അവർക്കു തീരെ നിശ്ചയമില്ല. പല കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടും കുറേ പ്രവൃത്തിദിവസങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടുവെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള പരാജയത്തിന്ന് ഇതൊരു മൗലികകാരണമല്ല. പത്താം ക്ലാസ്സിലെ പുസ്തകം പഠിക്കാതെ

തന്നെ ഒമ്പതാം ക്ലാസ്സിലെ ശരാശരി വിദ്യാർത്ഥിക്ക് പാസ്സാകാവുന്ന വിധത്തിലാണ് ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചത്. എട്ടു വർഷത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് പഠനത്തിന്നു ശേഷവും ഇത്ര ഭീമമായ അബദ്ധങ്ങൾ എഴുതുന്നുവെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠനത്തിൽ കാര്യമായ തകരാറുണ്ട്. രണ്ടു ഭാഗവും ഒപ്പമെടുത്താൽ 63 ശതമാനം മാർക്കിനുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്കും കുട്ടികൾ പഠിക്കുന്ന ടെക്സ്റ്റുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. 26 ശതമാനം പേർ മാത്രമാണ് ഇംഗ്ലീഷിൽ പാസ്സായത്.'' ഈ റിപ്പോർട്ടും കമ്മിഷണറുടെ നിഗമനത്തെ ന്യായീകരിക്കുന്നില്ല.

സോഷ്യൽ സ്റ്റഡി: ''ചോദ്യത്തിൽ വരുത്തിയ മാറ്റത്തിന്റെ സ്വഭാവവും പരിശോധനയിൽ വന്നേക്കാവുന്ന വ്യത്യാസവും പരീക്ഷാഫലത്തെ ഒട്ടും ബാധിച്ചിട്ടില്ല''.

സയൻസ്: ''പഠിച്ച തത്വങ്ങൾ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്താനോ ഡെമോൺസ്ട്രേഷൻ നടത്തിക്കാണിച്ചു കൊടുക്കാനോ സന്ദർഭങ്ങൾ അപൂർവ്വമാണ്. കുട്ടികളുടെ അശ്രദ്ധയും താൽപര്യക്കുറവുമാണ് പരാജയത്തിന്ന് കാരണം''.

ഗണിതം: ''ഒരു ശരാശരി കുട്ടിക്ക് ബുദ്ധിമുട്ട് കൂടാതെ പാസ്സാകാമായിരുന്നു. എന്നിട്ടും പരീക്ഷാഫലം വളരെ മോശമാണ്. ഗണിതത്തിലെ മൗലികധാരണകളും അടിസ്ഥാനപരമായ കഴിവുകളും അവർക്കില്ല. ഏഴാം ക്ലാസ്സുകാരന്ന് ചെയ്യാവുന്ന ലാഭനഷ്ടക്കണക്കു പോലും ദയനീയമാം വിധം മോശമായി ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മുൻ ക്ലാസ്സുകളിൽ നിന്നു പഠിച്ച പാഠങ്ങളുടെ റിവിഷൻ കാര്യമായി നടന്നിട്ടില്ല'' (ഇക്കാര്യത്തിൽ അദ്ധ്യയനദിവസങ്ങളുടെ നഷ്ടം ഒരു പങ്കു വഹിച്ചിരിക്കണം).

മേലുദ്ധരിച്ച റിപ്പോർട്ടുകൾ നമ്മെ കൊണ്ടു ചെന്നെത്തിക്കുന്നത് ഡെപ്യൂട്ടിക്കമ്മിഷണർ എത്തിച്ചേർന്ന നിഗമനത്തിലല്ല. ഏതാനും ദിവസത്തെ പണിമുടക്കലും പഠിപ്പുമുടക്കവും വരുത്തിവച്ച വിനാശമല്ല അവിടെ കാണുന്നത്. ധാന്യക്കലവറ കൊള്ള ചെയ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ നാലു മണി ധാന്യം എറുമ്പു മൂലം നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നേയുള്ളു. പണിമുടക്കമില്ലാത്ത—പഠിപ്പുമുടക്കമില്ലാത്ത—നീണ്ട കാലങ്ങളിൽ കാര്യമായി ഒന്നും നടക്കുന്നില്ല എന്നതാണ് പ്രസ്തുത റിപ്പോർട്ട് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്.

പത്തു വർഷത്തെ കാര്യക്ഷമമായ ശിക്ഷണം ലഭിച്ച വിദ്യാർത്ഥിക്കു മാതൃഭാഷയിൽ എഴുതിയ ഋജുവായ ഒരു ഖണ്ഡികയുടെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്തത് പത്തു ദിവസം പഠിപ്പുണ്ടായില്ല എന്നതു കൊണ്ടല്ല, പത്തു വർഷവും പഠിപ്പുണ്ടായില്ല എന്നതു കൊണ്ടാണ്. മാതൃഭാഷയിൽ സമുച്ചയവികലപ്പങ്ങൾ ഉറപ്പിക്കാൻ പത്തു വർഷം പരിശ്രമിച്ചിട്ടും പരാജയപ്പെട്ടുവെങ്കിൽ ആ കുട്ടിയെക്കുറിച്ചെന്നതിലേറെ ആ ശിക്ഷ

ണരീതിയെക്കുറിച്ചു നമുക്ക് ലജ്ജിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മാതൃഭാഷ മറ്റു വിജ്ഞാനങ്ങളെയെല്ലാം സ്വായത്തമാക്കുന്നതിന്ന് ഒഴിച്ചു കൂടാത്ത ഒരു ഉപാധിയാണ്. ഗണിതവും സാമൂഹ്യപാഠവും ഭൗതികശാസ്ത്രവും പെരുക്കിത്തിന്നുന്നതിന്നു ബുദ്ധിക്കുള്ള കൈവിരലുകളാണ് ഭാഷ. അതു നഷ്ടപ്പെട്ടാലോ? നമ്മുടെ പരീക്ഷാസമ്പ്രദായം ലിഖിതരൂപത്തിൽ ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്ന കാലത്തോളം ഭാഷയ്ക്ക് പരമപ്രാധാന്യം കല്പിക്കുകയും വേണം.

കൊമ്പിന്ന് നനയ്ക്കുന്നതിന്നു മുമ്പ് മുരടിൽ നനവുണ്ടോയെന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണ്. ഹൈസ്ക്കൂളുകളിൽ എന്തു നടക്കുന്നുവെന്നത് തല്ക്കാലം മാറ്റി വക്കുക. യൂ. പി. സ്ക്കൂളിലേക്ക് തൽക്കാലം കടന്നു നോക്കുക. കേരളത്തിലെ പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളും അവയുടെ പ്രാകൃത സ്വഭാവത്തിൽ നിന്ന് ഇനിയും കരകയറിയിട്ടില്ലെന്ന് കാണാം. കുട്ടികൾക്ക് ഇരിക്കാൻ ക്ലാസ്സുമുറിയില്ല. ബഞ്ചില്ല, ഉപകരണമില്ല. രക്ഷാബോധം നല്കുന്ന ചുമരും മേൽപ്പുരയുമില്ല. കുണ്ടും കുഴിയും നിറഞ്ഞ നിലത്തെ പൊടിമണ്ണിലാണ് പല കുട്ടികളും കഴിച്ചു കൂട്ടുന്നത്. അധ്യാപകന്മാർ ഇരിക്കാത്തത് വിനയം കൊണ്ടല്ല, ഇരിപ്പിടമില്ലാത്തതു കൊണ്ടാണ്.

എന്റെ നാട്ടിൻപുറത്തുള്ള യൂ. പി. സ്ക്കൂൾ കേരളത്തിലെ ഗ്രാമീണവിദ്യാലയത്തിന്റെ ഒരു ശരാശരി മാതൃകയായി എടുക്കാം. സൗകര്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ തീരെ മോശമല്ല, മുന്തിയതുമല്ല. അവിടെ 650-ഓളം കുട്ടികളുണ്ട്. 13 ക്ലാസ്സുമുറിക്കുള്ള സൗകര്യവുമുണ്ട്. അറബിക്ക് ഉൾപ്പെടെ പതിനാല് മുഴുസമയാദ്ധ്യാപകരും രണ്ട് പാർടൈം അദ്ധ്യാപകരുമുണ്ട്.

രണ്ടു വർഷം മുമ്പ് ഒന്നാം ക്ലാസ്സിലെ ഒരു ഡിവിഷനിലെ അദ്ധ്യാപിക പ്രസവത്തിന്ന് മുന്നോടിയായി ഒരു മാസം കല്പനയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ആ കൽപന കുറേശ്ശെയായി മൂന്നു മാസം വരെ നീണ്ടു പോയി. അക്കാലമത്രയും ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ 90 കുട്ടികളും ഒരു അദ്ധ്യാപകനുമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്! വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പേരിൽ കുട്ടികളെ തൊടിയിൽ മേയാൻ വിട്ട് ചൂരലുമായി മാവിൻചുവട്ടിലിരിക്കുകയല്ലാതെ അദ്ധ്യാപകന് എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും?

കുട്ടിക്ക് ഭാഷയിലും കണക്കിലും അടിസ്ഥാനമിടേണ്ടത് ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ വച്ചാണ്. അവിടെ വ്യക്തിഗതമായ ശിക്ഷണം നടന്നില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ ദൗർബല്യം കുട്ടിയിൽ എക്കാലത്തും കാണാം. വലിയൊരു ചാട്ടവാറുമായി സർക്കസ്സിൽ മൃഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് കളിപ്പിക്കുന്ന റിങ്ങ് മാസ്റ്ററുടെ മുഖമായയാണ് ഇന്ന് ഒരു ഒന്നാം ക്ലാസ്സ് മാസ്റ്റർക്കുള്ളത്. വിദ്യാഭ്യാസമുള്ള രക്ഷിതാക്കന്മാരുണ്ടെങ്കിൽ കുട്ടികൾക്ക് വീട്ടിൽ

വച്ച് അക്ഷരം പഠിയും. അല്പാത്തവർ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ് കൽപനയുടെ ബലം കൊണ്ട് രണ്ടാം ക്ലാസ്സിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. അവൻ വായിക്കാൻ പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞവർക്കിടയിൽ പിൻബഞ്ചുകാരനായിത്തീരുന്നു. ആത്മവിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്റെ നാടൻ വിദ്യാലയത്തിൽ ഏറ്റവും അപൂർവ്വപുരുഷൻ ഹെഡ്മാസ്റ്ററാണ്. ഒന്നുകിൽ ട്രഷറിയിൽ, അല്ലെങ്കിൽ കെയർ ആപ്പീസിൽ, അതുമല്ലെങ്കിൽ ഏ. ഈ. ഓ. വിനെ കാണാൻ അല്ലെങ്കിൽ കോൺഫറൻസിന്ന് അല്ലെങ്കിൽ വീട്ടുകാര്യങ്ങൾക്ക്. കൊല്ലത്തിൽ മുന്നൂറിയറുപത്തിയഞ്ചു ദിവസമല്ലേയുള്ളുവെന്നതിൽ അദ്ദേഹം വിഷമിക്കുന്നതായി തോന്നും. ആ മുന്നൂറിയറുപത്തഞ്ചിൽ ഒരു മാസം 'ഏൺഡ് ലീവ്' ആണ്. പത്തു ദിവസം ഡ്യൂട്ടി ലീവ്, പത്തു ദിവസം പ്രത്യേകാനുവാദത്തോടെ ലീവ്, പതിനഞ്ച് ദിവസം കാഷ്വൽ ലീവ്, ഈ കല്പനകളെ ഔദ്യോഗികമായി അംഗീകരിച്ചതാണ്. അതിന്നു പുറമെ, അംഗീകാരം നല്കാൻ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ് നിർബന്ധിതമായിത്തീരുന്ന ഒട്ടേറെ കല്പനദിവസങ്ങളും വേറെയുമുണ്ട്. ശമ്പളബില്ല് സമർപ്പിക്കാൻ ഒരു ദിവസം, മാറാൻ മറ്റൊരു ദിവസം, ഇൻക്രിമെൻറ്, ലീവ് തുടങ്ങിയവ അംഗീകരിച്ചു കിട്ടാൻ രണ്ടു ദിവസം, കെയർ വിഭവങ്ങൾ ശേഖരിക്കാൻ രണ്ടു ദിവസം, ഏ. ഈ. ഓ. വിന്റെ കോൺഫറൻസിൽ പങ്കെടുക്കാൻ രണ്ടു ദിവസം, ജി. ഓ. വിന്റെ കോപ്പി ശേഖരിക്കാൻ, സ്പോർട്ട്സ് കമ്മിറ്റിയിൽ പങ്കെടുക്കാൻ, ഇൻ–സർവ്വീസ് കോഴ്സിന്ന്, എരിയർ ബില്ല് പാസ്സാക്കാൻ, പുതിയ നിയമനത്തിന്ന് അംഗീകാരം വാങ്ങാൻ, പേ റിവിഷൻ അംഗീകരിക്കാൻ, യൂണിയൻ മീറ്റിങ്ങിൽ പങ്കെടുക്കാൻ, കുട്ടിക്ക് സുഖമില്ലാത്തതുകൊണ്ട്.....ഇരുനൂറ് പ്രവർത്തനദിവസങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ നൂറ് ദിവസം തികച്ചും സ്കൂളിൽ ഹാജരാവുന്ന ഹെഡ്മാസ്റ്റർ അസാമാന്യനായിരിക്കും.

ഇനി സ്കൂളിൽ ഉള്ള ദിവസങ്ങളിലോ? ഒരു യൂ. പി. സ്കൂളും ഹെഡ്മാസ്റ്ററുടെ ആപ്പീസ് മുറി യൂ. എൻ. കേന്ദ്രാലയം പോലെ തിരക്കേറിയതാണ്! അദ്ദേഹത്തിന്ന് കുറഞ്ഞത് നൂറു തരം രേഖകളും രജിസ്റ്ററുകളും സൂക്ഷിക്കാനുണ്ട്. അദ്ധ്യാപകനെ സംബന്ധിക്കുന്നത്, വിദ്യാർത്ഥികളെ സംബന്ധിക്കുന്നത് (സ്പെഷ്യൽ ഫീസ് ഉള്ളതും ഇല്ലാത്തതും), മാനേജ്മെൻറിനെ സംബന്ധിക്കുന്നത്, കെയർ വിഭവങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്നത്, ഗ്രാൻറുകളെപ്പറ്റിയുള്ളത്, ഇങ്ങനെ ഓരോന്നിലും അനേകമനേകമുണ്ട്. ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ ഒടുക്കത്തെ ഘടകം മാത്രമായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്ന പഠിപ്പിക്കലിന്ന് അദ്ദേഹത്തെ കിട്ടുകയില്ല. ആഴ്ചയിൽ വെറും പത്തോ പതിനഞ്ചോ പീരിയഡു മാത്രം ജോലി

ചെയ്തു, ബാക്കി ജോലിയത്രയും സഹാദ്ധ്യാപകർക്കായി പങ്കു വച്ചു കൊടുക്കുന്നു. അതോടെ സഹപ്രവർത്തകരുമായുള്ള പഴയ തൊഴുത്തിൽകുത്തിന്നു താളവട്ടം മുറുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആ ഗ്രാമീണവിദ്യാലയത്തിൽ എഴുപതു വിദ്യാർത്ഥികളുണ്ടായിട്ടും വിഭജിക്കാതെ 'പഠിപ്പിക്കൽ' നിർവ്വഹിക്കുന്ന പ്രാഥമികക്ലാസ്സുകളുണ്ട്. പുതിയ സ്ഥലവും ഉപകരണവും കണ്ടെത്തുന്നതിന്നു ആരാണു പണം ചെലവഴിക്കുകയെന്നതാണു പ്രശ്നം. ശാസ്ത്രപഠനത്തിന്നുള്ള ഉപകരണങ്ങളും അവിടെയൊന്നുമില്ല. കളിസ്ഥലം ഇല്ല. ഈ ക്ലാസ്സിൽ ഇംഗ്ലീഷും ആ ക്ലാസ്സിൽ മലയാളവും മറേറ ക്ലാസ്സിൽ പാട്ടും പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഇവയ്ക്കിടയിൽ ക്ലാസ്സുകളും വിഭജിക്കുന്നതിന്നു വായുമണ്ഡലത്തിലെ സങ്കല്പരേഖയല്ലാതെ ഇന്ദ്രിയഗോചരമായ ഒന്നുമില്ല.

ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയും ഭക്ഷ്യപാചകവിധിയും ഇടകലർന്നാലുണ്ടാവുന്ന ഒരു കൂട്ടുബ്രാഡ്കാസ്റിനെക്കുറിച്ചു പണ്ടു സഞ്ജയൻ ഒരു രസികൻ ലേഖനമെഴുതുകയുണ്ടായി. ഗണിതവും പാട്ടും കഥപറച്ചിലും അറബിക്കും ഇംഗ്ലീഷും ഹിന്ദിയും എല്ലാം ചേർന്നു പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിത്യവും നടക്കുന്ന കൂട്ടുബ്രാഡ്കാസ്റുകളെക്കുറിച്ചു നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസമേലധികാരികളും എന്തെങ്കിലും കാര്യമായി ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

ഈ പ്രാഥമികവിദ്യാലയത്തിന്റെ മുഖപ്രകൃതി മാറാതെ ഈ രാജ്യത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസപരമായ എന്തെങ്കിലും മാറ്റങ്ങളും വരുത്തിത്തീർക്കാമെന്നു കരുതുന്നതു മൗഢ്യമാണു.

അവിടെ സ്പർശിക്കണമെങ്കിലോ ഭീമമായ ചെലവു വരും. കെട്ടിടങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും അദ്ധ്യാപകന്മാരും വേണം.

എല്ലാം വേണം. എന്നാൽ ഇന്നു ഈ വിഭവശേഷി ഉപയോഗിച്ചു കൊണ്ടു ഇന്നത്തേക്കാളും കാര്യക്ഷമമായ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകാൻ സാദ്ധ്യമല്ലേ? മൃതഭാരമായി പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ അടിഞ്ഞു കൂടിയ കാര്യങ്ങളും വെട്ടി നീക്കാനുള്ള സാഹസികത്വം വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ധന്മാർ കാണിക്കുമോ? നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങളേക്കാളും കുട്ടികളുടെ കഴിവിന്നു മുൻഗണന നൽകുക, നമ്മുടെ പക്ഷപാതങ്ങളേക്കാളും രാജ്യത്തിന്റെ ആവശ്യം മനസ്സിൽ കാണുക.

മാതൃഭാഷ പോലും ശരിയായി പഠിക്കാത്ത കുട്ടികളെ ഇംഗ്ലീഷ് പിഠിപ്പിച്ചേ അടങ്ങു എന്ന ശാഠ്യത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസവീക്ഷണവും സാമ്പത്തികപരിഗണനയും എന്താണു? അനേകം ഭാഷകളും പഠിക്കാനുള്ള മിടുക്കു നമ്മുടെ കുട്ടികളുക്കുണ്ടു എന്നതു കൊണ്ടാണോ? സമുദ്രതീരത്തു നിന്നാലും പാത്ര

ത്തിൽ കൊള്ളാവുന്നതല്ലേ നമുക്ക് മുക്കിയെടുക്കാൻ സാധിക്കൂ. നാം ഇന്നു നൽകുന്ന ശാസ്ത്രപഠനത്തിൽ സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസങ്ങളില്ലേ? പുഷ്പിക്കാത്ത ചെടികളുടെ വർഗസ്വഭാവവും തെക്കെ അമേരിക്കയിലെ പർവ്വതനിരകളും അതതു വിഷയത്തിലെ സാമാന്യപഠനത്തിന്റെ ഭാഗമായിത്തീരേണ്ടതുണ്ടോ? അവയൊക്കെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിൽ മൃതവിജ്ഞാനം മാത്രമല്ലേ?

ഇന്നത്തെ ചട്ടക്കൂടിന്നുള്ളിൽ ഇന്നു നൽകുന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഇന്നത്തേക്കാളും കാര്യക്ഷമമാക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്ന പരിമിതമായ പരിധിയിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങി നിന്നു കൊണ്ട് ഇവിടെ ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചു കൊള്ളട്ടെ.

(1) ആദ്യത്തെ മൂന്നു ക്ലാസ്സുകളിൽ അദ്ധ്യാപകനും വിദ്യാർത്ഥിയും തമ്മിലുള്ള അനുപാതം 1:25 എന്നതിൽ പരിമിതപ്പെടുത്തുക. അതിന്ന് ആ ക്ലാസ്സുകളിൽ ഇന്നത്തെ അദ്ധ്യാപനസമയം പകുതിയാക്കി കുറക്കുന്നതു കൊണ്ട് നിലവാരത്തിൽ ഒട്ടും താഴ്ച വരില്ല. വ്യക്തിഗതമായ ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചു കൊണ്ടു മാത്രമേ ഭാഷയുടെയും കണക്കിന്റെയും അടിസ്ഥാനധാരണകളും ബാലമനസ്സിൽ ഉറപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

(2) എൽ. പി. ക്ലാസ്സുകളിൽ നിന്നു മാതൃഭാഷയൊഴിച്ച് മറെറല്ലാ ഭാഷകളും പുറംതള്ളുക.

(3) യൂ. പി. ക്ലാസ്സിൽ ഹിന്ദി ആരംഭിക്കുക. ഇംഗ്ലീഷിനേക്കാൾ വേഗം ഹിന്ദി പഠിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് കമ്മിഷണറുടെ റിപ്പോർട്ടു തന്നെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. കേരളത്തിന്നു പുറത്ത് ജോലി തിരഞ്ഞു പോകുന്നവരിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്നും ഇംഗ്ലീഷിനേക്കാൾ ഹിന്ദിയാണാവശ്യം.

(4) അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ നിലവാരം ഉയർത്തുന്നതിന്ന് കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമായ നടപടികളും സ്വീകരിക്കുക (പുതിയ അദ്ധ്യയനരീതിയിൽ പരിശീലനം ലഭിച്ച ഒരൊറ്റ അദ്ധ്യാപകൻ പോലുമില്ലാത്ത ഹൈസ്ക്കൂളുകളുണ്ടെന്ന് കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ടിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു).

(5) ഹെഡ്മാസ്ററർ ഇന്നത്തെപ്പോലെ ശമ്പളബിൽ വിദഗ്ധനും ഇൻ്ക്രിമെൻറ് വിദഗ്ധനും ആയാൽ പോരാ. സഹപ്രവർത്തകന്മാർക്ക് മാതൃകാദ്ധ്യാപകനാകത്തക്ക വിധം സ്ക്കൂളിന്നുള്ളിൽത്തന്നെ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കണം.

(6) പ്രാഥമിക സെക്കൻററി ഘട്ടങ്ങളിൽ ഉള്ള ഹെഡ്മാസ്ററർമാരുടെ പരീക്ഷായോഗ്യത, ഓരോ ഘട്ടത്തിന്റെയും തൊട്ടു മേലെയുള്ള ഘട്ടത്തിലെ അദ്ധ്യാപകന്റെ കുറഞ്ഞ പരീക്ഷായോഗ്യതയായി നിജപ്പെടുത്തുക. ഭരണപരവും ശിക്ഷ

ണപരവുമായ നേതൃത്വം നല്കുന്നതിന്നു് വസ്തുതാപരവും മനശ്ശാസ്ത്രപരവുമായ കാരണങ്ങളാൽ ഇതാവശ്യമാണു്.

(7) വിദ്യാർത്ഥി–അദ്ധ്യാപകനിസ്സഹകരണം കൊണ്ടു് അദ്ധ്യയനദിവസം നഷ്ടപ്പെടുന്നതു് മാത്രമേ ഇന്നു് ആളുകളുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുന്നുള്ളു. മത–സമുദായകാരണങ്ങളെ മുൻനിർത്തി അവകാശവാദമെന്ന നിലയിൽ കെട്ടിവക്കുന്ന കല്പനദിവസങ്ങളിൽ നിന്നു് വിദ്യാലയങ്ങളെ മുക്തമാക്കണം. അവ ചുമത്തുന്ന ഇത്തരം വിലക്കുകളും വ്യവസായം, കച്ചവടം മുതലായ ലാഭമുണ്ടാക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളെ ബാധിക്കാറില്ലെന്ന കാര്യം വ്യക്തമാണല്ലോ.

ഇങ്ങനെ ഒട്ടനവധി മിനുക്കുപണികളും കൊണ്ടു് ഇന്നത്തെ കുട്ടികൾക്കു് ഇന്നത്തേക്കാളും തിളക്കം നല്കാൻ സാധിക്കുമെന്നു മാത്രമേ ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുള്ളു.

ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മിഷണറുടെ റിപ്പോർട്ടിൽ ചില ഹൈസ്ക്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്റർമാർ എഴുതി അയച്ചതായിക്കാണുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളും അത്യന്തം വിചിത്രമെന്നേ പറയേണ്ടൂ.

ഒരാൾ എഴുതിയിരിക്കുകയാണു്: ''താണ വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു വരുന്ന കുട്ടികളും വിപ്ലവപ്രകൃതത്തോടു കൂടിയവരാണു്. അവർ ധിക്കാരികളാണു്''. ഇതേ വിഭാഗത്തെപ്പറ്റി മറ്റൊരു ഹെഡ്മാസ്റ്ററുടെ റിപ്പോർട്ടിൽ പറയുന്നതു്, ''കുട്ടികളിൽ വലിയൊരു വിഭാഗം സാധുക്കളാണു്. വീട്ടിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഉപജീവനമാർഗ്ഗം സമ്പാദിക്കേണ്ടവരാണു്. കല്പനദിവസങ്ങളിലും ഒഴിവുസമയങ്ങളിലും അവർ കൂലിപ്പണി ചെയ്യാൻ നിർബന്ധിതരാണു്'' എന്നത്രേ. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ ഹെഡ്മാസ്റ്ററെ അകറ്റിനിർത്തുക. വിദ്യാലയാന്തരീക്ഷത്തിൽ സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്നു് അതാവശ്യമാണു്. രണ്ടാമത്തെ അദ്ധ്യാപകനെ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുക. നാടിനെക്കുറിച്ചു് ബോധവും സഹാനുഭൂതിയും ഉള്ള അത്തരക്കാരിലാണു് വിദ്യാലയത്തിന്റെ ഭാവി. പുക മൂടിക്കിടക്കുന്ന വിദ്യാലയത്തിൽ ഒരു തിരി കെടാതെ സൂക്ഷിക്കാൻ അവർക്കു മാത്രമേ സാധിക്കയുള്ളു.

കോളേജിന്റെ സ്വർഗ്ഗകവാടത്തിൽ

ഇന്റർമീഡിയറ്റ് കോഴ്സിനെ നാടുകടത്തിയ ശേഷം ആ സ്ഥാനത്തു വാഴ്ച നടത്തുവാൻ സർവ്വകലാശാലാക്കമ്മിഷൻ പ്രീയൂണിവേഴ്സിറ്റി കോഴ്സ് സൃഷ്ടിച്ചു. പക്ഷേ അതൊരു നപുംസകമായിട്ടാണ് ജനിച്ചതു തന്നെ. ഹൈസ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അവസാനവുമല്ല കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആരംഭവുമല്ല അത്. ഈ നപുംസകത്തിന്റെ പോറ്റമ്മമാരാവാൻ കോളേജുകളോടാവശ്യപ്പെട്ടു. കുഞ്ഞിന്റെ ചെലവിന്നു നല്ലൊരു തുക ഈടാക്കാമെന്നു കണ്ടപ്പോഴും പണക്കൊതിനാക്കിലൂറിയ കോളേജുകൾ അതേറെടുക്കുകയും ചെയ്തു. വരണ്ടുണങ്ങി പഞ്ഞത്തം പിടിച്ചിരുന്ന കോളേജുകൾ ഈ കുട്ടികളുടെ ചെലവിൽ ഒന്നു പച്ചപിടിച്ചു തളിർത്തു.

തുടർന്ന്, ''സ്റ്റാൻഡേഡ് പോരാ'' എന്ന മുറവിളി ഉയർന്നു. വിവേകമുറയ്ക്കാത്ത ഈ നപുംസകശിശുവിനെ തങ്ങൾക്കു പോറ്റാനാവില്ല, എന്നതിലല്ല, ഒരു വർഷത്തെ പരീക്ഷണം കൊണ്ട് ഒന്നും ആവില്ല എന്നതിലായിരുന്നു ഈ മുറവിളിയുടെ ഊന്നൽ. കുട്ടികൾ വ്യാകരണശുദ്ധിയില്ലാത്ത ഇംഗ്ലീഷുച്ചരിച്ച് കോളേജിന്റെ പവിത്രതയെ അശുദ്ധമാക്കിക്കളയുന്നതു കണ്ടു ഭയചകിതരായ വിദ്യാഭ്യാസ'ധുരന്ധരന്മാർ' അലമുറയിട്ടു. ആംഗലവാണിയുടെ സർവ്വാധിപത്യത്തെ ഇങ്ങനെ ചോദ്യം ചെയ്താലോ? തുടർന്ന്, ഒരു പ്ലാസ്റ്റിക്ക് സർജ്ജറി തന്നെ ഉണ്ടായി. ഒരു വർഷത്തെ പ്രീയൂണിവേഴ്സിറ്റി കോഴ്സ് പോയി. രണ്ടു വർഷത്തെ പ്രീഡിഗ്രി കോഴ്സ് ആ സ്ഥാനം പിടിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷിന്ന് ആദ്യവസാനം കിട്ടി. ഇപ്പോൾ ആ കോഴ്സിന്റെ നപുംസകത്വം എങ്ങോ പോയി മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരു കോളേജുകുമാരന്റെ 'ജഡബിഡാലിറ്റി' അതിന്നു കൈവന്നിരിക്കയാണ്..

പക്ഷേ പുതുരൂപം പൂണ്ട ഈ ദ്വിവർഷപഠനത്തിന്റെ മുഖച്ഛായ നമുക്കു സുപരിചിതമാണ്. അന്ന് രാധാകൃഷ്ണൻ കമ്മിഷൻ നടുകടത്തിയ പഴയ ഇൻറർമീഡിയറ് തന്നെയാണത്. ലേബൽ ഒന്നു മാറിയെന്നു മാത്രം. ഈ ലേബലൊട്ടിക്കൽവിദ്യ കൊണ്ട് രാധാകൃഷ്ണൻ കമ്മിഷന്റെ ശുപാർശകളെ കേരള സർവ്വകലാശാല എത്ര വിദഗ്ധമായി മറികടന്നിരിക്കുന്നുവെന്ന് നോക്കൂ. പഞ്ചസാരഭരണിയിന്മേൽ 'ചായപ്പൊടി' എന്ന ലേബലൊട്ടിച്ച് എറുമ്പിനെ പറ്റിച്ച കുട്ടി, ഈ വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ധന്മാരിൽ നിന്നാവണം ബിരുദമെടുത്തത്. ഈ കുട്ടിക്കരണം മറിയലിലെ കച്ചവടലാഭമോ? മുമ്പു കുട്ടികളിൽ നിന്ന് നാലു വർഷത്തെ ഫീസ് കിട്ടിയേടത്ത് ഇപ്പോഴും അഞ്ചു വർഷത്തെ ഫീസ് കിട്ടും. ലാഭമിരിക്കട്ടെ, ഏതായാലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നിലവാരത്താഴ്ചയ്ക്ക്, ഇംഗ്ലീഷിന്റെ മാത്ര ഇരട്ടിച്ചു കൊണ്ട്, നാം പരിഹാരം കണ്ടെത്തിയിരിക്കുകയാണല്ലോ. ആവൂ, ഇനി അക്കാര്യം പേടിക്കാനില്ല. സർവ്വകലാശാല അല്പം മനസ്സമാധാനത്തോടു കൂടി ഒന്നുറങ്ങട്ടെ.

പക്ഷേ അങ്ങനെ ഉറങ്ങാൻ തരപ്പെടുന്ന മട്ടില്ല. വാതിലയ്ക്കൽ തെരുതെരെ മുട്ടു കേൾക്കുന്നു. പുതിയ കുഴപ്പങ്ങളുടെ ആരംഭമാണോ? നിലവാരമുയർത്തപ്പെട്ട ഈ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അപൂർവ്വസൗഭാഗ്യം ലഭിക്കാൻ സ്വന്തം കുട്ടികളുടെ കൈയും പിടിച്ചു രക്ഷിതാക്കന്മാർ കലാശാലയുടെ വാതിലയ്ക്കൽ മുട്ടുകയാണ്. അവരുടെ ന്യായവും പരിമിതവുമായ ആ ആവശ്യത്തെ കുറച്ചപ്പെടുത്താൻ ആർക്കും അധികാരമില്ല. സർവാഭീഷ്ടദായകമായ, നിലവാരമുയർത്തപ്പെട്ട ആ വിദ്യാഭ്യാസപ്രസാദം എല്ലാവർക്കും വീതിച്ചു കിട്ടിയേ പറ്റൂ. അവരോടു തരില്ലെന്നു പറയാൻ ആർക്കുണ്ടധികാരം?

എല്ലാവരും അങ്ങനെ കോളേജിന്റെ പടിക്കൽ തിക്കിത്തിരക്കുന്നത് അധികൃതന്മാർക്കിഷ്ടമല്ല. മിടുക്കന്മാർക്കു മാത്രമുള്ളതാണ് കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസമെന്നും അതൊരു സർവ്വാണി സദ്യയാക്കരുതെന്നും അധികൃതന്മാർക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും രാജ്യഭരണത്തിന്റെയും ഉന്നതസാരഥ്യം വഹിക്കുന്നവർ ബഹുജനങ്ങളുടെ ഈ തള്ളിക്കയറ്റം കണ്ട് അമർഷാധീനരായി അക്കാര്യം നമ്മെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കാറുമുണ്ട്. പക്ഷേ കോളേജ് പ്രവേശനം തേടുന്ന എല്ലാ രക്ഷിതാവും വിദ്യാർത്ഥിയും അധികൃതന്മാരുടെ അതേ അഭിപ്രായം തന്നെയുള്ളവരാണെന്നതാണ് ഈ പ്രശ്നത്തിലൊരു സവിശേഷത. അർഹതയുള്ളവർ മാത്രമേ കോളേജുപഠനത്തിനു പോകാവൂ എന്ന അധികൃതരുടെ തിരുവായ്മൊഴിയോടൊപ്പം അർഹതയുള്ളവർക്കൊക്കെ കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസം നല്കണം എന്ന ഒരനുബന്ധം കൂടി അവർ എഴുതിച്ചേർക്കുന്നുവെന്നു മാത്രം. അവർ വന്നു പടിക്കൽ മുട്ടുന്നത് ആ അർഹത നേടിയ ശേഷ

മാണ്. അവരുടെ സർട്ടിഫിക്കറ്റുകളും തുറന്നു നോക്കൂ: ''എലിജിബിലിറ്റി ഫോർ കോളേജ് സ്റ്റഡി'' (കോളേജ് പഠനത്തിന് അർഹൻ) എന്ന് അതിൽ മുദ്രണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സ്വന്തം കുട്ടിയുടെ കഴിവിനക്കുറിച്ചു ബോധമില്ലാത്ത രക്ഷിതാവിന്റെ അവകാശവാദമല്ല അത്; ലാഭേച്ഛുക്കളായ സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങളും നല്കുന്ന സമ്മതിപത്രവുമല്ല അത്. അഞ്ചു വയസ്സു കഴിയുന്നതോടെ ഏറ്റെടുത്ത് പതിനഞ്ചു വയസ്സു കഴിയുംവരെ സേച്ഛാനുസാരം പഠിപ്പിച്ച ശേഷം സ്റ്റേറ്റ് ഗവൺമെന്റ് കുട്ടിക്കു നല്കുന്ന സാക്ഷ്യപത്രമാണത്. ഗവൺമെന്റാണ് വിധിക്കുന്നത്, അവൻ കോളേജു പഠനത്തിനർഹൻ എന്ന്. പിന്നെ അനർഹരായവർ കോളേജുപഠനത്തിനു തള്ളിക്കയറുന്നുവെന്ന് അവരുടെ മുഖത്തു നോക്കി പരാതിപ്പെടുന്നത് അസ്ഥാനത്തല്ലേ?

നിലവിലുള്ള നിയമമനുസരിച്ച് കുട്ടിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസബാധ്യത അഞ്ചര വയസ്സിൽ രക്ഷിതാവിൽ നിന്ന് ഗവൺമെന്റ് ഏറ്റെടുക്കുന്നു. പത്തു വർഷത്തെ നിരന്തരവും കാര്യക്ഷമവുമായ ശിക്ഷണം നല്കുന്നു. ഇക്കാലമത്രയും ഗവൺമെന്റിനു ഒരേയൊരു ലക്ഷ്യമേയുള്ളു; അവന് കോളേജുപഠനത്തിന് അർഹത നേടിക്കൊടുക്കുക. അതിൽ അവൻ എത്രത്തോളം മിടുക്കു നേടുന്നുവെന്നു നോക്കാൻ പരീക്ഷകരുണ്ട്; ഓരോ വർഷവും രണ്ടിലധികം തവണ പരീക്ഷകളുണ്ട്. പഠനം മുഴുമിപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് കുറഞ്ഞത് ഒരു മുപ്പതു തവണ വിദ്യാർത്ഥി പരീക്ഷയ്ക്കിരിക്കുന്നുണ്ടാവണം. ഈ പ്രതിബന്ധകവാടങ്ങളത്രയും, ഒരു ചാവേർപ്പോരാളിയുടെ സാഹസികതയോടെ കടന്നുചാടി, 'കോളേജ് പഠനത്തിന് അർഹൻ' എന്ന സർട്ടിഫിക്കറ്റും വാങ്ങിയെത്തുന്ന ആ വിജിഗീഷുവായ യുവാവിനോട് (അല്ലെങ്കിൽ യുവതിയോട്) നീയതിന് അർഹനല്ല എന്നു പറയാൻ ആർക്കെന്തധികാരം? ഇങ്ങനെ അർഹത നേടിയവർക്കെല്ലാം അർഹതയ്ക്കൊത്ത പഠനത്തിന്നു സൗകര്യമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടതു ഭരണത്തിന്റെ ബാധ്യതയല്ലേ?

പക്ഷേ അത്രയ്ക്കു മാത്രം കോളേജുകളും എവിടെ? കെട്ടിടങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും അധ്യാപകന്മാരും എവിടെ? തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളും മുന്നിൽ വന്നു മുട്ടുമ്പോളും ഇത്തരം വിഷമങ്ങളും ഏതു ഗവൺമെന്റും തത്കാലം ചാടിക്കടന്നെന്നു വരും. പുതിയ കോളേജുകളും പൊങ്ങി വരും; ക്ലാസ്സുകളുടെ സംഖ്യാപരിധി വീർത്തു വീർത്തു വരും; വ്യവസായശാലകളിലെന്ന പോലെ ഷിഫ്റ്റുകളും നടപ്പിലാവും; അധ്യാപകനും വിദ്യാർത്ഥികളും തമ്മിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു വിധിക്കപ്പെട്ട അനുപാതം മാറിമാറി വരും. ഈ വർഷാരംഭത്തിലെ കോളേജ് പ്രവേശവിഷമങ്ങളും നാം എങ്ങനെയെല്ലാമോ അങ്ങു ചാടിക്കടന്നിരിക്കയാണ്. ഇക്കഴിഞ്ഞ അരിക്ഷാമകാലത്ത് മൊത്തക്കച്ചവടക്കാർക്കു കിട്ടിയി

ടത്തോളം ലാഭം കോളേജ് കച്ചവടക്കാർക്കും അന്നു കിട്ടുകയുണ്ടായി. കോളേജിന്ന് ആയിരം ഉറുപ്പിക—വേണ്ടി വന്നാൽ വല്ലതും കുറെക്കൂടി—സംഭാവന കൊടുക്കാമെന്ന കരാറിൽ പ്രീഡിഗ്രി ക്ലാസ്സിൽ സയൻസ് ഗ്രൂപ്പിന് ഒരു സീറ്റ് നേടിക്കൊടുക്കാമോ എന്ന്, അനതിപരിചിതനായ ഒരു രക്ഷിതാവ് ഈ ലേഖകനോടു ചോദിക്കുകയുണ്ടായി.

അടുത്ത വർഷത്തെ സ്ഥിതി എന്താവും? അങ്ങനെയങ്ങു വിട്ടൊഴിയുന്ന ഒരു വേതാളമല്ല ഇതെന്ന കാര്യം ഉത്തരവാദപ്പെട്ട സ്ഥാനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയെന്നതിന്റെ യാതൊരു ലക്ഷണവും കാണാനില്ല. ഈ വർഷം ഓരോ കോളേജിലും അതിന്റെ കഴിവിന്റെ പരിധിക്കപ്പുറത്ത് വിദ്യാർത്ഥികളെ കുത്തിത്തിരുകിക്കയറ്റിയിരുത്തി അടുത്ത വർഷം അവർക്കെല്ലാം സ്ഥലം കാണുന്നതോടൊപ്പം അതിലധികം നവാതിഥികളെ പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതുമുണ്ട്. കലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ ഈ വർഷമുണ്ടായത് താത്കാലികമായ ഒരു വെള്ളപ്പൊക്കമാണെന്നും കമ്യൂണിസ്റ്റു ഭരണകാലത്ത് രണ്ടു ക്ലാസ്സുകൾ ഒന്നാക്കിയതിന്റെ അനന്തരഫലമാണ് ഇതെന്നും ചില ശുദ്ധാത്മാക്കൾ ധരിച്ചുവച്ചിരിക്കയാണ്. അടുത്ത വർഷം എല്ലാം തനിയെ ശരിപ്പെട്ടു കൊള്ളുമെന്നാണ് അവരുടെ ധാരണ. അവർ കളിയറിയാതെ ആട്ടം കാണുകയാണ്. അടുത്ത ജൂൺമാസത്തിൽ കോളേജുകളുടെ പടിവാതിലുകളിൽ വരാനിരിക്കുന്ന തിക്കും തിരക്കും കഴിഞ്ഞ തിക്കുകളെയും തിരക്കുകളെയും നിസ്സാരമാക്കും വിധം രൂക്ഷമായിരിക്കും.

1963–64-ൽ കേരളത്തിലെ വിവിധക്ലാസ്സുകളിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഏതാണ്ടു കൃത്യമായ എണ്ണം താഴെ കൊടുക്കുന്നു:

ക്ലാസ്സ്	എണ്ണം ലക്ഷക്കണക്കിൽ
10	1.14
9	2.0
8	2.5
7	2.8
6	3.3
5	3.9
4	4.7
3	5.2
2	5.9
1	6.4

1964 മാർച്ചിൽ 1.27 ലക്ഷം വിദ്യാർത്ഥികൾ എസ്സ്. എസ്സ്. എൽ. സി. പരീക്ഷയ്ക്കിരുന്നിരുന്നു. അതിൽ 1.14

ലക്ഷം പേർ സ്കൂളിൽ ചേർന്നു പഠിച്ചവരും ശേഷിച്ചവർ മുൻവർഷങ്ങളിൽ തോറ്റ ശേഷം പ്രൈവറ്റായി ഹാജരായവരുമാണ്. ആ സ്ഥാനത്ത് 1965 മാർച്ചിൽ രണ്ടു ലക്ഷം പേർ സ്കൂളിൽ നിന്നു നേരിട്ടു ഹാജരാവുന്നു; തോറ്റവർ വേറെയും. എല്ലാം കൂടി രണ്ടേകാൽ ലക്ഷത്തിലധികം എസ്സ്. എസ്സ്. എൽ. സിക്കാരെ പ്രതീക്ഷിക്കാം. അതായത്, ഈ വരുന്ന ജൂണിൽ കോളേജുകളും തുറക്കുമ്പോഴേയ്ക്കും കഴിഞ്ഞ വർഷത്തിൽ അനുഭവിച്ചതിന്റെ ഇരട്ടി സമ്മർദ്ദം അനുഭവപ്പെടും. പ്രീഡിഗ്രി പ്രവേശനത്തിന് ആയിരം ഉറുപ്പിക വച്ചു കാട്ടിയേടത്ത് ഇരട്ടിയെങ്കിലും വച്ചു കാട്ടുവാൻ രക്ഷിതാക്കന്മാർ ഉണ്ടാവും. പുതിയ ഷെഡ്ഡുകളും വച്ചു കെട്ടി കോളേജുകളും എന്ന പേരും കെട്ടിത്തൂക്കിക്കൊണ്ടാണ് ഈ 'ജനകീയാവശ്യ'ത്തെ നാം നേരിടാൻ പോകുന്നത്. ഈ നിലയിൽ നാലഞ്ചു വർഷം കൊണ്ട്, ഇന്ന് എത്ര ഹൈസ്കൂളുകളും ഉണ്ടോ അത്രയെങ്കിലും കോളേജുകളും ഈ നാട്ടിൽ ഉയർന്നു വരും. നാം പുരോഗമിക്കയാണല്ലോ.

ഈ വസ്തുത യാതൊരാവരണവുമില്ലാതെ കൺമുമ്പിൽ വന്നു നിന്നിട്ടും നാമതു കണ്ടില്ലെന്നു നടിക്കയാണ്. കണ്ടുവെന്ന് അംഗീകരിച്ചാൽ പരിഹാരം തേടേണ്ടി വരുമല്ലോ! അതു പലർക്കും—സമ്പന്നവർഗ്ഗത്തിനു പ്രത്യേകിച്ചും—ഹിതകരമാവില്ല. കോളേജുകളും മുക്കിലും മൂലയിലും തുറന്നു കൊണ്ടു പരിഹാരം കാണാൻ തന്നെയാണ് നാമിന്നു ഭാവിക്കുന്നത്. ഫലമോ? നമ്മുടെ ബിരുദങ്ങൾക്ക്, കറൻസിക്കെന്ന പോലെ, വിലയിടിഞ്ഞു പോയിരിക്കയാണ്. ഒരു പടി കൂടി കടന്നാൽ കള്ളനോട്ടുകളുടെ സ്ഥാനമേ അവയ്ക്കുണ്ടാവുകയുള്ളു.

കോളേജിന്റെ പടിക്കൽ വച്ചു പരിഹാരം കാണാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനു പകരം ഹൈസ്കൂളിന്റെ പടിക്കൽ വച്ച് ഇതിനൊരു പോംവഴി കണ്ടെത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവിടെയാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ തികഞ്ഞ അനാഥത്വം നടമാടുന്നത്. ആധുനിക സമുദായത്തിന്ന് അടിസ്ഥാനമായിത്തീരേണ്ടത് സെക്കൻഡറി വിദ്യാഭ്യാസമാണ്. അതിവിടെ തകർന്നു കിടക്കുകയാണ്.

സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിനു പറ്റിയ ഭീമമായ തെറ്റ് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഭാരം താങ്ങാനുതകിയ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസനയം കൊണ്ട് അടിത്തറ പണിതില്ല എന്നതത്രേ. ഏത് ആസൂത്രിതവ്യവസ്ഥിതിക്കും അടിസ്ഥാനമായി നിൽക്കേണ്ടതേതോ, അതു മാത്രം നാം ആസൂത്രണം ചെയ്തില്ല. അവിടെ വളർന്ന കാടും പടലും കാരമുള്ളും അങ്ങനെ തന്നെ വിട്ടും വച്ചു പോയി; നാമിറക്കുന്ന വളമത്രയും വിതച്ച വിത്തല്ല, ഈ കളകളാണ് വലിച്ചെടുക്കുന്നത്. മുള പൊട്ടിയ വിത്ത് ഈ മുംപ്പടർപ്പുകൾക്കിടയിൽ മുരടിച്ചു പോകുന്നു. സെക്കൻഡറി വിദ്യാഭ്യാസത്തെ എക്കാലവും സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുള്ള സജ്ജീകരണമായിട്ടാണ് നാം കണക്കാക്കിപ്പോന്നത്. ഈ ധാരണയുണ്ടാക്കിത്തീർത്ത കെടു

തികവും ഇന്നും നമുക്കു വേണ്ടത്ര ബോധപ്പെട്ടില്ലെന്നതാണു് പരിതാപകരമായ വസ്തുത.

നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിന്റെ ആസൂത്രണം തന്നെ ഈ വൈകല്യത്തെ വിളിച്ചോതുന്നു. സ്വതന്ത്രത്യ ആദ്യമായി ശ്രദ്ധിച്ചതു് സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിലാണു്. ഡോക്ടർ രാധാകൃഷ്ണൻ അധ്യക്ഷനായി ഒരു സർവ്വകലാശാലാകമ്മിഷൻ നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ശുപാർശകളടങ്ങിയ റിപ്പോർട്ടു നടപ്പിലാക്കാൻ തുടങ്ങിയ ശേഷമാണു് സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചു് ആലോചന തുടങ്ങിയതു്. ഡോക്ടർ ലക്ഷ്മണസ്വാമി മുതലിയാർ അധ്യക്ഷനായി ഒരു സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിഷൻ നിലവിൽ വന്നു. അതിന്റെ റിപ്പോർട്ടു് നമുക്കു കിട്ടി. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചു് ഇനിയും കാര്യമായ പരിചിന്തനങ്ങളൊന്നും നടന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടി പതിനേഴു വർഷം കഴിഞ്ഞിട്ടും ആ രംഗത്തേയ്ക്കു് സ്വതന്ത്രഭാരതം തിരിഞ്ഞു നോക്കിയില്ലെന്നു വരുന്നതു് ലജ്ജാവഹമല്ലേ?

അതിരിക്കട്ടെ. ഈ സമീപനത്തിന്റെ അശാസ്ത്രീയതയും വൈകൃതവും നോക്കൂ. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസസൗധത്തിന്റെ മേല്ക്കൂര ആദ്യമായി പണിതു വച്ചിരിക്കയാണു്. തുടർന്നു്, സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചുവരുകൾ ഉണ്ടാക്കുകയായി. അതിന്റെ ലക്ഷ്യമത്രയും, ആ മേല്ക്കൂരയ്ക്കു പാകത്തിൽ അളവൊപ്പിച്ചു് എങ്ങനെ ചുവരുകൾ പടുത്തുയർത്താം എന്നതാണു്. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അടിത്തറ ആലോചനയിലിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. അതിന്റെ ലക്ഷ്യം ഈ ചുവരുകളെ താങ്ങാൻ പാകത്തിൽ അടിത്തറ എങ്ങനെ പടുത്തുണ്ടാക്കാം എന്നതാവും. അടിത്തറ കെട്ടി, അതിന്നു പാകത്തിൽ ചുവരും അതിന്മേൽ മേൽപ്പുരയും നിർമ്മിക്കുക എന്ന ട്രജ്ജുവായ രീതി എന്തുകൊണ്ടോ നമ്മുടെ ഭരണപണ്ഡിതന്മാരുടെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ കയറിയില്ല.

സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഈ പാരതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചു മുതലിയാർ കമ്മിറ്റി റിപ്പോർട്ടിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: ''സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്മേൽ സർവ്വകലാശാലകൾ എല്ലാ വിധത്തിലും ആധിപത്യം വച്ചു പുലർത്തിപ്പോന്നു. പഠനകാലം കഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കും കുട്ടികളെ ജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുവാൻ സന്നദ്ധരാക്കുന്ന ഒരു സ്വയംസമ്പൂർണ്ണപദ്ധതിയായിത്തീരുന്നതിന്നു പകരം, സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസം സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള ഒരു ചവിട്ടുകല്പായിത്തീർന്നു; സ്വന്തമായ ഒരു പദ്ധതിയനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുക അതിനു സാധ്യമല്ലാതായി ഭവിച്ചു'' (പേജ് 10).

മോന്തായത്തിൽ നിന്നു താഴോട്ടു പടുത്തു കെട്ടുകയെന്ന അസാധാരണമായ ഈ അഭ്യാസപ്രകടനം നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തി

ന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിനെയാകെ മാറിമറിച്ചിരിക്കുന്നു. സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചുക്കാൻ ഇന്ന് എൻജിനീയറിങ്–മെഡിക്കൽ കോളേജുകളുടെ കൈയിലാണ്. അവയ്ക്കാവശ്യമുള്ളതെന്തെന്നു നോക്കിയാണ് പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പഠനക്രമം ഇന്നു നിർണ്ണയിച്ചു പോരുന്നത്. മൂന്നാം ക്ലാസ്സിലെ കൊച്ചു കുട്ടികളിൽ നിന്ന് ക്രാഫ്ട് തട്ടിപ്പറിച്ചു വലിച്ചെറിഞ്ഞ് പകരം ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകം കൈയിലേല്പിച്ചു കൊടുത്തത് മെഡിക്കൽ–എൻജിനീയറിങ് കോളേജുകളുടെ ആവശ്യം നോക്കിയല്ലേ? സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കി ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു കാൽ കുത്തുന്ന ഓരോരുത്തനും ''കോളേജുപഠനത്തിന്നർഹൻ'' എന്ന് മുദ്ര കുത്തിയ സർട്ടിഫിക്കറ് നല്കുന്നത് സർവ്വകലാശാലയുടെ സമഗ്രാധിപത്യത്തിന് പ്രൈമറി സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസങ്ങൾ വഴങ്ങേണ്ടി വന്നതിന്റെ ഫലമല്ലേ? പ്രൈമറി സെക്കൻറി വിദ്യാലയങ്ങളിലെ കൊച്ചു കുട്ടികൾ, എൻജിനീയറിങ്–മെഡിക്കൽ കോളേജുകളുടെ പ്രീതിക്കു വേണ്ടി ഒരുക്കി നിർത്തിയ ബലിയാടുകൾ മാത്രമാണിന്ന്. സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സർവ്വകലാശാലകളുടെ സാമ്രാജ്യവാഴ്ചയിൽ നിന്നു മോചിപ്പിക്കാത്ത കാലത്തോളം ഈ മഹാരാജ്യത്തിന്റെ സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവുമായ പുനഃസംവിധാനം സാധ്യമാവില്ല.

''കോളേജ് പഠനത്തിന്നർഹൻ'' എന്ന സർട്ടിഫിക്കറ് നല്കി എല്ലാവരെയും ഹൈസ്ക്കൂൾ കടത്തി വിടുന്നതിന്ന് അർത്ഥമെന്താണ്? വിദ്യാഭ്യാസം ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ മാത്രം അവകാശമായിരുന്ന കാലത്ത് അത്തരമൊരു ലക്ഷ്യം സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു ന്യായീകരണം പറയാൻ കണ്ടെന്നു വരാം. ഭരണത്തിന്റെ താണ തലങ്ങളിലെ ജീവനക്കാരെ ആദായനിരക്കിൽ പരിശീലിപ്പിച്ചെടുക്കുക എന്നതായിരുന്നു സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആദ്യപിതാക്കളുടെ ലക്ഷ്യം. വെളുത്ത സായിപ്പിനു ചൊല്പടിയിൽ നില്ക്കുന്ന കുറെ കറുത്ത ഭൃത്യന്മാർ വേണം, അത്രതന്നെ. അവർ ആ ആവശ്യത്തിനു പറ്റും വിധം ഭാഷാപഠനത്തിൽ ഊന്നൽ കൊടുത്തു. കണക്കുകൂട്ടലിനു ഭാഷയുടെ സചിവത്വവും നല്കി. ലക്ഷ്യമെന്തെന്ന കാര്യത്തിൽ അവർക്ക് സുനിശ്ചിതത്വമുണ്ടായിരുന്നു; അതിന് ഉതകിയ മാർഗ്ഗവും അവർ നിശ്ചയിച്ചു. സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിലെ സാർവ്വത്രികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് അതേ ലക്ഷ്യമാണോ ഉള്ളത്? അല്ലെന്നിരുന്നിട്ടും അതേ മാർഗ്ഗമാണ് നാം പിന്തുടർന്നത്. നമ്മുടെ ഹൈസ്ക്കൂൾ സിലബസ്സിൽ ആഴ്ചയിൽ മുപ്പത്തിയഞ്ചു പീരിഡുള്ളതിൽ പകുതിയും ഭാഷാപഠനത്തിനു നീക്കി വച്ചിരിക്കയാണ്!

സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കു തൊട്ടു മുമ്പ് സർവ്വരാലും ഏകസ്വരത്തിൽ അധിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു നമ്മുടെ പഠനരീതി. സ്വാതന്ത്ര്യം എന്തോ ഒരു മാസ്മരമന്ത്രവും കൊണ്ടാണ്

വന്നു പിറന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. അതിന്നു മുമ്പ് അധിക്ഷിപ്തമായതെല്ലാം അതിൽപ്പിന്നെ പവിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്. വിദ്യാഭ്യാസരീതി തന്നെയാണ് ഏറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണം. ഇന്ന് ഇതിനെച്ചൊല്ലി ആർക്കുമില്ല ഒരാക്ഷേപം പറയാൻ. ഇന്നലത്തെ ജ്യേഷ്ഠാഭഗവതി ഇന്നത്തെ അഗ്നിശുദ്ധി നേടിയ ശ്രീഭഗവതിയായി മാറിയിരിക്കുന്നു. അതല്ല, നമ്മുടെ നയപരമായ ആസൂത്രണമത്രയും ആ ജ്യേഷ്ഠാഭഗവതിയുടെ ഉപാസകരുടെ കൈയിൽത്തന്നെയാണോ ഉള്ളത്?

ഇക്കഴിഞ്ഞ സെക്കൻറി പരീക്ഷയ്ക്കു[1] ഹാജരായ കേരളത്തിലെ ഒന്നേകാൽ ലക്ഷം കുട്ടികളുടെ കാര്യം നോക്കൂ. ഈ ഒന്നേകാൽ ലക്ഷത്തെയും ''കോളേജ് പഠനത്തിന് അർഹൻ'' ആക്കിത്തീർക്കുക എന്ന ചുമതല സബുദ്ധിയുള്ള ഒരു ഭരണമേറെടുത്തുവെന്നു വന്നാലോ? നമ്മുടെ ഇന്ത്യ അദ്ഭുതങ്ങളുടെ നാടാണ്. മറേറതെങ്കിലും ഒരു രാജ്യത്ത് കോളേജുപഠനത്തിനർഹരാക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യം വച്ചു കൊണ്ട് ഒരു സാർവ്വത്രികവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി നടപ്പിലാക്കുമോ?

അതേ, നാമിന്നു സാർവ്വത്രികവിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ യുഗത്തിലാണ് ജീവിക്കുന്നത്. വിദ്യാലയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന കുട്ടികളുടെ എണ്ണത്തെ മാത്രം സ്പർശിക്കുന്ന ഒരു മാറമല്ല ഇത്. ഈ മാറം മൗലികമാണ്. ഒരു മാർക്സിസ്റ് ശൈലികടം വാങ്ങി പറഞ്ഞാൽ, പരിണാമപരമായ മാറം (Quantitative change) ഗുണപരമായ മാറ (Qualitative change)മായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരിക്കയാണിവിടെ. സാർവ്വത്രികവിദ്യാഭ്യാസം സർവ്വജനങ്ങൾക്കും വേണ്ടി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടതാണ്. നാളത്തെ ഒരു കുടുംബത്തിൽ അച്ഛനും അമ്മയും മക്കളും അഭ്യസ്തവിദ്യരായിരിക്കും എന്നാണ് സാർവ്വത്രികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനർത്ഥം. ഇവരെ എന്തുദ്ദേശ്യം വച്ചു പഠിപ്പിക്കുന്നു? 'കോളേജുപഠനത്തിന്നർഹരാ'ക്കുകയെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെയോ? അവർക്ക് അങ്ങനെ കിട്ടുന്ന സർട്ടിഫിക്കറുകൾ മുത്തശ്ശിയുടെ പുകയില പൊതിഞ്ഞുവയ്ക്കാൻ ഉപയോഗപ്പെടുമെന്നല്ലാതെ മറെറന്തിന്നു പറ്റും?

പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം മാത്രമേ സാർവ്വത്രികമായി നാം അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളുവെന്ന്, നിയമവശം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട്, ചിലർ വാദിച്ചേയ്ക്കാം. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങളിൽ കുറേ ദൂരം മുന്നോട്ടു പോയിക്കഴിഞ്ഞ കേരളം പോലുള്ള സ്റേറററുകളിൽ, ഫലം കൊണ്ട്, സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസം സാർവ്വത്രിക വിദ്യാഭ്യാസമായി നിലവിൽ വന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കയാണ്. മദിരാശി, പഞ്ചാബ്, കാശ്മീർ മുതലായ സ്റേറററുകൾ സെക്ക

---

1. 1965 ഏപ്രിലിൽ എഴുതിയത്.

ൻറെറി വിദ്യാഭ്യാസം സൗജന്യമാക്കിത്തീർത്തത് ഈ ലക്ഷ്യം മുന്നിൽ വച്ചു കൊണ്ടാണ്.

കോളേജിൻെറ സ്വർഗ്ഗകവാടത്തിൽ പ്രവേശനം നേടുന്നതിന് എല്ലാവർക്കും അർഹത സമ്പാദിച്ചു കൊടുക്കുക എന്ന നിരുത്തരവാദപരമായ ഈ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയുടെ വിനാശകരമായ പ്രത്യാഘാതം മനസ്സിലാക്കാൻ ഹൈസ്ക്കൂൾ വിട്ടു പുറത്തു വരുന്ന ചെറുപ്പക്കാർ എന്തു ചെയ്യുന്നുവെന്ന് നോക്കിയാൽ മതി. ഇക്കഴിഞ്ഞ വർഷം പരീക്ഷയ്ക്കിരുന്ന ഒരു ലക്ഷത്തി ഇരുപത്തേഴായിരം പേരുടെ കാര്യമെടുക്കുക. അവരിൽ എഴുപതിനായിരത്തിൽപ്പരം പേർ പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പതിനഞ്ചിനും പതിനാറിനും ഇടയിൽ പ്രായമായവരാണിവർ. ഇവരുടെ ഭാവി യെന്താണ്? ഒരു തവണ കൂടി പരീക്ഷയുടെ ഭാഗ്യക്കുറിക്കു ചേർന്നു നോക്കാമെന്നു വച്ചാൽ, ഒരൊറ്റ വിദ്യാലയത്തിലും ഇവർക്കു പ്രവേശനമില്ല. വേണമെങ്കിൽ കനത്ത ഫീസു കൊടുത്ത് ട്യൂട്ടോറിയൽ കോളേജുകളിൽ ചേർന്നു നോക്കാം. ഇനി വല്ല ജോലിയും അന്വേഷിച്ചു പോകാമെന്നു വച്ചാലോ? തോറ്റവരുടെ മുമ്പിൽ എല്ലാ വാതിലും കൊട്ടിയടച്ചു സാക്ഷയിട്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇക്കാലമത്രയും പത്തുമുപ്പതു പരീക്ഷകളിലൂടെ അരിച്ചെടുത്ത ഗവൺമെൻറിന് ഇനി മേൽ ഇവരെ വേണ്ടാ. വീട്ടിൽ അവർ ശപിക്കപ്പെട്ടവരാണ്. ക്ലേശിച്ചു കഴിയുന്ന കുടുംബത്തിൻെറ പൊതുവരുമാനം കളഞ്ഞുകുളിച്ച ധൂർത്തുപുത്രന്മാരാണല്ലോ ഇവർ. നാട്ടിൽ അവർ അധികപ്പറ്റാണ്. ജയിച്ച സഹപാഠികളുടെ മുമ്പിൽ പതിതരുമാണ്. വീട്ടിലെ സാമ്പത്തികക്ലേശവും അഭിപ്രായവും വീർപ്പുമുട്ടിക്കുന്ന സാഹചര്യവും ചേർന്നുള്ള ഗൂഢാലോചന അവരെ നിരാശതയിലും വ്യർത്ഥതാബോധത്തിലും കൊണ്ടു ചെന്നെത്തിക്കുന്നു. ഓരോ പരീക്ഷാഫലവും പുറത്തു വന്നാൽ കുറെ ആത്മഹത്യയുടെ കഥകളും കേൾക്കാം. വള്ളത്തോൾ കവിതയിലെ ഒരലങ്കാരം പരീക്ഷാഹാളിൽ തോന്നിയില്ല എന്നതാവാം ആത്മഹത്യയിൽ പര്യവസാനിച്ച ഒരു പരാജയത്തിൻെറ ഹേതു. അനഭ്യസ്തവിദ്യനായ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ആത്മഹത്യ ചെയ്തുവെന്ന വാർത്ത ഈ ലേഖകൻ ഒരേടത്തും വായിച്ചതായി ഓർക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം ഈ ചെറുപ്പക്കാരുടെ ആത്മവിശ്വാസം ചോർത്തിയെടുത്തു കളഞ്ഞിരിക്കയാണ്; പകരം ആ ശൂന്യതയിൽ മിഥ്യാഭിമാനത്തിൻെറ മൂടൽമഞ്ഞു നിറച്ചുമിരിക്കുന്നു. ഈ ആത്മഹത്യയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം സെക്കൻെറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ആസൂത്രകർ തന്നെ നൂറു ശതമാനവും ഏറ്റെടുത്തേ തീരൂ. ഒരു വിനോദമെന്ന നിലയിൽ ആരും ആത്മഹത്യയുമായി പ്രേമസല്ലാപത്തിനു ചെല്ലാറില്ല. ജീവിതത്തിൻെറ ഭാരം പേറുന്നതിലുള്ള നിസ്സഹായതാബോധത്തിൽ നിന്നാണ് അവർ മരണത്തിൻെറ കുറുക്കുവഴിയിലൂടെ രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. അവർക്കു ജീവിതത്തെ നിലനിർത്താനും നയിക്കാനുമുള്ള യാതൊരു ശിക്ഷണവും വിദ്യാലയം നല്കിയില്ല.

'എന്തു വേണമെങ്കിലും കാട്ടിക്കോളൂ' എന്ന മട്ടിൽ ഈ മനുഷ്യച്ചണ്ടികളെ പതിനാറാം വയസ്സിൽ രക്ഷിതാവിന്നു തിരികെ ഏല്പിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ് കൈ കഴുകുകയാണ്. കുടുംബം ആ പ്രായത്തിൽ അവരെ എന്തു പഠിപ്പിക്കാനാണ്?

തോറ്റവരുടെ നില ഇതാണെങ്കിൽ ജയിച്ചവരുടെ സ്ഥിതിയോ? ആ ഭാഗ്യവാന്മാരുടെ എണ്ണം, കഴിഞ്ഞ ഒരൊറ്റ വർഷത്തിൽ, അമ്പതിനായിരത്തിനും അറുപതിനായിരത്തിനും ഇടയിലായിരുന്നു. ഇവരിൽ സമ്പത്തികശേഷിയുള്ളവർ കോളേജ് കവാടത്തിൽ ചെന്നു മുട്ടുന്നു. അവിടെ പ്രീഡിഗ്രിയിൽ വച്ച് ഒരു ചേറിക്കൊഴിക്കലുണ്ട്. പകുതിയും പതിരായി അവിടെ വച്ചു തള്ളപ്പെടും. ശേഷിച്ചവർ കോളേജിൻെറ സാക്ഷാൽ ശ്രീകോവിലിൽ പ്രവേശിക്കുകയായി. അവരിൽ നിന്ന് ഒരു രണ്ടായിരം പേരെ ചികഞ്ഞു ചികഞ്ഞെടുത്ത് മെഡിക്കൽ എൻജിനീയറിങ് കോളേജുകളിലേയ്ക്കയയ്ക്കുന്നു. പൊൻതരി അരിച്ചെടുക്കുന്നതിനു വേണ്ടി വാരിക്കൂട്ടിയ കരിമണൽക്കൂമ്പാരമാണ് ഒന്നേകാൽ ലക്ഷം പോരുന്ന കുട്ടികളത്രയും. ആ പ്രക്രിയയിലെ ഒഴിച്ചു കൂടാത്ത ദുർവ്യയമായാണ് ഈ ലക്ഷങ്ങളെ കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളത്. സർവ്വകലാശാല അതിൻെറ പ്രിയപുത്രന്മാരെ നേടിക്കഴിഞ്ഞു. മറ്റുള്ളവർ എന്തായാൽ അതിനെന്ത്? വല്ലതും പടുമുള മുളയ്ക്കുന്നെങ്കിൽ ആയ്ക്കൊള്ളട്ടെ, ഡോക്ടറും എൻജിനീയറും ഉണ്ടായാൽ മാത്രം പോരല്ലോ. അവർക്കു ദാസ്യവേലയ്ക്കും ആളുകളെ കരുതാഞ്ഞാലെങ്ങനെ?

ആ പ്രായം പരിഗണനയിൽ പെടാതെ പോകരുത്. മനസ്സ് ഉന്മേഷവത്തും ജീവിതം ചൈതന്യപൂർണ്ണവുമായിത്തീരേണ്ട 16-ാം വയസ്സിലാണ് കോളേജ് പഠനത്തിന്ന് അർഹരാണെന്ന അപൂർവ്വ ബഹുമതിയും നല്കി അവരെ ഹൈസ്ക്കൂൾ കവാടം തുറന്ന് പുറത്തേയ്ക്കു തള്ളിവിടുന്നത്. സാമ്പത്തികശേഷിയില്ലാത്ത പിതാക്കളുടെ കുട്ടികൾ സർവ്വീസ് കമ്മിഷൻെറ പരസ്യവും കാത്തിരിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ പതിനാറാം വയസ്സിൽ എന്തുദ്യോഗമാണ് അവർക്കു കിട്ടുക? എന്നാലും വർഷങ്ങൾ തള്ളിനീക്കി അവസരം വന്നാൽ ഹർജി കൊടുക്കുന്നു. അവിടെ ഇന്ന് എൻജിനീയറിങ്-മെഡിക്കൽ കോളേജിൻെറ തിരുവുതള്ളി പുറത്തേക്കു വിട്ട ബിരുദധാരികൾ കാത്തുകെട്ടിക്കിടക്കുകയാണ്. സ്റ്റേറ്റ് ട്രാൻസ്പോർട്ട് കണ്ടക്ടർ തുടങ്ങി ഡെസ്പാച്ച് ക്ലാർക്ക് വരെയുള്ള ജോലികൾക്ക് ബി. എ., ബി. എസ്സ്സി. ബിരുദധാരികളെ കിട്ടാനുണ്ട്. എം. എ. പാസ്സായി ക്ലാർക്കുമാരായി കഴിഞ്ഞു കൂടുന്നവർ കേരളത്തിൽ കുറവല്ല. ഇതിൻെറ ഫലമെന്താണ്? സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പണ്ടു പണ്ടേ നീക്കിവച്ചു പോന്ന ഗുമസ്തജോലി പോലും അതിൻെറ കൈയിൽ നിന്നു സർവ്വകലാശാല തട്ടിപ്പറിച്ചെടുക്കുകയാണ്. ഓരോ വർഷം കഴിയുന്തോറും കോളേജിൻെറ നീണ്ടുനീണ്ട നിഴലിൽ ഹൈസ്

ക്കൂടം സർട്ടിഫിക്കറ്റ് മങ്ങി മാഞ്ഞു പോയിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വിദഗ്ധജോലികൾക്കായി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട കലാശാലാപഠനം ബസ്സ് കണ്ടക്ടർമാരുടെ അവിദഗ്ധത്തൊഴിലിനുള്ള പരിശീലനമായി മാറിവരികയാണ്. അതിന്റെ ഭീമമായ ദുർവ്യയം വന്നു വീഴുന്നത് സർവ്വകലാശാല തള്ളിപ്പുറത്താക്കിയ പാവങ്ങളുടെ പിതാക്കളുടെ തലയിലും.

നമുക്ക് ക്ലാർക്കുമാരും ഡോക്ടർമാരും എൻജിനീയർമാരും വേണ്ടേ? വേണം. വിദ്യാഭ്യാസരംഗം വേണ്ടേ അവരെ പരിശീലിപ്പിച്ചെടുക്കാൻ? വേണം എന്ന ഉത്തരം തന്നെയാണിതിന്നും. പക്ഷേ സമുദായത്തിന് ഇത്തരക്കാരായി വളരെ കുറച്ചു പേർ മാത്രമേ വേണ്ടതുള്ളു. ഭൂതക്കണ്ണാടിയിലൂടെ മാത്രം കാണാവുന്ന ന്യൂനപക്ഷമാണിത്. ഭരണം എത്ര പടർന്നു പന്തലിച്ചാലും, ഈ ന്യൂനപക്ഷത്തെയല്ലാതെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായി ഉൾക്കൊള്ളാൻ അതിന്നു സാധിക്കില്ല. ന്യൂനപക്ഷത്തിന്നുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമെന്ന ആശയം നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്ന കാലത്ത് ഇത്തരക്കാരെ മാത്രം കണ്ടു കൊണ്ടു വിദ്യാഭ്യാസം ആസൂത്രണം ചെയ്യാമായിരുന്നു. ഇന്നോ? ഇന്നു വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു വർഗ്ഗത്തിന്റെ മാത്രമായി പരിമിതപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. എല്ലാവരെയുമാണ് അതുൾക്കൊള്ളാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ എല്ലാവർക്കും ആവശ്യമായ ജീവിത സജ്ജീകരണം നല്കാൻ ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം ബാധ്യസ്ഥമാണ്. തന്റെ കുട്ടിയെ എഴുത്തിന്നിരുത്തുന്ന ഓരോ രക്ഷിതാവിന്നും അവൻ ഒരു ഡോക്ടറോ എൻജിനീയറോ ആയിത്തീരണമെന്നു മോഹമുണ്ടാവും. ധനവും അതു കൊണ്ടു നേടാവുന്ന അധികാരവും നമ്മെ അത്ര മാത്രം വ്യാമുഗ്ധരാക്കിയിരിക്കുന്നു. രക്ഷിതാക്കളുടെ ആ വീക്ഷണഗതി മാറ്റാൻ, സർവ്വാഭീഷ്ടദായിനിയായി ധനദേവതയെ ആവാഹിച്ചിരുത്തിയ മുതലാളിത്തസാമൂഹ്യഘടനയിൽ എളുപ്പമല്ല. എന്നാൽ ഇത്തരം പദവികൾ ഷോഡതിനുക്കെടുപ്പിലെ സമ്മാനം പോലെ ആർക്കെങ്കിലും കിട്ടുന്ന അപൂർവ്വഭാഗ്യമാണെന്ന് അറിഞ്ഞു കൊണ്ട്, ഭരണവും അതേ ലക്ഷ്യം വച്ചു പുലർത്തിയാലോ? ഗുമസ്തജോലിക്കല്ലാതെ മറ്റൊന്നിനും പറ്റാത്ത പത്തു വർഷവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ടി ഇത്രയധികം ദേവന്യൂവരുമാനം ചെലവിടുന്നതിനെ എങ്ങനെ ഭരണകൂടം ന്യായീകരിക്കും?

അതു ന്യായീകരിക്കാൻ സാധിക്കണമെങ്കിൽ, സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു സ്വതന്ത്രമായി എന്തെങ്കിലും ലക്ഷ്യമുണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സാമാന്യജനത്തിന്റെ ജീവിതവുമായി അഭേദ്യമായ ബന്ധം പുലർത്തുന്നതാണ് ആ ലക്ഷ്യം.

ഗ്രാമങ്ങളിൽ വികസനപരിപാടികൾ നടപ്പിലാക്കാൻ ബാധ്യതപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ആളുകളെ പ്രവർത്തനത്തിനു കിട്ടാനില്ല എന്ന പരാതി പറയാറുണ്ട്. അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ തൊഴിലില്ലായ്മ എന്ന മറ്റൊരു പ്രശ്നം ഒപ്പം

പൊന്തിവരുന്നതായും കേൾക്കാറുണ്ട്. ഇതിന്നർത്ഥമെന്താണ്? അഭ്യസ്തവിദ്യർക്കു പ്രത്യേകമായി ചില തൊഴിൽമണ്ഡലങ്ങളുണ്ടെന്നും അവയിൽ വേണ്ടതിലേറെ ആളുകൾ തിങ്ങിക്കൂടിയിരിക്കുന്നുവെന്നുമല്ലേ? അഭ്യസ്തവിദ്യർക്കും അനഭ്യസ്തവിദ്യർക്കും വേറെ വേറെ തൊഴിൽമണ്ഡലങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന ധാരണയിൽ പുലരുകയാണ് നാം. അതായത്, കൃഷി, കാലിവളർത്തൽ, ഗൃഹനിർമ്മാണം, വസ്ത്രനിർമ്മാണം മുതലായ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി നിലക്കുന്ന ജോലികൾ അഭ്യസ്തവിദ്യന്മാർക്കു ചേർന്നതല്ല എന്നതാണ് നമ്മുടെ നില. അനഭ്യസ്തവിദ്യൻ കൃഷിയെപ്പറ്റി സംസാരിക്കണം. അനഭ്യസ്തവിദ്യൻ കാലി മേയ്ക്കണം. അഭ്യസ്തവിദ്യൻ ശാസ്ത്രീയമായ കാലിവളർത്തലിനെക്കുറിച്ചു നിർദ്ദേശങ്ങൾ നല്കണം. ഇതാണ് ഇന്നത്തെ ജോലിവിഭജനം. വിദ്യാഭ്യാസം നേടിക്കഴിഞ്ഞവർക്ക് സമ്പദുത്പാദനത്തിന്റെ രംഗങ്ങൾ അസ്പൃശ്യങ്ങളാണ്. അവർ ഒരു തരം ഇത്തിക്കണ്ണികളായി മാറുന്നു. എന്നിരിക്കേ, വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസമുള്ള ചെറുപ്പക്കാരെ കിട്ടാനില്ലെന്ന പരാതി എങ്ങനെ പരിഹരിക്കാനാവും?

സെക്കൻററി പരീക്ഷ പാസ്സായ ഒരാൾക്ക് നാട്ടിൻപുറത്ത് ആ പഠനം കൊണ്ട് ഇന്ന് ഒന്നും ചെയ്യാനില്ല. കരയ്ക്കു പിടിച്ചിട്ട മത്സ്യത്തിന്റെ ഗതിയാണ് അവന്നവിടെയുള്ളത്. നാട്ടിൻപുറം വിട്ട് നഗരത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന രാജപാതയിലൂടെ അവൻ പദയാത്ര ആരംഭിക്കുകയായി. ഈ പശ്ചാത്തലമാണ് ഇന്ത്യൻ പ്ലാനിങ്ങിന് ഇന്നു മുടന്തി നടക്കേണ്ടി വരുന്നത്. പദ്ധതികൾ കടലാസ്സിൽ നിന്നു മണ്ണിലേയ്ക്കു പകർത്തേണ്ടി വരുമ്പോൾ അശാസ്ത്രീയമായ നുകവും കൊഴുവും മാത്രം കൈമുതലായുള്ള അജ്ഞനായ നാടൻ കർഷകനല്ലാതെ അദ്ധ്വാനത്തിന്ന് പഠിച്ചവരെ നമുക്കു കിട്ടുന്നില്ല.

കുലാലന്റെ കൈവിരുതിന്നൊത്ത് ഏതു രൂപവും നല്കാവുന്ന വിധം പാകപ്പെടുത്തിയ കളിമണ്ണു പോലെ, മനുഷ്യപ്രകൃതി പാകപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന കാലഘട്ടമാണ് പതിനാറു വയസ്സു വരെയുള്ള പ്രായം. നാമിന്നു ചെയ്യുന്നത് അക്കാലമത്രയും നമ്മുടെ കുട്ടികളെ തികഞ്ഞ നിഷ്ക്രിയത്വത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുകയാണ്. ഇത്തിരി വള്ളത്തോൾക്കവിത, അല്പം ബീജഗണിതവിജ്ഞാനം, മേമ്പൊടി ചേർക്കാൻ നുള്ളുനുറുങ്ങു സാമൂഹ്യപാഠങ്ങളും—വിപുലമായ സജ്ജീകരണങ്ങളോടെ, പത്തു വർഷത്തിന്നിടയിൽ ഇത്രയും അഭ്യസിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവരെ നാം പുറത്തേയ്ക്കു വിടുന്നു. ആ അറിവുപോലും അജീർണ്ണമായിത്തീരത്തക്ക വിധം കൃത്രിമതയിൽ പൊതിഞ്ഞു കൊണ്ടാണ് നാമവരെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. വിത്തും അതിന്റെ ഭാഗങ്ങളും ചിത്രം വരച്ചു പഠിക്കും; താൻ എന്നും കാണുന്ന പാടത്തിലെ നെന്മണികളുടെ വളർച്ചയാണ് ഇപ്പഠി

ക്കുന്നതെന്ന ബോധം പോലും അവർക്കില്ല. കുട്ടിയെക്കൊണ്ടു മുറ്റത്തെ പുല്ലു്ക്കൊടി ഒന്നു പറിച്ചു നീക്കിച്ചുവെന്ന അപരാധം പോലും ഇന്നത്തെ പാനപദ്ധതിക്കില്ല തന്നെ. കൂട്ടുചേർന്നുള്ള പ്രവർത്തനം വിദ്യാലയത്തിന്റെ ചുവരുകൾക്കിടയിൽ എത്തിനോക്കിയിട്ടേയില്ല. പത്തു വർഷത്തെ ശിക്ഷണത്തിന്നു ശേഷം രക്ഷിതാക്കന്മാരുടെ കൈയിൽ തിരിച്ചേല്പിക്കുമ്പോഴും കുട്ടികളെ എന്തു ചെയ്യുമെന്നാണു് ഈ വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ധന്മാർ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്? അങ്ങനെയൊന്നും ഈ 'വിചക്ഷണന്മാർ' ആലോചിച്ചിട്ടില്ല തന്നെ!

പഴയ കാലത്തെ നാട്ടിൻപുറത്തെ ഒരു മരപ്പണിക്കാരന്റെ മകനെ സങ്കല്പിക്കുക. അനഭ്യസ്തവിദ്യനായ പിതാവു് മകന്നു് അഞ്ചു വയസ്സാവുമ്പോഴേയ്ക്കും അവന്റെ കൈയിൽ മുഴക്കോൽ എടുത്തു കൊടുത്തിരിക്കും. ആ കൈവിരലുകളിലെ മാംസപേശികളും ഉളിയുടെ പിടിയുമായി പരിചയിച്ചിരിക്കും. പ്രായപൂർത്തി എത്തുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ വീട്ടിലെ സാമ്പത്തികജീവിതത്തിൽ അവൻ ഒരിത്തിക്കണ്ണിയല്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കും. നവീനോപകരണങ്ങളും എടുത്തു പെരുമാറാൻ കഴിവില്ലാത്ത ഒരു സാധാരണ മരപ്പണിക്കാരനായി അവൻ ഉപജീവനമാർഗ്ഗം തേടുന്നു. ഇന്നോ? സാർവ്വത്രികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നീരാളിക്കൈകളും, അഞ്ചു വയസ്സു കഴിയുന്നതോടെ അവനെ പിതാവിൽ നിന്നു പിടിച്ചെടുത്തു വിദ്യാലയത്തിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്നു. പത്തു വർഷത്തെ നിരന്തരമായ ശിക്ഷണത്തിലൂടെ അവനെ 'എലിജിബിളം ഫോർ കോളേജ് സ്റ്റഡി' ആക്കിത്തീർത്ത ശേഷം പിതാവിന്നു തന്നെ തിരിച്ചേല്പിക്കുന്നു. ആ പിതാവു് അവനെക്കൊണ്ടു് എന്തു ചെയ്യും? ആ കുട്ടിക്കു് എന്തു ചെയ്യാനറിയാം? ആ പ്രായത്തിൽ മുഴക്കോൽ തൊടില്ല, വിദ്യാലയാന്തരീക്ഷത്തിന്റെ സ്വാധീനശക്തി മൂലം അതിന്നു നേരെ അവജ്ഞ വളർന്നുവെന്നതാണു് പഠനത്തിന്റെ മുഖ്യമായ നേട്ടം. മറിച്ചു്, അച്ഛൻ പഠിപ്പിക്കുന്ന മരപ്പണി അശാസ്ത്രീയവും യാന്ത്രികവുമായ രീതി ഉപേക്ഷിച്ചു്, ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു അഭ്യസനോപാധിയാക്കി മാറ്റിയെന്നു വയ്ക്കുക. മരം അളന്നു മുറിച്ചു പണിത്തരമാക്കുമ്പോഴും അവൻ ഗണിതം പഠിക്കും. മരങ്ങളുടെ തരംതിരിവിലും സീസണിങ്ങിലും രസതന്ത്രം പഠിക്കും. അതിന്റെ വർഗ്ഗച്ചയെക്കുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കി പ്രകൃതിപാഠവും ഭൂമിശാസ്ത്രവും പഠിക്കും. ഉപകരണങ്ങളുടെ മാതൃക വരച്ചു് അല്പസ്വല്പം ഡ്രോയിങ്ങും വശമാക്കും. ആധുനികശാസ്ത്രം സംഭാവന ചെയ്ത നൂതനങ്ങളായ പണിയായുധങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചു്, കുറഞ്ഞ അധ്വാനം കൊണ്ടു കൂടുതൽ ഫലമുണ്ടാക്കേണ്ടതെങ്ങനെയെന്നു വശമാക്കും. അവൻ പ്രായോഗികമതിയായ ഒരു എൻജിനീയർ ആയി വികസിക്കുന്നു. ഈ പ്രക്രിയയ്ക്കു പകരം, അവന്റെ ചൈതന്യമാകെ

കെടുത്തി, ഒന്നുമറിയാത്തവനാക്കി പിതാവിന്നു തിരിച്ചേല്പിക്കുകയാണ് ഇന്നു വിദ്യാലയങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത്.

ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യത്തിനു വിരുദ്ധമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനം ലേഖകന്നു നേരെ വലിച്ചെറിയപ്പെടാൻ ഇടയുണ്ട്. നമ്മുടെ സാമൂഹ്യ ബന്ധത്തിൽ ജാതിയും തൊഴിലും വളരെക്കാലമായി പരസ്പരം കെട്ടിപ്പിണഞ്ഞു കിടക്കുകയാണ്. തന്മൂലം, ഓരോ ജാതിക്കാരനും പരമ്പരയാ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട തൊഴിൽ അവൻ അഭ്യസിച്ചു കൊള്ളണമെന്നാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നതെന്നു വ്യാഖ്യാനിച്ചേയ്ക്കാം. അല്ല തന്നെ. കുലത്തൊഴിലിൽ നിന്ന് ഒരു കുട്ടിയെ പിടിച്ചെടുക്കുന്നത് അതിനേക്കാൾ സമർത്ഥമായി മറെറന്തെങ്കിലും തൊഴിൽ ചെയ്യാൻ അവന്നു പരിശീലനം നല്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു കൊണ്ടാവണം. അല്ലാതെ, ഇന്നു ചെയ്യുന്നതു പോലെ, അമ്മയ്ക്ക് ആരോഗ്യം പോരെന്ന പേരിൽ കൈക്കുഞ്ഞിനെ മാറിൽ നിന്ന് അടർത്തിയെടുത്ത ശേഷം ഒന്നും കൊടുക്കാതെ അതിനെ തെരുവുമുക്കിലിട്ടേച്ചു പോകുന്നത് ക്രൗര്യമാണ്. ജാതിബോധത്തിൽ പടുത്തുയർത്തിയ മിഥ്യാഭിമാനത്തെ എല്ലാവരെക്കൊണ്ടും എല്ലാ ജോലിയും ചെയ്യിച്ചു കൊണ്ടല്ലാതെ തകർക്കാൻ നമുക്കാവില്ല. അതിന്നുള്ള ഏറെറവും നല്ല രംഗം വിദ്യാലയമാണ്. ബ്രാഹ്മണക്കുട്ടിയുടെ കൈയിൽ ഉളിയും മുഴക്കോലും നല്കുക; ക്ഷുരകന്നു തക്കിയും തറിയും നല്കുക; നായർക്കു സ്ക്കൂൾ മറപ്പുര വൃത്തിയാക്കുവാനുള്ള ചൂലും ബക്കറെറും നല്കുക. ആ തലമുറ പഠിച്ചു പുറത്തുവരുമ്പോൾ ജാതി ഒരു കഴിഞ്ഞ കഥയായിത്തീരും. ചുരുക്കത്തിൽ ഇതാണ് വിവക്ഷ: ബഹുജനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആധാരശിലയായിത്തീരേണ്ടത് ബഹുജനങ്ങളുടെ ജീവിതോപാധിയെന്തോ അതു തന്നെയാവണം. അതിന്ന് ശാസ്ത്രീയത നല്കുന്ന പ്രക്രിയയാവണം വിദ്യാഭ്യാസം. ബഹുജനവിദ്യാഭ്യാസം ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് എത്രയ്ക്കകലുന്നുവോ അത്രയ്ക്കതു രാജ്യത്തിന്നു വിപത്കരമായിത്തീരുകയേയുള്ളൂ. ഉത്പാദനക്ഷമമായ ഒരു തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെടാനുള്ള ആത്മവിശ്വാസവും അടിസ്ഥാനശിക്ഷണവും നല്കുകയെന്ന ലക്ഷ്യം മുൻനിർത്തി നമ്മുടെ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ആദ്യന്തം പൊളിച്ചു പണിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. യുവചൈതന്യത്തെ വീര്യം കെടുത്തിവിടുന്ന ഒരു തരം വന്ധ്യംകരണശസ്ത്രക്രിയയാണ് ഇന്നത്തെ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം. അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നമുക്ക്, ബർണാഡ് ഷായുടെ ഡോക്ടർ പറഞ്ഞ പോലെ, പരസ്പരം സ്വകാര്യം പറയുക: 'മാന്യരെ, നമ്മുടേത് ഒരു തൊഴിലല്ല, ജനങ്ങൾക്കെതിരായ ഒരു ഗൂഢാലോചനയാണ്.'

ഡോക്ടർ ലക്ഷ്മണസ്വാമി മുതലിയാരുടെ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ട് ആദ്യന്തം വളരെ മിതസ്വരത്തിലാണ് സംസ്കരിക്കുന്നത്. നിലവിലുള്ള സെക്കൻററി വിദ്യാ

ഭ്യാസത്തിന്റെ ദോഷങ്ങളെ ആ റിപ്പോർട്ട് ഇങ്ങനെ ക്രോഡീകരിക്കുന്നു:

1. നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിന്നു നൽകുന്ന ശിക്ഷണം ജീവിതവുമായി ബന്ധമില്ലാത്തതാണ്. കുട്ടികൾ പാസ്സായി പുറത്തു വരുമ്പോൾ ബാഹ്യലോകവുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടു ജീവിക്കാൻ അവർക്കു കഴിയുന്നില്ല; സമുദായത്തിൽ തങ്ങളുടെ സ്ഥാനം ആത്മവിശ്വാസത്തോടും കാര്യക്ഷമതയോടും കൂടി ഏറ്റെടുക്കാൻ അവർ അപ്രാപ്തരായിത്തീരുന്നു.

2. അതു സങ്കുചിതവും ഏകപക്ഷീയവുമാണ്; വിദ്യാർത്ഥിയുടെ മുഴുവൻ വ്യക്തിത്വത്തിന്നും പരിശീലനം നല്കാൻ അതിന്നു സാധിക്കുന്നില്ല.

3. ഇംഗ്ലീഷിന്റെ അമിതപ്രാധാന്യം മൂലം സമൂഹമായും മനഃശാസ്ത്രപരമായും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന മറ്റു വിഷയങ്ങൾ വിഗണിക്കപ്പെടുന്നു.

4. പഠനരീതി, സ്വതന്ത്രമായ ചിന്താഗതിയെയും മുൻനിന്നു പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള കഴിവിനെയും വികസിപ്പിക്കുന്നില്ല. സഹകരണത്തിന്റെ ആഹ്ളാദത്തേക്കാൾ മത്സരത്തിന്റെ വിജയലഹരിയിലാണ് ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്നത്.

ഭാവിയിലെ സെക്കൻഡറി വിദ്യാഭ്യാസം എന്താവണം എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ആ റിപ്പോർട്ട് ചില നഖചിത്രങ്ങൾ നൽകുന്നുണ്ട്: ''വേണ്ട പ്രോത്സാഹനം നല്കുകയാണെങ്കിൽ ഇന്ത്യയിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളമുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അവരുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ വെള്ളവലിക്കുക, ചായം തേയ്ക്കുക, തോട്ടങ്ങൾ വച്ചുപിടിപ്പിക്കുക, ഉപകരണങ്ങൾ പോളീഷ് ചെയ്യുക, പ്രകൃതിയുടെ സമ്മാനങ്ങളായ പൂക്കളെക്കൊണ്ട് അലങ്കരിക്കുക മുതലായ പ്രവൃത്തികൾ. നിഷ്പ്രയാസം ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നു ഞങ്ങൾക്കുറപ്പുണ്ട്....സുന്ദരങ്ങളും ഉപയോഗപ്രദങ്ങളുമായ വസ്തുക്കൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിലും സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലുമാണ് വിദ്യാഭ്യാസം പ്രധാനമായും ഊന്നിനിൽക്കുന്നത്.... വിജ്ഞാനവും അറിവും വിലപ്പെട്ടതു തന്നെ. സംശയമില്ല. പക്ഷേ അവ സജീവതാത്പര്യം പുലർത്തുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഉപോത്പന്നമായി വേണം ലഭിക്കുക. അപ്പോൾ മാത്രമേ അതു കുട്ടിയുടെ മനസ്സിന്റെ സജീവാംശമായി നിലകൊള്ളുകയുള്ളൂ; അവന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ വളർത്തുന്നതിലും പെരുമാറ്റത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിലും ഒരു സജീവഘടകമായി വർത്തിക്കുകയുള്ളൂ'' (പേജ് 216–17).

ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് ഉള്ളിൽത്തട്ടി ചിന്തിച്ച ഒരേ ഒരാൾ ഗാന്ധിജിയാണ്. വിപുലമായ അനുഭവങ്ങൾ കൊണ്ടും വിശാലമായ പരീക്ഷണങ്ങൾ കൊണ്ടും പരിപക്വമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ. തെക്കെ ആഫ്

റിക്കയിൽ വച്ച് മി. ഗാന്ധിയായിരുന്നപ്പോഴും ആരംഭിച്ച വിദ്യാഭ്യാസപരീക്ഷണങ്ങളും ഇന്ത്യയിലെത്തി 'മഹാത്മാവാ'യിക്കഴിഞ്ഞ ശേഷവും അദ്ദേഹം തുടർന്നു പോന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: ''അക്ഷരാഭ്യാസമെന്നത് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പരിസമാപ്തിയല്ല; അതിന്റെ ആരംഭം പോലുമല്ല. സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുവാനുള്ള ഉപാധികളിൽ ഒന്നു മാത്രമാണ് അത്. അതു കൊണ്ട് ഞാൻ ഒരു ശിശുവിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിക്കുക ആ ശിശുവിനെ ഉപയോഗപ്രദമായ ഒരു കൈത്തൊഴിൽ പഠിപ്പിച്ചു കൊണ്ടാവും. പരിശീലനം ആരംഭിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം എന്തെങ്കിലും ഒന്നുത്പാദിപ്പിക്കുവാൻ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും''.

ശൂന്യാകാശത്തിലൂടെ മനുഷ്യൻ ഉലാത്തുന്ന ഈ യുഗത്തിൽ തക്ലിയെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ച ഗാന്ധിജിയെ പഴഞ്ചനെന്ന ഒരൊറ്റ പദം കൊണ്ടു ചില ഉപരിപ്ലവമതികൾ തള്ളിമാറ്റുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ആ ശൂന്യാകാശസഞ്ചാരത്തിന്നു രാഷ്ട്രത്തെ സജ്ജമാക്കാനുതകിയ ഊർജ്ജസ്വലമായ ഒരു തത്വശാസ്ത്രം ആവാഹിച്ചു സാക്ഷാത്കരിച്ചു കൊടുത്ത കാറൽ മാർക്സും വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ ഗാന്ധിജിയുടെതിൽ നിന്നു വളരെയൊന്നും അകലെയല്ല നിൽക്കുന്നത്.

''ഓരോ ശിശുവിന്നും ഒരു നിശ്ചിതവയസ്സിന്നു മേൽ കൊടുക്കേണ്ടതും കായികപരിശീലനത്തോടും ശിക്ഷണത്തോടും ഒപ്പം ഉത്പാദനത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള തൊഴിലിന്നു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നതുമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസരീതി കാര്യക്ഷമമായ ഉത്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരുപാധി മാത്രമല്ല, പൂർണ്ണമായി വികാസം പ്രാപിച്ച വ്യക്തികളെ വളർത്തിയെടുക്കാനുള്ള ഒരേയൊരു മാർഗ്ഗം കൂടിയാണ്''.[1]

മാർക്സ് വേറൊരേടത്തു പറയുന്നു: ''ന്യായമായ ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയിൽ ഓരോ ശിശുവും ഒമ്പതാമത്തെ വയസ്സു മുതൽ ഉത്പാദനത്തിൽ തനിക്കുള്ള പങ്കു വഹിച്ചു തുടങ്ങേണ്ടതാണ്''. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റൊരു നിർദ്ദേശം ഇതാണ്: ''ഒമ്പതു വയസ്സു മുതൽ പന്ത്രണ്ടു വയസ്സു വരെയുള്ള കുട്ടികൾ ദിവസം രണ്ടു മണിക്കൂർ വീതം ഒരു തൊഴിൽശാലയിലോ ഗൃഹത്തിലോ പണി എടുക്കണം—പതിമൂന്നു മുതൽ പതിനഞ്ചു വരെ വയസ്സുള്ളവർ നാലു മണിക്കൂർ വീതവും പതിനാറു മുതൽ പതിനേഴ് വരെ വയസ്സുള്ളവർ ആറു മണിക്കൂർ വീതവും''.

മാർക്സിന്റെ ഈ സിദ്ധാന്തത്തിൽ നിന്നു ഗാന്ധിജിയുടെ തൊഴിൽ കേന്ദ്രമാക്കിയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമെന്ന സിദ്ധാന്ത

---

1. Communist China To-day ക്യാപ്പിറ്റൽ വാല്യം ഒന്നിൽ നിന്ന് ഡോ. ചന്ദ്രശേഖരൻ ഉദ്ധരിച്ചത്.

ത്തിലേയ്ക്ക് ഒരു കുതി കൂടിയേ കുതിക്കാനുള്ളു.. ആധുനിക മനശ്ശാസ്ത്രവും സാമൂഹ്യശാസ്ത്രവും ഗാന്ധിജിയുടെ കൂടെയുണ്ട്. ''ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയുടെ രൂപവും ഭാവവും മാറ്റാൻ ഉത്പാദനത്തെ ലാക്കാക്കിയുള്ള തൊഴിലിനെപ്പോലെ പ്രയോജനപ്പെടുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങം അധികമില്ല'' എന്ന മാർക്സിന്റെ നിഗമനവും ഗുരുദേവ് ടാഗൂറിനോടു പോലും കായികാധ്വാനമെന്ന നിലയ്ക്ക് നൂൽ നൂല്ക്കേണമെന്നുപദേശിച്ച ഗാന്ധിജിയുടെ സിദ്ധാന്തവും ഐകരൂപ്യമുള്ളവയാണ്. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പുരോഗതിയുടെ നിയാമകശക്തികം പഠിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ആരും ഈ വീക്ഷണത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയതയെ ചോദ്യം ചെയ്യില്ല. കായികാധ്വാനമാണ് മാനസികാധ്വാനത്തിന്നു മുമ്പുണ്ടായത്. മാനസികാധ്വാനത്തിന്നു കായികാധ്വാനത്തേക്കാം മുൻഗണന കല്പിക്കുന്ന സമുദായത്തിന്റെ അടിത്തറ ഉറക്കുത്തിപ്പോകാതിരിക്കില്ല.

മാർക്സും ഗാന്ധിജിയുമെല്ലാം രാഷ്ട്രീയനേതാക്കളാണെന്നും രാഷ്ട്രീയനേതാക്കളെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗവുമായി കൂട്ടിത്തൊടുവിക്കുന്നത് 'ഹറാം' ആണെന്നും പല മണ്ഡലങ്ങളിൽ നിന്നും ആവർത്തിച്ചു വിളംബരം ചെയ്യുന്നതു കേംക്കാം. വർഗ്ഗീയതയുടെ കുഷ്ഠരോഗം പിടിച്ച കൈകളിലാണ് കേരളത്തിലെ ശിശുവിഹാരങ്ങം തുടങ്ങി കോളേജുകം വരെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങം ഇന്നമർന്നു കിടക്കുന്നത്. എവിടെ കോളേജ് വേണമെന്ന് ഇന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നത് സർവ്വകലാശാലയോ ഗവൺമെന്റോ അല്ല, ഈ വർഗ്ഗീയസ്ഥാപനങ്ങളാണ്. രാഷ്ട്രീയക്കാർ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു നിന്നു മാറി നില്ക്കണമെന്ന് അവരും വിളിച്ചു പറയുന്നതു കേംക്കാം: ''വിദ്യാഭ്യാസം വിദഗ്ധന്മാർക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുക'' എന്ന വിളംബരമാണ് അവർക്കെല്ലാം കൊട്ടിയറിയിക്കാനുള്ളത്. ആരാണീ വിളികൊണ്ട വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ധന്മാർ? നമുക്കവരെ അടുത്തു ചെന്നു ഹാറും കാലുറയും കസവുതൊപ്പിയും ഉടുപ്പുട്ടയും അഴിച്ചു മാറ്റി പരിശോധിക്കുക. പെൻഷൻ പറ്റിയ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, വൈസ് ചാൻസിലർമാർ, പ്രിൻസിപ്പാംമാർ, വിദ്യാഭ്യാസഡയറക്ടർമാർ എന്നിങ്ങനെ ഒരു പറ്റം ആളുകം ചേർന്നതാണ് ഇപ്പറയുന്ന 'വിചക്ഷണന്മാർ.' തങ്ങം ഇത്തിരി വിദഗ്ധന്മാർ തന്നെയാണെന്ന ഭാവം അവർക്കുമുണ്ട്. ഒരു പത്തു കുട്ടികളെ ശാസ്ത്രീയദൃഷ്ടിയിലൂടെ നിരീക്ഷിച്ചും പഠിച്ചും പരീക്ഷണം നടത്തിയതിന്റെ പേരിലല്ല അവർക്ക് ഈ വിചക്ഷണത ലഭിച്ചത്. മതസമുദായസ്ഥാപനങ്ങംക്കു പങ്കിട്ടു കിട്ടിയ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രിൻസിപ്പാം പദവിയിലേയ്ക്ക്, മതസമുദായപരിഗണന വച്ചു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരാണ് ഇവരിൽ അധികം പേരും; മറ്റുള്ളവർ ഉദ്യോഗത്തിൽ ചേർന്ന തീയതിയുടെ മുൻ

ഗണനാക്രമമനുസരിച്ച് പ്രമോഷൻ കിട്ടി വന്നവരാണ്. വാങ്ങുന്ന ശമ്പളത്തിന്റെ തുകയനുസരിച്ച് വൈദഗ്ധ്യവും കൂടി വരുമെന്നു തന്നെയാണ് അവരുടെ അവകാശവാദം. നാമും അതങ്ങു സമ്മതിച്ചു കൊടുക്കുകയാണ്. ഇവരാരെങ്കിലും ഇംഗ്ലണ്ടിലെ മണ്ണിലെങ്ങാനുമൊന്നു കാൽ കുത്തിയാൽ മതി, അതോടെ അവരുടെ വൈദഗ്ധ്യം അതിവൈദഗ്ധ്യമായി വാഴ്ത്തപ്പെടും.

ഇക്കൂട്ടരെല്ലാം അവരവരുടെ മണ്ഡലങ്ങളിൽ ഒന്നാമതായി ശോഭിച്ചുവെന്നു വരാം. അതവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസവിചക്ഷണതയെയല്ല കാണിക്കുന്നത്, സംഘടനാസാമർത്ഥ്യത്തെയും ഭരണപാടവത്തെയുമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസപ്രചരണത്തിന്റെ ഉപയോഗപ്രദമായ യാന്ത്രികാംശമത്രേ ഇവ. വിദ്യാലയങ്ങളും കൊണ്ടു നടത്താൻ വിദഗ്ധന്മാർ വേണം. പക്ഷേ അവർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആസൂത്രകരാവാൻ അർഹത നേടിയിരിക്കേണമെന്നില്ല. സാങ്കേതികവിദഗ്ധനും ശാസ്ത്രജ്ഞനും ഒന്നല്ല. വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു സാമൂഹ്യശാസ്ത്രമാണ്. അവിടെയും ശാസ്ത്രജ്ഞനെയും സാങ്കേതികവിദഗ്ധനെയും വേറെ വേറെ കണ്ടേ പറ്റൂ. വൈസ് ചാൻസിലർ—പ്രിൻസിപ്പാൾ—ഡയറക്ടർ ഗ്രൂപ്പ് സാങ്കേതികവിദഗ്ധസംഘമാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ഒരു സാമൂഹ്യലക്ഷ്യമുണ്ട്. ഇതു ബോധ്യപ്പെടാത്ത ആർക്കും വിദ്യാഭ്യാസവിചക്ഷണത്വം അവകാശപ്പെട്ടു കൂടാ. നിലവിലുള്ള സമുദായത്തെ അന്യൂനമെന്ന് അംഗീകരിക്കുന്നവർ ആ സമുദായത്തിൽ ചോദ്യം ചെയ്യാതെ ഒതുങ്ങി നില്ക്കുന്ന വ്യക്തികളെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ മിനഞ്ഞെടുക്കാൻ നോക്കും. സമുദായത്തിൽ പരിവർത്തനമുണ്ടാകുമ്പോഴെല്ലാം ആ പരിവർത്തനത്തിന്ന് സുസ്ഥിതി നേടിക്കൊടുക്കുന്നത് വിദ്യാഭ്യാസമായിരിക്കും. സമുദായത്തിൽ ഒരു പരിവർത്തനം വരേണമെന്നും അതിന് ബലാത്ക്കാരത്തിന്റെതല്ലാത്ത മാർഗ്ഗം അവലംബിക്കണമെന്നും ആഗ്രഹിക്കുന്ന വിപ്ലവകാരികളായ സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ—നാമവരെ ദാർശനികരെന്നു വിളിക്കുക—പരിവർത്തനത്തിന്റെ ഉപകരണമായി വിദ്യാഭ്യാസത്തെ അവലംബിക്കുന്നു. മാർക്സും ഗാന്ധിജിയും സാമൂഹ്യപരിവർത്തനത്തിന്ന് ദാഹം കൊണ്ട ദാർശനികന്മാരിൽപ്പെടുന്നു. ശിശുസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം ഒരു വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ധന്ന് ആവശ്യമാണ്. ആ പരിജ്ഞാനം വിദ്യാഭ്യാസവൈദഗ്ധ്യമായി തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെടരുതെന്നു മാത്രം. സാമൂഹ്യലക്ഷ്യം സാധിക്കുന്നതിന് വിദ്യാഭ്യാസം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയേത്തീരൂ എന്നുള്ള അവശ്യവിജ്ഞാനമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് മനഃശാസ്ത്രപഠനം പ്രയോജനപ്പെടുക. സമുദായത്തിന്റെ ഗതിക്രമത്തെക്കുറിച്ചും പ്രാപ്യസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചും എന്തെങ്കിലും ബോധമുള്ള വല്ലവരുടെ കൈയിലുമാണോ നമ്മുടെ

വിദ്യാഭ്യാസം ഇന്ന് നിക്ഷിപ്തമായിട്ടുള്ളത്? വിദേശഭരണത്തിന്റെ കീഴിലെ വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ധന്മാരായിരുന്നു അവർ. സ്വതന്ത്രയിന്ത്യയിലും അവർ തന്നെയാണ് വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ധന്മാർ; സോഷ്യലിസത്തിലേക്ക് ത്വരിതഗമനം ചെയ്യുന്നുവെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ട ഇന്നത്തെ സമുദായത്തിന്റെയും വിദ്യാഭ്യാസാസൂത്രകർ അവർ തന്നെയാണ്!

നമ്മുടെ ജനതയിൽ എൺപത്തഞ്ചു ശതമാനവും നാട്ടിൻപുറത്തെ കൃഷിഭൂമിയെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിക്കുന്നവരാണ്. നൂൽപ്പും നെയ്ത്തും സാദൃശ്യങ്ങളായ തൊഴിലുകളും എടുത്തു കഴിയുന്നവർ പത്തു ശതമാനത്തോളം വരും. ഈ തൊണ്ണൂറിയഞ്ചു ശതമാനത്തിന്റെ ജീവിതോപധികത്തിക്ക് ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഒരിടം കിട്ടുന്നില്ല. അവയുമായി അസ്പൃശ്യത പുലർത്തുന്ന ഏതു വിദ്യാഭ്യാസവും സാർവ്വത്രികവിദ്യാഭ്യാസമാകാൻ വയ്യ. കൂടുതൽ ശാസ്ത്രീയവും കാര്യക്ഷമവുമായ വിധത്തിൽ ഈ തൊഴിലുകളിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു ചെല്ലുവാനുള്ള പരിശീലനരംഗമാവണം സാർവ്വത്രികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഇത്തരമൊരു സാമൂഹ്യപരിഗണന നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസസംവിധായകരുടെ മസ്തിഷ്കത്തെ സ്പർശിച്ചിട്ടേയില്ല. പുതുതായി സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയ ഏതെങ്കിലും ഒരു രാജ്യം ഒപ്പം വിദ്യാഭ്യാസത്തെയും അഴിച്ചു പണിയാതുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കൂ. ഇല്ലെന്നു കാണാം. ചൈനയിൽ വിപ്ലവത്തിനു ശേഷം നടപ്പിലാക്കിയ വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കരണത്തെക്കുറിച്ച് ഡോ. ചന്ദ്രശേഖരൻ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.[1] ''വിദ്യാഭ്യാസം ഉത്പാദനത്തിനുള്ള തൊഴിലുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കണം'' എന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ചുവരെഴുത്തുകൾ എല്ലാ സർവ്വകലാശാലാപരിസരത്തിലും കാണുകയുണ്ടായെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പൊതുവായ പാഠത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമെന്ന നിലയിൽ സർവ്വത്ര ഉയർന്നുവന്ന കാർഷികസംഘങ്ങളെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നു. ഇവിടെ വിദ്യാർത്ഥികൾ വന്നു ജോലി ചെയ്യുന്നു. ഇതിനു പുറമെ ഒരു തരം ജനകീയസർവ്വകലാശാലകൾ അവിടെ ഉയർന്നു വന്നിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പ്രവേശനം ലഭിക്കാൻ എന്തെങ്കിലും കുറഞ്ഞ വിദ്യാഭ്യാസയോഗ്യത കൂടിയേ തീരൂ എന്നു നിർബന്ധമില്ല. ചെറുപ്പക്കാരും വൃദ്ധന്മാരുമായ കൃഷിക്കാരും തൊഴിലാളികളും അവിടെ പഠിക്കുന്നു. അധികം പേരും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ നിന്ന് വന്നവരായിരിക്കും. നിശ്ചിതകാലത്തെ പരിശീലനത്തിനു ശേഷം അവർ അതേ തൊഴിൽരംഗത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു പോകുന്നു. ഒപ്പം സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ ഒന്നും കൊണ്ടു പോകുന്നില്ല.

നമ്മുടെ കാർഷികകോളേജുകളുടെ സ്ഥിതി നോക്കൂ. അവിടെ കൃഷി പഠിക്കുന്നതും പഠിപ്പിക്കുന്നതും കൃഷി ചെയ്യാ

1. Communist China To-day.

നല്ല, സർട്ടിഫിക്കറ്റ് നേടാനാണ്. പഠിച്ചത് പഠിപ്പിക്കുക എന്നല്ലാതെ പഠിച്ചത് പ്രയോഗിക്കുക എന്നത് ആ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യമല്ല. ആധുനികചൈനയുടെ സൈനികസമ്മർദ്ദം നമുക്കൊരു ഭീഷണിയായിത്തീർന്നിരിക്കയാണല്ലോ. ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾ പാടത്തിലും തൊഴിൽശാലയിലും എത്തിക്കഴിഞ്ഞ ശേഷമുള്ള നാളത്തെ ചൈനയുടെ സാമ്പത്തികസമ്മർദ്ദത്തിനു മുമ്പിൽ ഈ സൈനികസമ്മർദ്ദം നിസ്സാരമായിരിക്കും. വിപ്ലവാനന്തരചൈനയിലെ വിദ്യാർത്ഥികളെക്കുറിച്ച് ഡോ. ചന്ദ്രശേഖരന് പറയാനുള്ളത്, ''വിദ്യാഭ്യാസം അവർക്കൊരു തപസ്യ''യാണ് എന്നാണ്. ചൈനയെയും കമ്മ്യൂണിസത്തെയും ഒട്ടും സഹിഷ്ണുതയോടെ നോക്കിക്കാണുന്ന ആളല്ല ഡോ. ചന്ദ്രശേഖരൻ എന്ന വസ്തുത കൂടി സ്മരണീയമാണ്.

ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കു പോയാൽ ഈ രാജ്യത്തിന്റെ ഭാവി എന്താണ്? അധ്വാനത്തിന്റെ മഹത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള 'ഉദ്ബോധനങ്ങൾ' കൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും ഫലസിദ്ധി പ്രതീക്ഷിച്ചു കൂടാ. ഉദ്ബോധനത്തിനു പകരം അധ്വാനത്തെ പരിശീലിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു മാത്രമേ ഇതു വയ്ക്കൂ. ഒരു വിദ്യാർത്ഥി കോളേജിൽ ചേരാൻ അർഹനാണോ എന്നു തൂക്കി നോക്കുന്ന ചുമതല കോളേജുകൾക്ക് വിട്ടു കൊടുത്തു കൊണ്ട് ഹൈസ്ക്കൂൾ അതിന്റെ സ്വന്തമായ ലക്ഷ്യം കണ്ടെത്തണം. ജീവിതത്തിലിറങ്ങുന്ന ഒരു കുട്ടിക്ക് സുദൃഢമായ ഒരു മനസ്സും സുശക്തമായ മാംസപേശിയും നല്കാൻ ഹൈസ്ക്കൂളിനു സാധിക്കണം. സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയ ഒരുവന് അക്ഷരാഭ്യാസമില്ലാത്ത സ്വപിതാവിനേക്കാൾ ശാസ്ത്രീയവും ലാഭകരവുമായി കൃഷിയിൽ ഏർപ്പെടാൻ കഴിയണം. മരവും ഇരുമ്പും കല്ലും എടുത്തു പെരുമാറുന്നതിനുള്ള പരിശീലനം സാർവ്വത്രികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിൽ പെടണം. ഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന ജനങ്ങളുടെ ശിക്ഷണത്തിന് എന്ന പേരിൽ ഇന്ന് ദൂർത്തടിക്കപ്പെടുന്ന നികുതിപ്പണം, ഉപയോഗപ്രദമായ മൂലധനനിക്ഷേപമായി മാറുന്നത് അപ്പോൾ മാത്രമാണ്.

പബ്ളിക്ക് സ്ക്കൂൾ

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഇംഗ്ലണ്ട് അതിന്റെ പബ്ളിക്ക് സ്ക്കൂളിനെക്കുറിച്ച് ഊറ്റം കൊണ്ടിരുന്നു. ഹാരോണവിലെ ഫുട്ട്ബോൾ കളിസ്ഥലത്തു വച്ചാണ് ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യം പടുത്തുയർത്തിയതെന്ന് അവർ അഭിമാനപൂർവ്വം പറഞ്ഞിരുന്നു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഇംഗ്ലണ്ട്, രണ്ടു മഹായുദ്ധങ്ങൾ നൽകിയ നൂതനവിജ്ഞാനം വച്ചു കൊണ്ട്, ഒന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കി നെടുവീർപ്പിട്ടു കൊണ്ടു പറയുന്നത്, ഹാരോവിലെ ഫുട്ട്ബോൾ മൈതാനത്തിൽ വച്ചാണ് ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യം തകർന്നത് എന്നാണ്. പബ്ളിക്ക് സ്ക്കൂൾ പേരിൽ മാത്രമേ പൊതുവിദ്യാലയമായിരുന്നുള്ളു. ബ്രിട്ടീഷ് പ്രഭുത്വത്തിന്റെ വർഗ്ഗവിദ്യാലയമായിരുന്നു അത്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഭരണാധികാരികളെയും സൈന്യാധിപന്മാരെയും രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുന്നതിൽ ആ വിദ്യാലയങ്ങൾ വലിയ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വികാസദശയിൽ ആഫ്രിക്കയിലും ഇന്ത്യയിലും ബർമ്മയിലും ക്യാനഡയിലും ആസ്ത്രേലിയയിലും ഭരണത്തിന്റെ കടിഞ്ഞാണും ചമ്മട്ടിയും ഏന്തിയത് ഈ വിദ്യാലയങ്ങളുടെ സന്തതികളായിരുന്നു. അവരുടെ അഹന്തയും ധിക്കാരവും സങ്കുചിതത്വവും വർഗ്ഗധർമ്മവും തന്നെയാണ് ആ രാജ്യങ്ങളെ ബ്രിട്ടനിൽ നിന്നകറ്റിയതും.

പബ്ളിക്ക് സ്ക്കൂളിലെ ശിക്ഷണം വർഗ്ഗമേധാവിത്വബോധത്തെ ദാർഢ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനുതകും വിധം പ്രഭുജനോചിതമായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരെ തന്നേക്കാൾ താഴ്ത്തിക്കാണുന്ന ആ വീക്ഷണം രക്തത്തിലലിഞ്ഞ വെളുത്ത മേലാളിത്തമാണ് അതിന്റെ ചൈതന്യം. ആദ്യകാലത്ത് പുരോഹിതവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആവശ്യത്തെ മുൻനിർത്തി, ക്ലാസ്സുകളിലുള്ള പഠനത്തിന്നു മുൻഗണന നൽകുന്ന പാഠ്യക്രമമായിരുന്നു അവയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. ക്രമേണ മതനേതൃത്വത്തിനു പകരം ഭരണനേതൃത്വവും

സൈനികനേതൃത്വവും ഏറ്റെടുക്കാൻ പറ്റിയവരെ പരിശീലിപ്പിച്ചെടുക്കുക എന്നതായിത്തീർന്നു അവയുടെ ചുമതല.

ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം ഇന്ത്യയിൽ വേരുറച്ചതോടെ പബ്ളിക് സ്ക്കൂളുകളും ഇവിടെ മുളപൊട്ടി. നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ കുട്ടികളും, വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ മക്കളും തുടങ്ങിയ സമ്പന്നരുടെയും അധികാരപ്രമത്തരുടെയും പിൻതലമുറക്കാരെ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കാനുള്ള ശിൽപശാലയായിട്ടാണ് ഈ വിദ്യാലയങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടത്. പഠനരീതിയിലും ഉള്ളടക്കത്തിലും ഈ ആഭിജാത്യം പൂർണമായി സംരക്ഷിച്ചു പോന്നു. ഭാരിച്ച പണച്ചെലവു കൊണ്ട് സാധാരണ പൗരന്ന് എത്തിനോക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ഉയരത്തിലാണ് പബ്ളിക് സ്ക്കൂൾ നിലനിന്നത്.

ഇന്ത്യ സ്വതന്ത്രയായതോടെ ഈ പബ്ളിക് സ്ക്കൂളുകളിൽ നിന്ന് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസലോകവും സ്വതന്ത്രമാവുമെന്ന് നാം കരുതിയിരുന്നു. പക്ഷേ അനുഭവം മറിച്ചാണുണ്ടായത്. പബ്ളിക് സ്ക്കൂളുകൾ ഇല്ലാതാവുകയോ രൂപാന്തരപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നതിനു പകരം പുതുതായി ചിലവ കൂടി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ഇതു കാണിക്കുന്നത് അർത്ഥവത്തായ ഒരു മാറ്റമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കു മുമ്പ് സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ച് എന്തെല്ലാം സ്വപ്നങ്ങൾ പുലർത്തിയാലും നേടിക്കഴിഞ്ഞ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉദ്യോഗസ്ഥപ്രഭുത്വത്തിന്റെ കൈപ്പിടിയിൽ തന്നെ ഒതുങ്ങി കിടക്കുകയാണ്. ആ മേലാളിത്തത്തെ സന്താനപരമ്പരകളിലൂടെ നിലനിർത്താനുള്ള വെമ്പലാണ് പബ്ളിക് സ്ക്കൂളുകളുടെ പ്രാചുര്യം കാണിക്കുന്നത്.

അവിടെ എന്തു നടക്കുന്നു? സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സമാന്തരമായ പഠനമാണവിടെ. അനേകം ഏക്കർ ഭൂമിയിൽ വിവിധസൗകര്യങ്ങളോടു കൂടിയ കെട്ടിടങ്ങളിൽ വിദഗ്ധന്മാരായ അധ്യാപകന്മാരുടെ ശിക്ഷണത്തിൽ ഹൈസ്ക്കൂൾ പ്രായത്തിലെത്തിയ കുട്ടികൾ പരിശീലനം നേടുകയാണ്. നേതൃത്വ പരിശീലനമാണ് ലക്ഷ്യം. ഏതാണ്ട് എല്ലാ പബ്ളിക് സ്ക്കൂളിലും ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്നുള്ള അദ്ധ്യാപകന്മാരെ ഹെഡ്മാസ്റ്റർമാരായി കൊണ്ടു വരും. മറ്റദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിലും പാശ്ചാത്യരാണധികം. ബുദ്ധിപരമായ മേന്മ അവർക്കു കൂടുമെന്നതു കൊണ്ടല്ല, നമ്മുടെ യജമാനന്മാരായിരുന്നപ്പോൾ വർഗ്ഗപരമായ മേന്മ അവർ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതു കൊണ്ടാണ്, അവർക്കീ പരിഗണന ലഭിക്കുന്നത്. ഈ ഹൈസ്ക്കൂൾ ഒരൊന്നാന്തരം ഹോട്ടലിന്റെ സൗകര്യങ്ങളോടു കൂടിയതാണ്. കുട്ടിക്ക് എല്ലാറ്റിനും കല്പന കേട്ടനുസരിക്കുന്ന ഭൃത്യന്മാരുണ്ടാവും. വസ്ത്രമലക്കാനും ഭക്ഷണം വിളമ്പാനും അതു കഴിച്ച പാത്രം കഴുകാനും കിടക്ക വിരിക്കാനും——എന്തിനും പരിചാരകന്മാർ സന്നദ്ധരായുണ്ട്. കുറെ ക്ലാസ്സിക്കുകൾ പഠിക്കും; ഭാഷയുടെ കലാസുഭഗതയേക്കാൾ ഉച്ചാരണശുദ്ധിയിൽ ഊന്നൽ കൊടു

ക്കും. കായികാഭ്യാസം നല്കുന്ന കളികളും കൊണ്ട് അരോഗദൃഢമായ ശരീരം അവർ നേടും. ശാസ്ത്രപഠനത്തിന് രണ്ടാം സ്ഥാനമേയുള്ളു.

ഇവർക്ക് നേതൃത്വപരിശീലനം ലഭിക്കുന്നുവെന്നതിൽ പക്ഷാന്തരമില്ല. കല്പിക്കാനുള്ള പഠിപ്പാണ് അത്. പക്ഷേ നേതൃത്വമെന്നത് എക്കാലത്തും മാറ്റമില്ലാതെയുള്ള സങ്കല്പങ്ങളും കലർന്നതല്ല. നേതൃത്വത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിന് കാലാകാലം പരിവർത്തനം വരും; വന്നേ തീരൂ. പബ്ളിക് സ്ക്കൂളുകളിൽ പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന നേതൃത്വം പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ വർഗ്ഗവിഭജനത്തിന് അനുസൃതമായുള്ള നേതൃത്വമാണ്. ഭരണം പ്രഭുത്വത്തിന്റെ കുത്തകയായി വർത്തിക്കുകയും ഭരിക്കപ്പെടുന്നവരെ ഭരിക്കുന്നവരുടെ ദയയ്ക്ക് അർഹരായ രണ്ടാംതരം പൗരന്മാരായി പരിഗണിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന കാലത്തെ നേതൃത്വവും സാർവ്വത്രികവോട്ടധികാരത്തിന്റെയും പ്ലാനിങ്ങിന്റെയും സോഷ്യലിസത്തിന്റെയും കാലത്തെ നേതൃത്വവും തമ്മിൽ മൗലികമായ അന്തരമുണ്ട്. ഈ മാറ്റത്തെ പബ്ളിക് സ്ക്കൂൾ അംഗീകരിക്കാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. കായികാഭ്യാസത്തിലൂടെ വേണം വിദ്യാഭ്യാസം മുഴുവൻ നല്കാനെന്ന് ഗാന്ധിജി നിർദ്ദേശിച്ചു; ഏതു നിസ്സാരാവശ്യത്തിനും ഭൃത്യന്റെ സഹായം തേടുവാൻ ശീലിപ്പിക്കുന്ന പബ്ളിക് സ്ക്കൂൾ ഇവിടെ വളർന്നു വരികയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിൽ നിന്നു പുറത്തു വരുന്നവർ നാളെ നമ്മുടെ സിവിൽ സൈനിക സർവ്വീസിന്റെ നട്ടെല്ലായിത്തീരാനുള്ളവരാണ്. പക്ഷേ അവർക്കു നല്കുന്ന പരിശീലനം ഇതാണെന്നു വരുമ്പോൾ നമ്മുടെ രാജ്യം ബ്യൂറോക്രസിയുടെ പിടിയിൽ നിന്ന് എന്നെങ്കിലും മുക്തമാകുമോ?

പ്രഭുത്വത്തിന്റെ ആഡംബരപ്രധാനമായ ഈ പഠനപദ്ധതി രാജ്യത്തിന്റെ നികുതിവരുമാനത്തിൽ നിന്ന് അനാശാസ്യമാം വിധം വലിയൊരു ഭാഗം കവർന്നെടുക്കുന്നുണ്ട്. കേന്ദ്രമന്ത്രിയായിരുന്ന ഡോ. ശ്രീമാലി 1955-56 ചെലവിന്റെ കണക്കു നല്കുന്നതു നോക്കുക. ''പ്രാഥമികവിദ്യാലയത്തിൽ ഈ വർഷം, കുട്ടിയൊന്നിന് 23.42 ഉറുപ്പിക ചെലവാക്കുന്നു. സെക്കൻഡറിവിദ്യാലയത്തിലെ കുട്ടിയൊന്നിന് 62.2 ഉറുപ്പിക ചെലവാക്കുന്നു. എന്നാൽ പബ്ളിക് സ്ക്കൂളിൽ താമസിച്ചു പഠിക്കുന്ന കുട്ടികൾക്കാണെങ്കിൽ കുട്ടി ഒന്നിന് 1200 ഉറുപ്പിക മുതൽ 2200 ഉറുപ്പിക വരെ ചെലവു വരും. താമസിച്ചു പഠിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ 400-നും 500-നും ഇടയിൽ ചെലവു വരുന്നു.''[1] സർക്കാരിനു മാത്രം വരുന്ന ചെലവാണിത്. രക്ഷിതാവിന്റെ ചെലവും ധാരാളിത്തവും വേറെയുണ്ട്. ഇന്നാണെങ്കിൽ ചെലവ് എത്രയോ ഇരട്ടി വർദ്ധിച്ചിരിക്കും.

---

1 Problems of Education in India, Dr. Sreemali, Page 11

ഇത്ര വിപുലമായ സജ്ജീകരണങ്ങളും നല്കി ദരിദ്രഭാരതത്തിന്റെ ഭരണാധികാരികളെ പരിശീലിപ്പിച്ചെടുത്താൽ അവർ ഇന്ത്യയ്ക്ക് ഒരു ഭാരമായിത്തീരുകയേയുള്ളു. അധ്വാനത്തിന്റെ വിയർപ്പുനാറ്റം സഹിക്കാനും മണ്ണു പുരണ്ട വസ്ത്രം ഒരു പാപമല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കാനും കഴിയുന്നവർക്കു മാത്രമേ സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഇന്ത്യയിൽ ഒരു യഥാർത്ഥഭരണാധികാരിയാവാൻ കഴിയുള്ളു. പകരം ഇംഗ്ലീഷിന്റെ ഉച്ചാരണരീതിയിൽ വിദ്യാഭ്യാസപൂർണ്ണിമ ദർശിക്കുന്ന ഈ പൊങ്ങച്ചക്കാർ നമുക്കൊരു വെള്ളാനയായിത്തീരും. പബ്ളിക്ക് സ്ക്കൂളും സോഷ്യലിസ്റ്റ് പ്ലാനിങ്ങും തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടാതെ പോവും.

കലാലയങ്ങളിലെ വിദ്യാർത്ഥിപ്പെരുപ്പം

നമ്മുടെ സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ എതു മണ്ഡലം എടുത്തു നോക്കിയാലും അസുഖകരമായ അസ്വസ്ഥതയുടെ വീർപ്പുമുട്ടൽ അനുഭവപ്പെടും. ശാന്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള സ്വപ്നങ്ങൾ കവികളുടെ സങ്കല്പലോകത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങി നില്ക്കുന്നു. മറ്റു രംഗങ്ങളുടെ കാര്യമിരിക്കട്ടെ. അത്രയൊന്നും സംഘർഷത്തിന്ന് കാര്യമില്ലെന്ന് തോന്നിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസാന്തരീക്ഷത്തിന്റെ നില എന്താണ്? അവിടെ കാണുന്നത്ര അനാഥത്വം മറ്റ് ഏതെങ്കിലും മണ്ഡലത്തിൽ ഉണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. ദൈനംദിനഭരണത്തിന്നു കാര്യക്ഷമത ഇല്ലാത്തതു കൊണ്ടാണ് ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചതെന്നു ധരിക്കുന്നവരുണ്ട്. അതിൽ സത്യമില്ലെന്നു പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ മദ്യപിച്ച കുരങ്ങന്ന് ഒരു തേളു കൂടി എന്ന നിലയ്ക്കേ ഈ അംശത്തിന്നു പ്രസക്തിയുള്ളു.

രാജ്യത്തിന്റെ നയപരിപാടികൾക്ക് രൂപം നല്കുന്ന ഭരണാധികാരികളുടെ ശ്രദ്ധ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ പതിയാത്തതു കൊണ്ടാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ക്രമീകരണം സാധിക്കാതെ പോയതെന്നു കരുതുന്നതും ശരിയല്ല. 1920 മുതൽ ദേശീയപ്രബുദ്ധതയ്ക്ക് ഊർജ്ജസ്വലത കൈവന്ന കാലം തുടങ്ങി നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗം സജീവമായ പരിഗണനയ്ക്ക് വിഷയമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. കോളനിഭരണാധികാരികൾ അവരുടെ താല്പര്യത്തിനൊത്ത് വളർത്തിയെടുത്ത വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ബഹിഷ്ക്കരിക്കുക എന്ന മുദ്രാവാക്യം, പരതന്ത്രഭാരതം ഉണരുന്ന രാജ്യത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിച്ച പരിപാടികളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നായിരുന്നു. ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കാശി വിദ്യാപീഠം, ഗുജറാത്ത് വിദ്യാപീഠം, ഡെൽഹിയിലെ ജാമിയമില്ലിയ തുടങ്ങിയ വിദ്യാഭ്യാസകേന്ദ്രങ്ങൾ ഉയർന്നു വന്നു. ഈ സങ്കല്പത്തിന് ശാസ്ത്രീയമായ അടിത്തറ നല്കുന്നതിന് ഗാന്ധിജിയുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് സക്കീർ ഹുസൈനിന്റെ

നേതൃത്വത്തിൽ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ആരംഭിച്ചു. അതൊക്കെ അനൗദ്യോഗികസംരംഭങ്ങളായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ഇതിന്റെ പ്രതികരണങ്ങൾ ഭരണതലത്തിൽ അലകൾ ഉണ്ടാക്കാതിരുന്നില്ല. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കേ തന്നെ യുദ്ധാനന്തരഇന്ത്യയുടെ വിദ്യാഭ്യാസസംവിധാനത്തെക്കുറിച്ച് പഠിച്ച് റിപ്പോർട്ടു സമർപ്പിക്കുന്നതിന് മേജർ സാർജന്റിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റ് 1944–ൽ ഒരു കമ്മിഷനെ നിയമിക്കുകയുണ്ടായി. ആ കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ടാണ് സാർജ്ജന്റ് റിപ്പോർട്ട് എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. സ്വതന്ത്രയിന്ത്യയും ആ പാരമ്പര്യം പിൻതുടർന്നു പോന്നു. 1948–49–ൽ രാധാകൃഷ്ണൻ കമ്മിഷൻ, 1953–ൽ ലക്ഷ്മണസ്വാമിമുതലിയാർ കമ്മിഷൻ, 1964–66–ൽ കോത്താരി കമ്മിഷൻ ഇവയെല്ലാം ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വിവിധമേഖലകളുടെ പുനഃസംഘടനയെക്കുറിച്ച് ആഴത്തിൽ ചിന്തിക്കുകയുണ്ടായി. ഓരോ കമ്മിഷനും ഏറ്റെടുത്ത ചുമതല അതതിന്റെ വ്യാപ്തിയനുസരിച്ച് ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിച്ചു. നമുക്ക് ഒട്ടേറെ വിദഗ്ധറിപ്പോർട്ടുകൾ കിട്ടി. ലണ്ടൻ, ഹാർവാർഡ്, പാരീസ്, മോസ്ക്കോ, ടോക്കിയോ തുടങ്ങി പടിഞ്ഞാറും കിഴക്കും ഉള്ള നഗരങ്ങളിൽ നിന്ന് വിദ്യാഭ്യാസവിചക്ഷണന്മാരെ വരുത്തി ഒപ്പം ഭാരതീയവിദഗ്ധന്മാരെയും ചേർത്തു കൊണ്ട് സംഘടിപ്പിച്ച കോത്താരി കമ്മിഷൻ, രണ്ടു വർഷത്തെ അന്വേഷണവും പഠനവും കഴിഞ്ഞ് 15 ലക്ഷം ഉറുപ്പിക ചെലവു ചെയ്ത് സമർപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ട് സമഗ്രവും ആധികാരികവുമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നു. അതിനു ശേഷം മറ്റൊരു പന്ത്രണ്ടു കൂടി കഴിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും നമ്മെ ചൂഴ്ന്നു നില്ക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നങ്ങളിൽ നിന്ന് മോചനം നേടാൻ നമുക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. മാത്രമല്ല, വർഷം ചെല്ലുന്തോറും അത് ഏറിയേറിവരികയും ചെയ്യുന്നു. എന്തു കൊണ്ടാണിത് സംഭവിച്ചത്? വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നങ്ങൾക്കുള്ള പരിഹാരം അന്വേഷിക്കേണ്ടത് വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിലല്ലെന്നു വരുമോ?

ലോകത്തിൽ ഏറ്റവുമധികം നിരക്ഷരരുള്ള രാജ്യമാണ് ഇന്ത്യ. ജനസംഖ്യയിൽ 70 ശതമാനവും ഇവിടെ അക്ഷരവിദ്യ പഠിക്കാത്തവരാണ്. മുപ്പതു ശതമാനത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് നാം ഭീമമായ ഒരു സംഖ്യ വർഷന്തോറും ചെലവഴിക്കുന്നുണ്ട്. സ്റ്റേറ്റ് ഗവൺമെന്റുകളുടെയും കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിന്റെയും വിദ്യാഭ്യാസബജറ്റിനോടൊപ്പം കൃഷി, ആരോഗ്യം എന്നീ വകുപ്പുകൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ടി ചെലവഴിക്കുന്ന സംഖ്യ കൂടി ചേർത്താൽ ഇന്ത്യയുടെ മൊത്തം വിദ്യാഭ്യാസബജറ്റ് രാജ്യരക്ഷാചെലവിന്റെ തൊട്ടു താഴെ വരും. 1976–77–ൽ രാജ്യരക്ഷാചെലവ് 2500 കോടി ഉറുപ്പികയായിരുന്നു. അതേ വർഷം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് 2300 കോടി ഉറുപ്പിക

ചെലവഴിക്കുകയുണ്ടായി. 1971–ൽ ഈ ഇനത്തിൽ ചെലവഴിച്ച സംഖ്യ 1118 കോടിയായിരുന്നു.[1] 5 വർഷം കൊണ്ട് ചെലവ് ഇരട്ടിച്ചുവെന്നർത്ഥം.

കോത്താരി കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ട് സ്വീകരിച്ചു കൊണ്ട് ഇൻ ന്ത്യാഗവൺമെൻറ്, അതിൻെറ വിദ്യാഭ്യാസനയം ഇങ്ങനെ ക്രോഡീ കരിച്ച് പാർലമെൻറിന് സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. (1) 14 വയ സ്സു വരെയുള്ള എല്ലാവർക്കും നിർബന്ധിത–സൗജന്യവിദ്യാ ഭ്യാസം നൽകുക. (2) അദ്ധ്യാപകരുടെ പദവിയും വേതനവും വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരവും ഉയർത്തുക. (3) പ്രാദേശികഭാഷകളെ വികസിപ്പിച്ച് ത്രിഭാഷാപദ്ധതി നടപ്പിലാക്കുക. (4) ശാസ്ത്ര ഗവേഷണപഠനതലത്തിൽ ഒരു ഏകീകൃതമാനദണ്ഡം ആവി ഷ്ക്കരിക്കുക. (5) കാർഷികവും വ്യാവസായികവുമായ വിദ്യാ ഭ്യാസം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുക. (6) ഉള്ളടക്കത്തിൽ മികച്ചതും വില കുറഞ്ഞതുമായ ടെക്സ്റ്റുപുസ്തകങ്ങൾ നിർമ്മി ക്കുക. (7) ദേശീയവരുമാനത്തിൻെറ 6 ശതമാനം വിദ്യാഭ്യാസ ത്തിനായി ചെലവഴിക്കുക.

1968–ലാണ് ഈ വിദ്യാഭ്യാസനയം, കേന്ദ്രഗവൺമെൻറ് പ്രഖ്യാപിച്ചത്. ഇതിൽ ഏതേതിനങ്ങൾ എത്ര കണ്ടു നടപ്പിലാ ക്കിയെന്ന് ഒരു ദശവർഷത്തിലധികം പിന്നിട്ട ശേഷം ഒന്നു തിരി ഞ്ഞു നോക്കുന്നത് നന്ന്. നാം ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞ് പുറപ്പെട്ട സ്ഥലത്തു തന്നെ നില്ക്കുന്നുവെന്ന് അപ്പോഴേ മനസ്സിലാകും. ഇന്നത്തെ ഗതിയിൽ പോയാൽ സാർവ്വത്രികസാക്ഷരതയെന്നത് എത്ര തലമുറ കഴിഞ്ഞാലും നമുക്കു നടപ്പിലാക്കുക സാദ്ധ്യ മല്ല എന്ന കാര്യം വ്യക്തമാണ്. ഓരോ വർഷം കഴിയുന്തോറും നിരക്ഷരരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചു വരികയാണ് എന്നാണ് പ്ലാനിങ് കമ്മിഷൻ തന്നെ കണ്ടെത്തിയിട്ടുള്ളത്. അതായത്, ജനസംഖ്യയിലുണ്ടാവുന്ന വർദ്ധനവിൻെറ തോതിൽ പ്രാഥമി കവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള സൗകര്യം വികസിപ്പിക്കുന്നതിന് നമു ക്ക് സാദ്ധ്യമാവുന്നില്ലെന്നർത്ഥം. എന്നിട്ടു വേണമല്ലോ നില വിലുള്ള നിരക്ഷരത കുറച്ചു കൊണ്ടു വരാൻ.

വിദ്യാഭ്യാസമേഖലകളിലെ ഈ മൗലികപ്രശ്നങ്ങളെക്കു റിച്ച് വിശദമായി ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിന് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്ര സക്തിയില്ല. നമ്മെ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെ, ബാഹ്യതല ത്തിൽ കാണുന്ന നുരയും പതയും മാത്രം നോക്കി വിലയിരു ത്തുന്നത് ശരിയാവില്ലെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി പശ്ചാത്തലത്തിൻെറ ഒരു നഖചിത്രം അവതരിപ്പിച്ചുവെന്നേ യുള്ളൂ. ആഴക്കടലിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന പ്രവാഹവും ചുഴിയും ഓർത്തു കൊണ്ടു വേണം തീരദേശത്തിലെ അലയും നുരയും മനസ്സിലാക്കുവാൻ.

---

1. Illustrated Weekly of India, 21 August, 1977.

കോളേജുവിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ച കാര്യം മാത്രമെടുത്ത് പരിശോധിക്കുന്നവർക്ക് ബാഹ്യതലത്തിൽ തന്നെ പൊന്തിക്കാണുന്ന രണ്ടു മൂന്നു കാര്യങ്ങളാണുള്ളത്. (1) കേരളത്തിലെ കോളേജുകളിൽ പ്രവേശനത്തിനായി തള്ളിക്കയറുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണപ്പെരുപ്പം. (2) വിദ്യാർത്ഥികളിൽ പൊതുവിൽ സിലബസ്സിൽപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളം പഠിക്കുന്നതിനുള്ള താല്പര്യരാഹിത്യം. (3) വിദ്യാർത്ഥിസമൂഹത്തിലും വിദ്യാലയാന്തരീക്ഷത്തിലും വളർന്നു വരുന്ന അച്ചടക്കരാഹിത്യം. ഈ ഓരോ വിഷയത്തെ സ്പർശിക്കുമ്പോഴും അവയുടെ പരിഹാരം വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിൽ ഒതുങ്ങി നില്ക്കുന്നില്ലെന്ന് നമുക്കു ബോധ്യം വരും.

എണ്ണപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ നിന്നു തുടങ്ങുക. ഷിഫ്റ്റ് സമ്പ്രദായം തുടങ്ങിയതോടെ കോളേജിലെ പഠിപ്പ് എന്നത് ഒരു വെറും പ്രഹസനമായിത്തീർന്ന പോലുണ്ട്. പണ്ടൊക്കെ ജൂൺ മാസത്തിൽ ക്ലാസ്സുകളം ആരംഭിച്ചിരുന്നു. ഇന്നത് ഒക്ടോബർ പകുതിക്കു മുമ്പ് സാദ്ധ്യമാണോ എന്ന് സംശയമാണ്. ഭരണപരമായ കാര്യക്ഷമതയില്ലായ്മയുടെ ഒന്നാന്തരം തെളിവാണിത്. ഓരോ വർഷവും കോളേജുകളിൽ പ്രവേശനം തേടി വരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം ഓരോ കോളേജിനെയും കേന്ദ്രമാക്കി നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന്ന് രണ്ടോ മൂന്നോ വർഷം മുമ്പു തന്നെ വിദ്യാഭ്യാസഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിന്ന് കഴിയേണ്ടതാണ്. ഇന്ന് എട്ടാം തരത്തിൽ എത്ര വിദ്യാർത്ഥികളുണ്ട് എന്നു നോക്കി മൂന്നു വർഷത്തിന്നു ശേഷം പ്രീഡിഗ്രിക്ക് എത്ര പേർ പ്രവേശനം തേടി വരും എന്നു നിർണ്ണയിക്കാൻ ജോത്സ്യത്തിന്റെ സഹായം ആവശ്യമില്ല. അതേ പോലെ സർവ്വകലാശാലകൾക്ക് പരീക്ഷ നടത്തുന്നതിനുള്ള സജ്ജീകരണം കാര്യക്ഷമമാക്കുന്നതിന്നും പറ്റും. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ കോളേജിലേക്ക് കയറി വരുന്ന കുട്ടികളെ ഒരിടത്ത് പിടിച്ചിരുത്തുന്നതിന് വലിയ ബദ്ധപ്പാടൊന്നുമില്ലാതെ, നമുക്ക് കഴിയേണ്ടതാണ്.

പക്ഷേ, ഇത്തരം കാര്യക്ഷമത കൊണ്ടു മാത്രം കുട്ടികളുടെ എണ്ണപ്പെരുപ്പത്തെ നിയന്ത്രിക്കാനാവില്ല. എണ്ണപ്പെരുപ്പത്തെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോഴം വല്ലാത്ത ഒരു പൊരുത്തക്കേടുണ്ട്. ഒരു ഭാഗത്ത് നൂറിന് എഴുപതു പേർക്കും അക്ഷരാഭ്യാസം ഇല്ലാത്തതിന്റെ പേരിൽ പരാതിപ്പെടുക. മറ്റൊരു ഭാഗത്ത് കോളേജുകളിൽ തള്ളിവരുന്നവരുടെ എണ്ണപ്പെരുപ്പത്തെക്കുറിച്ച് ആവലാതിപ്പെടുക. ഈ വൈരുദ്ധ്യം സമൂഹത്തിൽ തന്നെയുള്ള വൈരുദ്ധ്യത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമല്ലേ? ദാരിദ്ര്യവും സമൃദ്ധിയും ഇവിടെ ഒപ്പം പുലരുന്നില്ലേ? തെരുവുതിണ്ണയിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്നവന്റെ മുന്നിൽ കോൺക്രീറ്റ് കോട്ടയ്ക്കുള്ളിലെ മണിമന്ദിരങ്ങം തലയുയർത്തി നില്ക്കുന്നില്ലേ? കേരളത്തിലെ സാ

ക്ഷരതാനിലവാരം 60 ശതമാനത്തോളം വരും. അതാണ് അനിയന്ത്രിതമായ ഈ വിദ്യാർത്ഥിപ്പെരുപ്പത്തിന്നു കാരണം എന്നു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തോന്നിയേക്കാം. എങ്കിൽ കേരളത്തിന്റെ നിലയിലേക്ക് ഇന്ത്യ പൊതുവിൽ ഉയർന്നാൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നം എന്താകും? ജനങ്ങളെ നിരക്ഷരതയിൽ നിന്ന് മോചനം നേടുന്നത് ഇത്ര മാത്രം വിപൽക്കരമായ ഫലം ഉണ്ടാക്കുമോ? ഈ തത്വം വച്ചു നോക്കിയാൽ നൂറു ശതമാനവും സാക്ഷരത നേടിയ രാജ്യങ്ങളിൽ കോളേജുകളും മൂന്നും നാലും ഷിഫ്റ്റായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടി വരുമല്ലോ. മിക്കവാറും പൂർണ്ണ സാക്ഷരത നേടിയ അമേരിക്കയെപ്പോലുള്ള മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളിലാവട്ടെ നിരക്ഷരത നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്ത റഷ്യയെപ്പോലുള്ള സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിലാവട്ടെ ഇത്തരം ഒരു സാഹചര്യം നിലവിലുള്ളതായി അറിവില്ല.

ഈ എണ്ണപ്പെരുപ്പത്തെ നേരിടുന്നതിന് സാധാരണ നിലയിൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പരിഹാരമാർഗ്ഗമുണ്ട്—കോളേജുകളിൽ പ്രവേശനം നൽകുന്നവരുടെ എണ്ണം നിയന്ത്രിക്കുക. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം എല്ലാവർക്കും വേണ്ടിയുള്ളതല്ല, അർഹതയുള്ളവർക്ക് വേണ്ടി മാത്രമുള്ളതാണ്. അത്തരക്കാർ മാത്രമാണ് പഠിക്കാൻ വരുന്നതെങ്കിൽ കോളേജിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഇന്ന് നിലവിലുള്ള സമരസ്വഭാവത്തിനു പകരം അക്കാദമിക്ക് സ്വഭാവം പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻ കഴിയും. ഇതാണ് ഒരു സമീപനം. ഇവിടെ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം കണ്ടെത്തേണ്ടതുണ്ട്. അർഹത നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ മാനദണ്ഡമെന്ത്? ആ മാനദണ്ഡം വച്ച് അനർഹരെന്ന് വിധിക്കപ്പെട്ട ഭൂരിപക്ഷം വിദ്യാർത്ഥികളെ എന്തു ചെയ്യണം?

ഇന്ന് അർഹത നിർണ്ണയിക്കുന്ന മാനദണ്ഡം സെക്കൻററി പരീക്ഷയ്ക്ക് ലഭിക്കുന്ന മാർക്കാണ്. ഇന്ത്യയുടെ പ്രശ്നങ്ങളെയാഥാർത്ഥ്യബോധത്തോടെ സമീപിക്കുന്ന ഒരു ഭരണശക്തിക്കും ഈ മാനദണ്ഡം അന്തിമതീരുമാനമായി സ്വീകരിക്കാനാവില്ല. നമ്മുടെ സമൂഹം തലമുറകളായി പല തട്ടുകളിൽ കിടക്കുന്നു. സമ്പത്ത്, അധികാരം, ജാതി, ഇവയുടെ ത്രിശക്തി ഭരണത്തിൽപ്പെട്ട് അഗാധമായ ഗർത്തങ്ങളും ഉന്നതശിഖരങ്ങളും സമൂഹത്തിൽ ഉണ്ടായി വന്നിരിക്കുന്നു. പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസം നേടാൻ സൗകര്യം ലഭിക്കാതെ പോയ ഭൂരിപക്ഷവിഭാഗത്തെ കൈ പിടിച്ച് ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു വരേണ്ടത് സമുദായനേതൃത്വത്തിന്റെ കടമയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഏതു നയം രൂപീകരിക്കുമ്പോഴും സാമൂഹ്യനീതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണകൾക്ക് വിധേയമായിരിക്കണം അത്. കോളേജിൽ വിദ്യാഭ്യാസം അറിവു മാത്രമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യമല്ല. അങ്ങനെയായിരുന്നെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനല്ലാതെ ബിരുദത്തിന് പ്രസക്തിയുണ്ടാവുമായിരുന്നില്ല. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം ഉദ്യോഗവു

മായും അധികാരവുമായും മാന്യതയുമായും ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു. അതൊക്കെ പരമ്പരാഗതമായി കിട്ടിപ്പോന്ന ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ കൈയിൽ തന്നെ എന്നെന്നും അത് കെട്ടിക്കിടക്കണമെന്ന് ആരും വാദിക്കില്ല. അങ്ങനെ വല്ലവരും അഭിലഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ അത് വെറും വ്യാമോഹമാണ്. അതുകൊണ്ട് അർഹതയുള്ളവർക്കു മാത്രം കോളേജുവിദ്യാഭ്യാസം എന്ന മുദ്രാവാക്യത്തിലെ 'അർഹത' മാർക്കിനെ മാത്രം മാനദണ്ഡമാക്കി നിർവ്വചിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. പരീക്ഷയിലൂടെ തെളിയിക്കപ്പെട്ട ജ്ഞാനതൃഷ്ണയും സ്ക്കൂൾ ജീവിതത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെട്ട കഴിവും സാമൂഹ്യനീതി എന്ന ലക്ഷ്യവും ഒപ്പം ചേർത്ത് ഒരു മാനദണ്ഡം ഉണ്ടാക്കാമെങ്കിൽ അതു വച്ചുകൊണ്ട് കോളേജുപ്രവേശനത്തിന്മേൽ നിയന്ത്രണം ചുമത്താൻ കഴിഞ്ഞേക്കും. അതും തൽക്കാലത്തേക്കു മാത്രം.

അതു കൊണ്ടും പ്രശ്നം തീർന്നില്ല. കോളേജിന്റെ കവാടത്തിൽ വന്നു മുട്ടുന്ന ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ നേരെ വാതിൽ കൊട്ടിയടച്ചു കൊണ്ട് മറ്റുള്ളവർക്ക് സൌര്യമായിരുന്ന് പഠിക്കാമെന്ന് കരുതേണ്ടതില്ല. ഇങ്ങനെ അകറ്റി നിർത്തുന്നവർക്ക് മറ്റൊരു കവാടം പകരം കാണിച്ചു കൊടുക്കാനില്ലെങ്കിൽ ഇതു നടക്കില്ല. പതിനാറാമത്തെ വയസ്സിൽ എസ്സ്. എസ്സ്. എൽ. സി. പരീക്ഷ പാസ്സായി വരുന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരന് ഒരു വാതിലും തുറന്നു കിട്ടുകയില്ല. ഉദ്യോഗം കിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അതിന് ഹർജി അയയ്ക്കുന്നതിനുള്ള പ്രായം പോലും തികഞ്ഞിരിക്കയില്ല. വീട്ടിൽ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് അയാൾ കോളേജിന്റെ വാതിൽക്കൽ വന്നു നിൽക്കുന്നത്.

നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസശൃംഖലയിലെ ഏറ്റവും ദുർബലമായ കണ്ണി, സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസമാണ്. കോളേജിൽ പ്രവേശനത്തിനു വേണ്ടി വിദ്യാർത്ഥികളെ സജ്ജമാക്കുക എന്നതൊഴിച്ച് മറ്റ് ഒരു ലക്ഷ്യവും അതിനില്ല. കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളെ നേരിടാനുദ്ദേശിക്കുന്നവർ സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസത്തെയാണ് ആദ്യം ചികിത്സിക്കേണ്ടത്. ഇന്നത്തെ സാഹിത്യപ്രധാനമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു പകരം എന്തെങ്കിലും തൊഴിൽ പരിശീലനം നൽകി ഡൈവേഴ്സ്ഫിക്കേഷൻ ആരംഭിക്കണമെന്ന് എല്ലാ വിദ്യാഭ്യാസകമ്മിഷനുകളും ശുപാർശ ചെയ്തതാണ്. പക്ഷേ ആ സംവിധാനം ഉണ്ടാക്കാൻ നമുക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. ആകെ വല്ല വിവിധോദ്ദേശ്യപദ്ധതിയും വല്ലയിടത്തും നടപ്പിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ കുറച്ചു റമിങ്ടൻ മെഷീൻ വാങ്ങിച്ചു ചില ടൈപ്പ്റൈറ്റിങ് ക്ലാസ്സുകളും കൂടി തുടങ്ങുക മാത്രമാണുണ്ടായത്. അതിനു പകരം, ജനതയുടെ മുഖ്യമായ ജീവിതോപാധി എന്തോ അതിനെ ശാസ്ത്രം കൊണ്ടും സാങ്കേതികവിദ്യ കൊണ്ടും പരിപുഷ്ടമാക്കുന്ന തരത്തിലാവണം ഹൈസ്ക്കൂളിലെ വിവി

ധോദ്ദേശ്യവിദ്യാഭ്യാസം സംവിധാനം ചെയ്യാൻ. കൃഷി, വ്യവസായം, തീരപ്രദേശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സമുദ്രോത്പന്നങ്ങളുടെ സംഭരണവും സംസ്ക്കരണവും തുടങ്ങിയവയൊന്നും നമ്മുടെ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ ഒരു സ്വാധീനവും ചെലുത്തിയിട്ടില്ല.

അതു കൊണ്ടും വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിലെ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരമാവുമെന്ന് കരുതിക്കൂടാ. ഈ മണ്ഡലങ്ങളിൽ വിദ്യാർത്ഥികളെ പരിശീലിപ്പിച്ചുവെന്ന് കരുതുക. ആ പരിശീലനം കഴിഞ്ഞാൽ അവർ പിന്നെ എവിടെ പോകണം? എന്തു ചെയ്യണം? നമ്മുടെ സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലം താരതമ്യേന ഭേദം എന്നല്ലാതെ അത് അഭീഷ്ടസിദ്ധി തരുന്ന കാമധേനുവൊന്നുമല്ല. എൻജിനീയറിങ് പാസ്സായവർ പോലും തൊഴിലില്ലാതെ അലയുന്നുണ്ട്. പോളിടെക്നിക്, ഇൻഡസ്ട്രിയൽ സ്ക്കൂൾ തുടങ്ങിയ പരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങളിൽ ശിക്ഷണം നേടിയവർ ജോലിയില്ലാതെ വിഷമിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഗവൺമെൻറ് ഏതെങ്കിലും ചില വ്യാവസായികപ്രോജക്ടുകൾ ആരംഭിച്ചാൽ ആ വിദ്യാലയങ്ങൾ സജീവമായിത്തീരും. അത്തരം സ്ഥാപനങ്ങളുടെ എണ്ണം വ്യാവസായികാസൂത്രണവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ മാർക്കറ്റു സംരക്ഷിച്ചു പോരുന്നത്.

അവിടെയാണ് നാം കാതലായ പ്രശ്നത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നത്. രാജ്യത്തിൻെറ സാമ്പത്തികവികസനവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി മാത്രമേ ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാനാവുകയുള്ളു. കോളേജുകളിലെ പ്രവേശനവും അച്ചടക്കവും പഠിപ്പിലുള്ള താത്പര്യവുമെല്ലാം രാജ്യത്തിൻെറ സാമ്പത്തികവികസനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു. സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ അവസാനത്തോടെ സമൂഹത്തിൻെറ ഉത്പാദനമേഖലകളിൽ യുവശക്തികളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ, വിജ്ഞാനേതരമായ ലക്ഷ്യം വച്ചു കൊണ്ട് കോളേജിൽ എത്തിച്ചേരുന്നവരെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന് സാധിക്കുകയുള്ളു. അത്തരം പദ്ധതികൾ ഏറെറടുത്ത രാജ്യങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിലെ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ബ്രിട്ടൻെറ സാമ്രാജ്യവികാസവും വിദ്യാഭ്യാസവികാസവും ഒപ്പത്തിനൊപ്പം വളർന്നതുകൊണ്ട് സംഘർഷത്തിൻെറ മണ്ഡലങ്ങൾ ഇല്ലായിരുന്നു. അമേരിക്കയുടെ സാമ്പത്തികസാമ്രാജ്യം ലോകത്തിലെങ്ങും പടർന്നു പിടിച്ചു നിൽക്കുന്നതു കൊണ്ട് ആ രാജ്യത്തിന്നും ഈ രംഗത്തിൽ വിഷമതകൾ അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടില്ല. സോവിയറ് റഷ്യയാവട്ടെ ആഭ്യന്തരമായ വിഭവങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസവും ഒപ്പത്തിനൊപ്പം ആസൂത്രണം ചെയ്തു കൊണ്ട് ആ പ്രശ്നം പരിഹരിച്ചു. നമ്മുടെ കാര്യമോ? ഏതു വഴിക്കു പോകണമെന്ന് ഇപ്പോഴും നിശ്ചയ

മില്ല. ഈ അനിശ്ചിതത്വം സാമ്പത്തികാസൂത്രണത്തെയും വിദ്യാഭ്യാസാസൂത്രണത്തെയും തകർത്തിരിക്കുന്നു. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, സാമ്പത്തികരംഗത്തെ മരവിപ്പാണ് വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ കുഴപ്പങ്ങൾക്കെല്ലാം മൂലകാരണം. സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസഘട്ടത്തിലെ വിവിധോദ്ദേശ്യപദ്ധതികം നടപ്പിലാവാതിരിക്കുന്നതും അതു കൊണ്ടു തന്നെയാണ്. അതായത്, വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ പ്രശ്നങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസേതരമണ്ഡലത്തിലെ പ്രശ്നങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനം മാത്രമാണ്. അതു കൂടി കണക്കിലെടുക്കാതെ നടത്തിയ പഠനങ്ങളാണ് വിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ടുകളെ അലമാരികളിൽ അടച്ചു വക്കാൻ ഇടവരുത്തിയത്.

ഈ മൗലികപ്രശ്നത്തെ അംഗീകരിച്ചു കൊണ്ടു തന്നെ, നമുക്ക് തല്ക്കാലം ചെയ്തു തീർക്കാവുന്ന ഒട്ടധികം പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതിലൊന്ന്, സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് കൊണ്ടു നടക്കാൻ സാധിക്കാത്ത പ്രീഡിഗ്രി ക്ലാസ്സിനെ കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നിന്ന് അടർത്തിയെടുത്ത് സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ഏല്പിച്ചു കൊടുക്കുക എന്നതാണ്. സ്വകാര്യഉടമസ്ഥതയിലുള്ള കോളേജുകളുടെ കറവപ്പശുവാണ് പ്രീഡിഗ്രി ക്ലാസ്സ്. അതു കൊണ്ട്, കോളേജിൽ നിന്ന് അതിനെ അടർത്തിയെടുക്കാനുള്ള സംരംഭത്തിന് സ്വകാര്യമേഖലയിൽ നിന്ന് എതിർപ്പുകൾ നേരിടേണ്ടി വരും. എന്നു വച്ച് അനുപേക്ഷണീയമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസനവീകരണത്തെ നടപ്പിലാക്കാതിരിക്കുന്നത് ശരിയല്ല. പ്രീഡിഗ്രി ക്ലാസ്സുകളാണ് കോളേജിൻെറ അന്തരീക്ഷത്തെ ഹൈസ്ക്കൂൾ അന്തരീക്ഷത്തിലേക്ക് വലിച്ചു താഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്നത്. ഹൈസ്ക്കൂളിൽ ആരംഭിക്കേണ്ട വിവിധോദ്ദേശ്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് കൂടുതൽ മികച്ച പരിശീലനം നല്കുന്നതിനു പറ്റിയ പ്രായമാണ് പതിനാറ്—പതിനെട്ടു വയസ്സ്. അതിനു ശേഷം ജീവിതത്തിൻെറ ഉപജീവനസമ്പാദനത്തിനുള്ള രംഗങ്ങളിലേക്ക് അവരെ തിരിച്ചു വിടുകയും അക്കാദമിക്ക് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പിന്നെയും താല്പര്യം നിലനിർത്തുന്നവരെ സർവ്വകലാശാലകളിലേക്ക് ആകർഷിക്കുകയും വേണം. പ്രീഡിഗ്രിയിൽ തള്ളിക്കയറുന്നവരുടെ തിരക്ക്, വിരലിലെണ്ണാവുന്ന കോളേജുകളെ കേന്ദ്രമാക്കി അനിയന്ത്രിതമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു പകരം ചിതറി കിടക്കുന്ന ഹൈസ്ക്കൂളുകളിൽ തന്നെ അവരെ ഉൾക്കൊള്ളത്തക്ക വിധം ഏതാനും ഹൈസ്ക്കൂളുകളെ ഹയർ സെക്കൻററിയാക്കി മാറ്റിക്കൊണ്ട് പരിഹരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ പുതിയ ഷിഫ്റ്റുകൾ ആരംഭിക്കുന്നതിനു പകരം ആ ക്ലാസ്സുകൾ ഹയർ സെക്കൻററി ക്ലാസ്സുകളായി തുടങ്ങിക്കൊണ്ട് ആരംഭം കുറിക്കാമായിരുന്നു. വരുന്ന ഏതാനും വർഷത്തെ ആസൂത്രിതപ്രവർത്തനം കൊണ്ട് അനുപേക്ഷണീയമായ ഈ പരിവർത്തനം അ

ദ്ധ്യാപകന്മാർക്കോ മാനേജുമെൻറുകൾക്കോ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാകാതെ പൂർത്തീകരിക്കുകയും ചെയ്യാമായിരുന്നു.

സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ വികാസത്തിന്നും നിലവാരം മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും ഒരു സർവ്വകലാശാലാ ഗ്രാൻറ്സ് കമ്മിഷൻ നിലവിൽ വന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിൻെറ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കോളേജുകൾക്ക് എത്ര മേൽ പ്രയോജനകരമായിത്തീർന്നുവെന്ന് ഒന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നത് നല്ലതാണ്. കഴിഞ്ഞ പാർലമെൻറിൽ ഗ്രാൻറ്സ് കമ്മിഷൻെറ പ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ച് ഉയർന്നു വന്ന ചില വിമർശനങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. കമ്മിഷൻ 480 കോടി ഉറുപ്പിക സർവ്വകലാശാലകൾക്കും കോളേജുകൾക്കുമായി വിതരണം ചെയ്തു. അതിൽ 53 ശതമാനവും കെട്ടിടങ്ങൾ, സിമൻറ്, ഉരുക്ക്, പണിത്തരങ്ങൾ എന്നിവ വാങ്ങുന്നതിനാണ് ചെലവഴിച്ചത്. ഗുജറാത്ത്, പഞ്ചാബ്, യൂ.പി., ഡെൽഹി തുടങ്ങി അകലെയും അടുത്തുമുള്ള സർവ്വകലാശാലകൾക്കും കോളേജുകൾക്കും ഈ ഗ്രാൻറ് നിർലോഭമായി കിട്ടി. ഇപ്പറഞ്ഞ വിദൂരമായ സ്റ്റേറ്റുകളിൽ ഇത്തരം 200 കെട്ടിടനിർമ്മാണക്കരാറുകൾ ഡെൽഹിയിലെ രണ്ട് എൻജിനീയറിങ് കമ്പനികൾക്കാണ് കിട്ടിയത്. ഈ കമ്പനികളും യൂ. ജി. സി. യിലെ ഉന്നതന്മാരായ ചിലരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൻെറ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് അന്വേഷണങ്ങൾ നടക്കുന്നു.

ശേഷിച്ച സംഖ്യയിൽ നിന്നു തന്നെ പകുതിയിലധികവും ഡെൽഹിയിലുള്ള കേന്ദ്രസർവ്വകലാശാലകൾക്കാണ് വിതരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഈ സർവ്വകലാശാലകളിൽ ഇന്ത്യയിൽ ആകെയുള്ള സർവ്വകലാശാലകളിൽ പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുടെ 5% മാത്രമാണ് പഠിക്കുന്നത്. ഈ 5%-ത്തിന്നു വേണ്ടി 50% ഗ്രാൻറ് ചെലവഴിക്കുകയാണ് യൂ. ജി. സി. ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അങ്ങനെ, ഉന്നതന്മാരുടെ കുട്ടികൾക്കുള്ള ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം അതിൽ താഴെയുള്ളവരുടെ കുട്ടികൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തെ അപേക്ഷിച്ചു മുന്തിയതാണ്. അതിലും താഴെയുള്ളവർക്ക് കുറെക്കൂടി വെള്ളം ചേർത്ത വിദ്യാഭ്യാസമേ ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. അങ്ങനെ സമുദായത്തിൻെറ ഉയർച്ച-താഴ്ചയനുസരിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നും ഉയർച്ച-താഴ്ചയുണ്ട്.. ഒന്നുമില്ലാത്തവർക്ക് അക്ഷരാഭ്യാസം പോലുമില്ല.

ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ഉദ്യോഗവുമായി ഇന്നുള്ള ബന്ധം ഛേദിച്ചു കളഞ്ഞാൽ വിദ്യാലയാന്തരീക്ഷത്തിന്ന് അക്കാദമിക്ക് സ്വഭാവം വീണ്ടെടുക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് കരുതുന്നവരുണ്ട്. പക്ഷേ അത് സാധിക്കുന്നതെങ്ങനെ? വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചവരുടെ തൊഴിലില്ലായ്മ വർഷംതോറും വർദ്ധിച്ചു വരുന്നു. ഇത്തരക്കാരുടെ ശരിയായ സംഖ്യ കിട്ടാൻ വിഷമമാണ്. ഏതായാലും കോടിക്കണക്കിലാണത്. ഈ തൊഴിൽരാഹിത്യത്തിൻെറ

മാനസികാഘാതം വിദ്യാലയത്തിലെ അച്ചടക്കത്തെയും പാഠ്യവിഷയത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുള്ള താല്പര്യത്തെയും സ്വാധീനിക്കുന്നുവെന്നതിൽ പക്ഷാന്തരമില്ല. താരതമ്യേന ഉദ്യോഗസാദ്ധ്യത കൂടുതലുള്ള പ്രൊഫഷണൽ കോളേജുകളിൽ അന്തരീക്ഷം സമാധാനപൂർണ്ണമായിക്കാണുന്നുവെന്നതാണല്ലോ നമ്മുടെ അനുഭവം. ഇതിനുള്ള കാരണം ജോലിയുടെ സാദ്ധ്യതയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതീക്ഷ തന്നെ. പഠിപ്പും പരീക്ഷയും ഉദ്യോഗവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ ഛേദിച്ചു കളയുക സുകരമല്ല. ജോലിക്കുള്ള അപേക്ഷകരുടെ എണ്ണം കൂടുകയും അവസരം കുറയുകയും ചെയ്യുന്നതനുസരിച്ച് സർട്ടിഫിക്കറിന്റെ പ്രാധാന്യവും വർദ്ധിച്ചു വരുന്നു. ഈ ആശ്രിതത്വം കുറയ്ക്കുന്നതിനും ഉദ്യോഗലബ്ധിക്കുള്ള അവസരം വർദ്ധിപ്പിക്കുക മാത്രമേ ഗതിയുള്ളു.

ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസവും സാമ്രാജ്യത്വചൂഷണവും

വികസ്വരരാജ്യങ്ങളിലെ 'മസ്തിഷ്കച്ചോർച്ച' ഗുരുതരമായ പ്രശ്നം സൃഷ്ടിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതിന്നു പ്രത്യേകിച്ചും പ്രസക്തിയുണ്ട്. നമ്മുടെ ദരിദ്രമായ രാജ്യത്തിന്റെ വിഭവങ്ങളിൽ പ്രധാനമാണ് സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ച യുവാക്കൾ. ഡോക്ടർമാർ, എൻജിനീയർമാർ തുടങ്ങിയവരെ പരിശീലിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നത് സമൂഹത്തിന്നാണ് അവരിൽ നിന്ന് പ്രതിഫലം കിട്ടുമെന്ന നിലയ്ക്കാണ്. അതിന്നു പകരം, സമൂഹത്തിന്റെ ചെലവിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നേടുകയും ശമ്പളക്കൂടുതൽ തേടിക്കൊണ്ട് അന്യരാജ്യങ്ങളിലേക്ക് വിമാനം കയറുകയും ചെയ്താൽ അത് രാജ്യത്തിന്നു സംഭവിക്കുന്ന വമ്പിച്ച നഷ്ടമാവും—ആഫ്രിക്ക തുടങ്ങിയ വികസിച്ചു വരുന്ന രാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കു മാത്രമല്ല അമേരിക്ക തുടങ്ങിയ വികസിതരാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കും ഇവർ കയറി അയയ്ക്കപ്പെടുന്നു. എണ്ണരാജ്യങ്ങളാണ് മറ്റു പ്രലോഭനകേന്ദ്രം. ഇത് സാങ്കേതികവിദ്യ നേടിയ വ്യക്തിയുടെയും ചെന്നെത്തുന്ന രാജ്യത്തിന്റെയും സ്വകാര്യപ്രശ്നമാണെന്നു ധരിക്കരുത്. ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഗുരുതരമായ സാമ്പത്തിക–സമൂഹികപ്രശ്നമാണ്.

നമ്മുടെ ഉന്നതബിരുദധാരികളും ബിരുദം സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു തന്നെ, പാസ്പോർട്ട് സമ്പാദിച്ചു വക്കുക എന്ന നില കൈവരിക്കുന്നു. അവരിൽ അധികവും അമേരിക്കയിൽ അഭയസങ്കേതം കണ്ടെത്തുന്നു. സർവ്വകലാശാലാ പ്രൊഫസർമാർ, എൻജിനീയർമാർ, ഡോക്ടർമാർ തുടങ്ങിയവരെ അമേരിക്ക, സുദുർലഭമായ ഔദാര്യത്തോടെ, സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ ജോലി തേടിപ്പോയി ഇടക്കാലത്ത് ഇന്ത്യയിലേക്കു തിരിച്ചു വരുന്നവർ, മറ്റുള്ളവരെക്കൂടി പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളും വരച്ചു കാണിക്കാറുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ കിട്ടുന്നതിനേക്കാളും

അധികം ശമ്പളം കിട്ടുമെന്നതാണ് അവർ നല്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പ്രലോഭനം.

മുൻപറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള വിദഗ്ധവിഭാഗത്തിന്ന് ഇന്ത്യ നല്കുന്ന ശമ്പളം അത്ര തുച്ഛമാണോ? ആണെന്നു പറയുന്നത് വസ്തുതകൾക്കു നിരക്കുന്നതല്ല. ഇന്ത്യയിലെ ഒരു കർഷകത്തൊഴിലാളിയുടെയോ ഫാക്ടറിത്തൊഴിലാളിയുടെയോ കൂലിയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു വേണം നാമിതു നിർണ്ണയിക്കുവാൻ. ബൂർഷ്വാ–പെറ്റിബൂർഷ്വാവർഗ്ഗത്തിന്നു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ശമ്പളവരുമാനം, അതുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ ഉയർന്നതു തന്നെയാണ്. അമേരിക്കൻ തൊഴിലാളിയുടെ വരുമാനവും അമേരിക്കൻ ഡോക്ടറുടെ ശമ്പളവും തമ്മിൽ ഉള്ളതിലേറെ അന്തരം ഇന്ത്യൻ തൊഴിലാളിയുടെ കൂലിയും ഇന്ത്യൻ ഡോക്ടറുടെ ശമ്പളവും തമ്മിൽ ഉണ്ടെന്നു കാണാൻ കഴിയും. അങ്ങനെ തുലനം ചെയ്തു നോക്കാതെ അമേരിക്കയിലെയും ഇന്ത്യയിലെയും ഡോക്ടർമാരുടെ ശമ്പളനിരക്ക് താരതമ്യപ്പെടുത്തി വിധിയെഴുതുന്നത് തെറ്റായ സമീപനമാണ്.

മുമ്പറഞ്ഞ ബിരുദധാരികളും ഈ രാജ്യത്തിൽ നിന്നു കിട്ടാവുന്നേടത്തോളം സാങ്കേതികവൈദഗ്ധ്യം നേടിയ ശേഷം, നേരെ അമേരിക്കയിൽ ചെന്നിറങ്ങുന്നത് തന്നെ പോറ്റിവളർത്തിയ മാതൃരാജ്യത്തിന്റെ നേരെ കാണിക്കുന്ന വഞ്ചനയാണ്.

ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം ധാരാളം പണച്ചെലവുള്ള ഏർപ്പാടാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല. പക്ഷേ, പണച്ചെലവു സഹിച്ചത് താൻ മാത്രമാണെന്ന ബിരുദധാരിയുടെ ധാരണ തെറ്റാണ്. അവനും കുടുംബവും ചെലവിട്ടതിന്റെ എത്രയോ ഇരട്ടിപ്പണം അവനു വേണ്ടി സമുദായം ചെലവഴിച്ചിരിക്കുന്നു. സമുദായമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ദരിദ്രനായ നികുതിദായകൻ എന്നർത്ഥം. ഒരു എൻജിനീയർ ആയി പരിശീലനം നേടിയാൽ അവന്റെ ശാസ്ത്രവൈദഗ്ധ്യത്തിൽ നിന്നു രാഷ്ട്രം സമ്പന്നമായിത്തീരുമെന്ന ധാരണയിലാണ് സമുദായം അവനിൽ ഈ മൂലധനം നിക്ഷേപിക്കുന്നത്. ഒരു എൻജിനീയറിങ് വിദ്യാർത്ഥിയെ പരിശീലിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നതിന് കുറഞ്ഞത് എഴുപത്തയ്യായിരം ഉറുപ്പിക യെങ്കിലും രാഷ്ട്രം ചെലവഴിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നിട്ടോ, അത്രയും പണം ചെലവിട്ട സമുദായത്തിന്ന് അവരിൽ നിന്നു യാതൊരു പ്രതിഫലവും ലഭിക്കുന്നില്ല. കൂടുതൽ ശമ്പളം വാങ്ങി, കുടുംബത്തിന്ന് സമ്പാദ്യമുണ്ടാക്കാൻ വേണ്ടി അവൻ രാജ്യത്തു നിന്നു കടന്നുകളയുന്നു. ഈ രാജ്യം മുടക്കിയ മൂലധനത്തിന്ന് കിട്ടേണ്ട പ്രതിഫലം അമേരിക്കൻ സമുദായത്തിന്നു നല്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇത്തരം 'വിദഗ്ധബുദ്ധിജീവി'കളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിന്ന് അമേരിക്ക തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങൾ താല്പര്യം കാണിക്കുന്നതെന്തു കൊണ്ടാണ്? നമ്മുടെ തൊഴിലാളികളുടെ നേരെ കാണി

ക്കാത്ത ഔദാര്യം ഈ ശാസ്ത്രജ്ഞരുടെ നേരെ കാണിക്കാൻ കാരണമെന്ത്?

വികസിതരാഷ്ട്രങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയെ സാങ്കേതികവിജ്ഞാനം നല്കി പരിശീലിപ്പിച്ചു വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനേക്കാൾ ലാഭം അവികസിതരാജ്യത്തിൽ നിന്നു പരിശീലനം ലഭിച്ച ഒരാളെ വിലയ്ക്കെടുക്കുകയാണ്. സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസം ചെലവുള്ള ഏർപ്പാടാണ്. ചെലവിന്റെ ഭാരം പഠിക്കുന്ന വ്യക്തിയും സമുദായവും പങ്കു ചേർന്നു വഹിക്കണം. ഈ ഭാരമത്രയും അവികസിതരാജ്യത്തിന്റെ തലയിൽ ചുമത്തി വിദഗ്ധനെ മാത്രം ചൂണ്ടയിട്ടു പിടിക്കുകയെന്നതാണ് അമേരിക്ക സ്വീകരിച്ച തന്ത്രം. അവന്നു ശിക്ഷണം നൽകിയ രാജ്യത്തെയും അവനിൽ പ്രതീക്ഷകൾ നട്ടു കാത്തിരിക്കുന്ന സമുദായത്തെയും പിന്നിൽ തള്ളി അവന്റെ വൈദഗ്ധ്യത്തെ സാമ്രാജ്യശക്തികൾ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നു.

സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ വൻതോതിലുള്ള മൂലധനം, അവികസിതരാജ്യങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും പല തരത്തിൽ ചൂഷണം ചെയ്യാറുണ്ട്. പരോക്ഷമായ ചൂഷണത്തിന്റെ ഒന്നാന്തരം ഉദാഹരണമാണിത്. ന്യൂയോർക്കിലെ യൂ. എൻ. സ്ഥാപനം ഈയിടെ പ്രസിദ്ധം ചെയ്ത ചില കണക്കുകൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒട്ടേറെ വെളിച്ചം വീശുന്നു (സെഞ്ചുറി, സെപ്തംബർ 2). അമേരിക്ക അതിന്നാവശ്യമായ വിദഗ്ധന്മാരെ നേരിട്ടു പരിശീലിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടി വരുന്ന ചെലവിന്റെ 13% അവരെ, വിദേശത്തു നിന്ന് ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നതിലൂടെ ലാഭിക്കുന്നുവെന്ന് പ്രസ്തുത കണക്കുകൾ സമർത്ഥിക്കുന്നു. എൻജിനീയറിങ്ങിൽ വൈദഗ്ധ്യം നേടിയവരെ അമേരിക്കൻ വ്യവസായത്തിന്നു ധാരാളം ആവശ്യമുണ്ട്. അവരിൽ 8%നേരെ അവികസിതരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇറക്കുമതി ചെയ്യാറാണ് പതിവുള്ളത്. ഡോക്ടർമാരുടെ കാര്യത്തിൽ, ഇറക്കുമതി വേണ്ടെന്നു വച്ചാൽ, സ്വന്തം ആവശ്യം നിറവേറ്റുന്നതിന് അമേരിക്കയ്ക്ക് കുറഞ്ഞത് പതിനഞ്ച് മെഡിക്കൽ കോളേജുകൾ കൂടി തുറക്കേണ്ടി വരുമത്രേ! അവികസിതരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് അസംസ്കൃതവസ്തുക്കൾ ഇറക്കുമതി ചെയ്ത് സംസ്കരിച്ച് ലോകമാർക്കറ്റിലേക്കയയ്ക്കുകയാണ് കുത്തകവ്യവസായത്തിന്റെ പ്രവർത്തനരീതി. ഇവിടെ വില കൊടുക്കുന്ന അസംസ്കൃതവിഭവം പരുത്തിയും ടിന്നും ഇരുമ്പയിരുമല്ല, ബുദ്ധിയും സാങ്കേതികവൈദഗ്ധ്യവുമാണെന്നു മാത്രം.

ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നല്കി ഒരു സാങ്കേതികവിദഗ്ധനെ പരിശീലിപ്പിച്ചെടുക്കണമെങ്കിൽ അമേരിക്കയ്ക്ക് ആളൊന്നിന് 20000 ഡോളർ ചെലവഴിക്കേണ്ടി വരുന്നുവെന്ന് കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ബാദ്ധ്യത ഒഴിഞ്ഞു കിട്ടുമെങ്കിൽ നല്ലൊരു തുക മിച്ചം വക്കുന്നതിന് അമേരിക്കയ്ക്കു സാധിക്കും. ആ

സംഖ്യ പുതിയ വ്യവസായമേഖലകളിൽ നിക്ഷേപിക്കാനും സൗകര്യം കിട്ടും. അങ്ങനെ രൂപം കൊള്ളുന്ന വ്യവസായങ്ങൾക്കു കൂടി അവികസിതരാജ്യങ്ങളിലെ സാങ്കേതികപരിജ്ഞാനത്തെ ആദായനിരക്കിൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ വിഷമമില്ല. മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ച പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ കൊടുത്ത കണക്കനുസരിച്ച് രണ്ടു വർഷം മുമ്പ് അമേരിക്കൻ പൊതുജീവിതത്തിന്നു വർഷംതോറും 14 ലക്ഷം എൻജിനീയർമാരും മറ്റു സാങ്കേതിക വിദഗ്ധന്മാരും ആവശ്യമുണ്ടെന്നു കണക്കാക്കിയിരുന്നു. അതിൽ 11 ലക്ഷം പേരെ അമേരിക്ക തന്നെ പരിശീലിപ്പിച്ചെടുക്കുകയും ശേഷിച്ച മൂന്നു ലക്ഷം പേരെ അവികസിതരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നു 'മാർക്കറ്റുവില'യ്ക്കു ഇറക്കുമതി ചെയ്കയും ചെയ്തു. ഈയൊരു പരിപാടി വഴി ആ വർഷം 600 കോടി ഡോളർ ലാഭിക്കാൻ ആ രാജ്യത്തിന്നു സാധിച്ചു.

ഇതിനു തക്കവണ്ണം അവികസിതരാജ്യങ്ങളുടെ സാമ്പത്തിക പുരോഗതി മന്ദീഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ ഒന്നാംകിടക്കാരെയാണ് അവർ പ്രലോഭിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു പോകുന്നത്. വികാസം പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലാത്ത രാജ്യങ്ങളുടെ വികസനഗതി മന്ദീഭവിച്ചാൽ അതിന്റെ നേട്ടവും സാമ്പത്തികസാമ്രാജ്യശക്തികൾക്കു തന്നെ. അത്രയും കാലം ചൂഷണം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്യുമല്ലോ.

ഈ 'ചോർച്ച'യെ തടയാൻ ഇന്ത്യയ്ക്കു സാദ്ധ്യമല്ലേ? ഒന്നാമത്, നമ്മുടെ ബുദ്ധിജീവികൾ ഇന്ത്യൻ സാഹചര്യത്തിനൊത്ത ജീവിതനിലവാരം കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാൻ പഠിക്കണം. മറ്റൊന്ന്, നമ്മുടെ സാങ്കേതിക-മാനുഷികവിഭവങ്ങളെ പൂർണ്ണമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ കഴിയും വിധം ആസൂത്രണത്തെ പുനഃസംവിധാനം ചെയ്യണം. ഈ രാജ്യത്തു നിന്ന് യഥേഷ്ടം 'വിദഗ്ധന്മാരെ' റിക്രൂട്ടു ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന 'ലസ്സിഫേരി' ഏർപ്പാടുകൾ അവസാനിപ്പിക്കണം. ഒരു വിദഗ്ധനെ റിക്രൂട്ടു ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അയാൾക്കു ശമ്പളം കൊടുത്താൽ മാത്രം പോരാ, രാജ്യത്തിനുള്ള നഷ്ടം നികത്താൻ കൂടി റിക്രൂട്ടു ചെയ്യുന്ന രാജ്യം സന്നദ്ധമാവണം.

വിദ്യാർത്ഥിപ്രസ്ഥാനത്തിന്ന് ഒരു കർമ്മപദ്ധതി

ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് ബൃഹത്തും ഏറെക്കുറെ സമഗ്രവുമായ ഒരു റിപ്പോർട്ട് എഴുതിയുണ്ടാക്കിയ കോത്താരി കമ്മിഷൻ (1964–66) അതിന്റെ റിപ്പോർട്ട് തുടങ്ങുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്, ''ഇന്ത്യയുടെ വിധി അതിന്റെ ക്ലാസ്സുമുറികളിൽ വച്ചു രൂപപ്പെട്ടു വരികയാണ്. ഇതു വെറും വാചാടോപമല്ലെന്ന് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിലും സാങ്കേതികവിദ്യയിലും അധിഷ്ഠിതമായ ഈ ലോകത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിയും ക്ഷേമവും സുരക്ഷിതത്വവും തീരുമാനിക്കപ്പെടുന്നത് വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെയാണ്. ജനങ്ങളുടെ നിലവാരമുയർത്തുകയെന്ന ലക്ഷ്യം വച്ചു കൊണ്ടുള്ള മഹത്തായ സംരംഭത്തിന്റെ വിജയം സ്കൂളുകളിൽ നിന്നും കോളേജുകളിൽ നിന്നും പുറത്തു വരുന്നവരുടെ എണ്ണത്തെയും ഗുണത്തെയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു''.

ആ റിപ്പോർട്ട് ഇങ്ങനെ തുടരുന്നു: ''ഇന്ത്യയുടെ ജനസംഖ്യ ഇപ്പോഴം (റിപ്പോർട്ട് എഴുതുമ്പോഴം–ലേ.) അമ്പതു കോടി വരും. അതിൽ പകുതിപ്പേരും പതിനെട്ടു വയസ്സിന്നു താഴെയുള്ളവരാണ്. ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യ യുവാക്കളുടെ രാജ്യമാണെന്നു പറയാം. വരുന്ന ഇരുപതു വർഷമാവുമ്പോഴേയ്ക്കും ജനസംഖ്യയിൽ മറെറാരു ഇരുപത്തിയഞ്ചു കോടി കൂടി വർദ്ധിക്കും. ഈ രാജ്യത്തിൽ ആകെ അഞ്ച് ലക്ഷം വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളുണ്ട്. അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ എണ്ണം 20 ലക്ഷത്തിൽപരം വരും. ആകെ ഏഴു കോടിയോളം വിദ്യാർത്ഥികൾ ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പഠിക്കുന്നു. അടുത്ത ഇരുപതു വർഷത്തിനിടയിൽ ഇത് ഇരട്ടിയിൽ അധികമാവും. 1985 ആവുമ്പോഴേയ്ക്കും പതിനേഴു കോടി വിദ്യാർത്ഥികൾ പഠിക്കുന്നുണ്ടാവും. ഇത് യൂറോ

പ്പിലെ ആകെയുള്ള ജനസംഖ്യയ്ക്ക് ഏതാണ്ട് തുല്യമാണ്. ഈ പ്രശ്നത്തിന്റെ ഗുരുത്വവും സങ്കീർണ്ണതയും ശരിയായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസനയം ആവിഷ്ക്കരിക്കുകയെന്നത് അടിയന്തരവും അനുപേക്ഷണീയവും ആക്കിത്തീർക്കുന്നു. അതു സാദ്ധ്യമായാൽ ഈ എണ്ണപ്പെരുപ്പത്തെത്തന്നെ ദേശീയവികസനത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്ന മഹത്തായ സംഭാവനയാക്കി മാറ്റാൻ കഴിയും''.

കമ്മിഷന്റെ കാഴ്ചപ്പാടും പ്രശ്നത്തിന്റെ ഗൗരവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധവും പ്രശംസനീയമാണ്. എന്നാൽ മറ്റു കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ടുകളെപ്പോലെ ഈ റിപ്പോർട്ടും അർഹമായ പരിഗണനയോടെ നടപ്പിലാക്കിയിട്ടില്ല എന്നതാണ് സത്യം. ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമൂഹത്തിൽ നടത്തേണ്ട സമൂലമായ വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കരണമൊന്നും പ്രസ്തുത റിപ്പോർട്ട് വിഭാവനം ചെയ്യുന്നില്ല. എങ്കിൽക്കൂടി ഒരു പരിഷ്കൃതസമൂഹത്തിനൊപ്പം ഇന്ത്യയെയും വളർത്തുന്നതിന്ന് ആവശ്യമായ ഒട്ടേറെ നിർദ്ദേശങ്ങളും കമ്മിഷൻ ശുപാർശ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിന്റെ നിശ്ചലസ്വഭാവവും അതിന്റെ നേതൃത്വം പുലർത്തിപ്പോരുന്ന നിക്ഷിപ്തതാല്പര്യങ്ങളും മൂലം ഈ റിപ്പോർട്ടിന്നും കാര്യമായ മാറ്റങ്ങളും ഒന്നും ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഇന്ത്യയിലെ യുവശക്തിയുടെ പെരുപ്പത്തെക്കുറിച്ച് കമ്മിഷൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്ന വസ്തുതകളും അതേ ഗൗരവത്തോടെ സമൂഹനേതൃത്വമോ വിദ്യാഭ്യാസനേതൃത്വമോ ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇന്ത്യ യുവാക്കളുടെ രാജ്യമാണ്, എന്നിരിക്കിലും ഇന്ത്യയുടെ ഗതി നിർണയിക്കുന്ന കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഈ യുവശക്തിക്കു വേണ്ടത്ര സ്ഥാനം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ലെന്നതാണ് സത്യം. രാഷ്ട്രീയനേതൃത്വത്തിന്റെ കാര്യമല്ല ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ സർവകലാശാലകളുടെ ചുക്കാൻ പിടിക്കുന്നവരെ നോക്കൂ. യൗവനത്തിന്റെ തുടിപ്പ് ചോർന്നു പോയവരാണ് അധികവും. കാലഹരണപ്പെട്ട മൂല്യബോധവും ജീർണത ബാധിച്ച വിജ്ഞാനവും പാകം ചെയ്തു വിളമ്പുന്നതിന് ബദ്ധശ്രദ്ധമാണ് ഇന്ത്യൻ സർവകലാശാലകളും. മാറിവരുന്ന ലോകത്തിന്റെ പുതിയ ചക്രവാളങ്ങളും സർവകലാശാലയിലേക്ക് കടന്നു വരുന്നത് അവ ചരിത്രമായി മാറുകയും ഗവേഷണവിഷയമായിത്തീരാൻ പാകത്തിൽ അവ മണ്ണിന്നടിയിൽ നിദ്ര പൂണ്ട് കിടക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ്. സമകാലിക ലോകത്തിന്റെ ഊഷ്മാവ് അങ്ങോട്ടു കടന്നു ചെല്ലില്ല. ചോളന്മാരുടെ കാലത്ത് ജനാധിപത്യമുണ്ടായിരുന്നോ എന്നത് നമ്മുടെ സർവകലാശാലകളുടെ പഠനവിഷയമാണ്. എന്നാൽ കഴിഞ്ഞ അഞ്ചു വർഷത്തിനിടയിൽ നമ്മുടെ പൗരസ്വാതന്ത്ര്യം എങ്ങനെ, ഏതെല്ലാം വിധത്തിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നത് ഇന്ത്യൻ സർവകലാ

ശാലയിൽ പഠിപ്പിക്കാൻ പാടില്ല. അമേരിക്കയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അടിമവ്യാപാരത്തിന്റെ സാമ്പത്തികബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് ഗവേഷണം നടത്താം. ഇന്ത്യൻ സാമ്പത്തികസംവിധാനത്തിൽ അടിമ–ഉടമബന്ധം നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷണം നടത്താൻ പാടില്ല.

ഇന്ത്യയിലെ യുവജനശക്തിയിൽ ഭൂരിപക്ഷവും വിദ്യാലയത്തിന്നു പുറത്താണ്. അവർക്ക് അക്ഷരവിദ്യ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതു കൊണ്ടു തന്നെ വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചവരുടെ കർത്തവ്യം ഭാരിച്ചതായിത്തീരുന്നു. അവരിൽ നിന്നു വേണം മറ്റുള്ളവർക്കു മോചനത്തിനുള്ള നേതൃത്വം ലഭിക്കാൻ. വിദ്യാഭ്യാസസംവിധാനത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു കൂടി പ്രാതിനിധ്യം വേണമെന്ന ആവശ്യം ആദ്യമാദ്യം വിഗണിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും പിന്നീട് അംഗീകരിക്കേണ്ടി വന്നു. സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ സെനറ്റിലും സിൻറിക്കേറ്റിലും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രതിനിധികൾക്കു സ്ഥാനം കിട്ടി. അതൊരു വലിയ നേട്ടമാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല. യുവജനങ്ങളുടെ ശബ്ദം കേൾപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവല്ലോ. ഞങ്ങളെ കണ്ടില്ലെന്നു നടിക്കേണ്ട എന്ന് അധികൃതരോടു പറയുന്നതിനും കഴിഞ്ഞു. സർവ്വകലാശാലയുടെ ഭരണകാര്യത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു കൂടി പങ്കാളികളാവണം എന്ന ആശയം പണ്ടാണെങ്കിൽ പുച്ഛിച്ചു തള്ളിയേനെ. ഇന്നതില്ല. വൈസ് ചാൻസിലറോടൊപ്പം കോളേജുവിദ്യാർത്ഥിയും മുഖത്തോടു മുഖം നോക്കി സർവ്വകലാശാലയുടെ ഭരണകാര്യത്തെക്കുറിച്ച് ഇന്നു ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. അത്രയും നല്ലത്.

ഇത്രയും എത്തിയല്ലോ. ഇനി നമുക്കൊന്നു പിന്തിരിഞ്ഞു നോക്കുക. ഈ പ്രാതിനിധ്യം ലഭിച്ചതിനു ശേഷവും സർവ്വകലാശാലയെ, സമകാലികവിജ്ഞാനവും മൂല്യബോധവുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടു പോകുന്നതിനു പ്രേരിപ്പിക്കാൻ നമുക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ല എന്നതാണ് സത്യം. ഇനി അടുത്തെങ്ങാനും കഴിയുമെന്നും പ്രതീക്ഷിച്ചു കൂടാ. നിലവിലുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ മൂല്യബോധത്തിൽ നിന്നു കടുകിട മാറാൻ സർവ്വകലാശാലകളെ നിർബന്ധിക്കുന്നതിന് സാധ്യമാവില്ല. കേരളത്തിൽ അധികാരത്തിൽ വന്ന ഇടതുപക്ഷജനാധിപത്യഗവൺമെൻറിന്നും അത് സാധ്യമാവുമെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല.

വിദ്യാർത്ഥിപ്രസ്ഥാനത്തിന്ന് കടന്നു ചെല്ലാനുള്ള മണ്ഡലങ്ങളിൽ ഒന്നാണിത്. മുഖ്യമായത് എന്നു തന്നെ ഞാൻ പറയും. എസ്. എഫ്. ഐ. യെപ്പോലെ അംഗസംഖ്യയും ലക്ഷ്യബോധവും കാര്യക്ഷമമായ നേതൃത്വവും ഉള്ള ഒരു സംഘടന, ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന് ഗാഢമായി ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനയുടെ മുഖ്യസ്വഭാവം പ്രക്ഷോഭണാത്മകമാണ്. അതു മാറണമെന്ന്

ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നില്ല. ഗാന്ധിയുഗത്തിലെ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനത്തിന് രണ്ടു മുഖമുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്ന് നിയമ ലംഘനം, സത്യഗ്രഹം, പ്രകടനം, ഘോഷയാത്ര, പിക്കറിങ്ങ് എന്നിവയടങ്ങിയ പ്രക്ഷോഭണാത്മകമായ സ്വഭാവം. മറെറാന്ന് മദ്യവർജനം, മതമൈത്രി, അയിത്തോച്ചാടനം, രാഷ്ട്രഭാഷാപ്രചരണം, കുടിൽവ്യവസായം തുടങ്ങിയ സൃഷ്ടിപരമായ പ്രവർത്തനം. നിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങളും എന്ന പേരിലാണ് ഇത് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഈ ദ്വിമുഖപരിപാടിയിൽ ഒന്നു മറെറതിന്ന് പകരമായിരുന്നില്ല. ഒന്നിൻെറ പരിപൂരകമായിരുന്നു മറെറത്. അതിൻെറ ഫലമായി, കാര്യശേഷിയും ത്യാഗസന്നദ്ധതയും സമർപ്പണബോധവുമുള്ള അസംഖ്യം പ്രവർത്തകന്മാരെ നാട്ടിൻെറ നാനാഭാഗത്തു നിന്നും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിന്നു ഗാന്ധിജിക്കു കഴിഞ്ഞു.

ഗാന്ധിജിയുടെ പരിപാടികളോട് വിയോജിക്കുന്നവർക്കും അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ച ദ്വിമുഖസമീപനത്തെ നിരാകരിയ്ക്കാനാവില്ല. വിദ്യാർത്ഥിപ്രസ്ഥാനം അതിൻെറ പ്രക്ഷോഭാത്മകമായ മുഖം നിലനിർത്തവേ തന്നെ സൃഷ്ടിപരമായ മറെറാരു മുഖം അതിന്നാവശ്യമാണ്. അതിന്നുള്ള പ്രവർത്തനത്തെ കണ്ടെത്തേണ്ടതുമുണ്ട്.

കേരളത്തിൽ ഒരു പരീക്ഷണമെന്ന നിലക്ക് എന്തു കൊണ്ട് ഒരു സമ്മർ കോളേജ് നടത്തുന്നതിനുള്ള ചുമതല എസ്.എഫ്. ഐക്ക് ഏറെറടുത്തു കൂടാ? വിദ്യാലയങ്ങളും പൂട്ടുന്ന രണ്ടു മാസം ഇതിന്നായി നീക്കിവക്കണം. സർവ്വകലാശാലകളിൽ പ്രവേശനം കിട്ടാത്ത വിജ്ഞാനശാഖകളും ഈ കോളേജിൽ വച്ചു പഠിപ്പിക്കണം. നാളത്തെ നേതൃത്വമേറെടുക്കുന്നതിന്നുള്ള ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളും പൊള്ളയായ 'മുദ്രാവാക്യവിജ്ഞാനം' മാത്രം ഉരുക്കൊണ്ടാൽ മതിയോ? വ്യക്തമായ ഒരു സിലബസ്സും പഠനക്രമവും ആവിഷ്കരിച്ച് കുറെപ്പേർക്കെങ്കിലും സാമൂഹ്യശാസ്ത്രത്തിൽ ശിക്ഷണം നൽകുന്നതിന്ന് ഈ വിദ്യാലയത്തിന്ന് സാദ്ധ്യമാവണം. അതോടൊപ്പം നവജീവിതവുമായി അലിഞ്ഞു ചേരുന്നതിന് വയോജനവിദ്യാഭ്യാസകേന്ദ്രങ്ങളും, വായനശാലകളും, പ്രാഥമികാരോഗ്യശിക്ഷണം, റോഡുനിർമ്മാണം, ചേരിപ്രദേശങ്ങളിലെ ശുചീകരണം തുടങ്ങി ബുദ്ധിപരവും കായികവുമായ ജോലികളും ഏറെറടുക്കുകയും വേണം. കോത്താരിക്കമ്മിഷൻ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞ ഒരു കാര്യത്തിലേയ്ക്കു ഞാൻ ഒന്നു കൂടി കടക്കട്ടെ. ''സ്കൂളുകളിൽ നിന്നും കോളേജുകളിൽ നിന്നും പുറത്തു കടന്നവരുടെ എണ്ണത്തെയും ഗുണത്തെയും ആശ്രയിച്ചാണ് രാജ്യത്തിൻെറ ഭാവി നിലകൊള്ളുന്നത്''.

അതേ, ഗുണത്തിൻെറ കാര്യത്തിലുള്ള കമ്മിഷൻെറ ഊന്നൽ നാം കണ്ടില്ലെന്നു നടിക്കരുത്. ഇന്നത്തെ സമൂഹത്തിൽ ഒരാളും ഗുണവാനായി വളരുക എളുപ്പമല്ലെന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ട് നമു

ക്ക് മുഖം തിരിച്ചു കളയാം. എല്ലാ ഉത്തരവാദിത്വവും സാമൂഹ്യ പരിതസ്ഥിതിയുടെ മേൽ വച്ചു കെട്ടാം. സമൂഹത്തോടൊപ്പം ഒഴുകുന്ന ആളല്ല, സമൂഹത്തിന്റെ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കി അതിനെ തന്നോടൊപ്പം 'നയിക്കുന്ന ആളാണ്' യഥാർത്ഥവിപ്ലവകാരി. തൊഴിലാളിരംഗത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആളായാലും നിയമസഭാപ്രവർത്തകനായാലും വൈറ്റ് കോളർ ജീവനക്കാരനായാലും ആപ്പീസർ ആയാലും സംഘടനാനേതാവായാലും സ്വഭാവശുദ്ധി എന്ന ഘടകമില്ലെങ്കിൽ അയാൾക്കു സമൂഹത്തിനു വേണ്ടി ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല. ഒരു വിപ്ലവകാരിയുടെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ മുദ്ര സ്വഭാവശുദ്ധി തന്നെ. ഈ സ്വഭാവശുദ്ധി, ഉപദേശിപ്രസംഗം കൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കാനാവില്ല. പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ മാത്രമേ അതു വളർത്തിയെടുക്കാനാവുകയുള്ളു. അതു കൊണ്ടാണ് സമ്മർ കോളേജിൽ പാഠ്യപദ്ധതിയോടൊപ്പം പ്രവർത്തനക്ഷമമായ മറ്റൊരു രംഗം കൂടി ഉണ്ടാവണമെന്നു പറഞ്ഞത്.

വിദ്യാർത്ഥിപ്രസ്ഥാനത്തിന്നു സ്വീകരിക്കാവുന്ന ക്രിയാത്മകമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രം ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുവെന്നേയുള്ളു. കലാസാഹിത്യമേഖലകളിലും സാംസ്കാരികരംഗത്തിലും അനേകമനേകം കർമ്മരംഗങ്ങൾ അവർക്ക് കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. അങ്ങനെ ഒരു പുതിയ മുഖം കൂടി വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനകൾക്ക് ഉണ്ടായിക്കാണാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

കോളേജുകളിൽ സംഘർഷം

കേരളത്തിൽ വളർന്നു കണ്ട അക്രമപ്രവണതകൾക്കെതിരായിട്ടായിരുന്നു പരേതനായ ശ്രീ കേളപ്പൻ 1959-ൽ തിരുന്നാവായയിൽ ഒരു ഉപവാസം ആരംഭിച്ചത്. അന്ന് കേരളത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗത്തു നിന്നും എല്ലാ കക്ഷികളിലും പെട്ട നേതാക്കന്മാർ അവിടെ സമ്മേളിക്കയുണ്ടായി. രാഷ്ട്രീയസംഘടനകൾ പ്രത്യേകമായി വിദ്യാർത്ഥിവിഭാഗങ്ങളെ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതു നിർത്തണമെന്ന കേളപ്പന്റെ നിർദ്ദേശം, അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച്, ഞാൻ നേതൃസമ്മേളനത്തിന്റെ പര്യാലോചനയ്ക്കു സമർപ്പിച്ചു. ഒരൊറ്റ നേതാവിനു പോലും ആ നിർദ്ദേശം സ്വീകാര്യമായിരുന്നില്ല. അന്നു നേതാക്കളുടെ ഏകകണ്ഠമായ അപേക്ഷയെ മാനിക്കാതെ, കേളപ്പൻ ഉപവാസം തുടരാൻ തീരുമാനിച്ചതിന്റെ പിന്നിൽ ഒരു പ്രധാനകാരണം ഇതായിരുന്നു.

വിമോചനസമരത്തിന്റെ സന്നാഹങ്ങൾ അണിയറയിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വരുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. അതിന്റെ മുന്നണിപ്പടയായി ഒരുക്കി നിർത്തിയ വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനകളെ പിരിച്ചുവിടണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആർ സ്വീകരിക്കും? ഇന്നത്തെപ്പോലെ സർവ്വസാധാരണമല്ലെങ്കിലും കോളേജ് തലത്തിൽ ചില വിദ്യാർത്ഥിസമരങ്ങൾ അന്നും ഉണ്ടാവാറുണ്ട്. കോളേജിനു താഴെ വളരെ ദുർലഭമായി മാത്രമേ അതു ബാധിക്കാറുള്ളൂ. എന്നാൽ അത്യുന്നതതലങ്ങളുടെ അനുഗ്രഹാശിസ്സുകളോടെ പ്രാഥമിക വിദ്യാലയം തുടങ്ങി സർവ്വകലാശാല വരെയുള്ള എല്ലാ തലങ്ങളിലുമുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളെ നിറപറയും താലപ്പൊലിയുമായി വിമോചനസമരം തെരുവിലിറക്കി. അതിനു മുമ്പ് അത്തരം ഒരു വിദ്യാർത്ഥിസമരം കേരളത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ല. അതിൽപ്പിന്നെ കേരളത്തിലെ പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങൾ പോലും സ്വസ്ഥതയെന്തെന്നറിഞ്ഞിട്ടില്ല.

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അസ്വസ്ഥതയ്ക്കു പിന്നിൽ സാമൂഹ്യവും മനശ്ശാസ്ത്രപരവുമായ ഒട്ടേറെ കാരണങ്ങളുണ്ട്. അവയൊന്നും ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്യേണ്ടതായില്ല. ചർച്ചകൊണ്ടും ഒരിക്കലും കുറവുണ്ടാവാറില്ലല്ലോ. ഈ അസ്വസ്ഥതകൊണ്ടും കോളേജ് യൂണിയൻ തിരഞ്ഞെടുപ്പോടു കൂടിയാണ് ഇന്ന് സമരരൂപത്തിൽ സർവ്വസാധാരണമായി പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നത്. അതു കാണുമ്പോഴും യൂണിയൻ പ്രവർത്തനം തന്നെ വേണ്ടെന്നു വക്കണമെന്നു ചില ഉന്നതകേന്ദ്രങ്ങളും ശുപാർശ ചെയ്യുന്നു. അതു പ്രായോഗികമോ ആശാസ്യമോ അല്ല. ഒരിക്കൽ നേടിയെടുത്ത ലഹരി പിടിക്കുന്ന അവകാശം വിദ്യാർത്ഥികളും കൈയൊഴിക്കുമെന്ന് കരുതിക്കൂടാ. നമുക്കു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കാവുന്നത് തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളിലെ സംഘർഷം കുറയ്ക്കുന്നതിന് മാർഗ്ഗമുണ്ടോ എന്നു മാത്രമാണ്.

ഇന്നത്തെ കോളേജ് യൂണിയൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളും നിയമസഭാതെരഞ്ഞെടുപ്പുകളേക്കാളും വീറോടും വാശിയോടും നടക്കുന്നു. അതിനു വേണ്ടി നിർല്ലോഭമായി പണം വരുന്നു. പുറത്തു നിന്നു പ്രസംഗകരും 'സംരക്ഷകന്മാരും' വരുന്നു. ആയുധങ്ങളും ആംക്കാരുമെത്തുന്നു. ഡെൽഹി സർവ്വകലാശാലയിലെ യൂണിയൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പിന് ഒരു കക്ഷി മൂന്നു ലക്ഷം രൂപ ചെലവഴിച്ചുവെന്ന് വിശ്വസനീയമായ ഒരു പത്രവാർത്ത കണ്ടു.. മറ്റേ കക്ഷിയും ഏറെക്കുറെ അത്ര തന്നെ ചെലവാക്കിയിരിക്കും.

ഇന്നത്തെ യൂണിയൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ആന്തരമായ ദൗർബല്യങ്ങളും ഒട്ടേറെയുണ്ട്. പുറത്തുള്ള നിയമസഭാതെരഞ്ഞെടുപ്പുരീതി നാം അങ്ങനെ തന്നെ പകർത്തിയിരിക്കയാണ്. തുല്യശക്തികളും തമ്മിലുള്ള മത്സരമാണ്. മിക്ക കോളേജുകളിലും ഇന്നുള്ളത്. ആരു ജയിച്ചാലും നേരിയ ഭൂരിപക്ഷമാണ് കിട്ടുക. അതോടെ എല്ലാ പ്രാതിനിധ്യവും അവർക്കു കിട്ടുന്നു. തോറ്റവർ നിശ്ശേഷം വിഗണിക്കപ്പെടുന്നു. ജയിച്ചവരോളം തന്നെ ഏറെക്കുറെ ശക്തിയുള്ള തോറ്റ വിഭാഗം യൂണിയൻ പ്രവർത്തനങ്ങളെ അസാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. നേരെ മറിച്ച്, തോറ്റ വിഭാഗത്തിന്നും യൂണിയൻ പ്രവർത്തനത്തിൽ സ്വാധീനശക്തിക്കനുസരിച്ച് പങ്കാളിത്തം കിട്ടുമെങ്കിൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പിന് ഇത്ര വീറും വാശിയും തുടർന്നുള്ള സംഘർഷവും ഉണ്ടാവുകയില്ല. ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്ക് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് എന്നത് ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനയും അതിന്റെ ജീവന്മരണപ്രശ്നമായിക്കാണുന്നു. തെരഞ്ഞെടുപ്പുരീതി നോക്കുമ്പോഴും അതങ്ങനെയാണല്ലോ. മറിച്ച്, തോറ്റാലും രംഗത്തു നിന്ന് തുടച്ചുമായ്ക്കപ്പെടുകയില്ലെന്നും ജയിച്ചാലും സർവ്വാധിപത്യം ലഭിക്കില്ലെന്നും വന്നാൽ അവരുടെ വാശി ഒന്നു മയപ്പെടാതിരിക്കില്ല.

ഇതിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ ആനുപാതിക പ്രാതിനിദ്ധ്യതത്വമനുസരിച്ചു നടത്തുകയാണ്. നമ്മുടെ ജനാധിപത്യഭരണം ആ തത്വത്തെ അംഗീകരിക്കാത്തത് ക്യാബിനറിനു സ്ഥിരതയുണ്ടാവില്ല എന്ന വാദത്തെ മുൻനിർത്തിയാണ്. എന്നാൽ കോളേജ് തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ അത്തരം വാദത്തിന് പ്രസക്തിയില്ലല്ലോ. ഓരോ കോളേജിലും യൂണിയൻ കൗൺസിലിന്റെ അംഗസംഖ്യ തിട്ടപ്പെടുത്തുക. ഓരോ സംഘടനയും അതിന്റെ പ്രതിനിധികളുടെ പട്ടിക സമർപ്പിക്കുക. സംഘടനയ്ക്കു വേണ്ടി വോട്ടു ചോദിക്കുക. ഓരോ സംഘടനയ്ക്കും കിട്ടിയ വോട്ടിന്റെ എണ്ണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആ പട്ടികയിൽ നിന്ന് മുൻഗണനാക്രമമനുസരിച്ച് അത്രയും പേരെ തെരഞ്ഞെടുത്തതായി പ്രഖ്യാപിക്കുക. ആ കൗൺസിൽ, പിന്നീട്, ചെയർമാൻ തുടങ്ങിയ സ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്ക് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തുക.

ഈ രീതി സ്വീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ യൂണിയൻ പ്രവർത്തനത്തിൽ അർഹതപ്പെട്ട പങ്ക് എല്ലാ കക്ഷികൾക്കും കിട്ടും. ആ ബോധം തന്നെ, മത്സരത്തിന്മേൽ ആരോഗ്യകരമായ നിയന്ത്രണം ചെലുത്തും. മത്സരത്തിനു ശേഷമുള്ള യൂണിയൻ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ എല്ലാ വിഭാഗത്തിന്റെയും പ്രതിനിധികൾ ഉണ്ടാവും. ഓരോ സംഘടനയ്ക്കും അതിന്റെ മികച്ച നേതാക്കളെ തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ സാധിക്കും. മതം, ജാതി, പണം തുടങ്ങിയ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു വളരെ കുറഞ്ഞ സ്വാധീനമേ ചെലുത്താൻ കഴിയുകയുള്ളു.

നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനകളോട് ഒരു വാക്ക്. വിദ്യാർത്ഥികൾ സംഘടിക്കുന്നതിനെയും സ്വന്തം വെളിച്ചമനുസരിച്ച് രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനെയും ഈ ലേഖകൻ അനുകൂലിക്കുന്നു. പക്ഷേ വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനകളുടെ മുഖ്യമായ പ്രവർത്തനലക്ഷ്യം രാഷ്ട്രീയവിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നതിലായിരിക്കണമെന്നും അവകാശസമരങ്ങൾക്കു രണ്ടാം സ്ഥാനമേ ഉണ്ടാവാൻ പാടുള്ളുവെന്നും ഉള്ള അഭിപ്രായക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിലാണ് ഈ ലേഖകൻ. ഇന്ന് വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനകളുടെ ചില പ്രവർത്തനങ്ങൾ അവർക്ക് അത്രയൊന്നും മേനി പറയാൻ പറ്റിയതല്ല. വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനകൾ തീരെ ശ്രദ്ധിക്കാത്തത് രാഷ്ട്രീയവിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്ന കാര്യത്തിലാണ്. മുദ്രാവാക്യത്തിൽക്കവിഞ്ഞ് സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളുടെ കഴമ്പിലേയ്ക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലാൻ അവർക്കിന്നു നേരമില്ല, താല്പര്യമില്ല. കൂടക്കൂടെയുള്ള പത്രപ്രസ്താവനകളാണ് നേതാക്കളുടെ മുഖ്യമായ ''പ്രവർത്തനം'' തന്നെ.

ആനുപാതികപ്രാതിനിധ്യതത്വം അംഗീകരിക്കാൻ, വിജയസാദ്ധ്യതയുള്ള വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനകൾ വിസമ്മതം കാ

ണിക്കുമെന്ന് എനിക്കറിയാം. അവർക്ക് താൽക്കാലികവിജയ ലഹരിയാണ് പ്രധാനം. എന്നാൽ, വിദ്യാർത്ഥിസംഘടന കളെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ ബാദ്ധ്യതപ്പെട്ട മാതൃസംഘടനകളും ഉന്ന തതലത്തിൽ ഈ പ്രശ്നം ചർച്ചചെയ്യുകയും ഏകീകൃതമായ ഒരു തീരുമാനത്തിൽ എത്തിച്ചേരുകയും വേണ്ടതാണ്. ഒഴുകുന്ന വെള്ളം തടഞ്ഞുനിർത്താനാവില്ല. എന്നാൽ ഒഴുക്കിനെ തിരിച്ചു വിടാനുള്ള ക്രിയാത്മകമായ നിർദ്ദേശം എങ്ങു നിന്നും ഉയർന്നു കണ്ടില്ല. അതിനുള്ള ഒരെളിയ പരിശ്രമമാണ് ഈ നിർദ്ദേശം.

വിദ്യാർത്ഥി സമരങ്ങൾ—അവയുടെ സാമൂഹ്യപശ്ചാത്തലം

നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥിലോകത്തിന്ന് എന്തു പറ്റി? എവിടെ നോക്കിയാലും ലാത്തിത്തല്ലും വെടിവെപ്പും. കോളേജുകളും സർവ്വകലാശാലകളും അനിശ്ചിതകാലത്തേയ്ക്ക് അടച്ചുപൂട്ടിയിരിക്കയാണെന്ന റിപ്പോർട്ടോടു കൂടിയാണ് ഇടക്കാലത്തായി ഏതാണ്ടെന്നും ദിനപ്പത്രങ്ങൾ പുറത്തേയ്ക്കു വരുന്നത്. അസ്വാസ്ഥ്യം ഹൈസ്ക്കൂളുകളെക്കാളധികം കോളേജുകളെയാണ് ബാധിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതായത്, പതിനാറിനും ഇരുപത്തിരണ്ടിനും ഇടയിൽ പ്രായമുള്ളവരെ എന്നർത്ഥം. യൗവനത്തിന്റെ ഉദയരാഗം പുരണ്ട ആ അദമ്യമായ ഊർജ്ജസ്വലത ഇവ്വിധം ആളിക്കത്തിപ്പോകാൻ കാരണമെന്തേ? നിസ്സാരമായ ഒരു പ്രകോപനമുണ്ടാകുമ്പോഴേയ്ക്കും അവരുടെ സമചിത്തത കീഴ്മേൽ മറിഞ്ഞുപോകുന്നു. സിനിമയ്ക്കു പോകാൻ കോളേജ് ബസ്സ് കിട്ടിയില്ല എന്ന കാരണം മതി, വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പ്രിൻസിപ്പാളുടെ നേരെ കൈയേറ്റം നടത്താൻ. നിരത്തുവക്കിലെ ചെരിപ്പുകുത്തി ചാർജ്ജ് അധികം ചോദിച്ചു എന്ന കാരണം മതി, അവർക്ക് തെരുവുപീടികകൾ കൈയേറാൻ. ഈയൊരു സ്ഥിതിവിശേഷം ആരെയും അമ്പരിപ്പിക്കും; രാജ്യത്തിന്റെ ഭാവിയെക്കുറിച്ച് ഉത്കണ്ഠപ്പെടുന്നവരെ ഇരുത്തിച്ചിന്തിപ്പിക്കും. തന്റെയും കുടുംബത്തിന്റെയും ജീവിതം കൊണ്ടു രാജ്യത്തിന്നു പുഷ്പാർച്ചന ചെയ്ത പഴയ തലമുറയിലെ സേനാനികൾ ഈ രംഗങ്ങൾ കണ്ടു ഹൃദയം നൊന്തു കണ്ണീരൊഴുക്കുകയാണ്. രാജ്യത്തിൽ സാർവ്വത്രികമായിക്കാണുന്ന ഈ സ്ഥിതിവിശേഷത്തെ ലാത്തി കൊണ്ടും തോക്കു കൊണ്ടും നേരിടാമെന്നു കരുതുന്നത് മൗഢ്യമാണ്. നിർദ്ദയമായ ബലപ്രയോഗം കൊണ്ട് സ്ഥിതിവിശേഷത്തെ തത്കാലം ഒതുക്കിനിർത്താൻ സാധിച്ചേക്കും. കെട്ടിടങ്ങൾ ആളിക്കത്തുകയും പൊതുനിരത്തുകൾ യുദ്ധക്കളമാക്കി

മാറുകയുമെന്നു വരുമ്പോഴും അത്തരം സ്ഥിതിവിശേഷങ്ങളെ ലാത്തി കൊണ്ടും തോക്കു കൊണ്ടും നിയന്ത്രിക്കുക എതൊരു ഭരണത്തിന്റെയും പ്രഥമകർത്തവ്യമായിത്തീരുന്നു. പക്ഷേ അതൊരു താത്കാലികപരിഹാരം മാത്രമാണെന്നും വെടിമരുന്ന് എന്നും ഉണക്കി സൂക്ഷിക്കുന്നതു കൊണ്ട മാത്രം ഈ നിലയ്ക്കു മാറ്റമുണ്ടാക്കുക സാധ്യമല്ലെന്നും മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴാണ് മാത്രമേ ഭരണം വിവേകപൂർവ്വം പെരുമാറുന്നുവെന്ന് പറഞ്ഞുകൂടൂ. അതു കൊണ്ട് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പെരുമാറ്റത്തിന്നു പ്രേരകമായി നില്ക്കുന്ന പശ്ചാത്തലത്തിന്റെ ഒരു പര്യവേക്ഷണം, അവരെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്ന് ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണ്.

വിദ്യാർത്ഥികളും ശൂന്യതയിൽ നിന്നു പൊട്ടിവീഴുന്നവരല്ല. ശൂന്യതയിൽ ജീവിക്കുന്നവരുമല്ല. സമുദായത്തിന്റെ ഏറ്റവും വികാരസ്പർശിയായ നടുമുറി(Cross section)യാണ് യുവവിദ്യാർത്ഥികളും. ചുറ്റുമുള്ള മുതിർന്നവർ പ്രശ്നങ്ങളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതെങ്ങനെയോ, അതിനെക്കാളേറെ സംസ്കൃതമായ ഒരു സമീപനം അവരിൽ നിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത് അസ്ഥാനത്താണ്. അവർ ഇന്നു ജീവിക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യേകമാനസികകാലാവസ്ഥയുണ്ട്. ആ കാലാവസ്ഥയുടെ ഒരു ബഹിസ്ഫുരണം മാത്രമത്രേ അക്രമപ്രവർത്തനങ്ങളും. ഈ കാലാവസ്ഥയുടെ സാമൂഹ്യഘടകങ്ങളും എന്തെല്ലാം എന്നതാണ് നമുക്കിവിടെ അന്വേഷിക്കുവാനുള്ളത്. സിനിമ കാണാൻ പോകുന്നതിന് കോളേജു ബസ്സ് കിട്ടിയില്ല എന്നത് പൊട്ടിത്തെറിയുടെ ഒരേയൊരു കാരണമായി കണക്കാക്കുന്നത് ബാലിശമാണ്. അത് ഒട്ടകത്തിന്റെ നടുവൊടിച്ച ഒടുവിലത്തെ വൈയ്ക്കോൽത്തുരുമ്പു മാത്രമായിരിക്കും. ബസ്സിന്റെ കാര്യമല്ലെങ്കിൽ മറ്റെന്തെങ്കിലും കാര്യം ആ പൊട്ടിത്തെറിക്കലിന്നു കാരണമായി ഭവിക്കും.

വിദ്യാലയത്തിന്നു പുറത്തുള്ള ലോകത്തിൽ എന്തു നടക്കുന്നു? സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു ശേഷം ഇവിടെ ഉണ്ടായ പരിവർത്തനങ്ങളുടെ ആന്തരസ്വഭാവം ഒന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ആവശ്യമാണ്. ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരകാലത്ത് രാജ്യത്തിലുണ്ടായ വെടിവെപ്പുകളെക്കാളധികം സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കു ശേഷം വെടിവെപ്പുകളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ലാത്തിച്ചാർജ്ജുകളും ഇന്നു നിത്യസംഭവമാണ്. ആർക്കും അതിലൊന്നും ഒരു പരിഭ്രമവും തോന്നാതായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ വെടിവെപ്പും ലാത്തിത്തല്ലും പോലീസുകാരുടെ ഒരു വിനോദമല്ലെന്ന് വ്യക്തമാണല്ലോ. അവയുടെ പിന്നിൽ ജനതയുടെ അനിയന്ത്രിതമായ പ്രവർത്തനങ്ങളും ഉണ്ടാവണം. അതിന്നു പ്രേരകമായി രൂക്ഷമായ അസംതൃപ്തി ജനതയിൽ വളർന്നിരിക്കണം. അസംതൃപ്തമായ ജനസമൂഹം എന്നുമുണ്ടാവും. പക്ഷേ ആ അസംതൃപ്തിക്കു പരിഹാരം തേടുന്നതിന്നു ജനങ്ങളും എന്തു മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുന്നുവെ

ന്നതാണ് പ്രധാനം. അവരുടെ സമീപനം ദിവസം കഴിയുന്തോറും കൂടുതൽക്കൂടുതൽ അക്രമാസക്തമായി മാറുന്നതാണ് നാമിന്നു കാണുന്നത്. ഈയൊരു മാർഗ്ഗഭ്രംശം എവിടെ വച്ച്, എങ്ങനെ ആരംഭിച്ചു?

നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം ലോകചരിത്രത്തിലെ ഉജ്ജ്വലമായ ഒരധ്യായമാണ്. ചരിത്രത്തിന്നു പരിചിതമല്ലാത്ത മഹോന്നതങ്ങളായ ചില മൂല്യങ്ങളെ അത് അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചു. സത്യം, സ്നേഹം, അഹിംസ, ത്യാഗം മുതലായ ഉത്കൃഷ്ടമൂല്യങ്ങളും ചരിത്രാതീതകാലം മുതൽക്കേ നമുക്കു പരിചിതങ്ങളായിരുന്നു; ജീവിതത്തിന്നു പ്രിയപ്പെട്ട വയുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, വ്യക്തിജീവിതത്തിലെ ആ മൂല്യങ്ങളെ രാഷ്ട്രീയസമരമുറയായി സ്വീകരിക്കുകയെന്നത് ചരിത്രത്തിൽ ആദ്യമാണ്. ഗാന്ധിജി മാനവസംസ്കാരത്തിനു നല്കിയ മഹത്തായ സംഭാവനയും അതത്രേ. എന്നാൽ സമരകാലത്തു ലഭിച്ച ആദർശനിഷ്ഠമായ ഈ നേതൃത്വം ഭരണകാലത്ത് കൈമോശം വന്നുവെന്നതാണ് ഇന്ത്യയ്ക്കു വന്നു പെട്ട ഭാഗ്യവിപര്യയം. സമരസംഘടനയായിരുന്ന കോൺഗ്രസ്സ് ഭിന്നദേശീയതാത്പര്യങ്ങളുടെ ഒരു പൊതുവേദിയായിരുന്നു. ഭരണമേറെടുത്തതോടെ അതൊരു പാർട്ടിയായി മാറി—ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളെല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുകയും കോട്ടങ്ങൾ അവശേഷിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു പാർട്ടി. അതോടെ സംഘടനയിൽ നിന്ന് പല വ്യക്തികളും ഗ്രൂപ്പുകളും കൊഴിഞ്ഞുപോയി; സംഘടനയുടെ ശത്രുക്കളായ വ്യക്തികളും താത്പര്യങ്ങളും ആ ഒഴിവിലേയ്ക്കു നുഴഞ്ഞുകയറുകയും ചെയ്തു. പുറത്തു പോയവർ ഒരേകീകൃതനേതൃത്വം നല്കി രാജ്യത്തെ നയിക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടു. അകത്തു കടന്നവരാകട്ടെ, സംഘടനയുടെ പുറംതോടു മാത്രം അങ്ങനെ തന്നെ നിലനിർത്തി അന്തസ്സത്തയെ സ്വന്തം താത്പര്യങ്ങൾക്കൊത്ത് രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. പുതിയ ഈ നേതൃത്വത്തിന്നു പൊതുജനം എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന സാമാന്യജനത്തിന്നു നേരെ അവജ്ഞയിൽക്കവിഞ്ഞ സഹാനുഭൂതിയൊന്നും ഇല്ല. സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനത്തിനു മുമ്പ് ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിന്റെ നെടുംതൂണായി വർത്തിച്ചത് വലിപ്പച്ചെറുപ്പക്രമമനുസരിച്ച് പടുത്തുയർത്തിയ ബ്യൂറോക്രസിയും ഇപ്പറഞ്ഞ അനുദ്യോഗവിഭാഗവുമായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു വിഭാഗവും ഒത്തുചേർന്ന് ഭരണം പണ്ടത്തെ മട്ടിൽ തന്നെ തുടർന്നുവെന്നതാണ് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു ശേഷമുണ്ടായ സവിശേഷത. ഈ മാറ്റത്തിന്റെ ഫലമായി ഭരണവും ജനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന രീതിയിൽ നിന്നു മാറ്റമൊന്നും സംഭവിച്ചില്ല. ജനങ്ങൾക്കാണെങ്കിൽ വലിയ പ്രതീക്ഷകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ പ്രതീക്ഷകൾ നിറവേറുന്നതിൽ ബ്യൂറോക്രസിക്ക് അത്ര വലിയ താത്പര്യമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ജനങ്ങളിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന നിവേദനങ്ങളിൽ ജനസമ്പർക്കമുള്ള മന്ത്രിമാർക്ക് എത്ര തന്നെ താത്പര്യമുണ്ടായാലും ഭരണത്തിന്റെ യഥാർത്ഥശക്തിയായി വർത്തിക്കുന്ന ബ്യൂറോക്രസിക്ക് അതിൽ തെല്ലും താത്പര്യമില്ല. തന്മൂലം ബഹുജനനിവേദനങ്ങളും പ്രായേണ ബധിരങ്ങളായ കർണ്ണങ്ങളിലാണ് ചെന്നു പതിയാറുള്ളത്. സ്വതേ തന്നെ അസംതൃപ്തരായ ജനങ്ങളും, തന്മൂലം, നിരാശതയിലേയ്ക്കു വഴുതി വീണു. ഇന്നവർ തികഞ്ഞ വ്യർത്ഥതാബോധത്തിന്റെ പിടിയിൽ പെട്ടിരിക്കയാണ്. ഭരണത്തിന്റെ എണ്ണമറ്റ കൈകളും ജനജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മർമ്മങ്ങളിലും വിരലുകളും ഊന്നി നില്ക്കുകയാണ്. ഏതു ചില്ലറക്കാര്യത്തിനും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കാരുണ്യം ആശ്രയിച്ചേ പറ്റൂ എന്ന നിലയിൽ സമുദായം സങ്കീർണ്ണവും ഭരണാധികാരം സർവ്വസ്പർശിയുമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അതു കൊണ്ട് ജനങ്ങളുടെ ആശ്രിതത്വം വർദ്ധിച്ചു വന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു നൂറു കൂട്ടം കാര്യങ്ങൾക്ക് അവർ ഭരണകൂടത്തെ തേടിച്ചെല്ലുന്നു. പക്ഷേ സഹാനുഭൂതിയോ നീതിയോ അവർക്കു ലഭിക്കാറില്ല. നീതി ലഭിക്കുമെന്ന ബോധം അവരെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നശിച്ചു പോയിരിക്കുന്നു. തഴെപ്പടിയിലുള്ള ആപ്പീസുക്കാർക്ക് മുതൽ മുകളിലെപ്പടിയിലുള്ള മന്ത്രിസഭ വരെ ഈ വിശ്വാസത്തകർച്ചയ്ക്ക് ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഇവിടെയാണ് ജനങ്ങളും ബലപ്രയോഗത്തിന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു നോക്കാൻ ഇട വന്നത്. ശക്തിയാണ് വിജയത്തിന്ന് ആധാരം എന്നു വരുമ്പോഴും നീതിബോധം കാടുകയറും. രാജ്യത്തെയാകെ ബാധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും പരിഗണിക്കുമ്പോഴും പോലും നീതിബോധത്തെക്കാളധികം സങ്കുചിതതാത്പര്യത്തിന്നാണ് മുൻഗണന ലഭിക്കുന്നതെന്ന ബോധം ഇന്നു രാജ്യത്തിലെങ്ങും പരന്നിരിക്കുന്നു. കൊച്ചിയിൽ സ്ഥാപിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നതായി വിളംബരം ചെയ്യപ്പെട്ട കപ്പൽനിർമ്മാണകേന്ദ്രത്തിന്റെ കഥ നോക്കുക. വിശാഖപട്ടണത്തിലും സേലത്തുമായി മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും ഒളിച്ചു കളിക്കുന്ന ഉരുക്കുനിർമ്മാണശാലയുടെ കഥ നോക്കുക. അതിനെത്തുടർന്നുണ്ടായ ലഹളകളും തീവെപ്പുകളും വെടിവെപ്പുകളും കാണിക്കുന്നത് ഗവൺമെന്റിന്റെ നീതിബോധത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കുള്ള വിശ്വാസത്തിന്റെ ഒടുക്കത്തെത്തുള്ളിയും വറ്റിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നല്ലേ? ശക്തിപ്രകടനം സാധ്യമാണെങ്കിൽ ഭരണത്തിന്റെ തീരുമാനങ്ങളെ അനുകൂലമായി തിരുത്തിക്കാമെന്ന വിശ്വാസമല്ലേ അത്തരം പ്രക്ഷോഭത്തിന്റെ അടിയിലുള്ള മനശ്ശാസ്ത്രം?

സ്വാതന്ത്ര്യസിദ്ധിക്കു ശേഷം നാം നേരിട്ട മുഖങ്ങളായ ദേശീയപ്രശ്നങ്ങളുടെ കാര്യമെടുക്കുക. സംസ്ഥാനപുനർവിഭജനത്തിനുള്ള മുറവിളി ആദ്യമായി ആന്ധ്രയിൽ നിന്നാണ് ഉയർന്നത്. ഒരു പ്രത്യേകഭാഷാസംസ്ഥാനമായി നിൽക്കാനുള്ള

ആന്ധ്രയുടെ മുറവിളി ആദ്യം അവഗണിക്കപ്പെട്ടു. സമ്മർദ്ദം വീണ്ടും വർദ്ധിച്ചപ്പോഴും പ്രധാനമന്ത്രി പണ്ഡിറ്റ് നെഹ്റുവും ആഭ്യന്തരകാര്യമന്ത്രി സർദാർ പട്ടേലും ഉൾപ്പെട്ട ഒരു മൂന്നംഗക്കമ്മിറ്റിയെ കോൺഗ്രസ്സ് പ്രവർത്തകക്കമ്മിറ്റി നിയമിച്ചു. ആ കമ്മിറ്റിയുടെ റിപ്പോർട്ട്, ഒരു പ്രത്യേകസംസ്ഥാനമായി നിലനിൽക്കാനുള്ള ആന്ധ്രയുടെ അഭിലാഷത്തിന്നു് എതിരായിരുന്നു. അതിനു 'സമയമായില്ല' എന്നായിരുന്നു കമ്മിറ്റിയുടെ സുചിന്തിതമായ അഭിപ്രായം.

തുടർന്നു് പോട്ടി ശ്രീരാമലു ഉപവാസം തുടങ്ങി. അതിന്റെ ഉഗ്രതയിൽ ഉണർന്ന ജനരോഷം ബസവഡാ തീവണ്ടിയാപ്പീസിനെ ചാമ്പലാക്കി. അനേകകോടി ഉറുപ്പികയ്ക്കുള്ള പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളും ഇങ്ങനെ കത്തിയെരിക്കപ്പെട്ടു. മുമ്പറഞ്ഞ അതേ നേതാക്കളും ആന്ധ്രാ സംസ്ഥാനരൂപവത്കരണത്തിനു പാകമായെന്നു തീരുമാനിച്ചു! അപ്പോഴും, പാകമാവാത്തവയെ പാകപ്പെടുത്തിയെടുക്കാനുള്ള ഉപായം ഹർജി അയയ്ക്കുകയല്ല, തീപ്പന്തങ്ങളും കത്തിക്കുകയാണെന്നു് മറന്നു പോവാത്ത വിധം രാജ്യത്തെ ആദ്യമായി പഠിപ്പിച്ചതു് ആ സംഭവമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഭരണത്തിനു് അപ്പോഴും സ്വബുദ്ധി തെളിഞ്ഞുവെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ആന്ധ്രാസംഭവത്തെത്തുടർന്നു് രൂപവത്കരിക്കപ്പെട്ട സംസ്ഥാനപുനർവിഭജനക്കമ്മിഷൻ ബോംബെയിൽ ഒരു ബഹുഭാഷാസംസ്ഥാനം ശുപാർശ ചെയ്തു. അതു കൂടി, മറ്റു സ്റ്റേറ്റുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ഭാഷയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിത്തന്നെ വിഭജിക്കണമെന്നു് നിവേദനങ്ങളും വഴിയും പ്രകടനങ്ങളും വഴിയും കേന്ദ്രഭരണത്തിനു ബോധ്യമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. പക്ഷേ അധികാരകേന്ദ്രത്തിന്റെ ബധിരസ്വഭാവത്തെ ഭേദിക്കാൻ അതിനൊന്നും സാധ്യമായില്ല. ഒടുവിൽ, നൂറിലധികം പേരുടെ മരണത്തിൽ പര്യവസാനിച്ച വെടിവെപ്പോടു കൂടി ബോംബെ സംസ്ഥാനവും ഭാഷാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വിഭജനത്തിന്നു പാകപ്പെട്ടു. അവിടെയും ആ ശവശരീരങ്ങളും കൊണ്ടുവളം നല്കിയ ശേഷം മഹാരാഷ്ട്രവും ഗുജറാത്തും രൂപം കൊണ്ടു.

നമ്മുടെ നിയമസഭകളിലെ സ്ഥിതിയോ? കുറച്ചു കാലമായി ഇന്ത്യൻ പാർലമെന്റിന്റെ ജനപ്രാതിനിധ്യസ്വഭാവത്തിന്നു സാരമായ മാറ്റങ്ങളും സംഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കയാണു്. അന്തസ്സാരത്തിൽ വന്ന ഈ മാറ്റമാണു് പെരുമാറ്റത്തിലെ പൊട്ടിത്തെറിയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. ആരംഭകാലത്തു് പാർലമെന്റിൽ ഭരണകക്ഷിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഭൂരിപക്ഷം രാജ്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഭൂരിപക്ഷത്തെ ശരിക്കും പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു പോന്നു. എന്നാൽ ഇന്നോ? കഴിഞ്ഞ പാർലമെന്റിൽ ഭരണകക്ഷിക്കു് ഏറെക്കുറെ അതിന്നു മുമ്പിലത്തെപ്പോലെത്തന്നെ ഭൂരിപക്ഷമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും രാജ്യത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്നു്, പാർല

മെൻറിലെ ഭൂരിപക്ഷസംഖ്യ വളരെ കുറയുകയും രാജ്യത്തിലുള്ള പിന്തുണ മുമ്പെക്കാളേറെ ശോഷിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. എന്നാലും ജനതയിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിൻെറ അംഗീകാരമുണ്ടെന്ന അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഭരണകക്ഷിയുടെ പെരുമാറ്റം. ഏകോപിച്ചു നില്ക്കുന്ന പ്രതിപക്ഷത്തിന്ന് രാജ്യത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷമുണ്ടെങ്കിലും പാർലമെൻറിൽ അത് അംഗീകരിച്ചു കിട്ടാറില്ല. ആ അംഗീകരണം നേടാനുള്ള ഉദ്യമത്തിൻെറ പ്രായോഗിക രൂപമാണ് ഇന്നു കേൾക്കുന്ന കോലാഹലങ്ങളും ശക്തിപ്രകടനങ്ങളുമെല്ലാം. ഇന്നു രാജ്യത്തിൽ നിലനില്ക്കുന്ന അന്തരീക്ഷം ഇതാണ്.

രാജ്യത്തിൽ വളർന്നു വരുന്ന പ്രവണതകളുടെ ഏകദേശ രൂപമാണ് ഇവിടെ സംക്ഷേപിച്ചത്. എന്നിരിക്കേ, ഈ പ്രവാഹധാരയിൽ നിന്ന് വിദ്യാർത്ഥികൾ മാത്രം മാറി നില്ക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതെങ്ങനെ? അവരുടെ പിതാക്കളും നേതാക്കളും കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്ന മാർഗ്ഗത്തിൽ അവരും ചരിക്കുന്നുവെന്നു മാത്രം.

വിദ്യാർത്ഥികളെ മാത്രം ഒരു പ്രത്യേകവർഗ്ഗമായി എടുത്തു പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, ഈ സാമാന്യസാഹചര്യങ്ങൾക്കു പുറമെ, പരിഗണനയർഹിക്കുന്ന ചില പ്രത്യേകസാഹചര്യങ്ങൾ കൂടിയുണ്ട്. ഇന്നു കോളേജിൽ ചേരുന്ന കുട്ടികൾ എത്തരക്കാരാണെന്ന് ആദ്യമായി മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ 'സ്റ്റാൻേറർഡ്', ഉള്ളടക്കം, മാധ്യമം തുടങ്ങി ഏതു പ്രധാനകാര്യം ചർച്ചചെയ്യുമ്പോഴും പരിഗണനയിൽ ഉണ്ടാവേണ്ടതും പരിഗണിക്കാതെ വിടുന്നതുമായ ഒരു ഘടകമാണിത്. മുമ്പെങ്ങുമില്ലാത്ത വിധം ഇന്നു കോളേജുകളുടെ എണ്ണം പെരുകിയിട്ടുണ്ട്; അതിൽ പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണവും കണക്കറ്റു പെരുകിയിട്ടുണ്ട്. ഈ എണ്ണപ്പെരുപ്പം പഠനസൗകര്യത്തെ മാത്രമല്ല പഠിക്കാൻ വരുന്നവരുടെ തരത്തെയും സ്വാധീനിച്ചതായിക്കാണാം. വിദ്യാഭ്യാസം ഇന്നു സമുദായത്തിലെ മേൽത്തട്ടുകാരിൽ നിന്നു കീഴോട്ടു കിനിഞ്ഞിറങ്ങുകയാണ്. കീഴോട്ടു വരുന്തോറും പരപ്പു കൂടുന്നുമുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ഒരു പാരമ്പര്യവും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പുതിയ വിഭാഗക്കാർ ഇന്നു കോളേജുകളിലേയ്ക്ക് കടന്നു വന്നിട്ടുണ്ട്. തലമുറകളിലൂടെ പിന്നോട്ട് എത്ര ദൂരം തിരിഞ്ഞു നോക്കിയാലും അക്ഷരജ്ഞാനം ലഭിച്ച ഒരു പ്രപിതാമഹനെപ്പോലും കണ്ടെത്താനാവാത്ത കുടുംബങ്ങളിൽ ഇന്നു പുത്തൻ ബിരുദധാരികൾ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നാട്ടിൽ പൊതുവെ വന്നു കഴിഞ്ഞ ഉദ്ബുദ്ധത, ഫീസ് സൗജന്യങ്ങൾ, സ്കോളർഷിപ്പ്. മറ്റു പഠനസൗകര്യങ്ങൾ—ഇതെല്ലാം ഈ പരിവർത്തനത്തിനു സഹായകമായിട്ടുണ്ട്.

ആരോഗ്യകരമായ ഈ പരിവർത്തനത്തോടൊപ്പം ഒഴിവാക്കാനാവാത്ത, അനാരോഗ്യകരമായ, ചില പ്രവണതകളും വളർന്നുവരുന്നുണ്ടെന്നു കാര്യം നമുക്കു വിസ്മരിക്കാനാവതല്ല. പരമ്പരാഗതമായി ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസവും അതിൻറെതായ സാംസ്ക്കാരിക സവിശേഷതകളുമുള്ള കുട്ടികളുടെ പെരുമാററരീതികളും ഈ പുതിയ വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു നമുക്കു പ്രതീക്ഷിച്ചു കൂടാ. തലമുറകളായി നിഷേധിക്കപ്പെട്ട അധികാരം പുതുതായി ലഭിച്ചപ്പോഴും അതു നാലാളുടെ മുമ്പിൽ പെടത്തക്കവണ്ണം പ്രകടിപ്പിക്കുവാനുള്ള വെമ്പൽ സ്വാഭാവികമായി അവരിലുണ്ടാവും. അവരുടെ സംഘബലം ഓരോ ദിവസം കഴിയുന്തോറും കൂടിക്കൂടി വരികയാണ്.

ഈ പരിവർത്തനം അധ്യാപകരെസ്സംബന്ധിച്ചും പരമാർത്ഥമാണ്. അറിവിൻറെ വെളിച്ചത്തിനു മുമ്പിൽ ആത്മാർപ്പണമനോഭാവത്തോടെ നില്ക്കുന്ന അധ്യാപകന്മാർ ഇന്നു കലാശാലകളിൽപ്പോലും വളരെ കുറഞ്ഞു പോയിട്ടുണ്ട്. എന്താണിതിനു കാരണം? വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും കോളേജുകളുടെയും എണ്ണപ്പെരുപ്പത്തിനനുസരിച്ച് അദ്ധ്യാപകരുടെയും എണ്ണത്തിൽ വലിയൊരു വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എണ്ണത്തിൻറെ ആധിക്യം ഗുണത്തിൻറെ തരംതാഴ്ചയിൽ ചെന്നെത്താതെ വയ്യാ. അധ്യാപകനും വിദ്യാർത്ഥിയും തമ്മിലുള്ള ഗാഢസമ്പർക്കത്തിൻറെ അഭാവത്തിനു പ്രധാനകാരണം അധ്യാപകൻറെ ഗുണപരമായ താഴ്ചയാണ്. ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ കുട്ടികളുമായി ഇടപഴകാൻ കഴിവുള്ള അധ്യാപകന്മാർ കുറച്ചേ ഉള്ളൂ. വിജ്ഞാനത്തിൻറെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, സ്വഭാവഗുണത്തിൻറെ കാര്യത്തിലും ഈ തരംതാഴ്ച പററിയിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാർത്ഥിയെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ക്ലാസ്സുമുറിയിൽ വിജ്ഞാനം വിളമ്പിക്കൊടുക്കുന്ന ഒരുപകരണം മാത്രമല്ല അധ്യാപകൻ; തൻറെ മുമ്പിൽ സജീവമായി നില്ക്കുന്ന ഒരു സാധനപാഠം കൂടിയാണ്. ഇന്ന് അധ്യാപകന്മാരിൽ അത്തരക്കാർ എത്ര പേരുണ്ട്?

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണപ്പെരുപ്പം എണ്ണമറ്റ പ്രശ്നങ്ങൾ പുതുതായി ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ട്. ഉദ്യോഗത്തിൻറെ പ്രശ്നമാണ് പ്രധാനമായ ഒന്ന്. പ്രശസ്തമായ നിലയിൽ ഒന്നിലധികം ഡിഗ്രികൾ എടുത്തു യുവാക്കൾ ജോലിയില്ലാതെ ചുററിത്തിരിയുകയെന്നത് ഇന്ന് സർവ്വസാധാരണമാണ്. ജോലി കിട്ടിയവരിൽത്തന്നെ വലിയൊരു ശതമാനത്തിന്, തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച വിദ്യാഭ്യാസവുമായി ഒരു തരത്തിലും പൊരുത്തപ്പെടാത്ത ജോലി കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടേണ്ടി വരുന്നു. അവർ പഠിച്ചതൊന്നും പ്രയോജനമുള്ളതായിത്തീരുന്നില്ല. ഈയൊരവസ്ഥാവിശേഷം കോളേജുവിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനസ്സിൽ ഒരു വ്യർത്ഥതാബോധത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസകാലത്ത് അവരെല്ലാം ഭാവിജോലിയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചു കഴിയുന്നു

വെന്ന് ഇതിനർത്ഥമില്ല. ഭാവിയെക്കുറിച്ചു പ്രതീക്ഷകളൊന്നും കുരുക്കില്ലെന്നതാണ് കാര്യം. ചിന്തിക്കേണ്ടി വരുന്ന ദുർല്ലഭനിമിഷങ്ങളിൽ അവർ കാണുന്നത് ശൂന്യതയാണ്, നിഷ്പ്രയോജനതയാണ്. ക്ലാസ്സുമുറിയിൽ നിന്നു കേൾക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്ക് ഭാവിജീവിതത്തിന്റെ നിഘണ്ടുവിൽ ഒരർത്ഥവുമില്ലെന്നു വന്നാൽ അവർ പിന്നെ ആ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ അത്രയൊന്നും താത്പര്യം കാണിച്ചെന്നു വരില്ല. മെഡിക്കൽ, എൻജിനീയറിങ് തുടങ്ങിയ പ്രൊഫഷണൽ കോളേജുകളിൽ, സാധാരണ കോളേജുകളെ അപേക്ഷിച്ച്, ഈ വ്യർത്ഥതാബോധം വളരെ കുറവായിരിക്കും. അവിടെ പഠിക്കുന്നതിന്നു വ്യക്തമായ ഉദ്ദേശ്യം അവർ കാണുന്നു; പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ വ്യക്തമായ പ്രയോജനം കാണുന്നു. അതു കൊണ്ടാവാം, കൂടുതൽ ചുമതലാബോധവും അച്ചടക്കവും അവരിൽ കണ്ടുവരുന്നത്. പ്രൊഫഷണൽ കോളേജുകളിൽ ദുർല്ലഭമായി മാത്രമേ ഇത്തരം പൊട്ടിത്തെറികളും ഉണ്ടാവാറുള്ളു. അവരെസ്സംബന്ധിച്ച് മറെറാരു പ്രത്യേകത കൂടിയുണ്ട്. പുസ്തകമാത്രപ്രധാനമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസമല്ല അവർക്കു ലഭിക്കുന്നത്. തുടിക്കുന്ന യുവചൈതന്യത്തിന്റെ ബഹിഃപ്രകാശനത്തിന്നുള്ള രംഗങ്ങളും പഠനരീതിയിൽ നിന്നു തന്നെ അവർക്കു ലഭിക്കുന്നു.

ഇന്നു സർവ്വത്ര ആക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്ന രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളും വിദ്യാർത്ഥിസമരത്തിന്റെ പേരിലും പഴിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. അത് അത്രയ്ക്ക് അടിസ്ഥാനമുള്ള ആരോപണമാണോ എന്നു സംശയമാണ്.

കേരളത്തിലെ അനുഭവം വച്ചു നോക്കിയാൽ കഴിഞ്ഞ ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ വിദ്യാർത്ഥികളെ രാഷ്ട്രീയാവശ്യങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയ ഒരേ ഒരു സംഘടന കോൺഗ്രസ്സാണ്. ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യത്തിന് അത്രയൊന്നും ഭൂഷണമല്ലാത്ത ഒരദ്ധ്യായമാണ് കേരളത്തിലെ 'വിമോചനസമരം' എഴുതിച്ചേർത്തത്. അടുത്ത കാലത്ത് വിദ്യാർത്ഥികളെ ക്ലാസ്സുമുറിയിൽ നിന്ന് തെരുവിലേയ്ക്കിറക്കിയത് അതിനു വേണ്ടി മാത്രമാണ്. അല്ലാതെ രാഷ്ട്രീയസംഘടനകളുടെ സുശക്തമായ പ്രവർത്തനരംഗം ഇന്നു വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിൽ ഇല്ല. ഈ ഇല്ലായ്മ ഒരു നല്ല കാര്യമാണെന്നു കരുതുന്നവരുണ്ട്. മറിച്ച്, അതൊരപൂർണ്ണതയാണെന്നു കരുതുന്നവരുമുണ്ട്.

ഈ ലേഖകന്റെ തലമുറയിൽപ്പെട്ടവർ വിദ്യാലയങ്ങളിലൂടെ കടന്നു പോന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളും തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനരംഗങ്ങളിൽ നിന്ന് വിദ്യാർത്ഥികളെ മാററി നിർത്തിയിരുന്നില്ല. അന്ന് വിദ്യാർത്ഥികളും സ്വന്തം ക്ലാസ്സുമുറിയും പുസ്തകവും പരീക്ഷയും മാത്രം കേന്ദ്രമാക്കിയല്ല ചിന്തിച്ചിരുന്നത്. ബാഹ്യലോകം അവർക്കൊരു സജീവയാഥാർത്ഥ്യമായിരുന്നു. ബാഹ്യലോകത്തിന്റെ ചലനങ്ങൾക്കൊത്ത്

പ്രതികരണങ്ങളും ഉണ്ടാവുന്ന വിധം വികാരസ്പർശിത ആ ഹൃദയങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. പുറത്തുള്ള ഒരു ശരാശരി രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകൻ സേവനവും സ്വാർത്ഥവും ഇടകലർന്ന ഒരു വ്യക്തിയാവും; എന്നാൽ കോളേജിലെ രാഷ്ട്രീയബോധമുള്ള വിദ്യാർത്ഥിയിൽ സ്വാർത്ഥത്തിന്റെ അംശം വളരെ കുറച്ചേ ഉണ്ടാവുകയുള്ളു. അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ, യൗവനാരംഭത്തിൽ മോഹനമായിത്തോന്നുന്ന ആദർശപരതയാവും ആഴമുള്ള മുദ്ര പതിക്കുക. പരാർത്ഥമായി ചിന്തിക്കാനും കാര്യങ്ങളെ രാജ്യത്തിന്റെ വിശാലമായ കാഴ്ചപ്പാടിൽ വച്ച് കാണാനും അതവനെ പരിശീലനം നല്കിയിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ പുറത്തുള്ള കോളിളക്കങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് വിദ്യാർത്ഥികളെയും ഇളക്കിവിടാൻ ശ്രമിച്ചെന്നു വരും; ആ പ്രായത്തിന്റെ സവിശേഷതയായ സാഹസികത്വം അവരിൽ ഉണർന്നുവെന്നും വരാം. എന്നാലും രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളുടെ സജീവമായ പ്രവർത്തനകേന്ദ്രമായി കോളേജുകളെ കൂടി ഉരുപ്പെടുത്തിയിരുന്ന എന്റെ തലമുറയിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഇന്നത്തെ തലമുറയിലുള്ളവരേക്കാൾ വീക്ഷണവിശാലതയും തെല്ലൊരാദർശപരതയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്നും 'നല്ല കുട്ടികൾ' എന്നറിയപ്പെടുന്ന തൻകാര്യം നോക്കികൾ ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. പക്ഷേ, ആ നല്ല 'കുട്ടികളി'ൽ നിന്ന് ഒരാളെങ്കിലും പിൽക്കാലജീവിതത്തിൽ സാമൂഹ്യസേവനത്തിന്റെ രംഗത്തിലേക്ക് ശ്രദ്ധ തിരിച്ചതായി കാണില്ല. ഏറിയാൽ, അടുത്ത ഇംപ്രൂവ്മെന്റിനു വേണ്ടി തപസ്സനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായി മാത്രമേ അവർ ശോഭിച്ചിട്ടുള്ളു. തന്നെയും തന്റെ കുടുംബത്തെയും വിട്ടുള്ള ചിന്തയുടെ ചക്രവാളം അവർക്ക് എന്നും അപരിചിതമാണ്.

ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് എന്തിന്റെയെങ്കിലും പേരിൽ ആവേശം കൊള്ളാനുള്ള പ്രചോദനം എവിടെ നിന്നും കിട്ടാനില്ല. രാഷ്ട്രീയകക്ഷികൾക്കും അന്നത്തെ ആദർശപരത ഇന്ന് നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഉപ്പിന് കാരമില്ലാതെ പോയാൽ ഉപ്പിലിട്ടതിന് അതുണ്ടാവുന്നതെങ്ങനെ? രാഷ്ട്രീയം എന്നത് അടുത്ത തിരഞ്ഞെടുപ്പിനുള്ള കരുനീക്കം എന്ന നിലയിലേയ്ക്ക് തരംതാണു പോയിട്ടുണ്ട്. എന്നാലും രാഷ്ട്രീയേതരമണ്ഡലത്തിൽ രാഷ്ട്രീയക്കാർക്കുള്ളതു പോലും ആദർശപരതയോ സേവനോത്സുകതയോ കാണാനില്ലെന്ന വസ്തുത നമുക്ക് വിസ്മരിച്ചു കൂടാ. ഗോഖലെയുടെ സർവ്വൻറ്സ് ഓഫ് ഇന്ത്യ സൊസൈറ്റി പോലുള്ള രാഷ്ട്രീയേതരസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ചൈതന്യം, രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളുടെ ആത്മാവ് നഷ്ടപ്പെടുന്നതിനും എത്രയോ മുമ്പു തന്നെ നിശ്ചലമായി കഴിഞ്ഞു. വിദ്യാർത്ഥിഹൃദയങ്ങളിലെ ശൂന്യത നികത്താൻ ഒരു കാലത്ത് കാര്യക്ഷമമായി പ്രവർത്തിച്ചു പോന്ന ഇത്തരം സ്ഥാപനങ്ങളും പിൻവാങ്ങിയതോടെ അവിടം വീണ്ടും ശൂന്യത സ്ഥലം പിടിച്ചു.

പക്ഷേ ശൂന്യതയെന്നത് പ്രകൃതിക്കു വിരുദ്ധമായ ഒരവസ്ഥാവിശേഷമാണ്. അവിടെ ചെകുത്താൻ തന്റെ പണിപ്പുര സ്ഥാപിക്കും. ഇന്ന് സുലഭമായ ലൈംഗികമാസികകൾക്കും പുസ്തകങ്ങൾക്കും ഏറ്റവും നല്ല സ്വകാര്യകമ്പോളങ്ങൾ കോളേജുകളാണ്. ഇന്ന് ഒരു ശരാശരി കോളേജുവിദ്യാർത്ഥിയുടെ സ്വകാര്യപഠനമുറിയിൽ ഭഗത്സിംഗിന്റെയോ മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെയോ ചിത്രം കാണില്ല. അർദ്ധനഗ്നയായ സിനിമാതാരമാണ്–അർദ്ധനഗ്നതയേയുള്ളുവെന്നു സാമാന്യമര്യാദയോർത്ത് പറയുകയാണ്–അവരുടെ ആരാധനാപാത്രം. വിയറ്റ്നാമിലെ നരനായാട്ട് അവരുടെ മനസ്സാക്ഷിയെ അലട്ടുന്ന ഒരു പ്രശ്നമേ അല്ലാതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ ജനങ്ങൾ വിഭവവും ദാരിദ്ര്യവും പങ്കിട്ട് ഒരു കുടുംബമായി ജീവിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചുവെന്ന് വിനോബാജിയുടെ മുമ്പിൽ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തുവെന്ന കാര്യം അവർക്ക് അറിയപ്പെടേണ്ട ഒരു വാർത്ത പോലുമായിത്തോന്നുന്നില്ല. പകരം, ലോകത്തിലെ വമ്പിച്ച ലിപ്സ്റ്റിക്ക്–ക്യൂട്ടക്സ് കമ്പനികൾ സ്വന്തം ഉല്പന്നങ്ങൾക്ക് പ്രചരണം നല്കുവാൻ നടത്തുന്ന 'സൗന്ദര്യമത്സര'മെന്ന പ്രചാരവേലയിൽ കുടുങ്ങി മത്സരിക്കുന്ന പെൺകുട്ടികളുടെ അവയവങ്ങളുടെ അളവുകൾ കൃത്യമായി ശേഖരിക്കുകയെന്നതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു അവരുടെ പ്രിയപ്പെട്ട 'ഹോബി'. രാഷ്ട്രീയകക്ഷികൾ വിട്ടേച്ചു പോന്ന പണിപ്പുരയിൽ കയറിക്കൂടിയ ചെകുത്താന്റെ ഉല്പന്നമാണിവ. ഫലമോ? ഈ യുവവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഇന്ന് തീവ്രമായ പ്രേമാനുഭൂതി പോലുമില്ല. അനുരാഗത്തിനും വേണം ആത്മാർപ്പണത്തിന്റെതായ ആദർശപരത. യൗവനത്തിന്റെ ആ സുന്ദരഭാവത്തെപ്പോലും ക്ഷുദ്രങ്ങളായ ലൈംഗികമാസികകളുടെ മൃഗീയപ്രേരണകളാണ് ഭരിക്കുന്നത്. കഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ള സ്ഥാനത്ത് ക്ഷുദ്രതരങ്ങളായ വർഗ്ഗീയജാതിചിന്തകൾ കയറി ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണപ്പെരുപ്പം ഉണ്ടാക്കിവച്ച മറ്റൊരു പ്രശ്നം പഠനസൗകര്യത്തിന്റെ കാര്യമാണ്. അവരുടെ എണ്ണപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ തോതിനൊത്ത് കോളേജുകളിൽ പഠനസൗകര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു കൊടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ക്ലാസ്സുമുറികളും കെട്ടിടങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും പലപ്പോഴും അപര്യാപ്തമാവും. വിദ്യാലയങ്ങൾ നടത്തുകയെന്നത് മഹത്തായ ഒരുദാരകൃത്യമായി കരുതിയിരുന്ന കാലമുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നാണെങ്കിൽ തികഞ്ഞ വ്യവസായതാല്പര്യങ്ങളാണ് സ്വകാര്യഉടമസ്ഥതയിലുള്ള മിക്ക കോളേജുകളെയും ഭരിക്കുന്നത്. ഇത്ര മൂലധനനിക്ഷേപത്തിന്ന് ഇന്ന തോതിൽ ലാഭം എന്ന മനോഭാവമാണ് ആ ഉടമസ്ഥതയ്ക്കു പിന്നിലുള്ളത്. വിദ്യാർത്ഥികളെ സംബന്ധിച്ചും ഇതേ മനോഭാവം നിലനില്ക്കുന്നു. ഇന്നിന്ന പരീക്ഷകൾ ഇന്നിന്ന ഉദ്യോഗത്തിനുതകുമെന്നും അതിന്ന് ഇത്രയിത്ര ശമ്പളം

കിട്ടുമെന്നുമാണ് അവരുടെ സമീപനത്തിന്റെ സാരാംശം. അറിവിന്റെ അന്വേഷണദാഹം അവരെ അധികമൊന്നും അസ്വസ്ഥരാക്കാറില്ല, എന്നു വരുമ്പോഴും, തങ്ങളുടെയും പരീക്ഷാവിജയത്തിന്റെയും ഇടയിൽ ചാടിവീഴുന്ന ഓരോന്നും തങ്ങളുടെ ഭാവിക്കു മുമ്പിൽ വഴിമുട്ടിച്ചു കിടക്കുന്ന വയ്യാവേലികളായി അവർ കാണുന്നു. പുതിയ വിഷയങ്ങൾ പഠിക്കേണ്ടി വരിക, പ്രയാസം തോന്നിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ പരീക്ഷയ്ക്കുണ്ടാവുക, പരീക്ഷയ്ക്കയയ്ക്കേണമെങ്കിൽ നിശ്ചിതഹാജർ സമ്പാദിച്ചിരിക്കണമെന്നു നിഷ്ക്കർഷിക്കുക—ഇത്തരം കാര്യങ്ങളൊക്കെ അറിവന്റെ നിത്യവികസ്വരമായ ചക്രവാളം കാണാനുള്ള ചവിട്ടുപടികളായി ഗണിക്കുന്നതിനു പകരം ഉദ്യോഗലബ്ധിയുടെ കവാടത്തിന്നു മുമ്പിൽ സ്വരൂപിച്ചു വച്ച വിഘ്നങ്ങളുടെ പാറക്കല്ലുകളായി അവർ കാണുന്നു. കാരണം, നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഉദ്യോഗലബ്ധിയുമായി അത്ര മാത്രം കെട്ടിത്തളച്ചിട്ടിരിക്കയാണ്. വിജ്ഞാനവുമായുള്ള ബന്ധമല്ല ആ സർട്ടിഫിക്കറുകൾ വിളംബരം ചെയ്യുന്നത്; ശമ്പളം നേടാനുള്ള ഉദ്യോഗത്തിന്റെ പാസ്പോർട്ടുമായിട്ടാണ് അതിനു ബന്ധം. ഈ നില മാറാത്ത കാലത്തോളം കലാശാലയും വിദ്യാർത്ഥികളും തമ്മിലുള്ള 'വർഗ്ഗസമരം' നിലനില്ക്കും.

മാത്രമല്ല, അനേകലക്ഷം വരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെ മുഴുക്കെ ഒരൊറ്റ മാനദണ്ഡം കൊണ്ടളക്കുന്ന ശിക്ഷണരീതിയും പരീക്ഷാസമ്പ്രദായവും ആ യുവാക്കളെ എത്ര മാത്രം അസ്വസ്ഥരും നിരുന്മേഷരുമാക്കിത്തീർക്കുന്നുവെന്ന് നാം ഓർക്കാറില്ല. സംഗീതത്തിലും ചിത്രമെഴുത്തിലും ജന്മവാസനയുള്ള യുവാക്കളെ കോളേജുകൾ ശ്രദ്ധിക്കാറേയില്ല. അവർ ചരിത്രത്തിലും ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിലും ഗദ്യശൈലിയിലും ആർജ്ജിച്ച സാമർത്ഥ്യം നോക്കിയാണ് നാം പരീക്ഷിച്ച് ജയാപജയം നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. അഭിരുചിയുടെ വൈവിദ്ധ്യത്തെപ്പറ്റി നോട്ടമേയില്ല; പകരം അവരുടെ ആത്മസത്തയെ കൃത്രിമമായ ഒരൊറ്റ ഉരുക്കുമൂശയിൽ കുത്തിയമർത്തി വാർത്തെടുക്കുകയാണ് ഇന്ന് സർവ്വകലാശാലകൾ. അതിൻ ഫലമായി അവരിലുണ്ടാവുന്ന മാനസികസംഘർഷവും അസ്വസ്ഥതയും കനൽപോലെ എരിഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുകയും എന്തിന്റെയെങ്കിലും പേരിൽ സന്ദർഭം വന്നാൽ കത്തിപ്പടരുന്ന രോഷമായി ആളിയുയരുകയും ചെയ്യും.

മടുപ്പ്, മടുപ്പ്—ഇതാണ് വിദ്യാർത്ഥികളെ സംബന്ധിച്ച് ഇന്ന് കോളേജിന്റെ അന്തരീക്ഷം. അവർ അവിടെ പുതിയ അറിവ് അന്വേഷിച്ച് വന്നതല്ല. സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞ ശേഷം മറ്റൊന്നും ചെയ്യാനില്ലാത്തതു കൊണ്ടും വല്ലതും ചെയ്യാൻ ഹൈസ്ക്കൂളിൽ നിന്ന് പഠിച്ചിട്ടില്ലാത്തതു കൊണ്ടും അവിടെ എത്തിപ്പെട്ടുവെന്നേയുള്ളു. ഉപയോഗപ്രദമെന്നു തോ

ന്നുന്ന ആദ്യത്തെ അവസരം കിട്ടിയാൽ പുറത്തു ചാടിപ്പോകാൻ തയ്യാറുള്ളവരാണ് അവർ. ഹൈസ്ക്കൂളിൽ അവർക്ക് ഒരു ഗുണം ഉണ്ടായിരുന്നു. ശ്രദ്ധിച്ചാൽ അധ്യാപകൻ പറയുന്ന കാര്യം കഷ്ടിച്ച് മനസ്സിലാകും. എന്നാൽ കോളേജിൽ എത്തുമ്പോഴേയ്ക്കും സ്ഥിതി മാറുന്നു. അവിടെ പഠിക്കുന്ന മാധ്യമം അവന് ഒട്ടും പിടിയുള്ളതല്ല. മാതൃഭാഷയിൽ നിന്ന് ഇംഗ്ലീഷിലേക്കുള്ള ഈ പരിവർത്തനം കുട്ടികളുടെ ആത്മവിശ്വാസം നിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചു കളയുന്നു. അതോടെ പഠിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ എന്തെങ്കിലും അഭിരുചി ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് കെട്ടുപോകുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിൽ പിന്നെ ക്ലാസ്സിൽ ഹാജരാവുകയെന്നത് അവന് ജയിൽശിക്ഷ പോലെയാണ്. ക്ലാസ്സുകളിൽ നിന്ന് പിൻവലിഞ്ഞ് പകരം ആരെക്കൊണ്ടെങ്കിലും അവൻ ഹാജർ പറയിക്കുന്നതിൽ നിഗൂഢമായ ഒരാഹ്ലാദം അനുഭവിച്ചു തുടങ്ങുന്നു. ആകപ്പാടെ അവന്റെ ഉന്മേഷദായകമായ യൗവനത്തിന് കോളേജിനുള്ളിൽ നിന്ന് ലഭിക്കാവുന്ന ഒരേയൊരു 'രസം' ഇത്തരം ഒളിച്ചുചാട്ടങ്ങളുടെ രസമാണ്. ഒരു ദിവസം കോളേജില്ലെന്ന് കേൾക്കുന്നത്, തടവുകാരന് തടവുശിക്ഷ ഇളവു ചെയ്തിരിക്കുന്നുവെന്ന് കേൾക്കുന്നതു പോലെ, ആഹ്ലാദകരമാണ്. അവന് പരീക്ഷയെയാണ് ആകെയൊന്ന് ശ്രദ്ധിക്കാനുള്ളത്. അതാണെങ്കിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ വർഷത്തിനു ശേഷം വരുന്നതും വന്നാൽ തന്നെ ഒരാഴ്ചക്കാലം മാത്രം നീണ്ടുനില്ക്കുന്നതുമായ ഒരത്യാഹിതമാണ്. അതിനു വേണ്ടി ഇന്നേ എന്തു ചെയ്യാനിരിക്കുന്നു. വരാനിടയുള്ള ചോദ്യങ്ങളും ഒരു 'എക്സാമിനർ' വാങ്ങി അപ്പോൾ മിനക്കെട്ടിരുന്ന് പഠിച്ചാൽ മതിയല്ലോ. ഇതാണ് ഒരു ശരാശരി വിദ്യാർത്ഥിയുടെ മാനസികനില. അതിനിടയിൽ എന്തിനെച്ചൊല്ലിയെങ്കിലും ഒരു പഠിപ്പുമുടക്കം തരമായാൽ അതൊരു പരമോത്സവദിവസമാണ് അവന്. പകരം ഓരോ ദിവസവും കോളേജുക്ലാസ്സിൽ അവന് ഓരോ പുതിയ കാര്യം ചെയ്യാനുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക. എങ്കിൽ ക്ലാസ്സു പേക്ഷിച്ചു പോകാൻ അവനിഷ്ടമുണ്ടാവില്ല. അതു പോലെ എന്തെങ്കിലും വന്നു ചേരുന്ന വാർഷികപരീക്ഷയ്ക്കു പകരം തന്റെ ഓരോ കാലത്തുമുള്ള പഠനം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നും അതിന്റെ ക്രമീകൃതമായ വളർച്ചയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അന്ത്യമായ ജയാപജയങ്ങളും നിർണ്ണയിക്കുന്നതെന്നും ഇരിക്കട്ടെ. എങ്കിൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ നില മാറും. ഇന്നത്തെ രീതിയിൽ റേഡിയോ സംഭാഷണം കേൾക്കുന്നതു പോലെ കേട്ടിരിക്കുകയേ വേണ്ടൂ എന്ന നില വിട്ട്, തനിക്കും സജീവമായ പങ്കാളിത്തമുണ്ടെന്നേ നിലയിലാണ് അധ്യയനമെങ്കിലോ, അപ്പോൾ അവന് കൂടുതൽ താല്പര്യം കാണും.

വിദ്യാർത്ഥികളെ സംബന്ധിക്കുന്ന സാമൂഹ്യവും വ്യക്തിഗതവുമായ ഈ അന്തരീക്ഷത്തെ ശരിക്ക് മനസ്സിലാക്കുമെ

ങ്കിൽ മാത്രമേ നമുക്ക് കലാശാലകളുടെ ചുറ്റിലും നടക്കുന്ന പൊട്ടിത്തെറികളുടെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് വിലയിരുത്താനാവുകയുള്ളു. എന്തു കാരണത്താൽ സമരമുണ്ടായി എന്നതിനേക്കാൾ, എന്തു കാരണത്താൽ സമരം ഈ രൂപം കൈക്കൊണ്ടു എന്നതാണ് പ്രധാനം. ഇന്ത്യയിൽ ഈയിടെ ഉണ്ടായ—ഇപ്പോഴും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന—വിദ്യാർത്ഥിസമരങ്ങൾക്ക് ഒരു കേന്ദ്രീകൃതനേതൃത്വമില്ലെന്നത് വ്യക്തമാണ്. സാർവ്വത്രികമായ ഒരാവശ്യവും അവർ പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടില്ല. എല്ലാ സമരങ്ങളും അതാതു പ്രദേശങ്ങളിലെ ചില ആവശ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് പൊട്ടിവിരിയുന്നു, അതാതു പ്രദേശത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾ തന്നെ നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്നു. കുറച്ചു കൂടി വിശകലനം ചെയ്താൽ വ്യക്തമായ നേതൃത്വമൊന്നും പ്രാദേശികമായിപ്പോലും അവർക്ക് കിട്ടിയിട്ടില്ല. എന്നാൽ സമരത്തിന്റെ രീതിക്കാണെങ്കിൽ ഒരു അഖിലേന്ത്യാസ്വഭാവമുണ്ട്. മൃഗീയശക്തിയുടെ അനിയന്ത്രിതമായ പ്രകടനമെന്നതാണ് ആ സ്വഭാവം. ഇതിൽ നിന്നുള്ള അനുമാനം, വിദ്യാർത്ഥിപ്രശ്നങ്ങളെ പഠിച്ച് പരിഹാരം കണ്ടെത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ പോലീസിനേക്കാളേറെ മനഃശ്ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരെ നമുക്ക് സഹായത്തിന് വിളിക്കേണ്ടി വരും എന്നതാണ്.

കോളേജുകളിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഇന്ന് കാര്യമായി ഒന്നും ചെയ്തു തീർക്കാനില്ല. അവർക്കായി രക്ഷിതാക്കന്മാർ എല്ലാം ചെയ്തു കൊള്ളും. അമേരിക്കയിൽ സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള ചെലവുകൾക്ക് വിദ്യാർത്ഥികൾ രക്ഷിതാക്കന്മാരെ ആശ്രയിക്കാറില്ല; സമ്പന്നരുടെ ഒരു വിശ്രമകാലവിനോദമെന്ന നിലയ്ക്ക് സർവ്വകലാശാലകളെ സമീപിക്കാൻ വിദ്യാർത്ഥികളെ അനുവദിക്കാറുമില്ല. സാമ്പത്തികമായി സുസ്ഥിതി മാത്രമല്ല, ധാരാളിത്വവുമുള്ള സമുദായമാണ് അമേരിക്കയിലുള്ളത്. എന്നാലും കലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള ചെലവ് ആ ചെറുപ്പക്കാർ തന്നെ അദ്ധ്വാനിച്ച് നേടണം. റഷ്യയിലും ചൈനയിലും സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം സൗജന്യമായി ഗവൺമെൻറ് നൽകുന്നു; എന്നു വച്ചാൽ, ജന്മികുടുംബങ്ങളിൽ ഭക്ഷണം നൽകുന്ന പോലെ, പോയിരുന്ന് ഊണു കഴിച്ച് പോരാമെന്ന് ഇതിനർത്ഥമില്ല. ആ യുവാക്കളെക്കൊണ്ട് ഗവൺമെൻറ് ജോലി ചെയ്യിക്കുമെന്നർത്ഥം. രക്ഷിതാക്കന്മാർക്കോ ഗവൺമെൻറിനോ സമ്പൽസ്ഥിതി അനുവദിക്കാത്തതു കൊണ്ടല്ല ഇങ്ങനെ ജോലി ചെയ്യിക്കുന്നത്; നേരെ മറിച്ച് യൗവനത്തിലേക്ക് കാലൂന്നുന്ന കുട്ടികളെ സ്വാശ്രയശീലം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ്, അവരിൽ കർത്തവ്യബോധം ജനിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ്. നമ്മുടെ ഉല്പാദനക്ഷമതയുള്ള എൻജിനീയറിങ്—കൃഷിവിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പോലും ഈയൊരു വീക്ഷണം വച്ചു നോക്കാൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ചുമതലപ്പെട്ടവർ

ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടേയില്ല. അമേരിക്കയിലും റഷ്യയിലും വ്യവസായ ശാലകളിൽ ജോലിക്കാർക്ക് ക്ഷാമമുള്ളതു കൊണ്ടാണ് വിദ്യാർത്ഥികളെക്കൊണ്ട് ജോലി ചെയ്യിക്കുന്നതെന്ന തെറ്റായ ധാരണ ചിലർക്കുണ്ട്. ആ കുറവു നികത്താൻ സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാർത്ഥികളെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്താതിരിക്കാനുള്ള കാര്യബോധമെങ്കിലും നാം അവർക്ക് വകവച്ചു കൊടുക്കണം. നേരെ മറിച്ച്, വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആന്തരമായ അച്ചടക്കവും കാര്യക്ഷമതയും പുസ്തകത്തെയും അതിനെ മുൻനിർത്തിയുള്ള പരീക്ഷയെയും ആശ്രയിച്ചു കൊണ്ട് സാധ്യമല്ലെന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. 'ഭക്ഷ്യപാചകവിധി' അരികിൽ മലർത്തി വച്ചു കൊണ്ട് ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്യാനാവില്ല; ഡ്രൈവിങ് മാസ്റ്റർ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഏടുകളും നോക്കി മോട്ടോർ ഓടിക്കുന്ന കാര്യവും നടപ്പുള്ളതല്ല. കൂട്ടു ചേർന്നുള്ള പ്രവർത്തനത്തിൽ അച്ചടക്കം പാലിക്കുന്നതിനുള്ള പരിശീലനവും പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ മാത്രമേ സ്വായത്തമാക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു.

വിദ്യാർത്ഥികളും യഥാർത്ഥമായ ചില വിഷമതകളും നേരിടുന്നുണ്ടാവും. മൂന്നു നാലായിരം കുട്ടികളും താമസിച്ചു പഠിക്കുന്ന ഒരു സർവ്വകലാശാലയ്ക്കുള്ളിൽ അത്തരം പ്രശ്നങ്ങളും ഉണ്ടാവുകയെന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. അവരെ ആപ്പീസുചിട്ടയ്ക്കനുസരിച്ച് സമീപിക്കുകയും അധികാരം ആരിൽ നിക്ഷിപ്തമാണോ അയാളുടെ ദയാദാക്ഷിണ്യങ്ങൾക്ക് വിട്ടുകൊടുക്കുകയുമെന്നത് ശരിയായ രീതിയല്ല. നീതി ലഭിക്കുകയല്ല, നീതി ലഭിക്കുന്നുവെന്ന് ബോധ്യം വരികയാണ് പ്രധാനം എന്ന് കോടതികളുടെ നീതിന്യായപരിപാലനതത്വത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു ചൊല്ലുണ്ട്. ഈ ചൊല്ല് കോടതിക്കു മാത്രമല്ല, ജനാധിപത്യയുഗത്തിൽ എല്ലാറ്റിനും ബാധകമാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ യൂണിയൻ പ്രവർത്തനങ്ങളും സാർത്ഥകമാകേണമെങ്കിൽ തീരുമാനങ്ങളും എടുക്കാനും ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കാനും തെറ്റായ തീരുമാനങ്ങളുടെ ഭവിഷ്യത്തുകളും അനുഭവിക്കാനും അവരെ അനുവദിക്കുക തന്നെ വേണം. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുണ്ടാവുന്ന വൈഷമ്യങ്ങളെയും ആവലാതികളെയും കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ നിയമാനുസൃതമായ ഒരു മാർഗ്ഗം ആവശ്യമാണ്. അവർ അബദ്ധങ്ങളും ചെയ്യുമായിരിക്കും. അതു പേടിച്ച് അവരെ ചുമതലകളും ഏല്പിക്കാതിരിക്കുന്നത് നീന്തൽ പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞേ വെള്ളത്തിൽ ഇറങ്ങാൻ സമ്മതിക്കൂ എന്നു ശഠിക്കുന്നതു പോലെയാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മൗലികാവകാശത്തിൽ, തെറ്റു വരുത്താനുള്ള അവകാശവും അലിഖിതാക്ഷരത്തിൽ കുറിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കുക. എന്നും സംരക്ഷിതഭാവം പൂണ്ട് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്, നമ്മുടെ ഉദ്ദേശ്യം എത്ര ഉത്കൃഷ്ടവും മാർഗ്ഗം എത്ര കുറ്റമറ്റതാണെങ്കിലും, വിപരീതമായ ഫലമേ ഉണ്ടാക്കൂ. അധികൃതന്മാർക്ക് സൂക്ഷ്മമായി മേൽനോട്ടം

വഹിക്കാം. അല്ലാതെ ആ യുവതലമുറയെ നിഷേധിച്ചു കൊണ്ട് കാര്യം നടത്താനാവില്ല.

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ടുകൾ ലഭിക്കുന്നത് ഇത് ആദ്യമായിട്ടല്ല. 1953–ൽ അന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയായിരുന്ന മൗലാനാ അബ്ദുൾ കലാം ആസാദ് ഈ പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ച് പരിഗണിക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ അസ്വസ്ഥതകൾ തത്ക്കാലം കെട്ടടങ്ങുകയും പരിഗണന അതോടെ പര്യവസാനിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് 1960–ൽ ഖഡക്വാസലിൽ ചേർന്ന വൈസ് ചാൻസിലർമാരുടെ യോഗം വീണ്ടും ഇക്കാര്യം പരിഗണിച്ചു. കാരണം, തൊട്ടു മുമ്പ് ഇതേ വൈഷമ്യങ്ങൾ അവർക്ക് നേരിടേണ്ടി വന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ആ കമ്മറ്റിയുടെ ശുപാർശകളും വിസ്മരിക്കപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. 1964–ൽ വിദ്യാർത്ഥിസമരങ്ങൾ കുറെക്കൂടി രൂക്ഷമായപ്പോൾ സർവ്വകലാശാലാ ഗ്രാൻറ്സ് കമ്മിഷൻ ഇതിനെക്കുറിച്ച് വിപുലമായ അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തുകയും പരിഹാരങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ഓരോ സന്ദർഭത്തിലും ഒന്നാന്തരം രേഖകൾ എന്ന നിലയ്ക്ക് ചില റിപ്പോർട്ടുകൾ എഴുതിയുണ്ടാക്കപ്പെട്ടു. അതോടെ ആ കാര്യം വിസ്മരിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്തു ചെയ്യണമെന്ന കാര്യത്തിൽ ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്താൻ സാധിക്കായ്കയാവാം ഈ നിർത്തിവയ്ക്കലിന് കാരണം. അതല്ലെങ്കിൽ പഴയ ബ്യൂറോക്രസിയുടെ ചാൽ വിട്ടു സഞ്ചരിക്കാനുള്ള വിമുഖതയാവാം. അധികാരം മറ്റുള്ളവരുമായി പങ്കിടുന്നതിനുള്ള അസന്നദ്ധതയാവണം ഇതിനൊക്കെ ആധാരമായി നിലയ്ക്കുന്നതെന്ന് ഊഹിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. അതല്ലെങ്കിൽ പൊരുപ്പിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത വിധം കുറ്റകരമായ അനാസ്ഥ കൊണ്ടാവാം. പക്ഷേ ഈ അശ്രദ്ധയും സ്ഥാപിതതാല്പര്യവും എത്രനാൾ വച്ചു പൊറുപ്പിക്കപ്പെടും?

നമ്മുടെ രാജ്യം അതിവേഗം കുതിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അനാഥത്വത്തിലേയ്ക്കാണ്. ഈ കുതിയുടെ അച്ചുകോലായിത്തീർന്നിരിക്കയാണ്, നിർഭാഗ്യവശാൽ, നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം. പുറത്തുള്ള എല്ലാറ്റിനെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ, പുറത്തുള്ള പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ നയിക്കുക അതിനിന്നു സാധ്യമല്ല. അത്ര മാത്രം നിക്ഷിപ്തതാല്പര്യങ്ങളുടെ കുത്തകയായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ് അവ. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിലും പ്രവർത്തനരീതിയിലും പുതിയൊരാദർശപരത നല്കാൻ അതിനു സാധിച്ചാൽ രാജ്യത്തിന് ഒരു നല്ല നാളെയുണ്ട്. അല്ലെങ്കിലോ?

പുതിയ ലോകം പുതിയ പൗരൻ

ശങ്കരമേനോൻ മാധവനെ വിളിച്ചു കുലശലായി ഗുണദോഷിച്ചു.

''വയസ്സുകാലത്ത് കാരണവരോട് എന്തെല്ലാം അധിക്ഷേപമായ വാക്കുകളാണ് നീ പറഞ്ഞത്?''

മാധവൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

''ഒരു കാര്യം പറയുമ്പോഴും ഞാൻ അന്യായമായി ആരെയും ഭയപ്പെട്ടു പറയാതിരിക്കില്ല''.

''അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഷിച്ചിൽ ഉണ്ടായാൽ പലേ ദുർഘടങ്ങളും ഉണ്ടായെന്നു വരും. വേഗം പോയി കാൽക്കൽ വീഴ്''.

''ന്യായമായ വാക്കുകളും പറഞ്ഞാൽ എന്തിന്നു മുഷിയുന്നു! അദ്ദേഹത്തിന്റെ ന്യായമല്ലാത്ത മുഷിച്ചിലിൽ എനിക്കു ഭയമില്ല''.

''ഛീ! ഗുരുത്വക്കേട് പറയൊല്ല''.

''എന്തു ഗുരുത്വക്കേട്? എനിക്ക് ആ വാക്കിന്റെ അർത്ഥം തന്നെ അറിഞ്ഞു കൂടാ''.

ചിരഞ്ജീവിയായ ചന്ദുമേനോന്റെ മാനസപുത്രിയും നിത്യവധുവുമായ 'ഇന്ദുലേഖ'യുമായി വീണ്ടുമല്പം സൈരസല്ലാപത്തിന്നു ശ്രമിച്ചപ്പോഴും ആ ക്രാന്തദർശി ആദ്യത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽത്തന്നെ കുറിച്ചിട്ടതായിക്കണ്ടേ ''ഗുരുത്വക്കേട്'' ആണ് മേലുദ്ധരിച്ചത്. പഞ്ചുമേനോനും മാധവനും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷം രണ്ടു തലമുറകളും തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടമാണ്. പാവം, ആ കാരണവർ ശകാരിച്ചു നോക്കി, നിസ്സഹകരിച്ചു നോക്കി, ശപിച്ചു നോക്കി. എന്നിട്ടും ''ന്യായമല്ലാത്ത മുഷിച്ചിലിൽ എനിക്ക് ഭയമില്ല!'' എന്ന മുദ്രാവാക്യവുമായി പുതിയ തലമുറ മുന്നോട്ടു പോയി. ആചാരങ്ങളുടെ മുഖത്ത് ആഞ്ഞടി

ച്ചു കൊണ്ട് ''ഗുരുത്വക്കേട് എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം തന്നെ എനിക്കറിയില്ല'' എന്ന് നാലു ദിക്കും ഞെട്ടുമാറ് ആ യുവതല മുറ ഗർജ്ജിച്ചു. ചന്തുമേനോന്റെ ഉൾക്കാഴ്ചയ്ക്കു സ്തുതി. അദ്ദേഹം വിജയത്തിന്റെ പതാക നല്കിയത് പഴയ ലോകത്തിന്റെ ശ്മശാനം കാത്തു നില്ക്കുന്ന പഞ്ചുമേനോന്റെ കൈയിലല്ല. പുതിയ ലോകത്തിന്റെ ശംഖവാദകനായ മാധവന്റെ കൈയിലാണ്.

ഏതു തലമുറയിലുമെന്നതു പോലെ ഈ തലമുറയിലും യുവജനങ്ങൾ അസ്വസ്ഥരാണ്. മുൻ തലമുറയെ അപേക്ഷിച്ച് സംഘടിതരൂപവും പ്രചരണസാമഗ്രികളും സംഘർഷകാരണങ്ങളും ഏറുമെന്നതു കൊണ്ട് ഇക്കാലത്തെ അസ്വസ്ഥത കുറെക്കൂടി രൂക്ഷവും പ്രകടവുമായ രൂപം കൈക്കൊള്ളുന്നുവെന്നു മാത്രമേയുള്ളു. ജീവിതത്തിന്റെ ചലനത്തിന്നു ഗതിവേഗം കൂടുമെന്നതു കൊണ്ട് ഇന്നത്തെ പിതാവും പുത്രനും തമ്മിൽ, മാധവന്റെ കാലത്തെ അമ്മാവനും അനന്തരവനും തമ്മിലുള്ളതിലേറെ അന്തരവുമുണ്ട്. ഇതു മായ്ച്ചുകളയുക സാദ്ധ്യമല്ല. ആകെ ചെയ്യാവുന്നത്, ഈ അന്തരത്തിലടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങളും പശ്ചാത്തലങ്ങളും മനസ്സിലാക്കി, പരിവർത്തനങ്ങൾ ആവുന്നത്ര സുകരമാക്കിത്തീർക്കുക മാത്രമാണ്. ഉഗ്രശാസനനായ പഞ്ചുമേനോൻ തോറമ്പിയേടത്ത് നിസ്സാരജീവികളായ നമ്മളുണ്ടോ നേടിയെടുക്കാൻ പോകുന്നു!

ഇന്നത്തെ യുവജനങ്ങളുടെ സങ്കേതമായ കലാശാലകൾ അവർക്കു തന്നെ ഭൂഷണമല്ല, മുതിർന്നവരുടെ കാര്യം പറയേണ്ടതുമില്ല. അതെക്കുറിച്ച് അധികൃതരും അനധികൃതരുമായ ഒട്ടേറെ കേന്ദ്രങ്ങൾ ആശങ്കകൾ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേന്ദ്രത്തിൽ അബ്ദുൾ കലാം ആസാദ് വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയായിരുന്ന കാലത്ത് വിദ്യാർത്ഥിസമരങ്ങളെക്കുറിച്ചു റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യാൻ 1953-ൽ ഒരു പഠനസംഘത്തെ നിയമിച്ചിരുന്നു. സംഘം രൂപം കൊണ്ടിട്ടും സമരം നിലച്ചില്ല. 1960-ൽ ഖഡക്വാസലിലെ സുഖവാസകേന്ദ്രത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെ വൈസ് ചാൻസിലർമാർ സമ്മേളിച്ച് ഇതേ പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ച് മറെറാരു റിപ്പോർട്ടുണ്ടാക്കി. സമരങ്ങൾ ഒന്നു കൂടി പിരി മുറുകി. 1964-ൽ സർവ്വകലാശാലാ ഗ്രാൻറ്സ് കമ്മിഷൻ മൂന്നാമതൊരു പഠനറിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കി. കുട്ടികളുടെ കല്ലേറിന് ഒന്നു കൂടി ശക്തി കൂടിയെന്നാണ് പത്രറിപ്പോർട്ട്. തുടർന്ന് ഇന്ത്യയിലെ പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ ജനറൽമാരുടെ അഖിലേന്ത്യാ സെമിനാർ നടന്നു. അതിന്റെ റിപ്പോർട്ടുകൾക്കു മാത്രമാണ് ഗവൺമെൻറുതലത്തിൽ കാര്യമായ പരിഗണന ലഭിച്ചതെന്ന് പത്രവാർത്തകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളും പോലീസും തമ്മിൽ കരിങ്കൽച്ചില്ലുകളും ബുള്ളറുകളും നിർലോഭമായി കൈമാറുകയെന്ന 'വിനോദം' ഇപ്പോഴും തുടരുകയാണ്. ഈ പ്രശ്നം ഇനിയൊരു

അഖിലേന്ത്യാ സെമിനാറിനു് പാകത്തിൽ സജീവമായിത്തന്നെ നിലനില്ക്കുന്നു.

ഈ വിദ്യാർത്ഥികളെ ഒന്നു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കൂ. ആരുടെ മുഖഛായയാണു് അവർക്കു്? അവർ ശൂന്യതയിൽ നിന്നു് പൊട്ടിവീണ പ്രത്യേകവർഗ്ഗമാണെന്ന ധാരണ ആദ്യമേ നാം തിരുത്തണം. ശിശു മുതൽ വൃദ്ധൻ വരെയുള്ളവർ അടങ്ങിയ സമുദായമെന്ന ഏകസത്തയുടെ നടുമുറിയാണു് ഈ യുവാക്കൾ. ഒരു വ്യക്തിയുടെ മാനസികഘടനയുടെ മൗലികഭാവങ്ങൾ ആറേഴു വയസ്സിനു മുമ്പു് ഉറച്ചു കഴിയുമെന്നു[1] തത്കാര്യവിചക്ഷണന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ സർവ്വകലാശാലകളുടെ ഇന്നത്തെ അന്തരീക്ഷം വിലയിരുത്തുന്നതിൽ സുപ്രധാനമായ ഒരു ഘടകമാണിത്. ഇതാണു് വസ്തുതയെങ്കിൽ ശൈശവത്തിൽ ലഭിച്ച ശിക്ഷണമനുസരിച്ചു് ആരൂഢയൗവ്വനരായ വിദ്യാർത്ഥികൾ സാഹചര്യങ്ങളുടെ നേരെ പ്രതികരിക്കുന്നുവെന്നേ പറഞ്ഞു കൂടൂ. മനുഷ്യന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ സാദ്ധ്യതകളെ ഇവിടെ നിഷേധിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷം പേരെ സംബന്ധിച്ചും ഈ ഇച്ഛാശക്തി സുപ്തമായി കിടക്കുന്നു. ശിശുക്കളുടെ ചില തരം രോഗങ്ങൾക്കു് അവരെ മുലപ്പാലൂട്ടുന്ന അമ്മമാർക്കാണു് മരുന്നു കൊടുക്കാറുള്ളത്. അസ്വസ്ഥമായ കലാലയത്തിന്റെ രോഗശാന്തിയ്ക്കുള്ള കയ്പുകഷായം അധികവും മോന്തി കുടിക്കേണ്ടതു് മുതിർന്നവരാണു്. ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥിസമരങ്ങളാകുന്ന മുഖക്കണ്ണാടിയിൽ പ്രതിഫലിച്ചു കാണുന്നതു് മുതിർന്നവരുടെ ചെയ്തികളാണു്. സ്വന്തമായ ഒരൊറ്റ സമരമാർഗ്ഗവും അവരായിട്ടു് ആവിഷ്ക്കരിച്ചിട്ടില്ല.

ഇന്ത്യയിൽ മാത്രമല്ല ലോകമെങ്ങുമുള്ള യുവതലമുറ മുതിർന്നവരുമായി പിണങ്ങി നിൽക്കയാണു്. അമേരിക്കയിലും യൂറോപ്പിലും ആഫ്രിക്കയിലും ഏഷ്യയിലും നിലവിലുള്ള സമൂഹനീതികളെ യുവതലമുറ വെല്ലുവിളിക്കുന്നു. ഓരോ രാജ്യത്തിലെയും മുദ്രാവാക്യത്തിന്നു വ്യത്യാസമുണ്ടാവാം. പക്ഷേ, അവയ്ക്കു് സമാന്തരമായ ഒറ്റ 'പേറേൺ' ഉണ്ടു്. ചാറ്റർലി പ്രഭുവിയുടെയും (ഡി. എച്ചു്. ലോറൻസിന്റെ കഥാപാത്രം) കിങ്സെ റിപ്പോർട്ടിന്റെയും നാടായ ഇംഗ്ലണ്ടിലും അമേരിക്കയിലും അവർ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്, പുറത്തുള്ള സമുദായം അനുവദിക്കുന്ന ലൈംഗികസ്വാതന്ത്ര്യം കലാശാലകൾക്കുള്ളിലും അനുവദിക്കേണമെന്നാണു്. ഡിഗോളിന്റെ ഫ്രാൻസിൽ ഭരണാധികാരത്തിലുള്ള പങ്കാളിത്തമാണു് യുവാക്കൾക്കു് ആവശ്യം. ഈജിപ്റ്റിലും ഇൻഡോനേഷ്യയിലും ജപ്പാനിലും തീവ്രമായ ദേശീയബോധമാണു് അവരെ എടുത്തമ്മാനമാടുന്നത്. അവരുടെ മുദ്രാവാക്യങ്ങൾക്കു് അതതു രാജ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം

---

1. Bertrand Russell, Education and the Good Life.

വ്യക്തതയുണ്ട്. യുവാക്കൾക്ക് എന്താണാവശ്യം എന്നതു മാത്ര മല്ല, പിതാക്കൾ എവിടെ നില്ക്കുന്നുവെന്നും അതു വിളിച്ചോ തുന്നു. അവരാവശ്യപ്പെടുന്നത് കൊടുത്തു കഴിഞ്ഞാൽ പുതിയ തലമുറ സംതൃപ്തമാവുമോ എന്നത് മറെറാരു പ്രശ്നമാണ്.

ഈ കാഴ്ചപ്പാട് വച്ചു കൊണ്ട് ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു തിരി ഞ്ഞു നോക്കൂ! തമോമയമായ ചിത്രമാണ് മുന്നിൽ കാണുക. നമ്മുടെ യുവതലമുറയ്ക്ക് അതിന്റെ മനസ്സറിയില്ല. ഇവിടെ വിദ്യാർത്ഥിസമരങ്ങൾക്ക് ആദർശപരമായ പശ്ചാത്തലമില്ല. അതു കൊണ്ടു തന്നെ ഒരു പൊതുനേതൃത്വവുമില്ല. ഒരു പൊതു പരിപാടിയും പൊതുമുദ്രാവാക്യവുമില്ല. ഹിന്ദിക്ക് അനുകൂ ലവും പ്രതികൂലവുമായി തീവ്രശക്തിയോടെ വിദ്യാർത്ഥി കൾ സമരം ചെയ്യും. പരീക്ഷയുടെ ചോദ്യക്കടലാസ്സിൽ 'പരിച യ'മില്ലാത്ത ചോദ്യം കണ്ടാൽ സമരമായി. കോപ്പിയടിക്കാനുള്ള 'മൗലികാവകാശം' നിഷേധിച്ചാൽ സമരമായി. ഹോസ്റലിൽ കിട്ടിയ ഊണിന്ന് പപ്പടത്തിന്റെ എണ്ണം കുറഞ്ഞാൽ സമരമായി. ചെരുപ്പുകുത്തി പത്തു പൈസ കൂടുതൽ വാങ്ങിച്ചാൽ നഗരം കത്തിക്കുന്ന 'ഉഗ്രസമര'മായി. ഈ 'സമരരംഗ'ങ്ങൾ നോക്കി നില്ക്കുമ്പോൾ തിളച്ചു മറിയുന്ന യുവചേതന കുപ്പയിൽ തൂത്തുകളഞ്ഞല്ലോ എന്ന ദുഃഖമാണ് ഈ ലേഖകനെപ്പോലുള്ള വർക്ക് തോന്നുന്നത്. സമരമുണ്ടായി എന്നതിലല്ല, കഴിഞ്ഞ രണ്ടു ദശാബ്ദത്തിനിടയിൽ അടിസ്ഥാനപരമായ സാമൂഹ്യ പ്രശ്നത്തെച്ചൊല്ലി സമരങ്ങൾ ഉണ്ടായില്ല എന്നതാണ് ഇന്ത്യ യിലെ യുവത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച വിഷാദമയമായ കാര്യം.

സൂക്ഷ്മത്തിലോളം തിരക്കി നോക്കിയാൽ ഇവിടെയും മു തിർന്ന തലമുറയാണ് പ്രതിക്കൂട്ടിലുള്ളതെന്ന് കാണാം. ഇംഗ്ല ണ്ടിലും ഫ്രാൻസിലും ജപ്പാനിലും മുതിർന്ന തലമുറയ്ക്ക് തന്റെതായ മുഖമായയുണ്ട്. അപ്പോൾ ഇളംതലമുറ ആ വ്യ ക്തിത്വത്തിനെതിരേ പ്രതികരിക്കുന്നു, കരിങ്കൽച്ചുമരിലടിച്ച കാൽപ്പന്തു പോലെ. ഇന്ത്യയിൽ മുതിർന്നവർക്ക് വ്യക്തിത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ലക്ഷ്യബോധം പോയിപ്പോയിരിക്കുന്നു. അവിടെ യുവാക്കളുടെ പ്രതികരണത്തിനും., ചെളിയിൽ ചെന്നു വീണ പന്തു പോലെ, ഗതിബോധമില്ലാതായിത്തീർന്നിരിക്കുക യാണ്. പലപ്പോഴും ആ ചെളിവെള്ളത്തിൽ താണുപോകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇന്ത്യൻ സിവിൽ സർവ്വീസിൽ നിന്ന് പെൻഷൻ പറ്റി പിരിഞ്ഞ ഒരു ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ തന്റെ ആത്മകഥയുടെ ഒരേട് പകർത്തിക്കാണിച്ചു കൊണ്ട് സമരകുതുകികളായ വി ദ്യാർത്ഥികളെ ആ ഉദ്യമത്തിൽ നിന്നു പിന്തിരിയാൻ ഉപദേശി ക്കുകയുണ്ടായി. ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം തിളച്ചു മറിഞ്ഞി രുന്ന കാലത്ത് ഗാന്ധിജിയുടെ ആഹ്വാനത്തിൽ മതിമയങ്ങി പഠനമുപേക്ഷിച്ചു പുറത്തിറങ്ങിയ തന്റെ സഹപാഠിക്ക് അനു

ഭവിക്കേണ്ടി വന്ന ജീവിതക്ലേശങ്ങളും ആ ആഹ്വാനത്തെ വിഗണിച്ചതിൽ തനിക്കുണ്ടായ നേട്ടങ്ങളും അദ്ദേഹം വിദഗ്ധമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. വിദേശഭരണത്തിനു കീഴിലും സ്വാതന്ത്ര്യഭരണത്തിനു കീഴിലും രാജ്യത്തെ ഒരേ വിധത്തിൽ സേവിക്കാൻ സാധിച്ച തന്റെ ജീവിതദർശനമാണ് യുവതലമുറയ്ക്ക് മാതൃകയെന്ന് അദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ മുതിർന്ന മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ഉദ്ബുദ്ധരും ബുദ്ധിമാന്മാരുമായവരുടെ ചിന്താഗതിയെ ആ ഉപദേശം സത്യസന്ധമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ നേതാക്കൾ 'വിശിഷ്ടാതിഥി'കൾ എന്ന നിലയ്ക്ക് അപൂർവ്വം ചിലപ്പോൾ കോളേജുകളിൽ എത്തിപ്പെടാറുണ്ട്. അവർ നല്കാറുള്ള ഉദ്ബോധനവും ഇതേ ഈണത്തിലുള്ളതാണ്. ''നിങ്ങൾക്കു പ്രസിഡൻറാവാൻ, പ്രധാനമന്ത്രിയാവാൻ, കളക്ടറാവാൻ, താസിൽദാരാവാൻ, റവന്യൂ ഇൻസ്പെക്ടറാവാൻ–ഇതാ സ്വാതന്ത്ര്യഭാരതം കവാടം തുറന്നു തന്നിരിക്കുന്നു. ഇതിലെ, ഇതിലെ, ഇതിലെ.'' സിവിൽ സർവ്വീസിന്റെ ദന്തഗോപുരമണ്ഡലം വിട്ട് ശരാശരി മനുഷ്യന്റെ മണ്ഡലത്തിലേക്കു വന്നാൽ ഈ ജീവിതദർശനത്തിനർത്ഥം, സ്വാതന്ത്ര്യസ്നേഹം, ത്യാഗം, സേവനം എന്നെല്ലാമുള്ളത് കേവലം മിഥ്യകളും തന്റെ ഭൗതികമായ ഉയർച്ച മാത്രം സത്യവും ആണെന്നത്രേ. അതായത്, കള്ളുകടയിൽ പിക്കറിങ്ങിന്നു വെയിലു കൊള്ളുന്ന നേരം കൊണ്ട് നാല് കള്ളുഷാപ്പ് കരാറെടുക്കൂ എന്നർത്ഥം. തന്റെ ലാഭം രാജ്യത്തിന്റെ ലാഭമായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല എന്നും രാജ്യത്തിന്നു ലാഭകരമാവാൻ വേണ്ടി തനിക്ക് നഷ്ടം സഹിക്കേണ്ടി വന്നേക്കാമെന്നും ഉപദേശിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നില്ല. ഗാന്ധിജി ഒരു പരാജയവും ഡാൽമിയ ഒരു വിജയവുമാണെന്ന് താല്പര്യം. മഹാത്മജീ, താങ്കളീ നാട്ടിൽ പെറ്റുവളർന്നത് വെറുതെ!

എനിക്കു ശേഷം പ്രളയം എന്നത്, ലക്ഷ്യബോധം നശിച്ച ഒരു ജനതയുടെ തത്വശാസ്ത്രമാണ്.

മുതിർന്നവരുടെ ഈ ആദർശച്യുതിക്ക് കർമ്മോൽസുകമായ യുവതലമുറ ചമയ്ക്കുന്ന ഭാഷ്യമാണ് കല്പോറും തീവയ്പ്പും. ആ ഭാഷ്യം എന്തു കൊണ്ട് ഇങ്ങനെ നശീകരണാത്മകമായി എന്നറിയുന്നതിന് അവരുടെ മനസ്സിലേക്കു തന്നെ ഒന്ന് എത്തിനോക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു പരപ്പു വർദ്ധിച്ചതോടെ കോളേജുകളുടെയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും എണ്ണവും കണക്കറ്റു വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസം സമുദായത്തിന്റെ മേൽത്തട്ടിൽ നിന്ന് കീഴോട്ടിറങ്ങി വരികയാണ്. താഴോട്ടു വരുന്തോറും അതിന് പരപ്പ് കൂടിക്കൂടി വന്നിരിക്കുന്നു. സമുദായത്തിൽ ഇന്നലെ വരെ മാന്യതയുടെതായ എല്ലാം നിഷേധിക്കപ്പെട്ട വിഭാഗത്തിൽ ഇന്ന് പുത്തൻ ബിരുദധാരികൾ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയിരി

ക്കുന്നു. ഇന്ന് കോളേജിൽ കടന്ന് ഒരു പിടി വിദ്യാർത്ഥികളെ എടുത്ത് പശ്ചാത്തലം പരിശോധിച്ചാൽ അവരുടെ കുടുംബങ്ങളിൽ തലമുറകളോളം പിന്നോട്ടു നോക്കിയാലും അക്ഷരാഭ്യാസം ലഭിച്ച ഒരൊറ്റ പ്രപിതാമഹനെപ്പോലും കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞെന്ന് വരില്ല. സാമ്പത്തികമായി ചൂഷിതവും സാംസ്കാരികമായി അന്ധകാരമയവും സാമൂഹ്യമായി അധഃസ്ഥിതവുമായ ആ കുടുംബങ്ങളിൽ നിന്ന് വരുന്നവർക്ക് ലഭിച്ച പാരമ്പര്യപൈതൃകം അത്യന്തം സങ്കീർണ്ണമായ മാനസികഘടനയായിരിക്കും. ശൈശവത്തിന്റെ ചുറ്റുപാടുകൾ അടിച്ചേല്പിച്ച അധമത്വബോധം (Inferiority complex) അവരുടെ എല്ലാ ചലനങ്ങളിലും നിഴൽ വീശിയിരിക്കും. അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങൾ ഉമിത്തീ പോലെ നീറിയെരിയുന്ന പ്രതികാരവാഞ്ഛ കത്തിച്ചു വച്ചിരിക്കും. ശൈശവകാലമാണെങ്കിൽ ശിക്ഷണരഹിതവും അവ്യവസ്ഥിതവുമായി കടന്നുപോന്നിരിക്കും. ഇന്ന് കലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം തേടിയെത്തുന്ന നവാഗതരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ഇവരാണ്. കോളേജിന്റെ പെരുമാറ്റത്തെയാകെ നിർണ്ണായകമാം വിധം ഇവർ സ്വാധീനിക്കുന്നു.

രണ്ടു ദശാബ്ദക്കാലം മുമ്പു വരെ ഇതായിരുന്നില്ല സ്ഥിതി. പരമ്പരാഗതമായി സമ്പത്തും വിദ്യയും സാമൂഹ്യനേതൃത്വവും പുലർത്തിപ്പോന്ന സമ്പന്നകുടുംബങ്ങളിലെ കുമാരൻമാരുടെ ക്രീഡാരംഗമായിരുന്നു അന്നത്തെ സർവ്വകലാശാലകൾ. പട്ടുനെയ്ത തറിയിൽ കമ്പിളി നെയ്യുകയാണ് ഇന്നു ചെയ്യുന്നത്. ഈ രണ്ടു വർഗ്ഗത്തിന്റെയും പെരുമാറ്റങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ മൗലികമായ അന്തരമുണ്ടാവാതെ വയ്യ. ഇത് രാജ്യത്തിന്റെ വിനാശത്തെയോ വികാസത്തെയോ കാണിക്കുന്നത്? അത് നിങ്ങളുടെ വീക്ഷണഗതിക്കനുസരിച്ചിരിക്കും. ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളെ രണ്ടു ദശാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പ് അതേ കലാലയത്തിൽ പഠിച്ചിരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുമായിട്ടാണ് താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതെങ്കിൽ എന്തു കൊണ്ടും അധഃപതനം തന്നെ. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളെ അവരുടെ തന്നെ പിതാക്കളുമായിട്ടാണ് താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതെങ്കിൽ നാം മറ്റൊരു ചിത്രം കാണും. പിതാവിന്റെ കണ്ണിലെ നിസ്സഹായതയും അടിമബോധവും ആശ്രിതത്വവും പുത്രന്റെ കണ്ണിലെ ഗർവും നിറഞ്ഞ സ്വാതന്ത്ര്യബോധവും കൂസലില്ലായ്മയും ഒന്നു തുലനം ചെയ്തു നോക്കൂ. അവൻ എറിഞ്ഞുടച്ചിട്ട ബസ്സുകളുടെയും സർക്കാരാഫീസുകളുടെയും പൊട്ടിച്ചിതറിയ ചില്ലുകളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു തന്നെ ഞാൻ പറയുക, നാം ഒരടി മുന്നോട്ടു വച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നാണ്. അടിമയായ അച്ഛന്റെ മുഖമാണ് ധിക്കാരിയായ മകന്റെ മുഖത്തേക്കാൾ സുന്ദരമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു തരം കാഴ്ചപ്പാടുണ്ട്. എന്റെ നിഗമനം അവരെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതല്ല.

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ 'തര'ത്തിൽ വന്ന മാറ്റത്തിനൊത്ത് അദ്ധ്യാപകലോകത്തും മാറ്റം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവിടെയും എണ്ണപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ ഗുണോൽക്കർഷം കലങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്നു. ഗോഖലെയും ഭാരതസേവാസംഘവും (Servants of India Society) ഇന്ന് അദ്ധ്യാപകലോകത്തിന്ന് വെറും പേരുകളിൽ കവിഞ്ഞ് ഒന്നുമല്ല. ഇന്നത്തെ 'ആചാര്യന്മാർ' വെറും ഉദ്യോഗാർത്ഥികൾ മാത്രമാണ്. കുട്ടികളുടെ ബുദ്ധിപരമായ പ്രശ്നങ്ങളുമായി ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ ഇടപഴകുവാൻ കഴിവുള്ളവർ അവരിൽ വളരെ കുറച്ചു മാത്രമേ ഉള്ളു. ബുദ്ധിപരമായ കഴിവിൽ മാത്രമല്ല ജീവിതശുദ്ധിയിലും ഇതു ബാധകമാണ്. പലരും കൈക്കൂലി കൊടുത്ത് ഉദ്യോഗം വാങ്ങിച്ചു സേവയും ഉപജാപവും കൊണ്ട് ഉന്നതസ്ഥാനങ്ങളിലെത്തി. കുട്ടികൾക്ക് അപരിചിതമായ ഒരു ഭാഷയുടെ ജീർണ്ണിച്ച ശൈലിയിലല്ലാതെ അധുനാതനമായ വിജ്ഞാനസമ്പത്ത് അവരെ തീണ്ടിയിട്ടുണ്ടാവില്ല. സ്വന്തമായ ഒരു ആദർശലോകമോ കാഴ്ചപ്പാടോ അവർക്കില്ല. വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകാനും അവരിൽ പ്രചോദനം കുത്തിവയ്ക്കാനുമുള്ള കഴിവ്, പല കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടും അദ്ധ്യാപകവർഗ്ഗത്തിൽ നിന്ന് ചോർന്നു പോയിരിക്കുന്നു. നാളന്ദയും തക്ഷശിലയും വിദ്യാർത്ഥിപക്ഷത്തിൽ നിന്നായാലും അദ്ധ്യാപകപക്ഷത്തിൽ നിന്നായാലും ഇന്നത്തെ സർവ്വകലാശാലകളുടെ ഘടനയിലും അന്തരീക്ഷത്തിലും പ്രസക്തമേയല്ല.

വിദ്യാർത്ഥിയെയും അദ്ധ്യാപകനെയും പരിചയപ്പെട്ട ശേഷം ഇനി കലാലയത്തിനുള്ളിലേക്ക് കടന്നു നോക്കൂ. അവിടെ ശരിയായ അർത്ഥത്തിൽ അറിവിന്റെ ആദാനപ്രദാനം നടക്കുന്നുണ്ടോ? സർവ്വകലാശാലകളിൽ വിദ്യാർത്ഥികളായി കടന്നുവന്നവർ വിദ്യയെ അർത്ഥിച്ചു കൊണ്ടു തന്നെയാണോ കടന്നുവന്നിട്ടുള്ളത്? അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ ജ്ഞാനത്തിന്റെ ദാഹം ഓളംവെട്ടുന്നുണ്ടോ? അതോ മടുപ്പിന്റെ മരവിപ്പോ ഉള്ളത്? ഈ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഭൂരിപക്ഷം പേരും ജീവിതത്തിൽ മറ്റൊന്നും ചെയ്യാനില്ലാത്തതു കൊണ്ടു മാത്രം സർവ്വകലാശാലയിൽ കടന്നുവന്നവരാണ്. സെക്കൻഡറി വിദ്യാഭ്യാസം അവരെ കുലത്തൊഴിൽ പഠിക്കാൻ സമ്മതിച്ചില്ല. മറ്റൊരു തൊഴിൽ പഠിപ്പിച്ചു കൊടുത്തതുമില്ല. പതിനഞ്ചു-പതിനാറു വയസ്സിൽ ജീവിതത്തിന്റെ പെരുവഴിയിൽ ഏകാകികളും നിസ്സഹായരുമായ അവരെ തള്ളിവിടുകയാണ് സെക്കൻഡറി വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തത്. ശൂന്യതയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ വേണ്ടി, കുടുംബത്തിന്റെ ഭാവിയും സുസ്ഥിതിയും പണയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട്, പിതാവ് അവന്റെ കൈയും പിടിച്ച് കോളേജിലേക്ക് കടന്നുവന്നിരിക്കയാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു കോളേജിൽ ചെന്ന് നൂറു രൂപ ശമ്പളമുള്ള ഉദ്യോഗം വേണ്ടവർ ഇറങ്ങിപ്പോരൂ എന്നു പറഞ്ഞാൽ

അവിടെ എത്ര പേർ ശേഷിക്കും? അഞ്ചോ എട്ടോ ശതമാനം പേരുണ്ടാവും. അവരെയൊഴിച്ച് മറ്റുള്ളവരെ സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്ന് പറഞ്ഞയയ്ക്കാമെങ്കിൽ ഇന്ന് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തെ നേരിടുന്ന ഒട്ടേറെ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കണ്ടെത്താം.

അതിനാവശ്യം സെക്കൻഡറി വിദ്യാഭ്യാസം അമ്പേ പുനഃസംഘടിപ്പിക്കുകയാണ്. അദ്ധ്യാപനത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം നോക്കിയാലോ, ഉണരുന്ന യൗവനത്തിന് അവിടെ യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല. അദ്ധ്യാപകന് വിദ്യാർത്ഥിയെ അറിയില്ല. അഞ്ചു വർഷം പഠിക്കുന്നതിനിടയിൽ അദ്ധ്യാപകനുമായി ഒരക്ഷരം ഉരിയാടാതെ ബിരുദം കരസ്ഥമാക്കുന്നവരാണ് ഇന്നധികവും. ക്ലാസ്സ് ഇന്നൊരു 'ജനക്കൂട്ട'മാണ്. സ്വന്തം മുഖാകൃതി മറ്റുള്ളവരുടെ മനസ്സിൽ പതിപ്പിക്കാൻ ആർക്കുമുണ്ടാവും ആന്തരമായ ഒരു തൃഷ്ണ. 'ഈഗോ'വിന്റെ ഈ സന്തർപ്പണത്തിന്ന്, ഒരൊറ്റ ഉപായമേയുള്ളു. ഒരു പോക്കിരിയാവുക. അദമ്യമായ ഈ 'അഹ'ത്തിന്ന് അക്കാദമിക് ലോകത്തിൽ ഒരു പ്രകാശനമാർഗ്ഗം തേടിക്കൊടുക്കാൻ സർവ്വകലാശാല പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇന്ന് ഒരു പതിനെട്ടുകാരന്റെ നിലയെന്താണ്? വീട്ടിൽ മുതിർന്നവരുടെ ഭരണത്തിൻ കീഴിൽ അവന് തീരുമാനമെടുക്കാൻ അധികാരമില്ല. ചുമതലകളൊന്നും ഏല്പിച്ചു കൊടുക്കാറില്ല. നാട്ടിൽ എല്ലാറ്റിനും വേണം; പക്ഷേ, തീരുമാനമെടുക്കേണ്ട ചുമതലകൾ അവനെ ഏല്പിക്കില്ല. കോളേജിൽ വ്യക്തി എന്ന നിലയ്ക്ക് അവന് അംഗീകാരം തന്നെയില്ല. അപ്പോൾ ചുമതലകളുടെ കാര്യം ഉദിക്കുന്നേയില്ല. എവിടെയും മുതിർന്നവരുടെ വേലിക്കു പുറത്താണവൻ. ചുമതലകളേല്പിക്കാതെ ചുമതലാബോധത്തിന്റെ ചുമടു മാത്രം ഭേസുന്നതിന്നു യുവാക്കളെ പരിശീലിപ്പിക്കാമെന്നാണ് നമ്മുടെ ധാരണ. മറിച്ച് ചുമതലകൾ ഏല്പിച്ചു കൊടുത്ത് ഒന്നു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കിയാലോ? അതു പക്ഷേ, ഒന്നാമത്തെ ക്ലാസ്സിൽ നിന്നാരംഭിക്കണം.

പഴയ തലമുറ ആവും വേഗം തിരുത്തേണ്ട ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ട്–ഇന്നത്തെ കുട്ടികൾ നാളത്തെ പൗരന്മാരാണ് എന്ന ചൊല്ല്. വാസ്തവത്തിൽ അവർ ഇന്നേ പൗരന്മാരായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതംഗീകരിക്കാത്തതിന്റെ ഫലം ഓരോ 'സമര'ത്തിലും നാം അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ഏകാധിപത്യരാജ്യങ്ങളിലെ വളർച്ചയെത്തിയ പൗരന്മാർക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്ന വീർപ്പുമുട്ടലുകൾ ഓർക്കാപ്പുറത്തുള്ള ലഹളകളായി കത്തിപ്പടരുന്നു. ഇന്നേ പൗരന്മാരായ വിദ്യാർത്ഥികളെ ഇന്നത്തെ ശിശുക്കളും നാളെ മാത്രം പൗരന്മാരും ആണെന്ന ധാരണയിൽ അമർത്തി ഭരിക്കാനുള്ള ഉദ്യമങ്ങൾ പൊട്ടിത്തെറിയിൽ കലാശിക്കാതെ വയ്യ. ബഹുജനമാദ്ധ്യമത്തിന്റെ സ്വാധീനശക്തിയെക്കുറിച്ചും അതിന്റെ പ്രതികരണങ്ങളെക്കുറിച്ചും വേണ്ടത്ര വിലയിരുത്തൽ ഇനിയും ഉണ്ടായി

ട്ടില്ല. റേഡിയോ, പത്രം, മാസിക, സിനിമ, പുസ്തകം, പ്രസംഗവേദി, ജനസമ്പർക്കം എന്നിങ്ങനെ ആശയപ്രചരണത്തിന്റെ ഒട്ടേറെ ഉപാധികളും മുൻതലമുറയ്ക്ക് അവരുടെ യൗവനാരംഭത്തിൽ സങ്കല്പിക്കാൻ പോലും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ലോകവിജ്ഞാനത്തിന്റെ വലിയൊരംശം ഈ മാദ്ധ്യമങ്ങളും വഴി യുവഹൃദയങ്ങളുടെ കവാടം തള്ളിത്തുറന്ന് സമ്മതത്തിനു കാക്കാതെ തന്നെ ഉള്ളിൽ കയറിയിരുപ്പുണ്ട്. പ്രായവും അറിവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് മുമ്പു നാം ഗണിച്ചുവച്ച കണക്കുകളെയും നിത്യവികസ്വരമായ ഈ ബഹുജനമാദ്ധ്യമങ്ങൾ തെറ്റിച്ചു കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

താൻ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാലത്ത് പകർത്തിവച്ച നോട്ടുപുസ്തകത്തെ മാത്രം ആധാരമാക്കി ക്ലാസ്സിലേക്കു കടന്നുചെല്ലുന്ന അദ്ധ്യാപകൻ പൊതുവിജ്ഞാനത്തിൽ തന്നേക്കാൾ സമ്പന്നമായ വിദ്യാർത്ഥിസമൂഹത്തെയാണ് ക്ലാസ്സിൽ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്. അദ്ധ്യാപകൻ പത്തൊമ്പതാം നൂറാണ്ടിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിലും വിദ്യാർത്ഥി ഇരുപതാം നൂറാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലും നിന്നു കൊണ്ടു കൈമാറുന്ന 'ജ്ഞാനം', ദാതാവിനെക്കുറിച്ച് സ്രഷ്ടാവിനു ഒട്ടും മതിപ്പുളവാക്കാൻ പര്യാപ്തമല്ല.

വിദ്യാർത്ഥിലോകം അതിന്നു പുറത്തുള്ള സമുദായത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദത്തിന്നു വിധേയമാകാതെ വയ്യ. അങ്ങനെയുള്ള ബാഹ്യലോകസമ്മർദ്ദത്തിൽ പരക്കെ അധിക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്നത് രാഷ്ട്രീയസമ്മർദ്ദമാണ്. സത്യത്തേക്കാളും സത്യാഭാസമടങ്ങിയ അപൂർണ്ണമായ വിലയിരുത്തലാണിത്. ബാഹ്യലോകത്തിൽ നിന്ന് വന്നുചേരുന്ന സമ്മർദ്ദത്തിൽ താരതമ്യേന ദോഷം കുറഞ്ഞത് രാഷ്ട്രീയസമ്മർദ്ദമത്രേ. ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കാലം തുടങ്ങി ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആദർശോജ്ജ്വലമായ മൂല്യബോധത്തിന്റെ കൈപ്പന്തം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചത് എക്കാലത്തും രാഷ്ട്രീയരംഗമാണ്. തന്നെയും തന്റെ ഉദ്യോഗലബ്ധിയെയും കുറിച്ചല്ലാതെ ഒരു നിമിഷമെങ്കിലും നാട്ടിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കാൻ രാഷ്ട്രീയനേതൃത്വത്തിന്നു മാത്രമേ സാധിച്ചിട്ടുള്ളു.

ഇതു ബോധ്യമാവണമെങ്കിൽ ഇതര മണ്ഡലങ്ങളിലെ നേതൃത്വവുമായി ഇതൊന്നു താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ മതി. മതരംഗം നോക്കൂ. ഇത്രയേറെ 'കള്ളദൈവങ്ങൾ' മറ്റെങ്ങെങ്കിലുമുണ്ടോ? രാഷ്ട്രീയത്തിന്ന്. അതിന്റെ ആദർശദീപ്തി നഷ്ടപ്പെടുന്നതിന്നും എത്രയോ മുമ്പേ മതത്തിന്ന് അതിന്റെ ആത്മാവ് നഷ്ടപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. ഊർജ്ജം വമിച്ചു തീർന്ന റേഡിയം പോലെ വെറും ഇയ്യക്കട്ടിയാണ് ഇന്നത്. 'ഹിപ്പോക്രസി' യുടെ കൊടി കുത്തി വാഴ്ചയാണവിടെ. സമുദായത്തിലെ 'മാന്യ'ന്മാർ നല്കുന്ന നേതൃത്വമോ? കരിഞ്ചന്തയും കള്ളക്കടത്തും

കൊണ്ട് വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയ 'മാന്യത'യുടെ ശൃംഗത്തിൽ നിന്നു കൊണ്ട് യുവഹൃദയത്തെ ത്രസിപ്പിക്കുവാൻ അവർക്കെങ്ങനെ സാധിക്കും? വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു നിന്നുള്ള നേതൃത്വം മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. ശ്മശാനത്തിലെ നിഷ്ക്രിയത്വമാണ് വിദ്യാലയങ്ങൾ ഉന്നം വയ്ക്കുന്ന ശാന്തത. സാഹിത്യരംഗമോ? യൗവനത്തിന്റെ ചുണ്ടിൽ കറുപ്പു തേച്ചു കൊടുക്കുകയാണ് അവിടെ. ഗാന്ധിയുഗത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലമായ സൂര്യപ്രകാശത്തിന്നു ശേഷം ഇന്നു രാഷ്ട്രീയരംഗവും പുക മൂടിക്കിടക്കുകയാണ്. എന്നാലും മറ്റു രംഗങ്ങളിലെ നീരന്ധ്രമായ അന്ധകാരം വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ആദർശപരതയുടെ നേരിയ ഒരു കിരണമെങ്കിലും അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളത് രാഷ്ട്രീയ നേതൃത്വത്തിലാണ്.

എന്നാൽ യൗവനത്തിലേക്കു കടന്നുവരുന്ന ഈ തലമുറയുടെ ഹൃദയത്തെ ഏറ്റവും വിഷകലുഷമാക്കിത്തീർക്കുന്നത് വ്യാപാരലോകത്തിന്റെ സ്വാധീനശക്തിയാണ്. പക്ഷേ, പലരുടെയും ശ്രദ്ധയിൽ പതിയാതെ 'കലാത്മക'മായ നിലയിൽ അതു പരോക്ഷമായിട്ടാണ് കടന്നു വരുന്നതെന്നു മാത്രം. 'ഇൻസൻറീവ്' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ദുരയാണ് മുതലാളിത്തസമുദായത്തിന്റെ പ്രേരകശക്തി. ലാഭം മാത്രമാണ് അതിന്റെ ധർമ്മാധർമ്മബോധം നിർണ്ണയിക്കുന്ന ഒരേ ഒരു വിധാതാവ്. ഇന്ദ്രിയദാഹത്തിന്റെ സമ്പൂരണത്തിൽ കവിഞ്ഞ ദാർശനികവീക്ഷണവും മുതലാളിത്തത്തിന്നില്ല. നമ്മുടെ ജനസംഖ്യയിൽ പകുതിയും പതിനെട്ടു വയസ്സിന്നു താഴെയുള്ളവരാണ്.[1] ഇതിൽ പത്തു വയസ്സിന്നു താഴെയുള്ളവരെ മാറ്റിനിർത്തുകയും ഇരുപത്തിരണ്ടു വരെ പ്രായമുള്ളവരെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്താൽ ഇവരുടെ സംഖ്യ ഒരു പതിനഞ്ചു കോടിയെങ്കിലും വരുമെന്നു കണക്കാക്കിയാൽ തെറ്റില്ല. സ്വന്തമായി പണം ചെലവിടാൻ വരുമാനമാർഗ്ഗങ്ങളില്ലെങ്കിലും, കുടുംബത്തിന്റെ ക്രയശക്തി(Purchasing power)യുടെ മേൽ, ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങളെ മാറ്റിനിർത്തിയാൽ നിർണ്ണായകമായ സ്വാധീനശക്തിയായി വർത്തിക്കുന്നത് ഈ പ്രായക്കാരാണ്. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വ്യാപാരലോകം ഇവരെ നീരാളിപ്പിടുത്തം പിടിച്ചിരിക്കയാണ്. ഈ പ്രായക്കാരുടെ ഹൃദയതന്ത്രികളിൽ ഏറ്റവും ദുർബ്ബലമായ സ്ഥാനത്താണ് ഇവർ വിരലുകൾ വയ്ക്കാറുള്ളത്. പുസ്തകങ്ങൾ, മാസികകൾ, വസ്ത്രങ്ങൾ, സിനിമ, സൗന്ദര്യവർദ്ധകങ്ങൾ, പുകയിലയുടെ ഉല്പന്നങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ ഒട്ടേറെ വസ്തുക്കൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതും പരസ്യം ചെയ്യുന്നതും ഈ പ്രായക്കാരെ ലക്ഷ്യം വച്ചു കൊണ്ടാണെന്നു കാണാം. കറപ്പു തീറ്റ തുടങ്ങിക്കിട്ടിയാൽ മരണം വരെ അതിന്റെ അടിമയാവും. വ്യാപാര–വ്യവസായലോകവും അതേ

---

1. കോത്താരി കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ടു നോക്കുക.

മനശ്ശാസ്ത്രമാണ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്. അമേരിക്കയിലെ പോലെ വ്യാവസായികമായി പൂർണ്ണവളർച്ചയെത്തിയ മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളിൽ ഈ ലാഭതൃഷ്ണ രാജ്യത്തെ എവിടെക്കൊണ്ടു ചെന്നെത്തിച്ചു എന്നത് നമുക്കൊരു പാഠമാവേണ്ടതാണ്. ''നമ്മുടെ വിനോദങ്ങളും ബഹുജനസാഹിത്യവും ലൈംഗിക ചേഷ്ടകളെക്കൊണ്ട് ഇതു പോലെ സാന്ദ്രീകരിക്കപ്പെട്ട കാലഘട്ടം മുമ്പെപ്പോഴെങ്കിലുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? യുവജനങ്ങളുടെ പ്രാകൃതവികാരത്തെ പ്രാകൃതാവസ്ഥയിൽത്തന്നെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുകയും അതേ വിധം തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പരസ്യങ്ങളും ഇന്നത്തെപ്പോലെ മുമ്പെപ്പോഴെങ്കിലുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? ഏതാണ്ടെല്ലാ പത്രവില്പനസ്ഥലത്തും ലഹരിപദാർത്ഥങ്ങളും വില്ക്കുന്നേടത്തും ആദായവിലയ്ക്കുള്ള പുസ്തകങ്ങളും വില്ക്കുന്നേടത്തും കൊലപാതകത്തിന്റെയും ബീഭത്സതയുടെയും ക്രൌര്യത്തിന്റെയും ബലാൽസംഗത്തിന്റെയും ലൈംഗികവൈകൃതങ്ങളുടെയും വസ്ത്രബന്ധമില്ലാത്ത പൃഥുനിതംബിനികളുടെയും കഥയും ചിത്രവും വിവരണവുമല്ലാതെ മറെറന്തെങ്കിലുമുണ്ടോ?''[1] ഒരു അമേരിക്കൻ പത്രപ്രവർത്തകനായ എബിഗയിൽവാൻ ബേൺ ആവലാതിപ്പെടുന്നു. കിരാതമായ കൊലപാതകതൃഷ്ണയെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് തോക്കുകച്ചവടം നടത്തുന്ന വ്യവസായപ്രഭുത്വത്തെ, അതിന്റെ തന്നെ ജിഹ്വയായ ടൈം വാരിക ഇയ്യിടെ വിമർശിക്കുകയുണ്ടായി. 'പിതൃദിനം' നാളിൽ (പിതാക്കളോട് ആദരവു കാട്ടാനുള്ള 'മര്യാദവാര'മാണത്-ലേ.) ഒരു തോക്കു തരമായെങ്കിൽ എന്നു നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ചു പോകുന്നില്ലേ? ഒരു തോക്കുകമ്പനിയുടെ പരസ്യം ഇതായിരുന്നു: ''നമ്മുടെ രണ്ടു പ്രസിഡൻറുമാരെ കാച്ചിയ തരത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു തോക്കുണ്ടാവണമെന്നു നിങ്ങൾക്കും മോഹമില്ലേ?'' മറെറാരു പരസ്യം ഇതായിരുന്നു: അമേരിക്കയിൽ ഇന്ന് സ്വകാര്യവ്യക്തികളുടെ കൈയിൽ മാത്രം (സൈന്യവും പോലീസുമൊന്നും പെടില്ല) 200 കോടി തോക്കുകൾ ഉണ്ടത്രേ! വെടി വച്ചു കൊന്നതിന്ന് അറസ്റു ചെയ്യേണ്ടവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ എട്ടു വയസ്സു പ്രായമുള്ള കുട്ടികൾ ഉണ്ടാവുകയെന്നത് അവിടെ അസാധാരണമല്ല! സമുദായത്തെ മുഴുക്കെ ശിഥിലമനസ്കരും മൃഗീയതൃഷ്ണകളുടെ അടിമകളുമാക്കി വകപ്പടിയായി നശിപ്പിക്കുന്ന ഈ വ്യാപാരതൃഷ്ണയുടെ പതുക്കെയുള്ള വിഷം (Slow poisoning) പോലെ ആപൽക്കരമായി യുവഹൃദയത്തെ മറെറന്തെങ്കിലും പിടികൂടിയിട്ടുണ്ടോ? രാഷ്ട്രീയക്കാരെ ശപിക്കുന്നവർ ഇതെക്കുറിച്ചെന്തു പറയുന്നു?

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽ നിന്ന് വിദ്യാർത്ഥികൾ കാണിക്കുന്നതെല്ലാം ഒന്നാന്തരമാണെന്നും അവർ അങ്ങനെ തന്നെ വേണം പ്ര

---

1. The teen agers world, Voice of America Publication.

വർത്തിക്കുവാനെന്നും അർത്ഥമാക്കുന്നതായി വ്യാഖ്യാനിക്കുക യില്ലെന്നു കരുതുന്നു. കുട്ടികൾ രണ്ടു ദിവസം കോളേജിൽ നി ന്നിറങ്ങിപ്പോയാൽ അതൊരു മഹാപാതകമായി കരുതാനില്ല. (മഹാപുരുഷന്മാരുടെ ജന്മ—ചരമദിനങ്ങൾ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പ ഠനം നിരോധിച്ചു കൊണ്ടാണല്ലോ നാം ബഹുമാനപൂർവ്വം കൊ ണ്ടാടാറുള്ളത്!) അത്തരം ഇറങ്ങിപ്പോക്കിൽ പ്രധാനമായ കാര്യം അവർ എന്തിനെച്ചൊല്ലി ഇറങ്ങിപ്പോയി, എന്നിട്ട് എന്തു ചെയ്യു ന്നു എന്നതാണ്. വിദ്യാർത്ഥിസമരങ്ങളിലെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏടു കളാണത്. അവരുടെ മനസ്സ് പലതിനെച്ചൊല്ലിയും അസ്വസ്ഥ മാണ്. അസംതൃപ്തമാണ്. ഭാവിയെക്കുറിച്ചു ശൂന്യതയല്ലാതെ മറെറാന്നും അവർക്കു കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസം വാഗ്ദാനം ചെയ്യു ന്നില്ല.

ഈ അന്ധകാരത്തിൽ സ്വയം ചുററിക്കറങ്ങുകയല്ലാതെ എവിടെയും വെളിച്ചത്തിൻെറ നാമ്പുകൾ അവർ കാണുന്നില്ല. അവരിന്ന് എന്തെങ്കിലും ആദർശപരതയിൽ പ്രചോദിതരല്ല. അ തു കൊണ്ട്, വിപ്ലവകാരികളായിത്തീരേണ്ട അവർ വെറും ലഹള ക്കാരായി മാറിപ്പോയിരിക്കുന്നു. ജീർണ്ണിച്ച മൂല്യബോധങ്ങൾ കൊണ്ടു കാപട്യപൂർണ്ണവും അസമത്വജടിലവും ദുരയിൽ അധി ഷ്ഠിതവുമായ ഇന്നത്തെ സമുദായത്തിനു നേരെ അശാന്തവും അദമ്യവുമായ ധാർമ്മികാസ്വസ്ഥത അവർക്കു തോന്നുന്നേയില്ല. ഗാന്ധിയുഗത്തിന്നു ശേഷമുള്ള രാഷ്ട്രീയനേതൃത്വം അതിൽ പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്. സ്വയമൊരു നേതൃത്വം കണ്ടെത്താൻ അവർക്കു സാധിച്ചിട്ടുമില്ല. ഇന്നത്തെ ഒരു ശരാശരി കോളേജു വിദ്യാർത്ഥിക്ക് അമൂല്യങ്ങളായ ചില ഗുണങ്ങളുണ്ട്. നീതി ബോധവും സ്വാതന്ത്ര്യതൃഷ്ണയും കൂടും. കാപട്യം കുറയും. കർമ്മചൈതന്യം ഏറും. അവന്നില്ലാത്തതു വിപ്ലവബോധമാണ്. അതു നേടിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ മുതിർന്നവർ അമ്പേ പരാജയപ്പെ ട്ടിരിക്കുന്നു. ആ പരാജയത്തിൻെറ ദുരന്തകഥയാണ് ഇന്നു നാം കാണുന്ന തരത്തിലുള്ള ആർക്കും പ്രയോജനം ചെയ്യാത്ത വിനാശ കാരിയായ ലഹളകൾ. പുതിയ ലോകത്തിലെ പുതിയ പൗരന്മാ രെ പുതിയ പൗരത്വമുറകൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ നാം ദയനീയ മായി പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പുറത്തുള്ള എല്ലാ അപസ്വരങ്ങ ളും നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവയ്ക്കൊന്നിനെങ്കിലും ബുദ്ധിപരമായ നേതൃത്വം നല് കാൻ സർവ്വകലാശാലകൾക്കു സാധിക്കുന്നുമില്ല.

വർഗ്ഗീയതയും വിഭാഗീയചിന്തയും

അലിഗർ മുസ്ലിം സർവ്വകലാശാലയുടെ ബിരുദദാനസമ്മേളനത്തിൽ സംബന്ധിച്ചു കൊണ്ട് 1948–ൽ പണ്ഡിറ്റ് ജവഹർലാൽ നെഹ്റു ഇങ്ങനെ പ്രസംഗിക്കുകയുണ്ടായി:

''നമ്മുടെ പൈതൃകസമ്പത്തിനെക്കുറിച്ചും നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്നു ബുദ്ധിപരവും സാംസ്കാരികവുമായ പ്രാമാണികത്വം നേടിത്തന്ന പൂർവ്വപിതാക്കളെക്കുറിച്ചും എനിക്കഭിമാനം തോന്നുന്നുവെന്നു ഞാൻ നിങ്ങളോടു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഈ ഭൂതകാലത്തെക്കുറിച്ചു നിങ്ങൾക്കെന്തു തോന്നുന്നു? എനിക്കുള്ള ഈ അഭിമാനബോധത്തിൽ നിങ്ങൾക്കും പങ്കാളിത്തം തോന്നുന്നുവോ? ഈ സമ്പത്തിന്റെ പിന്തുടർച്ചാവകാശികളാണെന്നതിൽ നിങ്ങൾക്ക് ഊറ്റം തോന്നുന്നുവോ? ആ നേട്ടങ്ങളിൽ എനിക്കെന്ന പോലെ നിങ്ങൾക്കും ആവേശം തോന്നുന്നുവോ? അതല്ല ഈ പൂർവ്വസമ്പത്ത്രയും അന്യരുടെ സമ്പത്താണെന്ന ബോധമാണോ നിങ്ങൾക്കുള്ളത്? വിപുലവും അമൂല്യവുമായ ഈ നിധികളുടെ അവകാശികളും ട്രസ്റ്റികളുമാണെന്ന ബോധത്തിൽ നിന്ന് അനുഭവപ്പെടുന്ന വികാരാവേശം ഉൾക്കൊള്ളാതെ നിങ്ങൾ അവയെ നിരാകരിക്കുകയാണോ?

''ഞാൻ ഈ ചോദ്യം ചോദിക്കാൻ കാരണമുണ്ട്. ജനപ്രദ്ധയെ തെറ്റായ വഴികളിലൂടെ നയിച്ചു കൊണ്ടു പോകുന്നതിന്നും ചരിത്രഗതിയെത്തന്നെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും ശ്രമിക്കുന്ന ഒട്ടേറെ ശക്തികൾ ഈ ഇടക്കാലത്തായി രാജ്യത്തിലെങ്ങും ഉയർന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾ മുസ്ലിംകളാണ്; ഞാനൊരു ഹിന്ദുവും. നമ്മൾ ഭിന്നമതങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടാവാം. ഒരുപക്ഷേ ഒരു മതത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടാവില്ല. എന്നാൽ അതു കൊണ്ടു മാത്രം നിങ്ങളുടെയും എന്റെയും സാംസ്കാരികപൈതൃകം വേറെ വേറെ ആയിത്തീരുന്നില്ല. ഭൂതകാലം നമ്മെ ചേർത്തു നിർത്തുന്നു. എന്നിരിക്കേ, ആന്തരസ്വഭാവത്തെ

മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ട് വർത്തമാന—ഭാവികാലങ്ങളും നമ്മും പിരിച്ചു നിർത്തേണ്ടതായില്ല.''

അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ തുടർന്നു: ''രാഷ്ട്രീയമായ മാറ്റങ്ങളും ചില ഫലങ്ങളും ഉളവാക്കുന്നു. എന്നാൽ യഥാർത്ഥമാറ്റങ്ങളും സംഭവിയ്ക്കുന്നത് ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിലും ആന്തരസ്വഭാവത്തിലുമാണ്. കഴിഞ്ഞ കുറേ മാസങ്ങളും വർഷങ്ങളുമായി എന്നെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രശ്നം രാഷ്ട്രീയ മാറ്റത്തിന്റെ പ്രശ്നമല്ല; എന്റെയും നിങ്ങളുടെയും മദ്ധ്യത്തിൽ മതിൽക്കെട്ടുകളും പണിതുയർത്തിക്കൊണ്ട് വളർന്നു വരുന്ന ആ ആന്തരസ്വഭാവത്തിന്റെ പ്രശ്നമാണ്. ഇന്ത്യയുടെ ചൈതന്യധാരയെത്തന്നെ മാറ്റിമറിക്കാനുള്ള ഈ പരിശ്രമം, നാം കടന്നുപോന്ന സുദീർഘമായ ഭൂതകാലത്തെയാകെ മാറ്റിമറിയ്ക്കാനുള്ള പരിശ്രമമാണ്. ചരിത്രത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ ഗതിക്രമത്തെ ആകെ ഛിന്നഭിന്നമാക്കാനുള്ള ഉദ്യമത്തിലാണ് നമുക്ക് വിനാശങ്ങളും പിണഞ്ഞത്. ഭൂമിശാസ്ത്രത്തെയോ ചരിത്രഗതിയെ നിയന്ത്രിച്ചു പോരുന്ന ശക്തിയേറിയ പ്രവാഹധാരകളെയോ എളുപ്പത്തിൽ മാറ്റിമറിയ്ക്കുക നമുക്കു സാദ്ധ്യമല്ല.''

പണ്ഡിറ്റ്ജി വീണ്ടും ഇങ്ങനെ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു: ''എങ്ങോട്ടു നോക്കണമെന്നും എന്തു ചെയ്യണമെന്നും ഉള്ള കാര്യത്തിൽ നിങ്ങളുടെ മനസ്സ് ഇന്ന് അവ്യക്തമാണ്. ചില അടിസ്ഥാനദർശനങ്ങളുടെ കുറിനെ സംബന്ധിച്ച് നമുക്കെല്ലാം വ്യക്തമായ രൂപമുണ്ടായിരിക്കണം. വിവിധമതവിശ്വാസികളും ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരുമടങ്ങിയ ഒരു സ്റ്റേറ്റിൽ, ഒരു സെക്കുലർ സ്റ്റേറ്റിൽ, നാം വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ? അതല്ല, മറ്റു വിശ്വാസങ്ങളെ പടിക്കു പുറത്തു നിർത്തുന്ന, മതാധിഷ്ഠിതമായ ഒരു തിയോക്രാറ്റിക്ക് സ്റ്റേറ്റിലാണോ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നത്? വർത്തമാനകാലത്ത് എന്തെന്ത് ആശയക്കുഴപ്പങ്ങൾ സംഭവിച്ചാലും ഭാവിയിലെ ഇന്ത്യ ഭൂതകാലത്തിലെന്ന പോലെ തുല്യമായ ആദരവും ബഹുമതിയുമവകാശപ്പെടുന്ന അനേകം മതവിശ്വാസങ്ങളോടു കൂടിയതെങ്കിലും ഒരൊറ്റ ദേശീയവീക്ഷണമുള്ള രാജ്യമായിരിക്കും.''[1]

ഈ ഉദ്ധരണി സാമാന്യത്തിലധികം നീണ്ടുപോയി. എന്നാലും ഇന്ത്യയുടെ ഉൽഗ്രഥനപ്രശ്നത്തിന്റെ കാതലായ ഭാഗത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന പ്രസംഗമായതു കൊണ്ട് അത് ഉദ്ധരിച്ചേ മതിയാവൂ. ഇതേ കാര്യങ്ങളും മറ്റു വല്ലവരും പറഞ്ഞാൽ ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന ദുരുദ്ദേശ്യപൂർണ്ണമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും പണ്ഡിറ്റ്ജിയുടെ കാര്യത്തിലാവുമ്പോൾ ഒഴിവാക്കാനും കഴിയും. ഇന്ത്യാവിഭജനത്തിന്റെ രക്തച്ചാലുകളും മുഴുവൻ ഉണങ്ങിക്കഴിയുന്ന

---

1. നെഹ്റുവിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ, വാല്യം I, ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റ് പ്രസിദ്ധീകരണം.

തിന്നു മുമ്പാണ് അലിഗർ മുസ്ലിം സർവ്വകലാശാലയിലെ അദ്ധ്യാപകരോടും അദ്ധ്യേതാക്കളോടും പണ്ഡിറ്റ്ജി ഈ പ്രസംഗം ചെയ്തത്. ഇന്ത്യൻ വിഭജനത്തിന്റെ സിരാകേന്ദ്രം അലിഗർ ആയിരുന്നു. വിഭജനം കഴിഞ്ഞുള്ള പങ്കിടലിൽ ആ സർവ്വകലാശാല ഇന്ത്യയ്ക്കു തന്നെ നീക്കിവച്ചു. നിർഭാഗ്യവശാൽ അതു രൂപപ്പെടുത്തിയെടുത്ത ചിന്താധാരയും അന്യൂനമായിത്തന്നെ ഈ രാജ്യത്ത് പ്രവഹിയ്ക്കുന്നു. നിപുണനേത്രങ്ങൾക്കു പണ്ടേ അതു കാണാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നാണ് നെഹ്രുവിന്റെ പ്രസംഗം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഇന്നത്, അത്രയൊന്നും നൈപുണ്യമില്ലാത്ത സ്ഥൂലദൃക്കുകൾക്കും കാണാൻ പാകത്തിൽ പ്രകടരൂപം കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ആ പ്രസംഗത്തിൽ മൂന്നു കാര്യങ്ങളിലാണ് പണ്ഡിറ്റ് ജി ഊന്നൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. (1) ഇന്ത്യയുടെ പൂർവ്വസംസ്കാരത്തിന്നു നേരെ ജാതി-മതചിന്തകൾക്കതീതമായ ആദരവുണ്ടാവണം. പൂർവ്വാചാര്യന്മാരെച്ചൊല്ലി അഭിമാനം തോന്നണം. (2) എല്ലാ തരം വിശ്വാസങ്ങൾക്കും ആചാരങ്ങൾക്കും മതങ്ങൾക്കും ഇന്ത്യയിൽ തുല്യമായ പദവിയും സ്ഥാനവും വേണം. (3) ഭിന്നങ്ങളായ ഈ ആചാരവിശ്വാസങ്ങൾ പുലർത്തിക്കൊണ്ടു തന്നെ ഇന്ത്യയ്ക്ക് ഒരു ഏകീകൃതദേശീയവീക്ഷണം ഉണ്ടാവണം.

ഇത്രയും കാര്യങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുകയും അവയെ ബോധപൂർവ്വം വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരികയും ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ വർഗ്ഗീയമതസംഘങ്ങളിൽ നിന്ന് ഈ രാജ്യത്തെ രക്ഷിക്കാനാവില്ല; ദേശീയഭദ്രത ഉറപ്പിയ്ക്കാവുന്ന വസ്തുതയായി അംഗീകരിക്കുക സാദ്ധ്യമാവുകയുമില്ല.

ഇന്ത്യ ഒരു കാലത്തും ഒരൊറ്റ വിശ്വാസത്തിന്റെ മാത്രം സ്വകാര്യസ്വത്തായിരുന്നില്ല. ശൈവ-വൈഷ്ണവവിശ്വാസങ്ങൾ ഭിന്നമതങ്ങളെപ്പോലെ കിടമത്സരം പുലർത്തിപ്പോന്നിട്ടുണ്ട്. ജൈന-ബുദ്ധമതങ്ങൾ ഹൈന്ദവധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിന്നു നേരെയുള്ള വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു. ജൂതരും സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളും ഇസ്ലാംമതത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിന്നു മുമ്പ് ഇന്ത്യയിൽ സങ്കേതമുറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സിക്കുകാരും പാർസികളും ഹൈന്ദവമതവീക്ഷണത്തിന്റെ പാതയിൽ നിന്ന് അകന്നു നിൽക്കുന്നവരാണ്. ദേശീയവും വൈദേശികവുമായ ഈ വിശ്വാസവൈവിധ്യങ്ങളെ നോക്കി പണ്ഡിറ്റ്ജിക്ക് മുമ്പറഞ്ഞ പോലെ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഇസ്ലാംമതത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിന്നു ശേഷം ഇതരമതവിശ്വാസങ്ങളുമായി ഇസ്ലാം പുലർത്തിപ്പോന്ന ബന്ധത്തിൽ നിന്നും അതിന്റെ പ്രതികരണത്തിൽ നിന്നുമാണ് ഇന്ത്യയിൽ വർഗ്ഗീയപ്രശ്നം എന്ന ഒന്ന് ആവിർഭവിച്ചത്. ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നു വർഗ്ഗീയസംഘട്ടനം എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഹിന്ദു-മുസ്ലിം സംഘട്ടന

മാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്ന് പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയാതെ മനസ്സിലാവും.

രണ്ടു മതവിശ്വാസം രണ്ടു രാഷ്ട്രത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നുവെന്ന 'തത്വം' ഇന്ത്യയിൽ ഇസ്ലാമിന്റെ സംഭാവനയാണ്. ഈ തത്വത്തെ നീതീകരിക്കുന്ന വിധം ഏതു കാര്യത്തിലും മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്ന് അകന്നു നില്ക്കുന്നതിനുള്ള പ്രവണതയാണ് ഇസ്ലാമതവിശ്വാസം കാണിക്കുന്നത്. തങ്ങളുടെതല്ലാത്ത മറ്റൊരു വിശ്വാസത്തിന്നും ഇഹത്തിലും പരത്തിലും നിലനില്പില്ലെന്ന അടിസ്ഥാനധാരണ ഇസ്ലാംമതം വച്ചുപുലർത്തുന്നു. 1923–ൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷപദത്തിൽ ഇരുന്നു കൊണ്ട് ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിൽ മൗലാനാ മുഹമ്മദാലി ഇങ്ങനെ പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി: ''എന്റെ കണ്ണിൽ വഞ്ചകനും തെമ്മാടിയുമായ ഒരു മുസ്ലിംഗുണ്ടയാണ് മഹാത്മാ ഗാന്ധിയേക്കാളും ആയിരം മടങ്ങ് ഉത്തമനായിട്ടുള്ള ആളും.'' കോൺഗ്രസ്സ് അദ്ധ്യക്ഷനാണ് പ്രസംഗിച്ചതെന്നോർക്കണം! ബിംബാരാധകരായ മ്ലേച്ഛവർഗ്ഗമെന്ന നിലയ്ക്കല്ലാതെ മറ്റു മതവിശ്വാസികളെ കാണാൻ ഇസ്ലാമിന്നു കഴിവില്ല എന്നതാണ് ആന്തരമായ സത്യം. ഈ അസഹിഷ്ണുത വച്ചു പുലർത്തിക്കൊണ്ട് പ്രശാന്തമായ ഒരു സമുദായം ഇവിടെ വളർത്തിയെടുക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഈ വീക്ഷണഗതി അത്രയോ അതെക്കാളും രൂക്ഷമോ ആയ അസഹിഷ്ണുത ഹിന്ദുക്കളിൽ ചിലരുടെ ഇടയിൽ ഉണർത്തി വിട്ടിട്ടുണ്ട്. അഹമ്മദാബാദും ഭീവണ്ടിയും റാഞ്ചിയും അതാണ് വിളിച്ചു പറയുന്നത്.

ഇതിൽ നിന്നുള്ള രക്ഷാമാർഗ്ഗമെന്താണ്? നെഹ്റു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതു തന്നെ—ഇന്ത്യൻ പാരമ്പര്യത്തോടുള്ള ആദരവ് എല്ലാവരിലും പകർത്തുകയെന്നതാണ് പ്രധാനമായ വസ്തുത. മിഥ്യകളെന്ന് യുക്തിവാദികളും തള്ളിക്കളയുന്ന ചില സങ്കല്പങ്ങൾക്ക് സത്യമെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നവയേക്കാളും ശക്തിയുണ്ട്. ചരിത്രബോധത്തെ ഉദാഹരണമായി എടുക്കാം. ചരിത്രപഠനം ചില അഭിമാനബോധങ്ങളും നമ്മിൽ ഉണർത്തുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ പല സർവ്വകലാശാലകളും പഠിപ്പിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ ഒന്ന് ഇസ്ലാമിക് ചരിത്രമാണ്. ലോകത്തിൽ ഇസ്ലാം നേടിയ നേട്ടങ്ങളും അതിനു പറ്റിയ കോട്ടങ്ങളും തന്നെ. ഇന്ത്യയിലെ ഇസ്ലാമിന്റെ വെന്നിക്കൊടി അതിന്റെ കണ്ണിൽ അക്ബർ അല്ല. അറംഗസീബാണ്! ഒരു മുസ്ലിം വിദ്യാർത്ഥിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവന്റെ ഇന്ത്യ തുടങ്ങുന്നത് ഇവിടെ ഇസ്ലാം കാലുകുത്തിയ ദിനം തുടങ്ങിയാണ്. അതിനപ്പുറമുള്ള അവന്റെ പാരമ്പര്യം അറേബ്യൻ മണലാരണ്യത്തിലാണ് ചികഞ്ഞു നോക്കുന്നത്. നെഹ്റു പറഞ്ഞ പോലെ ഇന്ത്യൻ പാരമ്പര്യത്തെക്കുറിച്ച് ആ ചരിത്രപഠനം ഒട്ടും അഭിമാനമുണർത്തുന്നില്ല. ഇന്ത്യയുടെ ജയാപജയങ്ങളും അവനെ സ്പർശിക്കുന്നില്ല. ഇസ്ലാം

ജയിച്ചേടത്ത് താൻ ജയിച്ചതായും ഇസ്ലാം തോറ്റേടത്ത് താൻ തോറ്റതായും അവന് തോന്നുന്നു. വ്യാസനും വാല്മീകിയും കാളിദാസനും അവനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഹിന്ദുക്കളുടെ മാത്രം കവികളാണ്. വാഗ്ഭടനും വരാഹമിഹിരനും അവന്റെ പൂർവ്വപിതാക്കളല്ല. അവരെച്ചൊല്ലി പണ്ഡിറ്റ്ജിക്ക് തോന്നിയ ആവേശം അവനെ സ്പർശിക്കുന്നേയില്ല.

ഈ വീക്ഷണത്തിന്റെ ആപൽക്കരമായ അനന്തരഫലം, ഇന്ത്യയിൽ മുസ്ലിം രാഷ്ട്രം സ്ഥാപിക്കുന്നതു വരെ താൻ സ്വതന്ത്രനല്ലെന്ന ബോധം അവന്റെ മനസ്സിനെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നതത്രേ. മുസ്ലിംകൾ മാത്രമടങ്ങുന്ന നിയമസഭയ്ക്കു മാത്രമേ മുസ്ലിംകളെ ബാധിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ അധികാരമുണ്ടായിക്കൂടുവെന്ന് പ്രസിദ്ധ കവിയായ ഇക്ബാൽ 1930-ൽ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. ഇന്ത്യയിൽ ജനസംഖ്യയുടെ 51 ശതമാനം മുസ്ലിംകൾ ആയിത്തീരുന്ന കാലത്തു മാത്രമേ ഹിന്ദു-മുസ്ലിം പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരമാവുകയുള്ളുവെന്ന് ഡെൽഹിയിൽ നിന്ന് പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്ന ഒരു മുസ്ലിം പത്രം ഈയിടെ വെട്ടിത്തുറന്നു തന്നെ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. പാക്കിസ്ഥാൻ എന്നത് ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകളുടെ അവസാനത്തെ അവകാശവാദമല്ലെന്നും തല്ക്കാലത്തെ അവകാശവാദം മാത്രമാണെന്നും ബംഗാൾ മുഖ്യമന്ത്രിയായിരുന്ന സുഹ്റാവാർദ്ദി പ്രസ്താവിച്ച കാര്യം സ്മരണീയമാണ്.

ഈ സമീപനം ഇന്ത്യയിൽ ഒരു സമുദായത്തിനും ഗുണം ചെയ്തില്ല. ഇന്ത്യ മാതൃഭൂമിയായി സ്വീകരിക്കുകയും ഇന്ത്യയുടെ ക്ഷേമവും വിനാശവും, സ്വന്തം ക്ഷേമവും വിനാശവുമായി മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ദേശീയബോധം ഇവിടെ ബോധപൂർവ്വം വളർത്തിയെടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിന് ആദ്യമായി വേണ്ടത് ചരിത്രത്തെ മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വെട്ടിമുറിച്ച് പഠിപ്പിക്കുന്ന രീതി അവസാനിപ്പിക്കുകയാണ്. കേരളം, ദക്ഷിണേന്ത്യ, ഇന്ത്യ, ഏഷ്യ, ലോകം എന്നിങ്ങനെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ അതിർത്തി മുൻനിർത്തി മാത്രം ചരിത്രപഠനം ഏർപ്പെടുത്തണം. സമുദായത്തോടൊപ്പം തന്നെ ചേർത്തു കാണുന്ന രീതിയുടെ സ്ഥാനത്ത് രാജ്യത്തോടൊപ്പം തന്നെ ചേർത്തു കാണുന്ന വീക്ഷണം വളർത്തിയെടുക്കണം.

ഇന്ത്യയിൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട വർഗ്ഗീയവിദ്വേഷങ്ങളെയും തുടർന്നുള്ള മനുഷ്യക്കശാപ്പുകളെയും കുറിച്ച് ഗൗരവബുദ്ധിയോടെ ചിന്തിക്കുന്ന ചിലരെങ്കിലും ഇന്ത്യയിലുണ്ട്. ഒരു അന്വേഷണക്കമ്മിഷന്റെ താല്ക്കാലികമായ കുറ്റാരോപണത്തിൽ കവിഞ്ഞ് അടിസ്ഥാനപ്രശ്നത്തെ കണ്ടെത്തുന്നതിനും അവർ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എം. സി. ഛഗ്ല, ബദ്റുദ്ദീൻ തയാബ്ജി, ഹമീദ് ദൽവായ് തുടങ്ങിയവർ ഇന്ത്യയിൽ ഇസ്ലാമിന്റെ

വീക്ഷണത്തിൽ മൗലികമായ മാററം ആവശ്യമാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരാണ്. 1971 ഏപ്രിൽ 8, 9 തീയതികളിലെ ഇന്ത്യൻ എക്സ്പ്രസ്സിൽ ദൽവായ് ചില പരമാർത്ഥങ്ങൾ കലവറ കൂടാതെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ''ഇന്ത്യയിലെ സെക്കുലർ പാർട്ടികൾ ഹിന്ദു മുസ്‌ലിം ബന്ധങ്ങളെ റൊമാൻറിക് ആദർശ വാദത്തിൻെറ കണ്ണിലൂടെയാണ് എന്നും നോക്കിക്കണ്ടത്. യാഥാർത്ഥ്യത്തെ നേരിടാൻ അവർ വിസമ്മതിക്കുന്നു. വർഗ്ഗീയ ലഹളകൾ ഉണ്ടാവുമ്പോൾ പത്രപ്രസ്താവനകൾ പുറത്തിറക്കുക എന്നതിൽ കവിഞ്ഞ് വല്ലതും ചെയ്യാനുണ്ടെന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കിയ പോലെയില്ല.'' അദ്ദേഹം ആ ലേഖനത്തിൽ ഇങ്ങനെ തുടരുന്നു: ''മുസ്ലിം മനസ്സ് മതവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടാണ് ദേശീയത്വത്തെ കാണുന്നത്. ഈ പ്രശ്നം, അല്പം ഏററക്കുറച്ചിലോടു കൂടി ഇന്ത്യ, എത്തിയോപ്യ, ഫിലിപൈൻ തുടങ്ങിയ മുസ്ലിം ന്യൂനപക്ഷമുള്ള എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലുമുണ്ട്. ഒററപ്പെട്ടു നില്ക്കുകയെന്ന ഇസ്ലാം മതസിദ്ധാന്തമാണ് ഇതിന്നു പ്രധാനമായ കാരണം.

''മതവിഭാഗത്തിന്ന് രാഷ്ട്രീയാധികാരം നല്കുകയെന്ന ദേശീയവീക്ഷണപാരമ്പര്യം സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കു മുമ്പു തന്നെ ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകൾ പുലർത്തിപ്പോന്നിരുന്നതു കൊണ്ട് സെക്കുലർ ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിൽ നിന്ന് അവർ അകന്നു നിന്നു; മുസ്ലിം ഭൂരിപക്ഷമുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേകരാജ്യമായി വേണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു.....ഇസ്ലാമിൻെറ ഈ പാരമ്പര്യവും ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകളുടെ ഇടയിൽ വളർത്തിയ ശക്തിയേറിയ വിഭാഗീയവീക്ഷണവുമാണ് ഇന്നത്തെ വർഗ്ഗീയാസ്വാസ്ഥ്യങ്ങൾക്കു പ്രധാനകാരണം. സെക്കുലർ ദേശീയത്വത്തിന്ന് സമാന്തരമായി എക്കാലത്തും വിഭാഗീയമുസ്ലിം ചിന്താഗതി, നിലനിന്നു പോന്നിട്ടുണ്ട്. ഹിന്ദു–മുസ്ലിം പ്രശ്നത്തിന് പാക്കിസ്ഥാൻ അന്ത്യപരിഹാരമാണെന്നു മുസ്ലിം ഒരിക്കലും സമ്മതിച്ചിട്ടില്ല....മുസ്ലിം സംഘടനകളെ ഒപ്പം ചേർത്തു കൊണ്ട് ഈയിടെ രൂപവത്ക്കരിച്ച മജ്‌ലിസ്–ഇ–മുഷാവരാത്ത് അതിൻെറ അവകാശപ്രഖ്യാപനത്തിൽ മുസ്ലിം സമുദായത്തിന് ഇന്ത്യയിൽ ഒരു പരമാധികാരരാഷ്ട്രപദവി നൽകണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.....ഓരോ വർഗ്ഗീയലഹളയും മുസ്ലിം വർഗ്ഗീയവാദികളെ ശക്തിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു''.

ഇതിൻെറ സ്വാഭാവികമായ പ്രതികരണമെന്താവും? ഇന്ത്യാ–പാക്കിസ്ഥാൻ വിഭജനം മുസ്ലിം വർഗ്ഗീയവാദത്തിന്ന് തിരിച്ചടി നൽകാൻ ഹൈന്ദവവർഗ്ഗീയത്വത്തിന് നല്ലൊരവസരം നല്കി. പക്ഷേ അന്ന് ഗാന്ധിജി ഉണ്ടായിരുന്നു. ലോകനാശകമായ കാളകൂടവിഷം എടുത്തു വിഴുങ്ങിയ പരമശിവനെപ്പോലെ ഹൈന്ദവവർഗ്ഗീയവികാരത്തെ മുഴുക്കെ അദ്ദേഹം തൻെറ നേരെ തിരിച്ചു വിട്ടു. അദ്ദേഹം കൊല ചെയ്യപ്പെട്ടതോടെ ഹൈന്ദവ

വർഗ്ഗീയതയ്ക്ക് തല ഉയർത്താൻ ശങ്കയായിരുന്നു. ഇന്ത്യൻ-പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന്നു മുമ്പിൽ അതിന്നു ഫണം ചുരുക്കേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ നില അതല്ല. ഹിന്ദു വർഗ്ഗീയവികാരം ക്രമപ്രവൃദ്ധമായി വളർന്നു വരികയാണ്. ഭീവണ്ടിയിലെ വർഗ്ഗീയലഹള ഒടുക്കത്തേതാണെന്നു കരുതുന്നത് മൗഢ്യമാവും.

രാജ്യത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നവർക്ക് ഈ പ്രശ്നങ്ങളെ കണ്ടില്ലെന്നു നടിച്ചു കൂടാ. ജനസമ്മതി കുറഞ്ഞു പോയാലോ എന്നു ഭയന്ന് സത്യത്തെ നേരിടാതിരുന്നു കൂടാ. ഹിന്ദു–ക്രൈസ്തവ ബന്ധം പോലെ ഹിന്ദു–മുസ്ലിം ബന്ധത്തെ പതം വരുത്തിക്കൊണ്ടു വരേണ്ടതുണ്ട്. ഹിന്ദുക്കളുടെയും മുസ്ലിംകളുടെയും ഇടയിലുള്ള സെക്കുലർ ചിന്താഗതിക്കാർ ഈ കാളകൂടവിഷം വിഴുങ്ങുന്നതിനു തയ്യാറാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഹിന്ദുവിനെയും മുസ്ലിമിനെയും അംഗീകരിക്കാതെ പൗരനെ മാത്രം അംഗീകരിക്കുന്ന ഭരണവ്യവസ്ഥിതിയാണ് 'സെക്കുലറിസം' കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഭരണരീതിയിൽ നിന്ന് ഒട്ടേറെ മാറാലകളെയും ഊറാമ്പുലികളെയും തട്ടിക്കളയേണ്ടതുണ്ട്. പണ്ഡിറർ നെഹ്റു അലിഗർ മുസ്ലിം സമുദായത്തോട് ആവശ്യപ്പെട്ട അടിസ്ഥാനകാര്യങ്ങളും മുസ്ലിം മതസമുദായം അംഗീകരിച്ചേ മതിയാവൂ. ഇപ്പുറം ഹിന്ദു–ക്രിസ്ത്യൻ സമുദായങ്ങളിൽ നിന്ന് എന്തെല്ലാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുവെന്ന് മുസ്ലിം ജനതയും വ്യക്തമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവ്യക്തമായ പ്രസ്താവനകളും പോരാ, വ്യക്തമായ പ്രഖ്യാപനങ്ങളും വേണം. ഇത്തരം ഒരു സംയുക്തപരിപാടിയെ മുൻനിർത്തി, എല്ലാ മതവിഭാഗങ്ങളിലും പെട്ട സെക്കുലർ ചിന്താഗതിക്കാരെ അണിനിരത്തി അഖിലേന്ത്യാതലത്തിൽ ഒരു പ്രസ്ഥാനം തുടങ്ങാമെങ്കിൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ നിത്യമായ രക്തപ്പുഴയിൽ നിന്ന് നമുക്ക് രക്ഷിക്കാനാവും. അതല്ല വോട്ടിനു വേണ്ടി എല്ലാം മൂടി വയ്ക്കുകയാണെങ്കിലോ? നിരപരാധികളുടെ തല അതിന്നു പ്രതിഫലം നൽകേണ്ടി വരും.

സെക്കുലർ സങ്കൽപം

സെക്കുലർ രാഷ്ട്രസങ്കല്പം താരതമ്യേന ആധുനിക മാണ്. അതിന്റെ ജയാപജയങ്ങളും പല ഘടകങ്ങളെയും ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നു. ഇന്ത്യാ—പാക്കിസ്ഥാൻ വിഭജനത്തെത്തുടർന്ന് ഇന്ത്യ ഒരു ഹിന്ദു രാഷ്ട്രമായി സ്വയം പ്രഖ്യാപിച്ചില്ല. പകരം ഒരു സെക്കുലർ രാഷ്ട്രമെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു. പാക്കിസ്ഥാനാവട്ടെ ഇസ്ലാം രാഷ്ട്രമായി സ്വയം പ്രഖ്യാപിച്ചു. സെക്കുലർ രാഷ്ട്രസങ്കല്പത്തെ നിരാകരിച്ചു. ഈ അന്തരത്തിന്നു കാരണമെന്താണ്? ഒരേ ദേശീയചരിത്രത്തിന് അവകാശികളായി ഗണിക്കപ്പെടേണ്ടവർ ഇങ്ങനെ രണ്ടു വഴിക്കു പോയത് എന്തു കൊണ്ടാണ്? ഈ രണ്ടു രാഷ്ട്രത്തിന്റെയും സ്വഭാവത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ രണ്ടു രാജ്യത്തിന്റെയും ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ മതഘടന കാര്യമായ പങ്കു വഹിച്ചു എന്നതാണ് ഇതിനു കാരണം. ഇന്ത്യയിലെ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ മതമായ ഹിന്ദുമതത്തിന് പാക്കിസ്ഥാനിലെ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ മതമായ ഇസ്ലാമിൽ നിന്ന് ഭിന്നമായ ഘടനയും പാരമ്പര്യവുമാണുള്ളത്. അതു കൊണ്ട് ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളും വ്യത്യസ്തമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചു.

ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ആന്തരസ്വഭാവം ഒരു സെക്കുലർ രാഷ്ട്രത്തിന്ന് ചേർന്നതാണ്. ഹിന്ദുവിന്റെ മതപാരമ്പര്യത്തിന്ന് ചേർന്ന രാഷ്ട്രീയപ്രകാശനമാണ് സെക്കുലറിസം. ഹിന്ദുമതത്തിനു സ്വന്തമായ ഒരു പള്ളിയില്ല. പട്ടക്കാരനില്ല. അതിന്ന് ഒരു പൗരോഹിത്യഘടനയില്ല. സർവ്വാദൃതമായ ഒരു അടിസ്ഥാനഗ്രന്ഥമില്ല. ഒരു സ്ഥാപകനോ ഒരു പ്രവാചകനോ ഇല്ല. ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വന്ന ധർമ്മനീതിയാണ് ഉള്ളത്. സുദൃഢമായ ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ ഉച്ചനീചത്വത്തെ മുൻനിർത്തി അത് ജനതയെ നിയന്ത്രിച്ചു. അതിനെ ആസ്പദിച്ച് സാമൂഹ്യ

ജീവിതത്തെ കെട്ടിപ്പടുത്തു. ഭിന്നങ്ങളായ ആചാരങ്ങളെയും വിശ്വാസങ്ങളെയും പൊറുപ്പിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ജാതിവ്യവസ്ഥയിൽ മാത്രം വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്തില്ല. അപ്പോഴും ഇസ്ലാം രാഷ്ട്രം, ക്രിസ്ത്യൻ രാഷ്ട്രം എന്നിവയെപ്പോലെ ഹിന്ദുരാഷ്ട്രം സാധ്യമല്ലെന്നു വ്യക്തമാണ്. ഹിന്ദുരാഷ്ട്രത്തിൽ ഏതു ഹിന്ദുമതമാണ് രാഷ്ട്രമതമായി അംഗീകരിക്കുക? ബ്രാഹ്മണവർഗ്ഗത്തിന്റെതോ? അതോ ക്ഷത്രിയന്റെയോ? വൈശ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ധർമ്മനീതിയും ശൂദ്രവർഗ്ഗത്തിന്റെ ധർമ്മനീതിയും ഹിന്ദുവർഗ്ഗത്തിന്റെ ധർമ്മനീതിയായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയില്ലല്ലോ. ഇതെല്ലാം ചേർന്ന് ചാതുർവർണ്ണ്യാധിഷ്ഠിതമായ ഹിന്ദുമതം രാഷ്ട്രധർമ്മമായി അംഗീകരിക്കുകയും അതിന്റെ പേരിൽ ക്ഷത്രിയൻ ഭരണഭാരം ഏറ്റെടുക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നത് ഈ നൂറ്റാണ്ടിലെന്നല്ല കഴിഞ്ഞ കുറച്ചു നൂറ്റാണ്ടിലെ ഇന്ത്യക്ക് സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. ഇന്ത്യ ഒരു ഹിന്ദുരാഷ്ട്രമായില്ലെങ്കിൽ അതിനു കാരണം ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ഈ പ്രത്യേകതയാണ്. മറ്റു മതങ്ങൾക്കില്ലാത്ത സവിശേഷത.

സെക്കുലർ രാഷ്ട്രം എന്നതു കൊണ്ട് നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്താണ്? വ്യക്തി, മതം, രാഷ്ട്രം ഇവ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന് അതിരുകൾ നിർണ്ണയിച്ചു വേലി കെട്ടി ഉറപ്പിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയനീതിയാണ് സെക്കുലറിസം. വ്യക്തിക്കു ജീവിതത്തിൽ മതമായും രാഷ്ട്രമായും ഇടപാടുകളുണ്ട്. ഇവയിൽ ഏതിന്റെ ശാസനമാണ് താൻ അനുസരിക്കേണ്ടത്? രണ്ടിന്റെയും എന്നാണ് ഉത്തരമെങ്കിൽ രണ്ടും പരസ്പരഭിന്നമായി വന്നാലോ? അതു കൊണ്ട് അവയുടെ അധികാരപരിധി വ്യവച്ഛേദിക്കേണ്ടി വരുന്നു. അതു സാധിച്ചാൽ ഒന്നിനൊന്നു മേലധ്യക്ഷായുടെ പ്രശ്നം ഉദിക്കുകയില്ല.

മതരംഗത്തിൽ ആവശ്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യമെന്താണ്? സ്വന്തമായി ഏതു മതവിശ്വാസത്തെ തിരഞ്ഞെടുക്കേണമെന്ന കാര്യത്തിൽ പൗരന്നു പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം വേണം. ഇഷ്ടമുള്ള മതവിഭാഗങ്ങളുമായി ചേർന്നു നിലക്കുന്നതിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യം വേണം. ഇഷ്ടമുള്ളപ്പോൾ സ്വന്തം മതവിശ്വാസത്തെ പരിത്യജിയ്ക്കുന്നതിന്നും മറെറാന്ന് സ്വീകരിക്കുന്നതിന്നും അവകാശമുണ്ടാവണം. മറെറാരാളെ അവന്റെ വിശ്വാസം ഉപേക്ഷിയ്ക്കുന്നതിന്നും തന്റെതു സ്വീകരിയ്ക്കുന്നതിന്നും ഉപദേശിയ്ക്കുവാൻ അധികാരം വേണം. ഇന്ന മതം വിശ്വസിച്ചു കൊള്ളണമെന്നോ ഇന്ന മതവിശ്വാസികളുമായി ചേർന്നു നിന്നു കൊള്ളണമെന്നോ നിർബന്ധിക്കുന്നതിന്ന് സ്റേററിന്നധികാരമില്ല. അതേ പോലെ, ഏതെങ്കിലും മതവിശ്വാസത്തെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് സ്റേററിന്റെ പണം ഉപയോഗിച്ചു കൂടാ. അങ്ങനെ വരുന്നേടത്ത് ധനസഹായം നല്കാനും പാടില്ല. പൗരനിൽ

നിന്നു പിരിച്ചെടുക്കുന്ന നികുതി പ്രത്യേകവിഭാഗത്തിന്റെ മതബോധത്തെ വളർത്തുന്നതിനോ തളർത്തുന്നതിനോ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൂടാ. മൂന്നു ഘട്ടത്തിൽ മാത്രം ഭരണത്തിന്നു് മതത്തിൽ ഇടപെടാം. ഒന്നു്, പൊതുജനാരോഗ്യത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തെ മുൻനിർത്തി. രണ്ടു്, സാമൂഹ്യസുരക്ഷിതത്വത്തെ മുൻനിർത്തി. മൂന്നു്, സദാചാരതത്വങ്ങളെ മുൻനിർത്തി. ഈ മൂന്നു കാര്യങ്ങൾക്കു് ഗവൺമെന്റു് ഇടപെടേണ്ടതു് എത്ര മാത്രം ആവശ്യമാണോ അത്ര മാത്രം ഇടപെടുന്നു. സെക്കുലർ സ്റ്റേറ്റും പൗരന്റെ മതബോധവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന തത്വം ഇതാണു്.

വ്യക്തിക്കു രാഷ്ട്രവുമായുള്ള ബന്ധത്തിനു് ഏതുവരെ പരിധി നിർണ്ണയിക്കാം? മുൻപറഞ്ഞ അതിർത്തിയൊഴികെ മറ്റു മണ്ഡലങ്ങളിലെല്ലാം സ്റ്റേറ്റു് കയറിച്ചെല്ലുന്നു. അവിടെ മതം മൂന്നാമനാണു്. രാഷ്ട്ര–പൗരബന്ധനിർണ്ണയത്തിൽ അന്യനാണു് മതം. പൗരത്വം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ മതം ഒരു ഘടകമല്ല. പൗരാവകാശം മതത്തെ നോക്കിയല്ല തീർച്ചയാക്കുന്നതു്. രാഷ്ട്രത്തിന്നു നേരെ പൗരന്നുള്ള ബാദ്ധ്യതകളും നിശ്ചയിക്കുമ്പോഴും ഇടങ്കോലിടുന്നതിനു മതം കടന്നുവരാൻ പാടില്ല.

എന്നാൽ മതാധിഷ്ഠിതരാജ്യങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം ഈ രീതിയിലല്ല. തിയോക്രറിക്കു് സ്റ്റേറ്റിൽ ഒരു രാഷ്ട്രമതം ഉണ്ടാവാം. ഇസ്ലാം–ക്രിസ്തു–ബുദ്ധമതങ്ങൾക്കു് ആ സ്ഥാനം നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതു സ്റ്റേറ്റിന്റെ പരിരക്ഷയ്ക്കും പ്രോത്സാഹനത്തിന്നും അർഹമാണു്. അതിന്റെ ആവശ്യത്തിന്നു വേണ്ടി സ്റ്റേറ്റു് ഖജനാവു് തുറന്നു വച്ചിരിക്കുന്നു. മറ്റു മതവിശ്വാസികളും അവിടെ രണ്ടാം തരം പൗരന്മാർ മാത്രമാണു്. ചിലപ്പോൾ അവരിൽ നിന്നു പ്രത്യേകമായ സംരക്ഷണനികുതി പിരിച്ചെടുത്തെന്നു വരും. (ഇന്ത്യയിൽ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ പണ്ടു നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ജസിയാ ഇത്തരം സംരക്ഷണനികുതിയായിരുന്നു.) ഭരണത്തിന്റെ ചില പ്രത്യേകതലങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രമതത്തിൽ പെട്ടവർക്കു മാത്രമേ പ്രവേശനമുണ്ടാവുകയുള്ളു. അന്യമതക്കാർ ആ സ്ഥാനം കൈയാളുന്നതിന്റെ നിയമം വിലക്കുന്നു. പാക്കിസ്ഥാനിൽ ഒരു അമുസ്ലിമിന്നു് രാഷ്ട്രത്തലവനാവാൻ പാടില്ല. ഭൂരിപക്ഷം കിട്ടുമോ ഇല്ലയോ എന്നതല്ല ആ പദവിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന്നു് അധികാരമുണ്ടോ എന്നതാണു് കാര്യം.

പൗരനും ഭരണവും എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ പരസ്പരബന്ധം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ മതത്തിന്നു പങ്കില്ല എന്നതാണു് സെക്കുലർ രാഷ്ട്രസങ്കല്പമെങ്കിലും ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ഈ മൗലികപ്രശ്നത്തെ മറികടന്നു കൊണ്ടു് മതാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ചില വകുപ്പുകളും അതിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എണ്ണത്തിൽ കുറവായ മതവിഭാഗത്തിന്നു് രക്ഷാബോധം നല്കുകയെന്നതാ

യിരുന്നു അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. നമ്മുടെ ഭരണഘടന, പൗരനെ ഭൂരിപക്ഷമതക്കാരെന്നും ന്യൂനപക്ഷമതക്കാരനെന്നും വിഭജിച്ചപ്പോഴും മതനിരപേക്ഷമായ പൗരത്വസങ്കല്പത്തെ അത് പരിമിതപ്പെടുത്തി. അതിന്റെ ഫലം രണ്ടു തരത്തിലാണനുഭവപ്പെടുന്നത്. ഒന്ന് മാനസികബന്ധത്തിൽ, മറ്റൊന്ന് സ്ഥാപനങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിൽ.

ഭൂരിപക്ഷ–ന്യൂനപക്ഷബോധത്തോടു കൂടി മാത്രമേ ഏതു പ്രശ്നത്തെയും സമീപിക്കുകയും വിലയിരുത്തുകയും ഉള്ളുവെന്നു വന്നാൽ ഈ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിൽ ഉണ്ടാവേണ്ട മാനസികവേഴ്ചക്ക് മദ്ധ്യത്തിൽ ഈ ബോധം ഒരു വിള്ളൽ ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കില്ല. ആ വിള്ളൽ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും നിഴൽ വീശും. രാഷ്ട്രീയരംഗത്തിലുള്ള ഭൂരിപക്ഷ–ന്യൂനപക്ഷബോധം പോലെ അല്ലത്. ഇന്നത്തെ ന്യൂനപക്ഷം നാളെ ഭൂരിപക്ഷവും മറന്നാൽ വീണ്ടും ന്യൂനപക്ഷവും ആയെന്നു വരും. മതഭൂരിപക്ഷ–ന്യൂനപക്ഷബന്ധത്തിന്റെ കഥ അതല്ല. അവിടെ വ്യക്തികൾക്കിടയിലല്ല അയൽപക്കക്കാരായ കുടുംബങ്ങൾ തമ്മിലാണ് പിളരുന്നത്. ആ പിളർപ്പ് മാറാനുള്ളതല്ല. നിലനില്ക്കാനുള്ളതാണ്. ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ മനസ്സിൽ നിന്ന് എന്നും അപകർഷതാബോധം മാറിത്തീർക്കാൻ സാധിക്കാതെ വരും.

നമ്മുടെ ഭരണഘടനയിൽ ന്യൂനപക്ഷാവകാശങ്ങൾ എന്ന പേരിൽ എഴുതിച്ചേർത്ത വകുപ്പുകൾ എഴുതിയുണ്ടാക്കിയത് സർദാർ പട്ടേലാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള കമ്മിറ്റി ന്യൂനപക്ഷാവകാശത്തെപ്പറ്റി സമർപ്പിച്ച ശുപാർശകൾ ഭരണഘടനയിൽ അങ്ങനെ തന്നെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയാണ് ഡോ. അംബേദ്കർ ചെയ്തത്. സ്വന്തം മതം, ഭാഷ, ആചാരം, വിശ്വാസം, സംസ്കാരം എന്നിവ സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്നും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന്നും ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്കുള്ള അവകാശം ഉറപ്പു വരുത്തുകയെന്നതാണ് ഈ നിയമങ്ങൾ കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഇപ്പറഞ്ഞ ഒന്നും തന്നെ ന്യൂനപക്ഷത്തിന്നു പ്രത്യേകമായി വേണ്ട അവകാശങ്ങളല്ല, ന്യൂനപക്ഷ–ഭൂരിപക്ഷവ്യത്യാസമില്ലാതെ എല്ലാ പൗരനും ലഭിച്ചിരിക്കേണ്ട അവകാശങ്ങളാണ്. അവ ന്യൂനപക്ഷ–ഭൂരിപക്ഷപരിഗണനയ്ക്ക് അപ്പുറത്തുള്ള പൗരാവകാശങ്ങളാണെന്നർത്ഥം. എന്നാൽ ഭരണഘടനാനിർമ്മാതാക്കൾ മൗലികാവകാശത്തിന്റെ പട്ടിക ന്യൂനപക്ഷാവകാശമായി വീണ്ടും ആവർത്തിച്ചെഴുതിച്ചേർത്തു. കൂടുതലൊന്നും അതിലില്ലാതാനും.

ഇതിന്റെ സാമൂഹ്യഫലം അപ്രതീക്ഷിതമാണ്. സമൂഹത്തിന്റെ സമഗ്രപുരോഗതിക്കു വേണ്ടി നടത്തുന്ന ഒട്ടേറെ പരിപാടികൾ ന്യൂനപക്ഷാവകാശത്തിന്റെ പാറക്കെട്ടിൽ ചെന്നു തട്ടിയുടഞ്ഞു പോയി. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ച എല്ലാ പരിഷ്കരണനടപടികളും ഈ പ്രശ്ന

ത്തിൽ ചെന്നു മുട്ടി ഉടഞ്ഞു തകർന്നു പോവുകയാണുണ്ടായത്. കേരളത്തിലായാലും ഗുജറാത്തിലായാലും ഗതി ഇതു തന്നെ.

'ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകം' എന്ന പേരിൽ എടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ള ഈ പൗരാവകാശം യഥാർത്ഥത്തിൽ, വർഗ്ഗപരമായ ഏകീകരണത്തിനിടയിൽ താഴ്ത്തിയിട്ട ഒരു പൂളാണ്. സാധാരണ പൗരന് ഈ 'ന്യൂനപക്ഷാ'വകാശവാദത്തിന്റെ പേരിൽ ഒരു പ്രത്യേകപരിരക്ഷയും ലഭിക്കില്ല. മറിച്ച്, വമ്പിച്ച നിക്ഷിപ്തതാല്പര്യങ്ങളുടെ സങ്കേതങ്ങൾ ഈ അവകാശത്തിന്റെ പേരിൽ നിയമഹസ്തങ്ങളിൽ നിന്ന് അകന്ന് സുരക്ഷിതമായി നിലനിർത്തിപ്പോരുന്നു. താഴ്ന്ന വർഗ്ഗങ്ങൾ ഏകീകരിയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴാവട്ടേ അവരുടെ മനസ്സിൽ ന്യൂനപക്ഷ–ഭൂരിപക്ഷചിന്ത, മാനസികമായ അന്യത്വം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് വർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരേ വർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവർക്കിടയിൽ അതേക്കാൾ ആഴത്തിൽ നില്ക്കുന്ന മറെറാരു വർഗ്ഗീയബോധം ഇത് സൃഷ്ടിച്ചു വയ്ക്കുന്നു. പക്ഷേ ന്യൂനപക്ഷാവകാശമെന്ന പേരിൽ തിരിച്ചു നിർത്തിയ ഈ വെറും പൗരാവകാശങ്ങൾ പൗരാവകാശങ്ങളായി നിലനിർത്തിയാൽ മതിയെന്ന ആവശ്യം ന്യൂനപക്ഷബഹുജനങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉയർന്നു വരേണ്ടതുണ്ട്. പാക്കിസ്ഥാനിൽ ഭരണഘടനാനിർമ്മാണസഭ ചേർന്നപ്പോൾ അവിടത്തെ ന്യൂനപക്ഷം ഏകസ്വരത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടത്, അവർക്ക് പ്രത്യേകപരിരക്ഷ ആവശ്യമില്ല എന്നായിരുന്നു. പ്രത്യേകാവകാശവാദം ഭൂരിപക്ഷസമുദായത്തിന്റെ സംശയകരമായ വീക്ഷണത്തെ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തുമെന്ന് അവർക്കറിയാം. ആ കാഴ്ചപ്പാടിൽ വിവേകമുണ്ട്; യാഥാർത്ഥ്യബോധമുണ്ട്.

ദേശീയോദ്‌ഗ്രഥനത്തിന്റെ സാംസ്‌കാരികപശ്ചാത്തലം

സ്‌റേറേറുകൾക്കു കൂടുതൽ അധികാരം ലഭിക്കത്തക്ക വിധം ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന പൊളിച്ചെഴുതണമെന്ന ആവശ്യം ചില കേന്ദ്രങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉയർന്നു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സാമ്പത്തിക നിക്ഷേപത്തിൽ സ്‌റേറേറുകൾക്കിടയിലുള്ള ഇന്നത്തെ അസന്തുലിതനില തുടർന്നു പോയാൽ ബങ്കളാദേശ് ആവർത്തിക്കുമെന്ന താക്കീതും മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ വേഗത്തിൽ ജനശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കും. അതു കൊണ്ടു തന്നെ അവയ്ക്കു വേണ്ടത്ര പ്രസിദ്ധീകരണവും ലഭിക്കും. എന്നാൽ രാഷ്ട്രചേതനയെ അഗാധതയിലോളം സ്പർശിക്കുന്ന ചില സാംസ്കാരികപ്രശ്നങ്ങളുണ്ട്. ദേശീയത്വത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ അവയ്ക്കു പ്രാധാന്യം കൂടുകയും ചെയ്യും. ഉപരിവീക്ഷണത്തിൽ കണ്ണിൽ പെടാത്തതും എന്നാൽ ജനജീവിതത്തിലെ അധീശശക്തികളായി വർത്തിക്കുന്നതുമായ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഈ അന്തർവാഹിനീകരം രാഷ്ട്രീയവീക്ഷണം രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നിർണ്ണായകപ്രാധാന്യമുള്ളതത്രേ. അതു കൊണ്ടു തന്നെയാവണം, അസൗകര്യപ്രദമായ അത്തരം വസ്തുതകളെ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയനായകന്മാർ കാണാൻ കൂട്ടാക്കാത്തത്. തുറന്നു ചർച്ച ചെയ്യാതെ മൂടിവയ്ക്കുന്ന ഈ സ്വഭാവം താൽക്കാലികവിജയത്തിന്നു നല്ലതാണെങ്കിലും വിനാശകരമായ പൊട്ടിത്തെറിയിലേക്ക് ഒടുവിൽ രാജ്യത്തെ തള്ളിവിടും.

ദേശീയോദ്‌ഗ്രഥനത്തെച്ചൊല്ലി ഇന്ത്യയിൽ നടക്കാറുള്ള സമ്മേളനങ്ങൾ ലോകത്തിൽ ഒരിടത്തും കാണാത്ത ഒരു അപൂർവ്വതയാണ്. സഹസ്രാബ്ദങ്ങളുടെ അനുസ്യൂതമായ ജീവിതപ്രവാഹത്തിന്നു ശേഷവും ഇന്ത്യൻ സമുദായം ഉദ്‌ഗ്രഥിതമായിക്കഴി

ഞ്ഞിട്ടില്ല! സ്വതന്ത്രയിന്ത്യയ്ക്ക് പരിഹാരം കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സങ്കീർണ്ണതയായി ഇന്നുമത് അവശേഷിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ കൈയാങ്കളി മാത്രമായി പരിണമിക്കാറുള്ള ഈ 'ദേശീയോദ്ഗ്രഥനസമ്മേളന'ങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒരിക്കലും മൗലികപ്രശ്നങ്ങളും ഉരുത്തിരിഞ്ഞു കിട്ടാറില്ല. തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ കാർമേഘങ്ങളും പടിഞ്ഞാറൻ ചക്രവാളത്തിൽ ഉരുണ്ടു തുടങ്ങിയാൽ ഒരു ദേശീയോദ്ഗ്രഥനസമ്മേളനം നടക്കും; നീലാകാശത്ത് വർഗ്ഗീയലഹളയുടെ ചെഞ്ചോര പുരണ്ടാൽ, ലോകമതു കാണുന്നുവല്ലോ എന്ന അപമാനബോധത്തിന്ന് ആവരണമിടാൻ, ദേശിയോദ്ഗ്രഥനസമ്മേളനം നടക്കും. ആർക്കും എതിർപ്പില്ലാത്ത മധുരപ്രതീക്ഷകളും പത്രഭാഷാശൈലിയിൽ എഴുതിയുണ്ടാക്കിയ ശേഷം സമ്മേളനം പിരിയും. ഇതല്ലാതെ, ഒരു ഉദ്ഗ്രഥിതസമുദായം മിനഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന്ന് നമുക്കു നേരിടാനുള്ള മൗലികപ്രശ്നങ്ങളും എന്തെന്നും അവയെ എങ്ങനെ നേരിടാമെന്നും ഈ സമ്മേളനങ്ങളും രാജ്യത്തെ പഠിപ്പിക്കാറില്ല. കാതലായ പ്രശ്നങ്ങളെ നേരിടാനല്ല, എതിർപ്പുകളെ ഭയന്ന് അവയിൽ നിന്നു വഴി മാറിപ്പോകുന്നതിന്നു മാത്രമാണ് ഇവ ഉപയോഗപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഫലമോ, ജനങ്ങളുടെ യാതനകളും, പുലരി കാണാത്ത കാളരാത്രി പോലെ, നീണ്ടു പോകുന്നു.

നമ്മുടെ ദേശീയോദ്ഗ്രഥനത്തിന്ന് എന്താണ് പരിഹാരം കണ്ടെത്താനുള്ള പ്രശ്നം. ''ഒരു ചരടിലിണക്കിക്കോർത്ത പുഷ്പങ്ങളും പോലെ'' എന്ന് ഈ രാജ്യത്തെ വർണ്ണിച്ച കവി, സത്യദർശകനാണ്. നമ്മുടെ പ്രശ്നം പൂക്കളല്ല, അവ കോർക്കാനുള്ള ചരടാണ്. അപ്പോഴേ മാലയുണ്ടാവുകയുള്ളു. മതം ചരടായി വർത്തിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളുണ്ട്; ഭാഷയെ ചരടാക്കിയെടുത്ത രാജ്യങ്ങളുണ്ട്. ചരിത്രപരമായ കാരണങ്ങളും കൊണ്ട് ഒരേ രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തിൽ ദീർഘകാലം ജീവിക്കേണ്ടി വരുമ്പോളും ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വന്ന രാഷ്ട്രീയപാരമ്പര്യം ചരടായി വർത്തിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളുണ്ട്. 'പല ജനത, പല നിബന്ധനം, പല നഗരം, പല വേഷഭൂഷകളും' ആയി കഴിയുന്ന ഇന്ത്യൻ ജനതയാകുന്ന വൈവിദ്ധ്യമാർന്ന പൂക്കളും കോർത്തിണക്കുന്നതിന്ന് ഒരു ചരടു കണ്ടെത്തുകയെന്നതാണ് ദേശീയോദ്ഗ്രഥനത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ പ്രശ്നം. തങ്ങൾക്കു മാത്രം ഉള്ളതും അന്യർക്കില്ലാത്തതുമായ ഒരു പൈതൃകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധമാണ് ദേശീയതവും.

ഇന്ത്യൻ ദേശീയത രൂപപ്പെടുത്തിയെടുത്തതിൽ മുഖ്യമായ പങ്കു വഹിച്ചത് ഹിന്ദുമതമായിരുന്നു. എന്നാൽ ബഹുമതരാജ്യമായി വളർന്നു കഴിഞ്ഞ ഇന്ത്യയ്ക്ക് അതിന്റെ ദേശീയതയ്ക്ക് ഹിന്ദുമതത്തെ ആധാരമാക്കി ഇന്നു രൂപം നല്കുക വയ്യ. മറെറാരു മുഖ്യഘടകം സംസ്കൃതഭാഷയായിരുന്നു. ജനജീവിതത്തിന്റെ ആത്മഭാവങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് ഒട്ടനവധി ഭാഷ

കം വളർന്നു കഴിഞ്ഞ ഇന്ത്യയിൽ സംസ്കൃതഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ദേശീയത്വം വളർത്തിയെടുക്കുക ഇനി സാദ്ധ്യമല്ല. നീണ്ടുനിന്ന രാഷ്ട്രീയപാരമ്പര്യത്തെ ദേശീയബോധത്തിന്ന് അടിസ്ഥാനഘടകമായി സ്വീകരിക്കാമോ? നാലയ്യായിരം വർഷം നീണ്ടുനിന്ന അനുസ്യൂതമായ സാംസ്ക്കാരികപൈതൃകം അവകാശപ്പെടുന്ന ഇന്ത്യയിൽ ആ ഭൂവിഭാഗത്തെ മുഴുക്കെ അടക്കി ഭരിച്ച ആദ്യത്തെ സ്വതന്ത്രഭരണകർത്താവ് ഇയ്യിടെ മരിച്ച രാജേന്ദ്രപ്രസാദ് ആയിരുന്നു! മതം, ഭാഷ, രാഷ്ട്രീയപാരമ്പര്യം ഇവ വച്ചളന്നാൽ ഇന്ത്യ ഒന്നല്ല പലതുമാണ്. എന്നാൽ പിന്നെ ഇന്ത്യയെ ഏകീകരിച്ചു നിർത്തുന്ന കണ്ണി വല്ലതുമുണ്ടോ? അതു കണ്ടെത്തുകയും അതിനെ ബലപ്പെടുത്തുകയുമാണ് ദേശീയോദ്ഗ്രഥനത്തിന്റെ മൗലികപ്രശ്നം. മറ്റെല്ലാ വളർച്ചകളും ഈ അടിത്തറമേൽ പടുത്തുയർത്തുന്ന സൗധങ്ങളാണ്.

നമ്മുടെ പൈതൃകത്തിൽ രണ്ടു ശക്തിധാരകളുണ്ടായിരുന്നു. പരസ്പരം പോരടിച്ചു കഴിഞ്ഞ പരമാധികാരശക്തികളിൽ നിന്നു ലഭിച്ച കുടുംബപ്പോരിന്റെ പാരമ്പര്യമാണ് ഒന്ന്. ഇന്ത്യയെപ്പോലെ വിശാലമായ ഒരു രാജ്യം ആധുനിക ശാസ്ത്രം നേടിത്തന്ന വാർത്താവിനിമയസൗകര്യങ്ങളും ഗതാഗതസൗകര്യങ്ങളും ഇല്ലാതിരുന്ന വിദൂരപൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ ഒട്ടേറെ സ്റ്റേറ്റുകളായി ചിതറിക്കിടന്നുവെങ്കിൽ അദ്ഭുതപ്പെടാനൊന്നുമില്ല.

എന്നാൽ അദ്ഭുതകരമായ മറ്റൊരു പൈതൃകം നമുക്കു കൈവന്നിട്ടുണ്ട്. പരസ്പരം പോരടിക്കുന്ന ഈ രാഷ്ട്രീയ പരമാധികാരങ്ങളുടെ അതിർത്തിസീമകളെ അതിലംഘിച്ച്, ഭാരതവർഷം എന്ന സുവ്യക്തമായ ഒരു സങ്കല്പം നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ വളർന്നു വന്നിട്ടുണ്ട്. ഭാരതം എന്നത് രാഷ്ട്രീയമായ മിഥ്യയും സാംസ്കാരികമായ സത്യവുമായിരുന്നു. 'പത്മപുരാണം' തുടങ്ങിയ അതിപ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആസേതുഹിമാചലം എന്നാണ് ഭാരതവർഷത്തിന്റെ അതിർത്തി നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഭാരതസങ്കല്പം സംസ്കൃതഭാഷയിൽ എമ്പാടുമുണ്ട്. ഭാരതം എന്നത് സാംസ്കാരികമായ സത്യമായതു കൊണ്ടാണ് ബ്രിട്ടന്റെ തോക്കിന്ന് അതൊരു രാഷ്ട്രീയമായ സത്യം കൂടി ആക്കുന്നതിന്നു സാധിച്ചത്. തിരുവിതാംകൂറും കൊച്ചിയും കൂട്ടിച്ചേർത്തപ്പോൾ രണ്ടു രാഷ്ട്രങ്ങളിലെ ജനതയെ ഒപ്പം ചേർത്തതായി ആർക്കും തോന്നിയില്ല. നൂറ്റാണ്ടുകൾ നീണ്ടു നിന്ന സാംസ്കാരികസത്യത്തിന്നു മുമ്പിൽ രാഷ്ട്രീയമായ കൃത്രിമത്വം ക്ഷണം കൊണ്ടു മാഞ്ഞു പോയി എന്നു മാത്രം.

ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്രം എന്നാരംഭിക്കുന്നുവെന്ന് വ്യക്തമല്ല. ആദിമനിവാസികളായ ദ്രാവിഡരെ, പിന്നീടു കുടിയേറിപ്പാർത്ത ആര്യന്മാർ പരാജയപ്പെടുത്തിയെന്നും ജേതാക്കൾ പരാ

ജിതരുടെ സംസ്കാരം മുച്ചൂടും നശിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പകരം അതിലെ സാരാംശം സ്വാംശീകരിച്ചുവെന്നും ചരിത്രപണ്ഡിതന്മാർ പറയുന്നു. അങ്ങനെയാണ് ദ്രാവിഡദേവനായ ശിവന് ആര്യമതം രുദ്രനായി പ്രതിഷ്ഠ നല്കിയത്. (നാലു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കപ്പുറം അമേരിക്കയിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്ത യൂറോപ്പുകാർ ഇങ്കാ—മയാസംസ്കാരങ്ങളെ വേരോടെ ചുട്ടെരിച്ചതിൽ കാണിച്ച പൈശാചികത്വവും ഈ ആര്യസഹിഷ്ണുതയും താരതമ്യപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്.) ഇങ്ങനെ സമന്വയത്തിലൂടെ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുത്ത ആര്യ—ദ്രാവിഡസംസ്കാരമാണ് ഇന്ത്യൻ ജനജീവിതത്തിന്റെ ഹൃദയരക്തമായി ആയിരമായിരം വർഷങ്ങളിലൂടെ പ്രവഹിച്ചു പോന്നത്. ആര്യസംസ്കാരത്തെ ചെറുത്തു നില്ക്കുന്നുവെന്നു പറയാറുള്ള തമിഴകം പോലും രാമായണകഥ പുനരാഖ്യാനം ചെയ്ത കമ്പരെ കവികുലഗുരുവായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രശക്തികൊണ്ടുപരിയായി വ്യാസനും വാല്മീകിയും കാളിദാസനും പരമാധികാരഭരണം നടത്തിപ്പോന്ന ഈ സാംസ്കാരികഭാരതം അക്ഷയമായി നിലനില്ക്കുന്നു. ഇവരുടെ രാജ്യത്തെ ഒരു രാഷ്ട്രീയയാഥാർത്ഥ്യം കൂടിയാക്കിത്തീർക്കുകയാണ് നാമിന്നു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ശ്രീ ഹുമയൂൺ കബീർ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു: ''ഇയ്യിടെവരെ ഇന്ത്യ, ഭരണപരമായ ഐക്യമില്ലാതെ തന്നെ സാംസ്കാരികമായ ഐക്യം നിലനിർത്തിപ്പോന്നു. ഇന്നു നിലയാകെ മാറിയിരിക്കുന്നു. ഐകരൂപ്യമുള്ള സാംസ്കാരികപശ്ചാത്തലത്തിൽ ഐകരൂപ്യം പ്രാപിച്ച ഒറ്റ സ്റ്റേറ്റ് നിലവിൽ വന്നിരിക്കുകയാണ്.''[1]

ഗ്രീക്കുകാരും സിഥിയക്കാരും ഇറാക്കികളും ഹൂണരും കുഷാൻകാരും ഇന്ത്യയെ ആക്രമിക്കുകയുണ്ടായി. ഇവരെയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളാനും സാത്മീകരിക്കാനും ആര്യവർഗ്ഗത്തിന്നു സാധിച്ചു. ലോകചരിത്രത്തിൽ അപൂർവ്വമായ ഒരു സിദ്ധിയത്രേ ഇത്. ആർണോൾഡ് ടോയിൻബിയെപ്പോലുള്ള ചരിത്രപണ്ഡിതന്മാർ ഇന്ത്യയുടെ ഈ സിദ്ധിയെ മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ പ്രവാഹധാരകളെയും പോഷകനദികളെന്നോണം ഉൾക്കൊള്ളുകയും സ്വന്തം ജീവിതമാർഗ്ഗത്തെ ഒരു മഹാനദിയാക്കി വളർത്തുകയുമാണ് ആര്യവർഗ്ഗം ചെയ്തത്. ഈ വീക്ഷണഗതി സാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർത്തത് അവരുടെ സവിശേഷമായ മതദർശനമായിരുന്നു. ഏകദൈവവിശ്വാസമാണ് ആര്യമതത്തിന്റെ ആന്തരസത്ത. ആ ഏകദൈവത്തെയാവട്ടെ വ്യക്തിരൂപത്തിലല്ല ശക്തിരൂപത്തിലാണ് അവർ സങ്കല്പിച്ചത്. സത്യം, ശിവം, സുന്ദരം എന്നിങ്ങനെ മൂല്യരൂപത്തിൽ അതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്തു. അരൂപനും ശക്തിസ്വരൂപനുമായ ഈശ്വരനെ അവികസിതചേതസ്സുകൾക്ക് നൂറു നൂറു

1. The Indian Heritage, 3rd edn., Page 53.

രൂപത്തിൽ സാക്ഷാൽക്കരിക്കാമെന്നും അവർ സിദ്ധാന്തിച്ചു. ''ഏതു വഴിയിലൂടെ വന്നവരായാലും എന്റെ പ്രേമത്തിൽ ഞാനവരെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അവർ ഏതു മാർഗ്ഗം തിരഞ്ഞെടുത്താലും അത് എന്റെ മാർഗ്ഗമാണ്'' എന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരു ഗീതാവചനമുണ്ട്. തന്റെതു മാത്രമാണ് ഒരേയൊരു മാർഗ്ഗമെന്നു ശഠിക്കുന്ന മറ്റു ചില മതവിശ്വാസവും ഈ ആര്യമതവീക്ഷണവും തമ്മിൽ ധ്രുവങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അന്തരമുണ്ടെന്നു കാണാം. ഏതെങ്കിലും ഒരു മതസ്ഥാപകനെയോ ഒരൊറ്റ മതഗ്രന്ഥത്തെയോ ആര്യമതം പരമപ്രമാണമായി അംഗീകരിച്ചില്ല. അതോടെ മതവിശ്വാസത്തിൽ പിടിവാദത്തിന്നു സ്ഥാനമില്ലെന്നു വന്നു. ഏതു മതവിശ്വാസത്തെയും അനേകം ആരാധനാക്രമങ്ങളിൽ ഒന്ന് എന്ന നിലയ്ക്ക് ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിന് ആര്യമതശിക്ഷണം ലഭിച്ച ദാർശനികന്നു പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. വളരെയേറെ കൊണ്ടാടപ്പെട്ട ഇന്ത്യയുടെ മതസഹിഷ്ണുതയ്ക്ക് ആധാരമായി നില്ക്കുന്നത് ഈ ദർശനമാണ്.

എന്നാൽ ഉപനിഷൽകാലഘട്ടത്തിന്റെ ഈ ഉദാരഗംഭീരമായ വീക്ഷണം അതേ വിശാലതയോടെ ഏറെക്കാലം നിലനിന്നില്ല. ക്രമേണ മതദർശനത്തിന്റെ മേൽ സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങൾക്ക് ആധിപത്യം ലഭിച്ചു. തൊഴിൽ വിഭജനമെന്ന നിലയിൽ ആരംഭിച്ചിരിക്കാവുന്ന വർണ്ണവ്യവസ്ഥ മതാചാരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായി വളർന്നു. ആര്യമതം അതിന്റെ സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളെ ഈ വർണ്ണവ്യവസ്ഥയുടെ അടിത്തറയിന്മേലാണ് കെട്ടിപ്പൊക്കിയത്. ബ്രാഹ്മണരായ വസിഷ്ഠനും ദ്രോണരും ഉണ്ടായിരിക്കേ ബ്രാഹ്മണരായ ശ്രീരാമനും ശ്രീകൃഷ്ണനും അഗ്രപൂജ മാത്രമല്ല അവതാരമഹത്വം പോലും നല്കപ്പെട്ട രാമായണ–മഹാഭാരതകാലഘട്ടങ്ങളിൽ വർണ്ണവിഭജനം കർശനമായിരുന്നില്ലെന്ന് ഊഹിക്കാം. ചരിത്രസംഭവങ്ങളുടെ ആഘാതമേല്ക്കുമ്പോൾ ആത്മരക്ഷയോർത്ത് സമുദായം സ്വയം നിർമ്മിച്ച ഓടിനുള്ളിലേക്ക് ഉൾവലിയും. അങ്ങനെയാവണം വർണ്ണവ്യവസ്ഥ ശിലാഖണ്ഡം പോലെ കഠിനമായിത്തീർന്നത്. ഈ വർണ്ണവിഭജനം ഇന്ത്യയെ ആഭ്യന്തരമായി മുരടിപ്പിച്ചു; അതിന്റെ നൈസർഗ്ഗിക പ്രതിഭയ്ക്കു വികാസം നല്കിയില്ല. മതചൈതന്യത്തെ ആചാരഗഹനങ്ങളുടെ അനന്തമസ്സിൽ അടച്ചിട്ടു. ഈ വർണ്ണവ്യവസ്ഥയെ സവർണ്ണരെന്നും അവർണ്ണരെന്നും വിഭജിക്കുന്നതു കൃത്രിമമാണ്. ഓരോ ശ്രേണിയിലുമുള്ള വർണ്ണം അതിന്റെ കീഴിലുള്ളതിനെ മർദ്ദിച്ചൊതുക്കി. നമ്പൂതിരി ഈഴവനോടു കാണിച്ചതിനേക്കാൾ മനുഷ്യത്വപൂർണ്ണമായ പെരുമാറ്റം ഈഴവനിൽ നിന്നു നായാടിക്കു ലഭിച്ചില്ല.

ചാതുർവർണ്ണ്യത്തിന്റെ ഈ സ്വഭാവം കാരണം മേലേതലപ്പിലുള്ള ബ്രാഹ്മണരുടെ സംസ്കാരം ഹിന്ദുമതസംസ്കാരമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. ഹിന്ദുമതത്തിന്ന് അതിന്റെ ചലനാത്മ

കത നഷ്ടപ്പെടുകയും അതിന്റെ സംസ്ക്കാരം ക്രമേണ ചാതുർവർണ്ണ്യസംസ്കാരമായി രൂപാന്തരപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ശ്രീ വിവേകാനന്ദന്റെ ഈ വാക്യം ശ്രദ്ധിക്കുക: ''അന്യരെ മ്ലേച്ഛർ എന്നു മുദ്ര കുത്തി അകറ്റി നിർത്തുന്നതിന്ന് ഹിന്ദുധർമ്മം എന്നു മുതിർന്നുവോ അന്നതിന്റെ അധഃപതനം ആരംഭിച്ചു.''

ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ രംഗപ്രവേശം വരെ ഹിന്ദുധർമ്മം ഈ അധഃപതനത്തിന്റെ പാതയിലൂടെ കീഴോട്ടു തന്നെ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടെ നവോത്ഥാനശക്തികളും തല പൊക്കാതിരുന്നില്ല. എന്നാലും പാശ്ചാത്യസമ്പർക്കമാണ് അതിന്ന് ഈ പുതിയ ഉത്തേജനം നല്കിയത്.

ഹിന്ദുമതദർശനങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, ഇസ്ലാം—ക്രൈസ്തവ മതസിദ്ധാന്തങ്ങളിലും അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യവും പടിഞ്ഞാറൻ നാടുകളിൽ ഉദയം ചെയ്ത അഭിനവശാസ്ത്രയുഗത്തിന്റെ തെളിവുറ്റ ഉൾക്കാഴ്ചയും ലഭിച്ച റാംമോഹൻ റോയി ആണ് ഈ പുതുയുഗത്തിന്റെ ശുക്രനക്ഷത്രമായിത്തീർന്നത്. തുടർന്നു പിന്നാലെ ദയാനന്ദൻ വന്നു. ബൈബിളിലേയ്ക്കു മടങ്ങുക എന്ന മുദ്രാവാക്യവുമായി ജർമ്മനിയിൽ ഉദിച്ചുയർന്ന മാർട്ടിൻ ലൂതർ, ക്രിസ്തുമതത്തിന്ന് എന്തു നേടിക്കൊടുത്തുവോ അതു തന്നെ, വേദത്തിലേക്കു മടങ്ങുകയെന്ന മുദ്രാവാക്യവുമായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്ത ദയാനന്ദൻ ഹിന്ദുദർശനത്തിനും നേടിക്കൊടുത്തു. മുദ്രാവാക്യത്തിൽ പിന്നിലേക്കുള്ള തിരിച്ചുപോക്കും ഫലം കൊണ്ട് മുന്നിലേക്കുള്ള ആഞ്ഞുകുതിയുമാണ് ആ പ്രസ്ഥാനം സാധിച്ചത്. ജാതിവ്യവസ്ഥയ്ക്കെതിരായി രാജ്യവ്യാപകമായ പ്രസ്ഥാനം ആരംഭിച്ചത് ആര്യസമാജമായിരുന്നു. തുടർന്നു വന്ന വിവേകാനന്ദൻ, നെടുമോഹനിദ്രയിൽ നിന്ന് ഇന്ത്യയെ പിടിച്ചുണർത്തി. ഇവർ ഉഴുതുമറിച്ച മണ്ണിൽ സമൃദ്ധമായ വിളവുണ്ടാക്കിയത് ഗാന്ധിജിയത്രേ. രാഷ്ട്രീയവിപ്ലവത്തിന്റെ വനവഹ്നി ആളിക്കത്തിയപ്പോഴും, ആ ജ്വാലയിൽ സാമൂഹ്യവിപ്ലവകാരിയായ ഗാന്ധിജിയുടെ സൂര്യതേജസ്സ് നമ്മുടെ കണ്ണിൽ പെട്ടില്ല എന്നു മാത്രം.

അയിത്തം എന്റെ ജന്മാവകാശമാണെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ച ശങ്കരാചാര്യന്മാർ ഇന്നും ഇന്ത്യയിൽ ഇല്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഹിന്ദുസാമൂഹ്യപരിഷ്ക്കരണത്തിന്റെ ഗതിവേഗം കുറയ്ക്കാൻ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചാൽ, ഇക്കൂട്ടർക്കു കഴിഞ്ഞേക്കും; എന്നാൽ പരിവർത്തനത്തിന്റെ പ്രവാഹധാരയെ തിരിച്ചൊഴുക്കുന്നതിന്നു കഴിയില്ല. വർണ്ണവിഭജനത്തിന്റെ അസ്തിവാരം തകർന്നു കഴിഞ്ഞു. അതോടെ വർണ്ണവ്യവസ്ഥയുടെ ഫലമായി വന്നുപെട്ട സാംസ്കാരികമായ ഉച്ചനീചത്വവും നികഴ്ന്നു മാഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ വർണ്ണവിഭജനം അമേരിക്കയിലെ വർണ്ണവിഭജനത്തേക്കാൾ വേഗത്തിലും അതേ

ക്കാലം സമാധാനപരമായ രീതിയിലും മാഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഒരൊറ്റ നീഗ്രോവിദ്യാർത്ഥിക്ക് ഒരു സർവ്വകലാശാലയിൽ പ്രവേശനം നേടിക്കൊടുക്കുന്നതിന് പ്രസിഡൻറ് കെന്നഡിക്ക് അമേരിക്കൻ ഫെഡറൽ പട്ടാളത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടി വന്നു. അതേ കാലഘട്ടത്തിൽ ഇന്ത്യൻ സർവ്വകലാശാലകളിൽ നൂറു നൂറു ഹരിജൻ വിദ്യാർത്ഥികളും ഗവൺമെൻറിൻെറ സൗജന്യങ്ങളും അനുഭവിച്ചു കൊണ്ട് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നിർവ്വഹിക്കുകയായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ ഇന്ന് ജഗ്ജീവൻറാം ഇരിക്കുന്ന സ്ഥാനത്ത് അമേരിക്കയിൽ ഒരു നീഗ്രോവംശജന് എത്തിച്ചേരാൻ കഴിയുന്ന കാലം വളരെ വളരെ വിദൂരമാണ്. ഈ മാറ്റത്തിന്നു നാം ഗാന്ധിജിക്കു സ്തുതി ചൊല്ലുക. വിഭിന്ന ജാതികൾക്കിടയിലുള്ള സാംസ്കാരികമായ ഉദ്ഗ്രഥനത്തെ സംബന്ധിച്ച് മൗലികപ്രശ്നങ്ങൾ ഇന്നവശേഷിക്കുന്നില്ല; ഗതിവേഗത്തിൻെറ പ്രശ്നം ബാക്കിയുണ്ടു താനും.

എന്നാൽ മതങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൽ ദേശീയോദ്ഗ്രഥനത്തിന്ന് പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുന്ന മൗലികപ്രാധാന്യമുള്ള ഒട്ടേറെ സാംസ്കാരികപ്രശ്നങ്ങൾ ഇനിയും അവശേഷിക്കുന്നു. ചരിത്രപരവും വൈകാരികവുമായ കേടുപാടുകൾ കൊണ്ട് അവ ഏറ്റവും സങ്കീർണ്ണമായിത്തീർന്നിട്ടുമുണ്ട്.

ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാനമതങ്ങളിൽപ്പെട്ട ക്രിസ്തുമതവും ഇസ്ലാംമതവും ഇന്ത്യയ്ക്കു പുറത്തു ജനിച്ചുവളർന്ന മതങ്ങളാണ്. അവ ഇന്ത്യയിലും പ്രചരിച്ചു. ഇന്ത്യയിലുള്ള ആ മത വിശ്വാസികളും അനാദികാലം മുതൽ ഇന്ത്യയിൽ പെറ്റുവളർന്ന പിതാക്കളുടെ സന്തതികളത്രേ. അതു കൊണ്ട് അവ ഇന്ത്യൻ മതങ്ങൾ കൂടി ആയിത്തീർന്നു. മതങ്ങൾ അവയുടെ ദാർശനികമായ ജീവിതസമീപനങ്ങളെ മാത്രമല്ല പ്രചരിപ്പിക്കുന്നത്. അവ ഉദയം ചെയ്തു ശക്തി പ്രാപിച്ച സമൂഹത്തിൻെറ സാംസ്കാരികപശ്ചാത്തലം കൂടി, ആചാരാനുഷ്ഠാനത്തിൻെറ രൂപത്തിൽ, മതത്തിൻെറ അനുബന്ധമായി നിലകൊള്ളുന്നു. ക്രിസ്തുമതത്തിൽ റോമൻ ആചാരമുറകളും ഇസ്ലാംമതത്തിൻെറ അറബി—പേർസ്യൻ ആചാരമുറകളും വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയതായിക്കാണാം. മതദർശനവുമായി അതിന്നു ബന്ധമില്ലെങ്കിലും മതപ്രചാരകന്മാർ അവയെ ബന്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഒരേ ഇന്ത്യൻ പിതാക്കളുടെ രണ്ടു മക്കൾ ഇപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു മതദർശനങ്ങളും സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ ഈ രണ്ട് ആചാരങ്ങളും ഒപ്പം കൈക്കൊള്ളുന്നു. മാത്രമല്ല കുടുംബത്തിൽ നിന്നു കിട്ടിയ സ്വന്തം പൈതൃകത്തെ നിഷേധിക്കുവാനും അവർ നിർബന്ധിതരാവുന്നു. പിതൃജന്യമായ ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരത്തെ നിഷേധിക്കുവാനുള്ള വെമ്പലിൽ നിന്നാണ് മതസംപർദ്ധകൾ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നത്. ഒരു ചെണ്ടകൊട്ടിനെ ചൊല്ലിയാലും കലഹം. പക്ഷേ, അതൊരു നിമിത്തം മാത്രമാണ്. ഭിന്നസം

സംസ്കാരബോധത്തിന്റെ ഫലമായി അയൽപക്കക്കാർ പുലർത്തിപ്പോരുന്ന അന്യത്വമാണ് മനസ്സിന്റെ അടിയിൽക്കിടക്കുന്നത്. ഉദ്യോഗത്തിൽ അനുപാതം ദീക്ഷിച്ചതു കൊണ്ടൊന്നും ഇതു പരിഹരിക്കാനാവില്ല. ഈ അന്യത്വബോധം മാറുകയാണ് മൗലിക പ്രശ്നം. മതദർശനങ്ങൾക്കതീതമായി ഏകസാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തെക്കുറിച്ചു ബോധം വളർത്തുക മാത്രമാണ് ഇതിന്ന് ഒരേയൊരു പോംവഴി.

ഇന്ത്യയിലെ ക്രൈസ്തവനേതൃത്വം ഇക്കാര്യം ആദ്യമേ തന്നെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. തദ്ദേശീയജീവിതവുമായി ആവുന്നത്ര താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കാൻ ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാർ ശ്രമിച്ചു പോന്നിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യൻ ഭാഷകൾക്ക് നിഘണ്ടുക്കളും വ്യാകരണ ഗ്രന്ഥങ്ങളും സംഭാവന ചെയ്തത് അവരാണ്. ഇന്ത്യയുടെ ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളിൽ അവർ അഗാധമായ താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു പോന്നതായി കാണാം. ഭാരതീയഇതിഹാസപുരാണങ്ങളെ ആസ്പദിച്ച് ഒരു 'പുരാണനിഘണ്ടു' ഇയ്യിടെ പോലും മലയാളഭാഷയിൽ നിർമ്മിച്ചത് ഒരു ക്രൈസ്തവപണ്ഡിതനാണ്. സംസ്കൃതഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനവ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിന്ന് 'പാണിനീയപ്രദ്യോതം' എന്ന ഉജ്ജ്വലമായ വ്യാഖ്യാനമെഴുതിയതും ഒരു ക്രൈസ്തവപണ്ഡിതൻ തന്നെ. മതപരമായ അടിസ്ഥാനവിശ്വാസങ്ങളുമായി രാജിയാവാതെ തന്നെ പൂർവ്വപിതാക്കളുടെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ എത്ര മാത്രം സ്വീകരിക്കാമെന്ന കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യൻ ക്രൈസ്തവമേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഗാഢമായ പഠനങ്ങൾ നടന്നുവരുന്നു. റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ആചാരങ്ങളും ചടങ്ങുകളും ഭാരതീയപശ്ചാത്തലത്തിൽ ചുമന്നു നടക്കേണ്ടതുണ്ടോ എന്ന കാര്യത്തിൽ അവർ വീണ്ടുവിചാരം തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഈയൊരു ചിന്താഗതി, ഇസ്ലാം മതത്തിൽ ഇനിയും ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. വാസ്തവത്തിൽ ദേശീയോദ്ഗ്രഥനത്തിന്റെ കാതലായ പ്രശ്നം ഹിന്ദു–മുസ്ലിം സമരസപ്പെടലാണ്. ഇതൊരു ന്യൂനപക്ഷമതത്തിന്റെ പ്രശ്നമല്ല. എങ്കിൽ ക്രിസ്തു ബുദ്ധാദിമതങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് കൂടുതൽ രൂക്ഷമായി ഈ പ്രശ്നം അനുഭവപ്പെടേണ്ടതായിരുന്നു.

ഹിന്ദു–മുസ്ലിം പ്രശ്നത്തിന്റെ മാനസികതലത്തിലുള്ള അകൽച്ചയ്ക്ക് ആധാരമായി വർത്തിക്കുന്ന ഘടകം മതമോ രാഷ്ട്രീയമോ അല്ല, സാംസ്കാരികമാണ്.

ഇന്ത്യ–പാക്കിസ്ഥാൻ വിഭജനം ഒരു പ്രത്യേകസാംസ്കാരികവീക്ഷണത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ ഫലം മാത്രമായിരുന്നു. ഇസ്ലാം അതിനു പുറത്തുള്ള എല്ലാറ്റിനെയും കാഫിർ എന്ന മുദ്ര കുത്തി അകറ്റി നിർത്തി. ഗാന്ധിജി പോലും അതിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അറബിസംസ്കാരത്തിന്റെ അതിപ്ര

സരം അവരെ സംബന്ധിക്കുന്ന എല്ലാറ്റിലും പ്രതിഫലിച്ചു കാണാം. സ്വന്തം കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു പേരിടുന്നതിന്നു പോലും അറബിപദങ്ങളാണ് അവർ സ്വീകരിച്ചത്. ഇസ്ലാംമതദർശനത്തെ അറബിസംസ്കാരത്തിൽ നിന്നു വേർതിരിച്ചു കാണാനുള്ള യാതൊരു ഉദ്യമവും നടന്നില്ല. അക്ബർ ചക്രവർത്തി അതിനൊരു മഹായത്നം ചെയ്തു നോക്കി. പക്ഷേ, ഫലിച്ചില്ല.

എട്ടു നൂറ്റാണ്ടോളം ഇസ്ലാം ഇന്ത്യ ഭരിച്ചു. അവരുടെ കൈയിൽ നിന്നാണ് ബ്രിട്ടൻ അധികാരം പിടിച്ചെടുത്തത്. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിന്റെ അന്ത്യദിനം കണ്ടു തുടങ്ങിയപ്പോഴും ഇസ്ലാമിന്റെ ഹൃദയം എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ നന്നേ അസ്വസ്ഥമായിരുന്നു. അതിന്റെ കൈയിലേക്കു മാത്രമായി അധികാരം തിരിച്ചേല്പിക്കുന്ന പ്രശ്നമില്ല. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം തുടരുകയെന്നത് സ്വാതന്ത്ര്യാഭിമാനിയായ ഇസ്ലാമിന്നു സ്വീകാര്യവുമായിരുന്നില്ല. എല്ലാ പൗരനും തുല്യാധികാരം എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യം ഇസ്ലാമിന്ന് എതിരാവും എന്ന നിലയ്ക്കു സർ സയ്ദിനെപ്പോലുള്ള മുസ്ലിം നേതാക്കൾ എതിർത്തു. മുസ്ലിംകൾക്ക് പ്രത്യേകം വോട്ടർപട്ടികയും അവർക്കു മാത്രം നിയോജകമണ്ഡലങ്ങളും ജനസംഖ്യാനുപാതികമായി അവകാശപ്പെട്ടതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ സ്ഥാനങ്ങളും നല്കേണമെന്ന് ആഗാഖാനും കൂട്ടരും വാദിച്ചു. മുസ്ലിംകളെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഏതു നിയമവും പാസ്സാക്കാൻ മുസ്ലിംകൾ മാത്രമടങ്ങിയ അസംബ്ളിക്കു മാത്രമേ അധികാരമുണ്ടാവാൻ പാടുള്ളുവെന്ന് സർ മുഹമ്മദ് ഇക്ബാലും അനുയായികളും അവകാശപ്പെട്ടു. നാലാമത്തെ പതനമായിട്ടാണ് മുസ്ലിംകൾ വേറെ തന്നെ ഒരു രാഷ്ട്രമാണെന്നും അവർക്കു വേണ്ടി പ്രത്യേകം പരമാധികാരസ്റേറ്റ് വേണമെന്നും മിസ്റ്റർ ജിന്ന നിർബന്ധിച്ചത്.

ക്രിസ്തുമതവിശ്വാസികളായിരുന്നു ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധികാരികളെങ്കിലും ക്രൈസ്തവന്യൂനപക്ഷം ഇതൊന്നും അവകാശപ്പെട്ടില്ല; മുസ്ലിം ന്യൂനപക്ഷം അവകാശപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എന്തു കൊണ്ട്? മുമ്പറഞ്ഞ സാംസ്കാരികമായ അന്യത്വബോധമാണ് മുസ്ലിം മനസ്സിന്റെ ഈ രാഷ്ട്രീയപ്രതിഭാസത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചത്. അയൽവീട്ടിൽ ജനിച്ചു വളർന്നവരെങ്കിലും ഹിന്ദുവും ക്രിസ്ത്യാനിയും അവകാശപ്പെടുന്ന സാംസ്കാരികപൈതൃകം മുസ്ലിം അംഗീകരിച്ചില്ല. ഈ വീക്ഷണഗതിക്ക് ബുദ്ധിപരമായ ചിട്ടയും നേതൃത്വവും നല്കിയത് അലിഗർ മുസ്ലിം സർവ്വകലാശാലയായിരുന്നു. അവർ അതിനെ സമാന്തരദേശീയത്വം എന്നു വിളിച്ചു. സമാന്തരമാവുമ്പോഴും കൂടിച്ചേരലില്ല. റയിൽപ്പാളം പോലെ എവിടെയും സമദൂരം പാലിച്ചു കൊണ്ടു പോകും. സാംസ്കാരികരംഗത്ത് സമാന്തര

ദേശീയത്വം എന്നു വിളിച്ച അതേ പ്രതിഭാസത്തിന്നു രാഷ്ട്രീയ രംഗത്ത് ദ്വിരാഷ്ട്രവാദം എന്നു പേരിട്ടു.

ഇന്ത്യാ—പാക്കിസ്ഥാൻ വിഭജനത്തോടു കൂടി ഈ സമാന്തര ദേശീയത്വബോധം അവസാനിച്ചുവോ? ഉവ്വ് എന്നുറപ്പിച്ചു പറയാൻ മുസ്ലിം നേതൃത്വം ഇന്നും തയ്യാറല്ല. തന്മൂലം ദേശീയ ജീവിതത്തിന്റെ പല രംഗങ്ങളിലും നേരായ മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കാൻ നമുക്കു സാദ്ധ്യമല്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നു.

ഒരു സാധാരണ മുസ്ലിമിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അവന്റെ സാംസ്കാരികപൈതൃകം എവിടെയാണ്? ഇന്ത്യയിലോ അറബിനാടുകളിലോ? അവനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇന്ത്യ ആരംഭിക്കുന്നതെന്നാണ്? ഇസ്ലാംമതം ഇന്ത്യയിൽ സ്ഥാപിതമായ അന്നു തുടങ്ങിയാണോ, അതോ ഇന്ത്യയിൽ മനുഷ്യവാസം തുടങ്ങിയ അന്നു തുടങ്ങിയോ? ശ്രീ എം. സി. ഛഗ്ലയുടെ ഈ ഉദ്ബോധനം ശ്രദ്ധിക്കുക: ''ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരത്തിന്ന് തങ്ങൾ (മുസ്ലിംകൾ) കാര്യമായ സംഭാവന നല്കിയിട്ടുണ്ടെന്ന കാര്യം അവർ അഭിമാനപൂർവ്വം സ്മരിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ സംസ്കാരം മാത്രമല്ല അവർ സാഭിമാനം സ്മരിക്കേണ്ടത്. ഇന്ത്യയുടെ മുഴുവൻ സംസ്കാരവും അവരുടെയാണ്. അവരുടെ പൈതൃകം മുസ്ലിം ആക്രമണം തുടങ്ങി മാത്രം ആരംഭിക്കുന്നതല്ല. പ്രത്യുത, ഈ രാജ്യത്തിന്റെ അതിർത്തിരേഖകൾ ഭേദിച്ചു കൊണ്ട് ആര്യന്മാർ ലോകചരിത്രത്തിൽ പുതിയൊരദ്ധ്യായം തുടങ്ങിയ അന്നു തുടങ്ങി ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിമിന്റെ സാംസ്കാരികപൈതൃകവും ആരംഭിക്കുന്നു.[1]

ഇന്ത്യാ—പാക്കിസ്ഥാൻ വിഭജനത്തിന്റെ സ്മരണ ആറിത്തണുക്കുന്നതിന്നു മുമ്പ് 1948-ൽ അലിഗർ മുസ്ലിം സർവ്വകലാശാലയിൽ ബിരുദദാനപ്രസംഗം ചെയ്തുകൊണ്ട് പണ്ഡിറ്റ് ജവഹർലാൽ നെഹ്റു ഈ സാംസ്കാരികപ്രശ്നത്തെ ഇങ്ങനെ വിലയിരുത്തുകയുണ്ടായി:

''നമ്മുടെ പൈതൃകസമ്പത്തിനെക്കുറിച്ചും നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്ന് ബുദ്ധിപരവും സാംസ്കാരികവുമായ പ്രാമാണികത്വം നേടിത്തന്ന പിതാക്കളെക്കുറിച്ചും എനിക്കഭിമാനം തോന്നുന്നുവെന്നു ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. ഉജ്ജ്വലമായ ഈ ഭൂതകാലത്തെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾക്കെന്തു തോന്നുന്നു? ഈ സമ്പത്തിന്റെ പിന്തുടർച്ചാവകാശികളാണെന്നതിൽ നിങ്ങൾക്ക് ഊറ്റം തോന്നുന്നുവോ? അതല്ല, ഈ പുർവ്വസമ്പത്ത്രിതയും അന്യരുടെ സമ്പത്താണെന്ന ബോധമാണോ നിങ്ങൾക്കുള്ളത്? ഞാനീ ചോദ്യം ചോദിക്കുവാൻ കാരണമുണ്ട്. ജനശ്രദ്ധയെ തെറ്റായ വഴിയിലൂടെ നയിച്ചു കൊണ്ടു പോകുന്നതിന്നും ചരിത്രഗതി

---

1. കോഴിക്കോട് എം. എം. ഹൈസ്ക്കൂൾ അർദ്ധശതവാർഷികഗ്രന്ഥം, പേജ് 68.

യെത്തന്നെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും ശ്രമിക്കുന്ന ഒട്ടേറെ ശക്തികളും ഈ അടുത്ത കാലത്തായി രാജ്യത്തിലെങ്ങും ഉയർന്നു വന്നിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങളും മുസ്ലിംകളാണ്, ഞാൻ ഹിന്ദുവും. ചിലർ ഒരു മതത്തിലും വിശ്വസിച്ചില്ലെന്നും വരാം. അതു കൊണ്ടു മാത്രം എന്നെയും നിങ്ങളുടെയും പൈതൃകം വേറെ വേറെ ആയിത്തീരുന്നില്ല.....എങ്ങു നോക്കണം, എന്തു ചെയ്യണം എന്നീ കാര്യങ്ങളിൽ നിങ്ങളുടെ മനസ്സ് ഇന്ന് അവ്യക്തമാണ്. ചില അടിസ്ഥാനദർശനങ്ങളുടെ നേരെയുള്ള കൂറിനെ സംബന്ധിച്ച് നമ്മളംക്കെല്ലാം വ്യക്തമായ ചില രൂപങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണം. വർത്തമാനകാലത്ത് എന്തെന്ത് ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളും സംഭവിച്ചാലും ഭാവിയിലെ ഇന്ത്യ, ഭൂതകാലത്തെന്നതു പോലെ, തുല്യമായ ബഹുമതിയും ആദരവും അവകാശപ്പെടുന്ന അനേക വിശ്വാസങ്ങളോടു കൂടിയതെങ്കിലും ഒരൊറ്റ ദേശീയവീക്ഷണമുള്ള രാജ്യമായിരിക്കും.''[1]

മൂന്നു കാര്യങ്ങളാണ് പണ്ഡിറ്റ്ജി ഇവിടെ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

1. ഇന്ത്യയുടെ പൂർവ്വസംസ്കാരത്തിന്നു നേരെയും പൂർവ്വാചാര്യന്മാരുടെ നേരെയും ജാതിമതവർഗ്ഗചിന്തയ്ക്കതീതമായ ആദരവു വളർത്തണം. 2. എല്ലാത്തരം വിശ്വാസങ്ങൾക്കും ആചാരങ്ങൾക്കും ഇന്ത്യയിൽ തുല്യമായ പദവിയുണ്ടാവണം. 3. ഭിന്നങ്ങളായ ഈ ആചാരവിശ്വാസങ്ങൾക്കതീതമായി ഇന്ത്യയ്ക്ക് ഒരു ഏകീകൃതദേശീയവീക്ഷണം വേണം.

വ്യാവഹാരികസത്യത്തിന്നു പല മുഖങ്ങളുണ്ട്. കാളിദാസൻ എന്ന കവിയെ ഈ പല മുഖങ്ങൾ കൊണ്ടും നമുക്കു നോക്കിക്കാണാം. കവിത സഹൃദയത്വത്തിന്റെ പ്രശ്നമാണെങ്കിൽ കവി ദേശീയത്വത്തിന്റെ കൂടി പ്രശ്നമാണ്. എന്റെത് എന്ന ബോധമാണ് ദേശീയത്വത്തിന്റെ അടിയിലുള്ള വികാരം. കാളിദാസനെ ഹിന്ദു കവിയെന്ന നിലയ്ക്ക് അഹിന്ദുക്കൾക്ക് കൈയൊഴിക്കാം. ബ്രാഹ്മണകവിയെന്ന നിലയ്ക്ക് അബ്രാഹ്മണർക്ക് ഉപേക്ഷിക്കാം. ശൈവനെന്ന നിലയ്ക്ക് വൈഷ്ണവികൾക്കു തള്ളിക്കളയാം. ഉത്തരേന്ത്യൻ കവിയെന്ന നിലയ്ക്ക് ദക്ഷിണേന്ത്യക്കാർക്ക് അന്യത്വം കല്പിക്കാം. സംസ്കൃതകവിയെന്ന നിലയ്ക്ക് ഇതരഭാഷകൾക്കു മാറ്റി നിർത്താം. ഇതൊന്നും ആർക്കും നിഷേധിക്കാനാവാത്ത സത്യത്തിന്റെ മുഖങ്ങളാണ്. ഇവയ്ക്കെല്ലാമുപരി, അദ്ദേഹത്തെ മഹാനായ ഭാരതീയകവിയെന്ന നിലയിൽ നോക്കിക്കാണുമ്പോൾ അവിടെ സത്യത്തിന്നു ദേശീയത്വത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലമായ മുഖം കൈവരുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഒരു മുസ്ലിം, ഷെയിക്സ്പീയറെ ക്രൈസ്തവകവി എന്ന നിലയ്ക്കു കാണില്ല. ഇന്ത്യൻ മുസ്ലി

---

1. നെഹ്റുവിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ, വാല്യം 1.

മിന്റെ മനസ്സിൽ ഹിന്ദുവിന്റെ എന്ന നിലയ്ക്ക് ഇന്നോളം വേർതിരിച്ചു നിർത്തിയ പലതും ഇന്ത്യയുടെ, അതായത് തന്റെതു തന്നെ, എന്ന നിലയ്ക്ക് തിരുത്തിയെഴുതേണ്ടതുണ്ട്. സമാന്തരദേശീയബോധം നെഹ്റു പറഞ്ഞ ഒരൊറ്റ ദേശീയത്വത്തിന്നു വേണ്ടി വഴിയൊഴിഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നത് അവിടെ വച്ചാണ്.

അറംഗസീബിന്റെ മതവീക്ഷണം സർ സെയ്ദിലൂടെ മിസ്റ്റർ ജിന്നയിൽ എത്തിച്ചേർന്നുവെങ്കിൽ അതിനെ ചെറുത്തു കൊണ്ട് അക്ബറുടെ പാരമ്പര്യം അബ്വാസ് തയാബ്ജിയിലൂടെ മൗലാനാ ആസാദിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. പക്ഷേ, വിഭാഗീയതയുടെ വക്താക്കൾക്കാണ് മുസ്ലിം ബഹുജനഹൃദയത്തെ ആകർഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. മുസ്ലിം മനസ്സിനെ സമാന്തര ദേശീയത്വത്തിന്റെ വിപൽക്കരമായ മൂശയിൽത്തന്നെ വാർത്തെടുക്കുന്നതിന്നു ബോധപൂർവ്വമായ ശ്രമങ്ങൾ നടക്കുന്നു. നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകളിൽ മുസ്ലിം വിദ്യാർത്ഥികളെ ലക്ഷ്യം വച്ചു കൊണ്ട് ഇസ്ലാമിക് ചരിത്രം ഇന്നും പഠിപ്പിക്കുന്നു; മറ്റുള്ളവർക്കു വേണ്ടി ഇന്ത്യാചരിത്രവും. അറബിനാടുകളിലെ മണ്ണിലാണ് തന്റെ പൈതൃകത്തിന്റെ വേരുകളെന്നും ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിം യുവാക്കളെ സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിലെ സർവ്വകലാശാലകൾ പഠിപ്പിക്കുന്നു! ഏറനാടൻ മാപ്പിളഹൃദയത്തിൽ വിരിഞ്ഞ പ്രേമഗാനത്തിന്റെ സൗരഭ്യം മുറ്റിനിൽക്കുന്ന മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ മലയാളലിപിയിൽ അച്ചടിക്കരുതെന്നും അറബിലിപിയിൽ വേണം അച്ചടിക്കാനെന്നും ഉത്തരവാദപ്പെട്ട സ്ഥാനത്തുള്ളവർ ശാഠ്യം പിടിക്കുന്നു.

ചരിത്രത്തെയും സംസ്കാരത്തെയും കുറിച്ചുള്ള ശിക്ഷണം ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ അടിസ്ഥാനത്തെ മുൻനിർത്തി വേണം നിർവ്വഹിക്കുവാൻ. ഇതു ദേശീയബോധത്തിന്റെ ബാലപാഠമാണ്. ഇന്ത്യൻ ഫെഡറേഷനെ ഇസ്ലാമിന്റെയും ഹിന്ദുവിന്റെയും ക്രിസ്ത്യാനിയുടെയും ഒരു ഫെഡറേഷനായി മുഹമ്മദ് ഇക്ബാലിനു സങ്കല്പിക്കാൻ സാധിച്ചേക്കാം. സാമാന്യബുദ്ധി മാത്രമുള്ള നമുക്ക് അതു സാധ്യമാവില്ല. മറിച്ച് കേരളത്തിന്റെയും തമിഴ്നാടിന്റെയും പഞ്ചാബിന്റെയും മറ്റും ഫെഡറേഷനായി മാത്രമേ സങ്കല്പിക്കാനാവുകയുള്ളു. ഏതു ഭരണത്തിന്റെയും അതിരുകൾ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ അതിർത്തികളാൽ വ്യവച്ഛേദിക്കപ്പെട്ട രാജ്യവിഭാഗങ്ങളാണ്. ചരിത്രപഠനത്തിനും സംസ്കാരപഠനത്തിനും ഇതേ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തെത്തന്നെ ആധാരമായി സ്വീകരിക്കണം. ഹിന്ദുവിന്റെയും മുസ്ലിമിന്റെയും ക്രിസ്ത്യാനിയുടെയും ചരിത്രസംസ്കാരങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുകയല്ല, കേരളത്തിന്റെയും ദക്ഷിണേന്ത്യയുടെയും ഇന്ത്യയുടെയും ഏഷ്യയുടെയും ലോകത്തിന്റെയും ചരിത്രം പഠിപ്പിക്കുകയാണാവശ്യം. ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ

സംസ്കാരബോധം വളർത്തുകയാണാവശ്യം. അല്ലെങ്കിൽ വീണ്ടും നാമെത്തിച്ചേരുക സമാന്തരദേശീയത്വത്തിന്റെ വിനാശകരമായ നെടുംപാതയിലായിരിക്കും.

ഒരു ശരാശരി ഹിന്ദുവിന്റെ മനോഗതിയിൽ സംഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പരിവർത്തനം ഈ സമാന്തരസംസ്കാരക്കാർ മനസ്സിലാക്കാൻ വൈകിക്കൂടാ. ഇന്ത്യാ-പാക്കിസ്ഥാൻ വിഭജനത്തിൽ ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിമിന് ഒരു ഇസ്ലാം രാഷ്ട്രവും ഹിന്ദുവിന്ന് ഒരു സെക്കുലർ രാഷ്ട്രവുമാണു കിട്ടിയത്. ഈ നഷ്ടക്കച്ചവടം അവന്റെ ഹൃദയത്തെ വ്രണപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഹിന്ദുവർഗ്ഗീയവികാരത്തിന്റെ കാളകൂടം വാരി വിഴുങ്ങി സ്വയം ദഹിക്കാൻ ഗാന്ധിജി ഒരുങ്ങിയതു കൊണ്ട് അന്നത് ആളിപ്പടർന്നില്ല എന്നേയുള്ളു. ആപൽക്കരമായ ഈ സ്ഥിതി വിശേഷത്തെക്കുറിച്ച് ഹമിദ് ദൽവായ് ഉൽക്കാഴ്ചയോടെ ഇങ്ങനെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു: ''ഹിന്ദു ലിബറലിസത്തിന്റെ അഭാവം കൊണ്ടല്ല മുസ്ലിംകളെ സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രശ്നം ഉദ്ഭവിക്കുന്നത്. മുസ്ലിംകളുടെ ഇടയിൽ ലിബറലിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനം ഇല്ലാത്തതു കൊണ്ടാണ്. മുസ്ലിംകളുടെ ഇടയിൽ അത്തരം ഒരു പ്രസ്ഥാനം ഉടലെടുക്കണമെങ്കിൽ മുസ്ലിം വർഗ്ഗീയതയുമായി രാജിയായിക്കൊണ്ട് ഹിന്ദുവർഗ്ഗീയതയെ എതിർക്കുന്ന സ്വഭാവം ഹിന്ദു ലിബറലുകൾ ഉപേക്ഷിക്കണം. അതല്ലെങ്കിൽ ഏതു സെക്കുലർ പാർട്ടിയിൽപ്പെട്ട ഹിന്ദുവിന്റെ ഹൃദയത്തിലും മുസ്ലിം വിരുദ്ധമനോഭാവം വർദ്ധിച്ചു വരും. ഇതിന്റെ അനന്തരഫലം രാജ്യത്തിലുടനീളമുള്ള ഹിന്ദു-മുസ്ലിം ലഹളയായിരിക്കും.''[1] അവിടെ സെക്കുലർ രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികൾ പോലും മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പിളർന്നു പോകും. അഹമ്മദബാദ് അതിന്നുദാഹരണമാണ്.

മതന്യൂനപക്ഷവും രാഷ്ട്രീയന്യൂനപക്ഷവും ഒന്നാണെന്ന ധാരണ മുസ്ലിംകൾ കൈവെടിയണം. മതവിശ്വാസം മാറുമ്പോൾ സാംസ്കാരികപൈതൃകവും മാറുന്നുവെന്ന ബോധം പരിത്യജിക്കയും വേണം. ഹിന്ദു ലിബറലിസം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യാൻ ഒരു റാംമോഹൻ റോയിയെ കിട്ടി. ശ്രീ ദൽവായ് ആശിക്കുന്ന റാംമോഹൻ ഇസ്ലാംമതത്തിൽ എന്നാണ് ഉദിക്കുകയെന്നു നിശ്ചയമില്ല. മതമേതായാലും മനുഷ്യൻ നന്നായാൽ മതി എന്ന ചൊല്ല് അനിസ്ലാമികമാണെന്നു വിധിക്കാത്ത പരിഷ്കർത്താവാണാവശ്യം.

മതത്തിന്റെയും ജാതിയുടെയും ഉദ്ഗ്രഥനപ്രശ്നങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാൽ ഭാഷയാണ് നമുക്കു നേരിടാനുള്ള മറ്റൊരു പ്രശ്നം. സംസ്കൃതപ്രഭാവകാലം കഴിഞ്ഞതോടെ ഭാരതീയഭാഷയെന്ന ഒന്നില്ലാതായി; ഭാരതീയസാഹിത്യവും നമുക്കില്ല. പ്രാദേശികഭാഷകളുടെ വികാസം, സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉറവു

1. Times of India, June 1970.

കം അടിയിലോളം എത്തിച്ചേരാൻ ആവശ്യമാണ്. ഭരണത്തിന്റെയും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും മാധ്യമം മാതൃഭാഷയിലേയ്ക്കു മാറുന്നതോടു കൂടി ജനസാമാന്യവും വിജ്ഞാനസംസ്കാരമണ്ഡലങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വിടവ് നികഴ്ന്നു വരും. പക്ഷേ, ഇതോടെ ഛിദ്രശക്തികളുടെ സ്വാധീനം വളരാതെ സൂക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ ഭാഷകകം തമ്മിലുള്ള സമ്പർക്കം കൂടുതൽ ആവശ്യമാണ്. മലയാളിയുടെ അഭിമാനഭാജനമായ ഒരു നോവലിസ്റ്റ് ഇന്ന് ബങ്കാളിക്ക് അറിയില്ല. അതിന്നു കാരണം, പ്രാദേശികപരിധി വിട്ട് ഒരു ഭാരതീയഭാഷയും ഭാരതീയസാഹിത്യവും വളരുന്നില്ല എന്നതത്രേ.

ഭാഷകകം തമ്മിലുള്ള സമ്പർക്കത്തിന് ഇന്ത്യൻ ഭാഷകകം ക്കെല്ലാം കൂടി ഒരു പൊതുലിപി ആവിഷ്ക്കരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. റോമൻ ലിപി സ്വീകരിക്കാനുള്ള നിർദ്ദേശം ചിലേടത്തു നിന്ന് പൊന്തിവന്നിട്ടുണ്ട്. അതോ ദേവനാഗരിലിപിയോ നമുക്കു സ്വീകാര്യമായിട്ടുള്ളത്? ഈ ലേഖകൻ ദേവനാഗരിലിപിയുടെ പക്ഷത്താണ്.

എഴുതുന്നതു പോലെ വായിക്കാൻ സാധിക്കുകയെന്നത് ഭാരതീയഭാഷകളുടെ ഒരു മെച്ചമാണ്. 'You' എന്നെഴുതുകയും 'U' എന്നു വായിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രീതി അധ്വാനശക്തിയുടെ ആവശ്യമില്ലാത്ത ദുർവ്യയമാണ്. അതു പോലെ തന്നെ കുറഞ്ഞ പ്രയത്നം കൊണ്ട് കൂടുതൽ കാര്യം രേഖപ്പെടുത്താനും റോമൻ ലിപിയേക്കാകം ദേവനാഗരിലിപിയാണ് സഹായിക്കുക. മറെറാരു കാര്യം കൂടി. ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രാചീനസമ്പത്ത് ദേവനാഗരിലിപിയിലാണു രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. കുറെ വർഷങ്ങകംക്കു ശേഷം അവ വായിച്ചു നോക്കാൻ പോലും സാദ്ധ്യമല്ല എന്ന നില വരും. റോമൻ ലിപിക്കുള്ള മേന്മ, അതു യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളുടെ പൊതുലിപിയാണെന്നതത്രേ. അതത്ര കാര്യമാക്കേണ്ടതില്ല. ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളുമായുള്ള നിരന്തരസമ്പർക്കമാണ് ഭൂരിപക്ഷം ഇന്ത്യക്കാർക്കും ആവശ്യം. വിദഗ്ധന്മാർക്ക് റോമൻ ലിപി പഠിക്കുക ലഘുസാദ്ധ്യവുമത്രേ. വളർന്നു വരുന്ന അച്ചടിവിദ്യയിലുള്ള സാങ്കേതികവളർച്ച അങ്ങനെ തന്നെ സ്വീകരിക്കുന്നതിന്ന് ഇന്ത്യൻ ഭാഷകകംക്കു ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമാവണമെങ്കിൽ ഒരു പൊതുലിപി കൂടിയേ തീരൂ. റോമൻ ലിപിയ്ക്കു പകരം ദേവനാഗരി സ്വീകരിക്കുന്നതു കൊണ്ട് അച്ചടിയിലെ സാങ്കേതികവശത്തിന്നു കാര്യമായ മാറമൊന്നും ആവശ്യമായി വരില്ല.

ഒരു ഭാരതീയഭാഷ വളർത്തിയെടുക്കുകയെന്നത് ഇന്ത്യ നേരിടുന്ന സുപ്രധാനമായ ഒരു സാംസ്കാരികപ്രശ്നമാണ്. ഹിന്ദിക്കു നേരെ ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ നിന്നുള്ള എതിർപ്പ് കൂടി വരികയാണ്. അധികവും രാഷ്ട്രീയമത്സരമാണ്, അതിന്നു പിന്നിലുള്ളതെന്ന കാര്യം നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിലാക്കാം.

പക്ഷേ, ഇന്നത്തെ ഹിന്ദി ഒരു ഭാരതീയഭാഷയായി വളരാൻ ഒട്ടേറെ മാറാനുണ്ട്. പ്രാദേശിക ഭാഷകളുമായി നിർല്ലോഭമായ മിളനത്തിലൂടെ മാത്രമേ ഹിന്ദിക്ക് ആ നില കൈവരിക്കാനാവുകയുള്ളു. ഓരോ ഭാഷാപ്രവിശ്യയ്ക്കും ആ ഭാഷയുമായി കൂടിക്കലർന്ന് പ്രത്യേകം ഡയലറ്റുകളും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിന്നു ഹിന്ദിക്കു സാദ്ധ്യമാവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതല്ലാതെ സംസ്കൃതത്തിന്റെ വേലികെട്ടിനപ്പുറം കടക്കില്ല എന്നു ശഠിക്കുന്ന ശുദ്ധഹിന്ദിവാദികൾക്കു വിനാശ്യാചലത്തിന്റെ മതിൽക്കെട്ടിനിപ്പുറം ഹിന്ദിയെ പ്രതിഷ്ഠിക്കാനും സാദ്ധ്യമല്ല.

ഒരു രാഷ്ട്രം, ഒരു ജനത എന്ന സങ്കല്പത്തിലേക്കു വളർന്നെത്താൻ ഇന്ത്യ ഇനിയും എത്രയെത്ര അഗ്നിപരീക്ഷകളെ നേരിടണം!

ദേശീയോദ്ഗ്രഥനം: പ്രശ്നവും സമീപനവും

ഇന്ത്യയുടെ അഭംഗുരതയെക്കുറിച്ച് ഒട്ടേറെ പറഞ്ഞു കേൾക്കാറുണ്ട്. രണ്ടു മൂന്നു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഡെൽഹിയിൽ ചേർന്ന ദേശീയോദ്ഗ്രഥനസമ്മേളനം അതിന്റെ പേരിൽ കുറെ പ്രമേയങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചു. ആ സമ്മേളനത്തിൽ ഒന്നിനെച്ചൊല്ലിയും ആർക്കും ഒരു വഴക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതൊരു ശുഭസൂചനയായി എണ്ണുന്നവരുണ്ടാവാം. എന്നാൽ വിവാദാസ്പദമായേക്കാമെന്നതു കൊണ്ട് സുപ്രധാനമായ അടിസ്ഥാനഘടകങ്ങളെ ആ സമ്മേളനം കാണാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല എന്നതല്ലേ സത്യം? പ്രമേയങ്ങളിലൂടെ സാധിക്കാവുന്ന ഒന്നാണ് ഈ ഉദ്ഗ്രഥനമെങ്കിൽ ഇനി നമുക്കു പേടിക്കാനില്ല. ശുഭപ്രതീക്ഷകൊണ്ടു നിറം കലർത്തിയ ആ പ്രമേയത്തിലെ വാഗർത്ഥങ്ങൾ ഉദാരരമണീയങ്ങൾ തന്നെ. പക്ഷേ ഒരു സമസ്യ പൂരിപ്പിക്കുന്ന ലാഘവത്തോടെ സാധിക്കാവുന്ന ഒന്നാണോ ദേശീയോദ്ഗ്രഥനം? സാമാന്യമായി അംഗീകരിക്കപ്പെടേണ്ട ഒരു ദേശീയബോധത്തിൽ ഒതുങ്ങാതെ എറിച്ചു നിൽക്കുന്ന ഏണും മുനമ്പും തട്ടിയുടച്ചു തമ്മിൽ ഓരായം ചേർക്കൽ മാത്രമാണ് കാര്യമെങ്കിൽ എളുപ്പമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഇന്ത്യയുടെ നിർഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ, കാര്യം അതല്ല.

രണ്ടു ദശവർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട റിപ്പബ്ലിക്കൻ ഭരണഘടനയോടൊപ്പം പിറന്നു വീണ രാജ്യമാണ് ഇന്ത്യ എന്ന നിലയ്ക്കാണ് ദേശീയോദ്ഗ്രഥനപ്രശ്നത്തെ പലരും സമീപിക്കുന്നതും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതും. കേന്ദ്രവും സ്റ്റേറ്റും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം, ഭാഷകൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം, മതങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം, ഒരു പൊതുഭാഷാപ്രശ്നം— ഇങ്ങനെ ഇന്നു മതസരംഗങ്ങളായിക്കാണുന്ന ഘടകങ്ങളെ വിട്ടുവീഴ്ചാമനോഭാവത്തോടെ സമീപിച്ച് ഇണക്കിക്കൊണ്ടു പോവുകയെന്നതാണ് അവർ നേടാൻ കൊതിക്കുന്ന പരമലക്ഷ്യം.

കുരു പൊട്ടിയൊലിക്കുമ്പോഴും പത്തിയിടുന്നത് അടിയന്തര കർത്തവ്യം തന്നെ. പക്ഷേ രോഗം പ്രമേഹമാണെങ്കിൽ കുരു വിന്നു മാത്രം ചികിത്സ വിധിച്ചതു കൊണ്ടു കാര്യമില്ല. കുരു രോഗലക്ഷണമേ ആകുന്നുള്ളൂ. രോഗാന്വേഷണത്തിന്നു അതൊരു നിമിത്തമായിക്കണക്കാക്കുകയും സൂക്ഷ്മമായ പരീക്ഷണത്തിന്നു രോഗിയെ വിധേയനാക്കുകയും വേണ്ടതുണ്ട്.

എന്താണ് ഇന്ത്യയുടെ രോഗം? സർവ്വസ്പർശിയായ ഒരേ കീകൃതശൃംഖല കാണാനില്ലെന്നതു തന്നെ. ഐക്യബോധമെന്നത് അന്തഃകരണത്തിന്റെ ഒരു തരം കാലാവസ്ഥയാണ്. ഇതു സൃഷ്ടിക്കാൻ മതത്തിന്നും ജാതിക്കും ഭാഷയ്ക്കും പാരമ്പര്യത്തിന്നും സാധിക്കും. മലയാളിയെന്ന ഭാഷാബോധം വളർത്തിയാൽ ആ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരെ ഒന്നിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും. മലയാളിസമാജങ്ങളുടെ രൂപത്തിൽ മറുനാടുകളുടെ മണ്ണിൽ ആ ബോധം ബഹിഃപ്രകാശം കൊള്ളുന്നത് അനുഭവമാണല്ലോ. ഈ ബോധത്തെ ഒന്നു വിശകലനം ചെയ്തു നോക്കിയാൽ മൂന്നു ഘടകങ്ങളാം അതിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായിക്കാണാം. മലയാളഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന തങ്ങൾക്കു പൊതുവായിച്ചിലതുണ്ട്. അതു മറ്റു ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരിൽ നിന്നു ഭിന്നമാണ്. ആ പ്രത്യേകതയെ പരിരക്ഷിക്കേണ്ടതും പരിപോഷിപ്പിക്കേണ്ടതും തങ്ങളുടെ കർത്തവ്യമാണ്—ഈ മൂന്നംശങ്ങളും ചേർന്നു നില്ക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ സംഘടന സാധ്യമാവില്ല. ഇവിടെ ഭാഷയിൽ ഊന്നി നില്ക്കുന്ന വൈകാരികാംശമാണ് അവരുടെ പൈതൃകം. അത്തരം പൈതൃകം അവകാശപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിലോ, ദൃഢബന്ധമുള്ള സംഘടനകളും ഉണ്ടാവുകയുമില്ല.

പലതിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ കൂട്ടുകെട്ടുകളും ഉണ്ടാക്കാൻ നമുക്കു സാധിക്കാറുണ്ട്. സസ്യഭക്ഷകരുടെ ഒരു സംഘടനയുണ്ടാക്കുന്നുവെന്നു വയ്ക്കുക; സസ്യഭക്ഷണപക്ഷപാതമാണ് അവിടെ ഏകീകരണഘടകം. കള്ളുകുടിയന്മാർ സംഘടിക്കുമ്പോഴും കള്ളിലുള്ള പ്രതിപത്തിയാണ് ഐക്യശൃംഖല. ഇന്ത്യൻ പാർലമെന്റിൽ കുറേ മുമ്പ് തടിയന്മാരുടെ ഒരു സംഘടനയുണ്ടായിരുന്നു. ആകാരത്തിലെ മാംസളതയാണ് അവരെ ചേർത്തു നിർത്തിയത്. ഹിന്ദുവെന്നോ മുസ്ലിമെന്നോ ക്രൈസ്തവനെന്നോ പറയുമ്പോഴും മതം നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ഒരു പ്രത്യേകമനോഭാവം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഒരേ മതക്കാർക്കു സാമാന്യമായി ചിലതെല്ലാമുണ്ടെന്നും അന്യമതക്കാരിൽ നിന്ന് അതു ഭിന്നമാണെന്നുമുള്ള തോന്നൽ മതബന്ധത്തെ സുദൃഢമാക്കുന്നു. കേവലം ഒരു ദിവസം കൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ഒന്നല്ല ഇത്. അതാതു മതത്തിന്റെ പൈതൃകത്തെച്ചൊല്ലിയുള്ള അഭിമാനബോധമാണ് ഇതിന്നാധാരം. ആ പൈതൃകത്തെ തള്ളിപ്പറയുന്നുവെങ്കിൽ അവിടെ മതാധിഷ്ഠിതമായ ഐക്യബോധം ശിഥിലീഭവിക്കും. ഇക്കാര്യത്തിൽ പരിഗണിക്കാനുള്ളത് ഇതാണ്: നാം സ്വീകരിക്കുന്ന ഏകീകരണഘ

ടകം എത്രയ്ക്കു ദൃഢതരമാണോ, അത്രയ്ക്ക് ആ കൂട്ടുകെട്ടിന്നു സ്ഥായിത്വം ലഭിക്കും. പ്രത്യേകതരം ഭക്ഷണവും പ്രത്യേകമതവും ഏകീകരണഘടകമാവാം. ഒന്നിന്നു താരതമ്യേന നിസ്സാരമായ അഭിരുചിയാണ് ആസ്പദം. മറേതാവട്ടെ അനേകതലമുറകളുടെ അബോധമണ്ഡലത്തിലോളം വേരോട്ടം സിദ്ധിച്ച് ആത്മാംശമായി ഭവിച്ച ഒരുജ്ജ്വലാനുഭൂതിയത്രെ. തന്മൂലം അതിന്റെ ഏകീകരണശക്തി അനേകം മടങ്ങ് അധികമാണ്.

നമ്മുടെ ദേശീയബോധത്തിന്റെ ഏകീകരണശക്തി എന്താണ്? ''പല ജനത പലേ നിബന്ധനം'' എന്നതാണ് നമ്മുടെ സ്ഥിതി. ഇവയൊക്കെ കോർത്തിണക്കാവുന്ന ഒരു സുവർണ്ണസൂത്രം നമുക്കു പണിക്കുറ തീർത്ത് എടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇതിന്ന് മതത്തെ ആശ്രയിക്കാമോ? അതു സാധ്യമല്ല. ഹിന്ദു–മുസ്ലിം–ക്രൈസ്തവ–പാർസി–ബുദ്ധമതങ്ങളുടെ വിഹാരഭൂമിയിൽ ഒറ്റ മതഘടകത്തെ ആശ്രയിച്ച് ദേശീയത്വത്തിന്നു രൂപം കൊടുക്കുക സാധ്യമാവില്ല. ഇന്ത്യയുടെ അതിർത്തിക്കുള്ളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിനില്ക്കുന്നതോ ഇന്ത്യയിൽത്തന്നെ സാർവ്വത്രികമായി അവകാശപ്പെടാവുന്നതോ ആയ ഒരു മതം ഇന്ത്യയിലില്ല. മതബന്ധങ്ങൾ പരമാധികാരരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ദേശീയാതിർത്തിയെ വിച്ഛേദിച്ചു പരന്നു പോകുന്നു. മതകാര്യങ്ങളെ സ്പർശിക്കുമ്പോൾ ഇന്ത്യയിലെ ഹിന്ദുവിന്ന് നേപ്പാളുമായും മുസ്ലിമിന് പാക്കിസ്ഥാനുമായും കുടുംബബന്ധം തോന്നുക സ്വാഭാവികമാണ്. രാഷ്ട്രാന്തരീയമതബന്ധങ്ങളും പ്രാദേശിക മതഭിന്നതകളും കടന്നാക്രമിക്കാതെ രാജ്യത്തിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ അതിർത്തികളെ മാനിച്ചു കൊണ്ട് സുശക്തമായ ഒരൈക്യബോധത്തെ ഊട്ടിയെടുക്കുകയാണ് ദേശീയവാദികളുടെ കർത്തവ്യം. ഹ്രസ്വമായ വീക്ഷണങ്ങൾ മാത്രമുള്ള നമ്മുടെ നേതാക്കൾ, താത്കാലികമായ നേട്ടത്തെ മുൻനിർത്തി മൗലികപ്രാധാന്യമുള്ള ഈയൊരു സത്യത്തെ നിഷേധിച്ചു കൊണ്ട് പ്രവർത്തിക്കുന്നതു കാണാം.

ചൈനയിലെ മതമർദ്ദനത്തെക്കുറിച്ച് ഉദ്വേഗജനകമായ ഒട്ടനേകം കഥകൾ ഇന്ത്യൻ പത്രത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറുണ്ട്. തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ ചൂടുപിടിച്ച അന്തരീക്ഷത്തിൽ പത്രത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ നിന്ന് പെറുക്കിയെടുത്ത ഇത്തരം കഥകൾ ഭാവന കൊണ്ട് ഉയിരും ഉടുപ്പും അണിഞ്ഞു സർവ്വത്ര സഞ്ചരിക്കുന്നതു കാണാം. ക്രിസ്തുമതക്കാർ അധികമുള്ളേടത്ത് ക്രൈസ്തവമതമർദ്ദനത്തിന്റെ രൂപത്തിലാണ് ഈ കഥകൾ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുക. ഇസ്ലാംമതാനുയായികളെ കാണുമ്പോൾ ഇസ്ലാം മതമർദ്ദനത്തിന്റെ വേഷവിധാനങ്ങൾ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങും. ബുദ്ധമതക്കാരും ബുദ്ധമതത്തോടു കുടുംബബന്ധം പുലർത്തുന്ന ഹിന്ദുമതക്കാരും അധികവും കേൾക്കുന്ന കഥകൾ ബുദ്ധമതമർദ്ദനത്തെക്കുറിച്ചാവും. ഇന്ത്യയിൽ നടക്കുന്ന ഇതേ പ്ര

ചരണരീതി മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലും നടക്കുന്നു. ഈയിടെ സിലോൺ പാർലമെൻറിലെ ഒരു മുസ്‌ലിം എം. പി. അവിടെയുള്ള ചൈനീസ് സ്ഥാനപതികാര്യാലയത്തിൽ കടന്നു ചെന്നു ചൈനയിലെ മുസ്‌ലിം മതമർദ്ദനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതിഷേധം അറിയിച്ചുവെന്നും അത്രയൊന്നും സൗമ്യമധുരമല്ലാത്ത മറുപടി കേട്ട്, പോയതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ ഇറങ്ങിപ്പോന്നുവെന്നും ഒരു വാർത്ത പത്രപംക്തികളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഇത്തരം 'മതമർദ്ദന'കഥകൾ ഇന്ത്യ ഇതിന്നു മുമ്പു തന്നെ രുചിച്ചറിഞ്ഞതാണ്. ഇന്ത്യയിൽ നടമാടുന്ന 'ഇസ്‌ലാം മതമർദ്ദന'ത്തെക്കുറിച്ച് അവസരം കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ പാക്കിസ്ഥാൻ പെരുമ്പറയടിക്കാറുണ്ട്. ദേശാന്തരീയരാഷ്ട്രീയക്കളിയിൽ ആ രാജ്യം ഇന്ത്യയ്ക്കെതിരായി എന്നും എടുത്തു പെരുമാറുന്ന ഒരു തുരുപ്പുശീട്ടാണ് ഇത്. ഇന്ത്യാ–പാക്കിസ്ഥാൻ വിഭജനം ഒരു തരം കുടുംബവിഭജനമായിരുന്നു. അതു കൊണ്ട്, ഇന്ത്യയിലെ മുസ്‌ലിങ്ങളെച്ചൊല്ലി പാക്കിസ്ഥാനും പാക്കിസ്ഥാനിലെ ഹിന്ദുക്കളെച്ചൊല്ലി ഇന്ത്യയും ആശങ്കപ്പെടുന്നതിന്ന്, ഈ തലമുറയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളമെങ്കിലും, നീതീകരണം കണ്ടേയ്ക്കാം. സിദ്ധാന്തത്തിൽ നിന്ന് അകന്നു നില്ക്കുന്ന ഈ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ കണക്കിലെടുത്തു കൊണ്ടാണ് കുറെ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ന്യൂഡെൽഹിയിൽ ഒപ്പു വച്ച നെഹ്റു ലിയാക്കത്ത് കരാറിൽ അത്തരം ഒരു വ്യവസ്ഥ എഴുതിച്ചേർത്തത്.

എന്നാൽ, ചൈനയിലെ ഇസ്‌ലാം മതാനുയായികളെച്ചൊല്ലി ഇന്ത്യയിലെയും സിലോണിലെയും മുസ്‌ലിംകൾ പ്രത്യേകമായി ആവേശവും പ്രതിഷേധവും കാണിക്കേണമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്താണ്? തിബത്തിലെ ബുദ്ധമതമർദ്ദനത്തെച്ചൊല്ലി ഇന്ത്യയിലെ ബുദ്ധമതക്കാർ അരിശം കൊള്ളുന്നതിൽ യുക്തിയെന്ത്? തത്വമെന്ത്?

ഈ പ്രക്ഷോഭപ്രകടനങ്ങൾക്കു പിന്നിലുള്ള പ്രശ്നസമീപനത്തെ ഒന്നു ചികഞ്ഞു പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മേലേ കാണുന്നതിനേക്കാളേറെ ആഴത്തിലുള്ള വേരോട്ടമാണ് ഈ വികാരത്തെ നിലനിർത്തുന്നത്. ചൈനയിലെയും ഇന്ത്യയിലെയും സിലോണിലെയും ഇൻഡോനേഷ്യയിലെയും മറേറതു രാജ്യത്തിലെയും മുസ്‌ലിംകൾ ഒരൊറ്റ കുടുംബമാണെന്നും ആ കുടുംബബന്ധം മറ്റു ബന്ധങ്ങളേക്കാൾ ഉപരിയാണെന്നുമുള്ള ബോധമാണ് ഇവരെ ഏകീകരിച്ചു നിർത്തുന്ന ശൃംഖല. ഇതു നല്ലൊരു കാര്യമാണെന്ന് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ തോന്നിയേയ്ക്കാം. എന്നാൽ ഇതിന്ന് എത്ര മാത്രം വ്യാപകമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങളുണ്ടാവാമെന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ലോകജനതയെ മതവിശ്വാസമനുസരിച്ച് ചേരി പിരിച്ചു നിർത്തുകയാണ് നാം ഇവിടെ ചെയ്യുന്നത്. ലോകത്തിലെങ്ങു

മുള്ള മുസ്‌ലിംകളും ഒരു കുടുംബം; ലോകത്തിലെങ്ങുമുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളും മറ്റൊരു കുടുംബം; ലോകത്തിലെങ്ങുമുള്ള ഹിന്ദുക്കളും പിന്നെയുമൊരു കുടുംബം—ഇങ്ങനെ ജനതയെ പഠിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും അതനുസരിച്ച് അവരുടെ കൂറുകളും വളർത്തിയെടുക്കുന്നുവെന്നും വന്നാൽ ലോകം എങ്ങനെയിരിക്കും! സൈപ്രസ്സിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളും മുസ്‌ലിംകളും ഇന്നു മുഖാമുഖമായി വാളേന്തി നില്ക്കുകയാണ്. മതാധിഷ്ഠിതസംസ്കാരമാണ് അവരെ അവിടെ എത്തിച്ചത്. ഒന്നിലധികം പ്രബലമതങ്ങളുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം ഇതാവർത്തിക്കും. പണ്ടത്തെ കുരിശുയുദ്ധത്തിന്റെ ലോകത്തിലേയ്ക്കു നാം തിരിച്ചുപോകും. ഇന്ത്യ അത്തരം ഒരു കുരിശുയുദ്ധത്തെ സഹിച്ചുകഴിഞ്ഞതേയുള്ളു. ഇപ്പറഞ്ഞ മതതത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ലഹരികയറിയ അനേകലക്ഷം സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ ചുടുചോരയിൽ കുളിച്ചാണ് ഇന്ത്യയും പാക്കിസ്ഥാനും എന്ന രണ്ടു രാഷ്ട്രങ്ങളും പിറന്നത്. ഇതേ വിഭജനപ്രക്രിയയുടെ തത്വശാസ്ത്രത്തെ വളർത്തിയെടുക്കാനാണോ ഇനിയും ഭാവം?

മതത്തിന്റെ സംസ്കാരപാരമ്പര്യത്തിൽ ഊന്നൽ കൊടുക്കുകയും അതിൽ അഭിമാനബോധം വളർത്തുകയും ചെയ്താൽ മതത്തെ രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തിന്നുള്ള സംയോജനശൃംഖലയായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താം. പാക്കിസ്ഥാൻ ഈ തത്വം സമർത്ഥമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. ഹിന്ദുക്കളും ക്രിസ്ത്യാനികളും ബുദ്ധമതക്കാരും അടങ്ങിയ ഒരു 'ബഹുമത'സ്റ്റേറ്റായിരുന്നു പാക്കിസ്ഥാനെങ്കിലും സംയോജനശൃംഖലയായി ഇസ്‌ലാംമതത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാനാണ് ആ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ വിധാതാക്കൾ തീരുമാനിച്ചത്. അതു കൊണ്ട് രാജ്യത്തെ ഒരിസ്‌ലാമിക് സ്റ്റേറ്റായി അവർ പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഇന്ത്യയ്ക്കും വേണമെങ്കിൽ വിഭജനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചു കൊണ്ട് സ്വയമൊരു ഹിന്ദുരാഷ്ട്രമായി പ്രഖ്യാപിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഒട്ടേറെ വസ്തുതകൾ കണക്കിലെടുത്ത ശേഷം ഒരു സെക്കുലർ രാഷ്ട്രമായി നിലനില്ക്കാനാണ് ഇന്ത്യ തീരുമാനിച്ചത്. അതായത്, ഇന്ത്യൻ ദേശീയതത്വത്തിന്റെ ബന്ധനശൃംഖലയായി മതത്തിന്റെതല്ലാത്ത ഒരു പാധിയെ സ്വീകരിക്കുവാൻ ഇന്ത്യ തീരുമാനിച്ചു. ആ ശൃംഖല എന്താണ് എന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ് ഇന്ന് നാം തപ്പിത്തടയുന്നത്. ചൈനയിലെ മുസ്‌ലിം മർദ്ദനത്തെച്ചൊല്ലി കരയാൻ ഇന്ത്യൻ മുസ്‌ലിമിനെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നവർ ഇന്ത്യയുടെ വിഭജനത്തിന്ന് ആസ്പദമായി നിന്ന തത്വശാസ്ത്രത്തെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിക്കുകയാണെന്നു കാണുന്നില്ല. എങ്ങനെയെന്നോ? ചൈനയിലെ മുസ്‌ലിമിന്റെ സംരക്ഷണഭാരം ഇന്ത്യയിലെ മുസ്‌ലിമിനെ ഏല്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇന്ത്യൻ മുസ്‌ലിം തന്റെ സംരക്ഷകനായി പാക്കിസ്ഥാനെയോ ഈജിപ്തിനെയോ നോ

ക്കുകയില്ലേ? മുസ്‌ലിമിന്റെ ഇതേ വീക്ഷണം മറ്റു മതങ്ങളും സ്വീകരിക്കുകയില്ലേ? എന്നു വരുമ്പോൾ മധ്യകാലയുഗത്തിലേയ്ക്കു നാം തിരിച്ചു പോവുന്നുവെന്നർത്ഥം. ലോകജനതയെ ദേശീയത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിഭജിച്ചു കാണുന്നതിന്നു പകരം മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പങ്കിട്ടു കാണുന്നു എന്നു വന്നാൽ രാജ്യം എന്നത് അന്യോന്യം കലഹിക്കുന്ന ഒരു പടക്കളമായി മാറും; ഒരിക്കലും ഒരു കുടുംബമായി മാറില്ല. ഈ നില ഒരൊറ്റ മതം മാത്രം നിലവിലുള്ള രാജ്യങ്ങൾക്കു ശക്തിയും സൗകര്യവും നല്കും. ഈജിപ്തിനും പാക്കിസ്ഥാനും ഈ സമീപനം ലാഭകരമാണ്. ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളിലെല്ലാം ആ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കു വേണ്ടി സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തുന്ന ഇസ്ലാമിക് ഗ്രൂപ്പുകളും ഉണ്ടാക്കാൻ അവർക്കു കഴിയും; ഒട്ടൊക്കെ കഴിഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഇന്ത്യയെപ്പോലെ ബഹുമതാധിഷ്ഠിതമായ രാജ്യങ്ങൾക്ക് ആപത്കരമായ വീക്ഷണവിശേഷമാണിത്. ദേശീയമായ പാരമ്പര്യബോധവും കൂറും നെടുകേ മുറിച്ചു കടന്നുപോകുന്ന വിധം മതാധിഷ്ഠിതമായ സംസ്കാരബോധവും കൂറും വളർന്നു വരുന്നത് ഇന്ത്യൻ ദേശീയത്വത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തിന് ഏറ്റവും വലിയ ഭീഷണിയാണ്. മതം കേവലം വ്യക്തികാര്യമായി നോക്കിക്കാണുന്ന ഒരാധുനികരാഷ്ട്രത്തിന്റെ നിലനില്പിന്ന് സഹായകമായ വിശ്വാസപ്രമാണമല്ല ഇത്. സെക്കുലർ രാഷ്ട്രങ്ങളെ ഈ അന്തരാഷ്ട്രമതബന്ധങ്ങൾ എളുപ്പം തകർത്തു കളയും.

ഇന്ത്യയ്ക്കു മതത്തിന്റെതല്ലാത്ത ഒരൈക്യശൃംഖല വാർത്തെടുക്കുകയെന്ന ഭാരിച്ച ചുമതലയാണ് ഇന്ന് നിർവ്വഹിക്കാനുള്ളത്. ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്ക് പ്രബലമായ ഏകീകരണശക്തിയായി വർത്തിക്കുന്നത് ഹിന്ദുമതമാണ്. കാശ്മീർ ഇന്ത്യയുടെ ഇതരഭാഗങ്ങളെപ്പോലെ ചേർന്നു നില്ക്കുമോ ഇല്ലയോ എന്നത് ഒരു പ്രശ്നമായിത്തീർന്നതെന്തു കൊണ്ടാണ്? ഇസ്ലാം മതമാണ് അവിടെ ഭൂരിപക്ഷം പേരും അനുസരിക്കുന്നത് എന്നതു കൊണ്ടല്ലേ? നാഗാലാൻഡ് ഇന്ത്യയിൽ നിന്നു വിട്ടുപോകണമെന്നു ശഠിക്കുന്നതെന്തു കൊണ്ടാണ്? അവിടെ ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ മതം ക്രിസ്തുമതമാണ് എന്നതു കൊണ്ടല്ലേ? എന്നു വരുമ്പോൾ ഇന്ത്യയിലെ ഏതെങ്കിലും സ്റ്റേറ്റിൽ ഹൈന്ദവേതരമായ ഏതെങ്കിലും ഒരു മതത്തിന് പ്രാബല്യം ലഭിച്ചാൽ ആ സ്റ്റേറ്റ് ഇന്ത്യൻ ഫെഡറേഷനിൽ നിന്നു വേറിട്ടു പോകാൻ വെമ്പൽ കാണിക്കുമെന്നല്ലേ ഈ അനുഭവങ്ങൾ നല്കുന്ന പാഠം? എങ്കിൽ ഈ ചുവരെഴുത്തുകൾ വായിക്കാൻ കൂട്ടാക്കാതിരിക്കുക തികഞ്ഞ അന്ധതയാവും.

ഭരണപരമായ ഏകത്വം ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിൽ എങ്ങു നോക്കിയാലും കാണില്ല. നമ്മുടെ ചരിത്രത്തിന്റെ വേരുകൾ സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾക്കപ്പുറം പോകുന്നു. ആര്യന്മാരുടെ കൈയേറ്റത്തിന്നു

മുമ്പ് ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ദ്രാവിഡരുടെ സുഘടിതമായ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളും മോഹഞ്ജോദാരോവിൽ നിന്നും ഹരപ്പയിൽ നിന്നും (ഇന്നവ പാക്കിസ്ഥാനിൽ പെടുന്നു) നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ കാലം തുടങ്ങി ലഭിച്ചു കഴിഞ്ഞ തെളിവുകളും വച്ചു നോക്കിയാൽ ഇന്ത്യ ഒരിക്കലും ഒരൊറ്റ ഭരണത്തിനു കീഴിലായിരുന്നിട്ടില്ലെന്നു മനസ്സിലാവും. ഭരതനും ദുര്യോധനനും ഈ ഭാരതഭൂമിയുടെ ചക്രവർത്തികളായിരുന്നുവെന്ന് ഇതിഹാസം ഘോഷിക്കുന്നു. അശോകനും അക്ബറും ഈ രാജ്യത്തിന്റെ സാർവ്വഭൗമന്മാരാണെന്നു ചരിത്രം തെളിവു നല്കുന്നു. എന്നാൽ സഹസ്രാബ്ദങ്ങളുടെ ഈ ഭാരതചരിത്രത്തിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം തപ്പിനോക്കിയാലും ഇന്നറിയപ്പെടുന്ന ഇന്ത്യയൊട്ടാകെ തന്റെ പരമാധികാരം വ്യാപിപ്പിച്ച ആദ്യത്തെ ഭാരതീയൻ ഡോ. രാജേന്ദ്രപ്രസാദായിരുന്നുവെന്നു കാണാം! അതദ്ദേഹത്തിനു സാധ്യമായതാവട്ടെ, ഇരുനൂറു വർഷമായി നിലനിന്നു പോന്ന ബ്രിട്ടീഷായുധശക്തിയുടെ പിന്തുണ ലഭിച്ചുവെന്നതു കൊണ്ടാണ്. അതു കൊണ്ട്, ദേശീയതയത്തിന്റെ ആവേശം ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് ഉൾക്കൊള്ളുക സാധ്യമല്ല. രക്തം പുരണ്ട മുറിക്കുന്തങ്ങളുടെ കുരുക്ഷേത്രമാണ് അവിടെ കാണുക.

യൂറോപ്പിനെ വിഭജിച്ചു നിർത്തിയ പ്രധാനഘടകം ഭാഷയാണ്. ഇന്ത്യയിലെ ഭാഷകളുടെ എണ്ണപ്പെരുപ്പം നോക്കിയാൽ ഇന്ത്യ യൂറോപ്പിന്റെ വിധിയിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടതു ഭാഗ്യമാണെന്നു കരുതണം. ഇവിടെ ഭരണഘടന അംഗീകാരം നല്കിയ പതിനഞ്ചോളം ഭാഷകളുണ്ട്. അംഗീകാരത്തിന്റെ സർക്കാർ മുദ്രയണിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഭാഷകളും ഇരുനൂറിൽപ്പരം വരും. ഭാഷയെച്ചൊല്ലി ഇന്ത്യയ്ക്ക് ഒന്നായി നില്ക്കുക സാധ്യമല്ല തന്നെ. ഈ ഭാഷകളും പരസ്പരം ലയിച്ചുചേർന്ന് ഒരൊറ്റ ഭാഷയായിത്തീരുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ചു കൂടല്ലോ. ദേശീയബോധത്തിന്റെ ശിഥിലീകരണപ്രവണതകളിൽ പ്രമുഖമായി വർത്തിക്കുന്ന ഒന്നാണ്, ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യയിൽ, പ്രാദേശികഭാഷകളും. വൈവിധ്യത്തിലെ ഏകത്വം എന്ന ഭംഗിവാക്കു കൊണ്ട് ഇന്ത്യയെ വിശേഷിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഏകഭാവനയ്ക്കു വിഘാതമായി നില്ക്കുന്ന വൈരുധ്യങ്ങളെ ഒരു ഭംഗിവാക്കിൽ പൊതിഞ്ഞു നാം മയപ്പെടുത്തുകയാണ്.

ഇന്ത്യ ഒരു ഫെഡറൽ ഭരണഘടന അംഗീകരിച്ചത് സാംസ്ക്കാരികമായ ഇത്തരം ആന്തരവൈരുധ്യങ്ങളെ കണക്കിലെടുത്തതു കൊണ്ടാണ്. ഒരു യൂണിറ്ററി സ്റ്റേറ്റിന്നു ഒപ്പം പിടിച്ചു നിർത്താൻ സാധിക്കാത്ത നിലയിൽ ഈ സംസ്ക്കാരഭേദത്തിന്നു വ്യക്തിത്വമുണ്ട്. ''പല ജനത പലേ നിബന്ധനം'' എന്നതാണ് ഇന്ത്യയുടെ നില. ഭക്ഷണരീതിയിലും വസ്ത്രധാരണത്തിലും ആകാരഭേദത്തിലും ആരാധനക്രമത്തിലു

മെല്ലാം ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണാം. പ്രാദേശികമായ ഈ വ്യക്തിത്വത്തെ അംഗീകരിച്ചു കൊടുത്തേ തീരൂ എന്നതു കൊണ്ടാണ് ഇന്ത്യയിൽ ഫെഡറൽ ഭരണഘടന രൂപം കൊണ്ടത്. എങ്കിൽ പിന്നെ, ഈ വൈരുധ്യങ്ങൾ സ്വതന്ത്രപരമാധികാര രാഷ്ട്രങ്ങളായി ഉരുത്തിരിയാതെ ഇവയെ കൂട്ടിനിർത്തി ഫെഡറൽ സ്വഭാവം നിലനിർത്താൻ സഹായിച്ച ഘടകമെന്ത് എന്ന് നമുക്കു കണ്ടെത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഡോ. ഹുമയൂൺ കബീർ ഇയ്യിടെ ഒരു പ്രസ്താവനയിൽ ഇന്ത്യ സ്റ്റേറ്റുകളുടെ മാത്രമല്ല, സംസ്കാരങ്ങളുടെ കൂടിയും ഒരു ഫെഡറേഷനാണ് എന്നു പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. അവിടെയും ഈ പ്രശ്നം പൊങ്ങിവരുന്നു; ഫെഡറേഷനായി നിൽക്കാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്ന സാമാന്യഘടകമെന്ത്? ''ഒരു ചരടിലിണക്കിക്കോർത്ത പുഷ്പങ്ങൾ പോലെ'' എന്നു കാവ്യാത്മകശൈലിയിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്ന ചരടേതാണ്?

രാഷ്ട്രീയവും ഭാഷാപരവുമായ ഈ മാത്സര്യങ്ങൾക്കിടയിൽപ്പോലും ഭാരതമെന്ന ഒരു സങ്കല്പം സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾക്കപ്പുറം ഇന്ത്യയിൽ അങ്കുരിക്കുകയും നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ വളരുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെന്നത് വിവാദാതീതമായ വസ്തുതയാണ്. രാജ്യഭരണത്തിന്റെ അതിർത്തികളെയോ ഭാഷാപരമായ പരിമിതികളെയോ അതു മാനിച്ചിരുന്നില്ല. ആ ബോധത്തിന്നു തികഞ്ഞ അകൃത്രിമതയുണ്ടായിരുന്നു. മണ്ണിൽ നിന്നു കുരുത്ത ഒരു വളർച്ച പോലെ കരുത്തുറ്റതായിരുന്നു ആ ബോധം. മഹാഭാരതം കാട്ടിത്തരുന്ന കുരുക്ഷേത്രയുദ്ധം നോക്കൂ; കാശ്മീർ മുതൽ കന്യാകുമാരി വരെയുള്ളവർ അവിടെ എത്തിയിട്ടുണ്ട്. വിന്ധ്യാഹിമാചലങ്ങൾക്കിടയിൽ സ്വച്ഛന്ദമായി വിഹരിക്കുന്ന കാളിദാസമേഘം, കൊല്ലും കൊലയും നടത്തുന്ന രാജാക്കന്മാരുടെ പരമാധികാരം കൊണ്ട് അതിരിട്ടു വളർന്ന രാജ്യങ്ങളും പ്രാദേശികദേശീയതയെ മാനിച്ചിട്ടില്ലെന്നു കാണാൻ കഴിയും. കാലടിയിൽ പിറന്ന് കാശ്മീരിൽ സർവ്വജ്ഞപീഠം കയറിയ ശ്രീശങ്കരന്റെ ജൈത്രയാത്ര ഭാരതീയത്വത്തെയല്ലാതെ പ്രാദേശികത്വത്തെ വകവച്ചിട്ടില്ല.

ചുരുക്കത്തിൽ, രാജ്യഭരണത്തിന്റെ വൈരുധ്യങ്ങൾക്കിടയിലും ഭാരതമെന്ന സങ്കല്പം വളർത്തിയെടുക്കുകയും പ്രാദേശികരാജ്യങ്ങളാകുന്ന പൂക്കളോരോന്നും കോർത്തെടുക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു പൊൻചരടുണ്ടായിരുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷയും അതുൾക്കൊള്ളുന്ന സംസ്കാരവുമാണ് അതെന്നു കാണാം. അവിടെയാണ്–അവിടെ മാത്രമാണ്–ഭാരതം എന്ന ബോധം നിലനിൽക്കുന്നത്. നമ്മുടെ പ്രാദേശികഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ നിന്നു വ്യാസ–വാല്മീകി–കാളിദാസന്മാരെ കിഴിച്ചു തള്ളുക; പിന്നെ അവശേഷിക്കുന്നത് വെറും ശൂന്യതയായിരിക്കും. ഈ സാഹിത്യസഞ്ചയം ഭൗതികദൃഷ്ടിയിൽ നാം ചേരിതിരിഞ്ഞു കലഹിക്കു

മ്പോഴും ഇന്ത്യയുടെ അന്തഃകരണത്തിൽ സർവ്വാധിപത്യം നടത്തിയതായിക്കാണാം. ആ ആധിപത്യം, ഒരു പ്രദേശത്തെയോ ഒരു തലമുറയെയോ മാത്രമല്ല ഭരിച്ചത്. സഹസ്രാബ്ദങ്ങളിലൂടെ നീണ്ടുനിന്ന സമഗ്രാധിപത്യമാണത്. ഈ ബോധത്തെ തല്ലിപ്പൊളിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ഓടു പൊട്ടിയ ഉന്നക്കായ എന്ന പോലെ ഈ രാജ്യം ശിഥിലീഭവിച്ച് അന്തരീക്ഷചലനത്തിനൊത്തു ചിതറിപ്പറന്നു നാമാവശേഷമായിത്തീരും. ഈ വസ്തുതയെ വിഗണിച്ചോ വിസ്മരിച്ചോ ഒരു ദേശീയത്വവും വളർത്തിയെടുക്കുക സാധ്യമല്ല. ആ ഭൂതകാലസ്വഭാവത്തെ നിരാകരിക്കുകയെന്നതിന്റെ ഫലം ഭാരതത്തിന്റെ ഏകരാഷ്ട്രസ്വഭാവത്തെ നിഷേധിക്കുകയാവും.

സംസ്ക്കാരങ്ങളുടെ ഫെഡറേഷൻ എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചപ്പോൾ ശ്രീ ഹുമയൂൺ കബീർ ഭിന്നമതസംസ്ക്കാരങ്ങളുടെയോ ഭിന്നവർഗ്ഗസംസ്ക്കാരങ്ങളുടെയോ ഫെഡറേഷൻ എന്നാണോ വിവക്ഷിച്ചത്? എങ്കിൽ ശ്രീ കബീറിൽ നിന്ന് ശ്രീ ജിന്നയിലേയ്ക്കു വളരെയൊന്നും ദൂരമില്ല. ജിന്ന ഫെഡറേഷന്നു പകരം പരമാധികാരം പിടിച്ചെടുത്തുവെന്നേ വ്യത്യാസമുള്ളൂ. ഒരിന്ത്യക്കാരനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവന്റെ പാരമ്പര്യം എവിടെ നിന്നാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്? എല്ലാ ഇന്ത്യക്കാരനും അതിന്റെ ആരംഭം ഒരേടത്തു നിന്നു തന്നെയാണോ? അതല്ല, പലേ മതവിശ്വാസികൾക്കും പലേടത്തു നിന്നും തുടങ്ങുകയാണോ? ഒരിന്ത്യൻ ക്രിസ്ത്യാനിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവന്റെ മാതൃരാജ്യം എന്നാണാരംഭിക്കുന്നത്? ഇന്ത്യയിൽ ക്രിസ്തുമതം ആരംഭിച്ച അന്നു തുടങ്ങിയോ, അതോ, ഇന്ത്യ ഉണ്ടായ അന്നു മുതലോ? ഇന്ത്യൻ പൗരനായ ഒരു മുസ്ലിമിന്റെ നിലയെന്താണ്? അവന്റെ ഇന്ത്യ എന്നാരംഭിക്കുന്നു? അയൽപക്കക്കാരനായ ഹിന്ദുവിന്ന് ഇന്ത്യ ആരംഭിക്കുന്ന അന്നു തന്നെയാണോ? അതോ, ഇന്ത്യയിൽ ഇസ്ലാംമതം ആരംഭിച്ച നാൾ മുതലോ? അതിന്നപ്പുറമുള്ള ദിനങ്ങളിലെ പാരമ്പര്യത്തെ തേടി ഇന്ത്യയ്ക്കു പുറമേ അവൻ നോക്കേണമോ? ''ലോക ഇസ്ലാമിക് സംസ്ക്കാര''ത്തിന്റെ മഹത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രബോധനങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ ഈ വഴിക്കു ചിന്തിക്കുന്ന ഒട്ടു ചിലരെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നും നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകൾ ഹിന്ദുസംസ്ക്കാരത്തെയും മുസ്ലിം സംസ്ക്കാരത്തെയും ക്രൈസ്തവസംസ്ക്കാരത്തെയും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പഠിപ്പിക്കുകയും അവയോരോന്നിന്റെയും മഹത്വപൂരിതമായ ഭൂതകാലത്തെക്കുറിച്ചു യുവഹൃദയങ്ങളിൽ മോഹാഭിമാനങ്ങൾ വളർത്തുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, നാം ദേശീയബോധത്തിന്റെ സങ്കല്പത്തിന്നു കുഴി തോണ്ടുകയാണ്.

ദേശീയത്വത്തിന്റെ സർവ്വപ്രധാനമായ ഘടകം ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ അതിർത്തിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സംസ്ക്കാ

രത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുവാനുള്ള കഴിവാണ്. ഏതു ബാഹ്യസംവേദനത്തിന്നു നേരെയും ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രതികരിക്കുന്നതിന്നു രാജ്യം സന്നദ്ധമാവണം. ആ നില കൈവരേണമെങ്കിൽ ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽത്തന്നെ ജനതയിൽ വൈകാരികാനുഭൂതികം വളർത്തിയെടുത്തേ പറ്റൂ. വേദങ്ങളും ഉപനിഷത്തുകളും ഹിന്ദുക്കളുടെ പൈതൃകമല്ല, ഇന്ത്യയുടെ പൈതൃകമാണ്. ഒരിന്ത്യൻ ക്രിസ്ത്യാനിയും ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിമും ആ പൈതൃകത്തിൽപിന്നെ സന്തതികളാണ്. കാളിദാസനെക്കുറിച്ച്, ഏതറബിക്കവിയെക്കുറിച്ചും ജർമ്മൻ കവിയെക്കുറിച്ചും തോന്നുന്നതിലുമധികം ഒരു ഭാരതീയമുസ്ലിമിനും ഭാരതീയക്രൈസ്തവന്നും വൈകാരികമായ അഭിമാനം തോന്നണം. അക്ബറിനെക്കുറിച്ചും അറംഗസേബിനെക്കുറിച്ചും ശിവജിയെക്കുറിച്ചും നമുക്ക് ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളുണ്ടാവാം. എന്നാൽ അവരെ എല്ലാവരെയും നമ്മിലോരോ ആളുടെയും പൂർവ്വപിതാക്കളായി അംഗീകരിക്കണം. അപ്പോഴേ മാത്രമേ അക്രമികളായി കടന്നുവന്ന ബേബറും ഹുമയൂണും അവരിലൂടെ പ്രചരിച്ച മുഗൾ സംസ്കാരവും ഇന്ത്യയ്ക്കു വൈദേശികമല്ലാതായിത്തീരുകയുള്ളു. ഇന്ത്യയ്ക്കു വെളിയിൽ ജനിച്ച് ഇന്ത്യയിൽ പ്രചരിച്ച മതങ്ങളെ നാം എങ്ങനെ വീക്ഷിക്കണം? ക്രിസ്തുമതത്തിനും ഇസ്ലാംമതത്തിനും ഭാരതീയേതരമായ ഉത്പത്തിയാണുള്ളത്. എന്നു വച്ച് ഇറക്കുമതി ചെയ്ത വൈദേശികജീവിതദർശനം എന്ന നിലയ്ക്ക് ഈ മതങ്ങളെ ഇന്ത്യയ്ക്കു സമീപിക്കാനാവുമോ? അങ്ങനെ സമീപിക്കുമ്പോഴേ അവ ഇന്ത്യൻ ദേശീയത്വത്തിന്ന് എന്നും അന്യമായിത്തന്നെ നിലനിൽക്കും. മറിച്ച്, അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ ജനിച്ച ആ ജീവിതദർശനങ്ങളേ ഇന്ത്യൻ ജീവിതത്തിലുണ്ടാക്കിയ പ്രതികരണങ്ങളേ എന്ന നിലയ്ക്ക് വേണം ഈ രാജ്യത്തിൽ വേരൂന്നി വളർന്ന ഈ മതങ്ങളെ സമീപിക്കുക. അപ്പോഴേ, മുപ്പത്തുമുക്കോടി ദേവന്മാർക്കുള്ള അർച്ചനകളേ തുടങ്ങി നാസ്തികത്വം വരെയുള്ള വിവിധജീവിതദർശനങ്ങളേ നിലനിൽക്കുന്ന ഇന്ത്യയുടെ മറ്റൊരു ദർശനവിശേഷമായി ഈ മതങ്ങളെ കാണാൻ കഴിയും. ആ വീക്ഷണകോണം വച്ചു സമീപിച്ചാൽ ഇന്ത്യയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളേക്കും മുസ്ലിംകളേക്കും കുരിശുയുദ്ധത്തിന്റെ പാരമ്പര്യം അവകാശപ്പെടാൻ വയ്യാ; കുരുക്ഷേത്രയുദ്ധത്തിന്റെ പാരമ്പര്യം ഉണ്ടു താനും.

എന്നു വച്ചാൽ ഇന്ത്യയ്ക്കു പുറത്തു നടന്നതും നടക്കുന്നതുമായ സംഭവങ്ങളുടെ നേരെ നാം അന്ധരും ബധിരരുമായി കഴിയണമെന്നോ അതിലൊന്നും നമുക്ക് ഒരു കാര്യവുമില്ലെന്നോ ഉള്ള നിലപാടു സ്വീകരിക്കേണമെന്ന് ഇതിനർത്ഥമാക്കരുത്. ചൈനയിലോ ലോകത്തിലെ മറേതെങ്കിലും ഭാഗത്തോ മതമർദ്ദനമുണ്ടെങ്കിൽ അതു നമ്മിൽ പ്രതികരണമുണ്ടാക്കും. വിയറ്നാം യുദ്ധത്തെക്കുറിച്ച് ക്രൈസ്തവരുടെ കൂട്ടക്കൊല

എന്ന നിലയ്ക്കു നാം വേദനിക്കാറില്ല; മറിച്ച് മനുഷ്യന്റെ മൗലികമായ ജീവിതാവശ്യങ്ങളുടെ നേരെ കാണിക്കുന്ന കിരാതമായ കൈയേറ്റം എന്ന നിലയ്ക്കാണ് നാം അതിനെ കാണുന്നത്. ഈ നിലയ്ക്കു തന്നെ മതമർദ്ദനത്തെയും നോക്കിക്കാണാൻ നാം പഠിക്കണം. ഏതെങ്കിലും ഒരു രാജ്യത്തിൽ ഏതെങ്കിലും മതവിശ്വാസത്തിന്റെ നേരെ ബലാത്കാരം നടക്കുമ്പോഴും ഈ രാജ്യത്തിലെ അതേ മതവിശ്വാസിക്കു പ്രത്യേകമായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാനുണ്ടെന്നു തോന്നരുത്. അതിന്നു പകരം എല്ലാ ഇന്ത്യക്കാരുടെയും കാര്യമാണ് അതെന്നു തോന്നണം. ഇത്തരം ഒരു ബോധം ഒരു പൊതുപാരമ്പര്യവിചാരത്തിൽ നിന്നു മാത്രമേ ഉണ്ടാവുകയുള്ളു. വ്യക്തികത്തിനും ഗ്രൂപ്പുകത്തിനും പ്രദേശങ്ങത്തിനും ഭിന്നസംസ്ക്കാരങ്ങളുണ്ടാവാം. പക്ഷേ അവയത്രയും അംശങ്ങളായി ഗണിക്കാൻ കഴിയുന്ന പൂർണ്ണതയാവണം ദേശീയ സംസ്ക്കാരമെന്നത്. ആ ദേശീയത്വം ലോകസംസ്ക്കാരത്തിന്റെ അംശമായി ഭവിക്കുകയും വേണം. ലോകത്തിന്റെ അംശമായി അനവധി രാജ്യങ്ങത്തം, ഓരോ രാജ്യത്തിന്റെയും അംശമായി അനവധി സമൂഹങ്ങത്തം, അതിൽ ഓരോന്നിന്റെയും അംശമായി ഒട്ടേറെ കുടുംബങ്ങത്തം, അതിന്റെ അംശമായി വ്യക്തി—ഈ നിലയിൽ മാത്രമേ ലോകസംവിധാനത്തിന്നു നിലനിൽപുണ്ടാകയുള്ളൂ. രാഷ്ട്രങ്ങത്തിനു പരമാധികാരമുള്ള ഇന്ന് ലോകഗവൺമെന്റ് ഒരു സ്വപ്നമാവാം. പക്ഷേ എന്നെങ്കിലും അതു സാക്ഷാത്കരിക്കേണമെങ്കിൽ മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള കൂറുകത്തെ വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനുള്ള ഉദ്യമത്തെ നിരുത്സാഹമാക്കിയേ മതിയാവൂ. പകരം വ്യക്തി, കുടുംബം, കുടുംബസമൂഹങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രം, രാഷ്ട്രസമൂഹങ്ങളുടെ ലോകം എന്ന ഭാവന വളരണം. രാജ്യങ്ങളെ നെടുകെ പിളർന്നു കൊണ്ടു പോകുന്ന ദേശാന്തരീയമതബോധം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഏകീകരണത്തിനുള്ള ഏറ്റവും വലിയ പ്രതിബന്ധമായി ഭവിക്കും. ആ സ്ഥാനത്ത് ലോകസംസ്ക്കാരത്തിന്ന് കീഴ്പ്പെട്ടു കൊണ്ടുള്ള ദേശീയസംസ്ക്കാരബോധം വളർത്താൻ സാധിച്ചാൽ ഏകലോകസ്വപ്നത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരത്തിന്നുള്ള ഉറച്ച ഒരു കാൽവപ്പായി അതു തീരുകയും ചെയ്യും. ദേശീയത്വത്തിന്നു ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ പരിധിയാണുള്ളതെന്നും മത-ഭാഷകത്തിന്ന് അതല്പെന്നുമുള്ള ഈ ബാലപാഠത്തെ അംഗീകരിച്ചു കൊണ്ടു വേണം ഇന്ത്യൻ ദേശീയത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത ആരംഭിക്കുക.

നമ്മുടെ പൈതൃകം സംസ്കൃതഭാഷയുടെ ഭണ്ഡാരപ്പുരയിലാണ് സൂക്ഷിച്ചു വച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഈ പൈതൃകത്തിൽ അഭിമാനം കൊള്ളുകയും അതു തുറന്നെടുക്കാനുള്ള താക്കോൽ ഓരോ ഭാരതീയന്റെയും കൈയിൽ ഏല്പിച്ചു കൊടുക്കുകയുമാണ്, സുരക്ഷിതമായ ദേശീയത്വം വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിന്ന് ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ടത്. വ്യക്തിജീവിതത്തി

ലായാലും സമൂഹജീവിതത്തിലായാലും ഭൂതകാലത്തിന്റെ തുടർച്ചയെന്ന നിലയിൽ മാത്രമേ വർത്തമാനത്തിന്നു നിലനിൽപ്പുള്ളു. ഭാവിയാവട്ടെ, ഭൂതകാലത്തിന്റെ പശ്ചിമമണ്ണിൽ നിന്നു വളം വലിച്ചെടുത്തു വർത്തമാനത്തിന്റെ പ്രകാശം കോരിക്കുടിച്ചു കൊണ്ടു വളരണം. അതില്ലെങ്കിൽ അടിത്തറയില്ലാത്ത കെട്ടിടം പോലെ രാജ്യം തകർന്നു വീഴും.

റഷ്യ നമുക്കൊരു സാധനപാഠമാണ്. കഴിഞ്ഞ കാലത്തെ ബൂർഷ്വാസംസ്ക്കാരത്തെ പൂർണ്ണമായി നിഷേധിച്ചു കൊണ്ട് ഒരു പുതിയ പ്രോലിറേറിയൻ നാഗരികത പടുത്തുയർത്താൻ വിപ്ലവാനന്തരറഷ്യ ശ്രമിച്ചു നോക്കി. പക്ഷേ ഏറെ മുന്നോട്ടു പോകുന്നതിന്നു മുമ്പു തന്നെ റഷ്യയ്ക്ക് അതിന്റെ ദൗർബല്യം മനസ്സിലായി. ഭരണയന്ത്രത്തിന്റെ ഉഗ്രശാസനകളെക്കൊണ്ടു മനുഷ്യന്റെ മാംസപേശികളിൽ ചലനം സൃഷ്ടിക്കാൻ സാധിച്ചു. പക്ഷേ അവന്റെ അന്തസ്സത്തയെ സ്പർശിക്കാൻ അതിന്നൊന്നും കഴിഞ്ഞില്ല. തുടർന്നുള്ള കാലഘട്ടം പുരാതന റഷ്യയുടെ അപദാനപ്രകീർത്തനത്തിന്റെതായിരുന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് തീവ്രവാദികളും അതിനെ 'റിവൈവലിസം' എന്ന് അധിക്ഷേപിച്ചു. സാറിന്റെ പടനായകന്മാരുടെ പേരിൽ വീരമുദ്രകളും അടിച്ചിറക്കുന്നത് പ്രോലിറേറിയൻ സൈന്യത്തിന്റെ ആരാധകനായ ഒരു വിപ്ലവകാരിക്ക് എങ്ങനെ പൊറുപ്പിക്കാൻ കഴിയും? പക്ഷേ അമൂർത്തമായ ആ ഭൂതകാലാഭിമാനത്തിൽ നിന്നു മാത്രമേ ഭാവിക്കു വേണ്ട ആവേശം ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയൂ എന്നു സ്റ്റാലിൻ മനസ്സിലാക്കി. നാത്സിസത്തിന്നെതിരായി സ്റ്റാലിൻ ശ്രാദ്ധിൽ നടന്ന ഉഗ്രയുദ്ധം റഷ്യൻ ചെമ്പടയുടെ വിജയത്തിൽ പര്യവസാനിച്ചു. നൂറ്റാണ്ടുകളം കൊണ്ട് ആത്മാംശമായിത്തീർന്ന ഭൂതകാലത്തെച്ചൊല്ലിയുള്ള റഷ്യൻ ഭടന്റെ അഭിമാനബോധം ആ വിജയത്തിൽ വലിയൊരു പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സൈനികനിരീക്ഷകർ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു വൈഷമ്യം സംസ്കൃതവും ഹിന്ദുമതവും തമ്മിലുള്ള ദൃഢബന്ധമാണ്. ഇതരമതങ്ങൾക്കില്ലാത്ത ഒരു പ്രത്യേകസ്വഭാവം ഹിന്ദുമതത്തിന്നുണ്ട്. അതിന്റെ വ്യക്തിനിരപേക്ഷമായ ഉത്പത്തിയാണ് അത്. ഒരു ജനവർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രത്യേകതരം ചിന്താഗതിയും ജീവിതരീതിയും പിൽക്കാലത്ത് മതസ്വഭാവത്തിന്റെ മൂശയിൽ വാർന്നു വീഴുകയാണുണ്ടായത്. ഗണിതത്തിന്നും വൈദ്യത്തിന്നും തത്വചിന്തയ്ക്കും ഈശ്വരനിഷേധത്തിന്നു പോലും ഈ മതപരിവേഷം വന്നുവീണു. ആ സംസ്ക്കാരസമ്പത്തിലേയ്ക്കു കടന്നുചെല്ലുന്നതിന്ന് ഈ പരിവേഷം ഇതരമതസ്ഥർക്ക് ഇന്ന് 'ഒരലർജി'യായി ഭവിക്കുന്നു. മതനിരപേക്ഷരാഷ്ട്രമെന്ന തത്വം നാമിന്നു സ്വീകരിച്ചിരിക്കുക കൊണ്ട് മതനിരപേക്ഷമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനം നമ്മുടെ ഭൂതകാലത്തിന്നു നല്കുകയെന്നതാണ് ദേശീയോദ്

ശ്രഥനത്തിന്നുള്ള മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ചിന്തിക്കുന്നവരുടെ പ്രഥമ കർത്തവ്യം. അങ്ങനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചാലും ഒഴിച്ചുമാറ്റാൻ സാധിക്കാത്ത വിധം മതവുമായി കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതങ്ങനെത്തന്നെ കൈക്കൊള്ളുവാനുള്ള സഹിഷ്ണുതയെ നാം വളർത്തിയെടുക്കുക തന്നെ വേണം. ഈജിപ്തുകാരനായ ഒരു മുസ്ലിം തന്റെ മതത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായ മുഹമ്മദ് നബിയുടെ ജനനത്തേക്കാൾ സഹസ്രാബ്ദങ്ങളുടെ പഴക്കമുള്ള ഫറവോമാരുടെ പൈതൃകത്തെച്ചൊല്ലി അഭിമാനം കൊള്ളുന്നു. ബിംബാരാധനയും മന്ത്രവാദവും ഇസ്ലാം മതവിശ്വാസത്തിന്നു നിരക്കാത്ത നൂറു കൂട്ടം വിശ്വാസങ്ങളും ആചാരങ്ങളും കലർന്നതാണ് ആ കാലഘട്ടം. പക്ഷേ അതു തന്റെ പൈതൃകമാണെന്ന ചരിത്രവസ്തുതയെ അവൻ നിഷേധിക്കില്ല.

നമ്മുടെ പൈതൃകത്തിന്നും ഇന്ന് അസ്വീകാര്യമായിത്തോന്നുന്ന ഭാഗങ്ങളില്ലേ? തീർച്ചയായും ഉണ്ട്. ഏതു പൈതൃകത്തിലാണ് അതില്ലാത്തത്? അച്ഛൻ രോഗിയാണെന്നു വച്ച് പിതൃത്വത്തെ തള്ളിപ്പറയാമോ? പിതൃത്വം നിഷേധിക്കാനോ തിരുത്താനോ ആവാത്ത ഒരു വസ്തുതയാണ്. അതു മുഴുവൻ ഏറ്റെടുക്കുകയല്ലാതെ മറ്റു മാർഗ്ഗമില്ല. അതിൽ ശപ്തവും കാലഘട്ടത്തിന്ന് അനുചിതവുമായ അംശങ്ങൾക്ക് ആവുന്ത്രശക്തി കുറച്ച് ഉത്കൃഷ്ടാംശത്തെച്ചൊല്ലി അഭിമാനം കൊള്ളുകയാണ് വേണ്ടത്. ഈ പൂർവ്വസംസ്ക്കാരത്തിൽ സ്വന്തം ജീവിതസംസ്ക്കാരം കൂടി കൂട്ടിച്ചേർത്ത് അടുത്ത തലമുറയ്ക്കുള്ള പൈതൃകസംസ്ക്കാരത്തെ നാം ഒരുക്കിവയ്ക്കുന്നു. ഇസ്ലാം മതം ജനിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ഇന്ത്യയുണ്ട്. ക്രിസ്തുമതത്തേക്കാളേറെ പഴക്കം വേദങ്ങൾക്കുണ്ട്. ആര്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആഗമനത്തിന്നു മുമ്പ് ദ്രാവിഡരുടെ നാഗരികത ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവ്യക്തമായ ആ വിദൂരകാലഘട്ടത്തിൽ നിന്നു നേരിയ ഒരുറവയായി ആരംഭിക്കുകയാണ് നമ്മുടെ പാരമ്പര്യം. പിൽക്കാലത്ത് അത് പരിപുഷ്ടമായി അനവധി ജീവിതാനുഭവങ്ങളും സംഭവപരമ്പരകളും ആ സംസ്കാരധാരയുടെ പോഷകനദികളായി വന്നു ലയിച്ചു. ചിലതിലൂടെ കൂലംകുത്തിക്കലങ്ങിയ ജലപ്രവാഹമാണ് വന്നുചേർന്നതെങ്കിൽ മറ്റു ചിലതിലൂടെ ഇളന്നീരിന്നൊത്ത തെളിനീർ വന്നുചേർന്നു. ഇതെല്ലാം ഓരോ ഭാരതീയന്റെയും പൂർവ്വകാലസമ്പത്താണ്. ഇതിൽ ലജ്ജിക്കേണ്ട അംശങ്ങൾ കാണും. അതോർത്ത് ലജ്ജിക്കേണ്ടത് ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേകമതക്കാരന്റെയും ജാതിക്കാരന്റെയും പേരിലാവരുത്. ഭാരതീയന്റെ പേരിലാവണം. ജാതിവ്യവസ്ഥ ഹിന്ദുവിന്റെ സംസ്കാരലോപമല്ല, ഭാരതീയന്റെയാണ്. അറംഗസീബ് ചുമത്തിയ മതനികുതി ഇസ്ലാം മതത്തിന്റെ അസഹിഷ്ണുതയല്ല ഭാരതീയന്റെയാണ്. ഈ അടിസ്ഥാനത്തെ നിഷേധിക്കുന്നത് ഭാരതീയത്വത്തെ നിഷേധിക്കലാണ്. വസ്തുതയി

ലല്ല. അതു നോക്കിക്കാണുന്ന മനോഭാവത്തിലാണ് ഇന്നു മാറ്റം വരുത്തേണ്ടത് ആവശ്യം. തന്റെയും അന്യന്റെയും എന്നു സംസ്കാരത്തെ വിഭജിക്കുന്നേടത്ത് മതത്തെയും ഭാഷയെയും പ്രാദേശികതയെയും കൈകടത്താൻ അനുവദിക്കാതിരിക്കയാണ് ദേശീയ ബോധം വളർത്തുന്നതിന്റെ ആദ്യത്തെപ്പടി. അവിടെ രാജ്യത്തിന്റെ പാരമ്പര്യസംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിമാനബോധം വളർത്തുക. അതല്ലാതുള്ള ഏതു സമീപനവും ഒന്നുകിൽ ഒരു ഹിന്ദുരാഷ്ട്രത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തിലോ അല്ലെങ്കിൽ വീണ്ടും വീണ്ടുമുള്ള രാജ്യവിഭജനത്തിലോ നമ്മുടെ നാടിനെക്കൊണ്ടെത്തിക്കും.

മാനസികമായ അടിമത്തം

ഒരു ജനതയുടെ രാഷ്ട്രീയമായ അടിമത്തത്തേക്കാൾ, വളർച്ചയ്ക്ക് ആപത്കരമാം വിധം വിഘാതമായി നിൽക്കുന്നത്, മാനസികമായ അടിമത്തമാണ്. ഇംഗ്ലീഷിനെ ചൊല്ലിയുള്ള ഭാഷാഭ്രാന്ത് ഇന്ത്യയുടെ മാനസികദാസ്യത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണ്. നിക്ഷിപ്തതാല്പര്യങ്ങൾ അതിൽ നിന്ന് മുതലെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരം താണുപോയത്രേ! ഈ ആവലാതിക്ക് ആധാരമായ വസ്തുതകളെ ചികഞ്ഞു ചിന്തിക്കുന്നതിൽ ആക്ഷേപക്കാർക്ക് താല്പര്യം കാണാറില്ല. ഉത്തരവാദപ്പെട്ട ഭരണതലങ്ങളിൽ നിന്ന് ഈ പല്ലവിയുടെ രാഗവിസ്താരം കേൾക്കാം. എന്നാൽ ഇതിനെക്കുറിച്ച് ഒരു വിദഗ്ധാന്വേഷണം നടത്തിക്കളയാമെന്ന് ഏതെങ്കിലും ഗവൺമെന്റോ സർവ്വകലാശാലയോ ഇന്നോളം ആലോചിക്കുകയുണ്ടായില്ല. കാള പെറ്റിരിക്കുന്നുവെന്ന് ആരോ പറഞ്ഞു, ആ കാലിക്കിടാവിനെ തളയ്ക്കാൻ അവർ കയറന്വേഷിക്കുകയാണ്. ചില സർവ്വീസ് കമ്മിഷൻ പരീക്ഷകളും സംബന്ധിച്ച പത്രറിപ്പോർട്ടുകളാണത്രേ നിലവാരം ഇടിഞ്ഞതിനു തെളിവ്. പരീക്ഷയ്ക്കിരിക്കുന്നവരുടെ മാനസികവൈകൃതങ്ങളാണ് അവയിൽ ഏറിയ കൂറും നിഴലിക്കുകയെന്ന ലഘുസത്യം എന്തേ ഇവരാരും കാണാതെ പോയത്? ഇന്നത്തെ ഒരു ശരാശരി വിദ്യാർത്ഥിക്ക് തുല്യനിലയിലുള്ള അവന്റെ മുൻഗാമിയേക്കാൾ ഒരിത്തിരിയെങ്കിലും കാര്യബോധം കൂടുകയേ ഉള്ളു. ഇന്നത്തെ സിലബസ്സിന് പണ്ടത്തെതിനേക്കാൾ വ്യാപ്തി കൂടും. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ബാലപാഠങ്ങൾ പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടു വരുന്നതിൽ കഴിഞ്ഞ തലമുറയെ അപേക്ഷിച്ച് ഈ തലമുറയ്ക്ക് മിടുക്കേറും. അതേ നിലയിലുള്ള അന്യരാജ്യക്കാരുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാലോ, നാം പിന്നിലാണു താനും.

നിലവാരത്താഴ്ചയെക്കുറിച്ച് വിലപിക്കുന്നവർ എന്തിനെ മുൻനിർത്തിയാണ് നിലവാരം നിർവ്വചിക്കുന്നതെന്നു വ്യക്തമല്ല. അതവർ വ്യക്തമാക്കുകയുമില്ല. സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തോടെ ഒരു പൗരന്റെ സാമാന്യപഠനം അവസാനിക്കണമെന്നും ഭിന്നവിജ്ഞാനശാഖകളുടെ വിദഗ്ധപഠനമാണ് സർവ്വകലാശാലകൾ ലക്ഷ്യമാക്കേണ്ടതെന്നും ലോകം മുഴുവൻ അംഗീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞ സാമാന്യതത്വമാണ്. അപ്പോൾ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നിലവാരം പൊതുവിജ്ഞാനത്തെയും സർവ്വകലാശാലാപഠനത്തിന്റെ നിലവാരം അതതു ശാഖയിലുള്ള വിദഗ്ധജ്ഞാനത്തെയും മുൻനിർത്തി വേണം നിർണ്ണയിക്കുക. ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടാത്ത കാര്യങ്ങൾ നേടിയില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നത് നീതിയല്ലല്ലോ. ഒരു മെഡിക്കൽ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ നിലവാരത്തെ, വിദ്യുച്ഛക്തിയെക്കുറിച്ച് അയാൾ ആർജ്ജിച്ച പരിജ്ഞാനത്തെ മാനദണ്ഡമാക്കി, നിർണയിച്ചു കൂടാ. എൻജിനീയറിങ് വിദ്യാർത്ഥിയുടെ നിലവാരനിർണയത്തിന്ന് ഷെയ്ക്സ്പിയർ നാടകങ്ങളിലുള്ള അവഗാഹം അളവുകോലാവരുത്.

കാര്യങ്ങളെ യുക്തിബോധത്തോടെ സമീപിക്കുവാൻ ബാധ്യതപ്പെട്ടവരുടെ ആലോചന ഈ വഴിക്കെല്ലാം തപ്പിത്തടഞ്ഞ ശേഷമാണോ നിലവാരത്താഴ്ചയെന്ന അമൂല്യസത്യം കണ്ടെത്തിയത്? അല്ല തന്നെ. എല്ലാറിനും ദിവ്യമായ ഒരൊറ്റ തൂക്കക്കട്ടിയാണ് അവരുടെ കയ്യിലുള്ളത്. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ ഉച്ചരിക്കുന്നതിലുള്ള തൊണ്ടവേഴക്കമാണത്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഏതു തെരുവുതെണ്ടിയും നിരായാസമായി ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരിക്കും. ആ വിദ്യ ഒരുത്തൻ പഠിച്ചാൽ മതി, ഇന്ത്യയിൽ അവനൊരു വിദ്യാധനനായി! പോരാ, നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകളുടെ ലക്ഷ്യം തന്നെ ഇവിടത്തെ യുവതീയുവാക്കളെ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ തെരുവുതെണ്ടികളെപ്പോലെയെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷ് കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ പഠിപ്പിക്കുക എന്നതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ശുദ്ധമായ ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരിക്കുകയാണ് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷണമെന്ന മൗഢ്യത്തിൽ നിന്ന് സാമാന്യജനത്തിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗം ഇന്നും മുക്തമായിട്ടില്ല. ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യഭരണം സൃഷ്ടിച്ചു വച്ച ഒരു മായാവലയമാണിത്. ആ ഭരണം അവസാനിച്ചു. എന്നാൽ ആ മായാവലയം ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, രാഷ്ട്രീയരംഗത്തിൽ മാത്രമേ നാം സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയിട്ടുള്ളു. മാനസികമായി ഇന്നും നാം അടിമകളാണ്. ഇംഗ്ലീഷിനെ ചൊല്ലിയുള്ള ഈ ഭാഷാഭ്രാന്ത് ഒന്നടുത്തു പരിശോധിക്കാൻ വൈകി. നമ്മുടെ വിജ്ഞാനതൃഷ്ണയുടെയും ജനാധിപത്യഭരണത്തിന്റെയും കഴുത്തിൽ കെട്ടി ഞാത്തിയ പാറക്കല്ലാണത്. ആധുനികലോകത്തോടൊത്ത്

വികസിക്കുന്നതിന്ന് ഇന്നു നമുക്കുള്ള ഏറ്റവും വലിയ പ്രതിബന്ധവും ഈ ഭ്രമമത്രേ.

ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ അരങ്ങേറ്റം പണ്ട് മൂന്ന് ഉദ്ദേശം വച്ച് സ്വാഗതം ചെയ്യപ്പെട്ടു. സംസ്കൃതം, പേർഷ്യൻ, അറബിക് മുതലായ ഭാഷകളിലെ ഉത്കൃഷ്ടസാഹിത്യങ്ങളുമായി നിത്യസമ്പർക്കം സാധിച്ച ഭാരതത്തിന് ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യവുമായുള്ള സമ്പർക്കം ലാഭകരമായ ഒരാവശ്യമാണെന്ന് രാജാറാം മോഹൻറോയിയെപ്പോലുള്ള വിജ്ഞാനകുതുകികളും വിശ്വസിച്ചു. പൂർവ്വേന്ത്യാ കമ്പനി കച്ചവടം വിട്ട് രാജ്യഭരണവും കൈയേറ്റവും തുടങ്ങിയപ്പോഴും ഭരണത്തിന്റെ താഴെപ്പടിയിൽ ഗുമസ്ഥന്മാരായും ദ്വിഭാഷികളായും ഇംഗ്ലീഷ് അറിയാവുന്ന ഇന്ത്യക്കാരുടെ സഹായം ആവശ്യമാണെന്ന് വില്യം ബെൻറിക്കിനെപ്പോലുള്ള ഭരണാധികാരികളും കണ്ടു. സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ വികസനത്തിൽ ആദ്യദശ ഇന്ത്യയിൽ നിന്ന് ചരക്കുകളും വങ്ങിക്കൊണ്ടു പോവുകയെന്നതായിരുന്നു. രണ്ടാം ദശ ബ്രിട്ടനിലെ ഉത്പാദിതവസ്തുക്കളും ഇന്ത്യൻ വിപണിയിൽ വിൽക്കുക എന്നതായിത്തീർന്നു. മൂന്നാമത്തെ ദശയിലാവട്ടെ, ബ്രിട്ടീഷ് മൂലധനം ഇന്ത്യയിൽ തന്നെ നിക്ഷേപിക്കുകയായി സാമ്രാജ്യലക്ഷ്യം. ആ ദശയിലാണ് ക്ലാർക്കുവേലയുടെ പരിധിയിൽ നിന്ന് എൻജിനീയറിങ്ങിന്റെ പരിധി വരെ ബെൻറിക്കിന്റെ പിൻതലമുറക്കാർ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തെ വിപുലമാക്കിയത്. ഈ രണ്ടു തരക്കാർക്കു പുറമെ മൂന്നാമതൊരു വിഭാഗക്കാർ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ തല്പരരായുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ആശിച്ചത് ഇംഗ്ലീഷിലൂടെ ഇംഗ്ലീഷ് ജനതയുടെ നേരെ ഇന്ത്യക്കാരിൽ ആദരവു വളർത്താമെന്നും അങ്ങനെ അടിമത്വത്തെ സ്നേഹിക്കാൻ അവരെ പഠിപ്പിക്കാമെന്നുമായിരുന്നു. ഈ ചിന്താഗതിക്കാരുടെ ദിവ്യപിതാവാണ് മെക്കോളേ പ്രഭു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധമായ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയുടെ ആമുഖത്തിൽ, ''രക്തത്തിലും വർണ്ണത്തിലും ഇന്ത്യക്കാരെങ്കിലും അഭിരുചിയിലും അഭിപ്രായത്തിലും സദാചാരബോധത്തിലും ബുദ്ധിവ്യാപാരത്തിലും ഇംഗ്ലീഷു''കാരായ ഒരു വർഗ്ഗത്തെ സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് തന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്നു പച്ചയായിത്തന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ച ബുദ്ധിപ്രക്ഷാളനം (Brain Washing) വിജയിച്ചുവെന്നതിന് വേണ്ടത്ര തെളിവുകളും എവിടെ തിരിഞ്ഞാലും ഇന്നു കാണാം.

ഈ അനുകരണഭ്രമം ശാസ്ത്രസാഹിത്യവിജ്ഞാനരംഗങ്ങളിലേക്കാളും വസ്ത്രധാരണം, 'മാനേഴ്സ്', അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും, ഭക്ഷണസമ്പ്രദായങ്ങളും മുതലായ മണ്ഡലങ്ങളിൽ അപഹാസ്യമാംവണ്ണം നഗ്നമായിത്തന്നെ കാണാം. തുളസിത്തറയിൽ വെള്ളമൊഴിക്കുന്നത് 'കണ്ട്റി'യായി അവർ കാണും. എന്നാൽ ഒരേ തീപ്പെട്ടിക്കോലിൽ നിന്ന് മൂന്നു പേർ സിഗറ്റു

കത്തിക്കുന്നത് മൂന്നാമന് ആപത്തു വരുത്തുമെന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കും. കാരണം, സായിപ്പ് അങ്ങനെ പറയുന്നു!

ഇംഗ്ലീഷിന്റെ അരങ്ങേറ്റത്തെ സഹായിച്ച ഈ മൂന്നു കാരണങ്ങളിൽ ആദ്യത്തെതായ വിജ്ഞാനദാഹം എന്ന കാരണമേ സ്വതന്ത്രേന്ത്യയിൽ പ്രസക്തമായുള്ളൂ. ഭരണാധികാരികളുടെ മാറ്റമല്ല ഭരണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിൽ വന്ന മാറ്റമാണ് അതിനു പ്രധാനകാരണം. ഏതു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിക്കും ഒരു സാമൂഹ്യ ലക്ഷ്യമുണ്ടായേ തീരൂ. ഇന്ത്യയെ ഒരു കോളനിയാക്കി നിർത്തി ഭരിക്കാൻ ഇച്ഛിച്ച സാമ്രാജ്യത്വഭരണത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ ലക്ഷ്യം ജനാധിപത്യസോഷ്യലിസം സ്ഥാപിക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ റിപ്പബ്ലിക്കിന് സ്വീകാര്യമാവില്ലല്ലോ. ഇന്നു നമ്മുടെ സാമ്പത്തികനീതി സ്ഥിതിസമത്വത്തെ ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നു; രാഷ്ട്രീയനീതി പ്രായപൂർത്തിവോട്ടവകാശത്തെ മുൻനിർത്തിയുള്ള പഞ്ചായത്തുഭരണത്തെയും.

ഈ പരിവർത്തനം സുകരമാവണമെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അലകും പിടിയും മാറിയേ തീരൂ. പ്രായപൂർത്തിവോട്ടവകാശത്തിൽ നിന്ന് സാർവ്വത്രികവിദ്യാഭ്യാസമെന്ന ആശയത്തെ മാറിനിർത്താനാവില്ല. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകാലത്തെ ഭരണാധികാരികളുടെ സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും കോളനിയിൽ സാർവ്വത്രികവിദ്യാഭ്യാസം എന്ന ആശയത്തിന് സ്ഥാനം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടാവില്ല. വിദ്യാഭ്യാസം ഗവൺമെൻറിന്റെ ബാധ്യതയല്ലെന്നായിരുന്നു ആദ്യമാദ്യം ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധികാരികളുടെ നില. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ടി ദേശീയവരുമാനത്തിൽ നിന്ന് വല്ലതും ചെലവഴിക്കണമെന്ന് ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറ് ആദ്യമായി തീരുമാനിച്ചത് 1813–ൽ ആയിരുന്നു. അതിനായി ഇന്ത്യയ്ക്കൊട്ടാകെ ഒരു ലക്ഷം ക. നീക്കി വച്ചു. അടുത്ത പത്തു വർഷങ്ങളിൽ ആ സംഖ്യ പോലും മുഴുവൻ ചെലവഴിച്ചിരുന്നില്ല. വിദ്യാഭ്യാസം സാമ്പത്തികകഴിവുള്ള ഒരു പിടി ആളുകളുടെ ആവശ്യവും ചുമതലയുമാണെന്നേ അന്നത്തെ ഭരണം കരുതിയുള്ളൂ. ആ ഭൂതകാലത്തിന്റെ ആശയക്കമ്മട്ടം തന്നെ സാർവ്വത്രികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെതായ ഈ കാലഘട്ടത്തിലും സൂക്ഷിക്കുകയും പാഠ്യക്രമവും ഉള്ളടക്കവും അതിൽത്തന്നെ അടിച്ചെടുക്കുകയുമെന്നത്, ഏറ്റവും മിതഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ തികഞ്ഞ വങ്കത്തമാണ്.

പക്ഷേ ഈ വങ്കത്തത്തെ താലോലിക്കുന്ന 'റിപ്പ്വാൻ വിങ്കിയ'മാർ ഇന്നും നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ പഴയ കമ്മട്ടത്തിൽത്തന്നെ അടിച്ചെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഒരു പിടി ഭാഗ്യവാന്മാർക്ക് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട 'വർഗ്ഗവിദ്യാഭ്യാസ' (Class Education)ത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ ബഹുജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട സാർവത്രികവിദ്യാഭ്യാസ(Mass Education)ത്തെ ഞെരിച്ചു കൊള്ളിക്കാനുള്ള പാഴ്വേലയിലാണ് ഇവരിന്നു മുഴുകിയിരിക്കുന്നത്.

നമ്മുടെ ഭരണം ജനകീയമാണോ? ജനങ്ങളുടെതല്ലാത്ത ഒരു ഭാഷയിൽ ഭരണം നടത്തുന്ന കാലത്തോളം ഇതൊരു ജനകീയ ഭരണമാണെന്നു പറയുന്നതെങ്ങനെ? ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടി, അവർ ഏറെടുത്തു നടത്തേണ്ട സാമ്പത്തികാസൂത്രണം, അവരുടെതല്ലാത്ത ഭാഷയിൽ നടത്താമോ? അവർക്കു വേണ്ടിയുള്ള നീതിന്യായനടപടികൾ അവരുടെ ഭാഷയിൽ അല്പെന്നതിന് എന്തു നീതീകരണമാണുള്ളത്? അവരുടെ ആരോഗ്യരക്ഷാവ്യവസ്ഥകളും ചികിത്സാവിധികളും അവരുടെതല്ലാത്ത ഭാഷയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതെങ്ങനെ? ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയാണ് മതതത്വങ്ങളെങ്കിൽ ജനങ്ങളുടെ ഭാഷയിൽത്തന്നെ വേണം അവ പറഞ്ഞു കൊടുക്കുക. ഇന്നു ജനങ്ങളെയും ഭരണത്തെയും പരസ്പരം മാറിനിർത്തുന്നത് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയാണ്. കോടതികാര്യങ്ങൾ കക്ഷികൾക്കു മനസ്സിലാവുന്ന ഭാഷയിൽ നടത്തുകയെന്നതിന്ന്, ചൂഷണത്തിൽ കണ്ണു നട്ടു നിൽക്കുന്ന നിക്ഷിപ്തതാല്പര്യങ്ങൾ എതിരായിരിക്കുമെന്നത് തീർച്ചയാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയാണ് അവരുടെ തുറുപ്പുചീട്ട്. പാവങ്ങളായ കക്ഷികൾ ആശബ്ദജാലത്തിൽ അമ്പരന്നു പോകുന്നു. രോഗചികിത്സയായാലും റവന്യൂഭരണമായാലും കാര്യമിതാണ്.

പക്ഷേ ഈ കപടതന്ത്രം എക്കാലത്തേക്കും തുടരാമെന്നു കരുതുന്നത് മൗഢ്യമായിരിക്കും. ജനങ്ങളെ ബോധവാന്മാരാക്കുന്നതിൽ ഈ നിക്ഷിപ്തതാല്പര്യക്കാർ കരുതിയതിൽ കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ ആശയവിനിമയോപാധികൾ വിജയം പ്രാപിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. പഞ്ചായത്ത് സഭകളിലൂടെ രൂപം കൊണ്ടു വരുന്ന പുതിയ രാഷ്ട്രീയപ്രബുദ്ധത ഭരണനേതാക്കളുടെ കണക്കുകൂട്ടലുകളെ കീഴ്മേൽ മറിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങൾ—സർവ്വകലാശാലകൾ ഉൾപ്പെടെ—ഈ വസ്തുത എത്ര വേഗം മനസ്സിലാക്കുന്നുവോ, പരിവർത്തനം അത്രയും സുഗമമാവും.

ഹൈസ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം മാതൃഭാഷയിലാക്കി മാറിയപ്പോൾ അന്നു നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് മാധ്യമത്തിന്റെ ആരാധകന്മാർ കലശലായി പരിഭ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. നിലവാരത്താഴ്ചയെച്ചൊല്ലിയുള്ള മുറവിളി അന്നും ഉയർന്നിരുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഗംഭീരപ്രവാഹം ഉൾക്കൊള്ളാൻ നമ്മുടെ ഭാഷകളുടെ മൺചട്ടികൾക്ക് ശക്തി പോരെന്നായിരുന്നു അവരുടെ വാദങ്ങൾക്ക് ആധാരം. ഇംഗ്ലീഷ് അധ്യയനമാധ്യമമായില്ലെങ്കിൽ നിത്യവികസ്വരമായ ലോകവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉമ്മറവാതിൽ നമ്മുടെ മുഖത്ത് കൊട്ടിയടഞ്ഞു പോവുമെന്ന് അവർ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. പക്ഷേ ഈ വാദമുഖങ്ങൾ വാസ്തവത്തിൽ ജന്മം കൊണ്ടത് അറിവിന്റെ കുത്തകസമുദായത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലേക്ക് കിനിഞ്ഞു പോകുന്നതിലുള്ള ഭീതിയിൽ നിന്നാണ്. മതപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ അവയുണ്ടായ ക്ലാസ്സിക്ക് ഭാഷകളിൽ നിന്ന് സാമാ

ന്യജനത്തിന്റെ ഭാഷകളിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്യാനുള്ള ഉദ്യമത്തെ പൗരോഹിത്യം ചെറുത്തുപോന്നതും ഇതേ ഭീതി കൊണ്ടുതന്നെ. മറ്റു ചില വാദമുഖങ്ങളെക്കൊണ്ട് അതിന്ന് മാന്യതയുടെ ഒരു ആവരണം നല്കിയെന്നേയുള്ളു.

യൂറോപ്പിലെ വിജ്ഞാനനവോത്ഥാനം (Renaissance) അറിവിനെ ലത്തീൻ ഭാഷയുടെ തടങ്കലിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിച്ചു. അതോടെയാണ് യൂറോപ്പ് ഉണർന്നത്. ഹൈസ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം മാതൃഭാഷയിലാക്കിയപ്പോൾ ആ ഉണർവ്വിന്റെ ലേശമാത്രമായ മാധുര്യം ഇന്ത്യൻ ഗ്രാമങ്ങളും അനുഭവിച്ചു. ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സജീവമായ പിന്തുണയോടെ ആരംഭിച്ച ഈ വിചാരവിപ്ലവം തുടർന്നു പോകാനല്ല, തടഞ്ഞു നിർത്താനാണ് ഇന്നു കേരളത്തിൽ ഉദ്യമങ്ങൾ നടക്കുന്നത്. ഹൈസ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഭരണസാരഥ്യം വീണ്ടും ഇംഗ്ലീഷിനെ ഏല്പിച്ചു കൊടുക്കാൻ അണിയറയിൽ ഒരുക്കങ്ങൾ നടക്കുകയാണ്. ആദ്യം വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ നിന്നും തുടർന്ന് അതിന്റെ സ്വാഭാവികഫലമെന്ന നിലയിൽ ഉദ്യോഗത്തിന്റെ രംഗത്തിൽ നിന്നും സാമാന്യജനത്തെ അകറ്റി നിർത്താൻ ഇംഗ്ലീഷിനെ സമർത്ഥമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താമെന്ന് ഇന്ന് അധികാരം സമർത്ഥമായി കൈയടക്കി വച്ചിട്ടുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥപ്രഭുത്വം കരുതുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ പഠിക്കാനാരംഭിക്കുന്നത് ഒമ്പതാം ക്ലാസ്സിൽ വച്ചു മതിയെന്ന് സാമൂഹ്യവിപ്ലവകാരിയും വിദ്യാഭ്യാസചിന്തകനുമായ ഗാന്ധിജി നമ്മെ ഉപദേശിച്ചു. ആ ഉപദേശത്തിനു പിന്നിൽ ദീർഘകാലത്തെ പരീക്ഷണങ്ങളുടെ അനുഭവം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നാവട്ടെ, അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിൽ നിന്ന് നാലിലേക്കും അവിടെ നിന്ന് മൂന്നിലേക്കും ആ ഭാഷയെ ഇറക്കിക്കൊണ്ടു വന്നു പൂജിക്കുകയാണ്. പഠനമാധ്യമമായി സർവ്വാധിപത്യം വഹിച്ചിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷിനെ ആ സ്ഥാനത്ത് ഇനി തിരിച്ചു വരാത്ത വിധം ഹൈസ്ക്കൂളിൽ നിന്ന് ഇറക്കി അയച്ചുവെന്നും നാം കരുതിപ്പോയി. ജില്ലകളിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം സ്ക്കൂൾ, താലൂക്കിൽ ഒന്ന്, ഓരോ സ്ക്കൂളിലും ഓരോ ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം ഡിവിഷൻ എന്നീ ക്രമത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിനെ തിരിച്ചവരോധിക്കാനുള്ള ഗൂഢസംരംഭങ്ങൾ പൂർത്തിയായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പോരാ, നഴ്സറി സ്ക്കൂളിൽപ്പോലും ഈ ഭാഷാഭ്രാന്തിന്റെ ഭ്രാക്കുളമാർ കൊച്ചുകുട്ടികളുടെ കഴുത്തിൽ നീണ്ട പല്ലുകൾ ആഴ്ത്തിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

കാർഷികരാജ്യമായ ഇന്ത്യയിൽ തൊഴിലിനെ കേന്ദ്രമാക്കി വേണം പഠനം നടത്തുക എന്ന് സക്കീർ ഹുസൈൻ, മഹാത്മജി, ടാഗൂർ മുതലായവർ ഉപദേശിച്ചു. കൈവിരലുകളുടെ മാംസപേശികൾക്ക് സ്വല്പമെങ്കിലും ചലനം നല്കിയേക്കാവുന്ന ചില്ലറ കൈത്തൊഴിൽപ്പോലും വിദ്യാലയത്തിൽ നിന്ന് ബഹിഷ്ക്കരിച്ചു കൊണ്ട് നമ്മുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥപ്രഭുത്വം രാഷ്ട്ര

പിതാവിനോട് പ്രതികാരം നിർവ്വഹിക്കുകയാണ്. അഭിജാത കുടുംബത്തിലെ പ്രഭുകുമാരന്മാരുടെ കൈവിരലുകൾ കല്പനകളുടെ ചാട്ടവാറല്ലാതെ ചകിരിത്തുരുമ്പുകൾ സ്പർശിച്ചു പോയാൽ അതിൽപ്പരമൊരത്യാഹിതമുണ്ടോ!

ഇവിടെയും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട വർഗ്ഗത്തിനുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ തത്വങ്ങളുടെ മൂശയിൽ ബഹുജനവിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഇട്ടു ഞെരിക്കുകയാണു നാം. ബുദ്ധിമാന്മാരായ ചുരുക്കം ചിലരുടെ ഗവേഷണത്തിനും വിദഗ്ധപഠനത്തിനും ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട സ്ഥാപനമാണ് സർവ്വകലാശാല. സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം എവിടെയും, ഏതു രാജ്യത്തും, ബഹുജനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പരിസമാപ്തിയായാണ് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്. അപ്പോൾ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ തുടർച്ചയാണ് ഹൈസ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസമെന്നും അതിന്റെ സ്വഭാവികവികാസമാണ് കലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസമെന്നും സാമാന്യബുദ്ധിയുള്ളവർ കരുതും. എന്നാൽ 'വിദഗ്ധബുദ്ധി'യുള്ള നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസചിന്തകന്മാരാകട്ടെ, മറിച്ചാണ് കരുതിയിട്ടുള്ളത്. സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്—പ്രത്യേകിച്ച് എൻജിനീയറിങ്, മെഡിസിൻ എന്നീ ശാഖകൾക്ക്—ആവശ്യമുള്ളതെന്തോ അതു പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചുമലിൽ ഏറ്റി വയ്ക്കുകയെന്നതാണ് ഇന്നനുവർത്തിച്ചു പോരുന്ന നയം. കേരളത്തിൽ ആയിരത്തിൽ 2.5 പേരാണ് ഇപ്പോൾ കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു പോകുന്നത് എന്ന് കണക്കുകളിൽ കാണുന്നു. അവരിൽ അതിനിസ്സാരമായ ഒരംശമേ എൻജിനീയറിങ്, മെഡിസിൻ എന്നീ പ്രത്യേകപഠനങ്ങൾക്കു പോകുന്നുള്ളു. എങ്കിലും അവരെ ലക്ഷ്യം വച്ചു കൊണ്ടാണ് ഇവിടത്തെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം പോലും ആസൂത്രണം ചെയ്യുന്നത്. പ്രഭുത്വത്തിന്റെ കൈയിലമർന്നു കിടക്കുന്ന അത്തരം വിദഗ്ധപഠനങ്ങളുടെ ദാസ്യവൃത്തിയിലാണ് പ്രാഥമികസെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ജന്മസാഫല്യം എന്നു വന്നിരിക്കുന്നു. വിക്ടർ യൂഗോവിന്റെ 'പാവങ്ങളി'ൽ ഒരു കൊസ്സെത്തുകുട്ടിയുണ്ട്. ക്രൂരനായ തെനാർദിയരുടെ ഗൃഹഭാരം ചുമന്ന് ആ കൊച്ചു പെൺകുട്ടിയുടെ ജിജ്ഞാസാഭാസുരമായ കുഞ്ഞിക്കണ്ണുകൾ ചൈതന്യശൂന്യമായി. പ്രായത്തിന്നു പൊങ്ങാത്ത ഭാരവുമേറ്റി വച്ച് അന്ധകാരത്തിന്റെ മധ്യത്തിലേയ്ക്ക് ആ നിസ്സഹായയെ അയാൾ തള്ളിവിടുന്നു. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസധുരന്ധരന്മാരുടെ കൈയിൽപ്പെട്ട് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ പെരും ചുമടുമേന്തി, ജിജ്ഞാസ കെട്ടടങ്ങി വിളറിപ്പോയ അനേകലക്ഷം കൊസ്സെത്തുകളാണ് ഇന്ന് ഓരോ വിദ്യാലയത്തിലുമുള്ളത്. അവർ പരീക്ഷ ചാടിക്കടന്നു വരുന്നത് ചുണകെട്ട നിർജ്ജീവസത്വങ്ങളായിട്ടാണ്. കടന്നുചാടാൻ കഴിയാത്തവർ ആത്മഹത്യയിലൂടെ ജീവിതത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുന്നു. ഗാന്ധിജിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം പൂന

യിലെ ചില കോളേജധികാരികളും നടത്തിയ പരീക്ഷണങ്ങളിൽ നിന്നു തെളിഞ്ഞത് ഇന്ത്യയിൽ ഓരോ കുട്ടിയും ആയുസ്സിൽ ശരാശരി ആറു വർഷം ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുമായുള്ള മല്പിടുത്തത്തിന്നു ചെലവഴിക്കുന്നുവെന്നത്രേ! ഇങ്ങനെ എത്ര കോടി കുട്ടികളുടെ ആയുസ്സ് ചോർന്നു നഷ്ടപ്പെടുന്നു. രാജ്യത്തൊട്ടാകെ ഇങ്ങനെ ദുർവ്യയം ചെയ്തു തൂത്തുകളയുന്ന യുവചൈതന്യത്തിന്റെ ആകത്തുകയെക്കുറിച്ച് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പണ്ഡിതന്മാർ എന്തെങ്കിലും ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഭയങ്കരത അവരെ നടുക്കിയിട്ടുണ്ടോ? സർദാർ കെ. എം. പണിക്കർ പറയുന്നു: ''ഒരന്യഭാഷ വശപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മാത്രമല്ല, അതിലൂടെ മറ്റു വിഷയങ്ങളും സ്വായത്തമാക്കുന്നതിലും അടങ്ങിയ അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ദുർവ്യയം ഭാരിച്ചതാണ്'' (Asia and Western Dominance). ചൈതന്യത്തിന്റെ ദുർവ്യയം അങ്ങനെ; ഇനി ധനദുർവ്യയത്തിന്റെ കാര്യമോ? പക്ഷേ പൊതുധനം ചെലവിടുമ്പോഴും ചുമതലാബോധം തോന്നുന്നവർക്കല്ലേ ഇതൊക്കെ ബാധകമാകൂ. ആശാരിപ്പണി പരിശീലിപ്പിക്കണമോ, ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചു വരൂ, കൃഷി ചെയ്യാൻ ശീലിപ്പിക്കണോ, ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചു വരൂ, ശുചീകരണതത്വങ്ങളും പറഞ്ഞു തരേണമോ, ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചു വരൂ! ഈ ഭ്രാന്തിനെ വിദ്യാഭ്യാസവൈദഗ്ധ്യമെന്നു സ്വതന്ത്രന്ത്യയിലും നാം പേർ വിളിക്കുന്നു താനും.

ഇംഗ്ലീഷ് എന്തിന്? വിദ്യാർത്ഥിജീവിതത്തിന്റെ ചൈതന്യം ഊറ്റിക്കുടിക്കുന്ന ഈ ഇത്തിക്കണ്ണിക്ക് പ്രായോഗികജീവിതത്തിൽ എന്തെങ്കിലും സ്ഥാനമുണ്ടോ? പാക്കിസ്ഥാന്റെയും ചീനയുടെയും സൈന്യങ്ങളെ ഇംഗ്ലീഷിന്റെ വ്യാകരണശുദ്ധി കൊണ്ടു നേരിടാനാവില്ല. ഭിലായിയിലും റൂർക്കലയിലും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാശുദ്ധിയല്ല ആവശ്യം. ഇംഗ്ലീഷ് ഉച്ചരിച്ചതിലുള്ള പാകപ്പിഴ കൊണ്ട് പാടത്തിലെ വിത്തു മുളയ്ക്കാതെ പോയിട്ടില്ല. രാജ്യരക്ഷയും വ്യവസായവികാസവും കൃഷിയും ആവശ്യപ്പെടുന്ന കർമ്മചൈതന്യം നല്കാൻ ഇംഗ്ലീഷിന് ആവില്ല. മറിച്ച്, ഈ രംഗത്തൊക്കെ അതൊരു പ്രതിബന്ധമായി വർത്തിക്കുന്നുമുണ്ട്.

ഇതെല്ലാം പറഞ്ഞാൽ, ഇംഗ്ലീഷുകാരോടുണ്ടായിരുന്ന വിദ്വേഷം അവരുടെ ഭാഷയുടെ നേരെ തിരിച്ചു വിടുകയാണെന്ന് ചിലർ വ്യാഖ്യാനിച്ചു കേൾക്കാറുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രാഥമികതത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞതയാണ് ആ ആരോപണത്തിന്നാധാരം. ഭാഷയിൽ നിന്ന് ഭിന്നമായി ചിന്ത മനസ്സിൽ രൂപപ്പെട്ടു നിൽക്കില്ല. ഭാഷയുടെ സഹായത്തോടു കൂടി മാത്രമേ ചിന്തയ്ക്കു വൈശദ്യം നേടാനാവുകയുള്ളു. ഭാഷയിലുള്ള കഴിവുകേട് ചിന്തയെ മുരടിപ്പിച്ചു കളയുന്നു. ആ മുരടിപ്പാണു താനും ഈ വിദഗ്ധരുടെ 'വൈദഗ്ധ്യം.'

ഇംഗ്ലീഷ് മാധ്യമമായുള്ള കലാലയങ്ങളിൽ ഇന്നു നടക്കുന്ന പഠനരീതി എന്താണ്? അന്യഭാഷയിലൂടെ പകർന്നു കിട്ടുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തെ സ്വയം യുക്തിബോധത്തിന്റെ പരീക്ഷണ ശാലയിൽ വച്ചു പരിശോധിക്കാനോ അധ്യാപകനോടു ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കാനോ വിദ്യാർത്ഥിക്കു കഴിയുന്നില്ല. അധ്യാപകൻ പറഞ്ഞു കൊടുക്കാനുപയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങളിലല്ലാതെ അതുംക്കൊള്ളുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ അവന് ആവുന്നില്ല. ഭാഷയുടെ പുറന്തോടു പൊട്ടിച്ചല്ലാതെ ഉള്ളിലുള്ള ആശയത്തിലേക്കു കടക്കുക വയ്യല്ലോ. അതിനുള്ള കഴിവുകേടു കൊണ്ട് കുട്ടി പാഠങ്ങൾ മനഃപാഠമാക്കുന്നു. കേവലം യാന്ത്രികമായ ഒരു ഭാഷാപഠനമായി ശാസ്ത്രപഠനം അധഃപതിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കുട്ടികൾ ലോകത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളിലുള്ള സമവയസ്കരെ അപേക്ഷിച്ച് ബുദ്ധിശക്തിയിലും അധ്വാനസന്നദ്ധതയിലും ഒന്നു കൊണ്ടും പിന്നിലല്ല. പക്ഷേ മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലെ ഭാഗ്യവാന്മാർ ശാസ്ത്രപഠനത്തിൽ നേരിട്ടു മുഴുകുമ്പോൾ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ നിർഭാഗ്യവാന്മാർ ശാസ്ത്രപഠനത്തിന്റെ പേരിൽ ഭാഷാപഠനത്തിന്റെ ചകിരിത്തൊണ്ടു തല്ലിപ്പൊളിച്ച് തുലഞ്ഞുപോകുന്നു. അവരുടെ പ്രസരിപ്പും യുവചൈതന്യവും അതിനു വേണ്ടി തൂത്തുകളയപ്പെടുന്നു. ക്ലാസ്സിൽ പാഠമെടുക്കുമ്പോൾ എന്തെങ്കിലും ഒരു സംശയം തോന്നിയാൽ, ചോദിക്കാൻ വിദ്യാർത്ഥിക്ക് ധൈര്യമില്ല. തന്റെ ഭാഷ തെറ്റിപ്പോയാലോ? അവന്റെ അന്വേഷണതൃഷ്ണ മനഃപാഠത്തിലുള്ള കഴിവിന് വഴിമാറിക്കൊടുത്ത് കെട്ടടങ്ങിപ്പോകുന്നു. നമ്മുടെ കോടിക്കണക്കിനുള്ള കുട്ടികൾക്ക് ഇന്നേ വരെ സംഭവിച്ചതും ഇന്നു സംഭവിക്കുന്നതും ഇതാണ്. രാജ്യത്തിനു സംഭവിക്കുന്ന ഈ അത്യാഹിതത്തിൽ നിന്ന് കരകയറാൻ വേണ്ടിയാണ് കുട്ടികളുടെ പഠനഭാഷ മാതൃഭാഷയായിരിക്കണമെന്ന ലോകമെങ്ങും അംഗീകരിച്ച ലഘുതത്വം നാമും അംഗീകരിക്കണമെന്നു പറയുന്നത്.

കുറേ പദങ്ങളുടെ വ്യാകരണനിയമാനുസൃതമായ കൂട്ടലുകൾ കൊണ്ടും കിഴിക്കലുകൾ കൊണ്ടുമുണ്ടാകുന്നതല്ല ഭാഷ. ജനതയുടെ ജീവിതവും ചിന്തയും ബഹിർസ്ഫുരിച്ചതാണത്. ഒരു ജനതയുടെ ഹൃദയവും ആത്മാവും അവരുടെ ഭാഷയിലൂടെയാണ് മൂർത്തരൂപം പ്രാപിക്കുന്നത്. ഒരു സജീവഭാഷ അതു സംസാരിക്കുന്ന ജനതയുടെ മുഴുവൻ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമാണ്. അതിലൂടെ മാത്രമേ ആ ജനതയുടെ പ്രതിഭയ്ക്ക് പ്രകാശിക്കാനാവുകയുള്ളു. മുമ്പ് കേന്ദ്രവിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയായിരുന്ന ശ്രീമാലി പറഞ്ഞ പോലെ, ''അറിവ് ആർജിക്കുന്നതിനും ചിന്തയും വികാരവും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനും സ്വന്തം ഭാഷയാണ് ഏറ്റവും നല്ല ഉപാധിയെന്ന കാര്യം സാർവ്വത്രികമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസതത്വമത്രേ. ശരിയായ പ്രകാശനോപാധി നല്കാത്തതു കൊണ്ട് ലോകസംസ്കാരത്തിന് ഒന്നും സംഭാവന

ചെയ്യാൻ ഭാരതത്തിന്റെ പ്രതിഭയ്ക്ക് സാധിക്കുന്നില്ലെന്നു വരുന്നത് വലിയൊരു വിപത്താണ്'' (University Vice Chancellers' Conference, 1962).

നമുക്ക് സ്വന്തം അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും അന്യനാട്ടുകാരുടെ അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും ചില പാഠങ്ങം പഠിക്കാനുണ്ട്. ലോകത്തിലെ പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളൊന്നും ആപത്കരമായ ഈ അസംബന്ധം വച്ചു പൊറുപ്പിച്ചിട്ടില്ല. യൂറോപ്പ് ശാസ്ത്രവും ലോകവിജ്ഞാനവും സ്വായത്തമാക്കിയത് ഇംഗ്ലീഷിലൂടെയല്ല. വളർന്നുകഴിഞ്ഞ ഏഷ്യൻ രാജ്യങ്ങളോ? ചീനയും ജപ്പാനും അറിവിനു വേണ്ടി ഇംഗ്ലീഷിനെ ഉപാസിച്ചു പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷിന്റെ സൂതികർമ്മിണി ഇല്ലാത്തതു കൊണ്ട് അവിടെ ശാസ്ത്രം ചാപിള്ളയെയല്ല പ്രസവിക്കുന്നത്. ജപ്പാന്റെ ഭാഷയ്ക്ക് ഭാരതീയഭാഷകളേക്കാം എന്തുണ്ടൊരു മേന്മ? ആ ഭാഷയ്ക്ക് ആധുനികശാസ്ത്രം ഉംക്കൊള്ളാൻ ശേഷിയില്ലെന്ന് ആരും ആക്ഷേപിച്ചു കേട്ടിട്ടില്ല. ഇന്നത്തെ ജപ്പാൻ, അമേരിക്ക ഉംപ്പെടെയുള്ള പാശ്ചാത്യശക്തികംക്ക് സാങ്കേതികശാസ്ത്രത്തിന്റെയും വ്യവസായത്തിന്റെയും രംഗത്തിൽ ഒരു പേടിസ്വപ്നമാണ്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അപൂർവ്വസിദ്ധികം കുടിലിലോളം എത്തിച്ചു കൊടുക്കാൻ ജപ്പാനു സാധിച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞത് ആ അറിവിനെ കുടിലിന്റെ ഭാഷയിൽ പകർന്നു വച്ചതു കൊണ്ടാണ്. ഇന്ത്യയിലും ജപ്പാനിലും ശാസ്ത്രപഠനത്തിന്റെ വിത്തുകം വിതച്ചത് ഏതാണ്ടൊരേ കാലത്താണ്. എന്നിട്ട് എവിടെയെത്തി നാം? ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വ്യാവസായികവിപ്ലവവും ഇന്ത്യയിലെ ഇംഗ്ലിഷ് വിദ്യാഭ്യാസവും ഏതാണ്ട് ഒപ്പമാണു തുടങ്ങിയതും വളർന്നതും. എന്നിട്ടും നാമെവിടെയെത്തി? വിദേശഭരണം നമ്മുടെ കൈകം ബന്ധിച്ചതു കൊണ്ട് ഗവേഷണങ്ങംക്ക് സൗകര്യം നമുക്കു കിട്ടിയില്ലെന്നു വാദിക്കാം. ഗവേഷണം പോകട്ടെ, കോളേജുകളിലെ 'പ്രശസ്തബിരുദധാരികം'ക്കു കിട്ടിയ അറിവുകം ആ വ്യക്തികളിൽ നിന്നു സ്വന്തം കുടുംബത്തിൽപ്പോലും പകർന്നിട്ടുണ്ടോ? അലോപ്പതി ഡോക്ടർമാർ തങ്ങളുടെ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെ ഒരദ്ഭുതവിദ്യ എന്ന നിലയിൽ ഇന്നും കുത്തകയാക്കി വച്ചിരിക്കുകയാണ്. ആയുർവേദത്തിന്റെ പൊട്ടും പൊടിയുമാവട്ടെ, ഏതു പാമരനുമറിയാം. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ ഇരുമ്പറയിൽ കിടക്കുകയാണ് അലോപ്പതി. സംസ്കൃതം പ്രാദേശികഭാഷകളുമായി നടത്തിയ മണിപ്രവാള ബാന്ധവത്തോടൊപ്പം ആയുർവ്വേദത്തിലെ ത്രിഫലയും ക്ഷീരബലയും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ ഇറങ്ങി നടക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ ഇന്ത്യയുടെ ഐക്യത്തിന്റെ പ്രതീകമാണെന്നു വാദിച്ചു കേംക്കാറുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ ആപത്കരമായ ചേരിപിരിവാണ് ഇംഗ്ലീഷ് വിതച്ചത്. ഇന്ത്യയിൽ പഠിച്ചവരും പഠിക്കാത്തവരും തമ്മിലുള്ള വിടവ് ഇംഗ്ലീഷിന്റെ സൃ

ഷ്ടിയാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചവരോടു തോന്നുന്ന അന്യത്വം സംസ്കൃതപണ്ഡിതനോട് നാട്ടുകാർക്കു തോന്നാറില്ല. അഭ്യസ്തവിദ്യരിൽ തന്നെ ഒരു തരം കാപട്യം (Hypocrisy) ഇംഗ്ലീഷ് വളർത്തിയെടുത്തു. ലണ്ടൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ താരതമ്യാത്മകവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രൊഫസറായ ഡോ. ഹാൻസിന്റെ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരഭിപ്രായം ഇക്കാര്യത്തിൽ നമുക്കു സ്വബോധം നൽകേണ്ടതാണ്: ''വിദ്യാലയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്വന്തം ഭാഷയിൽ പ്രാവീണ്യം നേടിയിരിക്കും. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന നിവേദനങ്ങളെയും ദൈനംദിനപ്രവൃത്തികളെയും സംബന്ധിക്കുന്ന പദാവലികൾ അവർക്കു സുപരിചിതമായിരിക്കും. സ്കൂളിലാവട്ടെ, പൂർണ്ണമായി വൈദേശികമായ ഒരു മാധ്യമത്തിലൂടെ ആശയങ്ങളുടെയും അവയുടെ അമൂർത്തബന്ധങ്ങളുടെയും ഭാഷ അവരിൽ കെട്ടിയേല്പിക്കപ്പെടുന്നു; അവർക്കത് ഏറെറടുക്കേണ്ടി വരുന്നു. അവരുടെ മനസ്സ് വെള്ളം ചേരാത്ത വിധം അകറ്റി നിർത്തപ്പെട്ട രണ്ടറകളായി പകുത്തപ്പെടുന്നു. ഒന്നിൽ സാധാരണ കാര്യങ്ങളും മാതൃഭാഷയിലൂടെ പ്രകാശനം കൊള്ളുന്ന പ്രവർത്തികളുമാണുള്ളത്. മറേറതിലാവട്ടെ, സ്കൂൾ വിഷയങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളും വിദേശഭാഷയിൽ പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ആശയങ്ങളുമാണുള്ളത്. തത്ഫലമായി അവർക്ക് വീട്ടുകാര്യങ്ങൾ വിദ്യാലയഭാഷയിലോ പഠനകാര്യങ്ങൾ മാതൃഭാഷയിലോ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്നു''. ഈ അഭിപ്രായത്തെ ആധികാരികാഭിപ്രായമെന്ന നിലയിൽ ഉദ്ധരിച്ചു കൊണ്ട് ഡോ. രാധാകൃഷ്ണൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റി കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ടിൽ അക്കാര്യം ഇങ്ങനെ വിശദീകരിക്കുന്നു: ''വ്യക്തി മാത്രമല്ല രാഷ്ട്രം തന്നെ ഇങ്ങനെ രണ്ടായി പിളർക്കപ്പെട്ട മനസ്സാക്ഷിയോടെ വളരുന്നു. ബാബുമനോഭാവം— അതാണ് ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിൽ ഇന്ത്യയ്ക്കു സംഭവിച്ചത്— ചിന്തയിലും കാര്യകാരണബന്ധത്തിലും ഊന്നുന്നതിനു പകരം നാം മനഃപാഠം പഠിക്കുന്നതിൽ ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്നു. വസ്തുജ്ഞാനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മതയിലും പരസ്പരബന്ധത്തിലും ഊന്നുന്നതിനു പകരം നാം പദങ്ങളുടെ മേൽ പ്രാവീണ്യം നേടാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഒരു ഭാഷക്കാർ മറെറാരു ഭാഷയിൽ മഹത്തായ സാഹിത്യകൃതികൾ രചിക്കുന്നത് അപൂർവ്വസംഭവമാണ്. ഇംഗ്ലീഷിന്റെ നേട്ടങ്ങൾ എന്തു തന്നെയായാലും, മാറത്തിൽ പെട്ടെന്ന് എന്തെല്ലാം വിഷമതകൾ നേരിടേണ്ടി വന്നാലും, വിദ്യാഭ്യാസമാധ്യമം മാതൃഭാഷയാക്കുന്നത് ദീർഘകാലവീക്ഷണം വച്ചു നോക്കിയാൽ വലിയ നേട്ടമായിരിക്കും''.

പക്ഷേ ഡോ. രാധാകൃഷ്ണനും വിദഗ്ധകമ്മറിയും എന്തു തന്നെ പറഞ്ഞു കൊള്ളട്ടെ, നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലക്കാർ അതൊന്നും കാര്യമായി എടുക്കാൻ ഭാവമില്ല. കുറഞ്ഞ കൂലിക്ക്

ടൈപ്പിസ്റ്റുമാരെ കിട്ടാൻ കാത്തുനില്ക്കുന്ന ബോംബേയിലെ സേട്ടുമാരുടെ വ്യാപാരരിപ്പോർട്ടുകളും മാത്രമാണ് നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലക്കാർക്ക് പ്രിയങ്കരമായിട്ടുള്ളത്. കലാശാലാവിദ്യാർത്ഥികളെ അടുത്ത സീസണിൽ വിപണനത്തിനയയ്ക്കാനുള്ള കയറുമതിച്ചരക്കാണെന്ന് ധരിച്ചു വച്ച സർവ്വകലാശാല മറെന്തു നോക്കിക്കാണാനാണ്? വിദ്യാലയം അവർക്കൊരു വ്യാപാര സ്ഥാപനമത്രേ. പ്രായേണ പ്രഭുകുമാരന്മാർ എത്തിച്ചേരുന്ന എൻജിനീയറിങ്-മെഡിക്കൽ കോളേജുകളിലേക്ക് സത്തായ വിദ്യാർത്ഥികളെ ആട്ടിയെടുക്കുമ്പോഴും ഒട്ടൊക്കെ പിണ്ണാക്കും ഉണ്ടാകാതെ വയ്യ. അത് കാലിത്തീറയ്ക്കു കൊള്ളാം. അത്രയേ സർവ്വകലാശാലയും മറ്റു ബിരുദധാരികളെപ്പറ്റി കരുതിയിട്ടുള്ളൂ!

ദേശീയൈക്യത്തിന്റെ പ്രതീകമെന്ന നിലയിൽ ഇംഗ്ലീഷിന് നിലനില്ക്കാനാവില്ലെന്ന് ഇന്ത്യൻ ദേശീയോദ്ഗ്രഥന കൗൺസിൽ അംഗീകരിച്ച ഒരു പ്രമേയത്തിൽ എടുത്തു പറയുന്നു. 1962 ജൂണിൽ കൗൺസിൽ അംഗീകരിച്ച ആ പ്രമേയം ഇങ്ങനെ തുടരുന്നു: ''കൗൺസിലിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ സാംസ്ക്കാരികമോ രാഷ്ട്രീയമോ ആയ കാരണങ്ങളാലല്ല, വിഷയഗ്രഹണത്തിനുള്ള കഴിവു വച്ചാണ് അധ്യയനമാദ്ധ്യമം മാതൃഭാഷയാവേണമെന്നു പറയുന്നത്. സാമാന്യജനവും കൈത്തൊഴിൽവിദഗ്ധന്മാരും സാങ്കേതികജോലിക്കാരും സർവ്വകലാശാലയിൽ ഉള്ളവരും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടു മാതൃഭാഷയിലൂടെ ആശയവിനിമയവും സമ്പർക്കവും പുലർത്തുന്നില്ലെങ്കിൽ പൊതുവിജ്ഞാനത്തിന്റെ—പ്രത്യേകിച്ച് ശാസ്ത്രീയവും സാങ്കേതികവുമായ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ—മണ്ഡലത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെ സർവ്വകലാശാലകൾക്ക് കഴിവിന്റെ പരമാവധി ലോകത്തിന്നു സംഭാവന ചെയ്യാൻ സാധിക്കയില്ല. സർവ്വകലാശാലാനിലവാരത്തിൽ മാതൃഭാഷയിലൂടെ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നില്ലെങ്കിൽ രാജ്യത്തിന്റെ ലീനങ്ങളായിക്കിടക്കുന്ന കഴിവുകൾ വികസിക്കാതെ നശിച്ചു പോകും.''

ഇന്ത്യയുടെ വൈകാരികസംയോജനത്തിന് ആവശ്യമായ നടപടികൾ ശുപാർശ ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ച സമ്പൂർണ്ണാനന്ദ് കമ്മറിയും ഇതേ അഭിപ്രായം തന്നെ അസന്ദിഗ്ധമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്:

''താഴ്ന്ന പടിയിൽ നിന്ന് ഏറ്റവും ഉയർന്ന പടി വരെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മാധ്യമം ഭാരതീയഭാഷകളായിരിക്കേണമെന്നത് ദേശീയോദ്ഗ്രഥനത്തിന് സർവ്വപ്രധാനമായ കാര്യമാണ്. ബുദ്ധിപരമായ ഉദ്ബുദ്ധത പ്രാപിച്ചവരും സാമാന്യജനങ്ങളും തമ്മിൽ ഇന്നുള്ള വിടവു നികത്തുകയെന്നത് അടിയന്തരമായ കാര്യമത്രേ.''

സർവ്വകലാശാലയുടെ അധ്യയനമാദ്ധ്യമത്തെക്കുറിച്ചന്വേഷിച്ച് റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിച്ച താരാചന്ദ് കമ്മറിയുടെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ശുപാർശ ''സർവ്വകലാശാലാനിലവാരത്തിൽ പഠനമാദ്ധ്യമമെന്ന നിലയിൽ ഇന്ന് ഇംഗ്ലീഷിനുള്ള സ്ഥാനം വരുന്ന 5 വർഷത്തിന്നുള്ളിൽ ഭാരതീയഭാഷകൾക്ക് നൽകണം'' എന്നായിരുന്നു.

ഇവരൊക്കെ ഇന്ത്യക്കാരായതു കൊണ്ട് നമ്മുടെ 'വിദ്യാഭ്യാസധുരന്ധരന്മാർ'ക്ക് കണ്ണിൽ പിടിക്കില്ല. ഇനി ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ വേണമോ?

ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറിൻെറ അദ്യത്തെ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യോപദേശകനായിരുന്ന സർ ജോൺ സാർജ്ജൻറ് ഈയിടെ ബംഗാൾ ഗവൺമെൻറിൻെറ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരു വിദഗ്ധപഠനം നടത്തി സമർപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ടിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: ''സർവ്വകലാശാലകളിലും സാങ്കേതികപഠനസ്ഥാപനങ്ങളിലും ഹൈസ്ക്കൂളുകളിൽപ്പോലും ഇംഗ്ലീഷ് അധ്യയനമാദ്ധ്യമമായി നിലനിർത്തുന്നതിനെ അനുകൂലിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണപ്പെരുപ്പം കണ്ട് ഞാൻ അദ്ഭുതപ്പെടുകയാണ്. തനിക്ക് അപൂർണ്ണമായി മാത്രമറിയുന്ന ഒരു ഭാഷയിലുള്ള പ്രഭാഷണങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാനും നിത്യജീവിതത്തിലെ കാര്യചിന്തനത്തിന് ഉപാധിയാക്കിയെടുക്കാത്ത ഭാഷയിൽ ആശയപ്രകാശനം ചെയ്യാനും കുട്ടികളിൽ അതിബുദ്ധിമാന്മാരായവർക്കു പോലും പ്രയാസം നേരിടുമെന്ന് പറയാൻ ചിലപ്പോൾ, ഞാൻ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു''.

നമ്മുടെ കോളേജുകളെ കേന്ദ്രമാക്കി വളർത്തുന്ന കുറെ 'ലാബറട്ടറി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരു'ണ്ട്. അഭിജാതമായ ഇംഗ്ലീഷിൻെറ പൊൻചഷകത്തിലല്ലാതെ ഭാരതീയഭാഷകളുടെ നാടൻ ചട്ടിയിൽ ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം പാകം ചെയ്യാൻ ആവില്ലെന്നും പചിച്ചാൽത്തന്നെ ദീപനക്ഷയമുണ്ടാവുമെന്നും അവർ വാദിക്കുന്നു. പടിഞ്ഞാറുള്ള ആ പരിഷ്കൃതാശയരുടെ മുമ്പിൽ വെറും ആദിവാസികളായ നാം തുല്യത ഭാവിച്ചാലോ? അതിനു ശ്രമിക്കുന്നവരുടെ നെറുകയിൽ തല്ലാൻ ഭാവത്തിൽ അവർ ഒരു നെടുങ്കനുലക്ക ചെത്തി ശരിപ്പെടുത്തി വച്ചിട്ടുണ്ട്. 'എവിടെ സാങ്കേതികപദങ്ങൾ?' അവർ ചോദിക്കും. അതോടെ മറെറല്ലാ വാദങ്ങൾക്കും ഉത്തരമായി എന്ന ചരിതാർത്ഥതയാണവർക്ക്. കേട്ടാൽ തോന്നും, ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ സാങ്കേതികപദങ്ങൾ തയ്യാറായി കഴിഞ്ഞുവെന്ന് കേട്ടപ്പോൾ ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം വിരുന്നുണ്ണാൻ കടന്നു ചെല്ലുകയാണുണ്ടായതെന്ന്. ജപ്പാനും സ്വീഡനും ഇസ്രായേലിനും ഇതൊരു പ്രശ്നമായില്ലെങ്കിൽ നമുക്കത് അപരിഹരണീയമായ ഒരു വിപത്തായിത്തീരുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് ഇവർ ചിന്തിക്കാറില്ല.

നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഒന്നിനും സാങ്കേതികപദങ്ങളില്ലേ? അതല്ല ഒരു പ്രത്യേകതരം സാങ്കേതികപദശാഖ വികസിക്കാതെ പോയതാണോ? എങ്കിൽ അതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചുവെന്ന് അന്വേഷിക്കുക. സാങ്കേതികപദങ്ങൾ എവിടെ എന്ന ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരം ആ അന്വേഷണത്തിൽ നിന്നു തന്നെ കണ്ടെത്തും. ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തെ മാതൃഭാഷയിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്താത്തതു കൊണ്ടാണ് അതിൽ സാങ്കേതികപദങ്ങൾ ഇല്ലാതെ പോയത്. അതുപയോഗിച്ചു തുടങ്ങുകയാണ് സാങ്കേതികപദങ്ങൾ ഉണ്ടാവാനുള്ള ഒരേയൊരു മാർഗ്ഗം. ദിവ്യഗർഭത്തിന്റെ യുഗം ഇതല്ല. സ്ത്രീപുരുഷസമ്പർക്കത്തിൽ നിന്നേ സന്താനലാഭം ഉണ്ടാകുകയുള്ളു. ശാസ്ത്രവുമായുള്ള നിത്യസമ്പർക്കത്തിൽ മാത്രമേ ഭാഷയിൽ സാങ്കേതികപദങ്ങളുടെ ഗർഭാധാനമുണ്ടാവു. സാങ്കേതികപദങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ചില പ്രത്യേകതരം പദങ്ങൾ ഉണ്ടാകാനാവാത്ത വിധം വന്ധ്യത്വം ലോകത്തിൽ ഒരു ഭാഷയ്ക്കുമില്ല. ശാസ്ത്രം പഠിക്കാൻ മലയാളിക്കു കഴിയും. ആ പഠിക്കുന്ന കാര്യം പറയാനുള്ള പദങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ കഴിയില്ല എന്നു പറയുന്നതിന്റെ ബാലിശത പുറത്തു പറയാൻ കൊള്ളില്ല. ജനങ്ങൾക്ക് അറിവും കാര്യബോധവുമുണ്ടെങ്കിൽ അവ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷയ്ക്കും അതുണ്ടാവും. അല്ലാതെ ഉണ്ടാവുകയുമില്ല.

ഇംഗ്ലീഷിൽ ഓരോ ശാസ്ത്രശാഖയിലും എണ്ണമറ്റ സാങ്കേതികപദങ്ങളുണ്ട്. പുതിയ ശാസ്ത്രവികാസത്തിനൊത്ത് പുതിയ പദങ്ങൾ ചേർക്കപ്പെടുന്നുമുണ്ട്. ചരിത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം, തത്വശാസ്ത്രം, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം, ധനശാസ്ത്രം, രാജ്യതന്ത്രം, നരവംശശാസ്ത്രം എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിജ്ഞാനശാഖകളിലും എണ്ണമറ്റ സാങ്കേതികപദങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഉണ്ടാവുന്നുമുണ്ട്. ഈ രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ വിജ്ഞാനശാഖകൾ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ ഇന്ത്യൻ ഭാഷകൾ അസമർത്ഥങ്ങളാണെന്ന് അധികമൊന്നും പറഞ്ഞു കേൾക്കാറില്ല. അവയ്ക്ക് സാങ്കേതികപദങ്ങൾ ആവശ്യമില്ലെന്നതു കൊണ്ടല്ല ഇത്. ആ വിജ്ഞാനശാഖകൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിലും മുമ്പേ തന്നെ ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയതു കൊണ്ട് അവയ്ക്കാവശ്യമായ സാങ്കേതികപദസമ്പത്തും വർദ്ധിച്ചു. അത്ര തന്നെ. ഇന്നാണെങ്കിൽ സാങ്കേതികപദങ്ങളുടെ ദുർഘടത്തെ എടുത്തു പറഞ്ഞ് ചെറുത്തു നിൽക്കുക അനാവശ്യമാം വിധം സാത്മ്യം പ്രാപിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഭൗതികശാസ്ത്രങ്ങൾക്കുള്ള സാങ്കേതികപദങ്ങളും ഇങ്ങനെയേ വളരുകയുള്ളു.

ഇസ്രായേലിന്റെ ഉദാഹരണം ഏതു രാജ്യത്തിനും അഭിമാനാർഹമാണ്. മാതൃഭൂമിയില്ലാതെ സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾ ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞ ഒരു ജനതയാണ് ജൂതർ. അവരുടെ ഹീബ്രുഭാഷ ഒരു രാജ്യത്തിലും സംസാ

രിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ജൂതർ ഏതു രാജ്യക്കാരായി പെറ്റു വളർന്നുവോ, ആ രാജ്യത്തിലെ ഭാഷയും സാഹിത്യവുമാണ് അവർ പഠിച്ചത്. എന്നാൽ വീട്ടിൽ അന്നും ഹീബ്രുഭാഷ സംസാരിച്ചു പോന്നു. അന്നത്തെ ഹിബ്രുഭാഷയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ, നമ്മുടെ മലയാളം അതിന്റെ ആയിരം മടങ്ങ് വളർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. ഒന്നാം മഹായുദ്ധത്തിന്നു ശേഷം ലോകത്തിലെ നാനാരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും വന്ന് ഇസ്രായേലിൽ ഒരു മാതൃഭൂമി സ്ഥാപിച്ചു കുടിയേറിപ്പാർത്ത ജൂതർ 1925–ലാണ് അവരുടെ ഹീബ്രുസർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിച്ചത്.

ശാസ്ത്രലോകത്തിന്റെ കാണപ്പെട്ട ദൈവമായിരുന്ന ഐൻസ്റൈനാണ് ആ സരസ്വതീക്ഷേത്രത്തിന്റെ തലതൊട്ടപ്പനായിരുന്നത്. നമ്മുടെ ലാബറട്ടറി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പുച്ഛിക്കുമെന്നു കണക്കാക്കാതെ അവിടെ അധ്യയനമാധ്യമം ഹീബ്രുവായി നിശ്ചയിച്ചതും അദ്ദേഹമാണ്. ഇന്ന് ആ കലാശാല ലോകശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിന് കനപ്പെട്ട സംഭാവനകളും നല്കിക്കഴിഞ്ഞു. എണ്ണമറ്റ പുസ്തകങ്ങളും പ്രബന്ധങ്ങളും അവിടത്തെ അദ്ധ്യാപകന്മാരും വിദ്യാർത്ഥികളും എഴുതി പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിനുള്ള ഭാഷ അവർ തന്നെ വളർത്തിയെടുക്കുകയാണുണ്ടായത്. ആ സർവ്വകലാശാല അതിന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളെ കയറ്റുമതിച്ചരക്കായിക്കണ്ടില്ല. സാങ്കേതിക പദങ്ങളും അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി നിറപറ വച്ച് എതിരേല്ക്കാൻ ചെന്നാലേ ഹീബ്രുഭാഷയിലേക്ക് ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം കടന്നു ചെല്ലുകയുള്ളുവെന്ന് അവിടത്തെ 'ലാബറട്ടറി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ' ശഠിച്ചതുമില്ല.

പക്ഷേ, നമ്മുടെ 'ജ്ഞാനികളും' പറയും ഇവിടെയും ഈ പരിവർത്തനത്തിനു തങ്ങളും എതിരല്ലെന്നും അതിന് 'സാവകാശം' കിട്ടണമെന്നേയുള്ളുവെന്നും. സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയ ഈ പതിനഞ്ചു വർഷം കൊണ്ട് നമ്മുടെ കേരള സർവ്വകലാശാല ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്തു പുരോഗതി നേടി? ഇനി എത്ര കൊല്ലം കൊണ്ട് ഈ പുരോഗതി പൂർത്തിയാക്കാമെന്നവർ കരുതുന്നു? അതിന്ന് എന്തെന്തു പദ്ധതികളും അവർ ആസൂത്രണം ചെയ്ത് നടപ്പിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്? അങ്ങനെയൊന്നും അവരോടു ചോദിക്കരുത്. അവർ പറയുന്നത് അവർ ചെയ്യാനുദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യമല്ല. ചോദ്യത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറാനുള്ള ഒരൊഴിവുകഴിവുമാത്രമാണ്. ഇപ്പോഴാണെങ്കിൽ കേരള സർവ്വകലാശാല അതിന്റെ ഒരു മൂലയിലെവിടെയോ കയറിക്കൂടിക്കളഞ്ഞ ജനങ്ങളുടെ ഭാഷയെ, അടിച്ചിറക്കാൻ ചൂലുണ്ടാക്കുന്ന തിരക്കിലാണ്. ഇംഗ്ലീഷിന്റെ ലക്ഷ്മീദേവിയോടൊപ്പം ഈ ചേട്ടാഭഗവതിയും അഴിഞ്ഞാടുകയോ? അയ്യേ, സായിപ്പു കണ്ടാൽ എന്തു കുറച്ചിൽ!

അന്ധവിശ്വാസത്തിനും ഒരതിരൊക്കെ വേണം. ഇംഗ്ലീഷ് ഭ്രാന്തിനും ഒരു ചിതം വേണം. കേരള സർവ്വകലാശാലയിൽ

കാൽ കുത്തുന്നവരെല്ലാം ഷെയ്ക്സ്പീയർ നാടകങ്ങളും മിൽട്ടൺ കവിതകളും പഠിച്ചു പ്രവീണരായിക്കൊള്ളണമെന്നു പറയുന്നതിന്റെ പിന്നിലുള്ള യുക്തിബോധവും വിദ്യാഭ്യാസതത്വവും മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമമുണ്ട്. ഗോയ്ഥേയുടെ നാടകങ്ങളും പഠിച്ചില്ലെങ്കിൽ കെമിസ്ട്രി ബിരുദം നല്കില്ലെന്ന് ബ്രിട്ടനിലെ ഒരു സർവ്വകലാശാലയും നിയമം വച്ചിട്ടില്ല. കാളിദാസകവിതകളിലുള്ള പ്രാവീണ്യം എൻജിനിയറിങ് ബിരുദത്തിന് അത്യാവശ്യമായി ജർമ്മൻ സർവ്വകലാശാലകളും കണക്കാക്കിയിട്ടില്ല. ഷെല്ലിയും കീറ്റ്സും പഠിച്ചാലേ ഫിസിക്സിൽ ഡോക്ടർ ബിരുദം നല്കുകയുള്ളുവെന്ന് പാരീസ് സർവ്വകലാശാല തീരുമാനിച്ചിട്ടില്ല. ഇവിടെയോ? എവിടെ തിരിഞ്ഞാലും ഷെയ്ക്സ്പീയർ തന്നെ. ബോട്ടണിയിൽ ബിരുദം നല്കണമോ? ഷെയ്ക്സ്പീയർ നാടകത്തിലെ പഴയ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രയോഗങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിദഗ്ധപ്രബന്ധമെഴുതണം. ഫിസിക്സ് അറിയാമെന്ന് സമ്മതിക്കുന്ന സർട്ടിഫിക്കറ്റ് നൽകണമെങ്കിൽ ഷെയ്ക്സ്പീയർ നാടകത്തിലെ അലൗകികഘടകങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിദഗ്ധപഠനം നടത്തിയിരിക്കണം. വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഒരു നിത്യശാപമായിത്തീർന്ന ഈ ഭ്രാന്തിനെക്കുറിച്ച് ഒരു വീണ്ടുവിചാരവും നടക്കുന്നില്ലെന്നത് അദ്ഭുതം തന്നെ. തങ്ങൾ പുച്ഛിച്ചിരുന്ന ഇന്ത്യക്കാരുടെ മനസ്സിൽ തങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആദരവു തോന്നിക്കാൻ വെള്ളക്കാർ ഉണ്ടാക്കി വച്ച പഠനപദ്ധതി അവരുടെ വിനീതാരാധകന്മാർ വിശ്വസ്തതയോടെ കണ്ണുമടച്ചു നടപ്പിൽ വരുത്തുന്ന ദയനീയദൃശ്യമാണ് നാമിവിടെ കാണുന്നത്. മാനസികമായ അടിമത്തത്തിന്ന് ഇതിൽപ്പരം ഒരുദാഹരണം വേണോ?

സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉപാധിയെന്ന നിലയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിലേക്കല്ല, ഭാരതീയസാഹിത്യത്തിലേക്കാണ് നാം തിരിഞ്ഞു നോക്കേണ്ടതെന്നും ശാസ്ത്രപഠനത്തിനിടയിൽ സാഹിത്യാഭ്യസനം ഇന്ത്യൻ സാഹിത്യത്തെ മുൻനിർത്തി വേണം നൽകുകയെന്നും ഇന്ത്യയിലെ കറുത്ത സായിപ്പൻമ്മാർക്ക് ഇനിയും ബോധ്യമായിട്ടില്ല. ഷെയ്ക്സ്പീയർ നാടകങ്ങളും ഉരുവിട്ടു പഠിച്ച് പുറത്തു കടക്കുന്ന എത്ര പേർ പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞാൽ ഇംഗ്ലീഷ് കവിതകളിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നുണ്ട്? അധ്യാനത്തിന്റെ വ്യർത്ഥത പോകട്ടെ. അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ സാംസ്കാരികമായ ശൂന്യതയാണ് നാം ഉണ്ടാക്കുന്നത്. സ്വന്തം ഭാഷയിലുള്ള കവിത ശരിക്കാസ്വദിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരാൾ പാശ്ചാത്യകവികളുടെ ഹൃദയവുമായി മേളിച്ചു കൊള്ളുമെന്നും അങ്ങനെ സ്വന്തം ആത്മാവിന്റെ കലാദാഹം ശമിപ്പിച്ചു കൊള്ളുമെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നത് മൗഢ്യമാണ്. ശാസ്ത്രപഠനത്തിലുള്ള ഭാഷാസ്വാധീനമാണുദ്ദിഷ്ടമെങ്കിൽ അതിനാവശ്യമുള്ള ഭാഷ തികച്ചും ഭിന്നമാണ്. ഒരു ഷെയ്ക്സ്പീയർ പണ്ഡി

തന് വൈദ്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം വായിച്ചാൽ ഒന്നും മനസ്സിലാവില്ല. വൈദ്യശാസ്ത്രവിശാരദന് ഷെയ്ക്സ്പീയർ സാഹിത്യവും അങ്ങനെ തന്നെ.

നമ്മുടെ കലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മാധ്യമം ഇംഗ്ലീഷായി നിലനില്ക്കുന്നത് അവസാനിപ്പിച്ചേ പറ്റൂ. അതു സമീപഭാവിയിൽത്തന്നെ വേണം താനും. ഒറ്റയടിക്ക് അത് നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള തന്റേടമില്ലെങ്കിൽ ഘട്ടം ഘട്ടമായിട്ടെങ്കിലും അതു ചെയ്യണം. അതിന്ന് ആദ്യത്തെ പടിയായി വേണ്ടത് ഇംഗ്ലീഷിന്റെ ഇന്നത്തെ പരമപ്രാധാന്യം കുറയ്ക്കയാണ്. സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉപാധിയെന്ന നിലയിൽ സാഹിത്യപഠനത്തിന്ന് ഇംഗ്ലീഷിനെ ആശ്രയിക്കുന്നത് അവസാനിപ്പിക്കണം. ഷെയ്ക്സ്പീയർ ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യനായകന്മാരെ കോളേജുപൊതുക്ലാസ്സുകളിൽ നിന്നു ബഹുമാനപൂർവ്വം കൈ പിടിച്ചിറക്കി പുറത്തയയ്ക്കണം. ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യം ഐച്ഛികവിഷയമായി എടുത്തു പഠിക്കുന്നവരുടെ ക്ലാസ്സിൽ അവരെ അഗ്രപൂജ നല്കി ആദരിക്കുകയും വേണം. ശാസ്ത്രപഠനത്തിന്നാവശ്യമായ പദസമൂഹങ്ങളല്ല സാഹിത്യപഠനത്തിനാവശ്യമായ പദസമൂഹങ്ങൾ. ശാസ്ത്രപഠനത്തിനാവശ്യമായ പദാവലികളെക്കുറിച്ച് സർവ്വകലാശാല ഒരു പഠനം നടത്തുകയും അതു പ്രത്യേകം ക്രമീകരിച്ച് കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുകയും വേണം. ഇന്നു സർവ്വകലാശാല ഉദ്യമിക്കുന്ന മട്ടിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠനത്തിനുള്ള സമയം ഇരട്ടിയാക്കിക്കൊണ്ടല്ലേ അതു സാധിക്കേണ്ടത്. മറിച്ച്, ഓരോ ക്ലാസ്സിലും കുട്ടികളുടെ എണ്ണം ചുരുക്കി ഇംഗ്ലീഷ് ക്ലാസ്സുകളെ വിഭജിച്ചു കൊണ്ടാണ്. അധ്യാപകനും വിദ്യാർത്ഥിയും നേരിട്ടു സമ്പർക്കം പുലർത്തി സംഭാഷണം നടത്തി വേണം ആ ഭാഷ വശമാക്കാൻ. സാഹിത്യത്തിന്റെ ദുർഘടഭാരം എടുത്തു കളഞ്ഞാൽത്തന്നെ കുട്ടിക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് പഠനത്തിന്റെ പേരിൽ നഷ്ടപ്പെടുന്ന സമയവും ചൈതന്യവും ഒട്ടേറെ ലാഭിക്കാനും ഭാവിയിൽ പ്രാവീണ്യം നേടാനും സാധിക്കും.

അതോടൊപ്പം തന്നെ മാതൃഭാഷയിലുള്ള പഠനവും പരീക്ഷകളും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും വേണം. തമിഴ്നാട്ടിൽ നടന്ന അർദ്ധമനസ്സോടു കൂടിയ പരീക്ഷണങ്ങൾ ഇവിടെ ആവർത്തിച്ചിട്ടു ഫലമില്ല. മാതൃഭാഷയിലൂടെ ഒരു ബിരുദമെടുത്താൽ സ്വന്തം നാട്ടിൽ ഉദ്യോഗത്തിന്നും ഉപരിപഠനത്തിന്നും മുൻഗണന ലഭിക്കുമെന്ന് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ബോധ്യപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കണം. ഇംഗ്ലീഷും റഷ്യനും ലോകവിജ്ഞാനത്തിലേയ്ക്ക് എത്തിനോക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഉപഭാഷകളെന്ന നിലയിൽ സർവ്വകലാശാലകളിൽ നിലനിർത്തുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും വേണം. ഇന്നു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പേരിൽ ചോർന്നു പോകുന്ന പൊതുമുതൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഭ്രാന്തിന്റെ മണൽക്കാടു കുടിച്ചു വറ്റിപ്പോവുകയാണ്. പകരം അതു വിജ്ഞാനത്തിന്റെ തടങ്ങളെ

നനയ്ക്കാൻ തന്നെ ഉപയോഗപ്പെട്ടേ തീരു. നമ്മുടെ യുവചൈതന്യം ആവാത്തതും ആവശ്യമില്ലാത്തതുമായ വിദേശഭാഷാസ്നേഹത്തോടു മല്ലടിച്ച്, അന്വേഷണതൃഷ്ണയും ആത്മവിശ്വാസവും നശിച്ചു തളർന്നു പോവുകയാണ്. ആ ചൈതന്യത്തെ ഭാഷയുടെ ബന്ധനത്തിൽ നിന്നും മുക്തമാക്കി സൃഷ്ടിപരമായ രംഗത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവിടണം. ജനതയ്ക്ക് അപ്രാപ്യമാം വിധം ഇന്നു വിജ്ഞാനമത്രയും വിദേശഭാഷയുടെ ഇരുമ്പുപെട്ടിയിൽ ഭദ്രമായി അടച്ചുവച്ച് നിക്ഷിപ്തതാത്പര്യക്കാർ കാവൽ നില്ക്കുകയാണ്. അതു തുറന്ന് സാമാന്യജനത്തിന്നു പ്രാപ്യമാം വിധം അവരുടെ ഭാഷയിൽ പാകപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കണം. ജനാധിപത്യസോഷ്യലിസത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ – സാമ്പത്തിക സംവിധാനത്തിന്നുള്ള ആധാരശിലയായിത്തീരേണ്ടത് ഈ വിദ്യാഭ്യാസമാണ്.

ഡോസ്റ്റോയേവ്സ്കിയുടെ വിശ്വവിഖ്യാതമായ 'കാരമസോവ് സഹോദരന്മാർ' എന്ന ആഖ്യായികയിലെ 'കോളിയാ' പറഞ്ഞതാണ് കാര്യം: ''നമ്മുടെ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ലാറ്റിനും ഗ്രീക്കും ഏർപ്പെടുത്തിയത് അവ അറുമുഷിപ്പനും ബുദ്ധിയെ മത്തു പിടിപ്പിക്കുന്നവയുമായതു കൊണ്ടാണ്.....ക്ലാസ്സിക്കൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എല്ലാ ഭാഷയിലേയ്ക്കും തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ ക്ലാസ്സിക്കുകൾ പഠിക്കാൻ വേണ്ടിയല്ല, ഒരു പോലീസ് നടപടി എന്ന നിലയിലാണ്, ലാറ്റിൻ പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയത്–ബുദ്ധിയെ സ്തംഭിപ്പിക്കാൻ.....'' ലാറ്റിൻ എന്നതിന്നു പകരം ഇംഗ്ലീഷെന്നാക്കുക! നമുക്കും ഇതു ബാധകമാണ്.

അതേ, നമ്മുടെ കുട്ടികളുടെ ബുദ്ധിയെ എന്നേയ്ക്കുമായി മരവിപ്പിച്ചു നിർത്താൻ വിദ്യാഭ്യാസാധികൃതന്മാരെ അനുവദിക്കേണമോ എന്നതാണ് ചോദ്യം. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ശക്തി ജനങ്ങൾക്ക് ആ ശക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധ്യപ്പെടലിലാണ് കുടികൊള്ളുന്നത്. ജനങ്ങൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യേണ്ട ഘട്ടമായിരിക്കുന്നു.

ഭരണഭാഷ

''രാജ്യത്തിലെ യുവതലത്തിന്മേൽ വൈദേശികമായ ഒരു പഠനമാധ്യമം ഏറ്റിവച്ചുവെന്നത് വിദേശഭരണം വരുത്തിവച്ച അനേകം വിനകളിൽ ഏറ്റവും വലിയ ഒന്നായി ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തും. അതു രാജ്യത്തിന്റെ ചൈതന്യത്തെ വറ്റിച്ചു കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു; ജനതയുടെ ജീവിതധൈര്യത്തെ കുറച്ചു കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അത് അഭ്യസ്തവിദ്യരെ ജനതയിൽ നിന്നു പിടിച്ചകറ്റിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം അനാവശ്യമായി ചെലവേറിയതാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു'' (മഹാത്മാ ഗാന്ധി).

സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടി രണ്ടു ദശാബ്ദം തികഞ്ഞില്ല; അപ്പോഴേയ്ക്കും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആവേശം നമ്മിൽ കെട്ടടങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണ്. കൃത്രിമമായി ഊതി വീർപ്പിച്ച ഒരു ദേശാഭിമാനത്തിന്റെ ഛായയാണ്, സത്യം തുറന്നു പറഞ്ഞാൽ, ഇപ്പോഴത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യദിനങ്ങൾക്കുള്ളത്. ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു? ജനതയും ഭരണവും തമ്മിൽ ഇത്ര അകന്നു നിൽക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ട്? ഭരണയന്ത്രം തങ്ങൾക്കു വിധേയമായി നില്ക്കുന്നുവെന്ന തോന്നൽ ജനങ്ങൾക്ക് ഇനിയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഗവൺമെന്റാപ്പീസുകൾ അന്നെന്ന പോലെ ഇന്നും ജനങ്ങൾക്ക് അപ്രാപ്യങ്ങളാണ്; ഇന്നും അവ രക്ഷാകേന്ദ്രങ്ങൾ എന്നതിലേറെ ശിക്ഷാകേന്ദ്രങ്ങളാണ്; അവയെക്കുറിച്ച് അഭയസങ്കേതമെന്ന ബോധമല്ല, ഭീതിയാണ്, അവർക്കുള്ളത്. അവിടെ എന്തു നടക്കുന്നുവെന്ന് ജനങ്ങൾക്ക് അറിയില്ല. ഭരണത്തിന്റെ കനത്ത പ്രഹരങ്ങൾ പുറത്തു വന്നു വീഴുമ്പോൾപ്പോലും എന്തു കുറ്റത്തിന്നുള്ളതാണ് ഈ ശിക്ഷയെന്നും എന്താണിതിന്നു പരിഹാരമെന്നും അവർക്കു നിശ്ചയമില്ല. ജനാധിപത്യഭരണം നിലവിലുണ്ടെങ്കിലും സ്വന്തം നാട്ടിൽ ജനതയും ഭരണവും തമ്മിൽ അപരിചിതരുടെ ബന്ധമാണ് പുലർന്നു പോരുന്നത്. ഇതെല്ലാം എങ്ങനെ സംഭവിച്ചുവെന്ന് അന്വേഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ജനതയ്ക്കു പരിചയമില്ലാത്ത ഭാഷയിൽ ഭരണം സംസാരിക്കുന്നു, പിന്നെ അവർക്കെങ്ങനെ പരസ്പരം അടുപ്പം തോന്നും? ഭരിക്കുന്നവരും ഭരിക്കുന്ന രീതിയും അവർക്ക് ഇതു വരെ അന്യമായിരുന്നു. ഇന്നാണെങ്കിലോ, ഭരിക്കുന്നവർ മാറി. എന്നാൽ ഭരിക്കുന്ന രീതി അന്നെന്ന പോലെ ഇന്നും അവർക്ക് അന്യമായിത്തന്നെ നിലകൊള്ളുന്നു. തന്മൂലം ഭരിക്കുന്നവരും അന്യരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ജനങ്ങളെ അകറ്റി നിർത്താനും അമ്പരപ്പിച്ച് ആദരവു പിടിച്ചെടുക്കാനും ഇന്ത്യൻ ബ്യൂറോക്രസി പടുത്തുയർത്തിയ ഉരുക്കുകോട്ടയാണ് ഇന്ത്യയിലെ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ. ജനങ്ങളെ പേടിപ്പിച്ച് അകറ്റി നിർത്തുന്നതിനും ചൂഷണം ചെയ്യുന്നതിനുമുള്ള ഒരുപാധിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു അത്.

ഭരിക്കുന്നവരുടെ ഭാഷ, ഭരിക്കപ്പെടുന്നവരുടെ മേൽ അടിച്ചേല്പിക്കുകയെന്നത് ലോകസാമ്രാജ്യങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിൽ സാർവ്വത്രികമായ ഒരേടാണ്. മൂന്നു ശതവർഷത്തോളം റോമാ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ കോളനിയായിക്കഴിയേണ്ടി വന്ന ഇംഗ്ലണ്ടിന് അക്കാലത്ത് ഇംഗ്ലീഷായിരുന്നില്ല ഭരണഭാഷ. ഇന്ത്യയിൽ മുഗളരുടെ ആധിപത്യകാലത്ത് പേർസ്യനും അറബിക്കും കലർന്ന ഹിന്തുസ്ഥാനിയായിരുന്നു ഭരണഭാഷ. പോർട്ടുഗീസുകാരും ഫ്രഞ്ചുകാരും ഡച്ചുകാരും അവരവരുടെ ഭാഷ ഇവിടെ കെട്ടിയേറ്റി വയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. പക്ഷേ സാമ്രാജ്യസ്ഥാപനത്തിനുള്ള ഉദ്യമത്തിൽ അവർ പരാജയപ്പെട്ടതോടെ അവരുടെ ഭരണവും ഒപ്പം ഭാഷയും ഇന്ത്യയിൽ നിന്നു തുടച്ചു മായ്ക്കപ്പെട്ടു. ഗോവയിലും പുതുശ്ശേരിയിലും ഒതുങ്ങിയും പതുങ്ങിയും കഴിഞ്ഞ പോർട്ടുഗീസുകാരും ഫ്രഞ്ചുകാരും അതതു പ്രദേശത്ത് അവരുടെ ഭാഷ ഭരണമാധ്യമമായി നിലനിർത്തിയതു കാണാം. ഇന്ത്യയിൽ രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടു കാലം ഉറച്ചു നില്ക്കാൻ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിന്നു സാധിച്ചത്, അവരുടെ ചമ്മട്ടിയുടെ ഊക്കു കൊണ്ടു മാത്രമല്ല, ഭാഷയുടെ നാക്കു കൊണ്ടു കൂടിയാണ്. നാമിവിടെ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ മഹത്വത്തെ നൊട്ടിനുണഞ്ഞിരിക്കുന്നതു പോലെ, തൊട്ടപ്പുറത്ത് പുതുശ്ശേരിയിൽ, ഫ്രഞ്ചു ഭാഷയുടെ മഹത്വത്തെയും ഇപ്പുറത്ത് ഗോവയിൽ പോർട്ടുഗീസ് ഭാഷയുടെ മഹത്വത്തെയും ചൊല്ലി ആവേശം കൊള്ളുന്നവരുമുണ്ട്.

ഈ ചരിത്രശകലങ്ങളിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന പാഠം ഇതാണ്: ഭരിക്കുന്ന വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭാഷയെന്തോ, ആ ഭാഷയിലാവും എവിടെയും രാജ്യഭരണം നടത്തുക. ഇന്ത്യയിൽ ഇന്ന്, ജനങ്ങളാണ് ഭരണാധികാരികൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. എങ്കിൽ അവരുടെ ഭാഷയാവണമല്ലോ ഭരണഭാഷ. ഇവിടെ അതു സംഭവിച്ചു കണ്ടില്ല. ഇതിന്നർത്ഥം ഭരണം ഇനിയും ജനങ്ങളുടെതായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നതാവണം. സത്യവുമായി വളരെയകന്ന ഒരു നിഗമനമാവില്ല അത്. ഇംഗ്ലീഷുകാർ പോയെങ്കിലും അവർ സൃഷ്ടിച്ച ഒരു

ന്യൂനപക്ഷമുണ്ട്. ,ഐ. സി. എസ്സി.ന്റെ പൊൻതാഴികക്കുടം ചാർത്തി നില്ക്കുന്ന ബ്യൂറോക്രസിയുടെ വർഗ്ഗമാണത്. ഉടുപ്പിലും നടപ്പിലും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിൽപ്പോലും പാശ്ചാത്യരെ അനുകരിച്ച് നാട്ടിന്റെ മണ്ണിൽ പോരാട്ടമില്ലാതെ പോയ അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ വർഗ്ഗമാണത്. രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകളായി കൈയിൽ ഒതുങ്ങിക്കിട്ടിയ ഭരണാധികാരം വിട്ടുപോകാതിരിപ്പാൻ അവർ ശ്രമിക്കുന്നു. കേരളത്തിലായാലും സ്റ്റേറ്റുകളിലായാലും ഈ ഉരുക്കുമുഷ്ടിയിൽ നിന്നു ഭരണം തെല്ലൊന്നു ചലിക്കാൻ ഇടയുണ്ടെന്നു തോന്നിക്കുന്ന എന്തെങ്കിലും നീക്കം കണ്ടാൽ ഈ വർഗ്ഗം അതിന്നുള്ള പ്രതിചലനങ്ങൾ ആരംഭിക്കുകയായി. പല രംഗങ്ങളിലും പതിയിരിക്കുന്ന നിക്ഷിപ്തതാത്പര്യങ്ങൾ അവരെ സഹായിക്കുവാനുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്ന്, വൻകിട ഇംഗ്ലീഷ് പത്രങ്ങൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ പോയാൽ ഒരു വ്യാപാരം എന്ന നിലയ്ക്കു നിലനില്പില്ല. ഇന്ന് ആ പത്രങ്ങൾ ചെലുത്തുന്ന രാഷ്ട്രീയമായ സ്വാധീനശക്തിയും അപ്രത്യക്ഷമാവും. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയെന്നത് ആ പത്രങ്ങൾക്കു നിലനില്പിന്റെ പ്രശ്നമാണ്. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലമോ? ഇന്ത്യയിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഭരണമൊഴിഞ്ഞെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ വാഴ്ച തുടർന്നു പോകുന്നു. അറബിക്കഥയിലെ കടൽക്കിഴവനെപ്പോലെ ജനങ്ങളുടെ കഴുത്തിൽക്കയറി ഇരിപ്പുറപ്പിച്ച ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ അവിടെ നിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോകാനുള്ള ഭാവമേ ഇല്ല.

ഇംഗ്ലീഷ് എന്ന ഈ കടൽക്കിഴവൻ ഇന്ത്യയുടെ കഴുത്തിൽ കയറിയിരിക്കാൻ ഇട വരുത്തിയ ചില സവിശേഷസാഹചര്യങ്ങളുണ്ട്. വില്യം ബെൻറിക്ക് പ്രഭുവിന്റെ ഭരണകാലത്താണ് ഇംഗ്ലീഷിന്റെ തായ്വേര് ഇന്ത്യൻ ജീവിതത്തിന്റെ മണ്ണിൽ ഇറങ്ങിത്താണത്. ഇതിന്ന് അനുകൂലമായി പ്രവർത്തിച്ച ശക്തികൾക്ക് ലക്ഷ്യത്തിൽ ഐകരൂപ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സംസ്കൃതത്തെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഭാരതീയപ്രതിഭയുടെ ജീർണ്ണിപ്പിനുള്ള ഒരു പ്രത്യൗഷധമായിട്ടാണ് ഭാരതീയനവോത്ഥാനത്തിന്റെ പ്രപിതാമഹനായിരുന്ന റാംമോഹൻ റോയ് ഇംഗ്ലീഷിനെ കണ്ടത്. എന്നാൽ മെക്കോളെ പ്രഭുവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം അതായിരുന്നില്ല. ജന്മം കൊണ്ടും വർണ്ണം കൊണ്ടും മാത്രം ഭാരതീയരും ചിന്തയിലും ആചാരത്തിലും മാത്രമല്ല, അന്ധവിശ്വാസത്തിൽപ്പോലും പാശ്ചാത്യരുമായ ഒരു പുതുജാതിയെ ഇന്ത്യയിൽ വാർത്തെടുക്കുകയാണ് തന്റെ ലക്ഷ്യമെന്ന് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരം ഇമിറേഷൻ സായിപ്പന്മാരുടെ സൃഷ്ടിക്കുള്ള മൂശയായി അദ്ദേഹം വിദ്യാലയത്തെയാണ് കണ്ടത്. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മാധ്യമം എന്ന നിലയിൽ ഗവർണ്ണർ ജനറലായ വില്യം ബെൻറിക്ക് പ്രഭു മറ്റൊരുദ്ദേശ്യം മനസ്സിൽ കണ്ടു. ഈസ്റ്റിന്ത്യാ കമ്പനിയുടെ വ്യാപാരതാത്പര്യവും ഭരണതാത്പര്യവും വികസിച്ചു വന്നതോടെ അവ

കൊണ്ടു നടത്താനുള്ള താഴെക്കിടജോലിക്കാരെ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്ന് ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നത് അപ്രായോഗികമാണെന്നു വന്നു. ആ വൈഷമ്യത്തെ ചാടിക്കടക്കാനുള്ള ഉപായമായിരുന്നു, അദ്ദേഹത്തെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയുടെ പ്രതിഷ്ഠാപനം (മാനസികമായ അടിമത്തം എന്ന ലേഖനത്തിൽ ഈ പശ്ചാത്തലം വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്).

ഉദ്യോഗത്തിന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് അറിഞ്ഞിരിക്കുക അത്യാവശ്യമാണെന്നു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടു. അതോടെ ആ ഭാഷയ്ക്ക് മുമ്പില്ലാത്ത മാന്യത കിട്ടി. സ്വല്പം ഇംഗ്ലീഷ് അറിഞ്ഞിരിക്കുകയെന്നത് ഭരണാധികാരികളുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തുന്നതിന്ന് ആവശ്യമാണെന്നു വന്നു. നാട്ടുകാരുടെയും വിദേശികളായ ഭരണാധികാരികളുടെയും ദ്വിഭാഷികളായിത്തീർന്നത് ഈ ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ച വർഗ്ഗമായിരുന്നു. അജ്ഞരായ സാമാന്യജനത്തിന്റെ കണ്ണിൽ അവർക്ക് അന്തസ്സു വർദ്ധിച്ചു. ഭരണത്തിന്റെ ധ്വരമാരുമായി അവർ കൂടുതൽ അടുത്തു നില്ക്കുകയാണല്ലോ. ജനങ്ങൾക്കാണെങ്കിൽ ഭരണത്തെ സമീപിക്കാൻ ഈ വർഗ്ഗത്തിന്റെ കാരുണ്യം കൂടിയേ തീരൂ. ഭരണത്തിന്റെ സ്വാധീനം വർദ്ധിക്കുംതോറും ഈ വർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രാമാണിത്തവും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ഇവർ പുതിയൊരു ജാതിയായി ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വന്നു. ക്രമേണ ഇവർ ഇന്ത്യൻ സിവിൽ സർവ്വീസായി വികസിച്ചു. എതർത്ഥത്തിലും അതു പുതിയൊരു വർഗ്ഗമായിരുന്നു. ആപ്പീസുഗുമസ്തനിൽ നിന്നാരംഭിച്ച് ഐ.സി.എസ്. പദവിയിൽ പര്യവസാനിക്കുന്ന ഈ വർഗ്ഗം ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിന്റെ വലിയ താങ്ങും തണലുമായി എക്കാലത്തും വർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആംഗലവിദ്യാഭ്യാസം മെക്കോളെ ഉദ്ദേശിച്ച നേട്ടങ്ങൾ നേടിക്കൊടുത്തു. ഇന്ത്യൻ സംസ്ക്കാരത്തിന്മേലുള്ള സമർത്ഥവും ആസൂത്രിതവുമായ ഒരു കൈയേറ്റമായിരുന്നു അത്. അക്കഥ ഇവിടെ തത്കാലം പര്യാലോചിക്കുന്നില്ല. ഭരണമാധ്യമമെന്ന നിലയ്ക്ക് ഇംഗ്ലീഷിന്റെ സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചു മാത്രമേ ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്യുന്നുള്ളു.

ഭരണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പൊതുസങ്കല്പം മാറി മാറി വരികയാണ്. ഒരു കാലത്ത് ഭരണത്തിന്ന് പോലീസുജോലി മാത്രമേ നിർവ്വഹിക്കാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ജീവനും സ്വത്തിനും രക്ഷ നല്കുകയെന്ന പരിമിതവലയത്തിൽ ഏതു പരിഷ്കൃതഭരണവും ഒതുങ്ങി നിന്നു. ഈസ്റ്റിന്ത്യാ കമ്പനിയുടെ ഭരണത്തിനും കച്ചവടതാത്പര്യം കഴിച്ചാൽ അത്രയൊക്കെയേ ഉദ്ദേശ്യമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എന്നാലിന്നോ? ഭരണമെന്നത് ജനജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ അംശങ്ങളെയും സ്പർശിക്കുന്നു. മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളിൽപ്പോലും ഭരണത്തിന്റെ ബാധ്യതയ്ക്കു വൈപുല്യം വർദ്ധിച്ചു വരികയാണ്. സോഷ്യലിസ്റ്റ് സ്റ്റേറ്റിന്റെ കാര്യം പറയാനുമില്ല. വെൽഫെയർ സ്റ്റേറ്റ് എന്ന ആശയം

പൂർണ്ണമായി നടപ്പാക്കിക്കഴിയുമ്പോഴും ഈ സർവ്വസംപർശകത്വം പൂർണ്ണമാവാതെ വയ്യാ. ഭക്ഷണം, പാർപ്പിടം, ആരോഗ്യം, വിദ്യാഭ്യാസം, ജനനം, മരണം, വിവാഹം, കൃഷി, കച്ചവടം—എവിടെത്തിരിഞ്ഞാലും ഒരു പൗരൻ ഇന്നു ഭരണത്തെ മുഖാഭിമുഖമായി കാണുന്നു. കാലം കഴിയുന്തോറും ഈ ബന്ധം മുറുകി വരികയേ ഉള്ളൂ.

ഇന്ന് ഭരണത്തിന്റെ ചുമതലയാവട്ടെ, പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുത്ത നിയമസഭകളിലും മന്ത്രിസഭകളിലും നിക്ഷിപ്തമാണ്. ഭരിക്കുന്നവരും ഭരിക്കപ്പെടുന്നവരും ഒരേ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും ഒരു വൈപരീത്യം നോക്കൂ. അവർ തമ്മിലുള്ള ഭരണപരമായ ഇടപാടുകളെ മാത്രം രണ്ടു പേരുടെയുമല്ലാത്ത ഭാഷയിൽ നടന്നു പോരികയാണ്. വിചിത്രമായ ഈ നില ലോകത്തിൽ മറെറങ്ങും കാണില്ല. ഇതിന്റെ അപമാനഭാരം ഭൗതികമായ പാരതന്ത്ര്യത്തോളം തന്നെ ഭീമവും ദുർവ്വഹവുമാണ്. എന്നിട്ടും നമ്മളിൽ ചിലർക്ക് ഇതൊന്നും പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ നിലപാടാണെന്നു തോന്നിത്തുടങ്ങിയിട്ടില്ല. ഇംഗ്ലീഷിന്റെ മായാവിലാസം എന്നല്ലാതെ എന്തു പറയട്ടെ! മലയാളഭാഷയറിയാത്ത ഒരു ജില്ലാ കളക്ടർ കോഴിക്കോടു ഭരിക്കുന്നത്, ഈ ജനകീയഭരണത്തിലും നമുക്കു സങ്കല്പിക്കാൻ സാധിക്കും. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയറിയാത്ത ഒരു ജില്ലാ കളക്ടർ ഇവിടെ ഭരിക്കുകയെന്നത് സങ്കല്പിക്കുമ്പോഴത്തന്നെ നമ്മിൽ ചിലർ ഞെട്ടൽ കൊണ്ടു മരിച്ചു പോകും. ഇന്നും നമ്മുടെ അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ മനസ്സിന്റെ ഭരണാധികാരി മെക്കോളെ പ്രഭുതന്നെ.

വൻകിടദേശീയപ്രശ്നങ്ങളുമായി ഏറ്റുമുട്ടുമ്പോഴും ഗാന്ധിജിയെ മറികടക്കാമെന്നു കരുതിയേടത്തെല്ലാം നാം പരാജയപ്പെട്ടിട്ടേ ഉള്ളൂ. ഭാഷയുടെ കാര്യത്തിൽ ഗാന്ധിജി പ്രകടിപ്പിച്ച ഉൾക്കാഴ്ച അദ്ഭുതകരമാണ്. ഇന്ത്യൻ ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിനു ബഹുജനാടിസ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നതിനു ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പു തന്നെ, 1909-ൽ, അദ്ദേഹം ഗുജറാത്തി സാഹിത്യസമ്മേളനത്തിന് അയച്ചുകൊടുത്തൊരു ലേഖനത്തിൽ മറേറതു ഭാഷയ്ക്കുമുപരി മാതൃഭാഷയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനം എടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അന്നദ്ദേഹം ഇന്ത്യൻ പൊതുജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. തെക്കെ ആഫ്രിക്കയിലെ ഇന്ത്യക്കാരുടെ ഒരു പ്രതിനിധിസംഘത്തെ നയിച്ചു കൊണ്ട് ഇംഗ്ലണ്ടിലേയ്ക്കു പോയപ്പോഴാണ് ആ ലേഖനമെഴുതിയത്. ഇന്ത്യയിൽ തിരിച്ചു വന്നപ്പോഴും അദ്ദേഹം കണ്ടത് നഗരങ്ങളിലെ സഭാമന്ദിരങ്ങളിൽ താവളമടിച്ചു കൂടിയ കലാശാലാബിരുദധാരികളുടെ ഒരു പ്രസംഗമണ്ഡപം മാത്രമായ ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിനെയാണ്. 1921-ൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ എഴുതി: ''ഇന്ത്യൻ പ്രതിഭയുടെ ഏറ്റവും സമുന്നതമായ വികാസം ഇംഗ്ലീഷുപരിജ്ഞാന

മില്ലാതെ തന്നെ സാധ്യമാവണം. ഇംഗ്ലീഷറിയില്ലെങ്കിൽ ഉയർന്ന സമുദായത്തിൽ പ്രവേശം സാധ്യമാവില്ലെന്ന ധാരണ നമ്മുടെ ആൺകുട്ടികളിലും പെൺകുട്ടികളിലും വരുത്തിവയ്ക്കുന്നത് പുരുഷത്വത്തോടും അതിലുമേറെ സ്ത്രീത്വത്തോടും ചെയ്യുന്ന ഒരപരാധമാണ്. കോൺഗ്രസ് സംഘടനയെ ബഹുജനപ്രസ്ഥാനമാക്കി മാറ്റുന്നതിന്ന് ഗാന്ധിജി ആദ്യമായി ചെയ്ത നടപടി സംഘടനാകാര്യങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷിന്റെ സർവ്വാധിപത്യത്തെ ഒഴിവാക്കുകയാണ്. സംഘടനയെ ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സംസ്ഥാനക്കമ്മറ്റികളുണ്ടാക്കി പുനസ്സംഘടിപ്പിച്ചു. കോൺഗ്രസ് അതിന്റെ സംസ്ഥാനസമ്മേളനങ്ങളുടെ നടപടികളും അതതു പ്രദേശത്തെ ഭാഷയിലോ ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിലോ വേണം നടത്തുകയെന്ന് കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ഭരണഘടനയെ ഭേദഗതി ചെയ്തു കൊണ്ടു നിർണ്ണയിച്ചു. ഈ മാറ്റത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് ''പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന്റെ മഹത്തായ വിജയം'' എന്നാണ്. അദ്ദേഹം തുടർന്നു: ''കോൺഗ്രസ്സംഗങ്ങൾ എല്ലാവരും അതു സ്വീകരിക്കുകയും പ്രവൃത്തിയിലേയ്ക്കു പകർത്തുകയും ചെയ്യുമെങ്കിൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ദരിദ്രരായ ഭാരതീയസാമാന്യജനങ്ങളുടെ താത്പര്യം വർദ്ധിച്ചു വരും.''

ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഗാന്ധിജിയുടെ ഈ താത്പര്യം അന്ത്യദിനം വരെ തുടർന്നു പോന്നിരുന്നു. ജനകീയഭരണത്തിന്റെ കാതലാണ് അതെന്ന് അവരുടെ നാഡിമിടിപ്പിൽ നിന്ന് ഒരിക്കലും കൈവിട്ടു പോയിട്ടില്ലാത്ത അദ്ദേഹത്തിന് അറിയാമായിരുന്നു. ഇന്ത്യ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടി ഒരു മാസം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ അദ്ദേഹം ഡെൽഹിയിലെ പ്രാർത്ഥനാനന്തരയോഗത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുകയുണ്ടായി: ''സംസ്ഥാനഭാഷകളിലേയ്ക്കുള്ള പരിവർത്തനം വരുത്തുന്നതിൽ ഓരോ ദിവസം വൈകുന്തോറും രാഷ്ട്രത്തിന് സാംസ്കാരികമായി അത്രയ്ക്കു നഷ്ടം നേരിടുന്നുവെന്നർത്ഥം. ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ട സർവ്വപ്രധാനമായ കാര്യം, നമുക്ക് അനുഗ്രഹമായി ലഭിച്ച സംസ്ഥാനഭാഷകളെ പുനരുദ്ധരിക്കുകയാണ്. നമ്മുടെ കോടതികളിലും വിദ്യാലയങ്ങളിലും സെക്രട്ടേറിയറ്റുകളിൽപ്പോലും ഈ മാറ്റം വരുത്താൻ കുറച്ചു കാലം—ഒരു പക്ഷേ കുറച്ചു വർഷങ്ങൾ തന്നെ—വേണ്ടി വന്നേയ്ക്കുമെന്നു വാദിക്കുന്നത് മാനസികമായ ആലസ്യമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. രാഷ്ട്രീയഭരണത്തിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ നുഴഞ്ഞുകയറ്റത്തെ നാം നാടുകടത്തിയ പോലെ സാംസ്കാരികരംഗത്തുള്ള ഇംഗ്ലീഷിന്റെ നുഴഞ്ഞുകയറ്റത്തെയും വിജയപൂർവ്വം പുറംതള്ളണമെന്നാണ് എന്റെ അഭ്യർത്ഥന. സാർവ്വദേശീയ വാണിജ്യത്തിന്റെയും തന്ത്രകാര്യാലയപ്രവർത്തനത്തിന്റെയും ഭാഷയെന്ന നിലയിൽ സമ്പന്നമായ ഇംഗ്ലീഷിനെ ആ സ്ഥാനത്തു മാത്രം നിലനിർത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.''

പക്ഷേ ഒരു ദേശീയപ്രസ്ഥാനമായിരുന്ന കോൺഗ്രസ്സിന്റെയും രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ശില്പിയായിരുന്ന ഗാന്ധിജിയുടെയും ശബ്ദം, ഭരിക്കുന്ന ഒരു പാർട്ടിയായി മാറിക്കഴിഞ്ഞ ഇന്നത്തെ കോൺഗ്രസ്സിൽ കുറച്ചു പേർക്കു മാത്രമേ കേട്ടാൽ മനസ്സിലാവുകയുള്ളു. സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിലെ ജനജീവിതസൗധം അതതു പ്രദേശത്തെ പ്രാദേശികഭാഷയുടെയും ഹിന്തുസ്ഥാനിയെന്ന പൊതുഭാഷയുടെയും നെടുംതൂണുകളിൽ കെട്ടിപ്പണിയേണമെന്നാണ് സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനം ആശിച്ചതും പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തതും. എന്നാൽ നാം ഇപ്പോഴും വിദേശഭരണത്തിന്റെ അവശിഷ്ടമായ വിദേശഭാഷയുടെ കമ്പിക്കാലിന്മേൽ തന്നെ തമ്പടിച്ചു കൂടാനാണ് ഭാവം. ഭരണഭാഷ ജനങ്ങളുടെ ഭാഷയാവാത്ത കാലത്തോളം ഭരണത്തെ ജനകീയഭരണമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് ശുദ്ധമേ അസംബന്ധമാണ്.

സ്വതന്ത്രന്ത്യയുടെ ഭരണഘടന ഭരണഭാഷയുടെ പ്രശ്നത്തെ പരിഗണിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഭാഷാപ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ച് ഒരധ്യായം തന്നെ ഭരണഘടനയിൽ എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അതിന്റെ ആസൂത്രകരിൽ പലരും അർദ്ധമനസ്സോടെയാണ് അത് അംഗീകരിച്ചത്. ഒട്ടേറെ പഴുതുകളും അവർ ബാക്കി നിർത്തുകയും ചെയ്തു. പില്ക്കാലസംഭവങ്ങൾ ഈ പഴുതുകളുടെ വലുപ്പം വ്യക്തമാക്കുകയുണ്ടായി. രാഷ്ട്രഭാഷയായി ഇംഗ്ലീഷിന്നു പകരം ഹിന്ദിയാവേണമെന്ന നിർദ്ദേശമുന്നയിച്ചു കൊണ്ട് ഗവൺമെൻറിനു വേണ്ടി ശ്രീ ഗോപാലസ്വാമി അയ്യങ്കാർ ചെയ്ത പ്രസംഗം ഈ അർദ്ധമനസ്സിന്ന് ഒന്നാന്തരം തെളിവാണ്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ''നാം സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പടുത്തുയർത്തുകയും നേടിയെടുക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു ഭാഷയോടു ഫലത്തിൽ വിടവാങ്ങുകയെന്ന ഈ തീരുമാനത്തിൽ, എന്റെ കാര്യം പറഞ്ഞാൽ, ഞാൻ വളരെ വളരെ മനഃപ്രയാസത്തോടെയാണ് എത്തിച്ചേർന്നത്''. അക്കാലത്തെ ഭരണഘടനാനിർമ്മാണസഭയിലെ പ്രസംഗങ്ങൾ നോക്കിയാൽ ഇംഗ്ലീഷും അതിന്റെ ആ സർവ്വാധിപത്യപീഠത്തിൽ 'അരിയിട്ടുവാഴ്ച' നടത്താൻ ഹിന്ദിയും തമ്മിൽത്തമ്മിൽ നടത്തിയ ഒരു ദേവാസുരയുദ്ധമായിരുന്നു അന്നത്തെ ഭാഷാപ്രമേയചർച്ചയെന്നു ബോധ്യമാവും. ഈ യുദ്ധഘോഷണത്തിൽ പാവപ്പെട്ട പ്രാദേശികഭാഷകളുടെ വിലാപം കേൾക്കാൻ കാതുകളുണ്ടായില്ല. അന്ന് ഭാഷാസംസ്ഥാനങ്ങൾ രൂപം കൊണ്ടിരുന്നില്ല; തന്മൂലം പ്രാദേശികഭാഷകൾക്ക് ഈ വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ പ്രാതിനിധ്യം ലഭിച്ചതുമില്ല. നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന ബഹുഭാഷാസ്നേഹം പ്രാദേശികഭാഷയുടെ സംരക്ഷണബാധ്യത ഏറ്റെടുത്തില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനം ഉണർത്തിവിട്ട ദേശീയബോധം മാഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലായിരുന്നതു കൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷിന്റെ സ്ഥാനം കൈക്കലാക്കുന്നതിൽ ഹിന്ദി വിജയിച്ചുവെന്നു മാത്രം.

അവിടുന്നിങ്ങോട്ട് ഭാഷാപ്രശ്നം, കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിന്റെ നയവൈകല്യം മൂലം, കൂടുതൽ കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമായിത്തീരുകയാണുണ്ടായത്. ഇംഗ്ലീഷുപക്ഷക്കാർ നിയമനിർമ്മാണസഭയിൽ പറഞ്ഞ പരാജയം കൊണ്ടു കീഴടങ്ങാൻ തയ്യാറായില്ല. കൂടുതൽ യോജിച്ച രംഗവും സമയവും പാർത്തു പതുങ്ങിക്കഴിയുകയാണ് അവർ ചെയ്തത്. ഭാഷാപ്രശ്നമത്രയും ''ഹിന്ദിയോ ഇംഗ്ലീഷോ'' എന്ന ചോദ്യത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. പ്രാദേശികഭാഷകളുടെ ശബ്ദം എങ്ങും കേട്ടതേയില്ല. മാതൃഭാഷയും പൊതുഭാഷയും ഒന്നായിത്തീർന്ന ഉത്തരേന്ത്യൻ സ്റ്റേറ്റുകളിൽ ഇതൊരു പ്രശ്നമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സ്റ്റേറ്റുകൾക്ക് ഇതൊരു ജീവൽപ്രശ്നമായിരുന്നു. അയൽ സ്റ്റേറ്റിലെ ഭാഷയായ ഹിന്ദി മേലാളിത്തം സ്ഥാപിക്കാൻ വരുന്നുവെന്ന രൂപത്തിലാണ് ആ പ്രശ്നം അവരുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. അതിൽ കഴമ്പില്ലായ്കയില്ല. മാതൃഭാഷ പണ്ടേയ്ക്കു പണ്ടേ വിഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്. അതിന്റെ ഉദ്ധാരണത്തിന്ന് യാതൊരുദ്യമവും ഉണ്ടായില്ല. സാഹിത്യസമ്പത്തിൽ ഒട്ടും മേലെയല്ലാത്ത ഹിന്ദി വന്നു മേലാളിത്തം സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് പ്രാദേശികഭാഷകൾക്ക് പൊറുത്തു കൂടായിരുന്നു.

ഈ സാഹചര്യത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാവാദികൾ പൂർണ്ണമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഹിന്ദിയുടെ വാഴ്ചയെ ചെറുക്കുകയെന്ന പ്രാദേശികഭാഷാതാത്പര്യവും ഇംഗ്ലീഷിന്റെ വാഴ്ചയെ നിലനിർത്തുകയെന്ന സ്ഥാപിതതാത്പര്യവും ഹിന്ദിവിരോധമെന്ന നിഷേധാത്മകപരിപാടിയിൽ ഒത്തുചേർന്നു നിന്നു. 1965 ജനുവരിയിൽ തമിഴ്നാട്ടിലുണ്ടായ അക്രമാസക്തമായ പൊട്ടിത്തെറി ഈ നയവൈകല്യത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് സ്ഥാപിതതാത്പര്യം തമിഴ് ഭാഷാസ്നേഹത്തെ സമർത്ഥമായി എടുത്തുപയോഗിച്ചതിന്റെ പരിണതഫലമായിരുന്നു അത്.

ഭരണഘടനാനിർമ്മാതാക്കൾക്കും അതിന്റെ അനുശാസനം നടപ്പിലാക്കാൻ ബാദ്ധ്യതപ്പെട്ടവർക്കും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്റെ ആദ്യം ചെയ്യേണ്ടത് ആദ്യം ചെയ്തില്ല എന്നതത്രേ. അപ്പോഴും മാത്രമേ സാമാന്യജനത്തെ സ്വപക്ഷത്തിൽ നിർത്താൻ ഹിന്ദിവാദികൾക്കു കഴിയുകയുള്ളൂ. സ്റ്റേറ്റുഭരണത്തിൽ നിന്നു ജനങ്ങളെ വിരട്ടിയകറ്റുന്ന ഇംഗ്ലീഷിനെ അവരുടെ സ്വന്തഭാഷ കൊണ്ടു നീക്കം ചെയ്യണം. ജനജീവിതത്തെ ഏറിയ കൂറും ബാധിക്കുന്നത് സ്റ്റേറ്റുഭരണമാണ്. അവിടെ ഭരണ–വിദ്യാഭ്യാസരംഗങ്ങളിൽ മാതൃഭാഷ നടപ്പിലാവുകയും ഇംഗ്ലീഷിനെച്ചൊല്പടി പടുത്തുയർത്തിയ മഹത്വത്തിന്റെ നീർകുമിളകൾ പൊട്ടിച്ചു കളയുകയും ചെയ്താൽ, തങ്ങളുടെ മാതൃഭാഷയ്ക്കു പ്രവേശിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത, സംയോജനഭാഷയുടെ സ്ഥാന

ത്ത് ഇംഗ്ലീഷിന്നു പകരം ഹിന്ദി അവർ സ്വീകരിച്ചു കൊള്ളും. ഇംഗ്ലീഷും ഹിന്ദിയും അവർക്ക് അപരിചിതമായ അന്യഭാഷകളാണ്. എന്നാൽ ഹിന്ദിക്കു രചനയിലും ഉള്ളടക്കത്തിലും ഭാരതീയഭാഷകളുമായി സാംസ്കാരികമായ തറവാട്ടുബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ട് അവർക്ക് ഇംഗ്ലീഷിനേക്കാൾ ഹിന്ദി സ്വീകാര്യമാവുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല.

എന്നാൽ കേന്ദ്രഗവൺമെൻറിൻെറ സമീപനം, ദൗർഭാഗ്യവശാൽ, ഈ രീതിയിലായില്ല. ഇംഗ്ലീഷിനെ ഹിന്ദി കൊണ്ടു നീക്കാമെന്ന വ്യാമോഹമാണ് അവർ പുലർത്തിയത്. ഈ സമീപനത്തിൽ ദക്ഷിണേന്ത്യൻ ജനതയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, യജമാനൻെറ മാറ്റമല്ലാതെ യജമാനനിൽ നിന്നുള്ള മുക്തി അവർ കണ്ടില്ല.

സ്റ്റേറ്റിൻെറ ഭരണഭാഷ നിർണ്ണയിക്കാനുള്ള അധികാരം അതതു സ്റ്റേറ്റിന്നു തന്നെയാണ് ഭരണഘടന നല്കുന്നത്. ഭരണഘടനയിൽ ഭാഷയെക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കുന്ന 345-ാം വകുപ്പ് ഇതാണ്:

''346—ഉം 347—ഉം വകുപ്പുകൾക്കു വിധേയമായി സ്റ്റേറ്റു നിയമസഭ ഒരു നിയമം വഴി സ്റ്റേറ്റിലെ ഒന്നോ അധികമോ ഭാഷകളോ ഹിന്ദിയോ അതിൻെറ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് എല്ലാമോ ഭാഗികമോ ആയി ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്.''

ഫെഡറൽ ഭരണഘടനയിൽ പ്രാദേശികഘടകങ്ങൾക്കു പരമമായ സ്വാതന്ത്ര്യം നല്കേണ്ടതാണെന്ന തത്വത്തെ മുൻനിർത്തി ഭരണഘടന ഇക്കാര്യത്തിൽ അനുവർത്തിച്ച അയവുള്ള നയത്തെ ന്യായീകരിക്കാമായിരിക്കാം. അക്കാലത്ത് ഭാഷാസംസ്ഥാനങ്ങൾ ജന്മം കൊണ്ടിരുന്നില്ല എന്നതാവാം മറെറാരു ന്യായം. എന്നാൽ പതിനഞ്ചു വർഷത്തിനു ശേഷം ഹിന്ദി ഇന്ത്യയുടെ ഔദ്യോഗിക ഭാഷയും ഇംഗ്ലീഷ് സ്റ്റേറ്റു ഭാഷയുമായി വന്നു ചേർന്നാലുള്ള അവസ്ഥാവിശേഷത്തെക്കുറിച്ച് ആ ഭരണഘടനാമർമ്മജ്ഞന്മാർ ഓർത്തു നോക്കിയിട്ടുണ്ടാവില്ലേ? സ്റ്റേറ്റിൽ ഇംഗ്ലീഷിന്ന് ഊനം തട്ടാത്ത കാലത്തോളം, ഭരണഘടനയിൽ എന്തെന്തു വകുപ്പുകൾ എഴുതിച്ചേർത്താലും, ഹിന്ദിയെ വേലിക്കപ്പുറത്തു തന്നെ നിർത്താൻ കഴിയുമെന്ന് ഗോപാലസ്വാമി അയ്യങ്കാരെപ്പോലുള്ളവർ അന്നേ സ്വപ്നം കണ്ടിരിക്കുമോ? അതായിരിക്കുമോ അത്തരം ഒരയഞ്ഞ വ്യവസ്ഥ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചതിൻെറ പിന്നിലുള്ള ഉൾക്കാഴ്ച? മറിച്ച് ഹിന്ദിയെപ്പോലെത്തന്നെ പ്രാദേശികഭാഷയുടെ കാര്യത്തിലും നിശ്ചിതമായ കാലപരിധി നിർണ്ണയിക്കുകയും അതു നടപ്പിലാക്കുന്നതിൽ കാലാകാലത്തുണ്ടാവേണ്ട പുരോഗതി അപ്പപ്പോൾത്തന്നെ നിർണ്ണയിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്ത്യയുടെ ശബ്ദവും ചൈതന്യവും ഇന്നു മറെറാരു വിധത്തിലായേനേ.

ഹിന്ദിയുടെ കാര്യത്തിൽ കേന്ദ്രഗവൺമെൻറ് തികഞ്ഞ ശുഷ്കാന്തി കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1950–ൽ ഭരണഘടന പാസ്സാക്കി അഞ്ചു വർഷം കൂടുമ്പോഴും പിന്നീട് മറെറാരഞ്ചു വർഷം കഴിഞ്ഞും യൂണിയൻ ഗവൺമെൻറിൻെറ ഭാഷയെന്ന നിലയിൽ ഹിന്ദിയുടെ വളർച്ചയെക്കുറിച്ച് ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തി റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യാൻ പ്രസിഡൻറ് ഓരോ ഭാഷാ കമ്മിഷനെ നിയമിക്കേണമെന്ന് ഭരണഘടന വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരുന്നു. പ്രസ്തുത ഭാഷാ കമ്മിഷന് നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള അന്വേഷണവിഷയങ്ങളും അവയുടെ റിപ്പോർട്ടുകളും പ്രാദേശികഭാഷകൾക്ക് ഒട്ടും ആശ്വാസം നൽകുന്ന തരത്തിലായിരുന്നില്ല. ഭരണഭാഷാപ്രശ്നത്തെ നോക്കിക്കാണുന്ന നിലപാട് റിപ്പോർട്ടിൻെറ ചില ശുപാർശകളിൽ നിഴലിച്ചു കാണാം. ഇംഗ്ലീഷിനെ ഹിന്ദി കൊണ്ടു പുറംതള്ളാനുള്ള വ്യഗ്രതയാണ് അതിൽ കാണുക. കമ്മിഷനെ നിയമിച്ചു കൊണ്ട് 1955 ജൂൺ 7–ാം തീയതി പ്രസിഡൻറ് പുറപ്പെടുവിച്ച വിളംബരത്തിൽ,

1. യൂണിയൻെറ ഔദ്യോഗികകാര്യങ്ങൾക്ക് ഹിന്ദി ക്രമപ്രവൃദ്ധമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുക.

2. യൂണിയൻെറ എല്ലാമോ ഏതെങ്കിലുമോ ഔദ്യോഗിക കാര്യങ്ങൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷുപയോഗിക്കുന്നതിനെ നിരോധിക്കുക.

3. യൂണിയൻെറ ഔദ്യോഗികഭാഷയെന്ന നിലയിലും യൂണിയനും സ്റേററുകളും തമ്മിലും സ്റേററുകളും തമ്മിൽ തമ്മിലും കത്തിടപാടുകളും നടത്തുന്നതിന്ന് ക്രമപ്രവൃദ്ധമായി ഇംഗ്ലീഷിൻെറ സ്ഥാനത്ത് ഹിന്ദി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന് ഒരു സമയവിവരപ്പട്ടികയുണ്ടാക്കുക എന്നു തുടങ്ങി നാലഞ്ചു കാര്യങ്ങളാണ് കമ്മിഷൻെറ അന്വേഷണത്തിന്നു സമർപ്പിച്ചത്. അക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രാദേശികഭാഷകളെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശമേ ഇംല്ലെന്നതു ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഭരണഘടന അത്രയേ അനുശാസിക്കുന്നുള്ളുവെന്നതാവാം ഇതിനു കാരണം. കമ്മിഷൻെറ റിപ്പോർട്ടിലാവട്ടെ, ഇംഗ്ലീഷിന്നു പകരം ഹിന്ദി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ''മൊത്തത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, പ്രാദേശികഭാഷ ഹിന്ദിയായ സ്റേററുകളിൽ വളരെയൊക്കെ പുരോഗതിയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവിടെ ഭരണഭാഷ ഇംഗ്ലീഷിൽ നിന്നു ഹിന്ദിയിലേയ്ക്കു പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിൽ കുറെ മുന്നോട്ടു പോയിട്ടുണ്ട്'' എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഹിന്ദി മാതൃഭാഷയല്ലാത്ത സ്റേററുകളെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ, ''സ്റേററ് ഭരണത്തിൽ ഭരണഭാഷയായി ഇംഗ്ലീഷുപയോഗിക്കുന്ന തലങ്ങളിൽ നിന്ന് അതിനെ മാറാനുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ വിഗണിക്കാവുന്നത്ര പുരോഗതി മാത്രമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു'' എന്നാണ് കമ്മിഷൻെറ റിപ്പോർട്ട്. ഈ അനുഭവത്തെ മുൻനിർത്തി കമ്മിഷൻ ചെയ്ത ശുപാർശകളും ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ നിന്ന് ഇംഗ്ലീഷുവാഴ്ചയെ പുറംതള്ളാൻ ഒട്ടും സഹായകമായിട്ടില്ല.

ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സ്റ്റേറ്റുകളിൽ മാതൃഭാഷയും ഇംഗ്ലീഷും ഹിന്ദിയും പഠനഭാഷകളായി സ്വീകരിക്കുമ്പോഴും ഉത്തരേന്ത്യൻ സ്റ്റേറ്റുകളിൽ, ഹിന്ദിയും ഇംഗ്ലീഷും മാത്രം പഠിച്ചാൽ മതിയെന്നാണ് കമ്മിഷന്റെ നിലപാട്. ഉത്തരേന്ത്യയ്ക്കു ത്രിഭാഷാപദ്ധതി അനാവശ്യവും അപ്രായോഗികവുമാണെന്ന പ്രസ്തുത ശുപാർശ ദക്ഷിണേന്ത്യയിലുള്ള ഹിന്ദിവിരുദ്ധമനോഭാവത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതിന്നു മാത്രമേ ഉതകിയുള്ളു. വിദ്യാഭ്യാസമാധ്യമത്തെസ്സംബന്ധിച്ച കമ്മിഷന്റെ ശുപാർശകൂടുതൽ ആക്ഷേപാർഹമാണ്. ''വിദ്യാഭ്യാസമാധ്യമം ഹിന്ദിയോ പ്രാദേശികഭാഷകളോ ആയിരിക്കേണ്ടതെന്നു നിർണ്ണയിക്കാൻ സർവ്വകലാശാലകൾക്ക് പൂർണ്ണാധികാരം നൽകണം'' എന്നാണ് കമ്മിഷന്റെ നിഗമനം. എങ്കിൽ എന്തു കൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷ് മാധ്യമത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഈ പൂർണ്ണാധികാരം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൂടാ? മാത്രമല്ല, ''ഏതു പഠനവിഭാഗത്തിലും–പ്രത്യേകിച്ച് സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിലും—എല്ലാ സർവ്വകലാശാലകളിലും ഇംഗ്ലീഷിന്നു പകരം ഹിന്ദി മാത്രമായിരിക്കണം അധ്യയനമാധ്യമമെന്നു നിർണ്ണയിക്കാൻ അന്തസ്സർവ്വകലാശാലാബോർഡുമായി ആലോചിച്ച് സർവ്വകലാശാലകൾക്ക് അധികാരമുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്'' എന്നും കമ്മിഷൻ ശുപാർശ ചെയ്യുന്നു.

ഇതേ സമീപനം തന്നെയാണ് കോടതികളുടെ കാര്യത്തിലുമുള്ളത്. ഹൈക്കോടതിയുടെ വിധിന്യായങ്ങളും തീർപ്പുകളും കല്പനകളും ഹിന്ദിയിലായിരിക്കണമെന്നു കമ്മിഷൻ നിസ്സംശയം ശുപാർശ ചെയ്യുന്നു. സാമാന്യജനത്തെസ്സംബന്ധിച്ച് ഇതിനർത്ഥം, അവരുടെ കഴുത്തിൽ കയറി ഇരിപ്പുറപ്പിച്ച ഇംഗ്ലീഷിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഹിന്ദി വരുന്നുവെന്നു മാത്രമാണ്. മാതൃഭാഷ അവിടെയും ദാസി തന്നെ.

ഗാന്ധിജിയുടെ സമീപനം ഇതായിരുന്നില്ല. 1924 ഡിസംബറിൽ ബൽഗാമിൽ ചേർന്ന കോൺഗ്രസ്സിലെ അധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പ്രഖ്യാപിച്ചു: ''സംസ്ഥാനഗവൺമെന്റുകളുടെയും നിയമസഭകളുടെയും കോടതികളുടെയും ഔദ്യോഗികഭാഷ, ഒരു നിശ്ചിതകാലാവധിക്കുള്ളിൽ മാതൃഭാഷയാവണം. പ്രിവികൗൺസിലിൽ (അതായത്, സുപ്രീംകോടതിയിൽ) ഹിന്തുസ്ഥാനിയും. കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിന്റെയും കേന്ദ്രനിയമസഭയുടെയും ഭാഷ ഹിന്തുസ്ഥാനിയാവണം. സാർവ്വദേശീയതന്ത്രകാര്യാലയങ്ങൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷും''. ഗാന്ധിജിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യാതൊരു വ്യക്തതയുമില്ല; കലവറയുമില്ല. സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ എണ്ണപ്പെരുപ്പവും വണ്ണപ്പെരുപ്പവും നോക്കി വേണം ജനതയുടെ ഭരണഭാഷ നിർണ്ണയിക്കുകയെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ എഴുന്നള്ളിക്കുന്ന വിഡ്ഢിത്തത്തെ അദ്ദേഹം അംഗീകരിക്കുന്നേയില്ല. മൃത്യു കടന്നുവന്ന് ബലാത്

കാരമായി പിടിച്ചെടുക്കുന്ന നിമിഷം വരെ അദ്ദേഹം ജനങ്ങളുടെ ഭരണം ജനങ്ങളുടെ ഭാഷയിൽ എന്ന തത്വത്തെ മുറുകെ പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഒട്ടൊരു കലവറ വച്ചു കൊണ്ടെന്നു തോന്നിക്കുന്ന കേന്ദ്ര ഗവൺമെൻറിൻെറ സമീപനം മറെറാരു ഫലം കൂടി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പ്രാദേശികഭാഷകൾക്ക് പ്രാദേശികഭരണത്തിൻ കീഴിൽ സ്ഥാനം കിട്ടിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ഹിന്ദിയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അവയുടെ വികസനം തന്നെ നിലച്ചു പോയുമിരിക്കുന്നു. സ്വതേ തന്നെ ഹിന്ദിയേക്കാൾ സാഹിത്യസമ്പത്തുണ്ടായിരുന്നു അവയിൽ ചിലതിന്ന്. എന്നാൽ കേന്ദ്രഗവൺമെൻറിൻെറ പ്രത്യേകപരിഗണനയും നിർല്ലോഭമായ സഹായവും ലഭിച്ചതോടെ ഹിന്ദി അതിവേഗം വളർന്നു കൊണ്ടിരിക്കയാണ്. പ്രാദേശികഭാഷകളാവട്ടെ, ഔദ്യോഗികരംഗങ്ങളിലും സർവ്വകലാശാലാരംഗങ്ങളിലും അംഗീകാരം ലഭിക്കാതെ വളർച്ച മുട്ടി നിന്നേടത്തു തന്നെ നില്ക്കുന്നു. തന്മൂലം പ്രാദേശികഭാഷകളും ഹിന്ദിയും തമ്മിൽ ഒരു ശീതസമരത്തിൻെറ അന്തരീക്ഷമുണ്ട്. മറിച്ച്, യഥാർത്ഥാധിപത്യം ചെലുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷിൻെറ മേല്ക്കോയ്മയിൽ നിന്ന് പ്രാദേശികഭാഷകളെ മോചിപ്പിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഹിന്ദിക്ക് അവയുടെ സഹകരണം കിട്ടിയേനെ. പ്രാദേശികഭാഷകളുടെ അംഗീകാരവും സഹകരണവും നേടിക്കൊണ്ടല്ലാതെ ഹിന്ദിക്ക് ഇന്ത്യയുടെ അന്തസ്സും സ്ഥാനഭാഷയാവുക സാധ്യമല്ലെന്ന സത്യം എത്ര വേഗം മനസ്സിലാക്കുന്നുവോ, അത്രയും നന്ന്. ഇംഗ്ലീഷിനെ ഹിന്ദി കൊണ്ടല്ല, മാതൃഭാഷ കൊണ്ടാണ്, പുറംതള്ളേണ്ടത്. മാതൃഭാഷയ്ക്കു പ്രവേശനം ലഭിക്കാതെ അവശേഷിക്കുന്ന മണ്ഡലം മാത്രമേ ഹിന്ദിക്കു കിട്ടുകയുള്ളു. അത്രയേ മോഹിക്കാവൂ. ഭാഷാക്കമ്മിഷൻ ശുപാർശ ചെയ്ത രൂപത്തിൽ നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകളും ഹൈക്കോടതിയും കയറി ഭരിച്ചുകളയാമെന്നു ഹിന്ദി കരുതുന്നുവെങ്കിൽ പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത തിരിച്ചടിയാവും ഫലമെന്നു ഹിന്ദി ഭാഷാഭ്രാന്തന്മാർ മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സ്റേറററുകളിൽ പരിവർത്തനം വരുത്താനുള്ള പ്രസ്ഥാനം സ്റേറററുകളിൽ നിന്നു തന്നെ തുടങ്ങണം. ഭരണഭാഷയായി പ്രാദേശികഭാഷയെ അംഗീകരിച്ചുവെന്ന കേവലമായ പ്രഖ്യാപനം കൊണ്ടൊന്നും വലിയ ഫലമില്ല. 1957 മുതൽ മദിരാശി സ്റേറററ് തമിഴിന്ന് ഔദ്യോഗികഭാഷാപദവി നൽകിയിരിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ ഫലമോ? ജനജീവിതത്തിന്മേലുള്ള ഇംഗ്ലീഷിൻെറ പിടിമുറുക്കം ഒട്ടെങ്കിലും ഒന്നയഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ ഔദ്യോഗികരേഖകളായി കിടക്കും. പ്രാദേശികഭാഷ ഭരണഭാഷയാക്കാനുള്ള ഉദ്യമത്തെ വിജയിപ്പിക്കാനല്ല, പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു തെളിയിക്കാനാണ്, ഭരണയന്ത്രം ശ്രമിക്കുക. ഈ ഉദ്യമത്തിൽ നിന്ന് ഏറെറവും വലിയ പ്രതിബന്ധ

മായി നില്ക്കുന്നത് സർവ്വകലാശാലകളത്രേ. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്ന് പാപഭാരം കൊണ്ടു പൊട്ടിത്തെറിച്ച കറുത്തവരുടെ ഈ ശപിക്കപ്പെട്ട ഭൂമിയിൽ വീണുപോയ ജ്യോതിസ്ഫുലിംഗങ്ങളാണ് തങ്ങളെന്ന ഭാവമാണ് ഇന്ത്യൻ സർവ്വകലാശാലകൾക്കുള്ളത്. തങ്ങളുടെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ നിറം കറുത്തു പോയല്ലോ എന്നോർത്ത് അവ ലജ്ജിക്കുന്നുണ്ടാവണം! ഏതു പരിവർത്തനത്തെയും ചെറുത്തു നിൽക്കുന്ന യാഥാസ്ഥിതികകേന്ദ്രങ്ങളാണ്, നിർഭാഗ്യവശാൽ, നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകൾ. അതു കൊണ്ട് 'ഭരണം ജനങ്ങളുടെ ഭാഷയിൽ' എന്ന പ്രക്ഷോഭണത്തിൽ നിന്നു വേണം തുടങ്ങുക. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ തലവേദന, അതിന്റെ വിദഗ്ധന്മാർ എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നവരാണ്. ഭരണവും പഠനവും ഇംഗ്ലീഷിൽത്തന്നെ വേണമെന്നു ശഠിക്കാൻ അവരുടെ കൈയിൽ ഒരു നൂറു കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടാവും. സോക്രട്ടീസിനെ വളർത്തിയ ഗ്രീസിലെ അന്തരീക്ഷമാണ് ശ്വാസോച്ഛ്വാസത്തിന് ഉത്തമമെന്ന് ഒരു വിദഗ്ദ്ധക്കമ്മറ്റി സ്ഥാപിച്ചതു കൊണ്ടു പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല. ഇന്ത്യയിൽ ജനിച്ചവരെല്ലാം ഇന്ത്യയിലെ വായു ശ്വസിച്ചു ജീവിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവരാണ്. നല്ലതായാലും ചീത്തയായാലും ഈ അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്ന് നമുക്കു രക്ഷപ്പെടുക വയ്യാ. ബോധനഭാഷാക്കമ്മറ്റി എന്ന വിഡ്ഢിത്വത്തിന് ഇതെത്ര പറഞ്ഞാലും മനസ്സിലാവില്ല. ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന്ന് ഓരോ ജനതയ്ക്കും അതിലെ വ്യക്തികൾ ജനിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു തന്നെ വിധിക്കപ്പെട്ട ഭാഷയുണ്ട്. അതാണ് മാതൃഭാഷ. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഇത്രയേ വിദഗ്ധന്മാർക്കു ചെയ്യാനുള്ളൂ. മാതൃഭാഷയെ ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായി എങ്ങനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താമെന്നന്വേഷിക്കുക.

ചരിത്രപരമായ കാരണങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷാപ്രശ്നത്തെ സങ്കീർണ്ണമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ടെന്ന കാര്യം വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. അതിൽ ഒട്ടേറെ കുടുക്കുമസാലകൾ വന്നുവീണിട്ടുണ്ട്. ശ്രദ്ധാപൂർവമായ പ്രയത്നം കൊണ്ട് ഇഴ പൊട്ടാതെ കുരുക്കുകൾ അഴിച്ചെടുക്കുകയെന്നതാണ് നമ്മുടെ പ്രശ്നം. ഭാഷാപരമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്ത്യയെ പുനർവിഭജനം ചെയ്തതിന്ന് എന്തെങ്കിലും ന്യായീകരണമുണ്ടെങ്കിൽ ജനങ്ങളുടെ ഭാഷയിൽ ഭരണം നടത്താൻ അതു കൊണ്ടു മാത്രമേ സാധിക്കൂ എന്നതാണ് ആ ന്യായീകരണം.

ഈ പരിവർത്തനം മൂന്നു രംഗങ്ങളിലൂടെ സാധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെതാണ് ആദ്യതലം. രണ്ടാമത്തേതു കോടതിയാണ്. സെക്രട്ടേറിയറ്റു വരെ പടർന്നു പിടിച്ചിട്ടുള്ള ഭരണരംഗം മൂന്നാമത്തേതും.

കോടതിയുടെ കാര്യമെടുക്കുക. അവിടെ നടക്കുന്നതെന്തെല്ലാമെന്ന് ഇന്നു കുറ്റമാരോപിച്ചവന്നാകട്ടെ, കുറ്റമാരോപിക്കപ്പെട്ടവന്നാകട്ടെ മനസ്സിലാകാറില്ല. കക്ഷികൾക്കു മനസ്സിലാവുന്ന

ഭാഷയിലല്ല വിചാരണയും വാഗ്വാദവും വിധിയും എന്നു വന്നാൽ അതു നീതിന്യായമാവില്ല; നീതി പമ്പ കടന്ന ശേഷമുള്ള നിയമവിസ്താരമേ ആവുകയുള്ളു. പണം കൊടുത്തു നിയമിച്ച വക്കീലിന്റെ ദയയ്ക്കു പൂർണ്ണമായി വിധേയനായിരിക്കയാണ് ഇന്ന് കക്ഷി. തൂക്കിക്കൊല്ലാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട ഒരു കക്ഷിക്കു തനിക്കെതിരായി ഏതേതാരോപണങ്ങളും വാദമുഖങ്ങളുമാണ് ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടതെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ മാർഗ്ഗമൊന്നുമില്ല. ഇതൊന്നും ഇംഗ്ലീഷിന്റെ സഹായമില്ലാതെ സാധിക്കില്ലെന്നു പറയുന്നത് ശുദ്ധമേ അസംബന്ധമാണ്. വ്യവഹാരോപജീവികളായ വക്കീൽമാരുടെ വലിയൊരു നിക്ഷിപ്തതാത്പര്യം ഇതിലുണ്ട്. കക്ഷിക്കും നാട്ടുകാർക്കും സുപരിചിതമായ പ്രാദേശിക ഭാഷയിലാണ് കോടതി നടത്തിപ്പെന്നു വന്നാൽ കേസു വാദിക്കുന്നതിന്ന് ഇന്ന് വക്കീൽമാർക്കു ലഭിക്കുന്ന പ്രതിഫലം വളരെ കുറയും. ഒന്നാംതരം ഒരായുർവ്വേദവിദഗ്ധനേക്കാൾ ഒരു മൂന്നാംതരം ഡോക്ടർക്ക് ഫീസ് അധികം കിട്ടുന്നതെന്തു കൊണ്ടാണ്? ഒരൊന്നാന്തരം ഭാഷാപത്രപ്രവർത്തകനേക്കാൾ മൂന്നാംതരം ഇംഗ്ലീഷുപത്രപ്രവർത്തകനു ശമ്പളം അധികം കിട്ടുന്നതിന്നു കാരണമെന്താണ്? ഭാഷയുടെ തിരസ്കരണി വസ്തുതകളുമായി നേരിട്ടിടപെടുന്നതിൽ നിന്നു ജനതയെ തടഞ്ഞു നിർത്തുന്നതാണ് ഇവിടെയെല്ലാം നാം കാണുന്നത്.

സ്വത്തു സംബന്ധമായ എല്ലാ വഴക്കുകളും നാട്ടിൽ വച്ച് നമുക്ക് നമ്മുടെ ഭാഷയിൽത്തന്നെ പറഞ്ഞു തീർക്കാൻ സാധിക്കാറുണ്ട്. ഭാഷ അപര്യാപ്തമായിപ്പോയെന്ന ആവലാതി നാട്ടുപഞ്ചായത്തിൽ പ്രതിബന്ധമായിത്തീരാറില്ല. എന്നാൽ അതേ കാര്യം കോടതിയിലെത്തിയാൽ ആവലാതിക്കാരന്റെ വക്കീലിന്ന് ഭാഷ അറിയില്ല; ജഡ്ജിക്കു ഭാഷയറിയില്ല; പ്രതിഭാഗം വക്കീലിന്നും ഭാഷ അറിയില്ല. നാട്ടുപഞ്ചായത്തിൽ സുകരമായിത്തോന്നിയ അതേ സ്വത്തുകാര്യം എടുത്തു പെരുമാറാൻ മലയാള ഭാഷ അശക്തമായും തീരുന്നു. ഇതാണ് ബന്ധപ്പെട്ടവരുടെയെല്ലാം നാട്യം. ഇന്നു കോടതിയെ നീതിസന്നിധിയെന്ന നിലയ്ക്കു സമീപിക്കുന്നവരില്ല. ഒരു പേടിസ്വപ്നമാണ് കോടതി. ദുർബലരെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സ്ഥാപനമാണ് അത് ഇന്ന്. പാവങ്ങളുടെ കണ്ണിൽ യമധർമ്മരാജാവിന്റെ ദർബാർ പോലെയാണ് കോടതിവിചാരണ. നമ്മുടെ ഉംക്കുടിയും കുടികിടപ്പും മരുമക്കത്തായവും ചൂണ്ടിപ്പണയവും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയ്ക്കു ദഹിക്കില്ല. അപ്പോലെ നിയമത്തിലെ ചില സാങ്കേതിക പദങ്ങൾക്കു സമാന്തരമായി മലയാളത്തിൽ പദങ്ങളുണ്ടായില്ലെന്നു വരാം. എന്നു വച്ച് കേസുവിചാരണയത്രയും എല്ലാ നീതിബോധങ്ങളെയും ധ്വംസിച്ചു കൊണ്ട്, ഇത്ര മാത്രം കൃത്രിമവും ബുദ്ധിശൂന്യവുമായ രീതിയിൽ കൊണ്ടുനടത്തുന്നതു പൊറുപ്പിച്ചു കൂടാത്തതാണ്. നിയമപരിപാലനത്തിൽ ഏറിയകൂറും

മുൻനടപടികളെ ആശ്രയിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും അതിന്നു ലോ റിപ്പോർട്ടുകളും ധാരാളമായി ഉദ്ധരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും നിയമ ത്തിന്റെ നേരിയ അർത്ഥഭേദത്തെ വിശദീകരിക്കത്തക്ക പദസമ്പ ത്ത് ഇംഗ്ലീഷിൽ മാത്രമേ ഉള്ളുവെന്നുമാണ് ഇംഗ്ലീഷുവാദികളു ടെ ആകെ പറയാനുള്ള ന്യായീകരണം. ഇത്ര വലിയ ഒരു പരി വർത്തനത്തെ തടയത്തക്കവണ്ണം ഗൗരവമേറിയതാണ് ഈ ലോ റി പ്പോർട്ടു പ്രശ്നമെന്നു കരുതുന്നതു ശരിയല്ല. പുതുക്കോട്ടയി ലെ കോടതിഭാഷ ഇംഗ്ലീഷായിരുന്നപ്പോലും തമിഴായിരുന്നു. ബറോഡ നാട്ടുരാജ്യം ഇന്ത്യൻ യൂണിയനിൽ ലയിക്കുന്നതു വരെ ഗുജറാത്തി ലാണ് കോടതിവിചാരണ നടന്നിരുന്നതും വിധിന്യായങ്ങളും എഴുതിയിരുന്നതും. കേസ്സുണ്ടാക്കുവാൻ നമുക്ക് മിടുക്കു ണ്ടെങ്കിൽ അതു വിവരിക്കാൻ നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കും മിടുക്കുണ്ട്.

ഭരണകാര്യമെടുക്കുമ്പോഴും ഇത്തരത്തിൽ ചില സാങ്കേതിക തത്വങ്ങൾ ചാടിവീഴുന്നതായിക്കാണാം. ടൈപ്പിസ്റ്റുകളും ടൈ പ്പുയന്ത്രങ്ങളും ഇല്ലെന്നതാണ് ഒരാവലാതി. ലാടം പോയതു കൊണ്ട് യുദ്ധം തോറ്റുപോയ കഥയാണിത്. ഹിന്ദി ടൈപ്പു സമ്പ്രദായം അതിവേഗം പ്രചരിച്ചു വരുന്നു. എന്നാൽ മലയാള ത്തിലതു സാധ്യമല്ലത്രേ. അക്ഷരമാല രണ്ടു ഭാഷയിലും ഏറെ ക്കുറെ ഒന്നു തന്നെയാണെന്ന് ഓർക്കുക.

ഭരണപരിവർത്തനത്തിന്റെ കാര്യം വരുമ്പോഴും മുഖത്തേ യ്ക്കെടുത്തെറിയുന്ന ചപ്പുചവറുകളും മാത്രമാണ് ഈ ടൈപ്പ് റൈറ്റർ പ്രശ്നവും മറ്റും. യഥാർത്ഥമായ വിവാദവിഷയം യൂണിയൻ പബ്ലിക് സർവ്വീസ് കമ്മിഷന്റെ ഭാഷ എന്ത് എന്ന താണ്. അതാണ് ഭരണത്തിന്റെ ആണിയും അച്ചുകോലും. അവിടെ ഇംഗ്ലീഷാണ് പരീക്ഷാമാധ്യമമായി നിർത്തുന്നതെങ്കിൽ സർവ്വകലാശാലകളും അവയുടെ റിക്രൂട്ടിങ്ങ് സ്ഥലമായ ഹൈ സ്ക്കൂളുകളും അവയുടെ ഞാറുകണ്ടമായ എലിമെന്ററി സ്ക്കൂ ളും ഇംഗ്ലീഷിനെത്തന്നെ ധ്യാനിച്ചു കഴിയേണ്ടി വരും. വിദ്യാഭ്യാ സമെന്നത് ഇംഗ്ലീഷുപഠനമാണെന്ന തെറ്റിദ്ധാരണയിൽത്തന്നെ ജനങ്ങൾക്കു പുലരേണ്ടി വരും.

1954-ൽ കോൺഗ്രസ്സ് പ്രവർത്തകസമിതി, യൂണിയൻ പബ്ലിക് സർവ്വീസ് കമ്മിഷന്റെ പരീക്ഷകൾ പതിന്നാലു ഭാഷ കളിലും നടത്തുന്നതിന് രാജ്യത്തെ സന്നദ്ധമാക്കേണമെന്നു ശുപാർശ ചെയ്യുകയുണ്ടായി. ആ ശുപാർശ അതെഴുതിയ കടലാ സിൽത്തന്നെ ഗാഢനിദ്ര പൂണ്ടു കിടക്കുകയാണ്. കഴിഞ്ഞ ജനു വരിയിലെ തമിഴ്നാടുകലാപമാണ് ആ ശുപാർശയെ ഒന്നു തട്ടിയുണർത്തിയത്. പതിന്നാലു ഭാഷകളിലും പരീക്ഷ നടത്ത ണമെന്ന് കോൺഗ്രസ്സ് പ്രവർത്തകക്കമ്മറ്റി ഈയിടെ ഒരു പ്ര മേയം മൂലം ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റ് അത് അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ അർത്ഥത്തിൽ ഒരു നിയമനിർ

മ്മാണം ഇന്നത്തെ അടിയന്തരാവസ്ഥ അവസാനിച്ചാൽ, നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്.

എന്നാൽ ഈ നിർദ്ദേശത്തിന്ന് എതിർപ്പുകളും ഇല്ലാതില്ല. രണ്ടു വിഭാഗക്കാരിൽ നിന്നാണ് എതിർപ്പ്. ഇംഗ്ലീഷുകുത്തക യുടെ ആരാധകരിൽ നിന്ന്; ഇംഗ്ലീഷിനെ പുറംതള്ളി ആ സാമ്രാ ജ്യമത്രയും ഹിന്ദിക്കു കിട്ടണമെന്നു വാദിക്കുന്ന ഹിന്ദി തീവ്ര വാദികളിൽ നിന്നും. പതിന്നാലു ഭാഷകളിൽ എഴുതുന്ന ഉത്തര ക്കടലാസുകളും എങ്ങനെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി വിധിക്കും എന്ന താണിവിടെ പ്രശ്നം. ഔദ്യോഗികഭാഷാക്കമ്മറ്റി ഈ പ്രശ്നം ഉന്നയിച്ച് ഉത്തരം കാണാതെ അങ്ങനെത്തന്നെ വിട്ടുകളയുകയാണു ണ്ടായത്. 1959-ലെ പാർലമെന്ററിക്കമ്മറ്റി ഈ പ്രശ്നത്തെ പര്യാലോചിക്കാൻ ഒരു വിദഗ്ധസമിതിയെ നിയമിക്കേണമെന്നു ശുപാർശ ചെയ്തു. പക്ഷേ ഗവൺമെൻറ് ഈ നിർദ്ദേശത്തെ നിര സിക്കുകയും ഹിന്ദിയിലോ ഇംഗ്ലീഷിലോ മാത്രം യൂ. പി. എസ്സ്. സി. പരീക്ഷ നടത്തേണമെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയുമാണ് ഉണ്ടായത്.

എങ്കിൽ ഓരോ സ്റ്റേറ്റിനും ഐ. ഏ. എസ്സിന്നു കോട്ട നിശ്ചയിക്കണമെന്നും അതനുസരിച്ച് അതതു ഭാഷയിൽ എഴുതിയ ഉത്തരക്കടലാസുകളിൽ നിന്നു റാങ്ക് നിശ്ചയിക്കാ മെന്നും ഒരു നിർദ്ദേശം ഉയർന്നു വരികയുണ്ടായി. അതിന്നും എതിർപ്പുണ്ട്. ആ എതിർപ്പ് ഇംഗ്ലീഷിൽ സാമാന്യേന മെച്ച പ്പെട്ടു നില്ക്കുന്ന ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നാ ണു താനും. ചുരുക്കത്തിൽ, രാജ്യത്തിന്ന് ഏതു ഗുണകരം എന്നതിനെക്കാളേറെ തങ്ങൾക്ക് ഏതു ലാഭകരം എന്ന സമീപന മാണ് ഈ പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ചു പലരും ഇന്നു സ്വീകരിച്ചിട്ടു ള്ളത്. ദൗർഭാഗ്യകരമാണ് ഈ നില. പരീക്ഷകർക്കുള്ള വിഷമത യിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ പരീക്ഷ്യന്റെ മേൽ ആ വിഷമത കെട്ടി വയ്ക്കുന്നത് അസംബന്ധമാണ്. യൂ. പി. എസ്സ്. സി. പരീക്ഷ ഇന്ത്യയിലെ സ്റ്റേറ്റു ഭാഷകളിൽ നടത്താൻ നിശ്ചയി ച്ചാൽ അതു ബ്യൂറോക്രസിയുടെ നെറുകയിലുള്ള ഒരു പ്രഹരമാ യിരിക്കും. ഭരണം അത്രയ്ക്കു ജനങ്ങളുമായി അടുക്കുകയും ചെയ്യും.

ലോകത്തിലെങ്ങുമുള്ള രാജ്യങ്ങളുടെ അനുഭവവും പരി ചയവും മാതൃകയായി നമുക്ക് ഉപയോഗപ്പെടേണ്ടതാണ്. മാതൃ ഭാഷയല്ലാത്ത മറെറാരു ഭാഷയിൽ രാജ്യം ഭരിക്കുന്ന മാതൃക ഇന്ത്യ യിലല്ലാതെ മറെറവിടെയുമില്ല. അമേരിക്കയിലും ആസ്ത്രേലി യയിലും ഇംഗ്ലീഷ് ഭരണഭാഷയായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഭരിക്കുന്ന വർഗ്ഗ ത്തിന്റെ മാതൃഭാഷയാണ് അതെന്നതു കൊണ്ടാണ്. മററു ഭാഷ കളുള്ള ജനങ്ങളും ആ രാജ്യത്തിലുണ്ടാവാം. എന്നാൽ ലോക പ്രസിദ്ധമായ ഭാഷയന്വേഷിച്ച് അവർ അന്യരാജ്യത്തു നിന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് ഇറക്കുമതി ചെയ്കയല്ല ഉണ്ടായതെന്നും അവിടെ വസി

ക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ മാതൃഭാഷകളിൽ ഒന്നിനു മറ്റുള്ളവയേക്കാൾ പ്രാമുഖ്യം നല്കിയെന്നേ ഉള്ളുവെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം.

ഇംഗ്ലീഷ് ഇന്ത്യയിൽ ഇരുനൂറു കൊല്ലം വാണിട്ടും ഇവിടെ ഒരു ജനവിഭാഗത്തിന്റെയും മാതൃഭാഷയായിട്ടില്ല. കലാലയങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിക്കുന്നതു നിർത്തലാക്കിയാൽ ഇന്നത്തെ ബിരുദധാരികൾ ചത്തൊടുങ്ങുന്നതോടു കൂടി രണ്ടു ദശവർഷം കൊണ്ട് ഇന്ത്യൻ ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് മാഞ്ഞുപോകും. ഗിരിവർഗ്ഗക്കാരുടെ പ്രാകൃതഭാഷയ്ക്കു പോലും ഈ മണ്ണിൽ ഇതിനേക്കാൾ വേരോട്ടമുണ്ട്. അതാണ് മാതൃഭാഷയും അന്യഭാഷയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. ഇതിൽ ഭാഷയുടെ ഉത്കർഷാപകർഷങ്ങളോ അതു സംസാരിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണപ്പെരുപ്പമോ പരിഗണനാർഹമേ അല്ല. കുട്ടിക്ക് അവനറിയാവുന്ന ഭാഷയിൽ അറിവു നൽകുക! ജനത അതിന്നറിയാവുന്ന ഭാഷയിൽ അതിന്റെ പൊതുക്കാര്യങ്ങൾ കൊണ്ടുനടത്തുക—ഇതിൽ ഭാഷാപരമായ ബലാബലപ്പരീക്ഷയ്ക്ക് ഇടമില്ല.

1961-ലെ സെൻസസ്സ് റിപ്പോർട്ട് നമ്മുടെ നില കുറെയൊക്കെ വ്യക്തമാക്കിത്തരുന്നുണ്ട്. ആ റിപ്പോർട്ടനുസരിച്ച് ആകെ ജനസംഖ്യയിൽ 2.8 ശതമാനം പേർ മാത്രമാണ് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ സംസാരിക്കാൻ അറിയാമെന്നു സ്വയം അവകാശപ്പെടുന്നവർ. ഈ അവകാശവാദം തന്നെ അതിശയോക്തിപരമാണ്. കാരണം, സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നിലവാരത്തിലെങ്കിലും എത്താത്തവരുടെ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാപരിജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവകാശവാദം വെറും മേനിപറച്ചിൽ മാത്രമാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയെച്ചൊല്ലി ആവേശം കൊള്ളുകയും ഇന്ത്യയിലെ പഴക്കം ചെന്ന സർവ്വകലാശാലകളിലൊന്ന് ഇക്കാലമത്രയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്ത മദ്രാസ് സ്റ്റേറ്റിൽ ആകെ ജനസംഖ്യയുടെ 2.3 ശതമാനം പേർക്കു മാത്രമാണ് സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ ശതമാനക്കണക്കു തന്നെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ വക്രീകൃതരൂപം മാത്രമേ നല്കുന്നുള്ളു. ഇന്ത്യ ഗ്രാമങ്ങളുടെ രാജ്യമാണ്. ഗ്രാമങ്ങളുടെ സമുദ്രത്തിൽ പൊങ്ങിക്കിടക്കുന്ന കൊച്ചുദ്വീപുകൾ മാത്രമാണ് നഗരങ്ങൾ. മദിരാശി സ്റ്റേറ്റിലെ 73.3 ശതമാനം പേർ ഗ്രാമങ്ങളിലും ബാക്കിയുള്ളവർ നഗരങ്ങളിലുമാണ് താമസിക്കുന്നത്. ഈ ഗ്രാമീണരിൽ ആയിരത്തിൽ എട്ടു പേർക്കു മാത്രമേ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളു.

ഈ ചിത്രം ഇംഗ്ലീഷിന്റെ അസുരവാഴ്ചയുടെ ഒരേകദേശരൂപം നല്കുന്നില്ലേ? ജനസംഖ്യയുടെ മുക്കാലംശവും താമസിക്കുന്നത് ഗ്രാമങ്ങളിലാണെന്നും അവരിൽ നൂറിലൊരാൾക്കു പോലും നിശ്ചയമില്ലാത്ത ഭാഷയിലാണ് ഭരണവും വിജ്ഞാനവും നീതിന്യായപരിപാലനവും നടത്തുന്നതെന്നും വരുമ്പോൾ രാജ്യത്തിന്റെ കിടപ്പ് അല്പം വിവേകമുള്ളവരെ നടുക്കാതിരി

ക്കയില്ല. തല കീഴായിപ്പിടിച്ച പിരമിഡു പോലെയാണ് ഇന്ന് ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ നില്പ്. ഏതു നിമിഷത്തിലാണ് അതു തകർന്നു വീഴുന്നതെന്നു നിശ്ചയമില്ല. നല്ലത് വിവേക പൂർവ്വം അതിനെ സ്വാഭാവികനിലയിൽ പിടിച്ചു നിർത്തുക യാണ്.

നമ്മുടെതുമായി വളരെയധികം സാദൃശ്യമുള്ള ഭാഷാപ്രശ്നമാണ് സോവിയറ്റ് റഷ്യയ്ക്കു നേരിടേണ്ടി വരുന്നത്. ഇന്ത്യയെപ്പോലെത്തന്നെ ബഹുഭാഷാസ്റ്റേറ്റുകളുടെ ഒരു ഫെഡറേഷനാണ് റഷ്യ. വിപ്ലവത്തിനു മുമ്പ് അവിടത്തെ പ്രാദേശികഭാഷകളും നമ്മുടെ ഭാഷകളോളം പോലും വികാസം പ്രാപിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ റഷ്യയുടെ രാഷ്ട്രപിതാവായ ലെനിൻ, ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രപിതാവിനെപ്പോലെത്തന്നെ, ''നാമെപ്പോഴും ജനങ്ങളോട് അവരുടെ ഭാഷയിൽ വേണം സംസാരിക്കുക'' എന്ന അഭിപ്രായക്കാരനായിരുന്നു. ഉന്നതശാസ്ത്രപഠനമുൾപ്പെടെയുള്ള സകല വിദ്യാഭ്യാസവും റഷ്യൻ ഭാഷയിലൂടെ വേണമെന്നു വിപ്ലവത്തിനു മുമ്പു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. നൂതനങ്ങളായ ആശയങ്ങളും ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണവും ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിക്കുവാൻ അതു സഹായകമായി. ഗാന്ധിജി പറയുന്നു: ''റഷ്യയിലെ സ്ഥിതി നോക്കുക, വിപ്ലവത്തിനു മുമ്പു തന്നെ എല്ലാ ടെക്സ്റ്റ് പുസ്തകങ്ങളും, ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥമുൾപ്പെടെ, റഷ്യൻ ഭാഷയിലായിരുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു വിപ്ലവം നയിക്കാനുള്ള പശ്ചാത്തലം ലെനിന് ഒരുക്കിക്കൊടുത്തത് അതാണ്.'' റഷ്യയിൽ അമ്പതു ശതമാനം ജനങ്ങളുടെ മാതൃഭാഷയാണ് റഷ്യൻ. തന്മൂലം സ്റ്റേറ്റുകളുടെ പരസ്പര സംയോജനത്തിനുള്ള ശൃംഖലയെന്ന നിലയിൽ റഷ്യൻ ഭാഷയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും വരാൻ വയ്യാ. ഇതൊക്കെ ശരിയാണെങ്കിലും മറ്റു പ്രാദേശികഭാഷകളുടെ നേരെ റഷ്യൻ ഭാഷ ഒരു തരം സാമ്രാജ്യാധിപത്യമാണ് നടത്തിപ്പോന്നത്. ഇന്ത്യൻ ഭാഷയുടെ മേൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ ചുമത്തിയ ആധിപത്യം പോലെത്തന്നെ, വിപ്ലവത്തിനു ശേഷം ഈ നിലയ്ക്കു സമൂലമായ പരിവർത്തനം വന്നു. പ്രാദേശികഭാഷകൾക്കു വിമോചനം ലഭിച്ചു.

ഇന്ത്യൻ യൂണിയൻ പ്രസിഡണ്ട് നിയമിച്ച ഔദ്യോഗിക ഭാഷാ കമ്മിഷൻ അതിന്റെ സെക്രട്ടറിയായ എസ്. ജി. ബാർവേയെ റഷ്യയുടെ ഭാഷാപ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ചു പഠിക്കുന്നതിനു അങ്ങോട്ടയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുമാനങ്ങൾ അനുബന്ധമെന്ന നിലയിൽ റിപ്പോർട്ടിന്റെ അവസാനഭാഗത്തു കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. വിപ്ലവത്തിനു ശേഷം റഷ്യയുടെ പ്രധാന ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞത് അവികസിതമായ പ്രാദേശികഭാഷകൾക്കു സംസ്കാരത്തിന്റെയും ഭരണത്തിന്റെയും സമുന്നതമണ്ഡലത്തിൽ എങ്ങനെ ആധിപത്യം നല്കാനാവും എന്നതിലാണ്. അക്കാലത്ത് ആ ഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ സാ

ക്ഷരത്വം പോലും വളരെ തുച്ഛമായിരുന്നു. വിപ്ലവം കഴിഞ്ഞ് ഒരു ദശവർഷം കഴിഞ്ഞിട്ടും രണ്ടര മുതൽ ഏഴര വരെ ശതമാനമായിരുന്നു അവരുടെ സാക്ഷരത്വനിലവാരം. ബാർവേ പറയുന്നു: ''റഷ്യക്കാരൊഴികെയുള്ള ദേശീയവിഭാഗങ്ങളും ഭാഷയുടെയും സംസ്ക്കാരത്തിന്റെയും കാര്യത്തിൽ 1917—ലെ വിപ്ലവത്തിന്നു ശേഷം വളരെ ഉദാരമായ നടപടിക്രമങ്ങളാണ് കൈക്കൊണ്ടത്. പിന്നണിയിൽ കിടക്കുന്ന ഭാഷകളുടെ ഉദ്ധാരണത്തിനും മറ്റു ദേശീയവിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിൽ സാക്ഷരത്വപ്രചാരണത്തിനും സാംസ്കാരികവികാസത്തിനും വളരെയേറെ പ്രവർത്തിക്കുകയുണ്ടായി.....സർവകലാശാലകളിലെയും ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടുകളിലെയും ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസമുൾപ്പെടെ എല്ലാ വിദ്യാഭ്യാസവും പ്രാദേശികഭാഷകളിലും അവയാകുന്ന മാധ്യമത്തിലൂടെയും ലഭ്യമായി''. ഇതിന്റെ ഫലമായി റഷ്യയിൽ ഉൾപ്പെട്ട പതിന്നാലു റിപ്പബ്ലിക്കുകളും 1917—ലെ വിപ്ലവത്തിനു ശേഷം സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായി തുല്യവികാസം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വികാസത്തിന്റെ മുഖ്യമായ ആധാരം മാതൃഭാഷയിലൂടെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമാണ്. ബാർവേ തുടരുന്നു: ''സാർ ഭരണത്തിന്നു കീഴിലുള്ള റഷ്യയിൽ റഷ്യനൊഴിച്ചുള്ള ഭാഷകളുടെ നേരെ അനുവർത്തിച്ചു പോന്ന നയം അനാസ്ഥയും അവഗണനയും അടിച്ചമർത്തലുമായിരുന്നു. നിയമം, ഭരണം ഇവയെല്ലാം റഷ്യൻ ഭാഷയിലായിരുന്നു. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള മാധ്യമം—വലിയൊരളവു വരെ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം പോലും—റഷ്യൻ ഭാഷയിലായിരുന്നു.....1930 തുടങ്ങി ഈ പ്രശ്നത്തെ ശാസ്ത്രീയവും അനുഭവപൂർവ്വവുമായ നിലയിൽ പരിഹരിക്കാനുള്ള ഉദ്യമങ്ങൾ നടന്നു തുടങ്ങി. സാങ്കേതികപദങ്ങൾക്ക് നാട്ടുകാരുടെ ഭാഷകളിൽ നിന്നു തന്നെ പദങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാനുള്ള പ്രയത്നങ്ങൾ ഉണ്ടായി. അതു ലഭ്യമല്ലാത്തപ്പോൾ റഷ്യൻ പദങ്ങളോ സാർവ്വദേശീയപദങ്ങളോ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു.''

കോടതികളെയും ഗവൺമെൻറാപ്പീസുകളെയും സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം റഷ്യയിലെ ഓരോ റിപ്പബ്ലിക്കും അതാതിന്റെ മാതൃഭാഷയിലൂടെയാണ് കാര്യങ്ങൾ നടത്തിപ്പോന്നത്. ഓരോ റിപ്പബ്ലിക്കിന്റെയും സുപ്രീംകോടതി വരെയുള്ള കോടതിക്കാര്യങ്ങളെല്ലാം അതാതു റിപ്പബ്ലിക്കിന്റെ ഭാഷയിൽത്തന്നെ. യൂ. എസ്സ്. എസ്സ്. ആറിന്റെ സുപ്രീംകോടതിയിൽ എത്തുന്ന കേസ്സുകൾ മാത്രം റഷ്യൻ ഭാഷയിലേയ്ക്കു പരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്നു.

ഈ അനുഭവജ്ഞാനത്തിൽ നിന്ന് ഇന്ത്യയ്ക്ക് ഒട്ടധികം കാര്യങ്ങൾ നോക്കി മനസ്സിലാക്കാനുണ്ട്. പ്രാദേശികഭാഷകളുടെ മേലുള്ള റഷ്യൻ ഭാഷയുടെ ആധിപത്യത്തെ അവസാനിപ്പിക്കുകയും അതിനെ ബന്ധഭാഷ മാത്രമായി നിലനിർത്തുകയുമാണ് റഷ്യ ചെയ്തത്. നമുക്കാണെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ പിടിയിൽ നിന്ന് നാട്ടുഭാഷകളെ മോചിപ്പിക്കുകയും ഇംഗ്ലീഷി

ന്നു പകരം ഹിന്ദിയെ ബന്ധഭാഷയായി പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും വേണം. പണ്ഡിറ്റ് ജവഹർലാൽ നെഹ്റു 1963 ഏപ്രിൽ 24-ാംനു- ലോകസഭയിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി: ''സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കു മുമ്പ് നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി എന്തായിരുന്നുവെന്നു നമുക്കറിയാം. ജാതികൊം നിറഞ്ഞ രാജ്യത്ത് കൃഷ്ണശില പോലെ ഉറച്ചു കഴിഞ്ഞ ജാതി, ഇംഗ്ലീഷ് അറിയുന്നവർ എന്ന പുത്തൻ ജാതിയാണ്; ഇംഗ്ലീഷ് വസ്ത്രം ധരിച്ചവരുടെയും ഇംഗ്ലീഷ് ജീവിതരീതി അനുകരിക്കുന്നവരുടെയും ജാതി. അതൊരു ഭയങ്കരജാതിയായിരുന്നു. നമ്മുടെ എല്ലാ ഭരണകർത്താക്കളും മറ്റു ചിലരും നമ്മിൽത്തന്നെ പലരും ആ ജാതിയിൽപ്പെടുന്നു. ഇതൊരു ചീത്ത കാര്യമാണ്. കാരണം, ഇത് നമുക്കും ജനങ്ങൊംക്കും ഇടയിൽ ഭയങ്കരമായ തടസ്സങ്ങൊം വലിച്ചു വയ്ക്കുന്നു''.

ഈ ജാതിവിവേചനം പാലിക്കണമെന്നും പാടില്ലെന്നുമുള്ള തർക്കമാണ്, പ്രാദേശികഭാഷയെ ഭരണഭാഷയാക്കാൻ പാടില്ലെന്നും, അങ്ങനെ ആക്കിയേ പറ്റൂ എന്നുമുള്ള വാദത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ പൊരുൊം.

നമ്മുടെ ഭാഷാപ്രശ്നം

സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കു ശേഷം നമ്മുടെ ഭാഷാപ്രശ്നം എന്നും പത്രങ്ങളുടെ വൻതലക്കെട്ടുകളും കൈക്കലാക്കുന്ന വാർത്തയായി തുടർന്നിട്ടുണ്ട്. എണ്ണത്തിൽ കുറവാണെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ വക്താക്കൾ സ്വാധീനത്തിലും സമരതന്ത്രത്തിലും അദ്വിതീയരാണ്. പത്രലോകത്തെ സ്വന്തം വരുതിയിൽ വയ്ക്കാൻ ആ വിഭാഗത്തിനു പ്രയാസമില്ല. ഭരണത്തിൽ നിക്ഷിപ്തതാത്പര്യം പുലർത്തുന്ന സമ്പന്നവർഗ്ഗമാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്നു പിന്നിലുള്ളത്. 'പൊതുജനാഭിപ്രായ'മെന്ന 'അമൂർത്ത'ശക്തിയെ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുന്നതിൽ ഇന്ത്യയിലെ അഞ്ചാറ് ഇംഗ്ലീഷ് ദിനപ്പത്രങ്ങളും വഹിക്കുന്ന പങ്ക് വളരെ വലുതാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് പഠനത്തിന് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ''കരിക്കുല''ത്തിൽ നല്കുന്ന സ്ഥാനം ആ പത്രങ്ങളുടെ നിലനില്പിന്റെ പ്രശ്നം കൂടിയാണ്. ഉദ്യോഗസ്ഥവർഗ്ഗത്തിന്നും ഇക്കാര്യത്തിൽ വലിയൊരു നിക്ഷിപ്തതാത്പര്യമുണ്ട്. ജനതയിൽ നിന്ന് അകന്നു കൊണ്ട്, ഒരു ആധ്യത്വം പുലർത്താൻ അവർക്കു സാധിക്കുന്നത്, ജനതയ്ക്കറിയാത്ത, 'മാന്യത'യുടെതായ ഭാഷ കൈവശമുണ്ട് എന്നതു കൊണ്ടാണ്. കോടതികളിൽ നാട്ടുകാർ സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷയിലാണ് കാര്യങ്ങളെല്ലാം നിർവ്വഹിക്കുന്നതെന്നു വന്നാൽ വക്കീൽമാർക്ക് ഇന്നത്തെ വമ്പിച്ച ഫീസ് വാങ്ങാനോ ഇന്നത്തെ 'മാന്യത' സംരക്ഷിക്കാനോ സാധിക്കുമെന്നു കരുതുന്നുണ്ടോ? അതിപ്രശസ്തനായ ഒരു ആയുർവ്വേദവൈദ്യനേക്കാളും ഒരു സാധാരണ ഡോക്ടർക്ക് ഫീസധികം കിട്ടുന്നത് ചികിത്സയിലുള്ള സാമർത്ഥ്യം കൊണ്ടെന്നതിനേക്കാളും ആ സ്റ്റെതസ്കോപ്പും ഇംഗ്ലീഷും കൊണ്ടാണ്. 1963 ഏപ്രിൽ 24-ാം തീയതി ഇന്ത്യൻ പാർലമെന്റിൽ പണ്ഡിറ്റ്ജി ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി: ''സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കു മുമ്പ് നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി എന്തായി

രുന്നുവെന്ന് നമുക്കറിയാം. ജാതികളം നിറഞ്ഞ ഈ രാജ്യത്ത് കൃഷ്ണശില പോലെ ഉറച്ചു കഴിഞ്ഞ ജാതി, ഇംഗ്ലീഷറിയുന്നവർ എന്ന ജാതിയാണ്; ഇംഗ്ലീഷ് വസ്ത്രം ധരിച്ചവരുടെയും ഇംഗ്ലീഷ് ജീവിതരീതി അനുകരിക്കുന്നവരുടെയും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരുടെയും ഒരു ജാതി. അതൊരു ഭയങ്കരജാതിയായിരുന്നു. നമ്മുടെ എല്ലാ ഭരണകർത്താക്കളും മറ്റു ചിലരും നമ്മിൽത്തന്നെ പലരും ആ ജാതിയിൽപ്പെടുന്നു. ഇതൊരു ചീത്ത കാര്യമാണ്; കാരണം ഇതു നമുക്കും ജനങ്ങൾക്കും ഇടയിൽ ഭയങ്കരമായ തടസ്സങ്ങൾ വലിച്ചുവയ്ക്കുന്നു''.

ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ വക്താക്കൾക്ക് പലേ അവകാശവാദങ്ങളുമുണ്ട്.

1. ഇംഗ്ലീഷ് ഒരു സാർവ്വദേശീയഭാഷയാണ്.

2. അതിലുള്ള ഗ്രന്ഥസമ്പത്തും വിജ്ഞാനസമൃദ്ധിയും മറ്റൊരു ഭാഷയിലും ഇല്ല.

3. ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിന്നുള്ള സാങ്കേതികപദങ്ങൾ ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളിലില്ല.

4. അതിവേഗം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രവുമൊത്ത് ചുവടൊത്തു പോകാൻ അല്പവിജ്ഞാനധനങ്ങളായ ഇന്ത്യൻ ഭാഷകൾക്കു സാദ്ധ്യമല്ല.

ഇത്രയും വാദമുഖങ്ങൾ നാം കുറെക്കാലമായി കേട്ടു തുടങ്ങിയതാണ്. പലപ്പോഴും പല സന്ദർഭങ്ങളിലായി ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ പലരും ചർച്ച ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയുടെ ഐക്യത്തിന് ഇംഗ്ലീഷ് നിലനിർത്തുകയെന്നതാണ് മറ്റൊരു മുദ്രാവാക്യം. വിചിത്രമായ ഒരു വാദമാണിത്. ഇന്ത്യയുടെ ഐക്യത്തിന്നു തടസ്സമായി പലരും കണക്കാക്കുന്നതെന്തോ അതു തന്നെയാണ് ഇന്ത്യയുടെ ഐക്യശൃംഖലയെന്നു വാദിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ അത് അല്പം ചിന്തയ്ക്കുള്ള വക നല്കുന്നു.

ഒരു അഖിലേന്ത്യാ കൂടിയാലോചനായോഗത്തിൽ ദ്വിഭാഷിയുടെ സഹായം വേണ്ടിവരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തെ ഓർക്കുമ്പോൾ തനിക്കു ഭയം തോന്നുന്നുവെന്ന് അവർ പറയുന്നു. ഡെൽഹിയിലെ ഒരു ഹോട്ടൽ മുറിയിലോ ആസ്സാമിൽ നടക്കുന്ന സെക്രട്ടറിമാരുടെ സമ്മേളനത്തിലോ ആളുകൾക്കു പരസ്പരം സംസാരിക്കുവാൻ ഇംഗ്ലീഷ് വശമുണ്ടെന്നു വരികയാണ് ദേശീയൈക്യത്തിന്റെ ഉറപ്പ് എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവർ പ്രശ്നത്തെ എത്ര ഉപരിപ്ലവമായിട്ടാണു സമീപിക്കുന്നത്!

ഇന്ന് ഇന്ത്യയിൽ തല പൊക്കിക്കാണുന്ന ക്രിസ്ത്യീകരണപ്രവണതകൾ പ്രാദേശികഭാഷയുടെ സൃഷ്ടിയാണെന്ന ധാരണയാണ് ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ വ്യാമോഹം ഇത്ര വേഗം പരക്കാൻ സഹായിച്ചത്.

നമുക്ക് അവയെ ഒന്നടുത്തു ചെന്നു പരിശോധിക്കാം:

നാം നേരിടേണ്ടി വന്ന ആദ്യത്തെ ഛിദ്രീകരണപ്രവണത ഇന്ത്യാ-പാക്കിസ്ഥാൻ വിഭജനമായിരുന്നു. അനേകലക്ഷം ജനങ്ങളെ കശാപ്പു ചെയ്തു കൊണ്ടുള്ള കിരാതത്വത്തിലൂടെയാണ് അതു സാധിച്ചത്. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ ഭരണത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും എല്ലാ ജീവിതരംഗങ്ങളിലും കൊടികുത്തി വാഴ്ച നടത്തുന്ന കാലത്താണ് ആ വിഭജനം ഉണ്ടായത്. ഒരു ഏകീകരണശക്തിയായി അവിടെ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത് നാം കണ്ടില്ല, മറിച്ച് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച—ഇംഗ്ലീഷിൽ എല്ലാം പഠിച്ച—ഉന്നതബിരുദധാരികളായിരുന്നു ആ വിഭജനവാദത്തിന്റെ വക്താക്കളും നേതാക്കളും. ഹിന്ദുമതം, ഇസ്ലാം മതം, ശിഖമതം എന്നീ മതങ്ങളും അതതു ഗ്രൂപ്പിന്റെ ഏകീകരണത്തിന്നുള്ള ബലിഷ്ഠശൃംഖലയായിത്തീർന്നുവെന്നും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയ്ക്ക് ആ വിഭജനവാദത്തെ ഇണക്കിത്തീർക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നും നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു ശേഷമുള്ള ഛിദ്രീകരണപ്രവണതകളുടെ ബീജമന്വേഷിച്ചാലോ. ഇന്ത്യയുടെ വടക്കു നിന്നു തെക്കോട്ട് ഒരു അന്വേഷണയാത്ര ആരംഭിച്ചു നോക്കൂ. നാഗാലൻഡിന്, ഇന്ത്യയിൽ നിന്നു വേർപെട്ടു പോകേണമെന്നും പാക്കിസ്ഥാൻ പോലെ ഒരു സ്വതന്ത്രപരമാധികാരരാജ്യമായി നിലനില്ക്കേണമെന്നുമാണ് മോഹം. ആ പ്രസ്ഥാനക്കാരുടെ സർവ്വവും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലാണ് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. അവരുടെ നേതാവ് ഇംഗ്ലണ്ടിലാണ്. ഈയിടെ അവരുടെ 'നിയമവിധേയ' വിഭാഗത്തിന്റെ സ്റ്റേറ്റർ നിയമസഭായോഗം ചേർന്ന് ഇംഗ്ലീഷാവണം സ്റ്റേറ്ററിന്റെ ഔദ്യോഗികഭാഷയെന്നു തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ അവിടെ ഏകീകരണശക്തിയായി വർത്തിക്കുന്നതു നാം കണ്ടില്ല. വടക്കുകിഴക്കനതിർത്തിയിലെ സ്ഥിതി ഇതാണെങ്കിൽ വടക്കുപടിഞ്ഞാറൻ അതിർത്തിയിലോ? കാശ്മീരിലെ കുഴപ്പങ്ങളും ഇന്ത്യാവിരുദ്ധപ്രവണതകളും എടുത്തു പറയേണ്ടതില്ല. അവിടെ ഭരണത്തിലും പഠനത്തിലും ആദ്യന്തം ഇംഗ്ലീഷ് തന്നെ.

ബോംബെയിലെ ശിവസേനയാണ് അടുത്ത കാലത്തായി ഒട്ടേറെ വിവാദങ്ങൾക്കു കാരണമായിത്തീർന്ന മറ്റൊരു ഛിദ്രീകരണപ്രവണത. ശിവസേനയുടെ വാദം, ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ നിന്നു വരുന്നവർ ബോംബെയിലെ ഉദ്യോഗമാകെ കൈയടക്കിവയ്ക്കുന്നുവെന്നും അതു മഹാരാഷ്ട്രക്കാർക്കു തന്നെ ലഭിക്കണമെന്നും അതു കൊണ്ട് ബോംബെനഗരത്തിൽ നിന്ന് ദക്ഷിണേന്ത്യക്കാർ പുറത്തു പോകേണമെന്നുമാണ്. അതായത്, മഹാരാഷ്ട്രയിലെ കൃഷിക്കാരുടെയും തൊഴിലാളികളുടെയും വിഭാഗീയവാദമല്ല, ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച ഇടത്തരക്കാരുടെ (അവരാണല്ലോ ഉദ്യോഗാർത്ഥികൾ) ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണ് അത്.

അതു ചെന്നേശുന്നത് ഇംഗ്ലീഷ് കൈമുതലായുള്ള ദക്ഷിണേന്ത്യൻ ഇടത്തരക്കാരുടെ നേർക്കുമാണ്. ഇനി മദ്രാസിലേക്കു കടന്നാലുള്ള സ്ഥിതിയെന്താണ്? ദ്രാവിഡമുന്നേറ്റക്കഴകത്തിന്റെ ദ്രാവിഡനാടുവാദം എവിടെ നിന്നാണ് ഉയിർക്കൊണ്ടത്? മദ്രാസിലെ പച്ചയ്യപ്പാസ് കോളേജും അണ്ണാമല സർവ്വകലാശാലയുമാണ് ദ്രാവിഡനാടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഈറ്റില്ലം. ഭാഷാപരമായ ഭ്രാന്ത് ഏറ്റവുമേറെ പ്രകടമായിക്കണ്ടത് അവിടെയാണ്. ഏതു ഭാഷയെച്ചൊല്ലിയാണ്? ഇംഗ്ലീഷിനെച്ചൊല്ലി! ഭാഷയുടെ പേരിൽ ആളുകൾ ശരീരത്തിൽ പെട്രോളൊഴിച്ച് ആത്മബലി നടത്തുകയെന്നത് ഭാഷയെ ഭ്രാന്തിലേക്കു പിടിച്ചു തള്ളുകയാണ്. ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രഭാഷയായി ഇംഗ്ലീഷ് തന്നെ നിലനിർത്തേണമെന്നു വാദിക്കുന്നവരാണ്, ഹിന്ദി വേണമെന്നു വാദിക്കുന്നവരല്ല, ആ ആത്മാഹുതി ചെയ്തത്. മുപ്പതോളം പേർ, അങ്ങനെ, സ്വയം വെന്തു മരിച്ചു. പോലീസുകാരെ ചുട്ടു കൊന്നു. റെയിൽവേ തുടങ്ങിയ പൊതുസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് കോടിക്കണക്കിന് ഉറുപ്പികയുടെ സ്വത്തുനാശമുണ്ടാക്കി. ഇത്രയും ചെയ്തത് ഇംഗ്ലീഷ് രാഷ്ട്രഭാഷയായി നിലനിർത്തണം എന്ന പക്ഷക്കാരാണ്.

അതായത്, ഇന്ത്യൻ ദേശീയത്വത്തെ വളർത്തുന്നതിലോ സങ്കുചിതവികാരത്തെ തടയുന്നതിലോ ഇംഗ്ലീഷ് ഒട്ടും സഹായകമായിട്ടില്ലെന്നും ഇന്നു കാണുന്ന വിഭാഗീയമതസ്രങ്ങളുടെ പ്രചോദനം ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചവരാണെന്നും അർത്ഥം. ഇന്ത്യയിൽ ഒരിടത്തെങ്കിലും പ്രാദേശികഭാഷക്കാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ വിഭജനവാദം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അലിഗഢ് സർവ്വകലാശാലയും അണ്ണാമല സർവ്വകലാശാലയുമാണ് വടക്കും തെക്കുമുള്ള വിഭജനവാദത്തിന്റെ മുഖ്യമായ ഈറ്റില്ലമായിത്തീർന്നത്.

ഇതിനർത്ഥം, ഭാഷയ്ക്ക് ഏകീകരണശൃംഖലയെന്ന നിലയിൽ പങ്കൊന്നും വഹിക്കാൻ കഴിയില്ല എന്നാണോ? അല്ല തന്നെ. വളരെ പ്രാധാനമായ പങ്കു വഹിക്കാനുണ്ട്. പക്ഷേ, ഒരു കമ്മറ്റിമീറ്റിങ്ങിൽ പങ്കെടുക്കുന്ന എല്ലാവരും ഒരു ഭാഷ അറിയുന്നവരാണെന്നതു കൊണ്ട് ഐക്യവും അങ്ങനെ അല്ലെന്നതു കൊണ്ട് അനൈക്യവും സംഭവിക്കത്തക്ക നിലയിൽ അത്രയ്ക്കു ബാഹ്യമായ വ്യാപാരമല്ല ഭാഷയ്ക്കുള്ളത്. അങ്ങനെ കരുതുന്നത്, ഒരേ വർണ്ണമുള്ള വസ്ത്രം ധരിക്കുന്നവർ ഒരു വർഗ്ഗവും മറ്റു വർണ്ണമുള്ള വസ്ത്രം ധരിക്കുന്നവർ മറ്റൊരു വർഗ്ഗവും ആയി പിരിഞ്ഞിരിക്കുമെന്നു ധരിക്കുന്നതു പോലെയാണ്. ഇതു യൂണിഫോമിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ നിഷേധിക്കലല്ല.

ഭാഷയ്ക്കു രണ്ടു തരം വ്യാപാരമുണ്ട്. ആശയത്തിന്റെ വാഹനമാണെന്നതാണ് ഒന്ന്. രണ്ടാമത്തെത്, ജനതയുടെ സഞ്ചിതസംസ്കാരത്തിന്റെ ഉപാധിയാണ് അതെന്നതത്രേ. ആദ്യത്തേതു ജനതയുടെ തൊലിപ്പുറമെ സ്പർശിക്കുന്നതേയുള്ളു; ഉടുപ്പു

പോലെ. രണ്ടാമത്തെതാവട്ടെ മനുഷ്യന്റെ അന്തഃകരണത്തെ ബാധിക്കുന്ന കാര്യമാണ്. ഭാഷ ഏകീകരണശ്രംഖലയാവുന്നത് അതിന്റെ രണ്ടാമത്തെ വ്യാപാരത്തിലൂടെയാണ്. ഇന്ത്യയുടെ ഭാഷാപ്രശ്നത്തെ മുഴുവൻ ഈയൊരു കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ വേണം സമീപിക്കുവാൻ. അപ്പോഴാ മാത്രമേ അത് ഒരു ശാസ്ത്രീയസമീപനമാവുകയുള്ളു.

ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ മാധ്യമം എന്ന നിലയ്ക്കു വർത്തിക്കുവാൻ ഇന്ത്യൻ ഭാഷകൾക്കല്ലാതെ അന്യ ഭാഷകൾക്കു സാദ്ധ്യമല്ലെന്നതു വ്യക്തമാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് ലോകവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഭാഷയാവാം, പക്ഷേ, ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഷയാവാൻ അതിന്നു കെല്പില്ല. നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാല, കുട്ടികൾക്കു പഠിക്കാൻ വേണ്ടി തിരഞ്ഞെടുത്ത ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങളുടെ ഏടുകൾ ഒന്നു മറിച്ചു നോക്കിയാൽ മതി ഇക്കാര്യം ബോദ്ധ്യമാവും. പ്രീഡിഗ്രി ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കാൻ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ലേഖനങ്ങളിൽ ഒരു ശതമാനം പോലും ഇന്ത്യക്കാരുടെതുണ്ടാവാറില്ല. ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിക്കുന്നവയും ഉണ്ടാവാറില്ല. അതിൽ ആവലാതിപ്പെടാൻ കാര്യമില്ല. മൗലികപ്രതിഭയുടെ മാദ്ധ്യമമായി ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള കവികളും ഗദ്യകാരന്മാരും നമുക്ക് അധികമൊന്നുമില്ല. ടാഗോർ ബംഗാളിയിലെഴുതി ഇംഗ്ലീഷിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തിക്കാറാണു പതിവ്. മറ്റു പലരുടെയും സ്ഥിതിയും അതു തന്നെ. അതു കൊണ്ടാണ് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാപഠനത്തിന്റെ പ്രശ്നം വരുമ്പോഴാ പാഠപുസ്തകങ്ങൾക്കു പോലും മുഴുക്കെ അന്യനാടുകളെ ആശ്രയിക്കേണ്ടി വരുന്നത്.

ഈ എഴുത്തുകാർ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയോ ലോകവിജ്ഞാനമോ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിൽ പ്രാപ്തരല്ലാത്തതു കൊണ്ടല്ല. അവർ അവതരിപ്പിക്കുന്ന മനുഷ്യമാതൃകകളും വീരപുരുഷന്മാരും ഭാരതീയരാവില്ല; അവർ നല്കുന്ന സൂചിതകഥകൾ ഇന്ത്യയുടെ പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ നിന്നാവില്ല; അവർ ചിത്രണം ചെയ്യുന്ന രംഗങ്ങൾ ഭാരതീയജനവിഭാഗത്തിന്റെ ഹൃൽസ്പന്ദനം ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാവില്ല. അവർ അവതരിപ്പിക്കുന്ന കാലാവസ്ഥയും പ്രകൃതിയും പുഴയും കുന്നും പർവ്വതവും ഈ രാജ്യത്തിന്റെതാവില്ല. ഈ മണ്ണിന്റെ വിശ്വാസങ്ങളുടെയും അവിശ്വാസങ്ങളുടെയും വർണ്ണങ്ങളോ ഗന്ധങ്ങളോ അവർ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ഇതിവൃത്തങ്ങൾക്കുണ്ടാവില്ല.

ഇതൊക്കെ ഉണ്ടാവേണമെന്നു വാദിക്കുന്നതും സങ്കുചിതത്വമല്ലേ? ഇതിന്റെ ഉത്തരം ദേശീയത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ സങ്കല്പത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു (ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ലേഖകന്റെ 'മാനസികമായ അടിമത്തം' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്).

ഇനി പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നു ഗ്രന്ഥശാലകളിലേക്കു കടന്നാലോ? അവിടെയും ഇതേ കാര്യത്തിന്റെ ആവർത്തനം തന്നെയാണ്. കേരളീയഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുന്നതിന്ന് ഷെയ്ക്സ്പീയറേക്കാൾ ഇടപ്പള്ളിക്കവികൾക്കാണു കഴിവുള്ളതെന്നു പറയുമ്പോൾ, ഈ രണ്ടു കവികളെയും താരതമ്യപ്പെടുത്തി വലുപ്പച്ചെറുപ്പത്തിന്റെ തൂക്കപ്പട്ടിക തയ്യാറാക്കുകയല്ല ചെയ്യുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ക്ഷമയുള്ളവർ മാത്രം ഈ പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചാൽ മതി. ഇന്ത്യയുടെ ഐക്യം നിലനിർത്തുന്നതിൽ ഇംഗ്ലീഷിന്നു നല്കാനുള്ള സംഭാവനകൾ നല്കിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നും നമ്മുടെ സംസ്ക്കാരത്തിന്റെ മാദ്ധ്യമമായി ഒരു കാലത്തും അത് ഉപയോഗപ്പെടുകയില്ലെന്നും മനസ്സിലാക്കുകയാണ് ഇന്ത്യയുടെ ഭാഷാപ്രശ്നം മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട ബാലപാഠം.

എന്നാൽ നമ്മുടെ വിജ്ഞാനവികാസത്തിന് ഇംഗ്ലീഷിന്റെ സഹായം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതത്രേ. ലോകവിജ്ഞാനത്തിന്നു മുമ്പിൽ തുറന്നു കിട്ടിയ ഒരു ജാലകമാണ് അത്. ആധുനികശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം റഷ്യൻ, ജർമ്മൻ, ഫ്രഞ്ച് തുടങ്ങിയ ഭാഷകൾക്കുള്ള പ്രാധാന്യം ഇംഗ്ലീഷിനുമുണ്ട്. ചരിത്രത്തിലെ ആകസ്മികത കൊണ്ടു മാത്രമാണ്, ഇന്ത്യയിൽ പോർട്ടുഗീസ്–ഫ്രഞ്ചു ഭാഷകൾക്കു പകരം ഇംഗ്ലീഷ് പ്രചരിക്കാനിട വന്നത്. ഏതായാലും ആ ആകസ്മികതയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയാണു വേണ്ടത്. കൈയിലുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയെ തൂത്തെറിയുന്നത്, മറ്റൊരു പാശ്ചാത്യഭാഷ സൗകര്യത്തിനു കിട്ടാനില്ലാത്ത കാലത്തോളം, നമ്മുടെ വിജ്ഞാനത്തെ ദരിദ്രമാക്കിത്തീർക്കും. പാശ്ചാത്യചിന്താധാര മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ഉപാധിയെന്ന നിലയിൽ—ആ നിലയിൽ മാത്രം—ഇംഗ്ലീഷിന്ന് ഇന്ത്യയിൽ സ്ഥാനമുണ്ട്.

അപ്പോൾ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ ഇംഗ്ലീഷിനെ എവിടെ പ്രതിഷ്ഠിക്കണം? അതിന്റെ യഥാർത്ഥസ്ഥാനം സർവ്വകലാശാലയിലാണ്. അതിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ഉപയോഗം ഉപരിപഠനത്തിനു പോകുന്ന വിജ്ഞാനദാഹികൾക്കാണ്. രാഷ്ട്രാന്തരീയവാണിജ്യം, വ്യവസായം, വിദേശരാഷ്ട്രബന്ധങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്കായി വർഷംതോറും കുറച്ച് ആയിരം പേരെ പരിശീലിപ്പിച്ചെടുക്കുകയെന്നത് ഇന്ത്യൻ സർവ്വകലാശാലകളുടെ ചുമതലകളിൽപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ സർവ്വകലാശാലകളുടെ പ്രധാനചുമതല വിജ്ഞാനദാഹികളായ യുവജനങ്ങളെ വാർത്തെടുക്കുകയാവണം. അവിടെ ഹൃദയത്തിന്റെ അഗാധതകളെ സ്പർശിക്കുന്ന വിജ്ഞാനദാഹത്തിന്റെ മാദ്ധ്യമമായി മാതൃഭാഷയെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ഉപരിവിജ്ഞാനമണ്ഡലങ്ങൾ തേടിപ്പോകുന്നതിനുള്ള ഉപാധിയായി ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയെ നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുക.

സർവ്വകലാശാലകളിൽ നിന്നു ബിരുദമെടുക്കുന്ന ഏതു വിദ്യാർത്ഥിയും ഒരു പരിഷ്കൃതപാശ്ചാത്യഭാഷ പഠിച്ചിരിക്കേണമെന്നു നിഷ്കർഷിച്ചു കൊണ്ട് ഇക്കാര്യം സാധിക്കാവുന്നതാണ്. ഇംഗ്ലീഷിന്നു സമാനമായി ജർമ്മൻ–ഫ്രഞ്ച്–റഷ്യൻ ഭാഷകളെ കൈക്കൊള്ളാവുന്നതുമാണ്. ഇന്ത്യൻ സ്ഥിതിഗതികൾ വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കുന്നത് കൂടുതൽ സൗകര്യപ്രദമാണെന്നു മാത്രം. അല്പാതെ അതിന്നൊരു പരിശുദ്ധിയും പ്രത്യേകമായി കല്പിക്കേണ്ടതില്ല. സർവ്വകലാശാലകളിലെ 'ലൈബ്രറി ഭാഷ' എന്ന നിലയാണ് അവയ്ക്കു നല്കപ്പെടേണ്ടത്. ലൈബ്രറി ഭാഷയെന്നതു കൊണ്ടു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്, ഗ്രന്ഥപരിചയം സമ്പാദിക്കാൻ ആവശ്യമായേടത്തോളം ഭാഷാപഠനം വേണമെന്നും ആശയങ്ങളുടെ പുനഃപ്രകാശനത്തിന്നുള്ള ഉപാധിയാവത്തക്ക വിധം പാണ്ഡിത്യം നേടാൻ നിഷ്കർഷിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും ആണ്.

ഈ അടിസ്ഥാനകാര്യം ഉറപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠനം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഏതു നിലവാരത്തിൽ നിന്നും ആരംഭിക്കണമെന്നു പരിചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സാർവ്വത്രിക വിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള ഒരു ദരിദ്രരാജ്യം എല്ലാ ഭാരതീയപൗരന്മാരെയും ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിക്കാൻ പണവും സമയവും ചെലവിടുന്നുവെന്നു വരുന്നത് ഒരു തരം ഭ്രാന്താണ്. ഭാഷാപഠനത്തിൽ പ്രത്യേകാഭിരുചിയൊന്നും കാണിക്കാത്ത ബഹുഭൂരിപക്ഷം കുട്ടികൾക്കും അത് അനാവശ്യമായ ഒരു ഭാരമാണ്. അവരുടെ ജ്ഞാനതൃഷ്ണയെ അതു മുരടിപ്പിച്ചു കളയുകയേയുള്ളു. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ വശപ്പെടുത്തലാണ് വിദ്യാഭ്യാസലക്ഷ്യമെന്നും അതു തെറ്റു കൂടാതെ ഉപയോഗിക്കലാണു ജന്മസാഫല്യമെന്നും കരുതുന്ന മൂഢാത്മാക്കളുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിലും ആസ്ത്രേലിയയിലുമുള്ള തെരുവുതെണ്ടികൾക്ക് അനായാസമായി സാധിക്കുന്ന കാര്യമാണത്. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഭാഷയുടെ ചുറ്റുപാടത്തിൽ നിന്ന് അറിവിന്റെ ശ്രീകോവിലിൽ മാറ്റി പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകൾ ട്യൂട്ടോറിയൽ കോളേജുകളുടെ പദവിയിൽ നിന്നുയരില്ല. സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ മാത്രം ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുമായി (അല്ലെങ്കിൽ ഫ്രഞ്ച്, ജർമ്മൻ, റഷ്യൻ ഭാഷകളുമായി) വിദ്യാർത്ഥികളെ പരിചയപ്പെടുത്തുകയും സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വിജയപൂർവ്വമായ പരിസമാപ്തിക്ക് ആ ഭാഷയിലുള്ള വിജയം അനുപേക്ഷണീയമല്ലാതാക്കിത്തീർക്കുകയും മാത്രമാണ്, ഇളംമനസ്സുകളെ ഭാഷയിൽ നിന്ന് അറിവിലേക്കു ശുദ്ധ തിരിച്ചുവിടുന്നതിനുള്ള ഒരേയൊരു വഴി.

ഭാരതീയഭാഷകൾ, ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം, പദസമ്പത്തുള്ളവയല്ലെന്ന ആക്ഷേപമുണ്ട്. എന്തു കൊണ്ട് അങ്ങനെ സംഭവിച്ചു എന്നന്വേഷിക്കുകയാണ്,

ആ ദൗർബല്യം പരിഹരിക്കേണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ചെയ്യേണ്ടത്. ഇന്ത്യയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം വേണമെന്നു വാദിച്ച കാലത്ത് ഇന്ത്യക്കാർ സ്വയംഭരണം കൊണ്ടു നടത്താൻ പ്രാപ്തരല്ല, അതിന്നാവശ്യമായ അനുഭവപരിചയം അവർക്കില്ല എന്നായിരുന്നു മറുപടി പറഞ്ഞിരുന്നത്. സ്വതന്ത്രഇന്ത്യയിലും അതേ പല്ലവി മറെറാരു രൂപത്തിൽ കേൾക്കാം. പഞ്ചായത്തുകൾക്കു കൂടുതൽ ഭരണാധികാരം നല്കേണമെന്നു പറയുമ്പോൾ അവയ്ക്കു ഭരിക്കാനറിയില്ല എന്ന പല്ലവി പാടാറുണ്ടല്ലോ. ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചും ഇതു തന്നെയാണു നില. നമ്മുടെ ഭാഷ സമ്പന്നമല്ലാതായിപ്പോയെങ്കിൽ അതിന്നു കാരണം ആ ഭാഷയ്ക്കുള്ള ജന്മസിദ്ധമായ എന്തെങ്കിലും ദൗർബല്യമല്ല, നേരെ മറിച്ച് അതു സമ്പന്നമായിത്തീരാനുള്ള എല്ലാ വഴികളും കെട്ടിയടച്ചതാണ്. ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യം കൊണ്ട് ഇന്ത്യയുടെ സാമ്പത്തികജീവിതത്തിന്ന് എന്തു സംഭവിച്ചുവോ അതു തന്നെയാണ് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിലുള്ള പരമാധികാരം കൊണ്ട് ഇന്ത്യൻ ഭാഷകൾക്കും സംഭവിച്ചത്. ഇന്ത്യയിൽ കുറച്ചു റയിലും കുറച്ചു ഫാക്ടറികളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്ന് ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം നിമിത്തകാരണമായിത്തീർന്നുവെന്ന് സമ്മതിക്കണം. എന്നാൽ ഇന്ത്യൻ സാമ്പത്തികഘടനയെ സ്വയം വികസ്വരമായ ഒരു അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിന്നു സാധിച്ചില്ല. അതതിന്റെ സാമ്രാജ്യത്വതാൽപര്യങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധവുമായിരുന്നു. ഫലം, നിത്യദാരിദ്ര്യവും തീരാത്ത ക്ഷാമബാധയും. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ പരമാധികാരം ചെലുത്തിയ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലാവട്ടെ, ഉന്നതതലങ്ങളിലുള്ള ചിലർക്കു ലിബറൽ ആശയഗതികളുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്താൻ അതു സഹായകമായെങ്കിലും ജനതയുടെ അറിവിന്റെ മാദ്ധ്യമമായ മാതൃഭാഷയിലേക്ക് ആ വിജ്ഞാനം കിനിഞ്ഞിറങ്ങുന്നതിന്നോ സ്വയംപ്രവർത്തനക്ഷമമായ ശക്തി ആ ഭാഷകൾക്കു നേടിക്കൊടുക്കുന്നതിനോ കഴിഞ്ഞില്ല. ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിന്നു ഭാരതീയഭാഷകൾ അസമർത്ഥമായിത്തീർന്നതിന്നു കാരണമതാണ്.

എന്നിരിക്കേ, ആ ഭാഷകൾ ശക്തിയാർജ്ജിക്കുന്നതിന്ന്, അത്തരം വിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്തു തുടങ്ങുക മാത്രമാണ് ഒരേയൊരു പരിഹാരം എന്ന ലഘുസത്യം ഈ വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ധന്മാർ മനസ്സിലാക്കാത്തതെന്തേ? നീന്തൽ പഠിക്കാൻ നീന്തിത്തുടങ്ങുകയല്ലാതെ വഴിയില്ല. മോട്ടോർ ഓടിക്കുന്നതിന് അതോടിച്ചു പഠിക്കുക തന്നെ വേണം. നടക്കാൻ പഠിക്കുന്ന കുട്ടിയെ നടത്തി ശീലിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ മറെറന്തു ചെയ്യും? ഈ വസ്തുസത്യത്തെ നേരിടാൻ മറുചോദ്യങ്ങളുണ്ട്. നീന്തൽ പഠിക്കുന്നതു നടുക്കടലിൽ വച്ചല്ലല്ലോ. മോട്ടോർ ഓടിച്ചു പഠിക്കുന്നത് കൽക്കത്താതെരുവിൽ വച്ചല്ലല്ലോ. അല്ല തന്നെ. കഴിഞ്ഞ ഇരുപത്

ഞ്ചു വർഷമായി സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസം മാതൃഭാഷയിൽ നടത്തിയ ശേഷം ഇനിയും സർവ്വകലാശാലാഘട്ടത്തിലേക്കു കടക്കാറായില്ല എന്നു വാദിക്കുന്ന ആം പൊങ്ങുതടി വിട്ടു നീന്താൻ ഒരിക്കലും തയ്യാറാവാത്ത ഭീരുവാണ്.

ഇന്ത്യൻ ഭാഷകം ആ ഭീരുത്വത്തിൻെറ കാലഘട്ടം പിൻതള്ളിക്കഴിഞ്ഞു. ഇന്നത് ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ നീന്തിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ സർവ്വകലാശാലകളിൽ പകുതിയോളവും, മാതൃഭാഷയെ പഠനമാദ്ധ്യമമാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. മറ്റു സ്റ്റേറ്റുകളിൽ തുടർന്നു പഠിക്കാനുള്ള 'അസൗകര്യം', ഉദ്യോഗം കിട്ടാനുള്ള 'അസൗകര്യം' തുടങ്ങിയ ചില ചില അസൗകര്യങ്ങളെ ച്ചൊല്ലി വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ മൗലികപ്രശ്നങ്ങളെ മറികടക്കുന്നത്, അലങ്കരിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടി തെങ്ങിൻ പൂക്കുലകം വെട്ടിയെടുക്കുന്നതു പോലെയാണ്. ഉദ്യോഗങ്ങം എവിടെയും പൊയ്പ്പോകുന്നില്ല. 'എക്സി'നു പകരം 'വൈ'ക്ക് അതു കിട്ടുന്നുവെന്നു മാത്രം. അത്, മൗലികപ്രതിഭയുടെ വികാസവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യമല്ല.

കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കേണ്ടത് ഏതു ഭാഷയിൽ എന്ന കാര്യം ഒരു വലിയ വിവാദവിഷയമാക്കിയ രാജ്യം ഇന്ത്യയല്ലാതെ മറേറതെങ്കിലും ഉണ്ടോ? കുട്ടിക്ക് ഏറവും നന്നായി മനസ്സിലാക്കാവുന്നത് ഏതു ഭാഷയിൽ പഠിപ്പിച്ചാലാണോ ആ ഭാഷയിൽ വേണം കുട്ടിയെ പഠിപ്പിക്കാൻ. ഈ ലഘുസത്യം അംഗീകരിക്കുന്നതിന് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ധരെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നവർക്ക് ഇപ്പോഴും വൈമനസ്യമാണ്. കുട്ടിക്ക് ഏറവും നന്നായി മനസ്സിലാവുന്ന ഭാഷ അമ്മിഞ്ഞപ്പാലോടൊപ്പം അബോധപൂർവ്വമായി ഉൾക്കൊള്ളുന്ന മാതൃഭാഷയാണ്. ഏതു ലളിതവിഷയം പഠിക്കുമ്പോഴും തനിക്കും വിഷയത്തിനും ഇടയ്ക്ക്, വിഷയത്തിൽ നിന്നു ഭിന്നമായി, ഭാഷ എന്നൊരു തിരശ്ശീല വീണു കിടപ്പുണ്ടെന്ന് കുട്ടിക്കു തോന്നുകയേ അരുത്. അപ്പോം മാത്രമേ പഠനത്തിൽ അയാൾക്കു യാഥാർത്ഥ്യബോധം അനുഭവപ്പെടുകയുള്ളു. അന്യഭാഷയിലൂടെയുള്ള പഠനം, കൈയുറയിട്ടു നാഡിമിടിപ്പു പരിശോധിക്കുന്നതു പോലെയാണ്.

ഇത്ര അസങ്കീർണ്ണമായിത്തോന്നുന്ന ഇക്കാര്യം ഇത്ര മാത്രം സങ്കീർണ്ണമായിത്തീർന്നതെങ്ങനെ? ചരിത്രം ഏററിവച്ച പാരതന്ത്ര്യങ്ങളാണ് അതിന്നു കാരണം. പാശ്ചാത്യലോകത്തിൽ ആധുനികശാസ്ത്രത്തിൻെറ ഊഷ്മാവേററ് വ്യാവസായികവിപ്ലവം പോള പൊട്ടി വിരിയുമ്പോം ഇന്ത്യയിൽ ബ്രിട്ടീഷുഭരണം കൊടികുത്തി വാഴ്ച തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ ഭരണത്തിൻെറ ഒരു സുപ്രധാനവികാസദശയിൽ ഇംഗ്ലീഷിനെ മാദ്ധ്യമമാക്കിക്കൊണ്ട് പൊതുവിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിലാക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഈ തീരുമാനത്തിൻെറ പിന്നിൽ മൂന്നു പ്രമുഖവ്യക്തികളെ കാണാം. തോമസ് ബാബിങ്ടൺ മെക്കോളെയാണ് ഒന്ന്.

വില്യം ബെൻറിക്ക് പ്രഭുവാണ് മറെറാന്ന്. മൂന്നാമത്തെ ആൾ രാജാ റാം മോഹൻ റോയിയും. ഈ മൂന്നു പേരും ഭിന്നങ്ങളായ മൂന്നു ലക്ഷ്യങ്ങളാണ് ഉള്ളിൽ കണ്ടത്. ബഹുദൈവാരാധകരും അനധിവിശ്വാസികളും അപരിഷ്കൃതരുമായ ഭാരതീയരെ പാശ്ചാത്യവിജ്ഞാനത്തിൻെറ വെളിച്ചത്തിരുത്തി സംസ്കാരത്തിൻെറ ബാലപാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനാണ് മെക്കോളെ ഉദ്യമിച്ചത്. ഭരണവും വ്യാപാരവും കൊണ്ടു നടത്തുന്നതിന്ന് വലിയ ചെലവില്ലാതെ കുറെ ദ്വിഭാഷികളെയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും സമ്പാദിക്കാമെന്നായിരുന്നു ഭരണാധികാരിയായ വില്യം ബെൻറിക് മനസ്സിൽ കണ്ടത്. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിന്നു വിശ്വസിക്കാവുന്ന ഒരു പുതിയ വർഗ്ഗത്തെ വാർത്തെടുക്കാമെന്നും അദ്ദേഹം കരുതി.

റാം മോഹൻ ആവട്ടെ, സംസ്കൃതത്തിൻെറയും പേർഷ്യൻെറയും നാലുകെട്ടിൽ അടച്ചു പൂട്ടി വളർന്നു.. സ്വന്തം വീക്ഷണത്തിൻെറ മേഖല ചുരുങ്ങിപ്പോയ ഭാരതീയചേതസ്സുകൾക്ക് അറിവിൻെറ പുതിയ ചക്രവാളങ്ങൾ കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നതിന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് സഹായിക്കുമെന്നു കരുതി. ഇങ്ങനെ സാംസ്കാരികവും രാഷ്ട്രീയവും വൈജ്ഞാനികവുമായ മൂന്ന് ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ വച്ചു കൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു. ഇന്നു നാം ഒരു സ്വതന്ത്രജനതയാണ്. ലോകജനതകളിൽ എങ്ങനെ നോക്കിയാലും പ്രായപൂർത്തിയായവരാണു നമ്മൾ. ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ കൈയിൽ പരമാധികാരം നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൻെറ ഏതാണ്ടെല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലും, ഒരു കടൽക്കിഴവനെപ്പോലെ ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയ്ക്ക് ഭാരതത്തിൻെറ ഭാഗധേയം രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ എന്തു പങ്കനുവദിക്കാം എന്നത് ഒന്നു പുനരവലോകനം ചെയ്യുന്നതിനു കാലം വൈകിയിരിക്കുന്നു. മെക്കോളെയും ബെൻറിക്കും ഉദ്ദേശിച്ച തരത്തിൽ സംസ്കാരത്തിൻെറയും ഭരണത്തിൻെറയും മാദ്ധ്യമം എന്ന നിലയിൽ ഇംഗ്ലീഷിന്ന് ഇനിയങ്ങോട്ട് ഇവിടെ സ്ഥാനമില്ല. എന്നാൽ വിജ്ഞാനതീർത്ഥാടകനായ റാം മോഹൻ റോയിയുടെ അന്നത്തെ കാഴ്ചപ്പാട് ഇന്നും ശരിയാണ്. ലോക വിജ്ഞാനത്തിലേക്കുള്ള ഒരു കവാടമാണ് ഇംഗ്ലീഷ്. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസസംവിധാനത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയെ എവിടെ പിടിച്ചിരുത്തണം?

ഒരു ജനതയുടെ മൗലികപ്രതിഭയ്ക്കു മാതൃഭാഷയിലൂടെയല്ലാതെ പ്രകാശനം ലഭിക്കില്ല. ടാഗോർ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ പൂച്ചെടികൾ മൺചട്ടികളിൽ വളർത്താം. എന്നാൽ മാമരങ്ങൾക്ക് ഭൂമിയുടെ വക്ഷഃസ്ഥലത്തിൽ ചേർന്നു നിന്നു കൊണ്ടു മാത്രമേ വളരാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. സാഹിത്യത്തിൻെറയും ശാസ്ത്രത്തിൻെറയും മണ്ഡലത്തിൽ കഴിഞ്ഞ ഒരു ശതാബ്ദം കൊണ്ടു നമുക്കുണ്ടായ നേട്ടത്തെ ഒന്നു വിലയിരുത്തി നോക്കൂ.

ജപ്പാനെപ്പോലെയുള്ള ചെറിയ രാജ്യത്തിൽ അതേ കാലയളവു കൊണ്ടു കൈവന്ന നേട്ടങ്ങളെയും വിലയിരുത്തി ഒരു താരതമ്യ പഠനം നടത്തി നോക്കൂ. ടാഗോർ മുതൽ പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ വരെയുള്ള കവികൾക്ക്, ആത്മപ്രകാശത്തിന്നുതകും വിധം മാതൃഭാഷ വശഗതമായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അവരുടെ കാവ്യപ്രതിഭ വരണ്ടുണങ്ങിപ്പോകുമായിരുന്നു. സാഹിത്യത്തിനുണ്ടായ ഈ വെളിച്ചം ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഉണ്ടായില്ല എന്നതാണു നമുക്കു സംഭവിച്ച ഏറ്റവും വലിയ അത്യാഹിതം. ഗാന്ധിജി ദശാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പു തന്നെ ഇക്കാര്യം ഇങ്ങനെ വ്യക്തമാക്കുകയുണ്ടായി: ''ഈ രാജ്യത്തിലെ യുവജനങ്ങളുടെ മേൽ ഈ വിദേശഭാഷ വച്ചുകെട്ടി അവരുടെ പ്രതിഭയെ കരിച്ചു കളഞ്ഞുവെന്നത് വിദേശഭരണം ഇവിടെ വരുത്തിയ തിന്മകളിൽ ഏറ്റവും വലിയ ഒന്നായി ചരിത്രം കണക്കാക്കുന്നതായിരിക്കും. വിദേശഭാഷ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ കർമ്മശക്തിയെ ചോർത്തിക്കളയുകയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആയുസ്സിനെ ഹ്രസ്വമാക്കുകയും ചെയ്തു....വിദേശമാദ്ധ്യമത്തിലൂടെ വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നതു മൂലം ഉണ്ടാവുന്ന മാനസികസ്മർദ്ദം അസഹ്യമാണ്. പുതുമ, ഗവേഷണം, സാഹസം, അശ്രാന്തയത്നം, ധൈര്യം, നിർഭയത്വം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ അവരിൽ ശോഷിച്ചു പോകുന്നു....'' ഈ വിപത്തിൽ നിന്നു യുവചൈതന്യത്തെ കരകയറ്റുന്നതിന്നു വേണ്ടിയാണ് വിദ്യാഭ്യാസമാദ്ധ്യമം മാതൃഭാഷയാവണം എന്നു വാദിക്കുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയ്ക്കു വേണ്ടി വാദിക്കുകയും ഇംഗ്ലീഷ് മാദ്ധ്യമത്തെ എതിർക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ താൻ സ്വപ്നം കണ്ട ഇന്ത്യ റാം മോഹൻ റോയിക്ക് പണ്ടേന്നോ നേടിയെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞേനേ. കഴിഞ്ഞതിനെച്ചൊല്ലി വിലപിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. മെക്കോളെ ഇന്നും ഇവിടെ ജീവിക്കുന്നുവെന്നതാണു സത്യം.

മാദ്ധ്യമപരിവർത്തനത്തെ നഖശിഖാന്തം എതിർത്തു പോന്നവരുടെ പോർവിളിയുടെ രൂക്ഷത ഇന്നൊന്നു മന്ദീഭവിച്ച മട്ടുണ്ട്. എന്നാലും, ട്രോജൻ കുതിരകളെപ്പോലെ ഉള്ളിൽ നിന്നു തുരങ്കം വയ്ക്കാനുള്ള സംരംഭങ്ങൾ അവർ കൈയൊഴിച്ചിട്ടില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ നന്നായി കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ സാദ്ധ്യമാണെന്ന ഒരൊറ്റ കൈമുതൽ കൊണ്ട് സമുദായത്തിന്റെ കടിഞ്ഞാൺ ഒതുക്കിപ്പിടിച്ചിരുന്നവരാണ് ഈ ആളുകൾ. അവരുടെ ജിഹ്വകളായി വർത്തിക്കുന്ന വൻകിട ഇംഗ്ലീഷ് പത്രങ്ങളും കൂട്ടിന്നുണ്ട്. അവരുടെ ഒളിയമ്പുകൾ കരുതിയിരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ മാദ്ധ്യമപരിവർത്തനം അനുപേക്ഷണീയമാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന മറ്റൊരു വിഭാഗം ഈ രാജ്യത്തുണ്ട്. അവരുടെ കർമ്മശക്തിയിലാണ് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും അതു വഴി രാജ്യത്തിന്റെയും ഭാവി നിലകൊള്ളുന്നത്. അവർക്കു നേരിടാനിരിക്കുന്ന ചില സജീവപ്രശ്നങ്ങളുമുണ്ട്. പ്ര

ശ്നങ്ങളും എതിരാളികളും ഉൾപ്പെടെ പലരും പല തവണ പറഞ്ഞു വച്ചതാണ്. വ്യത്യാസമിത്രയേയുള്ളു: പരിവർത്തനത്തെ തടഞ്ഞു വയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ഉപായങ്ങളും എന്ന നിലയ്ക്ക് അവർ ആ പ്രശ്നങ്ങളും പരിവർത്തനകുതുകികളുടെ മുഖത്തെറിയുമ്പോൾ പൊരുതി കീഴടക്കാനുള്ള വൈഷമ്യങ്ങളും എന്ന നിലയ്ക്ക് ഇക്കൂട്ടർ ആ പ്രതിബന്ധങ്ങളെ നേരിടുന്നു.

ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം മാതൃഭാഷയെ ആശ്രയിച്ചു വേണം എന്നു വരുമ്പോൾ ഏറ്റവും പ്രധാനമായി നമുക്കു നേരിടാനുള്ള പ്രശ്നം ഗ്രന്ഥദൗർലഭ്യമാണ്. കഴിഞ്ഞ ഒരു ദശവർഷക്കാലം കൊണ്ട് വിവിധശാസ്ത്രശാഖകളെ സ്പർശിക്കുന്ന ഒട്ടനവധി പുസ്തകങ്ങളും രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിൽ മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പു പോലുള്ള വാരികകളും നിർവ്വഹിച്ച സേവനം എടുത്തു പറയത്തക്കതാണ്. എന്നാലും, നമുക്കു നേടാനുള്ള ലക്ഷ്യം വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ നിസ്സാരമായ ഒരു തുടക്കം കുറിച്ചുവെന്നു മാത്രമേ അവകാശപ്പെടാൻ വയ്ക്കൂ. കോളേജുകളിൽ പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും പഠിപ്പിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകർക്കും ആവശ്യമായ പുസ്തകങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്ന് ഇതു വരെ ആസൂത്രിതമായ ഒരു പ്രവർത്തനവും നടന്നിട്ടില്ല. ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ രൂപവല്ക്കരണത്തോടെയാണ് ക്രിയാത്മകമായ ഒരു കാൽവയ്പ്പുണ്ടായത്. പക്ഷേ, എല്ലാ സജ്ജീകരണങ്ങളും പൂർത്തിയായാൽ മാത്രമേ പഠനമാദ്ധ്യമം മാറ്റുകയുള്ളുവെന്നത് പ്രവർത്തനക്ഷമമായ ഒരു പദ്ധതിയല്ല. പ്രഥമഘട്ടത്തിൽ ഒട്ടേറെ അസൗകര്യങ്ങളും നേരിടാതെ തരമില്ല. പരിചയസമ്പന്നരായ കോളേജ് അദ്ധ്യാപകരുടെ പാഠക്കുറിപ്പിൽ നിന്നു വേണം ആദ്യഘട്ടത്തിൽ ടെക്സ്റ്റു പുസ്തകങ്ങളും രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുവാൻ. ഇന്നു കോളേജുക്ലാസ്സുകളിൽ അദ്ധ്യയനമാദ്ധ്യമം ഇംഗ്ലീഷ് ആണെങ്കിലും അദ്ധ്യാപനം മിക്കവാറും മാതൃഭാഷയിലൂടെയാണ്. അവിടെ ഒരു തരം വെങ്കലഭാഷ നിർല്ലോഭമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു. ഇതിന്ന് സർവ്വകലാശാലയുടെ നിയമപരമായ അംഗീകാരം ലഭിക്കുകയാണ് ആദ്യമായി വേണ്ടത്. അതാവശ്യമാണോ എന്നു ചോദിച്ചേക്കാം. തീർച്ചയായും ആവശ്യമാണ്. അപ്പോൾ മാത്രമേ തന്റെ വിഷയം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഭാഷ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുന്നതിൽ അദ്ധ്യാപകൻ ബോധപൂർവ്വം പരിശ്രമിക്കുകയുള്ളു. അത്തരം ഒരു നിയമാനുവാദത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഫലം, പരീക്ഷയ്ക്ക് ഏതു ഭാഷയിൽ വേണമെങ്കിലും ഉത്തരമെഴുതാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു നിയമസമ്മതം നല്കുക എന്നതാവും. അത്തരം ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്—മലയാളം കലർപ്പുഭാഷയിലൂടെ അദ്ധ്യാപകനും വിദ്യാർത്ഥിയും കടന്നു പോവുമ്പോൾ ശാസ്ത്രപഠനത്തിനുതകിയ ഒരു ഭാഷാശൈലി രൂപം കൊണ്ടു കൊള്ളും. സാങ്കേതികപദത്തിന്റെ കാര്യമല്ല ഇവിടെ സ്പർശിക്കുന്നത്. ഭാഷയ്ക്കു

തന്നെ ഒരു നൂതനശൈലി കൈവരേണ്ടതുണ്ട്. കേരളവർമ്മ 'അകബർ' രചിച്ച ഗദ്യശൈലി, ഗണിതശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയ്ക്കു പറ്റിയതല്ല. അപ്പോഴും സ്വന്തമായ ഒരു ശൈലി വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിന്ന് അദ്ധ്യാപകർ നിർബന്ധിതരായിത്തീരും. അത്തരം പാഠക്കുറിപ്പുകളും പുസ്തകങ്ങളാക്കി വികസിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് ആവശ്യമായ സഹായം അവർക്കു ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് പോലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിന്നു ലഭിക്കേണ്ടതാണ്. ശാസ്ത്രപഠനത്തിന്ന് വിവർത്തനത്തെ ആശ്രയിക്കുകയാണെങ്കിൽ നാം എന്നും എവിടെയും എത്തില്ല. വിഷയം സ്വാംശീകരിച്ച മലയാളികളുടെ മൗലികരചനകളും എന്ന നിലയ്ക്കു വേണം ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുക. തർജ്ജമകൾക്ക് ഒരു സ്ഥാനവുമില്ലെന്നു വാദിക്കുന്നില്ല. ചില അടിസ്ഥാനഗ്രന്ഥങ്ങൾ തർജ്ജമയുടെ രൂപത്തിൽത്തന്നെ കിട്ടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്റ്റാറുവർട്ട് മില്ലിന്റെയും ഡാർവിന്റെയും ഐൻസ്റ്റീന്റെയും മറ്റും കൃതികളും അടിസ്ഥാനഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്ന നിലയ്ക്കു മാത്രമല്ല പ്രാമാണികരേഖകൾ എന്ന നിലയ്ക്കും നമുക്കു ലഭ്യമാവണം. അവ, സത്യസന്ധമായ പൂർണ്ണവിവർത്തനങ്ങൾ എന്ന നിലയ്ക്കു മലയാളഭാഷയിലേക്കു പകർന്നു കിട്ടേണ്ടതാണ്. ഒരേ വിഷയം പഠിപ്പിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകരുടെ സെമിനാറുകളും ചർച്ചാവേദികളും സംഘടിപ്പിക്കുകയും കൂട്ടുത്തരവാദിത്വത്തോടു കൂടി ഗ്രന്ഥരചന കൈയേൽക്കുന്നതിന്ന് അവർക്കു പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ നൽകുകയും വേണം.

പഠനമാദ്ധ്യമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതു ചർച്ചയും സാങ്കേതികപദങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ആരംഭിക്കാറുള്ളത്. ശാസ്ത്രസങ്കേതങ്ങളെ കുറിക്കുന്നതിന് ഭാരതീയഭാഷകളും നൈസർഗ്ഗികമായിത്തന്നെ അശക്തമാണെന്നു പോലും ചിലർ വാദിക്കാറുണ്ട്. മാനവികവിജ്ഞാനത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ ഈ അപര്യാപ്തത അത്രയൊന്നും പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടില്ല. അവിടെ സാങ്കേതികപദങ്ങളും ആവശ്യമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. ആ വിജ്ഞാനശാഖ മലയാളഭാഷയിൽ പണ്ടേ തന്നെ കൈകാര്യം ചെയ്തു പോന്നതിനാൽ സാങ്കേതികപദങ്ങളും ഉണ്ടായിത്തീർന്നു. സയൻസിനെ സംബന്ധിച്ചും ഇതു ശരിയാണ്. ഉപയോഗത്തിൽ നിന്നു വേണം ശൈലിയും ശബ്ദകോശവും വികസിക്കുവാൻ.

ഇംഗ്ലീഷിൽ നടപ്പുള്ള സാങ്കേതികപദങ്ങളെ സാർവ്വദേശീയ സംജ്ഞകൾ എന്ന നിലയ്ക്ക് അംഗീകരിക്കുകയും അതങ്ങനെതന്നെ മലയാളഭാഷയും പകർത്തിയെടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്ന ഒരു നിർദ്ദേശം ചിലപ്പോൾ പൊങ്ങിക്കേൾക്കാറുണ്ട്.. ഇന്ത്യയ്ക്ക് ഒട്ടാകെ ഒരൊറ്റ സാങ്കേതികപദാവലി നിർമ്മിച്ചെടുക്കാനും എല്ലാ പ്രാദേശികഭാഷകളും അത് അംഗീകരിക്കാനും മറ്റൊരു നിർദ്ദേശവും നിലവിലുണ്ട്. നികൃഷ്ടമായ ഏതെങ്കിലും നിയമത്തെ അന്ധമായി അനുസന്ധാനം ചെയ്യുന്നതിൽ

യാതൊരർത്ഥവുമില്ല. ശബ്ദാവലി കമ്മിഷൻ അംഗീകരിച്ച തെന്ന നിലയിൽ ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ ഗ്ലോസറിയിൽ എടുത്തു പറഞ്ഞ സമീപനം കുറെയൊക്കെ അയവുള്ള ഒന്നത്രെ. ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഡയറക്ടർ ശ്രീ എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ ഗ്ലോസറിയുടെ ആമുഖത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: ''കഴിയുമെങ്കിൽ ഇന്ത്യയുടെ വ്യത്യസ്തഭാഷാപ്രദേശങ്ങളിലാകമാനം ഏകരൂപമായ ഒരു വൈജ്ഞാനികസാങ്കേതികശബ്ദാവലി വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരേണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും ഈ ശബ്ദാവലികളും സൂക്ഷിച്ചു വായിക്കുന്ന ആർക്കും തെളിഞ്ഞു കാണാവുന്നതേയുള്ളു''. ഈ വീക്ഷണത്തിന്റെ ദൂരക്കാഴ്ചയെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടാവാൻ വയ്യ. എന്നാലും അല്പം ഒരു കരുതൽ കൂടി ഇവിടെ ആവശ്യമുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയെ പുറംതള്ളി അവിടെ ഹിന്ദിയെക്കൊണ്ട് വാഴിക്കാമെന്നു കരുതിയവരുടെ ഹ്രസ്വവീക്ഷണമാണ് ഇന്ത്യയിലെ ഭാഷാപ്രശ്നത്തെ ഇത്ര മാത്രം സങ്കീർണ്ണമാക്കിത്തീർത്തത്. ഇംഗ്ലീഷിനെ മാതൃഭാഷകൊണ്ടു പുറംതള്ളുകയും ഒഴിവുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ ഹിന്ദിയെ അവരോധിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നതാണ് ശാസ്ത്രീയമായ സമീപനം. സാങ്കേതികപദങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും ഇതേ സമീപനം തന്നെ നാം മുറുകെ പിടിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ കണ്ണും നട്ടു കൊണ്ട് ശാസ്ത്രീയപദങ്ങളും സംവിധാനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചാൽ ചിലപ്പോഴും പഠനമാധ്യമം മാറുന്നതിന്റെ ലക്ഷ്യം തന്നെ പരാജയപ്പെട്ടെന്നു വരും. സെക്കൻഡറി വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കി വ്യാപാരവും കൃഷിയും ചെറുകിടയന്ത്രങ്ങളും കൊണ്ടുള്ള ഉല്പാദനവുമായി കഴിയുന്നവരാണ് ജനങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും. ശാസ്ത്രപാരംഗതരാവാൻ വേണ്ടിയല്ല, അവർ ശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്നത്. നിത്യവ്യവഹാരത്തിലാണ് അവരതു പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നത്. ജീവചൈതന്യമുള്ള, വളരുന്ന ഒരു ഭാഷ ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ സൃഷ്ടിയല്ല, മറിച്ച് അതെടുത്തു പെരുമാറുന്ന ജനതയുടെ സൃഷ്ടിയാണ്. തൊഴിൽശാലകളിൽ പണിയെടുക്കുന്ന തൊഴിലാളികളിൽ നിന്നു വേണം സാങ്കേതികപദങ്ങളും കണ്ടെടുക്കുവാനെന്ന് ശ്രീ ഈ. എം. എസ്സ്. നമ്പൂതിരിപ്പാട് ഒരു പരിഷൽ സമ്മേളനത്തിൽ നിർദ്ദേശിക്കുകയുണ്ടായി. ഇന്ത്യക്കൊട്ടാകെ ഒരൊറ്റ സാങ്കേതികപദാവലി എന്ന ആശയം, ഇന്ത്യക്കൊട്ടാകെ ഒരൊറ്റ ഭാഷ എന്ന ആഗ്രഹം പോലെ, കാമ്യമാണെങ്കിലും സാധ്യമല്ല.

നിത്യവ്യവഹാരത്തിനു ശാസ്ത്രസങ്കേതങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സ്വന്തം ഭാഷയുടെ ജീനിയസ്സിനു ഉതകാത്ത പദങ്ങളും അവർ തിരസ്ക്കരിക്കുകയേയുള്ളു. ഗാന്ധിജിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഗുജറാത്ത് വിദ്യാപീഠം സാങ്കേതികപദങ്ങളും നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ സ്വീകരിച്ച

തത്വങ്ങം ഇക്കാര്യത്തിൽ മാർഗ്ഗദർശകമാണ്. സാങ്കേതികസംജ്ഞ ചെറുതും സ്വാഭാവികവുമായിരിക്കണം; എല്ലാറ്റിനും സംസ്കൃതധാതുവിനെ തേടിപ്പോകുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തണം. മറ്റു ഭാരതീയഭാഷകളിൽ നിന്ന് തത്ഭവരൂപത്തിൽ പദങ്ങം സ്വീകരിക്കണം; പ്രചാരത്തിൽ വന്നു കഴിഞ്ഞ അന്യഭാഷാപദങ്ങളെ അങ്ങനെ തന്നെ സ്വീകരിക്കണം.[1] ഇങ്ങനെ ചില അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളാണ് വിദ്യാപീഠം അതിന്റെ മാർഗ്ഗദർശകമായി സ്വീകരിച്ചത്. ഏതായാലും ഒരഖിലേന്ത്യാപദാവലിയെത്തേടി നിഘണ്ടുനിർമ്മാണത്തിൽ മുഴുകിയ ഡോ. രഘുവീരയുടെ സമീപനത്തെ അപ്പാടെ സ്വീകരിക്കുകയിക്കലും അഭികാമ്യമല്ല. അതോടൊപ്പം തന്നെ ത്രികോണമിതിയിൽ Sin A, Cos B എന്നിങ്ങനെ സാർവ്വദേശീയചിഹ്നങ്ങം സ്വീകരിച്ച ശേഷം, ജ്യോമട്രിയിൽ ക ഖ ഗ എന്നിങ്ങനെ നമ്മുടെ സ്വന്തം ലിപിസങ്കേതത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നതാവശ്യമാണെന്നും എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. അവിടെയും ഏ. ബി. സി. എന്നു തന്നെ സ്വീകരിക്കാവുന്നതല്ലേ? വേണമെങ്കിൽ മലയാളലിപിയിൽ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ എന്നു വച്ചാൽ പോരേ? ഏതായാലും, ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടു പോലുള്ള ഒരു വിദഗ്ധസമിതി കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ട പ്രശ്നമാണിത്. സർവ്വകലാശാലാനിലവാരത്തിൽ വിദഗ്ധശാസ്ത്രപഠനത്തിന് പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്ന സാങ്കേതികപദങ്ങം തന്നെ സാമാന്യശാസ്ത്രപഠനത്തിന്നും പ്രയോജനപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ടോ എന്നു പരിചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു ഭാഷയിൽ ചിലതിനെ സംബന്ധിച്ച് രണ്ടു തരം സാങ്കേതികപദങ്ങം ഉണ്ടാവുന്നത് വലിയ അപാകതയാകുമോ?

പഠനമാധ്യമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ചർച്ചയിൽ പൊങ്ങി വരുന്ന പ്രസക്തമായ മറ്റൊരു പ്രശ്നവുമുണ്ട്. നമ്മുടെ കലാശാലകളിൽ ഇംഗ്ലീഷിനുള്ള സ്ഥാനമെന്താണ്? അതു പഠിക്കുന്നതിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു പുനർവിചിന്തനം ആവശ്യമല്ലേ? ആദ്യമേ സൂചിപ്പിച്ചതു പോലെ സംസ്കാരത്തിന്റെയും ഭരണത്തിന്റെയും മാധ്യമം എന്ന നിലയ്ക്ക് ഇംഗ്ലീഷിന് സ്ഥാനമില്ലാ എന്നു വരുമ്പോം വിജ്ഞാനകുതുകികൾക്കുള്ള ഉപകരണം എന്ന നിലയ്ക്കു വേണം ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ കൈകാര്യം ചെയ്യുവാൻ. ആ നിലയ്ക്ക് കോളേജുക്ലാസ്സുകളിലെ പഠനവിഷയങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷ്, ജർമ്മൻ, റഷ്യൻ, ഫ്രഞ്ച് തുടങ്ങി ഏതെങ്കിലും ഒരു പാശ്ചാത്യഭാഷയ്ക്ക് സ്ഥാനം നല്കേണ്ടതാണ്. എല്ലാവരും ഇംഗ്ലീഷ് തന്നെ പഠിച്ചു കൊള്ളണമെന്നു നിർബന്ധം പിടിക്കേണ്ടതില്ല. അതൊട്ട് ആശാസ്യവുമല്ല. നമുക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് സൗകര്യത്തിന് ലഭിക്കുന്നുവെന്നതു കൊണ്ട് കലാശാലാതലത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠനത്തിന് ഊന്നൽ നല്കുന്നുവെന്നേയുള്ളു. പാശ്ചാത്യഭാഷ പഠിക്കുന്നതിന്റെ ലക്ഷ്യം ആ

1. Our Language Problem, M. P. Desai.

ധുനികശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിത്യവികസ്വരമായ ചക്രവാളങ്ങളും നോക്കിക്കാണുകയാണെന്ന കാര്യം നാം ആവർത്തിച്ചുറപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുറപ്പിച്ചു കൊണ്ട് ഇന്നത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് ക്ലാസ്സുകളിലേക്ക് ഒന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കിയാൽ അവിടെയൊട്ടേറേ മാറ്റങ്ങളും അനുപേക്ഷണീയങ്ങളും ആണെന്നു കാണാം. വിവിധ ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളും പ്രതിപാദിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന പദാവലികളും പ്രയോഗവിശേഷങ്ങളും ശൈലികളും പ്രത്യേകം ചികഞ്ഞെടുത്ത്, അതനുസരിച്ച് പാഠപുസ്തകങ്ങളും സംവിധാനം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഷെയ്ക്സ്പീയറും ഷെല്ലിയും ബർക്കും പ്രതിഭാശാലികളായ മഹാപുരുഷന്മാർ തന്നെ. പക്ഷേ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യം പഠിക്കുന്നവരുടെ സദസ്സിലാണ് അവർക്കു സിംഹാസനം നല്കേണ്ടത്. പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിക്കുമ്പോഴും ബർക്കിനേക്കാളും ജെ. ബി. എസ്സ്. ഹാൽഡെയിൻ അഭിമതനായിത്തീരണം. ഷെല്ലിയേക്കാളും ഹക്സിലിക്കു മുൻഗണന നല്കണം; ഷെയ്ക്സ്പീയറേക്കാളും റസ്സൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കണം. എന്നു വച്ചാൽ സാഹിത്യപ്രധാനമായ ഇംഗ്ലീഷ് പഠനത്തിന് കോളേജുകളിലെ പൊതുവായ ഇംഗ്ലീഷ് പഠനത്തിൽ സ്ഥാനമില്ല; ശാസ്ത്രപഠനത്തിനുതകുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പദാവലികളും ശൈലികളും ആസൂത്രണം ചെയ്തെടുത്ത പുതിയ ഇംഗ്ലീഷ് ആവണം അവരെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ഇന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് അദ്ധ്യാപനത്തിന്റെ പേരിൽ സർവ്വകലാശാലയും ഗവണ്മെൻറും അദ്ധ്യാപനത്തിന്റെ പേരിൽ വിദ്യാർത്ഥിയും ധൂർത്തടിക്കുന്ന സമയവും പണവും കർമ്മചൈതന്യവും വളരെയധികം നമുക്കു ലഭിക്കാൻ കഴിയും. ഭാഷാപഠനം കുട്ടികൾക്ക് ഒരു ഭാരമല്ലാതായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

ഹിന്ദിയോ ഇംഗ്ലീഷോ?

മഹാത്മാ ഗാന്ധി

ഇന്ത്യയിലെ ജനകോടികൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് പരിജ്ഞാനം നൽകുകയെന്നതിനർത്ഥം അവരെ അടിമകളാക്കുകയെന്നതാണ്. മെക്കോളെ സ്ഥാപിച്ച വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം അവരെ അടിമകളാക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് അത്തരം ഉദ്ദേശ്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നല്ല എന്റെ സൂചന. വന്നു കൂടിയ ഫലം അതാണെന്നു മാത്രം. ഒരു നീതിന്യായകോടതിയിൽ പോകാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, മാധ്യമമായി ഞാൻ ഇംഗ്ലീഷ് ഉപയോഗിക്കണമെന്നത് വേദനാകരമല്ലേ? ഞാൻ ബാരിസ്റ്ററാകുമ്പോഴും, മാതൃഭാഷ ഉപയോഗിച്ചു കൂടെന്നും എന്റെ സ്വന്തം ഭാഷ മറ്റൊരാൾ എനിക്ക് ഇംഗ്ലീഷിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തു തരണമെന്നുമുള്ളത് തികഞ്ഞ അസംബന്ധമല്ലേ? അടിമത്തത്തിന്റെ അടയാളമല്ലേ ഇത്? ഇംഗ്ലീഷ് അറിയാവുന്ന നമ്മളാണ് ഇന്ത്യയെ അടിമയാക്കിയത്. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ശാപം വന്നു വീഴുക ഇംഗ്ലീഷുകാരിലല്ല, ഇംഗ്ലീഷ് അറിയാവുന്ന ഇന്ത്യക്കാരിലാണ്.

* * *

കുറവും കുറവുമുണ്ടായാലും അമ്മയുടെ മുലകളോടെന്നപോലെ മാതൃഭാഷയോടും ഞാനൊട്ടിപ്പിടിക്കണം. ജീവദായകമായ സ്തന്യം അതിൽ നിന്നു മാത്രമേ എനിക്കു കിട്ടൂ. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയെ അതിന്റെ സ്വന്തം സ്ഥാനത്ത് ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിന്നവകാശപ്പെടാത്ത സ്ഥാനം അതു കടന്നു കയ്യേറുകയാണെങ്കിൽ ഞാനതിന്റെ വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത എതിരാളിയായിരിക്കും. ഇന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് ഒരു ലോകഭാഷയാണെന്ന് പരക്കെ സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ നിലയ്ക്ക് അതിന്, സ്ക്കൂളിലല്ല സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഐച്ഛിക-ദ്വിതീയഭാഷയുടെ പദവി ഞാൻ നല്കും. തിരഞ്ഞെടുത്ത ചുരു

ക്കം പേർക്കുള്ളതാണത്, ജനകോടികൾക്കുള്ളതല്ല. സൗജന്യവും നിർബന്ധവുമായ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിലാക്കാനുള്ള കഴിവു കൂടി ഇന്നു നമുക്കില്ല. ആ നിലയ്ക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിക്കാൻ നാം എങ്ങനെ വക കാണും? ഇംഗ്ലീഷ് കൂടാതെയാണ് റഷ്യ അവളുടെ ശാസ്ത്രീയനേട്ടങ്ങളെല്ലാം നേടിയത്. ഇംഗ്ലീഷ് കൂടാതെ നമുക്കു വയ്യെന്നു തോന്നിക്കുന്നത് നമ്മുടെ മാനസികമായ അടിമത്തമാണ്. ആ പരാജയസിദ്ധാന്തത്തോടു യോജിക്കാൻ എനിക്ക് ഒരിക്കലും വയ്യ.

* * *

ഈ രാജ്യത്തിലെ യുവജനങ്ങളുടെ മേൽ ഈ വിദേശീയഭാഷയെ വച്ചുകെട്ടി അവരുടെ പ്രതിഭയെയാകെ കരിച്ചു കളഞ്ഞുവെന്നത് വിദേശഭരണം ഇവിടെ വരുത്തിയ പല തിന്മകളിൽ ഏറ്റവും വലിയ ഒന്നായി ചരിത്രം കണക്കാക്കുന്നതായിരിക്കും. വിദേശഭാഷ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ കർമ്മശക്തിയെ ചോർത്തിക്കളയുകയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആയുസ്സിനെ ഹ്രസ്വമാക്കുകയും ചെയ്തു. അത് അഭ്യസ്തവിദ്യരെ ബഹുജനങ്ങളിൽ നിന്ന് അകറ്റി. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ അനാവശ്യമായി ചെലവേറിയതാക്കി. ഈ പ്രകിയ തുടർന്നാൽ, രാഷ്ട്രത്തിന് അതിന്റെ ആത്മാവ് നഷ്ടപ്പെടുന്നതായിരിക്കും.

ഒരു വിദേശീയമാധ്യമത്തിലൂടെ വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നതു മൂലം ഉണ്ടാകുന്ന മാനസികസമ്മർദ്ദം അസഹ്യമാണ്. നമ്മുടെ കുട്ടികൾക്കു മാത്രമേ അതു സഹിക്കാനാവൂ. അതിനു കനത്ത വില അവർ കൊടുക്കുകയും വേണം. വേറെ ഏതൊരു സമ്മർദ്ദവും സഹിക്കാൻ അവർ അശക്തരായിത്തീരുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ നമ്മുടെ ബിരുദധാരികളിൽ ഭൂരിഭാഗവും എളുപ്പത്തിൽ തളരുന്നവരും ദുർബലരും കർമ്മശക്തി വാർന്നു പോയവരും രോഗികളും വെറും അനുകർത്താക്കളുമത്രെ. പുതുമ, ഗവേഷണം, സാഹസം, അശ്രാന്തയത്നം, ധൈര്യം, നിർഭയത്വം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ അവരിൽ ശോഷിച്ചു പോകുന്നു. പുതിയ ചുമതലകൾ ഏറ്റെടുക്കാനോ ഏറ്റെടുത്തു കൊണ്ടു നടത്താനോ ഉള്ള കഴിവ് ഇങ്ങനെ നമുക്കു നഷ്ടപ്പെടുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാപഠനത്തിന് നാം നല്കിവരുന്ന അന്ധവിശ്വാസപരമായ ആദരവിൽ നിന്ന് നമ്മെയും സമുദായത്തെയും മോചിപ്പിക്കുകയാണ് സമുദായത്തിനു നല്കാൻ നമുക്കു സാധ്യമായ ഏറ്റവും വലിയ സേവനം. ഇക്കഴിഞ്ഞ അറുപതു വർഷമായി വിദ്യാഭ്യാസമെന്ന പേരിൽ നാം ഏർപ്പെട്ടിരുന്നത് പുതിയ വസ്തുതകളും മനസ്സിലാക്കുന്നതിലല്ല, അപരിചിതങ്ങളായ വാക്കുകളും അവയുടെ ഉച്ചാരണവും കാണാപാഠം പഠിക്കുന്നതിലാണ്. പൂർവ്വികന്മാരിൽ നിന്നു ലഭിച്ച പരിശീലനമാകുന്ന അസ്തിവാരത്തിന്മേൽ പണിതുയർത്തുന്നതിന് പകരം നാം നമ്മു

ടെ പാരമ്പര്യമാകെ മറന്നുകളയാനാണ് പഠിച്ചത്. ചരിത്രത്തിൽ ഇതിനു തുല്യമായ മറ്റൊരു സംഭവം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇതൊരു ദേശീയദുരന്തമത്രേ. നമ്മുടെ ദേശഭാഷകളിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോവുകയും ദേശീയഭാഷയെന്ന നിലയിൽ സ്വാഭാവികമായി ഹിന്ദിക്കു കൈവരേണ്ട പദവി അതിനു തിരിച്ചു നല്കുകയും സ്റ്റേറ്റുകളുടെ ഭരണം മുഴുവൻ അതാതു പ്രാദേശികഭാഷകളിലും കേന്ദ്രഭരണം ഹിന്ദിയിലും നടത്തിത്തുടങ്ങുകയുമാണ് നമുക്കു ചെയ്യാൻ സാധ്യമായ പ്രഥമവും സർവ്വപ്രധാനവുമായ സാമൂഹ്യസേവനം. നമ്മുടെ സ്കൂളുകളും കോളേജുകളും പ്രാദേശികഭാഷകളിലൂടെ വിദ്യാഭ്യാസം നല്കിത്തുടങ്ങും വരെ നാം അടങ്ങിയിരുന്നു കൂടാ.

* * *

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വിദേശീയമാധ്യമം നമ്മുടെ കുട്ടികളെ അവരുടെ സ്വന്തം നാട്ടിൽ മിക്കവാറും വിദേശീയരാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ദുരന്തമിതാണ്. വിദേശീയമാധ്യമം പ്രാദേശികഭാഷകളുടെ വളർച്ചയെ തടഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരേകാധിപതിയുടെ അധികാരം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ബാലികാബാലന്മാരെ ഒരു വിദേശീയഭാഷയിലൂടെ പഠിപ്പിക്കുന്നത് ഇന്നു തന്നെ ഞാൻ നിർത്തും, പഠനം ഉടൻ തന്നെ പ്രാദേശികഭാഷകളിലൂടെ ആക്കാൻ അദ്ധ്യാപകരോടും പ്രൊഫസർമാരോടും ആവശ്യപ്പെടും. അങ്ങനെ ചെയ്യാത്തവരെ പിരിച്ചുവിടുകയും ചെയ്യും. പാഠപുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കും വരെ ഞാൻ കാത്തിരിക്കുകയില്ല. മാറ്റമുണ്ടായാൽ പുസ്തകങ്ങൾ പിന്നാലെ വന്നുകൊള്ളും. ഉടൻ തന്നെ പരിഹാരം തേടേണ്ട ഒരു തിന്മയത്രേ ഈ സമ്പ്രദായം.

ഇംഗ്ലീഷ് മാധ്യമം എനിക്കും ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളുകളിലൂടെ കടന്നുപോരാത്ത എന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കുമിടയിൽ അലംഘ്യമായ ഒരു പ്രതിബന്ധം സൃഷ്ടിച്ചു. ഞാൻ എന്താണു ചെയ്യുന്നതെന്ന് എന്റെ അച്ഛനമ്മ അറിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. എനിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽത്തന്നെ എന്റെ പഠിപ്പിൽ എന്റെ അച്ഛനമ്മ താത്പര്യം ഉളവാക്കാൻ എനിക്കു കഴിയുമായിരുന്നില്ല. കാരണം, അത്യന്തം ബുദ്ധിമാനെങ്കിൽക്കൂടി എന്റെ അച്ഛനമ്മ ഒരൊറ്റ ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കും അറിഞ്ഞു കൂടായിരുന്നു. വളരെ വേഗത്തിൽ ഞാനെന്റെ സ്വന്തം വീട്ടിൽ അപരിചിതനായിത്തീരുകയായിരുന്നു. തീർച്ചയായും ഞാനൊരു 'ഉയർന്ന' മനുഷ്യനായി. എന്റെ വസ്ത്രധാരണസമ്പ്രദായം കൂടി അറിയാതെ മാറിപ്പോയി. എനിക്കു സംഭവിച്ചത് അസാധാരണമായ ഒരനുഭവമല്ല. ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെയും അനുഭവമായിരുന്നു അത്.

സാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി ഒരു വാക്ക്. ഇംഗ്ലീഷ് പദ്യത്തിലും ഗദ്യത്തിലും പല പുസ്തകങ്ങളും ഞങ്ങൾക്കു പഠിക്കാനുണ്ടാ

യിരുന്നു. എല്ലാം നല്ലവ തന്നെ. എന്നാൽ ഈ പഠിപ്പ് ബഹുജനങ്ങളെ സേവിക്കുന്നതിലോ അവരുമായി സമ്പർക്കം സ്ഥാപിക്കുന്നതിലോ എനിക്കു തെല്ലും ഉതകിയില്ല. ഞാൻ പഠിച്ച ഇംഗ്ലീഷ് പദ്യവും ഗദ്യവും പഠിച്ചില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ അപൂർവ്വമായൊരു നിധി എനിക്കു നഷ്ടപ്പെടുമായിരുന്നുവെന്നു പറയാനെനിക്കു സാധ്യമല്ല. അതിനു പകരം ആ അമൂല്യങ്ങളായ ഏഴു കൊല്പങ്ങൾ കൊണ്ട് ഗുജറാത്തിയിൽ പാണ്ഡിത്യം നേടുകയും കണക്ക്, സയൻസ്, സംസ്കൃതം മറ്റു വിഷയങ്ങൾ എന്നിവ ഗുജറാത്തിയിലൂടെ പഠിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ അങ്ങനെ നേടിയ വിജ്ഞാനം എന്റെ അയൽക്കാരുമായി പങ്കിടുവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞേനേ. ഞാൻ ഗുജറാത്തിയെ സമ്പന്നമാക്കിയേനെ. എന്റെ പരിശ്രമശീലവും അളവറ്റ സ്വദേശസ്നേഹവും മാതൃഭാഷാസ്നേഹവും വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ബഹുജനങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ സമ്പന്നവും മഹത്തരവുമായ സേവനം നൽകാൻ എനിക്കു കഴിയുമായിരുന്നില്ലെന്ന് ആർക്കു പറയാൻ കഴിയും?

ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയെയോ അതിലെ അഭിജാതമായ സാഹിത്യത്തെയോ ഞാൻ അധിക്ഷേപിക്കുകയല്ല. എന്നാൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ മിതശീതോഷ്ണകാലാവസ്ഥയും പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങളും ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രത്തിന് എങ്ങനെ ഉപകരിക്കുന്നില്ലയോ അതിലേറെ ആ സാഹിത്യത്തിന്റെ ആഭിജാത്യം ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രത്തിന് ഉപകരിക്കുകയില്ല. ഇന്ത്യയുടെ സ്വന്തം കാലാവസ്ഥയും പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങളും സാഹിത്യവും ഇംഗ്ലീഷ് കാലാവസ്ഥ, പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങൾ, സാഹിത്യം എന്നിവയേക്കാളേറെ മോശമാവാം. എന്നാലും നമുക്ക് അവയിൽ മാത്രമേ കഴിഞ്ഞു കൂടാനാവൂ. നമുക്കും നമ്മുടെ സന്താനങ്ങൾക്കും നമ്മുടെ പാരമ്പര്യത്തിന്മേലേ പണിതുയർത്താൻ പറ്റൂ. മറ്റൊന്നു കടം വാങ്ങുമ്പോൾ നാം നമ്മുടെ തു ദരിദ്രമാക്കുന്നു.

* * *

അദ്ധ്യയനമാദ്ധ്യമം ഉടൻ തന്നെ മാറ്റണം. പ്രാദേശിക ഭാഷകൾക്ക് അർഹിക്കുന്ന സ്ഥാനം നല്കപ്പെടണം. അതിന് എന്തു വില നല്കിയാലും ഏറിപ്പോവില്ല. ദിവസേന ഈട്ടം കൂടി വരുന്ന ഈ കുറ്റകരമായ അപവ്യയത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുക ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ തത്കാലം കുറെ കുഴപ്പങ്ങൾ ഇതു മൂലം ഉണ്ടാവുന്നതാണ്.

ദ്രാവിഡന്മാർ എന്നെങ്കിലും ഹിന്ദി ഗൗരവമായി പഠിച്ചു തുടങ്ങുമെന്ന് എനിക്കു വിശ്വാസമുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷിൽ പാണ്ഡിത്യം നേടുന്നതിന് അവർ ചെയ്യുന്ന പരിശ്രമത്തിന്റെ എട്ടിലൊന്നു ഹിന്ദി പഠിക്കാൻ അവർ ചെലവാക്കിയാൽ, ഇന്ത്യയുടെ ശേഷം ഭാഗങ്ങൾ അവർക്ക് അടഞ്ഞ ഒരു പുസ്തകമായിരിക്ക

യില്ല, അവർ നമ്മോടു മുമ്പെന്നുമില്ലാത്ത വിധം ഒന്നായി ത്തീരും. ഈ യുക്തി മറുവശത്തേയ്ക്കും ബാധകമാണല്ലോ എന്നു ചിലർ പറഞ്ഞേയ്ക്കാമെന്നു ഞാനറിയുന്നുണ്ട്. ദ്രാവിഡന്മാർ ഒരു ന്യൂനപക്ഷമാകയാൽ ഇന്ത്യയുടെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളുടെ പൊതുഭാഷയെ അവർ പഠിക്കണമെന്നാണ് ദ്രാവിഡഭാരത ത്തോട് സംസാരിക്കാൻ കഴിവു നേടുന്നതിനു വേണ്ടി മറ്റുള്ള വർ തമിഴും തെലുങ്കും കർണ്ണാടകവും മലയാളവും പഠിക്കണ മെന്നല്ല, ദേശീയസാമ്പത്തികശാസ്ത്രം അനുശാസിക്കുന്നത്.

ഹിന്തുസ്ഥാനി അറിയാത്തതു കൊണ്ട് ഇന്ത്യയുടെ ശേഷം ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നൊറ്റപ്പെട്ടു പോയ രണ്ടു സംസ്ഥാനങ്ങളാണ് ബംഗാളും മദിരാശിയും. ബംഗാൾ ഹിന്ദി പഠിക്കാത്തത് മറ്റ് ഏതെങ്കിലും ഭാരതീയഭാഷ പഠിക്കുന്നതിനെതിരായി അവർക്കുള്ള മുൻധാരണകൊ മൂലവും മദിരാശി ഹിന്ദി പഠിക്കാത്തത് ദ്രാവിഡർക്ക് ഹിന്ദി മനസ്സിലാക്കാനുള്ള പ്രയാസം നിമിത്തവു മത്രേ. ദിവസം മൂന്നു മണിക്കൂർ വീതം ചെലവഴിച്ചാൽ സാധാ രണ ഒരു ബംഗാളിക്ക് രണ്ടു മാസം കൊണ്ട് ഹിന്ദി പഠിക്കാം. അതേ തോതിൽ ഒരു ദ്രാവിഡന് ആറു മാസം കൊണ്ടും ഹിന്ദി പഠിക്കാം. ബംഗാളിക്കോ ദ്രാവിഡനോ ഇത്രയും കാലം കൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷിൽ അതേ തോതിൽ പാണ്ഡിത്യം നേടാമെന്ന് ആശി ക്കുക കൂടി വയ്യ. ഇംഗ്ലീഷ് അറിഞ്ഞിരുന്നാൽ താരതമ്യേന കുറ വായ ഇംഗ്ലീഷ് അറിയാവുന്ന ഇന്ത്യക്കാരോടേ ബന്ധപ്പെടാൻ പറ്റൂ. എന്നാൽ ഹിന്ദി പഠിച്ചാൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലെ ഏറ്റവും അധികം ജനങ്ങളുമായി ബന്ധം സ്ഥാപിക്കാൻ കഴിയും. ദ്രാവിഡന്മാരുടെ പ്രയാസം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്. എ ന്നാൽ അവരുടെ ദേശസ്നേഹത്തിനും പ്രയത്നശീലത്തിനും മുമ്പിൽ അതൊരു പ്രയാസമല്ല തന്നെ.

ഭാഷാകാര്യത്തിൽ ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തുന്നതിന്റെ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള അടിസ്ഥാനം 'സ്വരാജ്യം' ഏതു വിധമാ യിരിക്കണമെന്ന ധാരണയാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് അറിയാവുന്ന ഇന്ത്യ ക്കാർക്ക് മാത്രമുള്ളതാണ് സ്വാതന്ത്ര്യമെങ്കിൽ, തീർച്ചയായും ഇംഗ്ലീഷ് ആയിരിക്കും പൊതുമാധ്യമം. എന്നാൽ പട്ടിണി കിട ക്കുന്ന ജനകോടികൊക്ക്, നിരക്ഷരരായ ജനകോടികൊക്ക്, അന ഭ്യസ്തവിദ്യരായ സ്ത്രീജനങ്ങൊക്കും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട അയി ത്തക്കാർക്കും ആണ് സ്വാതന്ത്ര്യം കൈവരേണ്ടതെങ്കിൽ, ഹിന്ദി ക്കു മാത്രമേ നമ്മുടെ പൊതുഭാഷയാവാൻ കഴിയൂ.

വിദ്യാഭ്യാസം ചൈനയിൽ

അമേരിക്കൻ ബുദ്ധിജീവികളിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരോധമെന്ന തിമിരം ബാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സ്വതന്ത്രചിന്തകനായ ഒരു പത്രപ്രവർത്തകനെന്ന നിലയിൽ എഡ്ഗാർ സ്നോ പ്രസിദ്ധനാണ്. ചൈനയിൽ നടന്ന വിമോചനവിപ്ലവത്തെ നോക്കിക്കാണുന്നതിന് ഈ ലേഖകനടക്കം പലർക്കും ഒരു കൈവിളക്ക് നല്കിയത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ Red Star Over China എന്ന ഗ്രന്ഥമത്രേ. 22–ാം വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം ഒരു പത്രപ്രവർത്തകനെന്ന നിലയിൽ ചൈനയിൽ എത്തി. ഏഴു വർഷം അവിടെ താമസിച്ചു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിപ്ലവസേനയുടെ രഹസ്യകേന്ദ്രങ്ങളുമായി മറ്റാർക്കും സാധിക്കാത്ത വിധം ഗാഢബന്ധം പുലർത്തുന്നതിന് ഈ അമേരിക്കൻ പത്രപ്രവർത്തകന് അന്നു സാധിച്ചിരുന്നു. അതേ സമയം ഒരു ലിബറൽ സംസ്കാരത്തിന്റെ വീക്ഷണസ്വഭാവം അദ്ദേഹത്തിന് നഷ്ടപ്പെട്ടതുമില്ല. ചൈനയിലുണ്ടായിരുന്ന കാലത്ത് യൻചിങ്ങ് സർവ്വകലാശാലയിലെ അദ്ധ്യാപകനായും കുറച്ചു കാലം ജോലി നോക്കുകയുണ്ടായി. അന്നദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരായിരുന്ന പലരും ഇന്നവിടെ ഭരണയന്ത്രത്തിലെ മർമ്മസ്ഥാനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു.

അമേരിക്കയും ചൈനയും തമ്മിലുള്ള ശീതസമരം അതിന്റെ മൂർദ്ധന്യത്തിലെത്തിയിരിക്കേ ഡള്ളസ് ഗവൺമെൻറിന്റെ നിരോധനങ്ങളെ മറികടന്നു കൊണ്ട് അദ്ദേഹം വീണ്ടും ചൈനയിൽ എത്തി. അവിടെ എന്തു നടക്കുന്നുവെന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ടുകൾക്ക് ഏറെക്കുറെ വിശ്വസനീയമായ അധികൃതത്വമുണ്ട്. അദ്ദേഹം പക്ഷം പിടിച്ചു വാദിക്കുന്നില്ല; കണ്ടത് പറയുന്നേയുള്ളു. വിപ്ലവാനന്തരമുള്ള ചൈനയുടെ വ്യക്തമായ ഒരു ചിത്രം തന്റെ പുതിയ പുസ്തകത്തിൽ[1] അദ്ദേഹം നല്കുന്നുണ്ട്.

---

1. Red China to-day, The other side of the river.

ചൈനയുടെ നാനാമുഖമായ വികാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള റിപ്പോർട്ടുകൾ കനമേറിയ പുകമറയ്ക്കുള്ളിൽക്കൂടി, ചിലപ്പോഴും ഇന്ത്യൻ ചെവികളിലെത്തിച്ചേരാറുണ്ട്. വിനോബാഭാവേ ചൈനീസ് വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെക്കുറിച്ച് ഒന്നിലധികം തവണ പ്രശംസിച്ചതായി ഈ ലേഖകൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നേരെ ഇന്ത്യയിൽ നടന്ന അവഗണനയും പരമ്പരാഗതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അഴുകി ദ്രവിച്ച അവസ്ഥാവിശേഷവും കാരണം സ്വാഭാവികമായി, ചൈനീസ് വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് സ്നോ എന്തു പറയുന്നു എന്നതിലാണ് എന്റെ ശ്രദ്ധ ആദ്യം പതിഞ്ഞത്. 1962–ലാണ് സ്നോ തന്റെ പുസ്തകം ആദ്യം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തത്. എന്നാൽ 1970–ലുള്ള പുതിയ 'പെലിക്കൻ' പതിപ്പിൽ, അതു വരെയുള്ള സംഭവങ്ങളെ ആധാരമാക്കി ഒരു പുതിയ ആമുഖം എഴുതിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് സ്നോവിന്റെ നിരീക്ഷണങ്ങളും വിശകലനങ്ങളും കാലഹരണപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഒരു പുതിയ സമുദായത്തിന്റെ ശില്പവിദ്യയായിട്ടാണ് നവചൈന കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളത്. സമുദായത്തിന്റെ ഭാവിയെക്കുറിച്ച് സുനിശ്ചിതമായ ഒരു ലക്ഷ്യവും അതു സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതിന് വസ്തുനിഷ്ഠമായ മാർഗ്ഗവും ചൈനീസ് നേതൃത്വത്തിന്നുണ്ട് (ഇന്ത്യക്കില്ലാത്തതും അതു തന്നെ). തന്മൂലം വിദ്യാഭ്യാസത്തെ രാജ്യത്തിന്റെ സാംസ്കാരികവും ഉത്പാദനപരവുമായ ആവശ്യത്തെ മുൻനിർത്തി സംവിധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

സാങ്കേതികരംഗത്തിൽ ചൈന നേടിയ വിജയം അദ്ഭുതാവഹമത്രെ. 1950–നു മുമ്പ് വിജ്ഞാനശാഖയിൽ ഡോക്ടർ ബിരുദം നേടിയ ചൈനക്കാരുടെ ആകെ എണ്ണം 3000–ത്തിനു താഴെയായിരുന്നു. അവരിൽ പകുതിയിലധികം പേരും രാജ്യത്തിനു വെളിയിൽ ലാഭകരമായ ജോലി നോക്കുകയായിരുന്നു. സ്വന്തലാഭം എന്നല്ലാതെ തന്റെ രാജ്യം എന്നതിനെക്കുറിച്ച് അവർക്കു ചിന്തയുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇന്നതല്ല നില. 1950–60–നിടയിൽ രണ്ടു ലക്ഷത്തി മുപ്പതിനായിരം എൻജിനീയർമാരെ ചൈന ബിരുദതലത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നല്കി പരിശീലിപ്പിച്ചെടുത്തു. നവചൈനയുടെ ശില്പികളാണവർ. എൻജിനീയർമാർക്ക് ജോലിയില്ല എന്നത് ചൈനയ്ക്ക് ഓർക്കുക തന്നെ സാദ്ധ്യമല്ല. മറിച്ച്, ആവശ്യത്തിന് വേണ്ടത്ര എൻജിനീയർമാരെ പരിശീലിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലല്ലോ എന്നതാണ് അവരെ അലട്ടുന്ന പ്രശ്നം.

1955–ൽ സോവിയറ്റ് സഹായത്തോടെ ചൈന, ഒരു ശാസ്ത്രസാങ്കേതികവികസനപരിപാടി തയ്യാറാക്കി. ഒരു വ്യാഴവട്ടത്തിന്റെ കാലദൈർഘ്യമുള്ള പദ്ധതിയാണ് ആസൂത്രണം ചെയ്തിരുന്നത്. ഉന്നതശാസ്ത്രമണ്ഡലത്തിൽ ആവുന്നത്ര യുവാക്കളെ

ആവുന്നത്ര വേഗം പരിശീലിപ്പിച്ചെടുക്കുക എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. 1967 ആവുമ്പോഴേക്കും ഡോക്ടർ ബിരുദത്തിനർഹരായ പതിനായിരത്തി അഞ്ഞൂറു പേർക്ക് പരിശീലനം നല്കാൻ അവർ പദ്ധതി ഇട്ടു. ഒപ്പം ഇരുപതു ലക്ഷം ഗ്രാജ്യുവേറ്റ് എൻജിനീയർമാരെയും പരിശീലിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. യൂ. എസ്. എസ്. ആർ. ഉൾപ്പെടെ 14 രാജ്യങ്ങളിൽ അവർ എൻജിനീയറിങ് പഠനത്തിന് വിദ്യാർത്ഥികളെ അയച്ചു. 1957 മേയ് വരെ, 7705 എൻജിനീയറിങ് വിദ്യാർത്ഥികൾ മറുനാടുകളിൽപ്പോയി എൻജിനീയറിങ് പഠിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് റഷ്യ–ചൈന ബന്ധങ്ങൾക്ക് ഉലച്ചിൽ തട്ടിയിരുന്നില്ല. സൂക്ഷ്മവും സങ്കീർണ്ണവുമായ ഉപകരണങ്ങൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിൽ റഷ്യ, ചൈനയെ സഹായിച്ചുപോന്നിരുന്നു. വ്യവസായത്തെയും വാർത്താവിനിമയത്തെയും സംബന്ധിക്കുന്ന സാങ്കേതികപഠനത്തിനാണ് അന്ന് പ്രാധാന്യം നല്കിപ്പോന്നത്. മുതിർന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭാവം ചൈനയ്ക്ക് സമീപഭാവിയിൽ പരിഹരിക്കാൻ സാധിച്ചെന്നു വരില്ല. ആദ്യഘട്ടത്തിൽ റഷ്യയുടെ കൈയയഞ്ഞ സഹായം അവർക്കു ലഭിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അതു കൂടിയില്ലെന്നു വന്നപ്പോൾ ചൈന, നിരുന്മേഷയാകുകയല്ല കൂടുതൽ ഊർജ്ജം സംഭരിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ചൈനയുടെ വിദ്യാഭ്യാസവികസനത്തെ വിലയിരുത്തുന്നതിന് വിപ്ലവത്തിനു മുമ്പുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ വളർച്ചയെക്കുറിച്ച് ഒന്നു മനസ്സിലാക്കി വയ്ക്കുന്നത് ആവശ്യമാണ്. പക്ഷേ അതിനുതകിയ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകളൊന്നും ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു സെൻസസ് കോമിന്താങ്ങ് ചൈനയിൽ നടത്തുകയുണ്ടായില്ല. നിരക്ഷരതയുടെ യഥാർത്ഥനില മനസ്സിലാക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകളും ലഭ്യമല്ല. നിരക്ഷരത വളരെ രൂക്ഷമായിരുന്നുവെന്നതിൽ തർക്കമില്ല. നഗരപ്രദേശങ്ങളിൽ 70 ശതമാനവും ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ 90 ശതമാനവും നിരക്ഷരരായിരുന്നെന്നാണ് സാമാന്യമായ ഒരു കണക്ക്. പ്രൈമറി വിദ്യാലയത്തിൽ ഒരു കോടി മുപ്പതു ലക്ഷം പേർ പഠിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. യുദ്ധകാലസാഹചര്യത്തിൽ ഇതു പിന്നെയും താണു; 1949–ൽ വിപ്ലവാനന്തരചൈന, അതിന്റെ പുനഃസംവിധാനം തുടങ്ങിയത് പത്തിൽ ഒൻപതു പേർക്കും എഴുതാനും വായിക്കാനും നിശ്ചയമില്ലാത്ത പിന്നോക്കജനസമൂഹത്തെ വച്ചു കൊണ്ടാണ്.

എന്നാൽ ഇന്നോ? മറെറാരു രാജ്യത്തിന്നും ഒരു കാലത്തും നേടാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത അദ്ഭുതവേഗതയിലാണ് നവചൈനയിൽ വിദ്യാഭ്യാസരംഗം വികസിപ്പിച്ചത്. കോടിക്കണക്കിനു ജനങ്ങൾക്ക് ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ എത്തിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനും സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ പ്രായോഗികപരിചയം നേടിക്കൊടുക്കുന്നതിനും ചൈനയ്ക്കിന്നു

സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. സാമൂഹ്യസേവനം, സംസ്കാരികപ്രവർത്തനം, വിദ്യാഭ്യാസം, ശാസ്ത്രവികസനം ഇവ നാലും ഒറ്റ ഘടകമായി കൈക്കൊണ്ടു കൊണ്ടാണ് ചൈന അതിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ ബജറ്റ് തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളത്. 1960-ൽ, അമേരിക്കയുമായി ഏറ്റുമുട്ടലിനുള്ള സംഭവ്യത ഭീതിപ്പെടുത്തും വിധം വളർന്നിട്ടും ബജറ്റിന്റെ 12 ശതമാനം വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ ചെലവിടുന്നതിനായി നീക്കിവച്ചു. അതേ കാലത്ത് അമേരിക്ക അതിന്റെ ചെലവിന്റെ 4 ശതമാനത്തിൽ താഴെ മാത്രമാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചത്.

ചൈനീസ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വളർച്ചയെ മൂന്നു പതനങ്ങളായി വേർതിരിക്കാം. 1949 മുതൽ 1952 വരെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സാമ്പത്തികമായ അടിത്തറ കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിലായിരുന്നു ചൈന പരിശ്രമിച്ചത്. വൈദേശികവും ആഭ്യന്തരവുമായ സമരത്തിന്റെ ഫലമായി വിദ്യാലയങ്ങളും മാത്രമല്ല ഗതാഗതത്തിനുള്ള സൗകര്യങ്ങളും പോലും താറുമാറായി കിടക്കുകയായിരുന്നു. രാജ്യം ഏതർത്ഥത്തിലും ദീവാളി കുളിച്ചിരിക്കയായിരുന്നു. ആദർശധീരമായ നേതൃത്വവും കർമ്മകുശലമായ ജനകോടികളും മാത്രമായിരുന്നു ആകെയുള്ള സമ്പത്ത്. പണത്തിനു വിലയില്ല. വിദ്യാലയങ്ങളും പൂട്ടിക്കിടന്നു. പൊതുവിദ്യാലയങ്ങളും മിഷനറി വിദ്യാലയങ്ങളും ജീർണ്ണിച്ച് ജനശൂന്യമായിരുന്നു. അദ്ധ്യാപകരെ വിദ്യാലയങ്ങളിലേക്ക് തിരിച്ചയയ്ക്കുകയെന്നതായിരുന്നു ഭരണത്തിന്റെ പ്രഥമകർത്തവ്യം. ചൈനയുടെ ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയോടൊത്ത് ആസൂത്രണം ചെയ്ത 1952–57 വരെയുള്ള കാലഘട്ടം രണ്ടാമത്തെ പതനമായിരുന്നു. സോഷ്യലിസ്റ്റ് നിർമ്മാണപദ്ധതിയുമായി വിദ്യാലയങ്ങളെ പൊരുത്തപ്പെടുത്തുകയെന്നതായിരുന്നു ഈ ഘട്ടത്തിലെ കർത്തവ്യം. 21 മിഷനറി കോളേജുകളും 500 സ്വകാര്യ മിഡിൽ സ്ക്കൂളുകളും 1200 സ്വകാര്യപ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളും അന്നു നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. അവയ്ക്കൊന്നും ദേശീയമായ കാഴ്ചപ്പാടുകളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ചൈനീസ് ജീവിതവുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത ഇംഗ്ലീഷ്–ഫ്രഞ്ച്–ജാപ്പനീസ് പുസ്തകങ്ങളാണ് അവയിൽ പഠിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നത്. അവയൊക്കെ ദേശസാത്ക്കരിക്കുകയും രാജ്യത്തിലെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസപ്രവാഹത്തിൽ ലയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ശാസ്ത്രത്തിനും സാങ്കേതികവിജ്ഞാനത്തിനും മുൻഗണന നല്കുന്ന ഒട്ടേറെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളും ഈ ഘട്ടത്തിൽ സ്ഥാപിതമായി. വിദ്യാഭ്യാസം അതാവശ്യമുള്ളവരുടെ അടുത്തെത്തിച്ചു കൊടുക്കുകയെന്നത് പ്രധാനമായിരുന്നു. അതിനു മുമ്പ് തീരദേശങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമേ കോമിന്താങ്ങ് ഭരണകൂടം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നുള്ളു. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിൽ 79 ശതമാനവും തീരദേശങ്ങളിലാണ് സ്ഥാപിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ പുതിയ

വികേന്ദ്രീകരണനയമനുസരിച്ച് വിദ്യാലയങ്ങൾ സാർവ്വത്രികമായി തുറന്നു. ഉൾനാടുകളിലെ കർഷകർക്ക് സൗകര്യം നൽകത്തക്ക വിധം വിദ്യാലയങ്ങൾ ഗ്രാമതലങ്ങളിലേക്ക് ഇറങ്ങി വന്നു. അധ്യാപകർക്കും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമുദായത്തെക്കുറിച്ചും സോഷ്യലിസ്റ്റ് സംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചും ധാരണയുണ്ടാക്കുകയെന്നത് ഈ ഘട്ടത്തിലെ ഒരു സവിശേഷ ബാദ്ധ്യതയായി ഭരണകൂടം ഏറ്റെടുത്തു.

1957 മുതൽ ചൈനീസ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മൂന്നാം ഘട്ടം ആരംഭിക്കുന്നു. സാർവ്വത്രികവികസനത്തിനു വേണ്ടി കുട്ടികൾക്കു ശിക്ഷണം നല്കുക; അതിനായി മാനസികവും സദാചാരപരവും കായികവുമായ ശിക്ഷണം നല്കുക എന്നതാണ് ഈ ഘട്ടത്തിന്റെ മുദ്രാവാക്യം. ഈ മൂന്ന് അംശത്തിനും തുല്യ പ്രാധാന്യം നല്കിപ്പോന്നു. മൂന്നിലൊന്നു വിദ്യാർത്ഥികളെ ഭൗതികശാസ്ത്രവും എൻജിനീയറിങ്ങും പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഓരോ ശാസ്ത്രശാഖയിലും പ്രത്യേകവൈദഗ്ദ്ധ്യം നേടുകയെന്നതാണ് ശാസ്ത്രവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു നേരെ കൈക്കൊണ്ട സമീപനം. ഉദാഹരണമായി, എൻജിനീയറിങ് വിദ്യാഭ്യാസത്തെ 15 ശാഖകളായി തിരിച്ച് ഓരോന്നിനും പ്രത്യേകവൈദഗ്ദ്ധ്യം (സ്പെഷ്യലൈസേഷൻ) നൽകിപ്പോന്നു.

ചൈനയിൽ മിക്കവാറും പ്രദേശങ്ങളിൽ സാർവ്വത്രികമായ നിർബന്ധവിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പ്രൈമറി വിദ്യാലയങ്ങളിൽ, ഒരു ദശവർഷം മുമ്പുള്ള കണക്കനുസരിച്ച് ഒൻപതു കോടി പത്തു ലക്ഷം കുട്ടികൾ പഠിക്കുന്നു. ഏഴു ലക്ഷത്തി മുപ്പത്തി ഏഴായിരം വിദ്യാലയങ്ങളും ഇരുപത്തിയഞ്ചു ലക്ഷം അദ്ധ്യാപകന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ന് ആ സംഖ്യ വളരെയേറെ വർദ്ധിച്ചിരിക്കും. ഉന്നതസേവനം നല്കുന്ന തൊഴിൽ വിഭാഗമെന്ന നിലയിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ശമ്പളം വാങ്ങിക്കുന്ന വിഭാഗത്തിൽ സർവ്വകലാശാലാപ്രവേശനത്തിനുള്ള പരീക്ഷയെക്കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ക്ലാസ്സുമുറിയിലുള്ള പുസ്തകപഠനം മാത്രമായി ഒതുക്കി നിർത്തിയിട്ടില്ല എന്നതാണ് ചൈനീസ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നടക്കുന്ന ശ്രദ്ധേയമായ പരീക്ഷണം. തൊഴിലിനെ കേന്ദ്രമാക്കി വേണം ബഹുജനവിദ്യാഭ്യാസം ആസൂത്രണം ചെയ്യുവാനെന്ന് ഗാന്ധിജി നിഷ്കർഷിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയുടെ ആത്മസത്ത അതായിരുന്നു. സാർവ്വത്രികമായി ലഭ്യമായ ഉപകരണമെന്ന നിലയിൽ തക്ലിയെ അദ്ദേഹം തൊഴിലിന്റെ പ്രതീകമായി പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. അനുയായികളാവട്ടെ തക്ലിയാണ് അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസമെന്നു കരുതി രൂപത്തെ വിട്ട് നിഴലിനെ ആരാധിച്ചു. ഇന്ത്യയ്ക്കു പറ്റിയ ഈ പരാജയം ചൈനയ്ക്കു പറ്റിയില്ല. തൊഴിലിനെയും വിദ്യാഭ്യാസത്തെയും അവർ മറ്റൊരു പതന

ത്തിൽ വച്ച് സംയോജിപ്പിച്ചു. പഠനവിഷയങ്ങളുടെ സ്വഭാവ മനുസരിച്ച് മൂന്നു ഗ്രൂപ്പുകളായിട്ടാണ് അവർ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ തൊഴിലിനെ വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളത്. ചില തൊഴിലുകൾക്ക് പ്രായോഗികപ്രവർത്തനം കൂടുതൽ ആവശ്യമുണ്ട്. അഗ്രാണമി കൃഷിസംബന്ധിയായ ധനശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അവർക്ക് ഫിസിക്സും കെമിസ്ട്രിയും പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളേക്കാൾ അധികം പാടത്തു പണി ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു മാസത്തെ ഒഴിവുകാലം, നാലു മാസത്തെ ജോലി, ഏഴു മാസത്തെ പുസ്തകപഠനം എന്ന വിഭജനമാണ് ഈ വിഭാഗത്തിലുള്ളവർക്ക് നല്കിപ്പോരുന്നത്. പാടത്തു നാലു മാസം പണിയെന്നു പറയുമ്പോൾ സ്ക്കൂൾ–കോളേജുവരാന്തയിലിരുന്ന് സ്വപ്നം കാണുന്ന പാഠമല്ല. ശരിക്കും വിയർപ്പൊഴുക്കി ജോലി ചെയ്യേണ്ട പാഠമാണ് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നത്. രണ്ടാം വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്ന വിദ്യാർത്ഥിസമൂഹത്തിന് ഒരു മാസം കല്പനയും മൂന്നു മാസം ജോലിയും 8 മാസം പുസ്തകപഠനവുമത്രേ. ഗവേഷണത്തിലേർപ്പെട്ട മൂന്നാം തരക്കാർക്ക് രണ്ടു മാസം കല്പനയും ഒരു മാസം ജോലിയും ഒമ്പതു മാസം പുസ്തകപഠനവും. അണക്കെട്ടു പണിയുന്നതിലും പാലം കെട്ടുന്നതിലും പങ്കെടുക്കുന്ന എൻജിനീയറിങ് വിദ്യാർത്ഥികൾ അടുത്തു നിന്ന് ജോലിക്കാർക്ക് 'ധാർമ്മിക' സഹായം നല്കുന്ന പതിവില്ല. അവരും ജോലിക്കാരായി മാറുകയാണ് പതിവ്. ക്ലിനിക്കുകളിലും ആശുപത്രികളിലുമാണ് മെഡിക്കൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ജോലി.

മിഡിൽ സ്ക്കൂൾ ക്ലാസ്സുകളിൽ ആഴ്ചയ്ക്ക് 8 മുതൽ 10 മണിക്കൂർ വരെ ശാരീരികാദ്ധ്വാനം നിർബന്ധമാണ്. പ്രൈമറി വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ആഴ്ചയ്ക്ക് 4 മുതൽ 6 മണിക്കൂർ വരെ കായികാദ്ധ്വാനമുണ്ട്. രാഷ്ട്രീയദർശനത്തെക്കുറിച്ചും സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഉള്ള പാഠങ്ങൾ എല്ലാ മേഖലകളിലുമുണ്ട്. ഏറെക്കുറെ 60 ശതമാനം മുതൽ 70 ശതമാനം വരെ സമയം പുസ്തകപഠനത്തിനു ലഭിക്കുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് എങ്ങും ഫീസ് ഈടാക്കുന്നില്ല. സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു പോകുന്ന മിക്കവർക്കും ഭക്ഷണച്ചെലവിനും 'പോക്കറ്റ് മണി' എന്ന നിലയ്ക്ക് അത്യാവശ്യം പുറംചെലവിനും വേണ്ട വക സ്റ്റൈപ്പൻറ് ആയി കിട്ടുന്നു. മുമ്പൊക്കെ സമ്പന്നകുടുംബങ്ങൾക്കു മാത്രമേ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ കടന്നുചെല്ലുന്നതിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളു. കർഷകത്തൊഴിലാളികുടുംബങ്ങൾക്ക് സർവ്വകലാശാലകൾ അപ്രാപ്യമായ അകലത്തായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികളിൽ 50 ശതമാനത്തിലധികം പേരും കർഷകത്തൊഴിലാളികുടുംബങ്ങളിൽ നിന്നു വരുന്നവരാണ്. മാത്രമല്ല, പ്രായപൂർത്തി ചെന്ന കർഷകരെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ചേർന്ന് പഠിക്കുന്ന

തിനു പ്രേരിപ്പിച്ചു വരുന്നു. അവർക്ക് അക്കാലത്ത് കുടുംബം പുലർത്തുന്നതിനുള്ള പണം അധികൃതന്മാർ നല്കും.

രാജ്യത്തിന്റെ വികസനം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്മേൽ നിർണ്ണായകമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നുണ്ട്. ബിരുദം ബിരുദത്തിനു വേണ്ടിയെന്ന സമീപനം പ്രായോഗികമതിയായ ചൈന സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഇന്നുള്ളവരുടെ എണ്ണം പത്തു വർഷം കൊണ്ട് നാലിരട്ടിയാകും. മിഡിൽ സ്ക്കൂളിൽ പത്തിരട്ടിയാകും. ഈ എണ്ണപ്പെരുപ്പത്തെ അങ്ങനെ തന്നെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ സർവ്വകലാശാലകൾ സന്നദ്ധമല്ല. രാജ്യത്തിന് അതാവശ്യവുമല്ല. അപ്പോൾ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലാൻ തീവ്രമായ മത്സരങ്ങൾ സഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള അർഹത നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ പാഠ്യവിഷയത്തിൽ സമ്പാദിച്ച പ്രാവീണ്യത്തെ മാത്രം ഒരേയൊരു മാനദണ്ഡമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. മൂന്നു ഘടകങ്ങൾ അവർ ഇക്കാര്യത്തിൽ തുല്യപ്രാധാന്യത്തോടെ പരിഗണിക്കുന്നു. കുട്ടിയുടെ രാഷ്ട്രീയപശ്ചാത്തലം, പഠനത്തിൽ അവൻ തെളിയിച്ച മിടുക്ക്, ആരോഗ്യനില–ഇവ മൂന്നും കണക്കിലെടുത്തു കൊണ്ട് പ്രാദേശികാധികാരികൾ നിർണ്ണയിക്കുന്ന മുൻഗണന ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ പുനഃപരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാണ്. മനുഷ്യശക്തിയെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങൾക്ക് വിധേയമായി പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയെന്നതാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വമായി ചൈന കൈക്കൊണ്ടത്.

1960-ൽ അഞ്ചു കോടി ഹൈസ്ക്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ 1970 ആകുമ്പോഴേക്കും അതിന്റെ എത്രയോ ഇരട്ടി വിദ്യാർത്ഥികൾ ചൈനീസ് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിൽ പഠിക്കുന്നുണ്ടാവണം. സമ്പന്നമായ അമേരിക്കയിലുള്ളതിന്റെ അഞ്ചാറിരട്ടിയെങ്കിലും വരും ഇത്. ഇവർക്കൊക്കെ ഭക്ഷണം നല്കുകയെന്നതു തന്നെ ചൈനീസ് കർഷകന് താങ്ങാനാവാത്ത ഭാരമായിരിക്കും. വ്യവസായമേഖല വികസിച്ചാൽ പോലും അതത്ര എളുപ്പമല്ല. വിദ്യാർത്ഥികളും സമ്പത്തിന്റെ ഉദ്പാദനപ്രക്രിയയിൽ സജീവമായി പങ്കെടുക്കുന്നുവെന്നതു മാത്രമാണ് ഇതിൽ അനുകൂലമായ നിർണ്ണായകഘടകം. വിദ്യാഭ്യാസച്ചെലവ് സ്റ്റേറ്റിനു താങ്ങാനാവില്ല എന്ന മുറവിളി കൂട്ടുന്ന അധികൃതന്മാർ, കലാശാലകളിൽ പാഴായിപ്പോകുന്ന യൗവനശക്തിയെക്കുറിച്ച് ഒന്നും തന്നെ പറയാറില്ല.

സാർവ്വത്രികവിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പാകുമ്പോൾ, സാധാരണകായികാധ്വാനം ആവശ്യമായ രംഗങ്ങളിൽ തൊഴിൽ ശക്തിയുടെ ദൗർലഭ്യം അനുഭവപ്പെടുകയെന്നത് അസംഭവ്യമല്ലല്ലോ. വിദ്യാഭ്യാസം അപൂർവ്വവും സമ്പന്നരായ ഭാഗ്യവാന്മാർക്കു മാത്രം വിധിക്കപ്പെട്ട ഒരനുഗ്രഹവും ആയിരുന്ന കാലത്ത് ഒരു ബിരുദ

ധാരിയെന്നാൽ 'ബുദ്ധിജീവി' എന്നായിരുന്നു അർത്ഥം. ഇന്ത്യയിലെ ബ്രാഹ്മണരെപ്പോലെ 'മാണ്ഡറിൻ' എന്നറിയപ്പെട്ട ഒരു പ്രത്യേകവർഗ്ഗം ചൈനയിൽ വളർന്നു വന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് ആ അതിർത്തിരേഖ മാഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ട്. ബിരുദങ്ങൾ നേടിയാലും പാടത്തും ഫാക്ടറിയിലും കൈ കൊണ്ടു ജോലി ചെയ്യുന്നത് അപകർഷകരമല്ലെന്ന് ചൈന വിപ്ലവത്തോടൊപ്പം കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യ ഏതു യുഗത്തിലാണാവോ അതു കണ്ടെത്തുക. ബുദ്ധിജീവികളെ അവരുടെ ബുദ്ധിപരമായ സിദ്ധികൾ വിഗണിച്ചു കൊണ്ട്, തൊഴിൽശാലകളിലേക്ക് അയയ്ക്കുകയല്ല ലക്ഷ്യം. മറിച്ച്, തൊഴിൽ എന്നതിന്റെ അർത്ഥമെന്തെന്ന് അവരെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ബുദ്ധിപരമായ നേട്ടങ്ങൾ തൊഴിൽപരമായ നേട്ടങ്ങളാക്കി മാറ്റിയെടുക്കാൻ അവർക്ക് ഉത്തേജനം നല്കുകയുമാണ് ലക്ഷ്യം.

ചൈനീസ് വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ വിപ്ലവാത്മകമായ മാറ്റങ്ങളാണ് ഇവിടെ പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്. വിദ്യാർത്ഥികളെ കമ്മ്യൂണുകളിൽ കൊണ്ടു പോയി നിർബന്ധജോലി ചെയ്യിക്കുന്നുവെന്ന വ്യാഖ്യാനമാണ് ചൈനീസ് പരീക്ഷണത്തിന് മുതലാളിത്തലോകം നല്കിയിട്ടുള്ളത്. പക്ഷേ കായികാധ്വാനവും ബുദ്ധിപരമായ പ്രവർത്തനവും തമ്മിൽ ഉച്ചനീചത്വം സൃഷ്ടിച്ച് ഉദ്പാതകശക്തികളെ ചങ്ങലയ്ക്കിട്ടു വളർത്തി ശീലിച്ച ഒരു സാമൂഹ്യമൂല്യബോധത്തിന് ഈ പരീക്ഷണത്തെ തുറന്ന വെളിച്ചത്തിൽ കാണുക സാധ്യമല്ല.

ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള കാർഷികരാജ്യത്തിന് ഈ പരീക്ഷണത്തിൽ നിന്ന് ഒട്ടനവധി കാര്യങ്ങൾ പകർത്താനുണ്ട്. കലാശാലകളിൽ നിന്ന് കായികശക്തിയും ആത്മവിശ്വാസവും കൈമോശം വന്ന് ബിരുദം നേടിക്കൊണ്ട് വെളിയിലേക്കു വരുന്ന ബിരുദധാരികൾ ഈ രാജ്യത്തിന് ഒരു ശാപമോ അനുഗ്രഹമോ? ദേവന്യൂവരുമാനത്തിന്റെ സിംഹഭാഗം വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ടി ചെലവഴിക്കുന്നുവെന്ന് കേരള ഗവൺമെന്റ് ആവലാതിപ്പെടാറുണ്ട്. എന്തു ലക്ഷ്യം വച്ചു കൊണ്ടാണ് ഇതു ചെലവിടുന്നത്? ആ ലക്ഷ്യം നേടുന്നില്ല എന്ന ആവലാതിയുണ്ടോ? ബിരുദധാരികളെ സൃഷ്ടിക്കാനാണ് ഈ സംഖ്യ ചെലവഴിക്കുന്നതെങ്കിൽ ആ പരിപാടി അന്യൂനമായി തുടരുന്നുണ്ടല്ലോ. അതല്ല അതിൽക്കവിഞ്ഞ വല്ലതുമാണ് ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ അതൊന്നു വ്യക്തമാക്കുമോ? ഇത്രയും ഭാരിച്ച തുക വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ടി ചെലവഴിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നത് ഒരു മേനിപറച്ചിലാണ്. മറിച്ച്, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പേരിൽ ഇത്രയും തുക ധൂർത്തടിക്കുന്നുവെന്നാണ് പറയേണ്ടത്.

സിനിമ എന്തിൻെറ മാധ്യമം?

ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ നാല് സ്റേററുകളിൽ ആകെക്കൂടി കഴിഞ്ഞ വർഷം (1979-ൽ) 444 ചിത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുകയുണ്ടായി. അപൂർണ്ണമായ ചിത്രങ്ങളുടെ കണക്ക് ഇതിൽ പെടില്ല. സെൻസർ ബോർഡിൻെറ മുമ്പിൽ എത്തിച്ചേർന്ന ചിത്രങ്ങളുടെ കണക്കാണിത്. ഇതിൽ 129 ചലച്ചിത്രങ്ങൾ കേരളത്തിൻെറ വകയാണ്. ഇതര ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സ്റേററുകളെ അപേക്ഷിച്ച് ജനസംഖ്യയിലും വിസ്തൃതിയിലും ഏററവും പിന്നിൽ നില്ക്കുന്നത് കേരളമാണ്. എന്നാൽ സിനിമയുടെ കാര്യത്തിൽ നാം മുന്നിൽ തന്നെ. ദക്ഷിണേന്ത്യയുടെ സിനിമാനേതൃത്വം വളരെക്കാലമായി തമിഴ്നാട്ടിനായിരുന്നു. ഇന്നത് പതുക്കെക്കണ്ട് കേരളത്തിലേക്കു മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണോ? നേതൃത്വം എന്ന വാക്കിന് പരിമിതമായ അർത്ഥമേ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു. സാങ്കേതികകാര്യങ്ങളിൽ മദിരാശി നഗരം ഇന്നും ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സിനിമയുടെ തലസ്ഥാനം തന്നെ. സിനിമയുടെ എണ്ണപ്പെരുപ്പത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നത് പ്രേക്ഷകരുടെ എണ്ണപ്പെരുപ്പമാണ്. പ്രേക്ഷകരെ ആകർഷിക്കുന്നതെന്തോ അതു നൽകിയാണ് ഈ എണ്ണപ്പെരുപ്പം സാധിക്കുന്നത്. തമിഴ്നാട്ടിലെ സിനിമയെക്കൊണ്ട് പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിച്ച എൻ. എസ്. കൃഷ്ണനും ടി. ഏ. മധുരവുമായിരുന്നു ഒരു കാലത്ത് ഈ പ്രമുഖ ഘടകം. ഇഡ്ഡലിക്ക് ആട്ടി വച്ച അരിമാവ് തമ്മിൽ പൂശിക്കൊണ്ട് അവർ കാണിച്ച കോമാളിത്തങ്ങൾ അനേകം പ്രേക്ഷകരെ ആകർഷിച്ചു. തുടർന്നു വന്നത്, വള്ളത്തോൾ പാടിയ, 'പാർവെന്ന തേനൻെറ വാൾ വീശൽ ചീററും' പോലെ എം.ജി. ആറിൻെറ വാൾപ്പയററുകളായിരുന്നു. ഏതാപത്തിലും ധർമ്മത്തിൻെറ രക്ഷകനെന്ന നിലയ്ക്ക് ഊരിയ വാളുമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന റോൾ എം. ജി. ആറിനെ തമിഴ്നാട്ടിലെ മക്കൾ തിലകമാക്കി ഉയർത്തി.

ആ നേതൃത്വത്തെയാണ് കേരളത്തിലെ സിനിമ ഇന്ന് ചോദ്യം ചെയ്തു തുടങ്ങിയത്. പുളിച്ച ഫലിതത്തെ, ധർമ്മ രക്ഷകന്റെ കൈവാൾ പിന്നിലാക്കിയപ്പോൾ അതെക്കാൾ ശക്തി യുള്ള മറ്റൊന്നു തങ്ങളുടെ കൈയിലുണ്ടെന്ന് മലയാളസിനിമ ഇന്നു കാട്ടിക്കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. യൗവനം മുറ്റി നിൽക്കുന്ന പെണ്ണിന്റെ മാറും അരക്കെട്ടും അനാവൃതമാകുമ്പോൾ 'ആരാ കിലെന്തു മിഴിയുള്ളവർ നോക്കി നിൽക്കും' എന്ന സത്യം സി നിമാവ്യാപാരികൾക്ക് മലയാളസിനിമ കാട്ടിക്കൊടുത്തിരിക്കു ന്നു. ഇന്നത്തെ മലയാളസിനിമയെ, വ്യതിയാനങ്ങൾ മാറ്റി നിർത്തി, മൊത്തത്തിൽ ഒരു പേരിട്ടു വിളിക്കേണമെങ്കിൽ 'കാമോ ന്മാദത്തിന്റെ സിനിമ' എന്ന് വിളിക്കണം. ലൈംഗികരതി, മറ്റേത് വികാരത്തെയുംകാൾ തീക്ഷ്ണം തന്നെ. അത് എത്ര മാത്രം ഉപയോഗപ്പെടുത്താമെന്നതിലാണ് മലയാളസിനിമ മത് സരിക്കുന്നത്.

നമ്മുടെ സിനിമ വൈവിധ്യശൂന്യത കൊണ്ടും ആവർത്തനം കൊണ്ടും വിരസമായിത്തീർന്നിരിക്കയാണ്. രണ്ടുനാല് സിനിമ അടുത്തടുത്തു കാണുമ്പോൾ ആ വൈരസ്യം ആർക്കും ബോധ്യ പ്പെടും. ഒരു ചിത്രത്തിൽ എന്തുണ്ടോ അതു തന്നെ മറ്റൊരിടത്തും ആവർത്തിക്കുകയെന്നത് ഇന്ന് സാധാരണമാണ്. കേരളത്തിലെ പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങൾ മനോഹരമാണെന്നതിൽ ആർക്കും അഭിപ്രാ യവ്യത്യാസമില്ല. പച്ചപിടിച്ച പാടങ്ങളും തൊടികളും കാടു കളും സമൃദ്ധമായുണ്ട്. മലഞ്ചെരിവും കുന്നിൻ നെറുകയും കൗതുകമുണർത്തുന്നവ തന്നെ. പുഴകളും പുളിനങ്ങളും മനസ്സിൽ കുളിരു പകരും. പൂക്കാലവും മഴക്കാലവും മാത്രമല്ല, ''തൈമാ വിൻ മരതകക്കിങ്ങിണി സൗഗന്ധികസ്വർണമായി'' മാറുന്ന മീനച്ചൂടു പോലും ഹൃദ്യമായ അനുഭവമാക്കി മാറ്റാം. പക്ഷേ ഈ അനുഭവമുണ്ടാവുന്നത് ആ പ്രകൃതിയുടെ ദൃശ്യങ്ങൾ കണ്ട തു പോലെ പകർത്തുമ്പോഴല്ല, അവയിൽ തുടിക്കുന്ന ജീവചൈ തന്യത്തെ ഒപ്പിയെടുക്കുന്നതിൽ നിന്നാണ്. മധുരം നുണയുന്ന ഒരു അണ്ണാനെ മുൻനിർത്തി മാങ്ങക്കാലത്തെയോ വട്ടമിട്ടു പറ ക്കുന്ന ഒരു ഓണത്തുമ്പിയെ മുൻനിർത്തി ഓണക്കാലത്തെയോ ദാഹിച്ചുഴലുന്ന പശുവിനെ മുൻനിർത്തി ഗ്രീഷ്മത്തെയോ ഒപ്പി യെടുക്കുന്നതിനു നമ്മുടെ ക്യാമറകൾ വിമുഖമാണ്. പ്രകൃതി യെന്നാൽ കടൽത്തീരവും കുന്നിൻചെരിവും കായൽക്കരയും മാത്രമാണെന്ന ധാരണയിൽ മലയാളസിനിമ അകപ്പെട്ടു പോയി രിക്കുന്നു. ആദ്യമതു കാട്ടിക്കൊടുത്തയാളുടെ പിന്നാലെ മറ്റു ള്ളവരും നടന്നുപോകുന്നു. അനുകരണത്തിന്നു ക്ലേശം ആവ ശ്യമില്ല.

അനുരാഗത്തെ അനിയന്ത്രിതമായ കാമകേളിയായിട്ടല്ലാതെ നോക്കിക്കാണുന്ന സിനിമകൾ എത്രയെണ്ണമുണ്ട്? തീവ്രമായ പരസ്പരാകർഷണം അനുരാഗത്തിന്റെ സ്വഭാവം തന്നെ. ഈ

ആകർഷണത്തിന് എങ്ങനെ പ്രകാശനം നൽകാമെന്നത് കലാകാരന്റെ സൃഷ്ടിപരമായ പ്രതിഭയുടെ പരീക്ഷണമാണ്. പരസ്പരം കെട്ടിമറിയുക എന്ന ഒറ്റ മാർഗ്ഗമേ നമ്മുടെ സിനിമ പഠിച്ചിട്ടുള്ളുവെന്നുണ്ടോ? ത്യാഗത്തിന്റെ അഗ്നികുണ്ഡത്തിലൂടെ നടത്തിക്കൊണ്ടാണ് രാഗത്തിന്റെ പത്തരമാറ്റ് പ്രകാശിതമാവുക, അനുരാഗമുണ്ടെങ്കിൽ പാട്ട്, പാട്ടുണ്ടെങ്കിൽ കടൽത്തീരം, കടൽത്തീരമുണ്ടെങ്കിൽ കെട്ടിപ്പുണരൽ എന്നിങ്ങനെ ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച് നമ്മുടെ സിനിമ അനുരാഗത്തിന്റെ പുതുമയും ചൈതന്യവും കെടുത്തിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പ്രണയത്തെ കടൽത്തീരത്തിൽ എത്തിക്കുന്നതിന് സിനിമാസംവിധായകന് മറ്റൊരുദ്ദേശ്യം കൂടിയുണ്ട്. ഹൃദയത്തിൽ ഓളംതള്ളുന്ന വികാരത്തിന്റെ പ്രതീകവും തേടിയാണ് അവിടെ പോകുന്നത്. തിരമാലകളേക്കാൾ നല്ല ഒരു പ്രതീകം കിട്ടാനുണ്ടോ? നല്ല ഒരു ദൃശ്യരംഗവും ഭാവോദ്ദീപനത്തിനുതകിയ നല്ലൊരു പ്രതീകവും ഒപ്പം കിട്ടി എന്നാണവരുടെ കണക്കുകൂട്ടൽ. ഒന്നോ രണ്ടോ സിനിമയിൽ അതു കൊള്ളാം. എന്നാൽ ഇതൊരു സ്ഥിരം സങ്കേതമായാലോ? എല്ലാ സങ്കേതങ്ങൾക്കും സംഭവിക്കാറുള്ള രസശൂന്യത ഇത്തരം സങ്കേതങ്ങൾക്കും അതിവേഗം സംഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതെത്ര മാത്രം കൃത്രിമമായിത്തീരുന്നുവെന്നോ? ഈയിടെ കണ്ട ഒരു സിനിമയിൽ നായികാനായകന്മാരുടെ അനുരാഗം അങ്കുരിക്കുന്നത് പശ്ചിമഘട്ടത്തിന്റെ താഴ്വരയിലുള്ള ഒരെസ്റ്റേറ്റിൽ വച്ചാണ്. കാറോട്ടവും അപകടവും എസ്റ്റേറ്റ് ചോരണത്തിനു വേണ്ടി നായികയെ തട്ടിക്കൊണ്ടു പോകലും നായകൻ ഇടപെട്ട് മോചിപ്പിക്കലും എല്ലാമുണ്ട്. സ്വാഭാവികമായി അനുരാഗവും തുടങ്ങി. കിഴക്കൻ പർവ്വതപ്രാന്തത്തിലെ ഈ കോട നിറഞ്ഞ നിറുകയിൽ അറബിക്കടൽ കടന്നാക്രമിക്കില്ലെന്നു കരുതി. അവിടെയെങ്കിലും തിരമാലകളെന്ന പ്രതീകത്തെ ഒഴിവാക്കുമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷിച്ചത്. പക്ഷേ, മലയോരത്തിൽ നിന്ന് നേരെ എത്തിയത് കടൽത്തീരത്തായിരുന്നു. തുടർന്ന് പതിവു പോലെ നായികാനായകന്മാരുടെ വികാരവും കെട്ടിപ്പുണരലും തിരമാലകളിലൂടെയുള്ള വികാരത്തിന്റെ വേലിയേറ്റവും. എനിക്കാകെ ഒരു സ്ഥലജലഭ്രാന്തി പിടിപെട്ടു. മറ്റേതോ സിനിമയുടെ നീലുകൽ ഇതിൽ കലർന്നു പോയതാണെന്നു കരുതി. പക്ഷേ, സിനിമാസംവിധായകന്റെ ഭാവനയുടെ ഗതിയറിയാൻ ഈ എളിയ പ്രേക്ഷകനുണ്ടോ കഴിയുന്നു? പീരുമേട്ടിലെ ചായത്തോട്ടത്തിലുള്ള ബംഗ്ലാവിലെ കിടപ്പുമുറിയിൽ നിന്ന് അതാ നായിക കണ്ണും തിരുമ്മി എഴുന്നേല്ക്കുന്നു! ആ കണ്ട കടലും കടൽത്തീരത്തിലെ ക്രീഡാവിലാസവും എല്ലാം നായിക കണ്ട ഒരു മധുരസ്വപ്നമായിരുന്നു! മറ്റൊരു ചിത്രത്തിൽ നായിക അച്ഛനുമായി പിണങ്ങിപ്പോയി. പോകുന്ന വഴിക്ക് ഒരു പുഴ മുറിച്ചു കടക്കണം. കടന്നെത്തിയത് കടൽത്തീരത്താണ്. കേരളത്തിൽ സമുദ്രത്തിൽ ഒഴുകിച്ചേരുന്ന പുഴയാ

ണുള്ളതെന്നു നാം കരുതി. എന്നാൽ, സമുദ്രതീരത്ത് സമുദ്രത്തിന് സമാന്തരമായി ഒഴുകുന്ന പുഴയും കടവുമുണ്ട്. അദ്ഭുതകരം തന്നെ കേരളപ്രകൃതി!!

സ്ത്രീയുടെ നഗ്നതയാണ് സിനിമാവ്യവസായത്തിന്റെ ഏറ്റവും ലാഭകരമായ വിപണനവസ്തു. ഏതു തരത്തിൽ എങ്ങനെയെല്ലാം അതു പ്രകടിപ്പിക്കാമോ അത്രയും ലാഭം. ഉടുതുണി മേലോട്ടും ഇട്ട ബ്ളൗസ് താഴോട്ടും ചുരുങ്ങുന്നതിനനുസരിച്ച് മൂലധനനിക്ഷേപകന്റെ മടിശ്ശീല വീർത്തു വരും. അതിന് സിനിമാവ്യവസായികം കണ്ടെത്തുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങം അനന്തവിചിത്രമെന്നേ പറഞ്ഞു കൂടു. ഒരു രോഗിണിയെ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോഴും അവരുടെ കണ്ണ് രോഗത്തിലാവില്ല. സന്ധ്യാദീപം കത്തിക്കാൻ തിരി തിരിക്കുകയാണ് നായിക. ആ തിരി ഉടുതുണി പൊക്കി തുടയിലിട്ടാണ് തിരിക്കുക. ഭക്തിയുടെ ഗതി നോക്കൂ! കടൽത്തിരകളിൽ കാമലീലകം ആടുമ്പോം ഓളങ്ങളിൽ നീങ്ങിപ്പോയ വസ്ത്രങ്ങളോടെ ഒരു രംഗം പകർത്തിക്കിട്ടുന്നു. ഒന്നു വന്നു മറയുന്ന ആ രംഗം സെൻസർ ബോർഡിൽ നിന്ന് കിട്ടാവുന്നിടത്തോളം രക്ഷിച്ചെടുക്കുന്നു. അതോടെ സിനിമക്കാരൻ ജയിച്ചു. ആ അപൂർവ്വരംഗം ഒരിക്കൽ മാത്രം പ്രദർശിപ്പിച്ചാൽപ്പോരാ. സംഭവം കഴിഞ്ഞ് വിരഹിയായ നായിക അന്തിനേരത്ത് അതോർക്കുന്നു. അവിടെയൊരു ഫ്ളാഷ് ബേക്ക്. ഉറക്കത്തിൽ വരുന്ന സ്വപ്നമെന്ന നിലയ്ക്ക് അതു വീണ്ടും വരുന്നു. അങ്ങനെ വസ്ത്രം സ്ഥാനം തെറ്റിയ കടൽത്തീരരംഗം ഒരു സിനിമയിൽ മൂന്നു തവണ ആവർത്തിച്ചു കണ്ടു. പണം മുതലിറക്കിയവന് രണ്ടു തരത്തിൽ ലാഭം. ഒന്ന്, നല്ല ടിക്കറ്റ് വില്പനയുണ്ടാവും. മറ്റൊന്ന്, ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ എടുത്ത ഫിലിം മതി പല രംഗത്തിലും ആവർത്തിക്കുവാൻ എന്നതു കൊണ്ട് മുടക്കുമുതലും കുറയ്ക്കാം. ഈ ലൈംഗികത കേവലം നഗ്നരൂപപ്രദർശനം കൊണ്ടു മാത്രം എത്ര കാലം പുതുമ നിലനിർത്തും? പുതിയ മേച്ചിൽസ്ഥലങ്ങം കണ്ടെത്തിയില്ലെങ്കിൽ ഇതിന്റെ കച്ചവടപ്രാധാന്യം കുറയും. അതു കൊണ്ട് ലൈംഗികതയിൽ നിന്ന് ലൈംഗികവൈകൃത്തിലേക്ക് അതു തല നീട്ടിയിരിക്കുന്നു. കൗമാരപ്രായം കടന്നിട്ടില്ലാത്ത ആൺപെൺ കുട്ടികളെ ലൈംഗികവൃത്തിക്ക് ഇരയാക്കുകയെന്നതാണ് ഒരു വഴി. എല്ലാ സ്ത്രീകളും ബലാൽസംഗം ചെയ്യപ്പെടാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നുവെന്ന് ഏതോ വിദ്വാൻ പറഞ്ഞുവത്രേ. ഒരു സിനിമ, ഈ 'ബലാൽസംഗം ചെയ്യപ്പെടാൻ ഇഷ്ടപ്പെടലിൽ' ഊന്നിക്കണ്ടു. ഒരു പെൺകുട്ടിയെ കോളേജിൽ വച്ച് റൗഡിയായ ഒരു വിദ്യാർത്ഥി ബലാൽക്കാരം ചെയ്യാൻ മുതിർന്നു. ആ കുട്ടി പ്രാണനും കൊണ്ട് ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു. അവളുടെ പഠിത്തം തകർന്നു. അവൻ റൗഡിയായിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. അവം നല്ലൊരു കുടുംബത്തിലെ വധുവായി. പക്ഷേ ആ ബന്ധത്തിൽ

തൃപ്തിയില്ല. മനസ്സ് തന്നെ തുലച്ച റൗഡിയിൽ. ഒരു ദിവസം അവനെ തേടിച്ചെന്നു. അങ്ങോട്ടൊരു 'ബലാൽസംഗം' നടത്തി. എന്നു വച്ചാൽ അവളാവശ്യപ്പെടുകയും അവൻ പ്രതികരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിവൃത്തത്തിന്റെ 'വിപ്ലവ'പരതയെക്കുറിച്ച് ചില പുത്തൻ സങ്കല്പങ്ങൾ വച്ചുപുലർത്തുന്നവരുണ്ട്. അവർ സ്വന്തം കച്ചവടതാത്പര്യത്തിന് വിപ്ലവാവരണം കൊടുക്കുന്നു. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ കടന്നുവന്ന ഈ 'വിപ്ലവം' പതുക്കെ സിനിമയിലേക്കും കടന്നു കയറിയിരിക്കുകയാണ്. 'സ്ത്രീ ബലാൽസംഗം ചെയ്യപ്പെടാൻ മോഹിക്കുന്നു' എന്നാണ് അവരുടെ 'വിപ്ലവസിദ്ധാന്ത'ത്തിലെ ഒരിനം.

സ്ത്രീയുടെ നഗ്നത, ഒരു ലേഖിക പറഞ്ഞതു പോലെ, എല്ലാ പുരുഷനും ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ കാണും. കോളേജുകുമാരന്മാരുടെ ജിജ്ഞാസയെ ഇങ്ങനെ മുതലെടുക്കുന്നതിൽ ഇയൊരു സമാധാനമുണ്ട്. താൽക്കാലികമായ ഹൃദയദൗർബല്യത്തിന് യുവാക്കളുടെ കർമ്മശേഷിയെ അടിമയാക്കുന്നു. എന്നാൽ അത്ര ലഘുവായി ഗണിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത മറെറാരു വിപത്ത് സിനിമയെ ഗ്രസിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യനിലുള്ള ക്രൗര്യത്തിന്റെ അഴിഞ്ഞാട്ടമാണത്. ഏറെറുമുട്ടലുകൾ ഉണ്ടെന്നതല്ല, അതിന്റെ പേരിൽ ഏറെറവും ക്രൂരമായ രംഗങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ച് പ്രേക്ഷകനിലും തത്തുല്യമായ വികാരം ഉണർത്തുന്നുവെന്നതാണ് ആ രംഗങ്ങളുടെ ആപത്ത്. തല വെട്ടി പിളർന്ന് രക്തത്തിൽ കുളിച്ചു നില്ക്കുന്ന രംഗം ബാലമനസ്സുകളിൽ എന്തു പ്രതികരണമുണ്ടാക്കുമെന്ന്, ഗൗരവമായി ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതേ പോലെ കൊലപാതകരംഗങ്ങളും. കൊലപാതകം ഒരു ജീവിതരീതിയായി സ്വീകരിക്കാവുന്ന വിധം അത്രയ്ക്ക് അസാധാരണമാണെന്നു വരുന്നത് എത്രയ്ക്ക് ആപത്ക്കരമാണെന്ന കാര്യം എടുത്തു പറയേണ്ടതില്ല. പോലീസിനെയും നിയമങ്ങളെയും പേടിച്ചു മാത്രമാണ് ആളുകൾ കൊല ചെയ്യാത്തത് എന്നു ധരിച്ചു വയ്ക്കുന്നത് അബദ്ധമാണ്. അനേകം ആയിരത്താണ്ടുകളായി വളർത്തിയെടുത്ത ഒരു സംസ്ക്കാരത്തിന്റെ ഫലമാണ് അത്. ആ സംസ്കാരത്തെയാണ് കൊലപാതക സിനിമ അടി കരണ്ടു കളയുന്നത്. മനുഷ്യനിൽ കാമം പോലെ തന്നെ മൃഗീയതയും ഉണ്ട്. അതിനെ മയക്കിക്കിടത്തി നിർജ്ജീവമാക്കിത്തീർക്കുക മാത്രമേ പോംവഴിയുള്ളു. അതിനു പകരം ഈ ക്രൂരതയെ ഉണർത്തുകയും ആയുധം നല്കി തെരുവിലിറക്കിവിടുകയും ചെയ്യുന്നത് എത്ര മാത്രം വിപൽക്കരമാണ്. കൊലപാതകരംഗങ്ങൾ ഇല്ലാത്ത സിനിമ ഇന്നപൂർവ്വമാണ്. സ്ററണ്ടിന്റെ പേരിൽ അടിപിടി അഭ്യാസങ്ങൾ മാത്രമല്ല. അവിടം കൊണ്ട് അതവസാനിക്കുന്നില്ല. ഈയിടെ കണ്ട ഒരു ചിത്രത്തിൽ എട്ടു കൊലപാതകങ്ങളും മൂന്ന് ആത്മഹത്യയും രണ്ടുമൂന്നു ബലാൽസംഗങ്ങളുമുണ്ട്! സിനിമയിൽ ഒരു ഡയറക്ടറാണ്

ഇതു വരെ ഉണ്ടായിരുന്നത്. അതിനു പകരം ഭാഗികമായ ഘടകങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകം ഡയറക്ടർമാർ വന്നു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. മ്യൂസിക്ക് ഡയറക്ടർ, ആർട്ട് ഡയറക്ടർ എന്നിവയ്ക്കു പുറമെ സ്റ്റണ്ട് ഡയറക്ടർ എന്ന ഒരു തസ്തിക കൂടി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതു കൊണ്ട് അവസാനിക്കുന്ന മട്ടില്ല. കൊലപാതകഡയറക്ടർ, ബലാൽസംഗഡയറക്ടർ എന്നിവ കൂടി വളരെ വൈകാതെ സ്ഥലം പിടിക്കും. ആ രംഗങ്ങളുടെ വിജയമാണ് ഫിലിമിന്റെ വിജയം എന്നു വരുമ്പോഴും അതുണ്ടാക്കി തുന്നിച്ചേർത്തവർക്കല്ലേ സിനിമയുടെ 'ക്രെഡിറ്റ്' പോകേണ്ടത്! പ്രസിദ്ധകൊലപാതകബലാൽസംഗഡയറക്ടറായ ഇന്ന ആളാണ് എന്ന് അവരെ സിനിമാപ്രേമികൾക്ക് പരിചയപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞാൽ അവർക്കു കിട്ടുന്ന പൊതുജനസ്വീകരണം സിനിമയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മറ്റാർക്കെങ്കിലും കിട്ടുമെന്ന് സ്വപ്നം കാണേണ്ട. മദ്യപാനം, ബലാൽസംഗം, വ്യഭിചാരം, കൊലപാതകം ഇത്രയും ഘടകങ്ങളുടെ കൂട്ടലും പെരുക്കലും കൊണ്ടാണ് മലയാളസിനിമ സാമ്പത്തികവിജയം നേടുന്നത്. മനുഷ്യനിലെ മലിനവും ഹീനവുമായ വികാരങ്ങളെ കുത്തിയുണർത്തി കച്ചവടം നടത്തുന്നുവെന്നർത്ഥം.

ഈ ശൈലിയിൽ നിന്നുള്ള വ്യതിയാനം എന്ന നിലയ്ക്ക് അടൂർ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, അരവിന്ദൻ, ജോൺ അബ്രഹാം തുടങ്ങിയവരുടെ രംഗപ്രവേശം സിനിമാപ്രേമികൾ കൗതുകത്തോടെയാണ് വീക്ഷിച്ചത്. ഇതിൽ അടൂർ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, ചുറ്റിനും കാണുന്നതെന്തോ അതു കാണിച്ചു തരുന്നതിൽ തല്പരനാണ്. അരവിന്ദനിൽ നിന്ന് കാര്യമായതൊന്നും പ്രതീക്ഷിച്ചു കൂടാ. നമ്മെ സ്വപ്നാടനത്തിന് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്ന് താല്പര്യം. എന്നാൽ ജോൺ അബ്രഹാമിന്റെ നില അതല്ല. നാം കാണേണ്ടതെന്തോ അതു കാണിച്ചു തരാൻ അദ്ദേഹം അതീവശ്രദ്ധാലുവാണ്. അഗ്രഹാരത്തിലെ കഴുതയും ചെറിയാച്ചന്റെ ക്രൂരകൃത്യങ്ങളും അപൂർവ്വമായ ഒരു സിനിമാപ്രതിഭയുടെ സന്തതികളാണ്. കലയുടെ വൈശ്യതയും കലാകാരന്റെ കർത്തവ്യബോധവും ഒപ്പം സമ്മേളിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിക്കുന്നു. അഗ്രഹാരത്തിലെ കഴുതയിൽ എത്ര സ്വാഭാവികമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ഇതിവൃത്തം വളർത്തിയെടുത്തത്! എത്ര മാത്രം ആകർഷകമായാണ് ഓരോ രംഗവും സംവിധാനം ചെയ്തത്! 'ചെറിയാച്ചന്റെ ക്രൂരകൃത്യങ്ങൾ', ആ ഇതിവൃത്തസങ്കല്പം കൊണ്ടു തന്നെ, സ്വന്തം പ്രതിഭയുടെ സൃഷ്ടിപരമായ കഴിവുകളെ അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കി. വിപ്ലവത്തിൽ ഇടത്തരക്കാരന്റെ ധർമ്മസങ്കടത്തെക്കുറിച്ച് വൈലോപ്പിള്ളി കുടിയൊഴിക്കൽ എന്നൊരു കവിതയെഴുതി. മലയാള കാവ്യലോകത്തിലെ അപൂർവ്വമായ സൃഷ്ടിയാണത്. താണ ഇടത്തരക്കാരനായ ചെറിയാച്ചനിൽ മർദ്ദകവർഗ്ഗത്തിന്റെ ക്രൂരതകൾ

മുഴുവൻ വ്യക്തിദുഃഖമായി ഉറഞ്ഞുകൂടിയപ്പോഴും ചെറിയാച്ചന്റെ ക്രൂരതകളും എന്ന സിനിമ ജനിച്ചു. ദീർഘകാലത്തെ കവിതാജീവിതത്തിലൂടെ ആർജ്ജിച്ച ഔചിത്യബോധം മൂലം വൈലോപ്പിള്ളി തന്റെ കവിതയെ ഓപ്പമിട്ടു മിനുക്കി അതിനെ ശില്പപപൂർണ്ണിമ വരുത്തി. ജോൺ അബ്രഹാമിന് അത്രയ്ക്ക് അനുഭവജ്ഞാനം കൈവന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതു കൊണ്ട് മിനുക്കുപണി പൂർത്തിയായതുമില്ല. മലയാളകവിതയിൽ കുടിയൊഴിക്കൽ പോലെ മലയാളസിനിമയിൽ ചെറിയാച്ചനും ഒറ്റപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്നു—മൗലികമായ പ്രതിഭയുടെ സൃഷ്ടികളെന്ന നിലയ്ക്ക്.

ഇതിവൃത്തം പുരോഗമനോന്മുഖമായതു കൊണ്ടു മാത്രം സിനിമ വിജയിക്കില്ലെന്നതിന്നു തെളിവാണ് 'മണ്ണിന്റെ മാറിലും' 'ഇനിയും മരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത നമ്മളും'. ഒരു പ്രശസ്തനായ നോവലിസ്റ്റ് കുറ്റം തീർത്തു വാർത്തെടുത്ത കഥ, സിനിമയുടെ ഇതിവൃത്തമാക്കി മാറ്റുമ്പോൾ വിജയിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ കുറ്റം സംവിധായകനു തന്നെ. 'മണ്ണിന്റെ മാറിൽ' പരാജയപ്പെടുത്തിയത് ചെറുകാടല്ല, ബക്കറാണ്. തനിക്കു താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഇതിവൃത്തം കൈകാര്യം ചെയ്തതു കൊണ്ടാവാം. ജന്മിയുടെ കൈവെട്ടുന്ന സ്ഫോടനാത്മകമായ രംഗം പോലും ഊണിന് വാഴയില മുറിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അചേതനമായ ദൃശ്യമാക്കി മാറ്റിക്കളയുകയാണ് സംവിധായകൻ ചെയ്തത്. 'ഇനിയും മരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത നമ്മൾ' ആവട്ടെ, ചെറുകാടിനെപ്പോലെ ലക്ഷ്യബോധമുള്ള ഒരു കഥാകൃത്തിന്റെ അഭാവം മൂലമാണ് പരാജയപ്പെട്ടത്. പഠിച്ച് ജോലിയില്ലാത്ത, എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നു നിശ്ചയമില്ലാത്ത ഒരു പിടി യുവാക്കളെ കഥാപാത്രങ്ങളാക്കുക നല്ല കാര്യമാണ്. കഥാപാത്രങ്ങൾക്ക് എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് നിശ്ചയമുണ്ടാവില്ല. പക്ഷേ അവരെ കഥാപാത്രമാക്കുന്നവർക്ക് അവരെക്കൊണ്ട് എന്തു ചെയ്യിക്കണമെന്ന് നിശ്ചയമുണ്ടാവണം. അവർക്ക് ഒന്നും ചെയ്യാനില്ല എന്നതാണ് പ്രശ്നമെന്ന് പ്രേക്ഷകരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയാണ് ഇതിവൃത്തവികസനത്തിലെ കാതലായ വശം. അത്തരത്തിലുള്ളവരെ നിഷ്ക്രിയത്വത്തിലേക്കല്ല, സ്ഫോടനത്തിലേക്കാണ് നയിക്കേണ്ടത്. ഒരു സ്ത്രീ വ്യഭിചാരത്തിന്, മറ്റൊരാൾ പോലീസ് ലോക്കപ്പിൽ, പിന്നൊരാൾ ആശുപത്രിക്കിടക്കയിൽ, ഇനിയുമൊരാൾ വാരിക നടത്തി വിപ്ലവം സൃഷ്ടിയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചു പരാജയത്തിൽ—ഇങ്ങനെയങ്ങു പരത്തി വെടിവച്ചതു കൊണ്ട് ഒരു ലക്ഷ്യത്തിലും ഒരൊറ്റ ചില്ലും ചെന്നു തറയ്ക്കുന്നില്ല. മറ്റൊരു സിനിമയിൽ 'ഹിന്ദു–മുസ്ലിം–ക്രിസ്ത്യൻ സമന്വയം സാധിച്ചതു കണ്ടു. ഒരു ഹിന്ദുക്ഷേത്രത്തിലെ ദേവീവിഗ്രഹം ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ ശില്പി ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. അതിന് തന്റെ കാമുകിയായ ഒരു മുസ്ലിം യുവതിയെ മോഡലാക്കി കൈക്കൊള്ളുന്നു. എത്രയെളുപ്പം!

നമ്മുടെ സിനിമയുടെ പ്രധാനമായ ദൗർബല്യം ഇതിവൃത്തത്തിന്റെ ദൗർബല്യമാണ്. കഥ വിപ്ലവാത്മകമാണെന്ന് വിളംബരം ചെയ്താൽപ്പോരാ. അതൊരു ഇതിവൃത്തമായി കടഞ്ഞെടുക്കുമ്പോഴും ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യങ്ങളുടെ പ്രശ്നം വരുന്നു. ഏതു ലക്ഷ്യത്തിൽ കഥ കൊണ്ടെത്തിക്കണം എന്ന പ്രശ്നം വരുന്നു. എവിടെ ഊന്നിയാലാണ് ആ ഫലം കൈവരിക എന്ന പ്രശ്നം വരുന്നു. ഒരു ചെങ്കൊടിയും ഒരു ഘോഷയാത്രയും ഒരു പണിമുടക്കും തുന്നിച്ചേർത്താൽ വിപ്ലവസിനിമയായി എന്ന ധാരണ ലക്ഷ്യബോധത്തോടെ രംഗത്തിറങ്ങുന്ന ചെറുപ്പക്കാരെങ്കിലും വച്ചുപുലർത്തരുത്. ലൈംഗികമായ അരാജകത്വത്തെ വിപ്ലവത്തിന്റെ പേരൊട്ടിച്ച് വിറ്റു കാശാക്കുന്ന കുറുക്കുവിദ്യക്കാരെയും ചെറുത്തേ മതിയാകൂ. ഈ പുതിയ സിനിമയ്ക്ക് പ്രതിഭാശാലിയായ സംവിധായകൻ വേണ്ട. പ്രതിഭയുടെ അഭാവത്തെ മുദ്രാവാക്യം കൊണ്ട് നികത്താനാവില്ല. കച്ചവട സിനിമ, ആർട്ട് സിനിമ എന്ന വിഭജനം കപടവും അർത്ഥശൂന്യവുമാണ്. നല്ല സിനിമയും ചീത്ത സിനിമയും മാത്രമേയുള്ളു. പ്രേക്ഷകരെ ആകർഷിക്കാൻ കഴിയാത്ത സിനിമ തികഞ്ഞ പരാജയമാണ്. അതിനർത്ഥം പ്രേക്ഷകരെ ആകർഷിക്കുന്ന സിനിമ വിജയം ആണ് എന്നല്ല. കാണാൻ ആളുണ്ടാവുക, അവരെ കാണിക്കാൻ കൈയിൽ ചിലതുണ്ടാവുക—ഇതാവണം സിനിമയുടെ സമീപനം. സിനിമ പ്രേക്ഷകനിലേക്ക് ചിലതെല്ലാം സംവേദനം ചെയ്യുന്നു. സംവേദനത്തിന്റെ ഈ ശക്തമായ മാധ്യമത്തെ ഇന്നത്തെ നിലയിൽ അഴിച്ചു വിടുന്നത് ആരോഗ്യകരമല്ല. എന്താണത് സംവേദനം ചെയ്യുന്നത് എന്ന കാര്യം പ്രധാനമാണ്. അപ്പപ്പോഴും തോന്നുന്ന കാമവികാരത്തിന് ഇണങ്ങി ജീവിച്ചു കൊള്ളു എന്നതാണോ അതിനു നല്കാനുള്ള സംവേദനം? ഒന്നാന്തരം ക്രിമിനൽപ്പുള്ളികളെ വാർത്തെടുക്കുകയെന്നതാണോ ലക്ഷ്യം? വെറും തമാശ കണ്ട് തിരിച്ചു പോകുകയെന്നതാണോ അത്? അതോ, ഇന്നത്തേക്കാൾ സുന്ദരമായ ഒരു നാളെയെ കുറിച്ച് പ്രതീക്ഷകളും അതിനു ചേർന്ന കർമ്മചൈതന്യവും വളർത്തുകയെന്നതോ? സിനിമ ഒരു മാധ്യമമാണ്. കവിത, നോവൽ, ചെറുകഥ, നാടകം എന്നിവയെപ്പോലെ തന്നെ. എന്തിന്റെ മാധ്യമം എന്നതാണ് പ്രശ്നം.

ഡേവിഡ് ഹാരേ
സെക്കുലർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ശില്പി

രണ്ടു തരം പാശ്ചാത്യർ ഇന്ത്യയിൽ വരികയുണ്ടായി. ഊരിയ വാളും നിറത്തോക്കുമായി വന്ന കച്ചവടക്കാരായിരുന്നു ഒരു വിഭാഗം. ഇന്ത്യയുടെ സംസ്കാരസമ്പത്തിൽ ആകൃഷ്ടരായി വന്ന മറ്റൊരു വിഭാഗവും. ആദ്യത്തെ വിഭാഗം പരത്തിയ ഇരുട്ടിന്റെ നിബിഡതയിൽ രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗം കൊളുത്തി വച്ച കൈത്തിരി നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയിൽ വേണ്ടത്ര പതിഞ്ഞില്ല. പക്ഷേ ആ കൈത്തിരിയുടെ വെളിച്ചം പിൽക്കാലത്ത് നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ ധന്യമാക്കുന്നതിൽ സഹായിച്ചു. വ്യാപാരികളായ പാശ്ചാത്യർ കവർന്നെടുത്ത പൊന്നും പണവും നമ്മെ ദരിദ്രരാക്കി. രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗമാവട്ടെ ശാശ്വതമായ വിജ്ഞാനസമ്പത്തിന്റെ ബീജങ്ങളും ഈ മണ്ണിൽ വിതച്ചു കൊണ്ട് നമ്മെ സമ്പന്നരാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇന്ത്യയെ യൂറോപ്പിന്നു വ്യാഖ്യാനിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിൽ അവർ ആത്മാർപ്പണബുദ്ധിയോടെ പ്രയത്നിച്ചു. ഇന്ത്യയെ ഇന്ത്യക്കാർക്കു തന്നെ കാട്ടിക്കൊടുത്തതും അവരായിരുന്നു. പ്രൊ. മാക്സ്മുള്ളറെപ്പോലുള്ള വിജ്ഞാനതപസ്വികളെ ഇന്ത്യക്ക് ഒരിക്കലും മറക്കാനാവില്ല.

പൂർവ്വേന്ത്യാക്കമ്പനിയുടെ ഭരണകാലവും ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെന്റിന്റെ ഭരണവും ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഭിന്നങ്ങളായ അനുഭവങ്ങളായിരുന്നു. കമ്പനിഭരണത്തിനും വ്യവസ്ഥിതമായ രീതിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. പാർലമെന്റിന്റെ ഭരണം സ്ഥാപിതമായതോടെ വ്യവസ്ഥയും ചിട്ടയും വന്നു. അതു മാത്രമല്ല അന്തരം. കമ്പനിഭരണകാലത്ത് ഇംഗ്ലീഷുകാർക്ക് ഇന്ത്യക്കാരുടെ നേരെയുണ്ടായിരുന്ന മനോഭാവത്തിന്, ചക്രവർത്തിഭരണം ആരംഭിച്ചതോടെ മൗലികമായ പരിവർത്തനം വന്നതായി കാണാം. ആദ്യകാലത്തെ പാശ്ചാത്യർ ഇന്ത്യക്കാരെ സമ

നിലയിൽ കാണുകയും ഇന്ത്യയിലെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പരസ്പരമുള്ള ഗൃഹസന്ദർശനങ്ങളും പൊതുവായ ഒത്തുചേരലും അന്നു സർവ്വസാധാരണമായിരുന്നു. എന്നാൽ ചക്രവർത്തിയുടെ ഭരണം സ്ഥാപിതമായതോടെ ഈ സമീപനത്തിന് സാരമായ മാറ്റം വന്നു. ഇന്ത്യക്കാരുടെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ നിന്ന്, ഒരു നയമെന്ന നിലയിൽ, ഇംഗ്ലീഷുകാർ മാറി നിന്നു. മേലാളിത്തം സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ തോക്കിനെ മാത്രമല്ല അവർ ആശ്രയിച്ചത്. വർഗ്ഗപരമായിത്തന്നെ തങ്ങൾക്ക് ഔന്നത്യമുണ്ടെന്ന് വരുത്തിത്തീർക്കാൻ മനഃശാസ്ത്രപരമായ ഒരു ശ്രമം നടത്തുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ ഒരടവെന്ന നിലയിലാണ് വെള്ളക്കാർ ഇന്ത്യക്കാരുടെ സാമൂഹികജീവിതത്തിൽ നിന്ന് മാറി നിന്നത്. ഭരിക്കുന്നവരും ഭരിക്കപ്പെടുന്നവരും തമ്മിൽ സാംസ്കാരികമായിത്തന്നെ ഒരു മേൽകീഴ് നിലയുണ്ടെന്ന് ഇന്ത്യയെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ അവർ കിണഞ്ഞു ശ്രമിച്ചിരുന്നു. ക്രമേണ നാം അത് അംഗീകരിച്ചു. ആ അധസ്ഥിതബോധത്തിൽ നിന്ന് ഇന്നും നാം പൂർണ്ണമായി മോചനം നേടിയിട്ടില്ല. സായിപ്പിന്റെ ഭാഷ, ആചാരം, അന്ധവിശ്വാസം തുടങ്ങിയവയ്ക്ക് എന്തോ ഒരു ദിവ്യതയുണ്ടെന്ന ധാരണ നമ്മിൽ നിന്ന് മാഞ്ഞുപോയിട്ടില്ല. 'ഹരേ രാമാ ഹരേ കൃഷ്ണ' ജപം പോലും സായിപ്പിന്റെ ജിഹ്വയിൽ നിന്നു വരുമ്പോഴാണ് സ്വർഗ്ഗകവാടം അനായാസേന തുറന്നു കിട്ടുന്നുവെന്നാണല്ലോ ആർഷസംസ്കാരപ്രേമികളും പോലും കരുതുന്നത്.

പടിഞ്ഞാറിന്റെ സാംസ്കാരികമായ ഈ ആധിപത്യം ഇന്ത്യയിൽ വേരൂന്നുന്നതിനു മുമ്പ് ഇവിടെ വരികയും ഇന്ത്യക്കാരനായി ജീവിച്ച് ഇന്ത്യക്കാരനായി മരിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു സ്കോട്ട്ലൻറുകാരനായിരുന്നു ഡേവിഡ് ഹാരേ.

ഒരു വാച്ചുനിർമ്മാതാവിന്റെ മകനായി 1775–ൽ ഫെബ്രുവരിയിൽ ഹാരേ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ജനിച്ചു. പിതാവ് ഒരു സ്കോട്ട്ലൻറുകാരനായിരുന്നു. 1800–ൽ അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയിലെത്തി കൽക്കത്തയിൽ താമസമാക്കി. 1842–ൽ അവിടെ വച്ചു തന്നെ മരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ നാല്പത്തിരണ്ടു വർഷത്തെ ഇന്ത്യൻ ജീവിതത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹം വിതച്ച സാമൂഹ്യസേവനത്തിന്റെ വിത്തുകൾ അന്നു തൊട്ട് ഇന്നോളവും സമൃദ്ധമായ പുഷ്പഫലങ്ങൾ നൽകുന്ന വൻമരങ്ങളായി വളർന്നു പന്തലിച്ചു.

പൂർവ്വേന്ത്യാകമ്പനി വെറും വ്യാപാരികളായിട്ടാണ് ഇന്ത്യയിൽ വന്നെതെങ്കിലും ചരിത്രപരമായ സാഹചര്യസമ്മർദ്ദങ്ങൾ കൊണ്ട് ഭരണാധികാരികളായി മാറുകയാണു ചെയ്തത്. അതോടെ മറ്റു പലതിന്റെയും ചുമതലകൾക്കിടയിൽ ഈ രാജ്യക്കാർക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിനുള്ള ദീർഘകാലത്തെ സമ്മർദ്ദത്തിന്ന് ശേഷമാണ് നികുതിവരുമാനത്തിൽ ഒരു തുക വിദ്യാഭ്യാസപ്രചരണത്തിനു വേണ്ടി നീക്കിവയ്ക്കുന്നതിന് അവർ

നിർബന്ധിതരായത്. പക്ഷേ എന്തു തരം വിദ്യാഭ്യാസമാണ് നല്കേണ്ടത്. അക്കാര്യത്തിൽ ഭരണകർത്താക്കളും അല്പാത്തവരുമായ പാശ്ചാത്യരുടെയിടയിൽ ശക്തിയേറിയ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ പരമ്പരാഗതമായി നിലനിന്നു പോന്ന വിദ്യാഭ്യാസരീതിയുണ്ട്. സംസ്കൃതസാഹിത്യവും ആ ഭാഷയിലുള്ള തർക്കവ്യാകരണമീമാംസകളും ഉൾക്കൊണ്ട ഒരു തരം വിദ്യാഭ്യാസമായിരുന്നു ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നത്. ഖുർ ആൻ–പേർസ്യൻ കൃതികളുടെ പഠനത്തിൽ മുസ്ലിംകളും തൃപ്തി പൂണ്ടു. ഈ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് വ്യാപകമായ പ്രതിഷ്ഠ നൽകുന്നതിനാണ് നികുതിപ്പണം ചെലവഴിക്കേണ്ടതെന്ന് യൂറോപ്യൻമാരിൽ ഒരു വിഭാഗം വാദിച്ചു. യാഥാസ്ഥിതികഹിന്ദുക്കളുടെ ശക്തിയേറിയ പിന്തുണ ആ വാദഗതിക്കുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ കുറെക്കൂടി ദൂരക്കാഴ്ചയുള്ള മറ്റു ചില ഭാരതീയരും അന്നു കൽക്കത്തയിലുണ്ടായിരുന്നു (കൽക്കത്തയാണല്ലോ അന്നത്തെ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിന്റെ കേന്ദ്രം). ഇന്ത്യയ്ക്ക് അത്തരം 'ആത്മീയ' വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സമ്പന്നമായ പാരമ്പര്യം ഉണ്ടെന്നും അതിനു വേണ്ടി ഭരണത്തിന്റെ പണം ചെലവഴിക്കുന്നത് വ്യർത്ഥമാണെന്നും ആ പക്ഷക്കാരും വാദിച്ചു. പകരം, യൂറോപ്പിൽ അക്കാലത്ത് വെളിച്ചം നല്കിയിരുന്ന ആധുനികശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് ആ പണം ചെലവഴിക്കേണ്ടത് എന്നായിരുന്നു ഈ ഉത്പതിഷ്ണുപക്ഷത്തിന്റെ നിലപാട്. അവരുടെ നേതാവ്, ഭാരതീയനവോത്ഥാനത്തിന്റെ പിതാവായ റാംമോഹൻ റോയ് ആയിരുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ പിൽക്കാലചരിത്രത്തെ മുഴുവൻ ബാധിച്ച നിർണ്ണായകപ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു പ്രശ്നമായിരുന്നു അത്.

ഒടുവിൽ റാംമോഹന്റെ പക്ഷം ജയിച്ചു. ആ ജയത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ ബഹുമതി ഡേവിഡ് ഹാരേയ്ക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതാണ്.

ഹാരേ കൽക്കത്തയിൽ വന്നത് ഒരു വാച്ചുനിർമ്മാതാവ് എന്ന നിലയിലായിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെ വ്യാപാരവിജയവും ധനലാഭവും ഒട്ടും ആകർഷിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം ഒരു പ്രതിഭാശാലിയൊന്നും ആയിരുന്നില്ല. സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം നേടിയെന്നതിൽക്കവിഞ്ഞ് അക്കാദമിക്ക് ബിരുദങ്ങളൊ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നിരുന്നാലും നല്ലൊരു വായനക്കാരനായിരുന്നു. സ്വന്തമായി ഒരു നല്ല ഗ്രന്ഥശേഖരം അദ്ദേഹം സ്വരൂപിച്ചു. പ്രതിഭാശാലികളുടെ വിചാരമണ്ഡലവുമായി ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെ അദ്ദേഹം താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചു. ഭാരതീയതത്വചിന്തയും ജീവിതരീതിയും അദ്ദേഹത്തെ ആകർഷിച്ചു. ഒട്ടൊക്കെ ബംഗാളിഭാഷയും ഹിന്ദുസ്ഥാനിയും അദ്ദേഹം വശമാക്കി. ഇത്രയ്ക്ക് സാംസ്കാരികപൈതൃകമുള്ള ഇന്ത്യ ഇങ്ങനെ പ്രക്ഷീണയായിത്തീർന്നത് എന്തു കൊണ്ടാണെന്നതായിരുന്നു അദ്ദേ

ഹത്തെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന പ്രശ്നം. പുതിയ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ശാസ്ത്രസംസ്കാരവുമായി ബന്ധപ്പെടാതെ വഴി മാറി നടക്കുന്നതാണ് ഇന്ത്യയുടെ ആന്തരദൗർബല്യത്തിന്ന് കാരണമെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി.

ബിംബാരാധനയും അതിനെ ചുറ്റി വളർന്ന അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും തുടച്ചു മാറ്റാനുള്ള ഒരു കുരിശുയുദ്ധത്തിൽ റാം മോഹൻ റോയ് ഏർപ്പെട്ട കാലമായിരുന്നു അത്. ഏകദൈവ വിശ്വാസികളുടെ ഒരു ആരാധനാകേന്ദ്രം സ്ഥാപിക്കുന്ന കാര്യത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഒരു ദിവസം തന്റെ സുഹൃത്തുക്കളെ സ്വന്തം വീട്ടിൽ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തി. അവരുടെ കാര്യാലോചനകൾ നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കേ, ക്ഷണിക്കപ്പെടാത്ത അതിഥിയായി ഡേവിഡ് ഹാരേ അവിടെ കയറിച്ചെന്നു. സമുദായത്തിൽ അവർ അഭിലഷിക്കുന്ന പരിവർത്തനം വരുത്തുന്നതിന്ന് ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം നല്കുന്ന വിദ്യാലയം സ്ഥാപിക്കുകയാണ് ഫലപ്രദമായ വഴിയെന്ന് അദ്ദേഹം ആ സദസ്സിനെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചു. റാംമോഹന്റെ ചിന്തയിൽ ഒരു മിന്നലാട്ടം പോലെ ആ ആശയം കടന്നു ചെന്നു. അദ്ദേഹം ഹാരേയുമായി കൂടിയാലോചിച്ച് ഒരു പദ്ധതിയുണ്ടാക്കി.

പക്ഷേ, യാഥാസ്ഥിതികഹിന്ദുക്കളുടെ കണ്ണിലെ കരടായിരുന്നു അന്ന് റാംമോഹൻ റോയ്. അന്നത്തെ സുപ്രീംകോടതി ചീഫ് ജസ്റ്റിസ്സ് ആയിരുന്ന ഹൈഡ് ഈസ്റ്റിനെ ഇക്കാര്യത്തിൽ തൽപരനാക്കിത്തീർക്കുന്നതിന്ന് അദ്ദേഹവും സുഹൃത്തുക്കളും വഴിയാലോചിച്ചു. ചീഫ് ജസ്റ്റിസ്സിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള സംരംഭമാവുമ്പോൾ രണ്ടു മെച്ചങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്ന്, കമ്പനിഭരണകർത്താക്കളെ സ്വാധീനിക്കുന്നതിന്ന് എളുപ്പം കൂടും; മറ്റൊന്ന്, ഹിന്ദുനേതാക്കളുടെ രൂക്ഷമായ എതിർപ്പുണ്ടാവില്ലെന്നു മാത്രമല്ല സഹകരണം കിട്ടിയെന്നും വരും.

1816 മേയ് 16-ാംന- ഹൈഡ് ഈസ്റ്റ് തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ കൽക്കത്താ പൗരമുഖ്യന്മാരുടെ ഒരു കാര്യാലോചനസമ്മേളനം വിളിച്ചുകൂട്ടി. ഹാരേ ആയിരുന്നു അതിന്റെ പ്രധാന ചൈതന്യമായി വർത്തിച്ചത്. റാംമോഹൻ കരുതിക്കൂട്ടി ആ മീറ്റിങ്ങിൽ നിന്നു മാറി നിന്നു. അവിടെ വച്ചു തന്നെ നല്ലൊരു തുക പിരിച്ചെടുക്കുന്നതിന്നു സാധിച്ചു. സെക്കുലർ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്ന ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനമായ ഹിന്ദു കോളേജ് കൽക്കത്തയിൽ സ്ഥാപിക്കാനിടയായത് അങ്ങനെയാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ആ കോളേജിന്റെ സ്ഥാപകൻ ഹാരേ ആണ്.

തന്റെ സമ്പാദ്യമത്രയും കൽക്കത്തയിൽ ഭൂസ്വത്ത് വാങ്ങുന്നതിന്നാണ് ഹാരേ ചെലവഴിച്ചത്. ഏതു പൊതുപ്രസ്ഥാനത്തിന്നും അദ്ദേഹം ഉദാരമായി സംഭാവന നല്കിപ്പോന്നു. അവി

വാഹിതനായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ജീവിതം നയിച്ചത്. കുടുംബ ബാധ്യതകളൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വളരെ ലഘുവായ ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും പൊതുപ്രവർത്തനം അദ്ദേഹത്തെ ഋണബാധിതനാക്കി. ഭൂസ്വത്തിൽ പകുതി അദ്ദേഹം ഒരു സംസ്കൃതവിദ്യാലയം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് നിസ്സാരമായ വിലയ്ക്ക് കൈമാറി. മറ്റേപ്പകുതി ഹിന്ദു കോളേജ് സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്നു സൗജന്യമായി വിട്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. പുതുതായി ശിക്ഷണം നല്കാനുദ്ദേശിക്കുന്ന ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിന് ഇംഗ്ലീഷിലും നാട്ടുഭാഷയിലും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആവശ്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ടു. അതിന്നായി ഒരു സ്ക്കൂൾ ബുക്ക് സൊസൈറ്റി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒഴിച്ചുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്ക് ലഭ്യമാക്കുകയെന്നതായിരുന്നു സൊസൈറ്റിയുടെ ലക്ഷ്യം. ചിലപ്പോൾ സൗജന്യമായും പുസ്തകങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്തിരുന്നു. ബുക്ക് സൊസൈറ്റിയുടെ നഷ്ടം പരിഹരിക്കുന്നതിന്ന് ഹാരേ മാസംതോറും ഒരു നിശ്ചിതതുക സംഭാവന ചെയ്തു പോന്നു.

1818–ൽ കൽക്കത്തയിൽ ഒരു സ്ക്കൂൾ സൊസൈറ്റി സ്ഥാപിച്ചു. തന്റെ ശേഷിച്ച സമ്പാദ്യത്തിൽ ഒരു വലിയ ഭാഗം (ആറായിരത്തിൽപരം ഉറുപ്പിക) ആ സൊസൈറ്റിക്ക് അദ്ദേഹം സംഭാവന നൽകി. അദ്ദേഹമായിരുന്നു അതിന്റെ സെക്രട്ടറി. നിലവിലുള്ള വിദ്യാലയങ്ങൾക്കു ധനസഹായം നൽകുകയും പുതുതായി വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ച് നടത്തുകയുമായിരുന്നു സൊസൈറ്റിയുടെ ചുമതല. ഹിന്ദു കോളേജിലേയ്ക്ക് വർഷംതോറും മുപ്പതു പേരെ കമ്മറ്റിയുടെ ചെലവിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നയക്കാൻ ഹാരേ തീരുമാനിച്ചു. വിദ്യാലയങ്ങളുടെ ഉപദേശകനും രക്ഷകനും പരീക്ഷകനുമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ സമയം മുഴുവൻ ചെലവഴിച്ചത്. ബ്രിട്ടീഷ് ലിബറൽ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഒരു പരിപക്വഫലമായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

ഹിന്ദു കോളേജിലെ ഉൽപതിഷ്ണുക്കളായ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സന്തതസഹചാരിയും ഉപദേശകനുമായിരുന്നു ഹാരേ. അവർക്കിടയിൽ പ്രായത്തിന്റെ വ്യത്യാസം ഒരിക്കലും അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. നൂതനങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ തേടിപ്പോകുന്ന ഏത് സ്വതന്ത്രചിന്തകനും അദ്ദേഹം ഒരു താങ്ങും തണലുമായിരുന്നു. പ്രസിദ്ധനായ ഹിന്ദു കോളേജ് അദ്ധ്യാപകനായ ഡൊസാരിയോവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ രൂപം കൊണ്ട യുവബംഗാളി പ്രസ്ഥാനത്തിന്ന് ഹാരേയുടെ ഹൃദയംഗമമായ പിന്തുണ ലഭിച്ചു. ആ വിദ്യാർത്ഥികളും അവിവാഹിതനായ അദ്ദേഹവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം മക്കളും അച്ഛനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം പോലെ ആയിരുന്നു. പതിവുസമയത്ത് അവരെ കണ്ടില്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹം വീട്ടിൽ അന്വേഷിച്ചെത്തും. രോഗമായിക്കിടപ്പാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹം

മരുന്നു വാങ്ങിക്കൊണ്ടു വരും. നടക്കുന്ന ഒരു ഔഷധശാലയായിരുന്നു ഹാരേ എന്ന് അക്കാലത്ത് ആളുകൾ പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. ഹൈന്ദവഗൃഹങ്ങളിലെ സ്ത്രീകൾ ആ പാശ്ചാത്യന്റെ മുമ്പിൽ എന്ത് ആവലാതികളുണ്ടെങ്കിലും ഒരച്ഛനോടെന്നോണം തുറന്നു പറയുമായിരുന്നു. ഇന്ന് കൽക്കത്തയിലെ പ്രസിഡൻസി കോളേജിലുള്ള ഹാരേയുടെ പ്രതിമ (ഹിന്ദു കോളേജാണ് പിൽക്കാലത്ത് പ്രസിഡൻസി കോളേജായി വളർന്നത്) ഉൽപതിഷ്ണുക്കളായ 'യുവബംഗാളി' വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്ഥാപിച്ചതാണ്.

1835–ൽ സ്ഥാപിച്ച മെഡിക്കൽ കോളേജിന്റെയും പ്രധാനശില്പി ഹാരേ ആയിരുന്നു. 1837 മുതൽ 41 വരെ അതിന്റെ സെക്രട്ടറിയും ട്രഷററും ഫലം കൊണ്ട് പ്രിൻസിപ്പാളും അദ്ദേഹം തന്നെയായിരുന്നു. നാട്ടുകാർക്ക് അവരുടെ ഭാഷയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിൽ അദ്ദേഹം അതീവതൽപരനായിരുന്നു. ഹിന്ദു കോളേജ് പരിസരത്തിൽത്തന്നെ ഒരു ബംഗാളി മഹാവിദ്യാലയം സ്ഥാപിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചപ്പോഴും അതിന്റെ ശിലാസ്ഥാപനത്തിന്നു ഹാരേയാണ് ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടത്. അഗ്രോ ഹോർട്ടികൾച്ചർ സൊസൈറ്റി, എഷ്യാറ്റിക് സൊസൈറ്റി തുടങ്ങിയ അനേകം സംഘടനകളുടെ ശക്തികേന്ദ്രമായി അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചു പോന്നിട്ടുണ്ട്.

1842 ജൂൺ 1–ാംനു- ആ മഹാൻ കോളറ പിടിച്ചു മരിച്ചു. മരണവുമായി പോരാടിക്കൊണ്ട് കിടന്ന ആ ഒരാഴ്ചക്കാലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുറ്റും നിന്ന് വിദ്യാർത്ഥികൾ ഒഴിഞ്ഞ സമയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒടുക്കം അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു. മഴ കോരിച്ചൊരിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു; എന്നിട്ടും അയ്യായിരത്തിൽപരം ബംഗാളികൾ ആ ശവമഞ്ചത്തെ നിശ്ശബ്ദം അനുഗമിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെ സംസ്ക്കരിച്ചത് പള്ളിയിലായിരുന്നില്ല. താൻ ഓമനിച്ചു വളർത്തിയെടുത്ത ഹിന്ദു കോളേജിന്റെ പ്രശാന്തമായ അങ്കണത്തിലൊരിടത്താണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യവിശ്രമത്തിന്നുള്ള ശയ്യ ഒരുക്കിയിരുന്നത്. ആ മണ്ണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെതായിരുന്നുവല്ലോ.

ഹാരേ ഒരു യുക്തിവാദിയും നാസ്തികനുമായിരുന്നു. സ്വതന്ത്രചിന്തയും വ്യക്തിജീവിതത്തിലുള്ള നിഷ്ക്കളങ്കതയുമാണ് അദ്ദേഹം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച ഗുണങ്ങൾ. പഴമയുടെ ബന്ധനം അറുത്തു കളഞ്ഞ് നാളെയെ നോക്കിക്കാണാൻ അദ്ദേഹം ബംഗാളി യുവാക്കളെ പഠിപ്പിച്ചു. നിശ്ശബ്ദമായ സമർപ്പിതജീവിതമായിരുന്നു അത്. ആ ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് ദീപശിഖ കൊളുത്തിയെടുത്ത ഒരു യുവബംഗാളി തലമുറ വളർന്നു വന്നു. അവരാണ് പിന്നീടുള്ള ബംഗാളിന്റെ തേജസ്സുകളായി വളർന്നത്. യാഥാസ്ഥിതികരുടെ സഹായത്തോടെയാണ് അദ്ദേഹം ഹിന്ദു കോളേജിന്ന് ജന്മം നൽകിയത്. എന്നാൽ, ഉത്പതിഷ്ണുതത്തിന്റെ

അഗ്നിശിഖയായി അതിനെ അദ്ദേഹം വളർത്തി. അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയ്ക്ക് സെക്കുലർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അടിത്തറ പണിതു കൊടുത്തു. ശാസ്ത്രയുഗത്തിന്റെ ആദ്യദർശനം കാട്ടിക്കൊടുത്തു. അതിൽ നിന്നു പിൽക്കാലത്ത് നൂറു നൂറു കോളേജുകളും സർവ്വകലാശാലകളും രൂപം കൊണ്ടു. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ബംഗാൾ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഇന്ത്യയെ പ്രസവിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ തെറ്റില്ല. ഹാരേ അതിന്റെ സൂതികർമ്മിണിയായിരുന്നു.

റാംമോഹൻ
ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പിതാവ്

പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ജീർണ്ണതയിൽ നിന്ന് ഇന്ത്യയെ മോചിപ്പിക്കുന്നതിൽ റാംമോഹൻ റോയ് അതുല്യമായ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാരതീയനവോത്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നാരംഭിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ ഭാവിസംവിധാനത്തിന്റെ രൂപരേഖ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഭയിലാണ് ഉയിർക്കൊണ്ടതെന്നു പറയാം. ക്രാന്തദർശിയായ ആ പ്രതിഭ പല മണ്ഡലങ്ങളിലും വ്യാപരിച്ചു. അതിൽ ഇന്ത്യൻ സമുദായത്തെ ഏറ്റവും അഗാധമായി സ്പർശിച്ചത് വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിലെ നവീകരണമായിരുന്നു.

സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്റെയും പദവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെയും ഇത്തിരി വട്ടം പോന്ന പൊയ്കയിൽത്തന്നെ നീന്തിക്കളിച്ചിരുന്ന ഭാരതീയചേതനയെ ആധുനികവിജ്ഞാനത്തിന്റെ അനന്തവിസ്തൃതമായ സമുദ്രത്തിന് അഭിമുഖമാക്കി നിർത്തിയത് അദ്ദേഹമായിരുന്നു. ആ ആഴിപ്പരപ്പിലേക്ക്, ജ്ഞാനദാഹികളായ യുവജനങ്ങളെ അദ്ദേഹം ആനയിച്ചു. ആദ്യമാദ്യം ശങ്കിച്ചു കൊണ്ടു മാത്രം കാൽ കുത്തിയവർ പിന്നെപ്പിന്നെ ആർത്തിയോടെ അതിൽ നീന്തിത്തുടിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം ഇന്ത്യയുടെ നവോത്ഥാനത്തിൽ പ്രമുഖമായ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. സാമൂഹ്യബോധം കൊണ്ട് ഉത്തേജിതമായ ഒരു പുതിയ വർഗ്ഗത്തെ അത് ഇന്ത്യയ്ക്കു നല്കി. ഈ പുതിയ വർഗ്ഗത്തിലൂടെയാണ് പിൽക്കാലത്തെ ഇന്ത്യ ലോകത്തെ നോക്കിക്കണ്ടത്. ഹൈന്ദവ സമുദായത്തിനു ജീർണ്ണത ബാധിക്കുമ്പോഴും അതതു കാലഘട്ടങ്ങളിൽ നവോത്ഥാനശക്തികളും അതിനെ ഉത്തേജിപ്പിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ പ്രവണതകളും പ്രാദേശികമായ അതിർവരമ്പുകളെ അതിലംഘിക്കാറില്ല. ആംഗലഭാഷയുടെ മാദ്ധ്യമം

കൈവന്നതോടെ സാമൂഹ്യനവീകരണങ്ങൾക്ക് ഒരു അഖിലേന്ത്യാ സ്വഭാവം കൈവന്നു. ഇന്ത്യയെ സമഗ്രമായി ബാധിക്കത്തക്ക നിലയിൽ ഏറെക്കുറെ ഐകരൂപ്യമുള്ള സാമൂഹ്യവികാസം സാധിക്കുന്നതിന് ഇതു മൂലം സാദ്ധ്യമായി. മാത്രമല്ല, ലോക വിജ്ഞാനത്തിലേക്കു കടന്നു ചെല്ലുന്നതിന് ഇതൊരു കവാടമായും ഭവിച്ചു. യൂറോപ്പിൽ പൊട്ടിവിരിഞ്ഞ വ്യവസായവിപ്ലവത്തിന്റെയും ലിബറൽ ആശയഗതിയുടെയും ഊഷ്മളപ്രകാശം ഇന്ത്യയിലേക്കു കടന്നുവന്നത് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലൂടെയാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ, ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ അരങ്ങേറ്റം ഒരു പുതുയുഗപ്പിറവിയുടെ നാന്ദി കുറിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാപഠനവും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലൂടെയുള്ള പഠനവും തമ്മിൽ കൂട്ടിക്കുഴയ്ക്കാതെ ഒന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കിയാൽ, ഭാരതീയചേതനയ്ക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ ഒരു കായകല്പചികിത്സയുടെ ഫലം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു ബോദ്ധ്യമാവും.

18–ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം ആവുമ്പോഴേക്കും ഇന്ത്യൻ നാഗരികതയുടെ പൗരാണികത ഇംഗ്ലീഷുകാരായ ഒട്ടേറെ പണ്ഡിതന്മാരെ ആകർഷിക്കുകയുണ്ടായി. വാറൻ ഹേസ്റ്റിംഗ്സിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ മുഹമ്മദൻ യുവാക്കൾക്കു വേണ്ടി കൽക്കത്തയിൽ ഒരു മദ്രസയും ജോനഥൻ ഡങ്കന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഹിന്ദുക്കൾക്കു വേണ്ടി ബനാറസ്സിൽ ഒരു സംസ്കൃതവിദ്യാലയവും ഉയർന്നു വന്നത് ഈ മതിപ്പു കൊണ്ടാണ്. എന്നാൽ പൂർവ്വേന്ത്യാകമ്പനിക്ക് സ്വന്തമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസനയം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അത് ആവശ്യമാണെന്ന് അതിന്റെ ഭരണകർത്താക്കൾ കരുതിയതുമില്ല. വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുകയെന്നത് ഭരണത്തിന്റെ ചുമതലയിൽപ്പെടുന്നില്ല എന്ന നിലപാടാണ് കമ്പനിഭരണാധികാരികൾ കൈക്കൊണ്ടത്. എന്നാൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ചാറൽസ് ഗ്രാന്റിനെപ്പോലുള്ള ആളുകൾ മറ്റൊരു വീക്ഷണമാണു പുലർത്തിപ്പോന്നത്. അവരുടെ ലക്ഷ്യം ക്രിസ്തുമതപ്രചരണമായിരുന്നു. അതിനു നവീനവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഭാഷയായ ഇംഗ്ലീഷിനെ ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കണമെന്നും ഭരണാധികാരം അതിന്റെ ചുമതല വഹിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. കമ്പനിയുടെ ചാർട്ടർ പുതുക്കുന്നതിനുള്ള അപേക്ഷ 1813–ൽ ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെൻറിന്റെ മുമ്പിലെത്തിയപ്പോൾ ''ഇന്ത്യൻ സാഹിത്യത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരണത്തിനും വികസനത്തിനും ഇന്ത്യയിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യം നിലനിൽക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി വ്യയം ചെയ്യുവാൻ ഓരോ വർഷവും ഒരു ലക്ഷം ഉറുപ്പികയിൽ കുറയാത്ത സംഖ്യ നീക്കിവയ്ക്കു''ന്നതിനു കമ്പനിയെ പ്രേരിപ്പിക്കുവാൻ പാർലമെൻറിനു കഴിഞ്ഞു.

ഈ ഫണ്ട് എങ്ങനെ ചെലവഴിക്കണമെന്ന കാര്യത്തിൽ കമ്പനിഭരണാധികാരികൾക്ക് ഒരു ധാരണയുമില്ലായിരുന്നു.

തന്മൂലം വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ അവർ വീണ്ടും അവഗണിച്ചു. അങ്ങനെ, പിന്നെയും ഒരു ദശവർഷം കഴിഞ്ഞ ശേഷമാണ് ''പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള സമിതി''യെന്ന പേരിൽ ഒരു ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് തുടങ്ങാനും ഈ ഫണ്ടിന്റെ വിനിയോഗം അതിനെ ഏല്പിക്കാനും തീരുമാനിച്ചത്. അതോടെ 1823 ജൂലൈയിൽ ഇന്ത്യയിലെ വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പ് നിലവിൽ വന്നു. അന്നും വിദ്യാഭ്യാസനയം രൂപം കൊണ്ടില്ല.

ഭരണരംഗത്തിൽ എന്തു തന്നെ അലസതയുണ്ടായാലും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാപഠനത്തിനുള്ള ദാഹം ബംഗാളിയുവാക്കളിൽ വളർന്നു വന്നിരുന്നു. സ്വതേ തന്നെ പൂർവ്വേന്ത്യാകമ്പനിയുടെ വ്യാപാര ഭരണകാര്യങ്ങൾക്ക് താണ പടിയിലുള്ള ദ്വിഭാഷികളുടെ ആവശ്യം കൂടിക്കൂടി വന്നു. അതിനു പുറമെ, 1774-ൽ കൽക്കത്തയിൽ സുപ്രീംകോടതി സ്ഥാപിതമായതോടെ ഈ ആവശ്യം കുറെക്കൂടി വ്യാപകമായിത്തീർന്നു. കോടതിനടപടികളെ ചുറ്റിപ്പറ്റി വിവർത്തകന്മാരായും ഏജൻറുമാരായും പകർപ്പെഴുത്തുകാരായും അനേകം ദ്വിഭാഷികളെ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഉത്സാഹശാലികളായ ഒട്ടേറെ ബംഗാളിയുവാക്കൾ ഈ സന്ദർഭത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഭാഷാപഠനത്തിനുള്ള സ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തുന്നതിന് ഇംഗ്ലീഷുകാരായ പലരും മുന്നോട്ടു വന്നു.

പക്ഷേ, ഇതു കൊണ്ടു മാത്രം ഒരു വിദ്യാഭ്യാസനയം രൂപം കൊണ്ടില്ല. ഭാഷാപഠനത്തിനു താത്പര്യമുള്ളവർ പ്രയോജനപ്രദമായിത്തോന്നിയ ഈ പുതിയ ഭാഷയും പഠിച്ചുവെന്നു മാത്രമേയുള്ളു. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ പ്രതിനിധാനം ചെയ്ത നവീന ശാസ്ത്രാധിഷ്ഠിതമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം ഇവരാരും വിഭാവനം ചെയ്തതേയില്ല.

റാംമോഹൻ റോയ് കൽക്കത്തയിൽ സ്ഥിരതാമസമാക്കിയപ്പോഴാണ് വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം ഇതായിരുന്നു. ഹിന്ദു–മുസ്ലിം ക്ലാസ്സിക്ക് പാരമ്പര്യത്തെക്കുറിച്ച് അവഗാഢമായ പരിജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന് ആ വലയത്തിന്റെ സങ്കുചിതഭിത്തികളെ ഭേദിച്ചു കടന്നാൽ മാത്രമേ തന്റെ നാട്ടിനു മോചനമുണ്ടാവുകയുള്ളുവെന്നു വ്യക്തമായി മനസ്സിലായി. ഫ്രഞ്ച് വിപ്ലവത്തെത്തുടർന്ന് ആ കാലത്ത് യൂറോപ്പിൽ അലമാലകളുയർത്തിക്കൊണ്ട് കോളിളക്കമുണ്ടാക്കിയ ലിബറൽ ആശയഗതികളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തെയും പിടിച്ചു കുലുക്കി. വ്യവസായവിപ്ലവത്തിന്റെ അനന്തരഫലത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു ഉൾക്കാഴ്ച ലഭിച്ചിരിക്കണം. കാരണം, ആ യുഗത്തിന്റെ ചൈതന്യമായി വർത്തിച്ച ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസചിന്തയെ സമഗ്രമായി സ്വാധീനിച്ചത്. പാരമ്പര്യസംസ്കാരത്തിൽ ഇന്ത്യ എത്ര തന്നെ സമ്പന്നമാണെങ്കിലും നൂതനപ്രതിഭയുടെ വികാസത്തിന്ന് അതു

കൊണ്ടു മാത്രം മതിയാവില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം വ്യക്തമായി കണ്ടു. പുതിയ യുഗത്തോടൊപ്പം ചുമലൊത്തു പോകാൻ ഇന്ത്യയ്ക്കു കഴിയണമെങ്കിൽ ആ യുഗത്തിന്റെ പുതുവീക്ഷണം ഉൾക്കൊണ്ടേ തീരൂ. ആ ലക്ഷ്യം വച്ചു കൊണ്ട് സ്വന്തം കഴിവുകളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാലയം സ്ഥാപിക്കാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു.

പക്ഷേ, പ്രശ്നത്തിന്റെ വക്കു തൊടുന്നതിനു മാത്രമേ അത്തരമൊരു സ്വകാര്യസംരംഭത്തിനു സാദ്ധ്യമാവുകയുള്ളു. കമ്പനിഭരണാധികാരികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസനയം, ശാസ്ത്രപഠനമെന്ന ലക്ഷ്യം വച്ചു രൂപം കൊള്ളുന്നില്ലെങ്കിൽ തന്റെ ഉദ്ദേശ്യം സഫലമാവാൻ പോകുന്നില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നറിയാമായിരുന്നു. ഭരണാധികാരികളാകട്ടെ ഒരു ഉറച്ച നയം ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

കമ്പനിഭരണത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസനയത്തെക്കുറിച്ച് ഗവർണ്ണർ ജനറലിന്റെ ഉപദേശകസമിതിയിൽ രൂക്ഷമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. നയരൂപവൽക്കരണത്തിൽ സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്താൻ കഴിവുള്ള ഒരു വിഭാഗം, പൗരസ്ത്യസംസ്ക്കാരത്തിന്റെ പഠനത്തിനു വേണ്ടിയാവണം പൊതുമുതൽ ചെലവിടുന്നതെന്നു വാദിച്ചു. അവർ 'ഓറിയന്റലിസ്റ്റ്' എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. ഇന്ത്യൻ ക്ലാസ്സിക്കുകളുടെ പുനഃപ്രകാശനവും പ്രചരണവും വിദ്യാഭ്യാസലക്ഷ്യമായി ഗവൺമെന്റ് കൈക്കൊള്ളേണ്ടതാണെന്ന അഭിപ്രായമാണ് അവർക്കുണ്ടായിരുന്നത്. സംസ്കൃതത്തിലും അറബിക്കിലുമുള്ള പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പുതുതായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുമ്പോൾ ധനസഹായം നൽകാനും അവയ്ക്കു വ്യാഖ്യാനമെഴുതുന്ന പണ്ഡിതന്മാർക്കും മൗലവിമാർക്കും സഹായധനം നൽകാനും അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അത്തരം ക്ലാസ്സിക്കുകളുടെ പഠനത്തിലേർപ്പെടുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു സ്കോളർഷിപ്പ് നൽകേണ്ടതാണെന്നും ശുപാർശ ചെയ്തു. സമുദായത്തിലെ യാഥാസ്ഥിതികവിഭാഗം ഈ അഭിപ്രായത്തിന്റെ പിന്നിൽ അണിനിരന്നു.

ഉപദേശകസമിതിയിലെ മറ്റൊരു വിഭാഗം ഇതിൽ നിന്നും ഭിന്നമായ കാഴ്ചപ്പാടാണു പുലർത്തിപ്പോന്നിട്ടുള്ളത്. ക്ലാസ്സിക്ക് പഠനം ഇന്ത്യയിൽ സ്വതേ തന്നെ ലഭ്യമാണെന്നിരിക്കേ പൊതുധനം അതിനു വേണ്ടി ചെലവഴിക്കുന്നത് അനാവശ്യവും തന്മൂലം ദുർവ്യയവും ആയിരിക്കുമെന്ന് അവർ സിദ്ധാന്തിച്ചു. മറ്റു വിധത്തിൽ ലഭ്യമല്ലാത്ത വിജ്ഞാനം ജനങ്ങൾക്കു നേടിക്കൊടുക്കുന്നതിനാവണം പൊതുമുതൽ വ്യയം ചെയ്യുന്നതെന്ന അഭിപ്രായമാണ് അവർ പ്രകാശിപ്പിച്ചത്. ആധുനികശാസ്ത്രപഠനം ഇന്ത്യയ്ക്കു ലഭ്യമാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ട ചുമതല ഗവൺമെന്റിന്റെതാണെന്ന് അവർ സിദ്ധാന്തിച്ചു. 'ആംഗ്ലിസിസ്റ്റ്' വിഭാഗ

മെന്ന പേരിലാണ് ഇവർ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഗവർണ്ണർ ജനറലിന്റെ ഉപദേശകസമിതിയിൽ ഇവർ ഒരു ന്യൂനപക്ഷമായിരുന്നെങ്കിലും വിഗണിച്ചു കൂടാത്ത ന്യൂനപക്ഷമായിരുന്നു അത്. പുറത്താണെങ്കിൽ റാംമോഹന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഉൽപതിഷ്ണുവിഭാഗത്തിന്റെ ഊർജ്ജസ്വലമായ പിന്തുണ അവർക്കു ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളും തമ്മിലുള്ള തർക്കം ഗുരുതരമായ പ്രതിസന്ധികൾ സൃഷ്ടിച്ചു കൊണ്ട് നീണ്ടു പോയി. ആദ്യ വട്ടം മത്സരത്തിൽ 'ഓറിയൻറലിസ്റ്റ്' നാണു വിജയം ലഭിച്ചത്. ഗവൺമെൻറ് പ്രാൻറിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗം അവർക്കു കിട്ടി. അന്നത്തെ ഗവർണ്ണർ ജനറലായ ആംഹേസ്റ്റ് പ്രഭുവിന് (1823) റാംമോഹൻ സുദീർഘമായ ഒരു കത്തെഴുതി. യുക്തിയുക്തവും സുശക്തവുമായ ആ കത്ത് ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസചരിത്രത്തിലെ ഒരു വിലപ്പെട്ട രേഖയാണ്. ''ഇന്ത്യയിൽ സ്വതേ തന്നെ പ്രചാരത്തിലുള്ള സംസ്കൃതപഠനത്തിന്'' ഒരു കോളേജ് തുറക്കാൻ ഗവൺമെൻറ് ഉദ്യമിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ഖേദം പ്രകടിപ്പിച്ചു. അതിന്റെ ഫലം ''ബേക്കൺ പ്രഭുവിനു മുമ്പുള്ള യൂറോപ്പിന്റെ സ്ഥിതിയിൽ ഇന്ത്യയെ എന്നന്നേക്കുമായി തളച്ചിടുക'' യായിരിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം അതിൽ വ്യക്തമാക്കി. വ്യാകരണസൂത്രത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാംശങ്ങളിലും പദനിരുക്തിയിലും പ്രായോഗികജീവിതത്തിൽ പ്രസക്തിയില്ലാത്ത ദാർശനികവിവാദങ്ങളിലും അലഞ്ഞു തിരിയുന്നതിന് യുവഹൃദയങ്ങളെ അഴിച്ചു വിടുന്നത് രാജ്യത്തിനു നേരെ ചെയ്യുന്ന അക്ഷന്തവ്യമായ അപരാധമായിരിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. വേണമെങ്കിൽ നിലവിലുള്ള സംസ്കൃതവിദ്യാലയങ്ങൾക്കു സഹായധനം നൽകിക്കൊണ്ട് ആ പഠനത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നിരിക്കേ, ഗവൺമെൻറിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ തുടങ്ങുന്ന വിദ്യാലയങ്ങളും അതേ മണ്ഡലത്തിൽത്തന്നെ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതൊരു ദുർവ്യയം മാത്രമായിട്ടേ പരിണമിക്കുകയുള്ളുവെന്ന് അദ്ദേഹം ഗവർണ്ണർ ജനറലിനെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു. ''കുറെക്കൂടി ലിബറൽ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതും ഗണിതം, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, രസതന്ത്രം, ശരീരശാസ്ത്രം, ഉപയോഗപ്രദമായ മറ്റു ശാസ്ത്രങ്ങളും എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതും'' ആയ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി നടപ്പിലാക്കുകയും അതിനായി ''യൂറോപ്പിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ച, പാണ്ഡിത്യവും പാടവവുമുള്ള കുറെ അദ്ധ്യാപകന്മാരെ നിയമിക്കുകയും വേണ്ടത്ര ഉപകരണങ്ങളും പരീക്ഷണസാമഗ്രികളും പുസ്തകങ്ങളും ഉള്ള കോളേജുകൾ സ്ഥാപിക്കുകയും'' ചെയ്യണമെന്ന് അദ്ദേഹം അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ആ കത്ത് അദ്ദേഹം ഉപസംഹരിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്: ''ഇന്ത്യയെ അന്ധകാരയുഗത്തിൽത്തന്നെ തടഞ്ഞു വയ്ക്കണമെന്ന് അങ്ങേയ്ക്ക്

ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ അതിനുള്ള ഒന്നാന്തരം മാർഗ്ഗം സംസ്കൃത രീതിയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം തന്നെ ഇവിടെ പ്രചരിപ്പിക്കുകയാവും; അല്ലെങ്കിൽ ആധുനികശാസ്ത്രപഠനത്തിന്നു സൗകര്യം നല്കുക.''

ഈ കത്തിനും നിവേദനങ്ങൾക്കും പെട്ടെന്ന് ആശിച്ച പ്രതികരണങ്ങളൊന്നും കാണത്തക്ക വിധം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, സംസ്കൃതകോളേജ് സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ഉദ്യമം നിർത്തി വയ്ക്കപ്പെട്ടു. പകരം, ഇംഗ്ലീഷ് പഠനത്തിനു കൂടി സ്ഥാനം നല്കിക്കൊണ്ട് 'ഹിന്ദു കോളേജ്' രൂപം കൊണ്ടു. ആംഹേസ്റ്റ് പ്രഭുവിനു ശേഷം വില്യം ബെൻറിക് പ്രഭു ഗവർണ്ണർ ജനറലായി സ്ഥാനമേറ്റെടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗമനം കമ്പനിഭരണത്തിന്റെ ഒരു വഴിത്തിരിവായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശകസമിതിയിലെ അംഗമായിട്ടാണ് ഇന്ത്യയുടെ വിദ്യാഭ്യാസചരിത്രത്തിൽ അവിസ്മരണീയനായ തോമസ് ബാബിങ്ടൺ മെക്കോളെ ഇന്ത്യയിൽ വന്നത്. ഇന്ത്യയിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസനയം എന്തായിരിക്കണമെന്നതിന് അന്തിമരൂപം നല്കിയത് മെക്കോളെ ആയിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗമനത്തിനു മുമ്പു തന്നെ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള രംഗസംവിധാനം പൂർത്തിയായിരുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ പുനരുദ്ധാരണത്തിന് ഇംഗ്ലീഷിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന ശാസ്ത്രപരിചയം അനുപേക്ഷണീയമാണെന്ന റാംമോഹൻ റോയിയുടെ കാഴ്ചപ്പാട് വില്യം ബെൻറിക് പ്രഭു അംഗീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

റാംമോഹന്റെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനത്തിൽ ഒരു രംഗം മാത്രമായിരുന്നു ഇത്. സൊറാംപൂർ കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തിച്ചുപോന്ന കൽക്കത്തയിലെ ക്രൈസ്തവമിഷനറിമാരുമായി അദ്ദേഹം ഗാഢമായ സമ്പർക്കം പുലർത്തിപ്പോന്നിരുന്നു. മതപരമായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം അവരുമായി ചർച്ചകളും വാദപ്രതിവാദങ്ങളും നടത്തിപ്പോന്നു. യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും ഉള്ള ഒട്ടേറെ 'യൂനിറേറിയൻ' മതപണ്ഡിതന്മാരുമായി (ഏകദൈവത്തിലല്ലാതെ ത്രിത്വത്തിൽ വിശ്വസിക്കാത്തവർ) അദ്ദേഹം കത്തിടപാടുകൾ വഴി അടുത്ത ബന്ധം പുലർത്തിപ്പോന്നു. ഇവരുടെ ശുദ്ധ ഇന്ത്യൻ കാര്യങ്ങളിൽ പതിപ്പിക്കുവാനും ഇന്ത്യയുടെ വിദ്യാഭ്യാസനവീകരണത്തിൽ അവരുടെ താത്പര്യമുണർത്താനും അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. ''ക്രൈസ്തവസദാചാരബോധത്തിൽ അടിയുറച്ച വിശ്വാസവും ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനപ്രചരണത്തിൽ താത്പര്യവുമുള്ള ഒരു കൂട്ടം അദ്ധ്യാപകരെ ഇന്ത്യയിലേക്കയക്കണ''മെന്ന് അദ്ദേഹം അവർക്കെഴുതി. പക്ഷേ, അനുകൂലമായ പ്രതികരണങ്ങൾ എവിടെയും ഉണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ കൽക്കത്തയിലെ സ്കോട്ടിഷ് ചർച്ചുമായി അദ്ദേഹം ബന്ധം പുലർത്തി. ഒന്നാമത്തെ സ്കോട്ടിഷ് ചർച്ച് ചാപ്ലിൻ ആയ റവ. ജെയിംസ് ബ്രൈഡിനു റാംമോഹന്റെ പദ്ധതി ആകർഷകവും

ശ്രദ്ധേയവുമായിത്തോന്നി. അദ്ദേഹം 1824–ൽ ബ്രിട്ടനിലുള്ള തന്റെ കേന്ദ്രസഭാനേതൃത്വത്തിന് ഇക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു കത്തെഴുതി. ആ കത്തിനോടൊപ്പം, അതിനു പിൻബലമെന്ന നിലയിൽ റാംമോഹൻ റോയ് നേരിട്ടു തന്നെ സ്കോട്ട്ലൻറിലെ പള്ളിയധികാരികൾക്ക് ഒരു നിവേദനമയച്ചു. ഇന്ത്യയിലെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ നിസ്തുല്യമായ സേവനമനുഷ്ഠിച്ച മിഷനറിമാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനത്തിനു നന്ദി കുറിച്ചത് ആ കത്തുകളായിരുന്നു. സ്കോട്ടിഷ് മിഷൻ, വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി റവ. അലക്സാണ്ടർ ഡഫിനെ ഇന്ത്യയിലേക്കയച്ചു.

1830–ൽ ഡഫ് ഇന്ത്യയിൽ കപ്പലിറങ്ങി. ഇന്ത്യയിൽ എത്തിയ ഉടനെ പള്ളിയധികൃതന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ ഉപദേശിച്ചത് റാംമോഹനെ ചെന്നു കാണാനായിരുന്നു. കൽക്കത്താനഗരത്തിന്റെ പരിസരത്തിൽ സസ്യസമൃദ്ധവും പ്രശാന്തവുമായ ഒരു ഗൃഹത്തിലായിരുന്നു റാംമോഹൻ താമസിച്ചിരുന്നത്. ഈശ്വരധ്യാനനിരതവും ആദ്ധ്യാത്മികപ്രധാനവുമായ ഒരു ജീവിതമാണ് അദ്ദേഹം നയിച്ചു പോന്നത്. റാംമോഹൻ ഹൃദയംഗമമായ ആഹ്ലാദത്തോടെ ഡഫിനെ സ്വീകരിച്ചു. ആ മിഷനറി തന്റെ പദ്ധതിയുടെ രൂപരേഖ റാംമോഹനു വിശദീകരിച്ചു കൊടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന് അതു ബോദ്ധ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, യഥാർത്ഥമായ പ്രശ്നം ആരംഭിക്കുന്നതേയുള്ളു. ജനനിബിഡമായ ഒരു കേന്ദ്രത്തിൽ വിദ്യാലയത്തിനു സ്ഥലം കിട്ടണം; അഭിജാതകുടുംബത്തിലെ ചെറുപ്പക്കാർ പഠിക്കാൻ വരികയും വേണം. പള്ളിയധികാരികൾ മാത്രം വിചാരിച്ചാൽ ഇതു രണ്ടും നടപ്പില്ല താനും. ആ വൈഷമ്യങ്ങൾ താൻ പരിഹരിച്ചു കൊള്ളാമെന്ന് റാംമോഹൻ ഏറ്റു. കൽക്കത്തയിൽ ചിറ്റ്പൂർ റോഡിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ബ്രഹ്മസമാജ് ഹാൾ അദ്ദേഹം സ്കൂളിന്റെ ഉപയോഗത്തിനായി വിട്ടുകൊടുത്തു. ഇനി വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കാര്യമാണ്. സ്വന്തം കുട്ടികളെ അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന് തന്റെ അടുത്ത സുഹൃത്തുക്കളെയും സഹപ്രവർത്തകന്മാരെയും അദ്ദേഹം പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഏതാനും നാൾക്കുള്ളിൽ, കണ്ണുകളിൽ ചൈതന്യം തുളുമ്പുന്ന അഞ്ചു പേർ റാംമോഹന്റെ കത്തുമായി റവ. ഡഫിന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരായി. പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നതിൽ തങ്ങൾക്കു താത്പര്യമുണ്ടെന്ന് അവർ അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു.

1830 ജൂലൈ 13–ാം തീയതി റാംമോഹൻ നല്കിയ ഹാളിൽ അദ്ദേഹം അയച്ചു കൊടുത്ത അഞ്ചു വിദ്യാർത്ഥികളെ വച്ചു കൊണ്ട് റവ. അലക്സാണ്ടർ ഡഫ് എന്ന സ്കോട്ടിഷ് മിഷൻ പാതിരി ഇന്ത്യയിലെ ഒന്നാമത്തെ മിഷനറി പൊതുവിദ്യാലയം ആരംഭിച്ചു. തുടങ്ങുമ്പോൾത്തന്നെ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ തല പൊക്കാതിരുന്നില്ല. ഗുരുവും ശിഷ്യരും ചേർന്ന്

പ്രാർത്ഥനകളും നടത്തിയ ശേഷം ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷമെന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ ഓരോ കോപ്പി വീതം ഡഫ് തന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. അതിൽ നിന്നു പാരായണം ചെയ്യാനാരംഭിച്ചു. ആ കുട്ടികളും പരസ്പരം നോക്കി. ''ഈ സുവിശേഷപുസ്തകം എന്തിനാണ്? ഇതു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ശാസ്ത്രമാണ്. പിന്നെ ഞങ്ങളും ഇതെങ്ങനെ വായിക്കും? ഞങ്ങളെ മറ്റുള്ളവർ ജാതിയിൽ നിന്നു പുറംതള്ളും''— അവരിലൊരാളും പറഞ്ഞു.

ഇത്തരം ഒരു സ്ഥിതിവിശേഷത്തിന്റെ സംഭാവ്യതയെക്കുറിച്ച് റാംമോഹൻ ആദ്യമേ തന്നെ ഊഹിച്ചിരുന്നു. അതു കൊണ്ട് അദ്ദേഹം നേരത്തേ തന്നെ അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹം അവരോടു പറഞ്ഞു: ''ഡോക്ടർ ഹോറസ്സ് ഹെയ്മാൻ വിത്സനെപ്പോലുള്ള ആളുകളും ഹിന്ദുക്കളുടെ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും അഭ്യസിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം ഹിന്ദുവായിട്ടില്ലെന്നു നിങ്ങളുംക്കറിഞ്ഞു കൂടേ? ഞാൻ ഖുർ ആൻ വീണ്ടും വീണ്ടും വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും ഞാനൊരു മുസൽമാൻ ആയില്ലല്ലോ. മാത്രമല്ല, ബൈബിളും മുഴുവൻ ഞാൻ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാനൊരു ക്രിസ്ത്യാനിയല്ലെന്നു നിങ്ങളുംക്കറിഞ്ഞു കൂടേ? അപ്പോളും പിന്നെ അതു വായിക്കുന്നതിൽ എന്തിനാണു ശങ്കിക്കുന്നത്? വായിക്കൂ; എന്നിട്ടു വിധിയെഴുതു''. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ വാക്കുകളും അവരെ തൽക്കാലം സമാധാനിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ, അവർക്കു പൂർണ്ണബോധ്യം വന്നില്ലെന്ന് ആ മുഖഭാവം വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. തന്മൂലം, രണ്ടു മാസക്കാലത്തോളം എന്നും രാവിലെ ബൈബിളും പാഠമെടുക്കുന്ന സമയത്ത് അദ്ദേഹം അവിടെ എത്തും. പിന്നീട് ഇടയ്ക്കിടെ അവിടം സന്ദർശിക്കുകയും ചെയ്തു പോന്നു.

ഡഫിന്റെ പരീക്ഷണത്തിന് എതിർപ്പുകളും ഇല്ലാതിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഉത്സാഹശാലികളായ നല്ലൊരു വിഭാഗം അദ്ദേഹത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു പോന്നു. റാംമോഹന്റെ അടുത്ത ഒരു അനുചരന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കൽക്കത്തയിൽ നിന്നു നാല്പതു നാഴിക അകലെ മറ്റൊരു വിദ്യാലയം തുറക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. അതിനായി അവർ ഡഫിനെ സമീപിക്കുകയും ചെയ്തു. വിദ്യാലയത്തിന്റെ എല്ലാ ചെലവുകളും വഹിച്ചു കൊള്ളാമെന്ന് അവരേറ്റു. ഡഫ് മേൽനോട്ടം വഹിക്കണമെന്നു മാത്രം. ഇന്ത്യയിൽ പല വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട മിഷനറിമാരും വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ നിന്നു വമ്പിച്ച നേട്ടവും ഇന്ത്യയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സ്വകാര്യവ്യക്തികളും, ഭരണകൂടം, മിഷനറിമാർ ഈ മൂന്ന് ഏജൻസികളിലൂടെയാണ് ഇന്ത്യയിൽ ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസം കൊഴുത്തു പടർന്നതെന്നു കാണാം. ഈ മൂന്ന് ഏജൻസികളുടെയും ബീജം നട്ടത് റാംമോഹൻ ആയിരുന്നു.

ഡൊറേസ്സിയോവും ബംഗാളി നവോത്ഥാനവും

കഴിഞ്ഞ രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ബംഗാൾ ആണ് ഇന്ത്യയുടെ വിപ്ലവചിന്തയ്ക്കു പ്രചോദനം നല്കിപ്പോന്നത്. പാശ്ചാത്യലോകത്തിന്റെ ചിന്താപദ്ധതിയുമായി നേരിട്ടു സമ്പർക്കം പുലർത്തുന്നതിന് ആദ്യമായി സൗകര്യം ലഭിച്ചത് ബംഗാളിനാണ്. വ്യവസായയുഗത്തിന്റെ ലിബറൽ ചിന്താഗതി ആ വഴിക്കാണ് ഇന്ത്യയിൽ പ്രവേശിച്ചത്. ഇന്ത്യയിലെ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അരങ്ങേറ്റവും അവിടെ വച്ചു തന്നെ. റാം മോഹൻ റോയിൽ നിന്ന് ഈ നവീനദർശനം ആരംഭിക്കുന്നു; ഹിന്ദു കോളേജിൽ നിന്ന് ഈ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയും.

എന്നാൽ ബംഗാളിന്റെ യുവരക്തത്തെ ചൂടുപിടിപ്പിക്കുകയും ചിന്താഗതിയെ തിരിച്ചു വിടുകയും ചെയ്ത ഒരു അദ്ധ്യാപകനുണ്ടായിരുന്നു. വെറും 22 വർഷം മാത്രം ജീവിച്ച്, അതിനിടയിൽ ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടോളം നിലനിന്ന ചിന്താവിപ്ലവത്തിനു ബീജാവാപം ചെയ്ത്, കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ വീറോടെ ജീവിച്ച്, മിന്നൽപിണരിന്റെ ക്ഷണികതയോടെ മരിച്ച ആ അദ്ധ്യാപകന്റെ പേര് ഹെൻറി ലൂയിസ്സ് വിവിയൻ ഡൊറേസ്സിയോ (1809–31) എന്നായിരുന്നു.

കൽക്കത്തയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് വ്യാപാരസ്ഥാപനത്തിലെ ഒരു പോർച്ചുഗീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥന് ഇന്ത്യൻ സ്ത്രീയിലുണ്ടായ മകനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സ്വതന്ത്രചിന്തകനും, അതു കൊണ്ടു തന്നെ രാജ്യത്തിൽ നിന്നു നിഷ്കാസിതനുമായ ഡ്രമോജ് എന്ന ഒരു സ്കോട്ട്ലൻറുകാരൻ നടത്തിപ്പോന്ന ഒരു സ്വകാര്യവിദ്യാലയത്തിലാണ് ഡൊറേസ്സിയോ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തത്. തന്റെ ആചാര്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യബോധവും ഫ്രഞ്ച് വിപ്ലവത്തിനു നേരെയുള്ള ആരാധനാഭാവവും

നിരീശ്വരത്വവും ദർശനികപാണ്ഡിത്യവും കവിത്വവുമെല്ലാം ശിഷ്യൻ ഒപ്പിയെടുത്തു. ഇന്ത്യയുടെ പൂർവ്വകാലമഹത്വത്തെക്കുറിച്ച് തികച്ചും ബോധവാനായിരുന്നതോടൊപ്പം പഴമയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു നിദ്ര ചെയ്യുന്ന നാട്ടുകാരുടെ നേരെ അമർഷവും നിറഞ്ഞ രാജ്യസ്നേഹപരമായ അനേകം കവിതകളും ഡൊറേസ്സിയോ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാൻറിനെ പോലെയുള്ള യൂറോപ്യൻ ദാർശനികരെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹമെഴുതിയ വിമർശനങ്ങളും അന്നത്തെ പണ്ഡിതലോകത്തെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചിരുന്നു. പണ്ഡിതനും കവിയും ദാർശനികനുമെന്ന നിലയ്ക്ക് അദ്ദേഹമാർജ്ജിച്ച ഈ പ്രശസ്തി കാരണം, ഹിന്ദു കോളേജിലെ സീനിയർ ക്ലാസ്സുകളിൽ പാഠമെടുക്കുന്നതിന് അദ്ധ്യാപകനായി അദ്ദേഹം ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടു. അന്നദ്ദേഹത്തിനു വെറും പതിനെട്ടു വയസ്സ് മാത്രമേ പ്രായമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എന്നാലും, അദ്ദേഹത്തോട് കിടനിൽക്കുന്നവരായി അന്ന് കൽക്കത്തയിലും പരിസരങ്ങളിലും ആരുമില്ലെന്ന ഖ്യാതി പരന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കൽക്കത്ത ലിറററി ഗസറ്റ് ഉൾപ്പെടെ ഒട്ടനവധി പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ പത്രാധിപരായി അദ്ദേഹം അതിനിടയിൽ ജോലി നോക്കി. ലോകത്തിൽ യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തിനെതിരായി എന്തെന്തു പ്രസ്ഥാനമുണ്ടോ അവിടെയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം വികാരോഷ്മളമായി ചലിച്ചു.

കോളേജിൽ ഡൊറേസ്സിയോവിന്റെ രംഗപ്രവേശം ഒരു പുതിയ യുഗം തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു. ഉയർന്ന ക്ലാസ്സുകളിലെ വിദ്യാർത്ഥികളും ഈ യുവാദ്ധ്യാപകനു ചുറ്റും ക്ഷണം കൊണ്ടാകർഷിക്കപ്പെട്ടു. കാന്തമണ്ഡലത്തിലേക്ക് ഇരുമ്പുധൂളികളെന്നോണമാണ് അവർ അദ്ദേഹത്തെ വലയം ചെയ്തത്. സ്വന്തം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഇത്ര മാത്രം സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ കഴിഞ്ഞ ഒരു അദ്ധ്യാപകൻ അതിനു മുമ്പോ പിമ്പോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ക്ലാസ്സുമുറിക്കുള്ളിൽ മാത്രമായി ആ ബന്ധം ഒതുങ്ങി നിന്നില്ല. പുറത്തും ആ ബന്ധം തുടർന്നു പോയി. പാശ്ചാത്യ ലിബറൽ ചിന്താഗതിയും സാഹിത്യവും കൊണ്ട് അവരുടെ ഹൃദയം സംഫുല്ലമാക്കി; വീക്ഷണചക്രവാളത്തിനു വ്യാപ്തി വർദ്ധിപ്പിച്ചു. അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ അദ്ദേഹം പതിപ്പിച്ച മുദ്രകളും ആ തലമുറയുടെ തന്നെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരിക്കലും മാഞ്ഞുപോയില്ല. ഈ യുവാക്കളെ 'യുവബംഗാളി ഗ്രൂപ്പ്'' എന്ന പേരിലാണ് വിളിച്ചുപോന്നത്. പരസ്പരം അലിഞ്ഞു ചേരുന്ന സാഹോദര്യവും സ്നേഹവും കൊണ്ട് . അവർ എണ്ണത്തേക്കാളും വലിയ ശക്തിയായി വർത്തിച്ചു.

മറ്റ് അദ്ധ്യാപകന്മാരിൽ നിന്നു ഭിന്നമായി ഡൊറേസ്സിയോവിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പ്രത്യേകത, യഥേഷ്ടം ചോദ്യം ചെയ്യാനും വാദപ്രതിവാദം നടത്താനും അദ്ദേഹം തന്റെ യുവശിഷ്യന്മാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചുവെന്നതത്രേ. ഏതു മഹാപുരുഷനെ

യും മുഖവിലയ്ക്ക് അംഗീകരിക്കരുതെന്നും ചോദ്യം ചെയ്തു സത്യം കണ്ടെത്തിയേ സ്വീകരിക്കാവൂ എന്നും അദ്ദേഹം അവരെ പഠിപ്പിച്ചു. ''ചോദ്യം ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നു കരുതുന്നവൻ അന്ധനാണ്; ചോദ്യം ചെയ്യാൻ കഴിവില്ലാത്തവൻ വിഡ്ഢിയാണ്; ചോദ്യം ചെയ്യാൻ ധൈര്യമില്ലാത്തവൻ അടിമയാണ്.'' ഇതത്രേ അവരുടെ മുദ്രാവാക്യം. ഡൊറേസ്സിയോവിന്റെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട് സ്വന്തം വീടായിരുന്നു. യാഥാസ്ഥിതികഹിന്ദുക്കൾ നിഷിദ്ധമായിക്കരുതിയിരുന്ന ഭക്ഷ്യപാനീയങ്ങൾ അവർ യഥേഷ്ടം കഴിച്ചു. ഈ ഉഛൃംഖലത്വം പലപ്പോഴും അതിർത്തികൾ ഭേദിച്ച് അപകടത്തിലേക്ക് കടന്നിട്ടുണ്ട്. ഹൈന്ദവവിശ്വാസങ്ങളെ, ധാരണയില്ലാതെ, വെല്ലുവിളിക്കുക ധീരതയുടെ മുദ്രയായി കരുതത്തക്ക വിധം അവർ ഉപരിപ്ലവത കാണിച്ച സന്ദർഭങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ''ഹൃദയത്തിന്റെ അഗാധതയിൽ വച്ച് ഞങ്ങൾ എന്തിനെയെങ്കിലും എതിർക്കുന്നുവെങ്കിൽ അത് ഹിന്ദുവിശ്വാസത്തെയാണ്'' എന്ന് ഒരു ശിഷ്യൻ ലേഖനമെഴുതി. കോടതിയിൽ ഗംഗാജലത്തെ കൈയിലെടുത്ത് ആണയിടാൻ, താനതിന്റെ പവിത്രതയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞ്, മറ്റൊരു ശിഷ്യൻ വിസമ്മതിച്ചു. അവർ മദ്യത്തിൽ കൂടുതൽ ആസക്തി കാണിച്ചു. എന്നാൽ അവരുടെ പൊതുമുദ്രയായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ഒരു സവിശേഷ സ്വഭാവമുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ ധീരമായ സത്യസന്ധത. ''അവർ സത്യസന്ധതയുടെ മാതൃകയായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു. ആ കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികൾ സത്യത്തിന്റെ പര്യായമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു'' എന്ന് സമകാലികരായ പ്രാമാണികന്മാർ പോലും ഈ യുവവിദ്യാർത്ഥികളെക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഡൊറേസ്സിയോവും ശിഷ്യന്മാരും കൂടിയാണ് ബംഗാളിൽ ആദ്യമായി ഒരു ചർച്ചാവേദി സംഘടിപ്പിച്ചത്. വിധവിശ്വാസവും ഇച്ഛാശക്തിയും, നന്മതിന്മകൾ, ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വം തുടങ്ങി നാനാതരം വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവർ ശക്തിയേറിയ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തി. ആഴ്ചതോറും ചേരുന്ന ഈ മീറ്റിങ്ങുകളിൽ ഡൊറേസ്സിയോ ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ചു പോന്നു. ഹിന്ദു കോളേജിലെ പ്രസ്തുത വിദ്യാർത്ഥി ഗ്രൂപ്പ് സ്വന്തമായി ഒരു മാസിക പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. അനാധവിശ്വാസങ്ങൾ, സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം, നീതിന്യായപരിപാലനം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾ അതിൽ ചർച്ചയ്ക്കു വന്നു. എന്നാൽ രണ്ടു മൂന്നു ലക്കങ്ങൾ മാത്രമേ പുറത്തു വന്നുള്ളൂ; കോളേജ് അധികാരികൾ പ്രസ്തുത മാസിക നിരോധിച്ചു. ഡൊറേസ്സിയോ ഒരു പ്രസംഗപരമ്പര സംഘടിപ്പിച്ചു; യൂറോപ്യൻ ദാർശനികസമീപനമായിരുന്നു മുഖ്യമായ പ്രതിപാദ്യം. കൽക്കത്തയിലെ അന്നത്തെ യുവമനസ്സുകളെ മുഴുക്കെ ആ പ്രസംഗപരമ്പര പിടിച്ചു കുലുക്കി.

ഈ ദാർശനികപശ്ചാത്തലം രാഷ്ട്രീയബോധത്തിന്റെ മുന്നോടി മാത്രമായിരുന്നു. കൊളോണിയലിസം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ചർച്ചാവിഷയമായി. ഒരു ക്രിസ്തുമസ്സ് ദിവസത്തിൽ അറിയപ്പെടാത്ത ഒരാൾ ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവ പതാക കൽക്കത്തയിലെ ടൗൺഹാളിൽ ഉയർത്തിപ്പറപ്പിച്ചുവെന്നത് അന്ന് വലിയൊരു സംഭവമായിരുന്നു.

യാഥാസ്ഥിതികഹിന്ദുഗൃഹങ്ങളിൽ ഈ നൂതനചിന്തയുടെ അലകും അസുഖകരമായ പ്രതിസ്പന്ദം ഉണർത്തിവിട്ടു. കുടുംബദേവതയായ കാളിയുടെ മുമ്പിൽ സ്വന്തം മകന്റെ ശിരസ്സ് കുനിയുന്നില്ലെന്നത് ആ മാതാപിതാക്കൾക്ക് സഹിക്കാവുന്ന കാര്യമായിരുന്നില്ല. യാഥാസ്ഥിതികപത്രമായ സമ്പദ് കൗമുദി, സമാചാർ പത്രിക തുടങ്ങിയവ നിലവിളി കൂട്ടി. ''നിരീശ്വരവാദികളും തെമ്മാടികളുമായ ഈ പറങ്കിപ്പിള്ളരെ'' അടക്കി നിർത്തേണ്ടതാണെന്ന് അവർ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു. ഇക്കാര്യത്തിൽ കോളേജ് കമ്മറ്റി സ്വന്തം ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നില്ലെന്ന ആരോപണവും പൊന്തിവന്നു. ഈ പ്രചരണത്തിന്റെ ഫലമായി കോളേജ് മേലധികാരികളിൽ ചിലർ ഡൊറേസ്സിയോവിനെ അനഭിമതനായിട്ടാണ് പരിഗണിച്ചു പോന്നത്.

ഒടുവിൽ, 1831 ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ കോളേജിന്റെ സമിതിയോഗം ചേർന്ന് പ്രസ്തുത പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ചു ചർച്ച ചെയ്തു. ഈ കുഴപ്പങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണക്കാരനായ ഡൊറേസ്സിയോവിനെ കോളേജിൽ നിന്ന് പുറംതള്ളണമെന്നും 'സ്വതന്ത്രചിന്തകരായ' വിദ്യാർത്ഥികളെ പുറത്താക്കണമെന്നുമുള്ള രക്ഷിതാക്കളുടെ മെമ്മോറാണ്ടത്തെക്കുറിച്ച് പരിശോധിക്കുന്നതിനാണ് യോഗം ചേർന്നത്. പൊതുപ്രസംഗങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതിന് പോകുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെ പുറന്തള്ളണമെന്നും പുസ്തകവായനയെ നിയന്ത്രിക്കണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ മീറ്റിങ്ങിന്റെ രേഖകൾ ഇന്നും കൽക്കത്ത പ്രസിഡൻസി കോളേജിൽ (ആരംഭത്തിലെ ഹിന്ദു കോളേജ്) സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. കമ്മറ്റി ഭൂരിപക്ഷപ്രകാരം ഡെറേസ്സിയോവിനെ കോളേജിൽ നിന്നും പുറംതള്ളാൻ തീർച്ചയാക്കി. ഡൊറേസ്സിയോ രാജിവച്ചൊഴിയാൻ തീരുമാനിച്ചു. ആ തീരുമാനം അറിയിച്ചു കൊണ്ട് അദ്ദേഹം എഴുതിയ കത്ത് ബംഗാളിനവോത്ഥാനത്തിലെ ഒരു വിലപ്പെട്ട രേഖയായി പരിഗണിച്ചു പോരുന്നു.

പക്ഷേ, ഡൊറേസ്സിയോ തുടങ്ങിവച്ച സ്വതന്ത്രചിന്താപദ്ധതി അതു കൊണ്ടൊന്നും നിലച്ചു പോയില്ല. കുടുംബത്തിലെ കർശനമായ മേൽനോട്ടവും നിയന്ത്രണവും ലംഘിച്ചു കൊണ്ടും കുടുംബത്തിലെ തടങ്കലിൽ നിന്നു ചാടിപ്പോന്നു കൊണ്ടും ചില വിദ്യാർത്ഥികൾ അവരുടെ ആദർശങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന് പരിശ്രമിച്ചു. ചിലർ മാസികകൾ തുടങ്ങി.

ചർച്ചാവേദികയും ഉയർന്നു വന്നു. ഡൊറേസ്സിയോവും ഒരു ദിനപ്പത്രം ആരംഭിച്ചു. അപ്പോഴും യുവബംഗാളിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു അദ്ദേഹം തന്നെ.

1831 ഡിസംബറിൽ വിപ്ലവകാരിയായ ഈ യുവപ്രതിഭയെ കോളറ വിഴുങ്ങിക്കളഞ്ഞു. ശിഷ്യന്മാർ ചുറ്റും നിസ്സഹായരായി നോക്കി നിന്നു. അവരുടെയും അന്നത്തെ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെയും പരിധിക്കുള്ളിൽ എന്തെന്തു കഴിവുകളുണ്ടോ അതത്രയും പ്രയോഗിച്ചു നോക്കി. പക്ഷേ, കോളറയുടെ ആക്രമണത്തിന്നു മുമ്പിൽ അതെല്ലാം നിസ്സഹായമായതേയുള്ളു.

ഡൊറേസ്സിയോവിന്റെ മരണശേഷം ഈ ശിഷ്യസമൂഹം ബംഗാളി ജീവിതത്തിന്റെ പല മേഖലകളിലായി വ്യാപിച്ചു. ഹിന്ദു കോളേജിലെ വിദ്യാർത്ഥിയെന്നാൽ യാഥാസ്ഥിതിക ത്വത്തിനെതിരായ പോരാളിയെന്ന ധാരണ നിലനിന്നു പോന്നു. പൂർവ്വേന്ത്യാകമ്പനിയുടെ ഭരണത്തിന്നെതിരായി ഉയർന്നു വന്ന വിമർശകന്മാർ ഈ ഡൊറേസ്സിയൻ വിദ്യാർത്ഥിവിഭാഗമായിരുന്നു. പോലീസ് ഭരണം, നികുതിപിരിവ്, വ്യാപാരികളുടെ രാഷ്ട്രീയാധികാരം തുടങ്ങിയ പല വിഷയങ്ങളും ഈ യുവശക്തികളുടെ ഏകോപിച്ച ആക്രമണത്തിന്ന് വിധേയമായി. പത്രസ്വാതന്ത്ര്യം, പൗരസ്വാതന്ത്ര്യം തുടങ്ങിയവ ഇക്കൂട്ടരുടെ നിരന്തരമായ പ്രക്ഷോഭണത്തിന്ന് വിഷയമായിത്തീർന്നു. ഇവരിൽ പലരും ഒന്നാന്തരം പ്രാസംഗികന്മാരായി വളർന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, ബംഗാളി ചിന്തക്ക് നവോന്മേഷത്തിന്റെ ചൈതന്യരക്തം നല്കിയത് ഇവരായിരുന്നു. സാഹിത്യത്തിൽ, രാഷ്ട്രീയചർച്ചകളിൽ, പ്രസംഗവേദികളിൽ, മതനവീകരണത്തിൽ, ഉദ്യോഗസ്ഥാധിപത്യത്തിനെതിരായ പോരാട്ടത്തിൽ, കർഷകതാത്പര്യം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നതിൽ—ഈ എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലും അന്നത്തെ ബംഗാളിലെ യഥാർത്ഥശക്തിയായി വർത്തിച്ചത് ഡൊറേസ്സിയോവിന്റെ ശിഷ്യരായ ഈ 'യുവബംഗാളി' പ്രസ്ഥാനക്കാരായിരുന്നു. ഹിന്ദുമതയാഥാസ്ഥിതികത്വത്തിനെതിരായി ഉയർന്നു വന്ന പോരാട്ടത്തിന് അടിത്തറയായി വർത്തിച്ചതും ഈ 'യുവബംഗാളികളാ'യിരുന്നു. 'വിദേശികയ ഇന്ത്യയിൽ നടത്തുന്ന ഭരണത്തിൽ ഈ നാട്ടുകാർക്ക് യാതൊരു പങ്കും നല്കുന്നില്ല' എന്നതും 'ജനങ്ങളുടെ മേൽ താങ്ങാനാവാത്ത നികുതിഭാരം കെട്ടിവക്കുന്നു'വെന്നതും ഈ ഡൊറേസ്സിയോസംഘത്തിന്റെ ആവലാതിയായിരുന്നു. 1830–40–കളിലാണ് അവർ ഈ ആക്ഷേപമുന്നയിച്ചതെന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്.

ഡൊറേസ്സിയോ ആരംഭിച്ച അക്കാദമിക്ക് അസോസിയേഷൻ അതിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ നവോത്ഥാനസംഘമായിത്തീർന്നു. ഡേവിഡ് ഹാരെ എന്ന ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്കാരനായിരുന്നു ഡൊറേസ്സിയോവിനു ശേഷം അതിന്റെ അദ്ധ്യ

ക്ഷനായി വന്നത്. റാം ഗോപാൽ ഘോഷ്, രാധാനാഥ് സിക്ദാർ, രസിക് കൃഷ്ണ മല്ലിക്, താരാചന്ദ് ചക്രവർത്തി തുടങ്ങി പ്രാമാണികരായിത്തീർന്ന പലരും ഈ സംഘത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ്. അവരിൽ ചിലർ ചേർന്ന് അക്കാദമി ഓഫ് ജനറൽ നോളജ് എന്ന പേരിൽ ഒരു സ്ഥാപനം രജിസ്റ്റർ ചെയ്തു. ആ സൊസൈറ്റിയിൽ വായിച്ച പ്രബന്ധങ്ങൾ പിന്നീട് പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസാധനം ചെയ്തു. ചരിത്രപഠനത്തിന്റെ സ്വഭാവം, സിവിൽ പരിഷ്ക്കരണം, സാമൂഹ്യപരിഷ്ക്കരണം, സ്ത്രീവർഗ്ഗത്തിന്റെ താത്പര്യം, ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്ഥിതി (5 വാള്യം) എന്നിങ്ങനെ, ബംഗാളി വിജ്ഞാന സാഹിത്യത്തിന്റെ അടിത്തറയായിത്തീർന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഈ ഡൊറേസ്സിയോ യുവബംഗാളികളുടെ സംഭാവനയാണ്. സാംസ്ക്കാരികരംഗത്തിലെ നൂതനശക്തിയായിട്ടാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനം ആരംഭിച്ചതെങ്കിലും രാഷ്ട്രീയരംഗത്തിലെ നൂതന ശബ്ദമായിട്ടാണ് അതു വളർന്നത്. സമ്പത്തിന്റെ 'പ്രഭുത്വ'ത്തിനു പകരമായി ആ സ്ഥാനത്ത് ബുദ്ധിപരമായ പ്രഭുത്വത്തിന് മേല്ക്കോയ്മ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുവെന്നതാണ് യുവ ബംഗാളി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രത്യേകത.

ബംഗാളിൽ ആരംഭിച്ച ഡൊറേസ്സിയൻ പ്രസ്ഥാനം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അവിടെത്തന്നെ അടങ്ങി നിന്നതേയുള്ളുവെന്നു തോന്നാം. പക്ഷേ, ആ അദ്ധ്യാപകന്റെ മാസ്മരമായ സ്വാധീനത്തിൽ ശിഷ്യന്മാർ, ബംഗാളിനു പുറത്ത് എത്തിച്ചേരാൻ ഇടയായ സന്ദർഭങ്ങളിൽ അവിടെയും, സാമാന്യത്തിൽ നിന്ന് വിഭിന്നമായ ശബ്ദമായിത്തന്നെ വർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. കത്തിയവാഡിൽ അക്കാലത്ത് അജ്ഞാതനാമാവായ ഒരു ഡൊറേസ്സിയൻ സന്യാസി രാഷ്ട്രീയപ്രക്ഷോഭണത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി വർത്തിച്ചുവെന്ന് രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് തടവുശിക്ഷയും രാജ്യഭ്രഷ്ടും ലഭിച്ചു.

പാശ്ചാത്യചിന്തയുമായി സമ്പർക്കം സ്ഥാപിച്ച ഇന്ത്യൻ യുവാക്കൾ പടിഞ്ഞാറൻ പരിഷ്ക്കാരികളായി മാറിപ്പോകുകയെന്നതായിരുന്നു സാധാരണ രീതി. എന്നാൽ ഈ ഡൊറേസ്സിയൻ ഗ്രൂപ്പ് തികച്ചും ഭാരതീയത്വത്തിന്റെ പ്രതീകങ്ങളായിരുന്നു. അവർക്കാവശ്യം ഇന്ത്യയെ ഇംഗ്ലണ്ടാക്കുകയല്ല, ഇന്ത്യയെ ഇന്ത്യയായിത്തന്നെ പൊളിച്ചുപണിയുക എന്നതായിരുന്നു. മനുസ്മൃതി, ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠം തുടങ്ങിയ പ്രാചീനേന്ത്യൻ കൃതികൾ ബംഗാളിയിലേക്ക് തർജ്ജമ ചെയ്തത് ഇവരത്രേ. ഇവരുടെ വ്യക്തിഗതമായ ആദർശധീരത, മതപരമായ എല്ലാ കാപട്യങ്ങളുടെയും നേരെ നടത്തിയ പോരാട്ടം, യുക്തിബോധം കൊണ്ട് ആചാരങ്ങൾക്കു നേരെ നടത്തിയ വെല്ലുവിളി ഇതെല്ലാം അന്നത്തെ ബംഗാളിലെ വീരേതിഹാസങ്ങളായിരുന്നു. പൂണുനൂൽ ധരിക്കുന്നതിനെതിരായും ബാല്യവിവാഹത്തിനെതിരാ

യും അവർ ഉറച്ചു നിന്നു. ബിംബാരാധനയും മതപരമായ അസഹിഷ്ണുതയും അവർ തിരസ്ക്കരിച്ചു. ശാസ്ത്രബോധത്തിനു പാരമ്പര്യത്തിനുപരി പ്രതിഷ്ഠ നല്കി കാപട്യം—അത് ഏതു രൂപത്തിലുള്ളതായാലും—അവർ പൊറുപ്പിച്ചില്ല. സത്യസന്ധതയും ധീരതയും അവരുടെ കൊടിക്കൂറയായിരുന്നു. ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ച ഡോറേസ്സിയൻ ശിഷ്യന്മാർ ആ രംഗത്തിലും അതേ മുദ്ര പതിപ്പിച്ചു. സാമൂഹ്യപരിഷ്ക്കരണമാവട്ടെ, പത്ര പ്രവർത്തനമാവട്ടെ, വ്യാപാരമാവട്ടെ, എവിടെയും യുവബംഗാളി പ്രസ്ഥാനക്കാർ തങ്ങളുടെ ഗുരുവിന്റെ തീപ്പന്തമായി വർത്തിച്ചു.

ഇരുപതു തികയാത്ത, പോർച്ചുഗീസ്–ഇന്ത്യൻ വംശജനായ, ഈ അദ്ധ്യാപകൻ മൂന്നോ നാലോ വർഷം കൊണ്ട് നേടിയ അസാധാരണമായ നേട്ടങ്ങൾ, ഒരു പക്ഷേ ഇന്ത്യയുടെ നവോത്ഥാനചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും അദ്ഭുതകരമായ അധ്യായമായി നിലനില്ക്കുന്നു.

ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനം
ചരിത്രവും സാദ്ധ്യതകളും

കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികജീവിതത്തിൽ ഗ്രാമീണ ഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾ വഹിച്ചു പോന്ന പങ്കിനെക്കുറിച്ച് വേണ്ടത്ര വിലയിരുത്തലുകൾ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇന്ത്യയിലെന്നല്ല ലോകത്തിലെങ്ങും കേരളത്തിലെ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനം പോലെ ഒരു ബഹുജനപ്രസ്ഥാനം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇന്ന് ഏതാണ്ട് 4500 ഗ്രന്ഥശാലകളെങ്കിലും കേരളത്തിലുണ്ടാവും. ഓരോ ഗ്രന്ഥശാലയ്ക്കു ചുറ്റും ശരാശരി 10 പേരെങ്കിലും താല്പര്യപൂർവ്വം പൊതുപ്രവർത്തനത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നുവെന്ന് കരുതുക. ചുരുങ്ങിയത് നാല്പത്തയ്യായിരം പേർ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചുമതലക്കാരായുണ്ട് എന്നു കാണാം. ഇവർക്കൊന്നും ഒരു പൈ പ്രതിഫലം കൊടുക്കുന്നില്ല. ഇവർ കേരളത്തിന്റെ എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങളിലും നഗരങ്ങളിലും ചിതിറിക്കിടക്കുന്നു. മറേറതെങ്കിലും സാംസ്കാരികപ്രസ്ഥാനത്തിന് ഇത്രയും പേരുടെ നിസ്വാർത്ഥസേവനം നിരന്തരമായി ലഭിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇല്ല എന്നു തന്നെയാവും ഉത്തരം.

ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിനു സ്വന്തമായ ചരിത്രമുണ്ട്. കേരളം വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങളിൽ എന്നും ഇന്ത്യയുടെ മുൻപന്തിയിൽ നിന്നിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഭൂപടത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിനുണ്ടായിരുന്ന മുന്നണിസ്ഥാനം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാത്തതാണ്. ഇന്ത്യയിലെ ഏററവും പഴയ ഗ്രന്ഥശാലകളിൽ ഒന്ന് തിരുവനന്തപുരം പബ്ലിക് ലൈബ്രറി (1829) ആയിത്തീർന്നത് ആകസ്മികമായല്ല. സ്വാതിതിരുന്നാളിന്റെ കാലത്ത് മഹാരാജാവിന്റെ സംരക്ഷണത്തിലാണ് അതു സ്ഥാപിതമായത്. എറണാകുളം പബ്ലിക് ലൈബ്രറി (1869), തൃശൂർ പബ്ലിക് ലൈബ്രറി (1873), കോട്ടയം പബ്ലിക് ലൈബ്രറി (1881),

തലശ്ശേരി പബ്ലിക് ലൈബ്രറി (1901), കോഴിക്കോട് പബ്ലിക് ലൈബ്രറി (1924), കണ്ണൂർ പബ്ലിക് ലൈബ്രറി (1927) എന്നിവയും ക്രമേണ രൂപം കൊണ്ടു. തിരുവനന്തപുരം പബ്ലിക് ലൈബ്രറി രൂപം കൊണ്ട് ഏതാണ്ട് മുക്കാൽ നൂറാണ്ടു കഴിഞ്ഞാണ് മലബാർ പ്രദേശത്ത് ആദ്യത്തെ ഗ്രന്ഥശാലയായ തലശ്ശേരി പബ്ലിക് ലൈബ്രറി രൂപം കൊള്ളുന്നത്.

എന്നാൽ, ഗ്രന്ഥശാല–വായനശാല ഒരു പ്രസ്ഥാനമായി രൂപം കൊള്ളാൻ തുടങ്ങിയത് പതുക്കെയാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം ഉപരിതലത്തിൽ തളംകെട്ടി നിന്ന കാലത്തോളം ഇത്തരം ഗ്രന്ഥപ്പുരകൾ അധികമൊന്നും ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കോളേജുകളുടെയും ഹൈസ്ക്കൂളുകളുടെയും സംഖ്യ തന്നെ അത്രയ്ക്കു പരിമിതമായിരുന്നുവല്ലോ. അപ്പോഴപ്പിന്നെ ഗ്രന്ഥശാലകൾ വളർന്നില്ല എന്നത് സ്വാഭാവികം തന്നെ. വിദ്യാഭ്യാസം അല്പാല്പമായി കിനിഞ്ഞ് താഴാൻ തുടങ്ങിയതോടെ ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ എണ്ണത്തിലും വർദ്ധനവുണ്ടായി. അവയെ സംബന്ധിക്കുന്ന പൊതുപ്രശ്നങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിനും ഒരു ഏകീകൃതനേതൃത്വം മിനഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനും ചില ഉദ്യമങ്ങൾ നടന്നു. 1925–ൽ നെയ്യാറ്റിൻകര ജ്ഞാനപ്രദായനി വായനശാലയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടന്ന ഓൾ ട്രാവൻകൂർ ലൈബ്രറി കോൺഫ്രൻസ് ആണ് ഇതിൽ ആദ്യത്തെത്. ഈ സംഘടന പത്തു വർഷത്തിലധികം കാലം പ്രവർത്തിച്ചു പോന്നു.

ഈ സമ്മേളനത്തിനു മുമ്പു തന്നെ തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെൻറിൻെറ ആനുകൂല്യവും പ്രോത്സാഹനവും ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിന്നു ലഭിച്ചിരുന്നു. സ്വാതിതിരുനാൾ കാട്ടിക്കൊടുത്ത മാർഗ്ഗം പിൽക്കാലത്തെ ഭരണാധികാരികളും പിൻതുടർന്നു പോന്നു. 1917–18–ൽ ഗ്രന്ഥശാലകൾക്ക് സഹായധനം നൽകുന്നതിനുള്ള ഒരു ഗ്രാൻറ്–ഇൻ–എയിഡ് നിയമം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു.[1] അന്നു തന്നെ തിരുവിതാംകൂറിൽ നാലുപത്തിയേഴ് ലൈബ്രറികൾക്ക് ഗ്രാൻറ് കിട്ടിപ്പോന്നു.[2] ഒരു ഗ്രന്ഥശാലക്ക് കൂടിയത് ഇരുനൂറു ഉറുപ്പികയാണ് ഗ്രാൻറ് നല്കിയത്. അന്നത്തെയും ഇന്നത്തെയും നാണ്യവില പരിശോധിച്ചാൽ ഇന്നു നല്കുന്ന കൂടിയ ഗ്രാൻറിനേക്കാൾ അധികമാണ് അന്നത്തെ കൂടിയ ഗ്രാൻറ് എന്ന് ബോധ്യമാകും.

കൊച്ചി ഗവൺമെൻറും ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് ബോധമുള്ളതായിരുന്നു. വയോജനവിദ്യാഭ്യാസപ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ അവിഭാജ്യമായ ഒരു ഭാഗമാണ് ഗ്രന്ഥശാലകളും വായനശാലകളും എന്ന് അതു കണ്ടു. 1926–ൽ ഗവൺമെൻറ് ആഭിമുഖ്യത്തിൽ കൊച്ചി രാജ്യത്തിൻെറ

---

1. കെ. ഏ. ഐസക്, കേരള ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം സുവർണ്ണജൂബിലി സുവനീർ.
2. ഗ്രന്ഥശാലാ മാനുവൽ.

പല ഭാഗങ്ങളിലും ഗ്രാമീണഗ്രന്ഥശാലകളും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. 1946–ൽ അവിടെ മൂന്നു തരത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥശാലകളും–പബ്ലിക് ലൈബ്രറികളും (17), വിപുലമായ റൂറൽ ലൈബ്രറികളും (5), വില്ലജ് ലൈബ്രറികളും (224)–ഉണ്ടായിരുന്നു. 1947–48–ൽ സംസ്ഥാന ലൈബ്രറികളുടെ വികസനത്തിനായി 50,000 ക. ഗവൺമെൻറ് ചെലവഴിച്ചതായി കാണുന്നു.[1]

എന്നാൽ പഴയ മലബാർ പ്രദേശത്തേക്ക് കടന്നാൽ തികച്ചും ഭിന്നമായ മറെറാരു ചിത്രമാണു കാണുക. തലശ്ശേരിയിൽ ഈ നൂറ്റാണ്ടിൻെറ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ ഒരു ഗ്രന്ഥശാല രൂപം കൊണ്ടുവെങ്കിലും അത് ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെൻറിൻെറ വിദ്യാഭ്യാസനയത്തിൻെറ ഒരു ഭാഗമായി ജന്മം കൊണ്ടതല്ല. ഉദാരഹൃദയരായ ചില പാശ്ചാത്യരായിരുന്നു അതിൻെറ പിന്നിലുള്ളത്. ബ്രണ്ണനും ഗുണ്ടർട്ടും ജീവിച്ചതും തലശ്ശേരിയിൽ ആയിരുന്നുവല്ലോ. ബ്രിട്ടീഷ് വിരുദ്ധദേശീയപ്രസ്ഥാനം പടർന്നു പിടച്ചപ്പോഴും ആ പ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ നിർമ്മാണപരിപാടി എന്ന നിലക്കാണ് മലബാറിലെ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനം രൂപം കൊണ്ടത്. അവ വായനശാലകളായി ആരംഭിച്ച് ഗ്രന്ഥശാലകളായി വികസിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ ജിഹ്വ എന്ന നിലയ്ക്ക് 'മാതൃഭൂമി' പത്രം വായിക്കാനും വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കാനും ഒരു കേന്ദ്രം എന്ന നിലയ്ക്കാണ് മിക്ക വായനശാലകളും ആദ്യകാലത്ത് രൂപം കൊണ്ടത്. ക്രമേണ ദേശീയബോധത്തിൽ ഇടതുപക്ഷചിന്താഗതികളും വളർന്നു വന്നതോടെ വായനശാല–ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തനത്തിനും ആക്കം കൂടി. ബഹുജനവിദ്യാഭ്യാസം എന്നത് ഇടതുപക്ഷചിന്താഗതിയുടെ അവിഭാജ്യമായ ഒരു ഭാഗമാണല്ലോ. ഏ. കെ. ജി. ഒരു ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകനായിട്ടാണ് പൊതുജീവിതത്തിലേക്ക് ഇറങ്ങിയത് എന്ന കാര്യം ഓർക്കുക. ഈ ഗ്രന്ഥശാലകളിൻമേൽ പോലീസ് അധികാരികളുടെ സംശയദൃഷ്ടി എന്നും വന്നു പതിച്ചിരുന്നു. ഗവൺമെൻറിൽ നിന്ന് സഹായധനമോ പ്രോത്സാഹനമോ ലഭിച്ചിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പോലീസിൽ നിന്ന് നിരന്തരമായ ഭീഷണി ഈ പ്രവർത്തകൻമാർക്ക് നേരിടേണ്ടിയും വന്നു. ക്ലേശകരവും ത്യാഗപൂർണ്ണവുമായിരുന്നു അവരുടെ പ്രവർത്തനം. അന്നന്നു പത്രം വാങ്ങിക്കുവാനുള്ള പണം പിരിച്ചെടുക്കേണ്ടി വന്നു. പ്രാമാണികരായ ആളുകളൊന്നും അതുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല.

ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് ഒന്നാമത്തെ മലബാർ ലൈബ്രറി കോൺഫറൻസ് 1937–ൽ കോഴിക്കോട്ടു വച്ചു ചേർന്നത്. കെ. കേളപ്പനായിരുന്നു സമ്മേളനത്തിൽ അധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ചത്. ആ സമ്മേളനത്തിൽ വച്ച് മലബാറിലെ വ്യവസായശാലകളെയും ഗ്രന്ഥശാലകളെയും ഒരൊറെറ സംഘടനയിൽ ഏകീകരിക്കുന്ന

1. കെ. ഏ. ഐസക്ക്, മുമ്പറഞ്ഞ ലേഖനം നോക്കുക.

തിന് തീരുമാനിച്ചു. അതിനായി മലബാർ വായനശാലാ സംഘം എന്ന പേരിൽ ഒരു സംഘടന രൂപവൽക്കരിച്ചു. ഈ. രാമൻ മേനോൻ സംഘടനയുടെ പ്രസിഡൻറും കെ. ദാമോദരൻ സെക്രട്ടറിയുമായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. സംഘത്തിൻെറ രൂപവൽക്കരണം വായനശാലകളെ ഒന്നുത്തേജിപ്പിക്കുകയും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ ഉള്ള സൗകര്യങ്ങളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി, പുതുതായി വായനശാലകളും ആരംഭിക്കുന്നതിനു പ്രേരണ നൽകുകയും ചെയ്തു. കേരള സംസ്ഥാന കോൺഗ്രസ്സ് കമ്മറിയിൽ ഇടതുപക്ഷപ്രസ്ഥാനത്തിന് ശക്തിയും മേൽക്കോയ്മയും കിട്ടിയതോടെ അടിയിലേക്ക് ഉർന്നിറങ്ങുന്ന ബഹുജനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പ്രസക്തി കൂടി വന്നു. ഈ.എം.എസ്സ്. നമ്പൂതിരിപ്പാട് കേരള സംസ്ഥാന കോൺഗ്രസ്സ് കമ്മറിയുടെ സെക്രട്ടറി ആയിരുന്ന കാലത്ത് ഗ്രന്ഥശാലകളും വായനശാലകളും സ്ഥാപിക്കുന്നത് കോൺഗ്രസ്സ് പ്രവർത്തനത്തിൻെറ ഒരു പരിപാടിയായി കൈക്കൊള്ളേണമെന്ന് ഈ കമ്മറിക്കും ഒരു സർക്കുലർ മുഖേന നിർദ്ദേശം നല്കുകയുണ്ടായി. ഇങ്ങനെ ഗവൺമെൻറിൻെറ എതിർപ്പ് നേരിട്ടു കൊണ്ട് ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ പിന്തുണയോടെ മലബാർ പ്രദേശത്തെ ഗ്രന്ഥശാല-വായനശാലാപ്രസ്ഥാനം വളർന്നു വന്നു.

ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ അന്നത്തെ പ്രധാനമുഖം സമരാത്മകമായിരുന്നുവല്ലോ. അതു കൊണ്ട് ഇടയ്ക്കെല്ലാം അത് ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണവുമായി ഇടയുകയും ഏറ്റുമുട്ടുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴൊക്കെ വായനശാലകളും അതിൻെറ ആഘാതം അനുഭവിക്കേണ്ടി വരികയും ചെയ്തു. മലബാർ വായനശാലാ സംഘത്തിൻെറ സെക്രട്ടറിയായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട കെ. ദാമോദരന് ആ ചുമതല അധികനാൾ കൊണ്ടുനടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മറ്റു രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഒരു ഭാഗമായി മാത്രമേ ഈ കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിനു കഴിഞ്ഞുള്ളു. താമസിയാതെ അദ്ദേഹം അറസ്റ്റു ചെയ്യപ്പെട്ടു. അതോടെ മലബാർ വായനശാലാസംഘം നിശ്ചലമായി.

മലബാർ പ്രദേശത്ത് ഇക്കാര്യത്തിൽ പിന്നെ ഒരു സംരംഭം നടന്നത് തലശ്ശേരി കേന്ദ്രമാക്കിയിട്ടാണ്. മുഴുവൻ കേരളത്തെ കണ്ടു കൊണ്ടു നടന്ന ആദ്യത്തെ പരിശ്രമമായിരുന്നു അത്. 1943 ഡിസംബറിൽ തലശ്ശേരി കേന്ദ്രമാക്കി 'കേരള ഗ്രന്ഥശാലാ സംഘം' എന്ന പേരിൽ ഒരു സംഘടന രജിസ്റ്റർ ചെയ്യപ്പെട്ടു.[1] ഇന്ത്യ സ്വതന്ത്രയാകുന്നതിനും കേരള സംസ്ഥാനം ഉടലെടുക്കുന്നതിനും എത്രയോ മുമ്പ് ഇത്തരം ഒരു സംഘടനയെക്കുറിച്ച് കേരളത്തിൻെറ വടക്കേ അറ്റത്ത് ഒരു സ്വപ്നം വിരിഞ്ഞുവന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. കേരള സംസ്ഥാന കോൺഗ്രസ്സ് കമ്മറി, സമസ്ത കേരള സാഹിത്യപരിഷത്ത് തുടങ്ങിയ സംഘ

1. ഗ്രന്ഥശാലാ മാനുവൽ.

ടനകളാവും കേരളമെന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഗ്രന്ഥശാലകളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുന്നതിന് ലൈബ്രറി പ്രവർത്തകൻമാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചിരിക്കുക. ലൈബ്രറി പ്രസ്ഥാനത്തിലെ ലോകാചാര്യന്മാരിൽ ഒരാളായ ഡോ. രംഗനാഥനെ മലബാറിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചു കൊണ്ടു വരുന്നതിനും (1945) അദ്ദേഹത്തിന്റെ പര്യടനം വിജയിപ്പിക്കുന്നതിനും ഈ സംഘടന കാര്യമായ ശ്രമം നടത്തി. ''1953 വരെ ഈ സംഘം നല്ല ശ്രമങ്ങൾ നടത്തി..... 1953–നു ശേഷം ഈ സംഘടന നിഷ്ക്രിയമായിത്തീർന്നു....'' എന്നാണ് ഈ സംഘടനയുടെ പ്രവർത്തനത്തെ ലൈബ്രറി ശാസ്ത്രവിദഗ്ധനായ കെ. ഏ. ഐസക് (കേരള സർവ്വകലാശാല) വിലയിരുത്തിയിട്ടുള്ളത്.[1]

തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെൻറിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പ് ഗ്രന്ഥശാലാവികസനത്തിൽ പിന്നെയും ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിപ്പോന്നു. വിദ്യാഭ്യാസവികസനത്തെക്കുറിച്ച് ഗവൺമെൻറിനെ ഉപദേശിക്കുന്നതിന് നിയമിക്കപ്പെട്ട ട്രാവൻകൂർ എഡ്യൂക്കേഷൻ റിഫോംസ് കമ്മറ്റി, ഗ്രന്ഥശാലകളെ സംബന്ധിച്ച് സുപ്രധാനമായ ചില ശുപാർശകൾ സമർപ്പിച്ചു. ഈ ശുപാർശകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ 1932–ൽ വിദ്യഭ്യാസഡയറക്ടർ ഒരു പദ്ധതി തയ്യാറാക്കി. അതനുസരിച്ച് ഒരു കേന്ദ്രവിതരണലൈബ്രറി സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും ഒട്ടേറെ ഗ്രാമീണഗ്രന്ഥശാലകൾ തുറക്കുന്നതിനും തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു. ഈ പദ്ധതിയനുസരിച്ച് പ്രാഥമികവിദ്യാലയത്തിന്റെ ഭാഗമായി 1935–ൽ 64 ലൈബ്രറികൾ തുറന്നു. ഓരോ ലൈബ്രറിക്കും പുസ്തകങ്ങൾക്കു പുറമെ വാർഷികഗ്രാൻറും നല്കിപ്പോന്നു. ''1940–ൽ ഇത്തരം 78 ലൈബ്രറികളും അവയിൽ ശരാശരി 500 പുസ്തകങ്ങളും 42 ദിനപ്പത്രങ്ങളും ആനുകാലികപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അടുത്ത പത്തു വർഷത്തിനിടയിൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ എണ്ണം 354 ആയി ഉയർന്നു''.[2]

ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് പരിമിതികൾ ഉണ്ട്. അനേകം സാങ്കേതികത്വത്തെയും നിയമത്തെയും മാനിക്കാനുള്ളതു കൊണ്ട് അതിന് അനൗദ്യോഗിക ഏജൻസിയെപ്പോലെ വേഗത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് സാധ്യമല്ല. ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് പി. കെ. സ്മാരക ഗ്രന്ഥശാലയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ അമ്പലപ്പുഴയിലെ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകന്മാർ 1945–ൽ ഒരു സമ്മേളനം ചേർന്നത്. അന്നവിടെ സന്നിഹിതമായ നാല്പത്തി ഏഴ് ഗ്രന്ഥശാലകളെ അംഗങ്ങളാക്കി ചേർത്തു കൊണ്ട് അഖില തിരുവിതാംകൂർ ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം രൂപവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സമ്മേളനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തത് തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻ സർ സി. പി. രാമസ്വാമി

---

1. കെ.ഏ. ഐസക്, കേരള ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം രജതജൂബിലി സുവനീർ.
2. പി. രാമാനുജൻ നായർ, ജേർണൽ ഓഫ് കേരള സ്റ്റഡീസ്, വാള്യം 2,3.

അയ്യറായിരുന്നു. ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ചത് വിദ്യാഭ്യാസഡയറക്ടർ ഏ. എൻ. തമ്പിയും. സമ്മേളനത്തിൽ വച്ച് കെ. എം. കേശവൻ പ്രസിഡണ്ടും പി. എൻ. പണിക്കർ ഓർഗനൈസറുമായി ഒരു കമ്മറ്റിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. കേരളത്തിലെ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒരു വഴിത്തിരിവായിരുന്നു ഈ സമ്മേളനം.

ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ വളർച്ചയിൽ അതീവതല്പരനായ സർ സി. പി. അനൗദ്യോഗികഎജൻസികൊണ്ട് മാത്രമേ ഈ രംഗത്തിൽ ഫലപ്രദമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്നു കഴിയുകയുള്ളുവെന്നു വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ഗവൺമെൻറിന്റെ നിർല്ലോഭമായ സഹായം ഈ അനൗദ്യോഗികഏജൻസി വഴി തിരിച്ചു വിടുന്നതിന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിൽ കണ്ടിരിക്കണം. അതനുസരിച്ച്, അന്ന് പ്രൈമറി വിദ്യാലയത്തിലെ അധ്യാപകരായിരുന്ന പി. എൻ. പണിക്കർ, പി. മാധവൻ പിള്ള എന്നിവരെ മുഴുവൻസമയപ്രവർത്തനത്തിന്ന് സംഘത്തിന്നു വിട്ടുകൊടുക്കുകയും അവരുടെ ശമ്പളം ഗവൺമെൻറിൽ നിന്നു നല്കുകയും ചെയ്തു. സംഘം ഗവൺമെൻറിന്നു നല്കിയ നിവേദനത്തിൽ ഗ്രന്ഥശാലകൊണ്ട് സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് നാല് ഓർഗനൈസർമാരെ ഗവൺമെൻറ് നിശ്ചയിക്കണം എന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ആ നിയമനാധികാരം സംഘത്തിന്നായിരിക്കണമെന്നും അവർക്ക് നൽകാനുള്ള വേതനം സഹായധനമായി ഗവൺമെൻറിനോടാവശ്യപ്പെടാവുന്നതാണെന്നും വിദ്യാഭ്യാസഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ് ഇങ്ങോട്ട് നിർദ്ദേശിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഇതിൽ നിന്ന് സി. പി. ഗവൺമെൻറ് ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിന്നു നേരെ കൈക്കൊണ്ട ഉദാരമായ സമീപനം വ്യക്തമാണ്. ആ കാലത്ത് മലബാറിലെ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകന്മാരും ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെൻറും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധം കൂടി ഒർമ്മിച്ചാലേ തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെൻറിന്റെ ഈ സമീപനത്തിലുള്ള ദൂരക്കാഴ്ച വ്യക്തമാവുകയുള്ളു. ഒരു അനൗദ്യോഗികസംഘടനയ്ക്ക് സംഘടനാപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഗ്രാൻറു നൽകുകയെന്നത് സാധാരണമല്ല. വിദ്യാഭ്യാസഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിന്റെ ചുമതല ഒരു അനൗദ്യോഗികഏജൻസിയിലൂടെ നിർവഹിക്കുന്നുവെന്ന കാഴ്ചപ്പാടാണ് തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെൻറിന് ഉണ്ടായിരുന്നത്. തിരുവിതാംകൂറും കൊച്ചിയും സംയോജിപ്പിച്ച് തിരുകൊച്ചി സ്റ്റേറ്റ് രൂപം കൊണ്ടപ്പോഴും അഖിലതിരുവിതാംകൂർ ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം, തിരുകൊച്ചി ഗ്രന്ഥശാലാസംഘമായി വളർന്നു. മലബാർ കൂടിച്ചേർന്ന് കേരള സ്റ്റേറ്റ് രൂപം കൊണ്ടതോടെ ഈ സംഘടന 1956–ൽ കേരള ഗ്രന്ഥശാലാസംഘമായി വികാസം പ്രാപിച്ചു.

മദിരാശി ഗവൺമെൻറ് 1948–ൽ ഒരു ലൈബ്രറി ആക്ട് പാസ്സാക്കി. മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായ മലബാ

റിൽ ആക്ടിന്റെ വകുപ്പനുസരിച്ച് 1950–ൽ ലോക്കൽ ലൈബ്രറി അതോറിറ്റി എന്ന പേരിൽ വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിന്റെ കീഴിൽ ഒരു കമ്മറ്റി രൂപം കൊണ്ടു. ഡി. ഈ. ഓ. സെക്രട്ടറിയും ഗവൺമെന്റ് നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്ത അനൗദ്യോഗികാംഗങ്ങളും മറ്റു ഭാരവാഹികളുമായി നിയമിക്കപ്പെട്ട എൽ. എൽ. ഏ. മലബാറിലെ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനത്തെ നയിക്കുന്നതിനും സഹായിക്കുന്നതിനുമാണ് രൂപം കൊണ്ടത്. അതിനാവശ്യമായ ഫണ്ട് ശേഖരിക്കുന്നതിന് പഞ്ചായത്ത്, മുനിസിപ്പാലിറ്റി, കോർപ്പറേഷൻ എന്നിവ ഒരു സെസ്സ് പിരിക്കുന്നുമുണ്ട് (കേരള സംസ്ഥാനം രൂപം കൊണ്ട് ഇത്രയൊക്കെ വർഷം കഴിഞ്ഞിട്ടും കേരളത്തിന്റെ ഉത്തരജില്ലകളിൽ മാത്രമായി ഈ സെസ്സ് പിരിവ് നിലനില്ക്കുന്നുവെന്നത് അദ്ഭുതം തന്നെ). എൽ. എൽ. ഏ. ക്ക് ജന്മം കൊടുത്തതിന്റെ പിന്നിലുള്ള താത്പര്യം എന്തു തന്നെയായാലും മലബാർ പ്രദേശത്തെ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് അതു കാര്യമായ സംഭാവനകളൊന്നും നൽകിയിട്ടില്ല. ജനകീയമായ അടിത്തറയില്ലാത്ത ഒരു കമ്മറ്റിക്ക് ഇത്തരം പ്രസ്ഥാനത്തിന് ആവശ്യമായ ചൈതന്യം ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനും സാദ്ധ്യമല്ല. ഇതിനുള്ള ഒന്നാന്തരം തെളിവാണ് ഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തിന്റെ നേട്ടവും എൽ. എൽ. ഏ. യുടെ കോട്ടവും. തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റ് കാണിച്ച ദീർഘവീക്ഷണം മദിരാശി ഗവൺമെന്റ് കാണിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ മലബാറിലെ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിന്, അതേ വരെ നിലനിന്നു പോന്ന ജനകീയമായ അടിത്തറ സുരക്ഷിതമാക്കി നിലനിർത്തുന്നതിനും ആവിഷ്ക്കരിക്കുമായിരുന്നു. സർ സി. പി. തിരുവിതാംകൂറിൽ ചെയ്തതു പോലെ, അന്നു നിലവിലുണ്ടായിരുന്നതും 1943 മുതൽ തലശ്ശേരി കേന്ദ്രമാക്കി മലബാറിൽ ഊർജ്ജസ്വലമായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതുമായ ആദ്യത്തെ കേരള ഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തിലൂടെ സഹായധനം നല്കുകയും സംഘടനാപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം നല്കുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ കേരളത്തിലെ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിന് കൂടുതൽ ശോഭനമായ ഒരു ചരിത്രം ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു. എൽ. എൽ. ഏ. യുടെ രംഗപ്രവേശനമാണ് മലബാറിൽ രൂപം കൊണ്ട കേരള ഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തെ നിർജ്ജീവമാക്കിയത്. 1956–ൽ കേരള ഗവൺമെന്റ് രൂപവത്കൃതമായതോടെ തിരുകൊച്ചി ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം കേരള ഗ്രന്ഥശാലാസംഘമായി വികസിക്കുകയും കേരള ഗവൺമെന്റിന്റെ സഹായത്തോടെ മലബാറിലെ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിൽ അനുഭവപ്പെട്ട ശൂന്യത നികത്തുകയും ചെയ്തു.

കേരള ഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങൾ പ്രശംസാവഹമാണ്. കേരളത്തിലെ മിക്കവാറും ഗ്രന്ഥശാലകളെ അതിന് ഒരൊറ്റ സംഘടനയിൽ ഏകോപിപ്പിക്കുന്നതിന്നു കഴിഞ്ഞു. സ്വന്തമായി ആഫീസും സ്റ്റാഫും അതിനുണ്ട്. ഒരു നിശ്ചിതമായ

ആഫീസ് സ്റ്റാഫിനും ചെറിയ തോതിൽ ജനറൽ സെക്രട്ടറിക്കും ഗവൺമെൻറിൽ നിന്ന് ശമ്പളം നല്കിപ്പോന്നു. ആദ്യ കാലത്ത് സംഘത്തിന് ഓർഗനൈസർമാരുണ്ടായിരുന്നു. അവർക്ക് സംഘടനാപ്രവർത്തനത്തിനുള്ള സഹായമെന്ന രൂപത്തിൽ ഗവൺമെൻറ് വേതനവും സംഘത്തിലൂടെ നൽകിപ്പോന്നു. പിന്നീട് ഈ ഓർഗനൈസർ തസ്തിക സംഘം, എന്തു കൊണ്ടോ, വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കുകയാണുണ്ടായത്. സംഘടനാപ്രവർത്തനത്തിന്ന് ഗവൺമെൻറിൽ നിന്നുള്ള സഹായം സമ്മേളനങ്ങളും സെമിനാറുകളും നടത്തി ചെലവഴിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഇതു ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ പ്രവർത്തനമായോ എന്നത് വിവാദവിഷയമാണ്. ഇതിൻെറ അനന്തരഫലം വ്യക്തമാണ്. ശമ്പളം കിട്ടുന്ന ജനറൽ സെക്രട്ടറിക്കല്ലാതെ മറ്റാർക്കും മുഴുവൻസമയപ്രവർത്തകരായി ഗ്രന്ഥശാലാരംഗത്ത് നിലനില്ക്കുക സാധ്യമല്ല. ജീവിക്കാനുള്ള പ്രതിഫലം കിട്ടാതെ കുടുംബപ്രാരബ്ധങ്ങളുള്ള ഒരാൾക്ക് മുഴുവൻ സമയം സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകനാവാൻ കഴിയുമോ? കുടുംബത്തിൽ അതിനു മാത്രം സമ്പത്തുള്ളവരാരും ഈ രംഗത്തിലേക്ക് കടന്നു വന്നിട്ടില്ല. അങ്ങനെ സാധ്യതയുള്ളതിനെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുകയാണ്, ഓർഗനൈസർമാരെ വേണ്ടെന്നു വച്ച് സെമിനാറുകൾക്ക് ആ ഗ്രാൻറ് തിരിച്ചു വിട്ടതു കൊണ്ട് സാധിച്ചത്. കേരളാടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിന്, കേരളത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനും തനിക്കും കുടുംബത്തിന്നും എളിയ നിലയിൽ പുലരുന്നതിനും ആവശ്യമായ സഹായധനം നൽകുന്നതിന് സംഘടന എത്ര പേർക്ക് സഹായധനം നൽകുന്നുവോ അത്രയും പേർ മാത്രമേ അതിൻെറ മുഴുവൻസമയപ്രവർത്തകരായി ഉണ്ടാവുകയുള്ളു.

അടിയന്തരാവസ്ഥ മറ്റു പലതിനെയും എന്ന പോലെ ഈ ജനകീയപ്രസ്ഥാനത്തെയും അടിച്ചു വീഴ്ത്തി. സംഘടനയുടെ ജനാധിപത്യപരമായ പ്രവർത്തനത്തെ, അതിൻെറ ചില ഭാരവാഹികളെ പാട്ടിൽ പിടിച്ചു കൊണ്ട്, ഗവൺമെൻറ് മരവിപ്പിച്ചു. സംഘത്തിൻെറ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഭരണസമിതിയെ ഒരു ഓർഡിനൻസു വഴി, പിരിച്ചുവിടുകയും പകരം എൽ. എൽ. എ. യുടെ മാതൃകയിൽ നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്ത ഒരു കൺട്രോളർ കമ്മറിയെ സംഘം എല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. എൽ. എൽ. എ. യിൽ സെക്രട്ടറിയാണ് ഗവൺമെൻറ് ഉദ്യോഗസ്ഥനെങ്കിൽ ഇവിടെ പ്രസിഡണ്ടാണെന്ന അന്തരമേയുള്ളു. ഇതിനു പറഞ്ഞ കാരണം, സംഘത്തിൻെറ ഭരണപരമായ വൈകല്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ അത്തരം എന്തെങ്കിലും വൈകല്യമുള്ളതായി ഗവൺമെൻറ് എപ്പോഴെങ്കിലും ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയോ സംഘത്തിൻെറ വിശദീകരണം തേടുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മാത്രമല്ല, സംഘത്തിൻെറ ഭരണപരമായ ചുമതല വഹിച്ചിരുന്ന ജനറൽ സെക്രട്ടറിയെ കൺട്രോളർ കമ്മറിയുടെ സെക്രട്ടറിയായി നിയ

മിച്ചപ്പോഴും ഈ 'കാരണം' ബാലിശമാണെന്നു വന്നു. തുടർന്ന് 'പൊതുതാത്പര്യം' എന്ന അവ്യക്തമധുരമായ പദത്തിന്റെ ആവരണത്തോടെ ഓർഡിനൻസ് പുതുക്കിയെഴുതി. ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഉത്തരവാദപ്പെട്ട പ്രമുഖന്മാർ തന്നെ സംഘം അവരുടെ കുത്തകസ്ഥാപനം അല്പാതായിത്തീരുന്നുവെന്ന് വ്യക്തമായപ്പോഴും അതിനെ നശിപ്പിക്കുന്നതിന്, സംഘത്തെ പിരിച്ചു വിടാനാവശ്യപ്പെട്ടു കൊണ്ട് നിവേദനം നടത്തിയിരുന്നുവെന്നതാണ് യഥാർത്ഥമായ വസ്തുത. സംഘത്തിന്റെ ഫണ്ട്, അവരിൽ ചിലരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, നല്ല കറവപ്പശുവായിരുന്നു.

* * *

ഈ ഗ്രാമീണഗ്രന്ഥശാലകളും പ്രധാനമായും ആർക്കു വേണ്ടിയാണ്? അഭ്യസ്തവിദ്യരായ എല്ലാവർക്കും വേണ്ടി എന്ന് ഉത്തരം പറഞ്ഞെന്നു വരും. എന്നാൽ ഈ പ്രസ്ഥാനം മുഖ്യമായും സ്പർശിക്കുന്നത് വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിലെ ഒരു പ്രത്യേകവിഭാഗത്തെയാണ്. പ്രാഥമികവിദ്യാലയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന കുട്ടികളിൽ 85 ശതമാനവും ഹൈസ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കാതെ വിദ്യാലയം വിട്ടു പോകുന്നു. ഇവരിൽ തന്നെ പകുതിയിലധികവും പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം പോലും പൂർത്തിയാക്കാതെ കൊഴിഞ്ഞു വീഴുന്നവരാണ്. ഡ്രോപ്പ് ഔട്ട്സ് എന്ന ഒരു സാങ്കേതികപദത്തിൽ ഒതുക്കി നിർത്തി വിദ്യാഭ്യാസഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ് ഇവരെ എഴുതിത്തള്ളുകയാണ്. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ ബജറ്റിൽ നല്ലൊരു ഭാഗം ഇവർക്കു വേണ്ടിയാണ് ചെലവഴിക്കുന്നതെന്നോർക്കണം. എന്നാൽ ഇവരെ ഒരിടത്തും എത്തിക്കാതെ വഴിക്കു വിട്ടേച്ചു കൈ കഴുകിപ്പോവുകയാണ് ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ് ചെയ്യുന്നത്. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിന്നു മുമ്പ് കൊഴിഞ്ഞു പോകുന്നവരിൽ നൂറു ശതമാനവും പിന്നോക്കവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട കുട്ടികളായിരിക്കും. നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളുടെ അപര്യാപ്തികം നേരിട്ടു ബാധിക്കുന്നത് അവരെയാണ്. ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ വച്ച് അക്ഷരമുറപ്പിക്കാൻ ഇന്നത്തെ 'ജനപ്പെരുപ്പം' നിറഞ്ഞ വിദ്യാലയാന്തരീക്ഷത്തിൽ നന്നേ വിഷമമുണ്ട്. ഈ കുട്ടികൾക്കാണെങ്കിൽ വീട്ടിൽ രക്ഷിതാക്കന്മാരിൽ നിന്ന് ഒരു സഹായവും പ്രതീക്ഷിക്കാനില്ല. അക്ഷരവിദ്യ പഠിക്കാൻ അവസരം ലഭിച്ചവരല്ലല്ലോ അവർ. ഇതിന്റെ ഫലമോ? വിദ്യാലയത്തിൽ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ പഠിച്ചുയരാൻ പിന്നോക്കവിഭാഗത്തിലെ കുട്ടികൾക്ക് വളരെ ദുർലഭമായി മാത്രമേ സന്ദർഭം ലഭിക്കാറുള്ളു.

ഇങ്ങനെ പൊഴിഞ്ഞു പോകുന്നവരെ, അവരാർജ്ജിച്ച എഴുത്തും വായനയും മറന്നു പോകാതെ നിലനിർത്തുന്നതിന് സഹായിക്കാൻ ഗ്രാമതലത്തിൽ ഗ്രന്ഥശാലകളല്ലാതെ മറ്റു

സ്ഥാപനങ്ങളൊന്നുമില്ല. ലളിതമായ ഭാഷയിൽ രചിക്കപ്പെട്ട പത്രമാസികകളും, പുസ്തകങ്ങളും എന്നിവ വായിപ്പിച്ചും ചർച്ചകളും സംഘടിപ്പിച്ചും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മുഖ്യധാരകളിൽ നിന്ന് മാറിപ്പോകാതെ അതുമായി ഇവരെ ബന്ധിച്ചു നിർത്തേണ്ട ചുമതല ഗ്രാമീണഗ്രന്ഥാലയങ്ങളുടെതാണ്. ഈ രംഗത്തിൽ ഇവ നിർവ്വഹിക്കുന്ന സേവനം ഗവണ്മെൻറ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഡ്രോപ്പ് ഔട്ട്സിനു വേണ്ടി ഗവണ്മെൻറു ചെലവിട്ട പണം ഇന്ന് ഏറിയകൂറും നിഷ്പ്രയോജനമായിത്തീർന്നിരിക്കയാണ്. അത് വ്യർത്ഥമായിപ്പോകുന്നതിന് തടയാനുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ ഏജൻസി എന്ന നിലയ്ക്ക് ഗവണ്മെൻറ് ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളെ വിലയിരുത്തുകയും അതിന് ഇന്നു നല്കുന്നതിനേക്കാളും സാമ്പത്തികസഹായം നല്കുകയും വേണ്ടതാണ്. ഗവണ്മെൻറ് നൽകുന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പരിപൂരകമായിട്ടാണ് ഗ്രന്ഥശാലകളും പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ഇവരുടെ കാര്യത്തിലാവട്ടെ പരിപൂരകം എന്നതിലേറെ ഗവണ്മെൻറു കൈവിട്ടുകളഞ്ഞ കർത്തവ്യം നിറവേറ്റുന്ന വിദ്യാലയം എന്ന ചുമതല കൂടി ഗ്രന്ഥശാലകളും നിർവ്വഹിക്കുന്നു. അതു കൊണ്ടാണ് ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളും സമാന്തരവിദ്യാലയങ്ങളാണെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നത്.

ഗ്രാമതലത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഓരോ ഗ്രന്ഥശാലക്കും ഇത്തരം കൊഴിഞ്ഞു വീണവരുടെ ഓരോ ലിസ്റ്റ് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. അവരിൽ എത്ര പേർ ഗ്രന്ഥശാലയിൽ അംഗങ്ങളായുണ്ട്, എത്ര പേർ ഗ്രന്ഥശാലയുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നുണ്ട് എന്ന കണക്ക് ഓരോ ഗ്രാമീണഗ്രന്ഥശാലയിലും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്.

ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിലെ മുഖ്യഘടകം ഇടത്തരക്കാരും താഴ്ന്ന ഇടത്തരക്കാരും തന്നെ. എന്നാൽ ഗ്രാമീണഗ്രന്ഥശാലകളും ഈ ഇടത്തരക്കാരെയും കർഷകത്തൊഴിലാളികളെയും തൊഴിലാളികളെയും ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ശൃംഖലയായി വർത്തിക്കുന്നു. വ്യാപാരക്കണ്ണു മാത്രം വച്ചു കൊണ്ട് സാംസ്ക്കാരികമേഖലയിലേക്ക് നുഴഞ്ഞു കയറുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും പ്രതിഭാസങ്ങളെയും ചെറുത്തു നില്ക്കുന്നതിന് ഇതേക്കാളും ഫലപ്രദമായ ഒരു വേദി നമുക്കില്ല. പുസ്തകപ്രസാധനത്തിലും മാസികപ്രസാധനത്തിലും ഇന്നുള്ള അനാശാസ്യതകൾക്കെതിരേ ഒരു പ്രബുദ്ധമായ സഹൃദയത്വത്തെ വാർത്തെടുക്കുന്നതിന് വായനശാലകളും പ്രയോജനപ്പെടേണ്ടതാണ്. ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായ 'സിനിമ സെൻസർഷിപ്പ്' ഇവിടെ വച്ച് രൂപം കൊള്ളുന്ന പൊതുജനാഭിപ്രായമായിരിക്കണം. നിർഭാഗ്യവശാൽ പരസ്പരമുള്ള പകയിലോളം ആണ്ടിറങ്ങിപ്പോയ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയമായ ചേരിപ്പോര് ഈ സാംസ്ക്കാരികവേദിയുടെ അങ്കണത്തിൽ വച്ച് ഒന്നു മാർദ്ദവപ്പെടുത്താനെങ്കിലും

സഹായിക്കും. ചുരുക്കത്തിൽ, നമ്മുടെ സാംസ്കാരികജീവിതത്തിന്റെ സമാഹൃതശക്തിയായി വർത്തിക്കാൻ ഗ്രന്ഥശാലകൾക്കും അവയുടെ പ്രസ്ഥാനത്തിനും കഴിയും.

ഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളെ മൂന്നു തട്ടുകളായി തരം തിരിക്കാം. ഒന്ന്, സാക്ഷരകേരളം വാരികയും സാക്ഷരപാഠാവലിയുമാണ്. പുതുതായി അക്ഷരം പഠിച്ചവരെയും പഠിക്കുന്നവരെയും അവ ലക്ഷ്യം വക്കുന്നു. രണ്ടും മൂന്നും ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്ന കുട്ടികൾക്കും അവരുടെ നിലവാരത്തിൽ മാത്രം അക്ഷരാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചവർക്കും അവ പ്രയോജനപ്പെടുന്നു. പിന്നെയുള്ളത് നവസാക്ഷരരെ ലക്ഷ്യം വച്ചുകൊണ്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളാണ്. എലിമെന്ററി വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയ വിദ്യാർത്ഥികളെയും ആ നിലവാരത്തിൽ ഭാഷാജ്ഞാനം ആർജ്ജിച്ചവരെയും ആ പുസ്തകങ്ങൾ ലക്ഷ്യം വക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥാലോകം എന്ന നിരൂപണപ്രധാനമായ മാസികയും ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം കോ–ഓപ്പറേറ്റീവ് സൊസൈറ്റിയുടെ പുസ്തകങ്ങളും പകുമതികളായ വായനക്കാരെയാണ് മുഖ്യമായി ലക്ഷ്യം വക്കുന്നത്. ചിലപ്പോൾ ചില സാക്ഷരതാക്ലാസ്സുകളും നഴ്സറി വിദ്യാലയങ്ങളും ഗ്രന്ഥശാലകൾ നടത്തുന്നുണ്ട്.

സാക്ഷരതാക്ലാസ്സുകളെക്കുറിച്ച് ഒരു വാക്ക്. അക്ഷരം പഠിച്ച കുട്ടികളെ പഠിച്ചതു മറന്നുകളയാൻ സ്വയം വിട്ടും അക്ഷരാഭ്യാസത്തിനു പ്രായമായ കുട്ടികളെ നിരക്ഷരരായി വളരാൻ അനുവദിച്ചുകൊണ്ടും മുതിർന്നവരെ ലക്ഷ്യം വച്ച് ഇന്നു നാട്ടിൽ നടക്കുന്ന സാക്ഷരതാസംരംഭങ്ങൾ ദേശീയമായ കാഴ്ചപ്പാടിൽ അശാസ്ത്രീയവും ദുർവ്യയവുമത്രേ. പക്ഷേ സ്വകാര്യസംരംഭങ്ങൾക്ക് രാജ്യത്തിന്റെ മുഴുവൻ വിദ്യാഭ്യാസനയത്തെ ആസൂത്രണം ചെയ്യാൻ കഴിവില്ലല്ലോ. ഇരുട്ടിന്റെ നിബിഡാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒരു മിന്നാമിനുങ്ങ് മാത്രമാണ് ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ സാക്ഷരതാക്ലാസ്സുകൾ. കുട്ടികളുടെ അക്ഷരവിദ്യ ഉറപ്പിക്കുകയെന്നതിനാവണം മുതിർന്നവരെ അക്ഷരവിദ്യ പഠിപ്പിക്കുക എന്നതിനേക്കാൾ മുൻഗണന ലഭിക്കേണ്ടത്. അതു കൊണ്ടാണ് ഡ്രോപ്പ് ഔട്ട് സിന്റെ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകശ്രദ്ധ ആവശ്യമാണെന്നു പറഞ്ഞത്.

അതേ പോലെ, ഗ്രാമീണവായനശാലകൾക്ക് കടന്നു ചെല്ലാനും പ്രവർത്തിക്കാനുമുള്ള വലിയ ഒരു മണ്ഡലമാണ് സ്ത്രീകൾ. അധ്വാനിക്കുന്ന വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട സ്ത്രീകൾക്ക് ബാഹ്യലോകവുമായി ഒട്ടൊക്കെ ബന്ധപ്പെടാൻ അവസരം ലഭിച്ചെന്നു വരും. എന്നാൽ പുറത്തിറങ്ങാനുള്ള അവകാശം നിഷേധിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീകൾക്ക് ബാഹ്യലോകവുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ ലഭ്യമായ ഒരു കവാടമാണ് ഗ്രന്ഥശാലകൾ. അവർക്ക്

പുസ്തകം വീട്ടിൽ എത്തിച്ചു കൊടുക്കാൻ ഏർപ്പാടുണ്ടായാൽ അത് ഒരു വലിയ അനുഗ്രഹമായിരിക്കും.

'കുടുംബപാരായണം' എന്ന ബാലിശമായ ആശയത്തിന്റെ പിന്നാലെ നാം പോകേണ്ടതില്ല. അച്ഛനും മകനും അമ്മയും മകളും വായിക്കേണ്ട പുസ്തകം ഉള്ളടക്കത്തിലും ഭാഷയുടെ നിലവാരത്തിലും ഒന്നല്ല. ജയദേവന്റെ അഷ്ടപതി വായിച്ച് മകന്ക്ക് അർത്ഥം പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നതിന് ഒരു അച്ഛനും മുതിരില്ല. രാമരാജബഹദൂർ ഒരു അമ്മയ്ക്കും എലിമെന്ററി ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്ന മകനും ഒപ്പം വായിക്കാൻ പറ്റില്ല. ചങ്ങമ്പുഴ കവിത വായിക്കാനുള്ള പ്രായത്തിൽ രാമായണവും മറിച്ചും കെട്ടിവയ്ക്കേണ്ടതില്ല. അവയൊക്കെ അതതു പ്രായക്കാർ ഒറ്റയ്ക്കിരുന്നു വായിച്ചു കൊള്ളണം. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രവർത്തകർ ഒരു കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ചേ മതിയാവൂ. താൻ ലൈബ്രറിയിൽ വാങ്ങി വയ്ക്കുന്ന പുസ്തകം തന്റെ വീട്ടുകാർക്ക് വായിക്കാൻ താൻ എടുത്തു കൊടുക്കുമോ? എങ്കിൽ മാത്രമേ മറ്റു വീട്ടുകാർക്ക് അതെടുത്തു കൊടുക്കാവൂ. ഈയൊരു വീക്ഷണം വച്ചു കൊണ്ട് ലൈബ്രറി പുസ്തകം തിരഞ്ഞെടുക്കുകയാണെങ്കിൽ ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനത്തിനു പുസ്തകമാർക്കറ്റിന്റെ മേൽ നിർണ്ണായകമായ സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ സാധിക്കും. കാരണം, കേരളത്തിലെ ഗ്രന്ഥശാലകളാണ് പുസ്തകമാർക്കറ്റിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഉപഭോക്താക്കൾ.

ഇന്നു ശാസ്ത്രസാഹിത്യപരിഷത്ത് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്ത ബഹുജനസമ്പർക്കപരിപാടി ഗ്രന്ഥശാലകൾക്ക് ഒരു വഴികാട്ടിയാണ്. ശാസ്ത്രസാഹിത്യപരിഷത്തിനും ഗ്രന്ഥശാലകൾക്കും കൂടി യോജിച്ച് ഇക്കാര്യത്തിൽ വളരെയേറെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തു തീർക്കാൻ കഴിയും. ജനതയുടെ ജീവിതവീക്ഷണത്തിൽ ശാസ്ത്രാഭിമുഖമായ ഒരു ചായ്വ് ഉണ്ടാക്കുകയെന്നത് അനുപേക്ഷണീയമാണ്. ശാസ്ത്രസംസ്കാരമെന്നത് ആറ്റമിനെക്കുറിച്ചും ഉരുക്കുവ്യവസായത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള ജ്ഞാനശകലങ്ങളായ, ജീവിതത്തിൽ ആകെ പുലർത്തിപ്പോരുന്ന വീക്ഷണമാണത്. ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനവും ശാസ്ത്രസാഹിത്യപരിഷത്തും കൂടുതൽ ഗാഢമായി ഒത്തു പരിശ്രമിക്കേണ്ട രംഗമാണിത്.

ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ സാധ്യതകൾ മുഴുക്കെ നാം ഇനിയും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല; അതു കൊണ്ടു തന്നെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിട്ടുമില്ല. കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികജീവിതത്തെ സമൂലം പരിഷ്കരിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഊർജ്ജസ്വലമായ നേതൃത്വത്തിന് ഗ്രന്ഥശാലകളേക്കാൾ മികച്ച ഒരു ഉപകരണമില്ല.

നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗം [1]

കച്ചവടം നടത്തുന്നതിന് ഇന്ത്യയിൽ എത്തിയ പൂർവ്വേന്ത്യാ കമ്പനിയുടെ കൈയിൽ രാജ്യഭാരം കൂടി വന്നു ചേർന്നപ്പോഴും ജനങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന ചില ബാധ്യതകളും കൂടി ഏറ്റെടുക്കേണ്ടി വന്നു. അങ്ങനെ 178 വർഷം മുമ്പ്, 1813–ൽ കമ്പനി ആക്ടിൽ എഴുതിച്ചേർത്ത നാല്പത്തി മൂന്നാം ഭേദഗതി വകുപ്പ് ഇന്ന് ഇന്ത്യയിൽ നിലവിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസരീതിയുടെ ശിരോരേഖയായി പരിണമിച്ചു. ഭേദഗതി ഇതാണ്:

''മുമ്പറഞ്ഞ അംഗീകൃതപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് റവന്യൂ, വാടക, ലാഭം എന്നീ ഇനങ്ങളിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന വരുമാനത്തിൽ നിന്നും സിവിൽ ഭരണം, സൈന്യം, വ്യാപാരസ്ഥാപനങ്ങളും എന്നിവയുടെ നടത്തിപ്പിന്നു മുൻ നിർദ്ദേശിച്ച വിധം ചെലവിട്ട് കടപ്പലിശയും കൊടുത്തു തീർത്തു. ശേഷം വല്ലതും മിച്ചമുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ നിന്നു സാഹിത്യത്തിന്റെ പഠനത്തിന്നും പുനരുദ്ധാരണത്തിന്നും അതിന്റെ ഗുണം മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും ഇന്ത്യക്കാരായ നാട്ടുകാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പണ്ഡിതന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിന്നും ഒരു ലക്ഷം ഉറുപ്പികയിൽ കുറയാത്ത സംഖ്യ ചെലവഴിക്കുന്നതിന്നും ഗവർണ്ണർ ജനറൽ ഇൻ കൗൺസിൽ നിർദ്ദേശം നൽകുകയാണെങ്കിൽ അതു നിയമപ്രകാരമുള്ള ചെലവിനമായി കണക്കാക്കപ്പെടും''.

ജനങ്ങൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിൽ ഗവണ്മെൻറിന് ബാധ്യതയുണ്ടെന്ന തന്റെ അംഗീകാരമാണ് ഈ ഭേദഗതി. അതിന് മറ്റെല്ലാ ചെലവും കഴിച്ച്, ഒരു ലക്ഷം ഉറുപ്പിക വക കൊള്ളിച്ചെങ്കിലും പിന്നെയും ഇരുപത്തി രണ്ടു വർഷത്തിനു ശേഷമാണ് ആ സംഖ്യ ആദ്യമായി ചെലവഴിച്ചത്. 1935 മാർച്ച്

---

1. 1981 ഫെബ്രുവരിയിൽ ചേർന്ന സി. മത്തായി സ്മാരകസമ്മേളനത്തിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗം.

7-ന് അന്നത്തെ ഗവർണ്ണർ ജനറലായിരുന്ന വില്യം ബെൻറിക്ക് പ്രഭു തന്റെ കൗൺസിലിലെ നിയമകാര്യമെമ്പറായ തോമസ് ബാബിങ്ങ്ടൺ മെക്കോളെയുടെ ശുപാർശ സ്വീകരിച്ചു കൊണ്ട്, ആ പണം 'നാട്ടുകാരായ ആളുകൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ മാധ്യമമാക്കിക്കൊണ്ട്, ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തെയും ശാസ്ത്രത്തെയും കുറിച്ച് പരിജ്ഞാനം നല്കുന്നതിന്' ചെലവിടാൻ ഒരു പദ്ധതി സമർപ്പിക്കുന്നതിനായി ഉപദേശകക്കമ്മറ്റിയോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ ആദ്യമായി നവീനരീതിയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം ഇന്ത്യക്കാരനായ റാംമോഹൻ റോയിയുടെ പങ്കാളിത്തത്തോടെ ഇംഗ്ലീഷുകാർ കൽക്കത്തയിൽ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

1979-80-ൽ ഇന്ത്യ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ചെലവഴിച്ച തുക 2800 കോടിയിൽ അധികം വരും. ഒരു ലക്ഷത്തിൽ നിന്ന് രണ്ടായിരത്തി എണ്ണൂറു കോടിയിലേക്കുള്ള വളർച്ച ഒരു പെരുംകുതിതന്നെയാണ്. ഒന്നര നൂറ്റാണ്ട് പൂർത്തിയാകുന്നതിനു മുമ്പ് നാം രണ്ടു ലക്ഷത്തി എൺപതിനായിരം ഇരട്ടിയായി വിദ്യാഭ്യാസബജറ്റ് വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്നിടയിൽ ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് എത്രയെത്ര വിദഗ്ധപഠനങ്ങൾ! 1854-ലെ വുഡ്സ് ഡിസ്പാച്ചിന്നും ആറാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കരടുരേഖയ്ക്കുമിടയിൽ പൂർണ്ണവും ഭാഗികവുമായ, എന്നാൽ അഖിലേന്ത്യാപ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു അമ്പതു റിപ്പോർട്ടുകളെങ്കിലും നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കും. വുഡ്സ് ഡിസ്പാച്ചിനെത്തുടർന്ന് ഹണ്ടർ കമ്മിഷൻ (1882-83), ഇന്ത്യൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റി കമ്മിഷൻ (1902), സാഡ്ലർ കമ്മിഷൻ (1917), ഹാർട്ടോഗ് റിപ്പോർട്ട് (1929), വാർദ്ധാപദ്ധതി (1937), ആബട്ട്-വുഡ് റിപ്പോർട്ട് (1936-37), സാർജൻറ് റിപ്പോർട്ട് (1944), ഇത്രയും വിദ്യാഭ്യാസരേഖകൾ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു മുമ്പു തന്നെ നമ്മുടെ മുമ്പിലുണ്ട്. ഇതിൽ, വാർദ്ധാപദ്ധതിയൊഴികെ, എല്ലാം ഭരണതലത്തിൽ രൂപം കൊടുത്ത ഔദ്യോഗികരേഖകളാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു ശേഷമോ? രാധാകൃഷ്ണൻ കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ട് (1948-49), മുതലിയാർ കമ്മറ്റി റിപ്പോർട്ട് (1952-53), കോത്താരി കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ട് (1964-66) എന്നിവ പ്രധാനങ്ങളാണ്. അതു കൂടാതെ, അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പോസ്റ്റുമോർട്ടം റിപ്പോർട്ടുംപ്പെടെ പല രേഖകളും നമ്മുടെ മുമ്പിലുണ്ട്. ഇത്ര വമ്പിച്ച മൂലധനം മുടക്കിയിട്ടും ഇത്രയേറെ വിദഗ്ധന്മാരുടെ പഠനങ്ങളും ശുപാർശകളും ലഭിച്ചിട്ടും ഇന്ത്യയുടെ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയെക്കുറിച്ച് നയനിർമ്മാതാക്കൾക്കാവട്ടെ നടത്തിപ്പുകാർക്കാവട്ടെ ഉപഭോക്താക്കൾക്കാവട്ടെ നല്ല ഒരു വാക്കും പറയാനില്ല. വിദ്യാർത്ഥികളും അദ്ധ്യാപകന്മാരും രക്ഷിതാക്കളും തൃപ്തരല്ല. എല്ലാവർക്കും പരാതിയേയുള്ളൂ.

തങ്ങൾ പഠിക്കുന്ന സ്ഥാപനത്തിന്നു നേരെ വിദ്യാർത്ഥിലോകം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന മനോഭാവം! സമൂഹവും വിദ്യാർത്ഥികളും വിദ്യാലയവും തമ്മിൽ ഇത്രയ്ക്ക് അന്യത്വം പുലർത്തിപ്പോന്ന മറ്റൊരു കാലഘട്ടവും വിദ്യാഭ്യാസചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അവർ ക്ലാസ്സുകളിൽ ഹാജരാവുന്നതിൽ തൽപരരല്ല. ടെക്സ്റ്റ് പുസ്തകം ഭാരമായി ഗണിക്കുന്നു. അദ്ധ്യാപകരുമായി ഒരു മമതയുമില്ല. പരീക്ഷയെന്നത് അവരെ നശിപ്പിക്കാനുള്ള ഗൂഢാലോചനയായി കണക്കാക്കുന്നു. ഏതു നിസ്സാരകാരണത്തെച്ചൊല്ലിയും അവർ പ്രകോപിതരാകുന്നു. ഇതൊക്കെ രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെയും ഒരു പിടി ചെറുപ്പക്കാരുടെയും താന്തോന്നിത്തം മാത്രമാണെന്നു കാണുന്നവർ രോഗം കാണാതിരിക്കുകയും ലക്ഷണം രോഗമായി ഗണിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണ്. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ നിന്നു വിദ്യാർത്ഥികളും വിദ്യാർത്ഥികളിൽ നിന്ന് വിദ്യാഭ്യാസവും ചേരി തിരിഞ്ഞു നടക്കുകയാണ്. രണ്ടു വഴിക്കുള്ള ഈ നടത്തം തുടങ്ങിയിട്ട് കാലം കുറച്ചായി. വർഷങ്ങൾ കഴിയുന്തോറും ഈ തിരിഞ്ഞു നടത്തത്തിന്റെ ഇടയിലുള്ള വിടവ് വർദ്ധിച്ചു വരുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളും വിദ്യാഭ്യാസവും തമ്മിലുള്ള അകൽച്ച, സമൂഹവും വിദ്യാഭ്യാസവും തമ്മിലുള്ള അകൽച്ചയല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല.

ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു? ഇന്നു നിലവിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങി വക്കുന്ന കാലത്ത്, ഭരണാധികാരിയായ വില്യം ബെൻറിക്കിന്ന് വ്യക്തമായ ചില ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. കമ്പനിയുടെ വർദ്ധിച്ചു വരുന്ന ചുമതല നിറവേറ്റാൻ പര്യാപ്തമാം വിധം അതിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥമേഖല വലുതായിക്കൊണ്ടു വന്നു. ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ മുഴുക്കെ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്നു കൊണ്ടു വരിക വിഷമകരമാണ്. ചെലവും കൂടും. അവർക്കു ശമ്പളം അധികം കൊടുക്കണം. അവരെ നാട്ടുകാരുടെ ഭാഷ പഠിപ്പിക്കണം. ഇതേക്കാൾ ലാഭകരമായിട്ടുള്ളത് ഭരണത്തിന്റെയും വ്യാപാരത്തിന്റെയും താണ തലത്തിലുള്ള ചുമതലകൾ നിറവേറ്റാൻ പറ്റിയ കുറെപ്പേരെ ഈ നാട്ടുകാരിൽ നിന്നു തന്നെ പരിശീലിപ്പിച്ചെടുക്കുകയാണ് ലാഭം. അതു മാത്രമല്ല ഇവർ കമ്പനിക്ക് നാളേക്കൊരു പിന്തുണയും ആയിത്തീരും. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ അന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി അതിനു പറ്റിയ വിധം ആസൂത്രണം ചെയ്തു. അതിന്റെ സംവിധായകരുടെ മുമ്പിൽ ബഹുജനവിദ്യാഭ്യാസം ഒരു ലക്ഷ്യമേ ആയിരുന്നില്ല. പാഠ്യവിഷയത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കവും പഠനരീതിയും അതു വ്യക്തമാക്കുന്നു. സംസ്കാരത്തിന്റെയും ശാസ്ത്രപഠനത്തിന്റെയും മാധ്യമം ബഹുജനങ്ങളുടെ മാതൃഭാഷയാവരുതെന്ന് തീരുമാനിച്ചതു തന്നെ അതു കൊണ്ടാണ്. ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടു പിന്നിട്ട ശേഷവും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഈ അടിത്തറ മാറ്റുന്നതിനു നമുക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഈ കാലത്തിന്നിടയിൽ എന്തെല്ലാം സംഭവങ്ങൾ

നടന്നു! അതൊന്നും തന്നെ ഈ അടിത്തറയെ സ്പർശിച്ചതേയില്ല. അന്നെന്ന പോലെ ഇന്നും പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞു ബിരുദവുമായി പുറത്തു വരുന്നവർ ഗവൺമെൻറിലോ വ്യാപാരകേന്ദ്രത്തിലോ കീഴ് ജീവനക്കാരനായി ഉദ്യോഗമന്വേഷിക്കുന്നു. ഗവൺമെൻറിൻെറ ചുമതലകളും വ്യാപാരത്തിൻെറ പ്രവർത്തനമേഖലയും വർദ്ധിച്ചതോടെ ഉദ്യോഗത്തിൻെറ തുറകളും ഏറിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഉദ്യോഗാന്വേഷികളുടെ സംഖ്യയും അന്നത്തെതിൻെറ എത്രയോ മടങ്ങു വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ മത്സരക്കുതിയിൽ ഉദ്യോഗത്തിൻെറ തുറകൾ പിന്നിലും ഉദ്യോഗാർത്ഥികളുടെ സംഖ്യ മുന്നിലുമായിരിക്കുമെന്നതു കൊണ്ട് പഠിച്ചവരുടെ തൊഴിലില്ലായ്മയെന്ന ഇന്നത്തെ പ്രശ്നം കൂടുതൽ രൂക്ഷമായി ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നു. ഭാവിയിൽ അത് ഇന്നത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ രൂക്ഷമായി വളരുകയും ചെയ്യും.

ഈ രീതിയൊന്ന് മാറിയെടുക്കുന്നതിന്നു ശ്രമിച്ച ഒരേയൊരു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി മഹാത്മാ ഗാന്ധി അസൂത്രണം ചെയ്ത അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയാണ്. മുമ്പു പരാമർശിക്കപ്പെട്ട അസംഖ്യം വിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിഷനുകളുടെ റിപ്പോർട്ടുകൾക്കിടയിൽ ഗാന്ധിയൻ പദ്ധതിയുടെ അപൂർവ്വത അതാണ്. കോൺഗ്രസ്സ് ഭരണാധികാരത്തിൽ വന്ന കാലത്ത് ആ പദ്ധതി നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് ചില പരിശ്രമങ്ങൾ നടന്നു. എന്നാൽ അതെല്ലാം അമ്പേ പരാജയപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. വാർദ്ധാപദ്ധതിയെക്കുറിച്ചും അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചും എന്നും ചിലർ സംസാരിച്ചെന്നു വരാം. മന്ത്രോച്ചാരണം പൗരോഹിത്യത്തിൻെറ സ്വഭാവമാണല്ലോ. അർത്ഥമറിഞ്ഞുകൊണ്ടാവില്ല അതുച്ചരിക്കുന്നത്. അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയെക്കുറിച്ച് ഇന്നു സംസാരിക്കുന്നവർ മന്ത്രോച്ചാരണത്തിൻെറ ശീലം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുവെന്നേയുള്ളു. കിളച്ചെടുക്കാൻ കഴിയാത്ത വിധം ആഴത്തിൽ അത് ഇന്ത്യൻ മണ്ണിൽ കുഴിച്ചു മൂടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

എല്ലാവരും 'തെറ്റ്, തെറ്റ്' എന്നു ശപിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സമൂഹം പ്രാണതുല്യം കെട്ടിപ്പിടിക്കുകയും എല്ലാവരും താത്വികാർത്ഥത്തിലെങ്കിലും ശരി എന്നു പറഞ്ഞ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസമെന്ന ബദൽ പദ്ധതി കുഴിച്ചു മൂടുകയും ചെയ്തതെന്തു കൊണ്ടാണ്? ഈ വൈരുദ്ധ്യം എങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നു? ഈ അന്വേഷണം നമ്മെ കൊണ്ടെത്തിക്കുന്നത്, വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചു നാം പുലർത്തിപ്പോരുന്ന ചില ധാരണകൾ എത്ര മാത്രം ശാസ്ത്രീയമാണ് എന്ന അന്വേഷണത്തിലാണ്.

അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ പരാജയത്തിന്ന് അന്നത്തെ കോൺഗ്രസ്സ് നേതൃത്വത്തിൻെറ 'ആത്മാർത്ഥത'യില്ലായ്മയെ പഴിക്കുന്നവരുണ്ട്. ബ്യൂറോക്രസിയാണ് അതിന്നു

കാരണം എന്ന് ആക്ഷേപിക്കുന്നവരുണ്ട്. അദ്ധ്യാപകർ വേണ്ടത്ര സഹകരിച്ചില്ല എന്നു കുറ്റം കാണുന്നവരുണ്ട്. ഗവണ്മെന്റിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസനയത്തിൽ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസം തിരസ്കൃതമായതിന്ന് ഇങ്ങനെ ചില ന്യായങ്ങൾ പറഞ്ഞു നിൽക്കാൻ കിട്ടിയെന്നു വരും. എന്നാൽ പ്രമുഖരായ ചില ഗാന്ധിയൻമാരുടെ അനൗദ്യോഗികനേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന പരീക്ഷണങ്ങൾ പരാജയപ്പെട്ടത് അതു കൊണ്ടാണ്. ഒറ്റപ്പാലത്തിനടുത്ത് പേരൂർ കേന്ദ്രമാക്കി ശ്രീ കെ. കുമാരന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ആദ്യമായി കേരളത്തിൽ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസകേന്ദ്രം ആരംഭിച്ചു. ശ്രീ കെ. രാധാകൃഷ്ണ മേനോന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കോഴിക്കോടിനടുത്ത് രാമനാട്ടുകരയിൽ മറ്റൊരു കേന്ദ്രം നിലവിൽ വന്നു. ശ്രീ കേളപ്പന്റെ നേരിട്ടുള്ള മേൽനോട്ടത്തിൽ തവനൂരിൽ ബാലവാടി മുതൽ കോളേജുവിദ്യാഭ്യാസം വരെ ആരംഭിച്ചു. തിരുവനന്തപുരത്ത് മിത്രനികേതനിൽ ശ്രീ വിശ്വനാഥന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഇനിയുമൊരു കേന്ദ്രം തുടങ്ങി. ഈ കേന്ദ്രങ്ങളൊന്നൊഴിയാതെ പരാജയപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. ഇതിന്നു നേതൃത്വം കൊടുത്ത വ്യക്തികളും, ഈ രംഗത്തിൽ കേരളത്തിന്നു കണ്ടെത്താവുന്നവരിൽ ഏറ്റവും പ്രഗത്ഭരായിരുന്നു. കേളപ്പനെപ്പോലുള്ള ഒരാളുടെ പേരിന്നു മുമ്പിൽ ഒരു വിശേഷണം ചേർത്തു പറയാനുള്ള ധാർഷ്ട്യം എനിക്കില്ല. എന്നിട്ടും ഇതാണു ഫലമെങ്കിൽ ഇതിന്റെ പരാജയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം മുമ്പറഞ്ഞ മന്ത്രിസഭാ—ബ്യൂറോക്രസി—അദ്ധ്യാപകതലത്തിൽ ഒതുക്കി നിർത്തിയാൽ പോരെന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസവും സമൂഹവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വിശകലനം ചെയ്താൽ മാത്രമേ നമുക്ക് ഈ പ്രശ്നത്തിന് ഒരു ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ ആവൂ. സമൂഹത്തെ മാറ്റിത്തീർക്കാൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഒരു ഉപകരണമാക്കിത്തീർക്കാമെന്ന് ധരിച്ചവരാണ് മുൻ പറഞ്ഞ പരിഷ്ക്കരണസംരംഭത്തിന്റെ നായകന്മാർ. അങ്ങനെ ധരിക്കുന്നവരാണ് നമ്മളും മിക്കവരും. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് സമൂഹത്തിന്റെ അടിത്തറയെ മാറ്റാനാവില്ലെന്ന് ആ പരീക്ഷണപരാജയം വ്യക്തമാക്കുന്നു. സമൂഹത്തെ മാറ്റിക്കൊണ്ടു മാത്രമേ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെ മാറ്റുന്നതിന്നു സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഈ സത്യത്തിലാണ്, ഈ അന്വേഷണം നമ്മെ കൊണ്ടു ചെന്നെത്തിക്കുന്നത്. ഗാന്ധിജി, തന്റെ സങ്കല്പത്തിലുള്ള ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ നഖചിത്രം വരച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട്. ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളാണതിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു സമ്പദ്വ്യവസ്ഥ, അതിന്നുതകിയ രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തോടു കൂടിയ പഞ്ചായത്തുഭരണം, അതിന്നു പറ്റിയ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസരീതിയും ഉത്പാദനക്ഷമമായ തൊഴിലിന്റെ കേന്ദ്രമാക്കിയാവണം വിദ്യാഭ്യാസം എന്നു ഗാന്ധിജി നിർബന്ധിച്ചപ്പോൾ വികേന്ദ്രീകൃതസമൂഹ—സമ്പദ്ഘടനകളെ മുൻനിർത്തിയുള്ള തന്റെ സങ്കല്പസമുദായവും ഒപ്പമുണ്ടായിരു

ന്നു. അതു സ്വീകരിക്കാതെ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസത്തെ നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചതാണ് ആ പദ്ധതിയുടെ പരീക്ഷകർക്ക് പറ്റിയ പരാജയത്തിന്നു കാരണം. കേന്ദ്രീകൃതമായ മുതലാളിത്ത സമ്പദ്ഘടനയും കേന്ദ്രീകൃതമായ അധികാരസംവിധാനവും നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി നടപ്പിലാക്കുക സാധ്യമല്ല. സമൂഹഘടനയിൽ നിന്ന് അന്യമായി ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിക്കും നിലനില്പില്ല. ഈ പദ്ധതി അംഗീകരിക്കാൻ ഭയപ്പെടുന്നവർ എല്ലാ പരാജയങ്ങൾക്കും ബലിയാടുകളെ തേടിപ്പോകുന്നു.

ഇന്നു നിലവിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയെ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴും നാം നേരിടുന്നത് ഈ അടിസ്ഥാന വസ്തുതയാണ്. അതതു കാലഘട്ടത്തിലെ സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായ ബന്ധങ്ങളുടെ ഉല്പന്നമാണ് അതതു കാലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി. മുതലാളിത്തത്തിൽ നിന്ന് കുത്തക മുതലാളിത്തത്തിലേക്കു വളർന്നു വരുന്ന ഇന്ത്യയിൽ, വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ നിലനില്ക്കുന്ന എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളും ഈ സമ്പദ്ഘടനയുടെ ഉപോൽപ്പന്നമാണ്. അതതു കാലത്തു വരുന്ന പാർട്ടി ഭരണത്തിൽ, ഈ അടിത്തറ മാറാത്ത കാലത്തോളം, കാര്യമായ ഒന്നും ഈ രംഗത്തിൽ ചെയ്യാനാവില്ല.

ഇന്ത്യയിലെ സ്വാതന്ത്ര്യപൂർവ്വകാലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിക്കും സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരവിദ്യാഭ്യാസരീതിക്കും തമ്മിൽ മൗലികമായ എന്തെങ്കിലും അന്തരമുണ്ടോ? ഇല്ല എന്നതാണു വസ്തുത. ഏതു മഹാപ്രസ്ഥാനവും അതിന്റെ ആശയമണ്ഡലത്തെ ദൃഢപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന് അതിന്നുതകിയ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ആവിഷ്കരിക്കാറുണ്ട്. വ്യവസായവിപ്ലവത്തിന്നു മുമ്പും പിമ്പും ഒരേ വിദ്യാഭ്യാസമല്ല ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിലനിന്നു വന്നത്. പള്ളിയും പട്ടക്കാരനും അവിടെ നിന്നു പിൻവാങ്ങി. പകരം പോളിടെക്നിക്കും എൻജിനീയറിങ് കോളേജും വന്നു. ഹിറ്റ്ലർ, നാഷണൽ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ പേരിൽ അധികാരം പിടിച്ചെടുത്തു. അതു വരെ ജർമ്മനിയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ലിബറൽ വിദ്യാഭ്യാസം തിരസ്കൃതമായി.

സാറിസ്റ്റ് റഷ്യയുടെ ചാരത്തിൽ നിന്ന് സോഷ്യലിസ്റ്റ് റഷ്യ ഉദയം ചെയ്തപ്പോഴും റഷ്യൻ വിദ്യാഭ്യാസം അടിമുടി മാറി. ചിയാങ്ങിന്റെ ചൈനയിൽ നിന്ന് മാവോവിന്റെ പുതിയ ചൈന പിറന്നു വീണപ്പോഴും പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസക്രമവും രൂപം കൊണ്ടു. ഇന്ന് ഇന്ത്യയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ തനിപ്പകർപ്പായിരുന്നു ചിയാങ്ങിന്റെ ചീനയിലെ വിദ്യാഭ്യാസം. മാവോ കൊണ്ടു വന്ന പദ്ധതിയാവട്ടെ, ഗാന്ധിജിയുടെ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയുമായി പല നിലയ്ക്കും സാമ്യമുള്ളതായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു മുമ്പുള്ള നൂറ്റാണ്ടു കാലം പ്രബുദ്ധതയുടെ നൂറ്റാണ്ടായിരുന്നു. സ്വാമി

ദയാനന്ദനും ആര്യസമാജവും ഹിന്ദുമതത്തെ പിടിച്ചു കുലുക്കി. ഒപ്പം ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ആവിഷ്ക്കരിച്ചു. വിവേകാനന്ദന്റെ പ്രബുദ്ധഭാരതം അതിനൊത്ത ഒരു വിദ്യാഭ്യാസരീതി കൊണ്ടു വരാൻ ശ്രമിച്ചു. ആനി ബസന്റിന്റെ തിയോസഫിക്കൽ സൊസൈറ്റിയുടെയും സർ സെയിദ് അഹമ്മദ് ഖാന്റെ അലിഗർ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും സ്വഭാവവും ഇതു തന്നെയായിരുന്നു. ദേശീയവിമോചനപ്രസ്ഥാനം കത്തിജ്ജ്വലിച്ച കാലത്ത് നിലവിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെ 'വമ്പിച്ച വില മേടിച്ചടിമസ്ഥാനം വിൽക്കും കമ്പോളസ്ഥല'മായി കാണുകയും കാശി വിദ്യാപീഠം, ഗുജറാത്ത് വിദ്യാപീഠം, ജാമിയ മില്ലിയ ഇസ്ലാമിയ തുടങ്ങിയ സമാന്തരവിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് രൂപം നൽകുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യം കൈവന്നതോടെ എല്ലാം മാറിയിരിക്കുന്നു. കഴ്സൻ ഗവൺമെന്റിൽ നിന്ന് ഭിന്നമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസനയം നെഹ്രു ഗവൺമെന്റിന് ആവിഷ്ക്കരിക്കാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. പരതന്ത്രഇന്ത്യ 'അടിമസ്ഥാനം വില്ക്കും' കമ്പോളമായി കണ്ട നിലവിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം സ്വതന്ത്രഇന്ത്യയ്ക്കും സ്വീകാര്യമായി. അതേ വരെ ചെറുത്തു നിന്ന സ്ഥാപനങ്ങളും ഈ പൊതുപ്രവാഹത്തിൽ ലയിച്ചൊഴുകി. നമുക്ക് പുതിയ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ആവിഷ്ക്കരിക്കാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തു കൊണ്ട്? പുതിയ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതി ആവിഷ്ക്കരിക്കാനുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നതു കൊണ്ടു തന്നെ. പരതന്ത്രഇന്ത്യയിൽ കോളനിവാഴ്ചയ്ക്കു കീഴിൽ വളർന്നു വന്ന ഇന്ത്യൻ മുതലാളിത്തം സ്വതന്ത്രഇന്ത്യയിൽ കൂടുതൽ ഊർജ്ജസ്വലമായി വികസിക്കുകയും പഴയ വിദ്യാഭ്യാസരീതി കൂടുതൽ ഊർജ്ജസ്വലമായി വികസിച്ചു വരികയും ചെയ്തു. സമൂഹത്തിന്റെ ഘടനയിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഘടനയിലും മൗലികമായ മാറ്റമുണ്ടായില്ല.

ഇതിനർത്ഥം സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരഭാരതത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസരംഗം നിശ്ചലമായിരുന്നുവെന്നല്ല. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം വളർന്നിട്ടുണ്ട്. മുമ്പു കടന്നു ചെന്നിട്ടില്ലാത്ത ചില മൂലകളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം കടന്നെത്തിയിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാലയങ്ങളുടെയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും എണ്ണം വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ വളർച്ച പണ്ടത്തെ അതേ ചാലിലൂടെയാണെന്നു മാത്രം. അതാണ് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യം.

1950-ൽ ഇന്ത്യ റിപ്പബ്ലിക്കായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു. ആ ഭരണഘടനയിൽ എഴുതിച്ചേർത്ത വകുപ്പനുസരിച്ച് 1960 ആകുമ്പോഴേയ്ക്കും 6 വയസ്സിനും 14 വയസ്സിനും ഇടയിലുള്ള കുട്ടികൾക്ക് പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം നൽകാൻ നാം ബാധ്യസ്ഥരാണ്. പക്ഷേ ഗവൺമെന്റ് അതൊരിക്കലും കാര്യമായി ഗണിച്ചിട്ടില്ല. പത്തു വർഷത്തിനുള്ളിൽ പൂർണ്ണസാക്ഷരത പ്രഖ്യാപിച്ചാൽ ഓരോ വർഷവും ചെയ്തു തീർക്കാനുള്ള സമയബന്ധിത

പരിപാടി ആസൂത്രണം ചെയ്യേണ്ടതല്ലേ. അതുണ്ടായില്ല എന്നതു കൊണ്ടു തന്നെ ആ വകുപ്പ് ബഹുജനങ്ങളുടെ കണ്ണിൽ പൊടിയിടുന്നതിന് എഴുതി ചേർത്തതു മാത്രമാണെന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. ഭരണഘടനാനിർമ്മാതാക്കൾ അതങ്ങനെയാണോ കരുതിയത് എന്നു നിശ്ചയമില്ല. എന്നാൽ ഭരണാധികാരികൾ അതിത്രയേ ഗണിച്ചുള്ളു. അജ്ഞരായ ജനങ്ങൾ അജ്ഞരായിക്കൊണ്ടു തന്നെ ഒരു ദശവർഷം കടന്നുപോയി. ഗവൺമെൻറ് പതിനാലു വയസ്സ് എന്ന പരിധി ചുരുക്കി പതിനൊന്നു വയസ്സ് എന്നു ഭേദഗതി ചെയ്തു. എന്നിട്ടും ഫലമുണ്ടായില്ല. നമ്മുടെ സാക്ഷരത മുപ്പതു ശതമാനത്തിന്നപ്പുറം ഉയർന്നില്ല. ഈ മുപ്പതു ശതമാനം തന്നെ സമതുലിതമായ വളർച്ചയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നില്ല. അതാണ് ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു അംശം. പരമ്പരാഗതമായി അഭ്യസ്തവിദ്യരായവർക്കിടയിൽ നൂറു ശതമാനം സാക്ഷരതയും പണ്ടു പണ്ടേ നിരക്ഷരരായവർക്കിടയിൽ വളരെ തുച്ഛമായ സാക്ഷരതയും എന്നതാണ് ഈ വളർച്ചയുടെ ക്രമം. സമൂഹത്തിലെ ഈ അസന്തുലിതാവസ്ഥ അങ്ങനെ തന്നെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും പ്രതിഫലിച്ചതായി കാണാം. സാമ്പത്തികമായ അന്തരം, ജാതിപരമായ അന്തരം, സ്ത്രീ-പുരുഷന്മാർ തമ്മിലുള്ള അന്തരം, ഗ്രാമ–നഗരങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള അന്തരം, പ്രാദേശികമായ അന്തരം എന്നിങ്ങനെ നാനാതരത്തിലുള്ള അന്തരങ്ങൾ നേരിട്ടു വിദ്യാഭ്യാസവളർച്ചയിൽ പ്രതിഫലിച്ചിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ ജാതിയുടെ അന്തരം മാത്രമാണ് ലഘൂകരിക്കാൻ ഒരു ശ്രമം നടന്നിട്ടുള്ളത്. അതു തന്നെ താഴോട്ടെത്താതെ ഇടനിലയിൽ തങ്ങി നിൽക്കുന്നു. മറ്റു മേഖലകളിലെ ഉച്ചനീചത്വത്തിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരഭാരതത്തിൽ ആക്കം കൂടിയിരിക്കുകയാണല്ലോ. സാമ്പത്തിക രംഗത്തിലെ അന്തരം ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകാലത്ത് നിലനിന്നതിനേക്കാൾ എത്രയോ അധികമാണിന്ന്. നഗരവും ഗ്രാമവും തമ്മിൽ, കേരളത്തിന്നു പുറത്തെ സ്ഥിതി വച്ചു പറഞ്ഞാൽ, അന്തരം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിൻെറ നേരിട്ടുള്ള പ്രതിഫലനം വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിലുമുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ നയരൂപവൽക്കരണരംഗത്തിൽ സാർവ്വത്രികമായ ബഹുജനവിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് നാം പറയും. സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നും ഹരിജന–ഗിരിജനവിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ഊന്നൽ കൊടുക്കും. എന്നാൽ ലക്ഷ്യം നിർണ്ണയിച്ചു നടപ്പിൽ വരുത്തേണ്ട ഘട്ടമാവുമ്പോഴേക്കും പഴയ ചാലുകൾക്ക് ആഴവും വീതിയും കൂടുന്നുവെന്നല്ലാതെ പുതിയ ചാലുകൾ വെട്ടിത്തിരിക്കുന്നതിന് നാം അസമർത്ഥരായിത്തീരുന്നു. സമൂഹഘടന നിശ്ചയിക്കുന്ന നീർവാർച്ചയ്ക്കനുസരിച്ച് മാത്രമേ വരമ്പുകൾ വെട്ടി വെള്ളം തിരിക്കാനാവുകയുള്ളുവെന്ന പരമാർത്ഥത്തെ ഇവ ഒന്നു കൂടി ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. നമ്മെപ്പോലെ പ്രാചീനനാഗരികതയുടെ അനന്തരാവകാശികളായ ചൈനക്കാർ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ കൈവരിച്ച നേട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആ രാജ്യത്തിൻെറ ഏറ്റവും വലിയ വിമർശ

കന്മാർ പോലും എടുത്തു പറയാറുണ്ട്. യുണൈറഡ് നേഷൻ സിലെ സാങ്കേതികസഹകരണവിഭാഗത്തിന്റെ ഡെപ്യൂട്ടി ഡയറക്ടർ ശ്രീ അളഗപ്പൻ ഒരു പതിനേഴു രാഷ്ട്രവിദഗ്ധസംഘത്തിന്റെ തലവനെന്ന നിലയ്ക്ക് ചൈന സന്ദർശിച്ചപ്പോഴുണ്ടായ അനുഭവത്തെക്കുറിച്ച് കഴിഞ്ഞ ജനുവരി 11-ാംനു-യിലെ ഹിന്ദു പത്രത്തിൽ എഴുതുകയുണ്ടായി. അതല്പം ദീർഘമായിതന്നെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത് പ്രസക്തമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ''രണ്ടു ദശവർഷം മുമ്പ് ചൈനയിലെ സാക്ഷരത 25 ശതമാനമായിരുന്നു. ഇന്ന് പൂർണ്ണമായ സാക്ഷരത നേടുന്നതിന്നും ആ രാഷ്ട്രത്തിന്നു സാധിച്ചു. സാക്ഷരതയിലൂടെ സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ വിജ്ഞാനം താഴെ വരെ കനിഞ്ഞെത്തിയിരിക്കുന്നു. സ്ത്രീയും അവിടെ വീട്ടമ്മമാരായി മാത്രം കഴിയുന്നവരല്ല. നാട്ടിൻപുറത്തായാലും നഗരങ്ങളിലായാലും ഉത്പാദനക്ഷമമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അവർ വ്യാപൃതരാണ്. ഇതേ വരെ നിർജ്ജീവമായിരുന്ന ഇത്ര വലിയ പ്രവർത്തനശേഷിയെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ട് ചൈനയുടെ ദേശീയവരുമാനം വളരെയധികം വർധിച്ചിട്ടുണ്ട്. എല്ലാവർക്കും പാർപ്പിടവും അടിസ്ഥാനഭക്ഷണവും കിട്ടുമെന്നുറപ്പുണ്ട്. അതിന്നും പുറമെ, 30 മുതൽ 60 യൻ വരെ വരുമാനവുമുണ്ട്. എന്നാൽ പണത്തിന്മേലുള്ള ഊന്നലും അതു വഹിക്കുന്ന പങ്കും വളരെ തുച്ഛമാണ്. പണപ്പെരുപ്പം ചൈനയ്ക്കൊരു പ്രശ്നമേയല്ല. കഴിഞ്ഞ 30 വർഷമായി വിലനിലവാരത്തിന്ന് ഒരു മാറ്റവും വന്നിട്ടില്ല. ഇയ്യിടെ മാത്രമാണ് അല്പമൊരു വിലക്കയറ്റം അനുഭവപ്പെട്ടത്.....മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഇതഃപര്യന്തം കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത വിധം വ്യാപകമായ തോതിൽ ചൈന ദാരിദ്ര്യത്തെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പോഷകാഹാരക്കുറവിന്റെ ലാഞ്ഛന പോലും അവിടെയെങ്ങും കാണാനില്ല. ചൈനയിലെ കുട്ടികളും ഉത്സാഹശാലികളും ആത്മവിശ്വാസമുള്ളവരും ആരോഗ്യവാൻമാരുമാണ്. അവർക്കു ലഭിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസവും സാംസ്കാരിക ശിക്ഷണവും ജനസേവനത്തിന്ന് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു. ഗ്രാമീണജനത അവരുടെ കലകളിലും സാഹിത്യത്തിലും ദൃശ്യകലാവേദിയിലും തല്പരരാണ്. കുട്ടികൾക്കു പാടത്തിലും വീട്ടിലും പണിയെടുക്കാനുള്ള സമയം ക്രമീകരിച്ചു കൊണ്ടാണ് ഗ്രാമീണവിദ്യാലയങ്ങൾ അവയുടെ പഠനസമയം ക്രമീകരിക്കാറുള്ളത്. ജ്യോമിട്രിക്കും ഡ്രോയിങ്ങിന്നും വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ ഊന്നൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അവരാണല്ലോ നാളത്തെ ഡ്രാഫ്ട്സ്മൻമാർ ആയി വളരേണ്ടത്. ദേഹത്തിലെ ചില പ്രത്യേകസന്ധികളിൽ വിരലുകൾ കൊണ്ട് മസാജ് ചെയ്യാൻ അവർ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. വളർന്നു വരുമ്പോൾ അവിടെ വേദന ഉണ്ടാവാതിരിക്കാനാണത്. നാലാം ക്ലാസ്സിന്നു മേലെ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിക്കുന്നു. പല വിദ്യാലയങ്ങളിലും സാധാരണ പഠനസമയത്തിന്നു ശേഷം ഇംഗ്ലീഷ് ക്ലാസ്സുകൾ നടത്തുന്നു.

വർഷത്തിൽ രണ്ടാഴ്ച ഒഴിവാണ്. ആ കാലം കൂട്ടം ചേർന്ന് രാജ്യം കാണാൻ അവർ ഉപയോഗിക്കുന്നു. എന്നെ ഏറ്റവും ആകർഷിച്ചത്, കൃഷിക്കാരുടെയും തൊഴിലാളികളുടെയും ഇടയിലുള്ള സ്വഭാവശുദ്ധിയും അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ദൈനംദിനജീവിതവുമായി എത്ര മാത്രം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള കാര്യവുമാണിത്. സ്വന്തം തൊഴിലിൽ ഉത്പാദനക്ഷമത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു സഹായിച്ച കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളിൽ പലതും അവർ തന്നെ ദൈനംദിനാനുഭവങ്ങളിൽ നിന്ന് ആവിഷ്കരിച്ചതാണ്.....''

ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ഘടന മാറുമ്പോഴും വിദ്യാഭ്യാസം എങ്ങനെ മാറുന്നുവെന്നതിന്റെ മികച്ച ഉദാഹരണമാണ് ചൈന.

ഏതു രാജ്യത്തിന്നും അഭ്യസ്തവിദ്യരായ യുവാക്കൾ ഒരു അനുഗ്രഹമായി മാറേണ്ടതാണ്. ഇന്ത്യയെപ്പോലെ പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ ലഭ്യമായ ഒരു രാജ്യത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അഭാവമാണ് പ്രശ്നം സൃഷ്ടിക്കേണ്ടത്. എന്നാൽ വളരെ ചെറിയ ഒരു ന്യൂനപക്ഷം വിദ്യാഭ്യാസം നേടുമ്പോഴേക്കും അതു നമുക്ക് ഒരു തലവേദനയായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്. അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ തൊഴിലില്ലായ്മ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ആ പ്രശ്നത്തെ എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യാമെന്നതിനെക്കുറിച്ചു നമുക്കൊരു രൂപവുമില്ല. അവരുടെ അംഗസംഖ്യയും സ്വഭാവവും വിശ്വസനീയമായ നിലയിൽ നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നതാണ് അതിലെ അധിക്ഷേപാർഹമായ ഒരു വശം. പല കേന്ദ്രങ്ങളിൽ നിന്നും പല കണക്കുകളും ലഭിക്കുന്നു. ഏറ്റക്കുറെ വിശ്വസനീയമായ ചില കണക്കുകൾ കോമേഴ്സ് മാസികയുടെ 1980-ലെ സ്വാതന്ത്ര്യദിനപ്പതിപ്പിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട് (ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കുന്ന കണക്കുകൾ, അന്യഥാ സൂചിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ, ആ മാസികയിൽ നിന്ന് എടുത്തതാണ്). ഓരോ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയും അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ പ്രതീക്ഷകൾ വളർത്തുകയും തകർക്കുകയും ചെയ്തു. അടുത്ത ആറാം പദ്ധതിയുടെ അടിസ്ഥാനരേഖയിൽ മട്രിക്കുലേഷനും മേലോട്ടും പാസ്സായ 2.7 കോടി പേർക്ക് ജോലി കണ്ടെത്തണമെന്നാണ് കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഈ സംഖ്യയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതിനു മുമ്പ്, തിരിവു തള്ളിയ രീതി കൂടി മനസ്സിലാക്കുന്നത് ആവശ്യമാണ്. മട്രിക്കുലേഷൻ പാസ്സായിട്ടില്ലാത്ത 17.63 കോടി പേരെ അഭ്യസ്തവിദ്യരായി കണക്കാക്കുന്നില്ല! അതേ പോലെ, സാമ്പത്തികമായ ഉത്പാദനക്ഷമതയുള്ള ജോലികളിൽ പ്രവേശിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ബിരുദധാരികളെയും സ്ത്രീകളിൽ ഒരു നല്ല വിഭാഗത്തെയും ഈ കണക്കിൽ നിന്ന് ഒഴിച്ചു നിർത്തിയിരിക്കുന്നു. എംപ്ലോയ്മെൻറ് എക്സ്ചേഞ്ചിലെ കണക്കുകൾ ജോലിയില്ലായ്മയുടെ യഥാർത്ഥചിത്രം നല്കുന്നില്ല. പരീക്ഷ പാസ്സായവരിൽ പകുതിപ്പേരും അവിടെ രജിസ്റ്റർ

ചെയ്യാൻ താത്പര്യം കാണിക്കാറില്ല. എന്നിരിക്കേ ഈ തൊഴിലില്ലായ്മപ്രശ്നത്തിന്റെ സാമാന്യരൂപം മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു ഉപഭോക്തൃവസ്തുവാണെന്നും വിജ്ഞാനഭാഗത്തിന്റെ ശമനം തേടിയാണ് വിദ്യാലയത്തിലേക്ക് ആളുകൾ വരുന്നതെന്നും ഉള്ള ധാരണയ്ക്ക് ഈ നൂറാണ്ടിൽ ഒരു പ്രസക്തിയുമില്ല.

അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ തൊഴിലില്ലായ്മയിൽ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിലെ ദുർവ്യയത്തിന്റെ മറ്റൊരു വശം കൂടി അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഉദ്യോഗമണ്ഡലത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന പലരും ആ സ്ഥാനത്തിന് ആവശ്യമായതിൽ കൂടുതൽ വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയവരാണ്. ബഹുഭൂരിപക്ഷവും നിരക്ഷരരായ ഒരു രാജ്യത്തിൽ അവർക്ക് എഴുത്തും വായനയും പഠിപ്പിക്കാൻ പണവും മറ്റു വിഭവങ്ങളും ഇല്ലാതിരിക്കേ, ശാസ്ത്രത്തിൽ ബിരുദാനന്തരം പഠനം നടത്തിയ ആ വിദ്യാഭ്യാസം ആവശ്യമില്ലാത്ത ക്ലർക്കിന്റെ ജോലി ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിക്കുമ്പോഴാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പേരിൽ നടക്കുന്ന കുറ്റകരമായ ദുർവ്യയമാണത്. ഇതെങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നു? ജോലി കുറവും അപേക്ഷകർ കൂടിയും ഉള്ള സമൂഹത്തിൽ ജോലി തേടിപ്പോകുന്നവർ കൂടുതൽ അർഹത നേടാൻ വേണ്ടി കൂടുതൽ ഉയർന്ന പരീക്ഷ പാസ്സാകാൻ പ്രയത്നിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഫലം താഴെയുള്ളവർ വീണ്ടും ചവിട്ടി താഴ്ത്തപ്പെടുക എന്നതാണ്. ഉദ്യോഗവും ബിരുദവും തമ്മിലുള്ള അവിഹിതബന്ധം ഛേദിച്ചു കളയണമെന്ന് പറയാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് വളരെക്കാലമായെങ്കിലും അത് ഇന്നും കൂടുതൽ ദൃഢവും ഗാഢവുമായ ബന്ധം പുലർത്തിപ്പോരുകയാണ്. അതിന്റെ ഫലമായി ദുർബലവിഭാഗം കൂടുതൽ ദുർബലമായിത്തീരുന്നു. ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റിന്റെ വിവിധഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകളിൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ 50 ശതമാനം പേരും ആവശ്യത്തിൽക്കവിഞ്ഞ വിദ്യാഭ്യാസയോഗ്യത നേടിയവരാണെന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു. സ്റ്റേറ്റുകളുടെ നിലയിൽ അതുതന്നെ എന്നിരിക്കേ ഈ വഴിക്കു വന്നു ചേരുന്ന ദുർവ്യയം കോടിക്കണക്കിന്നു വരുമെന്ന് ഊഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളു.

കേരളത്തിലേക്കു കടന്നാലോ? പഠിച്ചവർക്ക് പണിയില്ലെന്ന പ്രശ്നം ഏറ്റവും അധികം അലട്ടുന്നത് കേരളത്തെയാണ്. ഉയർന്ന ജനസാന്ദ്രതയും ഉയർന്ന സാക്ഷരതയും അതിനൊത്തു വികസിക്കുന്നതിന്ന് പകരം മറ്റു ഗതിയിൽ മാത്രം ചരിക്കുന്ന തൊഴിൽത്തുറകളുടെ വികസനവും ഈ ദുഃസ്ഥിതിക്ക് കാരണമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. 39,000 ച. കിലോമീറ്റർ വിസ്താരവും രണ്ടു കോടി അമ്പത്തിയേഴ് ലക്ഷം ജനസംഖ്യയുമുള്ള കേരളത്തിൽ അഖിലേന്ത്യാതലത്തിലുള്ള സാക്ഷരതയുടെ ഇരട്ടിയായ 60 ശതമാനം സാക്ഷരതയുണ്ട്. 11,612 സ്കൂളുകളും 173 കോളേജുകളും 4 സർവ്വകലാശാലകളും ഇവിടെയുണ്ട്. ഇവിടെ തൊഴി

ലില്ലാത്തവരുടെ പ്രശ്നം എത്ര മാത്രം രൂക്ഷമാണെന്നും അത് എത്ര വേഗത്തിൽ വർദ്ധിച്ചു വരുന്നുവെന്നും ഉള്ള കാര്യം വെറും സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൊണ്ടു തന്നെ ബോധ്യമാവും. 1969–ൽ രണ്ടു ലക്ഷത്തി നാല്പതിനായിരം പേരായിരുന്നു ജോലി തേടിയിരുന്നതെങ്കിൽ പത്തു വർഷത്തിനു ശേഷം, 1979–ൽ അവരുടെ സംഖ്യ പന്ത്രണ്ടു ലക്ഷത്തി അമ്പതിനായിരം ആയി ഉയർന്നിരിക്കുന്നു.

ഈ പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരമായി നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നത് സെക്കൻറി–ഹയർ സെക്കൻറി തലത്തിൽ ഇന്നത്തെ രീതിയിലുള്ള ഏകമുഖവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു പകരം ഡൈവേഴ്സിഫൈയിഡ് കോഴ്സ് ഏർപ്പെടുത്തണം എന്നാണ്. ഈ നിർദ്ദേശത്തിന്നും ഒരു നൂറ്റാണ്ടു പഴക്കമുണ്ട്. ഹണ്ടർ കമ്മിഷൻ മുതൽ ഇങ്ങോട്ട് സെക്കൻറ് വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചവരെല്ലാം ഇക്കാര്യം ശുപാർശ ചെയ്തിരുന്നു. ഇന്നത്തെ പുസ്തകമാത്ര പ്രധാനമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ സ്ഥാനത്ത് കൈവിരലുകൊണ്ട് ചലനം ലഭിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസശാഖ ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വരുന്നത് നല്ലതാണ്. എന്നാൽ അതു തൊഴിലില്ലായ്മപ്രശ്നത്തിന്ന് പരിഹാരമാകും എന്നും വ്യാമോഹിക്കാതിരുന്നാൽ മതി. തൊഴിൽപരിശീലനം നേടിയവരെ കിട്ടായ്ക എന്നൊരവസ്ഥ, അത്യുന്നതമായ ശാസ്ത്ര–സാങ്കേതികമേഖലകളിലൊഴികെ, ഇന്ന് രാജ്യത്തില്ല. മറിച്ച്, പരിശീലനം നേടിയവർക്ക് തൊഴിലില്ല എന്ന അവസ്ഥയാണ് നിലനില്ക്കുന്നത്. പോളിടെക്നിക്കിൽ നിന്ന് ഡിപ്ലോമ എടുത്ത് ജോലി കിട്ടാത്തവർ 1969–ൽ ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അടുത്ത വർഷം മുതൽ അത്തരക്കാരുടെ എണ്ണം കൂടി. 1979 ആകുമ്പോഴേക്കും 5430 ആയി വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഐ. റ്റി. ഐ. പഠനം പൂർത്തിയാക്കി ജോലി കിട്ടാതെ തപസ്സിരിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ 1979–ൽ 26519 ആണ്. ഈ അനുഭവം മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ട്, ഡൈവേഴ്സിഫൈഡ് കോഴ്സിലൂടെ തൊഴിലില്ലായ്മപ്രശ്നത്തിന്നു പരിഹാരം കാണാൻ കഴിയുമെന്നു പറയുന്നത് യുക്തിക്കു നിരക്കുന്നതല്ല. തൊഴിലില്ലായ്മപ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ തൊഴിൽത്തുറകളെത്തുക മാത്രമാണ് പരിഹാരം. ഒരു തൊഴിൽത്തുറയിലേക്ക് ആവശ്യമായവർക്ക് പരിശീലനം കൊടുക്കുന്നതിന്ന് വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയ്ക്കു കഴിയും. അതല്ലാതെ, വിദ്യാഭ്യാസമേഖല സൃഷ്ടിച്ചു വിടുന്നവരെയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളാൻ ഉത്പാദന-സർവ്വീസ് മേഖലകൾക്ക് കഴിഞ്ഞെന്നു വരില്ല. ചില കാലങ്ങളിൽ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി ഊർജ്ജിതമായി മുന്നോട്ടു പോകുമ്പോൾ ഈ സാങ്കേതികവിദഗ്ധന്മാരെ ആവശ്യമായി വരുന്നു. പദ്ധതി മന്ദീഭവിക്കുമ്പോൾ സാങ്കേതിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നും അതിൻെറ മുഖശ്രീ നഷ്ടം വരുന്നു. കാർഷികമേഖലയിലും വ്യാവസായികമേഖലയിലും പുതിയ

തുറകയും വെട്ടിപ്പിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്ന കാലത്തെല്ലാം അതിന്റെ ഉന്മേഷം വിദ്യാഭ്യാസമേഖലകളിലും കണ്ടിരുന്നു. ഇതംഗീകരിക്കാതെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കപ്പെടില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ, വിദ്യാഭ്യാസലോകത്തിലെ പ്രശ്നങ്ങളുടെ പരിഹാരം ആ മേഖലയ്ക്കു പുറത്താണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്.

സാമാന്യവീക്ഷണത്തിൽ ഇപ്പറഞ്ഞതെല്ലാം പരമാർത്ഥമാണെന്നിരിക്കേത്തന്നെ വർത്തമാനകാലസാഹചര്യത്തിൽ ക്രിയാത്മകമായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ നമുക്കു കഴിയുമോ? ഒരു വിപ്ലവം വന്നു സമൂഹത്തെ കീഴ്മേൽ പൊളിച്ചെഴുതുന്നതുവരെ നമുക്കു കരണീയമായി ഒന്നുമില്ലേ?

ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽത്തന്നെ നമുക്കു ബഹുദൂരം സഞ്ചരിക്കാൻ സാധിക്കും. സാധാരണ മുതലാളിത്തസമൂഹത്തിന്റെ കാര്യക്ഷമത പോലും ഇന്ത്യൻ മുതലാളിത്തം കാണിക്കുന്നില്ല. ആ അപ്രാപ്തി, വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിലും പ്രകടമാണ്. ഇന്നത്തെ പണച്ചെലവും അദ്ധ്വാനവും മുൻനിർത്തിത്തന്നെ ഇന്നത്തേക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസം നൽകാൻ സമൂഹത്തിനു കഴിയേണ്ടതാണ്.

ഇന്ത്യയിലെ ഇതരഭാഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗം വളരെയധികം വളർന്നിരിക്കുന്നു. സാക്ഷരതയുടെ കാര്യത്തിൽ മറേറതു സ്റേറററിനേക്കാളും മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നത് കേരളമാണ്. ഇവിടെ 60 ശതമാനത്തിലധികം സാക്ഷരതയുണ്ട്. ഇതിന്നു സഹായകമായ ഒരു സാമൂഹ്യപശ്ചാത്തലവുമുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ വൻ നഗരങ്ങളെ മാററി നിർത്തിയാൽ കേരളത്തിൽ ഉള്ള പോലെ ഇടത്തരക്കാർ മറെറാരു സ്റേറററിലുമില്ല. ഇടത്തരക്കാരും താഴ്ന്ന ഇടത്തരക്കാരും മററു വിഭാഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് വിദ്യാകുതുകികളാണ്. കേരളത്തിന്റെ പ്രത്യേകമായ ഭൂവുടമാസമ്പ്രദായമാണ് ഈ ഇടത്തരക്കാരെ സൃഷ്ടിച്ചത്. മേലേ സെമിന്ദാരും താഴെ കൃഷിനടത്തിപ്പുകാരനും എന്ന സെമിന്ദാരിവ്യവസ്ഥയാണ് മററു സ്റേറററുകളിലുള്ളത്. അവിടെ ഇടത്തരം വർഗ്ഗം, മുതലാളിത്തത്തിന്റെയും വാണിജ്യത്തിന്റെയും രംഗപ്രവേശത്തിനു മുമ്പ്, ഉണ്ടായതേയില്ല. എന്നാൽ കേരളത്തിലെ സ്ഥിതി പണ്ടേ അതായിരുന്നില്ല. ജന്മിക്കും വെറും പാട്ടക്കാരനുമിടയിൽ കാണക്കാരൻ, കുഴിക്കാണക്കാരൻ, പണയക്കാരൻ, പാട്ടക്കാരൻ തുടങ്ങി ഒട്ടനവധി വിഭാഗം ഉണ്ടായി. അതുകൊണ്ട് കൃഷി ചെയ്യുന്നവൻ ഉണ്ടാക്കുന്ന സമ്പത്ത്, മററു സ്റേറററുകളിൽ നേരേ സെമിന്ദാരുടെ കൊട്ടാരത്തിൽ ചെന്നെത്തുന്ന സ്ഥാനത്ത്, ഇവിടെ ജന്മിയും താഴെയുള്ള അനവധി ഇടത്തട്ടുകാരും ആ വിഭാഗം പങ്കിട്ടെടുത്തു. അതുകൊണ്ട്, ഒരു വലിയ വിഭാഗം ഇടത്തരക്കാർ ഇവിടെയുണ്ടായി. ഈ സാഹചര്യത്തെ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയത് സ്വകാര്യ ഏജൻസികളായിരുന്നു. അതിൽ ഏറെറവും പ്രമുഖമായ വിഭാഗം

മിഷനറിമാരായിരുന്നു. കൽക്കത്തയിൽ സൊറാംപൂരിലാണ് മിഷനറിമാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചതെങ്കിലും മുമ്പറഞ്ഞ ഭൗതികസാഹചര്യത്തിന്റെ അഭാവം നിമിത്തം അവിടെ അവർ വിജയിച്ചില്ല. എന്നാൽ ഇടത്തരക്കാരുടെ നാടായ കേരളത്തിൽ അതു വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇന്ന് കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയെ കൈയടക്കി വച്ചിട്ടുള്ളത് വിവിധ ഏജൻസികളായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന സ്വകാര്യമേഖലയാണ്. ആ മേഖലയിൽ കാലാകാലം വന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങളും ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഭൂപരിഷ്ക്കരണത്തിന്റെ ഫലമായി പുതിയൊരു വർഗ്ഗം വിദ്യാലയങ്ങളിലേക്കു കടന്നു വരാൻ തുടങ്ങിയതോടെ സ്വകാര്യമേഖലയുടെ സ്വഭാവത്തിലും മാറ്റം വന്നു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ബഹുജനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുള്ള മുദ്രാവാക്യം തടഞ്ഞുവക്കുക ഭരണതലത്തിൽ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു വന്നപ്പോൾ സമൂഹത്തിലെ ബൂർഷ്വാവിഭാഗം സ്വകാര്യമേഖലകളെ സ്വന്തം സ്ഥാനം ഉറപ്പിക്കുന്നതിന് കൂട്ടുപിടിച്ചിരിക്കയാണ്. അതു കൊണ്ടു തന്നെ ആ മേഖല ഇന്നു പണ്ടത്തേക്കാൾ ശക്തവും നിർണ്ണായകവുമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയഘടകവും ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

നാട്ടിലെങ്ങും വളർന്നു വന്ന നഴ്സറി സ്ക്കൂളുകളുടെ സ്വഭാവം ഇതു വ്യക്തമാക്കും. വിയർപ്പുമണമുള്ള ശിശുക്കൾക്കു പ്രവേശനം ലഭിക്കാത്ത വിധം ഉയർന്ന ഫീസും പഠിച്ച് കുടുംബത്തിലെ കുട്ടികൾക്കു മാത്രം ചെന്നു ചേരാൻ പാകത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം പാഠ്യപദ്ധതിയും ആണ് നഴ്സറിയുടെ 'അന്തസ്സ്' നിലനിർത്തുന്നത്. പബ്ളിക്ക് സ്ക്കൂളുകൾ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന, തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർക്കുള്ള വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ കൂൺ മുളക്കും പോലെ പൊട്ടി വളരുന്നു. ദേശീയപ്രസ്ഥാനകാലഘട്ടത്തിൽ പബ്ളിക്ക് സ്ക്കൂളുകളെ നാം മുക്തകണ്ഠം അധിക്ഷേപിച്ചിരുന്നു. ആ അധിക്ഷേപിച്ചവരിൽ പലരും ഇന്നതിന്റെ നടത്തിപ്പുകാരോ സംരക്ഷകരോ ആണ്. പൊതുജനങ്ങളിൽ പിൻതള്ളപ്പെട്ട വിഭാഗം, റിസർവേഷൻ തുടങ്ങിയ ആനുകൂല്യങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി, പൊതുവിദ്യാലയങ്ങളിൽ കടന്നു വരുന്നുണ്ട്. അതനുസരിച്ച് സമ്പന്നവിഭാഗം അവിടെ നിന്നിറങ്ങിപ്പോവുകയും സമാന്തര വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വർഗ്ഗപരമായ അന്തരത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരു പ്രതിഭാസമാണിത്. കോത്താരി കമ്മിഷൻ 'നെയിബറിങ്ങ്' സ്ക്കൂൾ സമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ചു ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ട്. ഒരു രക്ഷിതാവ് സ്വന്തം കുഞ്ഞിനെ തൊട്ടടുത്ത വിദ്യാലയത്തിൽ ചേർക്കുകയെന്നതാണ് നെയിബറിങ്ങ് സ്ക്കൂൾ സമ്പ്രദായം. അങ്ങനെ വന്നാൽ അഭ്യസ്തവിദ്യനായ പിതാവിന്റെ ശ്രദ്ധ സ്വന്തം കുട്ടി പഠിക്കുന്ന വിദ്യാലയത്തിൽ പതിയുമെന്നും അങ്ങനെ വിദ്യാലയത്തിന്റെ

നിലവാരം ഉയരുമെന്നും കമ്മിഷൻ കരുതുന്നു. ഇതൊരു നല്ല നിർദ്ദേശം തന്നെ. പക്ഷേ ഉള്ളവനും ഇല്ലാത്തവനും എന്ന വർഗ്ഗങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്ന സമുദായത്തിൽ ഉള്ളവനെക്കൊണ്ട് ഇതനുസരിപ്പിക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരവിദ്യാഭ്യാസം കോത്താരി കമ്മിഷൻ നിർദ്ദേശിച്ചതിന്റെ എതിർവശത്തേക്കാണ് പ്രവഹിക്കുന്നത്. സാമ്പത്തികാന്തരം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. അതനുസരിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിലെ ഈ പ്രതിലോമഗതിയും വർദ്ധിക്കുന്നു. ഇതിനെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്താൻ ഗവൺമെന്റിന്നു കഴിയുമോ? പ്രയാസമുണ്ട്. സാമ്പത്തികരംഗത്തിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വരുന്ന സ്വകാര്യമേഖലയിലെ കുത്തകരീതി, വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കാതിരിക്കില്ല. വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ സ്വകാര്യമേഖലയുടെ പിന്നിലുള്ള ശക്തി ഈ സ്വകാര്യസാമ്പത്തികതാത്പര്യമാണ്. മതത്തിന്റെയും ജാതിയുടെയും സഹായം തേടുമെങ്കിലും പിന്നിലുള്ള യഥാർത്ഥശക്തി സമ്പത്തു തന്നെ.

കേരളത്തിലെ സ്വകാര്യമേഖല ഒരു 'വിവിധോദ്ദേശ്യ'പ്രസ്ഥാനമാണ്. വിദ്യാപ്രചരണം എന്നത് കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നു മാത്രമാണ്. ഈ മേഖലകളിലേക്ക് പല ചാലുകളിൽ നിന്നും പണം കുമിഞ്ഞു കൂടുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യവുമായ മേഖലകളിൽ നിർണ്ണായകമായ സ്വാധീനവും അധികാരവും നിലനിർത്താൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഒരു ഉപകരണമാക്കുന്നുവെന്നേയുള്ളു. കേരള രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ചുഴലിക്കാറ്റുകളും കൊടുങ്കാറ്റുകളും അഴിച്ചു വിടുന്നതിന്ന് ഈ മേഖലയ്ക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നം എന്നു വിളിക്കുന്ന പ്രശ്നം വിദ്യാഭ്യാസസബന്ധിയായതല്ല. കേരളത്തിൽ ഒരു മന്ത്രിസഭയുടെ പതനത്തിന്നു പോലും കാരണമായിത്തീർന്ന ഈ പ്രശ്നം, യഥാർത്ഥത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തെയോ അദ്ധ്യാപനരീതിയെയോ കേന്ദ്രമാക്കി ഉയർന്നുവരുന്നതല്ല. കരിക്കുലത്തെച്ചൊല്ലി എന്തെങ്കിലും ഇവിടെ വഴക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? ചോരുന്ന മേല്ക്കൂരയ്ക്കടിയിൽ ഇരുന്നു പഠിക്കുന്ന പിഞ്ചുകുട്ടികളുടെ സുരക്ഷിതത്വത്തെയോ അവരുടെ പഠനനിലവാരത്തെയോ ആരെങ്കിലും പ്രശ്നമാക്കി ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ടോ? വിദ്യാലയത്തിന്റെ ചുമർ വീണ് ദശക്കണക്കിന്ന് പിഞ്ചോമനകൾ മരിച്ചാലും വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയുടെ കസാലയ്ക്കടിയിൽ നിന്ന് ഒരു തരി മണൽ പോലും ചോർന്നു പോവില്ല. എന്നാൽ വിദ്യാലയത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥത ആരുടെ കൈയിൽ വേണം എന്നതാണ് പ്രശ്നമെങ്കിൽ രാജ്യത്തിൽ വലിയ കലാപം തന്നെ അതെച്ചൊല്ലി ഉയർന്നു വരും. വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നം എന്നു തെറ്റായി വിളിച്ചു പോരുന്ന ഈ ഉടമസ്ഥതാപ്രശ്നം നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസനവീകരണത്തിന്ന് വലിയ വിലങ്ങു തടിയായി നിൽക്കുന്നു. വിദ്യാലയം ആർ ഭരി

ക്കണം, അദ്ധ്യാപകന്മാരെ ആർ നിയമിക്കണം—ഈ ചോദ്യം പൊങ്ങി വരുമ്പോഴും കുഴപ്പം തുടങ്ങുന്നു. എന്തു പഠിപ്പിക്കണം, ആരെ പഠിപ്പിക്കണം, എങ്ങനെ പഠിപ്പിക്കണം ഈ കാര്യങ്ങളും ഇവിടെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നങ്ങളാകാറില്ല. അവയൊന്നും ഒരു കുമിള ഇളക്കാൻ പോലും പര്യാപ്തമാവാറില്ല. മറിച്ച്, അദ്ധ്യാപകനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതും ശിക്ഷിക്കുന്നതും സ്ഥലം മാറ്റുന്നതും ആരുടെ അധികാരമാണ് എന്നത് മന്ത്രിസഭകളെ കട പുഴക്കിയിടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നവും ആയിത്തീരും. കേരളത്തിലെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ 52 ശതമാനവും സ്വകാര്യമേഖലയിൽ പെടുന്നു. അദ്ധ്യാപകരുടെയും അദ്ധ്യേതാക്കളുടെയും ശതമാനം ഇതെക്കാളും കൂടും. ഈ മേഖലയാവട്ടെ മതവും ജാതിയുമാണ് കയ്യടക്കി ഭരിച്ചു പോരുന്നത്. ഈ യാഥാസ്ഥിതികവിഭാഗം ശരിവയ്ക്കാത്ത ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ–ഭരണപരിഷ്ക്കാരവും നടപ്പിലാവുകയില്ല. ഈ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നല്ലൊരു പങ്ക് ന്യൂന പക്ഷസമുദായത്തിന്റെ കയ്യിലാണെന്നതു കൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും നിയമനടപടികളുമായി കടന്നു വരാൻ ഗവൺമെൻറിനെപ്പോലും ഭരണഘടന അനുവദിക്കുകയില്ല.

നമുക്ക് സർവ്വകലാശാലാതലത്തിൽ നിന്ന് അരംഭിക്കുക. കേരളത്തിലെ സർവ്വകലാശാലകളും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അംഗസംഖ്യയുടെ ഭാരം കൊണ്ട് ഞെരിയുകയാണ്. സർവ്വകലാശാലകൾക്ക് കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതിൽ അധികം വിദ്യാർത്ഥികളും ഇന്ന് ബിരുദാർത്ഥികളായി പടിക്കൽ കാത്തിരിപ്പുണ്ട്. ഇതിൽ 57 ശതമാനം വിദ്യാർത്ഥികളും പ്രീഡിഗ്രി ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്നു. ബാക്കിയുള്ളവർ ബിരുദ–ബിരുദാനന്തരപഠനത്തിന്റെ പല തട്ടുകളിൽ കിടക്കുന്നു. ഈ അംഗപ്പെരുപ്പമാണ് നമ്മുടെ കോളേജുകളെ ഇത്ര മാത്രം അലങ്കോലപ്പെടുത്തിയത്. പ്രീഡിഗ്രി ക്ലാസ്സുകളും ആരംഭിച്ച കാലത്ത് അവ കോളേജിനോടു ചേർത്തത് ഒരു താത്ക്കാലികനടപടി എന്ന നിലയ്ക്കാണ്. ഹൈസ്ക്കൂളുകളിൽ ചിലത് തിരഞ്ഞെടുത്ത് ഹയർ സെക്കൻററി ക്ലാസ്സുകളും ആരംഭിക്കണമെന്നും വിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിഷൻ ശുപാർശ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ ശുപാർശ ഇന്നു വരെ നടപ്പിലായിട്ടില്ല. എന്തു കൊണ്ട് എന്നു ചോദിച്ചാൽ പലരുടെയും നിക്ഷിപ്തതാത്പര്യം അതിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്നതു കൊണ്ട് എന്നാണ് മറുപടി. പ്രീഡിഗ്രി ക്ലാസ്സുകളും കോളേജുകളിൽ നിന്ന് എടുത്തു കളയുന്നത് കോളേജ് മാനേജുമെൻറിന്ന് ഇഷ്ടമല്ല. കാരണം, അവരുടെ വരുമാനത്തിന്റെ സിംഹഭാഗവും ഈ കുട്ടികളിൽ നിന്ന് ഫീസായും അദ്ധ്യാപകനിയമനത്തിന്റെ അധികാരമായും വരുന്നതാണ്. കോളേജ് അദ്ധ്യാപകന്മാർ ഈ പരിഷ്ക്കാരത്തെ എതിർക്കുന്നു. കാരണം, അവരുടെ അന്തസ്സ്, പദവി മുതലായവയ്ക്ക്, ഹയർ സെക്കൻററി സമ്പ്രദായം വരുന്നതോടെ ഇടിവു സംഭവിക്കും എന്നവർ ഭയപ്പെടുന്നു. സർവ്വകലാശാലാജീവനക്കാർ ഈ

മാറ്റത്തെ എതിർക്കുന്നു. കാരണം, സർവ്വകലാശാലാജീവനക്കാരുടെ എണ്ണം കുറഞ്ഞേക്കുമെന്നും ആനുപാതികരീതിയനുസരിച്ച് ഉദ്യോഗക്കയറ്റത്തിനുള്ള സാദ്ധ്യത കുറഞ്ഞേക്കുമെന്നും അവർ ഭയപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ മാനേജുമെൻറ്, അദ്ധ്യാപകർ, സർവ്വകലാശാലാജീവനക്കാർ എന്നീ ത്രിശക്തികളുടെ എതിർപ്പു മൂലമാണ് ഹയർ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിലാവാത്തത്. പ്രീഡിഗ്രി ക്ലാസ്സുകളെ കോളേജിൽ നിന്ന് വിടർത്തുന്നതിനെതിരായി കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാലയിൽ ഈയിടെ ഒരു പ്രമേയം അംഗീകരിക്കുകയുണ്ടായി എന്നത് നിർഭാഗ്യകരമാണ്. ഈ എതിർപ്പുകൾ ഒന്നെങ്കിലും വിദ്യാഭ്യാസതാത്പര്യത്തെ മുൻനിർത്തിയുള്ളതല്ല എന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കാതെ പോകരുത്.

പ്രീഡിഗ്രിക്കു പകരം ഹയർ സെക്കൻററി വിദ്യാലയങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നതാണ് വിദ്യാഭ്യാസതാത്പര്യം വച്ചു നോക്കിയാൽ നല്ലത്. രക്ഷിതാവിൻെറയും വിദ്യാർത്ഥിയുടെയും താത്പര്യം വച്ചു നോക്കിയാലും അതാണ് ഉത്തമം. കോളേജുകളിലെ ഇന്നത്തെ എണ്ണപ്പെരുപ്പം കുറയ്ക്കാനും ഡിഗ്രിതലത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു കുറച്ചു കൂടി ഗൗരവബോധം നൽകാനും ഇതു സഹായിക്കും. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് വിദ്യാഭ്യാസലക്ഷ്യം വച്ചു കൊണ്ടല്ലാതെ വരുന്ന ഉദ്യോഗാർത്ഥികളെ ഹയർ സെക്കൻററി തലത്തിൽ വച്ചു തൃപ്തരാക്കാൻ കഴിയണം. രക്ഷിതാക്കന്മാരുടെ പണച്ചെലവ്, ഒഴിവാക്കാവുന്ന ബസ്സ് സമരങ്ങൾ, കുട്ടികളുടെ യാത്രാക്ലേശം ഇതെല്ലാം ഒരതിർത്തി വരെ പരിഹരിക്കാൻ ഈ നടപടി സഹായിക്കും. കൂടുതൽ പരീക്ഷായോഗ്യതയുള്ള അദ്ധ്യാപകരെ ലഭിക്കുന്നതു കൊണ്ട് ഹൈസ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ നിലവാരത്തെ ഒന്നുയർത്താനും ഇതു സഹായിക്കും. വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ ഡൈവേഴ്സ്ഫിക്കേഷൻ ശ്രമിക്കാനുള്ള ഘട്ടവും ഇതാണല്ലോ. ഇതിനെല്ലാം പുറമേ, പതിനഞ്ചു വയസ്സിൽ എസ്സ്. എസ്സ്. എൽ. സി. പൂർത്തിയാക്കി വരുന്ന ഇളംമനസ്സുകളെ നേരിട്ട് കോളേജിലേക്ക് അയയ്ക്കുന്നത് പ്രായപൂർത്തിയെത്തും മുമ്പ് വിവാഹം നടത്തുന്നതു പോലെയാണ്.

സെക്കൻററി തലം വരെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന്, മൗലികമായ കാര്യങ്ങളെ സ്പർശിക്കാതെ തന്നെ, വരുത്താവുന്ന ഭരണപരമായ പല ചില്ലറ മാറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഈ ലേഖകൻ കഴിഞ്ഞ വർഷം ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ ഒരു ലേഖനപരമ്പര പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി (മാതൃഭൂമി, 1980 ഏപ്രിൽ 22, 23, 24, 25, 30, മേയ് 1). അത് ഒരു ചർച്ചാപ്രബന്ധമായി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു. അദ്ധ്യാപകസംഘടനകളും ഉൾപ്പെടെ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഉത്തരവാദപ്പെട്ടവരൊന്നും പരസ്യമായി ആ ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുക്കാൻ താത്പര്യം കാണിച്ചു കണ്ടില്ല. ഏതായാലും ആ ലേഖനപരമ്പരയിലെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ

ഏറെക്കുറെ അതേ രൂപത്തിൽ ഞാനിവിടെ ആവർത്തിക്കട്ടെ. അവ അപ്രസക്തമായിത്തീർന്നിട്ടില്ലെന്നതു കൊണ്ടും അവയിൽ കാര്യമായ ഭേദഗതികളും ആവശ്യമാണെന്ന് ഈ ലേഖകന് ബോധ്യം വന്നിട്ടില്ലാത്തതു കൊണ്ടുമാണ് അവ ആവർത്തിക്കുന്നത്. ഗ്രാമ–ജില്ലാതലങ്ങളിൽ കൂടുതൽ അധികാരം നിക്ഷേപിച്ചു കൊണ്ട് ഭരണസംവിധാനത്തിൽ മാറ്റങ്ങൾ വരുമെന്ന പ്രതീക്ഷ ആ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കു പിന്നിലുണ്ട്. ആസൂത്രണത്തിലെ വിശദാംശങ്ങളെ ജില്ലാതലത്തിലും ഗ്രാമതലത്തിലും എത്തിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ആസൂത്രണം നല്കുന്ന സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ ഒരു വഞ്ചനയായി പരിണമിക്കും. ഒരു ലക്ഷം തൊഴിലവസരങ്ങൾ പുതുതായി സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നവകാശപ്പെടുന്നതു കൊണ്ട് തൊഴിലില്ലാത്തവൻ തൃപ്തനല്ല. ആ തൊഴിലവസരങ്ങൾ ഏറെക്കുറെ തുല്യരീതിയിൽ രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും ലഭ്യമാവണം. അങ്ങനെ, രാജസ്ഥാൻ മരുപ്രദേശത്തെ വെള്ളച്ചാലുകൾ വെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്നതിലൂടെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന തൊഴിലവസരങ്ങളെക്കൊണ്ട് മലപ്പുറത്തെ ഒരു ഗ്രാമീണന്റെ കഞ്ഞിയിൽ ഒരു മണി പറ വർദ്ധിക്കുകയില്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ വിദൂരവും പരോക്ഷവുമായ നേട്ടമേയുള്ളു. മറിച്ച്, മലപ്പുറത്തെ മരാശാരിയെയും പച്ചക്കറികൃഷിക്കാരനെയും തോൽസംസ്ക്കരിക്കുന്നവനെയും കൈക്കോട്ടും പിക്കാസും നന്നാക്കുന്നവനെയും സ്റ്റാർച്ച് ഉണ്ടാക്കുന്നവനെയും ട്രാൻസ്പോർട്ട് കണ്ടക്ടറെയും മുന്നിൽ കണ്ടു കൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസവും തൊഴിൽമേഖലയും തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയണമെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആസൂത്രണവും നിയന്ത്രണവും വലിയൊരു പങ്ക് ജില്ലാതലത്തിലേക്കു കൊണ്ടു വരണം.

നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെ ഇടപെടൽ കൊണ്ടു താറുമാറായിത്തീരുന്നുവെന്ന പരാതി നിരന്തരം കേൾക്കാം. മുപ്പതിൽപരം വർഷത്തെ അദ്ധ്യാപകജീവിതത്തിന്റെ അനുഭവം വച്ചു കൊണ്ട് അതൊരു കപടമുദ്രാവാക്യമാണെന്ന് പറയാൻ ഈ ലേഖകൻ മടിയ്ക്കുന്നില്ല. രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ഇടപെടൽ വിദ്യാലയാന്തരീക്ഷത്തെ കലുഷമാക്കിത്തീർത്ത സന്ദർഭങ്ങൾ എത്രയെങ്കിലും ഉണ്ട്. ആ വസ്തുതയെ നിഷേധിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, അതാണ് വിദ്യാലയത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്ന ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ബാഹ്യശക്തി എന്നു പറഞ്ഞാൽ തെറ്റായിരിയ്ക്കും. നമ്മുടെ വിദ്യാലയത്തെ ഏറ്റവും വിഷലിപ്തമാക്കിത്തീർത്ത രാഷ്ട്രീയപ്രക്ഷോഭം വിമോചനസമരമാണ്. അതു മുതൽ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും ഉള്ള രാഷ്ട്രീയസമരങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്താറുണ്ട്. എന്നാൽ രാഷ്ട്രീയസമരങ്ങൾ മൂലം വിദ്യാലയങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കാതെ പോയ സന്ദർഭങ്ങൾ വളരെ കുറച്ചു മാത്രമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു. രാഷ്ട്രീയസമരങ്ങൾ ഒരു പൊട്ടിത്തെറിയിൽ അവസാനിക്കുന്നു. ബസ്സ് സൗക

ര്യത്തിന്റെ പേരിലോ അദ്ധ്യാപകരില്ലെന്നതിന്റെ പേരിലോ ആയിരിക്കും അതു തുടങ്ങുക. ഏതാനും മണിക്കൂറുകളോ ദിവസങ്ങളോ അവ നീണ്ടു നിൽക്കും. ചില ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങളുടെ അഭാവമാണ് ഇത്തരം സമരങ്ങൾക്ക് പ്രേരണയായിത്തീരുന്നത്. എന്നാൽ, ഒരു വിദ്യാലയത്തിന്റെ അദ്ധ്യയന ദിവസങ്ങളിൽ അതിനിസ്സാരമായ ഒരു ഭാഗത്തെ മാത്രമേ ഇതു ബാധിയ്ക്കുന്നുള്ളുവെന്ന് സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽ കാണാം. ഒരു വർഷത്തിൽ ഇരുനൂറു ദിവസമാണ് വിദ്യാലയങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത്. അതു പോലും പൂർത്തിയാക്കാൻ സാധിക്കാറില്ല. മതമാണ് ഇതിൽ വലിയ അപരാധി. ക്രിസ്മസ്, ബ്രക്രീദ്, വിജയദശമി, ശ്രീനാരായണസമാധി, കൃഷ്ണജയന്തി, ഏകാദശി, ശിവരാത്രി എന്നിങ്ങനെ മതത്തിന്റെയും അതിലെ ഉപവിഭാഗങ്ങളുടെയും പിൻതുണയുള്ള എത്രയെത്ര അനദ്ധ്യായ ദിനങ്ങളാണ് വിദ്യാലയങ്ങളുടെ മേൽ വച്ചു കെട്ടിയിട്ടുള്ളത്! ബസ്സ്സൗകര്യം പോരെന്നതിന്റെ പേരിൽ ഒരു കോളേജിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ രണ്ടു ദിവസം പഠിപ്പു മുടക്കിയാൽ അതു പൊതുജനശ്രദ്ധയിൽ പെടും. എന്നാൽ, ശബരിമല തീർത്ഥാടകർക്ക് ബസ്സ്സൗകര്യം നൽകാൻ രണ്ടോ മൂന്നോ ജില്ലയിലെ പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങൾ വരെ ദിവസങ്ങളോളം പൂട്ടിയിട്ടാൽ അതിൽ ആർക്കും മുറുമുറുപ്പില്ല. മതത്തിന്റെ പേരിലുള്ള ഈ 'അവകാശക്കല്പന' വിദ്യാലയത്തെ മാത്രമാണ് ബാധിക്കുന്നത്. മതാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ പേരിൽ വാണിജ്യ-വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങൾ ഒഴിവ് എടുക്കുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ മാത്രമേ വിദ്യാലയത്തിനും ഒഴിവ് നൽകേണ്ടതുള്ളുവെന്ന ഒരു നിയമം നടപ്പാക്കിയാൽ ഈ പ്രശ്നത്തിന്ന് ഗവൺമെൻറിന് എളുപ്പം പരിഹാരം കാണാൻ കഴിയും. എന്റെ ആചാര്യന്റെ പേരിൽ, എന്റെ മതാചാരത്തിന്റെ പേരിൽ 'കല്പന' എന്ന ദൈനംദിനം ഏറിവരുന്ന ഈ വിഭാഗീയവാദത്തെ നേരിടാൻ അതു മാത്രമാണ് വഴി. രാഷ്ട്രീയമുദ്രാവാക്യങ്ങൾ കൂടുതൽ വിശാലമായ ചക്രവാളത്തിലേക്കാണ് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനസ്സിനെ തിരിച്ചു കൊണ്ടു പോകാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. മത—ജാതിയവകാശവാദങ്ങൾ സങ്കുചിതത്വത്തിൽ അവരെ ബന്ധിച്ചിടുന്നു. രാഷ്ട്രീയപ്രകടനങ്ങൾ ശബ്ദമുഖരിതവും പ്രകടനാത്മകവും ചിലപ്പോൾ പ്രകടനസ്വഭാവത്തിന്റെ ഭാഗമായി നശീകരണപ്രവണവും ആയിത്തീരുന്നു. ഒരു ഇടിവെട്ടു പോലെ അതു വന്നു മറയുന്നു. എന്നാൽ, മതമാകട്ടെ നിശ്ശബ്ദവും അസഹിഷ്ണുവും തന്മൂലം വിദ്വേഷകലുഷവുമത്രേ. കെട്ടടങ്ങാത്ത ഉമിത്തീ പോലെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ അതു നീറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. നമ്മുടെ മതകലഹങ്ങളിൽ വിദ്യാലയത്തിൽ വളർത്തിയെടുക്കുന്ന വിഭാഗീയ ചിന്തയ്ക്ക് പങ്കില്ലെന്ന് പറയുവാൻ സാധിക്കുമോ?

മതം വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ വിളയാടുന്നതിന്റെ ബാഹ്യവശം മാത്രമാണിത്. ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറ് അംഗീകരിച്ച കോ

ത്താരി കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ട് നടപ്പാക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു നോക്കൂ. അവിടെയും നേരിടേണ്ടി വരുന്നത് സംഘടിതരാഷ്ട്രീയകക്ഷിയെയല്ല സംഘടിതമതശക്തിയെയാണ്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നിലവിലുള്ള ഘടനയും സ്വഭാവവും മാറ്റം വരുത്തുന്നതിന് എന്തെങ്കിലും ശ്രമം നടന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ രീതിയിൽ സൽഫലം അനുഭവിക്കുന്നവർ അതിനെ ചെറുക്കും. ആ എതിർപ്പിൽ അദ്ധ്യാപകർ ഉൾപ്പെടെ പലരും പെടും. എന്നാൽ അടിസ്ഥാനപ്രശ്നത്തെ സ്പർശിക്കുമ്പോഴും മതത്തിൽ നിന്നാണ് എതിർപ്പ്. കേരളത്തിലെ മതനേതൃത്വങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിലുള്ള ഏതു മാറ്റത്തിനും എതിരാണ്. ഈ നാട്ടിലെയും വമ്പിച്ച മൂലധനനിക്ഷേപം ഈ രംഗത്തിലുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ നടക്കുന്ന ഈ 'ടേൺ കീ' ഏർപ്പാട് നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളെ കലുഷമാക്കുന്നു. ഈ പണത്തിന്റെ പ്രവാഹം നിഗൂഢമാണെന്നതു കൊണ്ട് ബാഹ്യലോകത്തിന് അജ്ഞാതമത്രേ.

ഈ നിക്ഷിപ്തതാത്പര്യങ്ങളും ഇടപാടുകളും മറച്ചു വക്കുന്നതിന് പറഞ്ഞ ഒന്നാന്തരം ഉപാധിയത്രേ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രീയം കൈയേറുന്നേ എന്ന മുറവിളി. പ്രകടാത്മകമാണ് രാഷ്ട്രീയസമരം എന്നതു കൊണ്ട് ഈ മുദ്രാവാക്യം വേഗം വിലപ്പോവുകയും ചെയ്യും. ഒരു അടിപിടി ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടും. പതുക്കെയുള്ള വിഷസംക്രമണം അങ്ങനെ ശ്രദ്ധയിൽ പതിയില്ല.

വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ, പ്രായോഗികത വച്ചു കൊണ്ട് ചില പരിഷ്കരണനടപടികളും കൈക്കൊള്ളാൻ കേരള ഗവൺമെൻറ് അഭിലഷിക്കുന്നതായി ചില സൂചനകളുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിഷണർ ശ്രീ ഏ. കെ. നാരായണൻ നമ്പ്യാരോട് അതിനാവശ്യമായ ശുപാർശകളും സമർപ്പിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ടല്ലോ. പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിലാണ് ഗവൺമെൻറ് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചതെന്നും കാണുന്നു. സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു താഴെയുള്ളതെല്ലാം പൊതുവിദ്യാഭ്യാസമായി ഗണിയ്ക്കണമെന്നും സെക്കൻററി ഘട്ടം കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തി വേണം പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തെ പരിഗണിക്കാനെന്നും കോത്താരി കമ്മിഷൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സാർവ്വത്രികവും സൗജന്യവുമായ സാക്ഷരത പോലും അപ്രാപ്യമായ അകലത്തു കിടക്കുമ്പോഴും അത്തരമൊരു സമീപനം പ്രായോഗികമല്ല. ഏഴാംതരം വരെയുള്ള പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം, പ്രീഡിഗ്രി ഉൾപ്പെട്ട ഹയർ സെക്കൻററി ഘട്ടം, തുടർന്നുള്ള സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളായിതരം തിരിച്ച് പാഠ്യപദ്ധതി ആസൂത്രണം ചെയ്യുകയാവും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ നടപടി. ഇന്ന് ഏറ്റവും അധികം പരിരക്ഷ ലഭിക്കേണ്ടത്, നിത്യരോഗിയായി കഴിയുന്ന പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനാണ്.

പക്ഷേ, എവിടെ വച്ച് തുടങ്ങണം എന്നത് വിഷമം പിടിച്ച പ്രശ്നമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന അഭ്യാസം നടക്കണമെങ്കിൽ അതിനു വേണ്ട ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ ഭൗതികസാഹചര്യം നൽകാൻ വഴി കണ്ടുപിടിച്ചേ പറ്റൂ. പ്രൈമറി വിദ്യാലയങ്ങളും പലതും തൊഴുത്തുകളേക്കാൾ ഒട്ടും മെച്ചപ്പെട്ടതല്ല. മഴയും കാറ്റും വന്നാൽ ഭയത്തോടെയല്ലാതെ ഉള്ളിൽ കഴിയുക പ്രയാസം. ഉള്ള കെട്ടിടങ്ങളും തന്നെ നെടുമ്പുര പോലെ നീണ്ടു കിടക്കുന്നു. അവയെ ക്ലാസ്സുകളായി വേർതിരിക്കുന്ന ചുമരുകളോ തട്ടികകളോ ഇല്ല. ഒരു ക്ലാസ്സും മറേറ ക്ലാസ്സും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്നത് പുറത്തിന് പുറമിട്ട് ഇരിക്കുന്ന കുട്ടികളാണ്. 1-ാം ക്ലാസ്സിൽ കഥ, 2-ാം ക്ലാസ്സിൽ പാട്ട്, 3-ാം ക്ലാസ്സിൽ ഗണിതം, 4-ൽ സസ്യശാസ്ത്രം. ഇടയ്ക്ക് 1-ാം ക്ലാസ്സിലെ കരച്ചിൽ, രണ്ടിലെയും നാലിലെയും അധ്യാപികാധ്യാപകന്മാർ തമ്മിൽ ഉച്ചത്തിലുള്ള ആശയവിനിമയം, ഇളകി മറിഞ്ഞു വീഴുന്ന ബെഞ്ച്, കണ്ണും മൂക്കും നിറയ്ക്കുന്ന പൊടി, അടുത്ത കടയിൽ നിന്നുള്ള കലഹം ഇതെല്ലാം ചേർന്നാൽ നമ്മുടെ ഒരു പ്രാഥമികവിദ്യാലയമായി. ഏകകാലത്ത് അപസ്വരം മാത്രം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന 500 ഉപകരണങ്ങളും ചേർന്ന വിചിത്രമായ ഓർക്കസ്ട്രയാണ് അത്. അതിനുള്ളിൽ വല്ലവരും വല്ലതും പഠിച്ചാൽ അത് ഭാഗ്യം. ഈ നില മാറാതെ ഒരു തരത്തിലുള്ള ശിക്ഷണവും നടക്കില്ല. ഓരോ ക്ലാസ്സിന് ഓരോ മുറി, കുട്ടികൾക്ക് ഒന്ന് ഓടി നടക്കാൻ അല്പം തൊടി, പൊടിയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ട തറ, ഇരിക്കാനൊരു ഇരിപ്പിടം, കുടിക്കാൻ ഇത്തിരി വെള്ളം-ഇത്രയും നൽകിയ ശേഷം അവർക്കു വല്ലതും പറഞ്ഞു കൊടുക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ടാൽ മതി. വിദ്യാഭ്യാസം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ഉന്നതനായ ഒരു വ്യക്തി ഈ ലേഖകനോട് പറഞ്ഞത്, അതിന് ചുരുങ്ങിയത് 70 കോടി ക. വേണ്ടി വരുമെന്നാണ്. വേണമായിരിക്കും. പക്ഷേ അത് കണ്ടുപിടിച്ചേ തീരൂ. കൊല്ലത്തിൽ 2 തവണ യോഗം ചേരുകയും പിന്നീട് പൂട്ടിക്കിടക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സർവ്വകലാശാലാ സെനറ്റ് ഹാളിന് 10 ലക്ഷം ക. ചെലവിടാമെങ്കിൽ ലക്ഷക്കണക്കിന് പിഞ്ചുകിടാങ്ങൾക്കു തലമുറകളായി പഠിക്കാൻ ഇത്തിരി കോടി ക. മൂലധനം കണ്ടെത്തുക തന്നെ വേണം.

പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം എന്ന പ്രശ്നം മാറ്റി നിർത്തിക്കൊണ്ട് ഇന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്നതു തന്നെ കുറെക്കൂടി കാര്യക്ഷമമാക്കുന്ന കാര്യം പരിഗണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ ശിക്ഷണരീതി അപര്യാപ്തമാണെന്നതിൽ തർക്കമില്ല. പഠിപ്പിക്കുന്നതും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതും തമ്മിലുള്ള വിടവ് പല രൂപത്തിലും പ്രകടമാണ്. വൻതോതിലുള്ള കൊഴിഞ്ഞുപോക്ക്, 10-ാം തരത്തിലെ പരീക്ഷയിൽ എത്ര വെള്ളം ചേർത്താലും 60 ശതമാനവും തോറ്റു പോകുന്ന ദുരവസ്ഥ, വിജയിച്ചവരുടെ തന്നെ നിലവാരത്തിലുള്ള അപര്യാപ്തത ഇതെല്ലാം വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ അദ്ധ്യാപനവും അദ്ധ്യയനവും തമ്മിലുള്ള

വിടവ് വളരെ വലുതാണെന്ന് വ്യക്തമാവും. പഠനവിഷയം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും പ്രവർത്തനസമയം കൂട്ടുകയും ചെയ്തതു കൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരം ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു വരണം എന്ന കാഴ്ചപ്പാടാണ് കോത്താരി കമ്മിഷൻ കൈക്കൊണ്ടത്. (മതത്തിന്റെയും മഹാപുരുഷന്മാരുടെയും പേരിൽ വിദ്യാലയങ്ങൾക്ക് കലർപന നൽകുന്നതിൽ കമ്മിഷൻ എതിരാണ്) (പേജ് 39). കൊല്ലത്തിൽ 234 പ്രവൃത്തിദിവസം. ലോവർ പ്രൈമറി ക്ലാസ്സിൽ വർഷത്തിൽ 900 മണിക്കൂറും അപ്പർ പ്രൈമറി-സെക്കൻറി ക്ലാസ്സുകളിൽ 1000 മുതൽ 1200 മണിക്കൂർ വരെയും പഠനസമയം. ഇതാണ് കമ്മിഷന്റെ ശുപാർശ (പേജ് 38-40). കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസ ഡിപ്പാർട്ട്മെൻറ് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആഴ്ചയിൽ 6 ദിവസവും കൊല്ലത്തിൽ 1200 മണിക്കൂറും അധ്യാപനസമയം എന്ന് നിശ്ചയിച്ചു. കൂടുതൽ സാമ്പത്തികഭാരം ഏറ്റെടുക്കാൻ കഴിവില്ലാത്തതു കൊണ്ട് കൂടുതൽ അദ്ധ്വാനഭാരം ഏറ്റെടുക്കുന്നതിന് അദ്ധ്യാപകലോകം സന്നദ്ധമാവണം എന്നതായിരുന്നു ഗവൺമെൻറിന്റെ സമീപനം. സ്വാഭാവികമായി, അദ്ധ്യാപകരുടെ ചെറുത്തുനിൽപുണ്ടായി. പണിമുടക്കം നടന്നു. 1970-ലെ ദേവഗൗഡക്കമ്മിഷനിലാണ് ആ പ്രക്ഷോഭം ചെന്നവസാനിച്ചത്. കൊല്ലത്തിൽ 210 പ്രവർത്തനദിവസം. ദിവസത്തിൽ 5 മണിക്കൂർ, 20 മിനിറ്റ് അദ്ധ്യാപനം-ഇതായിരുന്നു ദേവഗൗഡക്കമ്മിഷന്റെ ശുപാർശ. കമ്മിഷനിലെ അദ്ധ്യാപകപ്രതിനിധികളും ഇതിനെ എതിർത്തുകൊണ്ട് ഭിന്നാഭിപ്രായക്കുറിപ്പെഴുതി. ഫലമോ, കമ്മിഷൻ ശുപാർശകളും നടപ്പിൽ വന്നില്ല. ആ റിപ്പോർട്ടു തന്നെ വെളിച്ചം കണ്ടില്ല. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ അദ്ധ്യാപകരുടെ അദ്ധ്വാനഭാരം വർദ്ധിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം സമുദ്ധരിക്കാമെന്നു കരുതുന്നത് പ്രായോഗികമല്ല.

നിലവിലുള്ള നിയമമനുസരിച്ചു നോക്കിയാൽ, പ്രാഥമിക സ്കൂളിലെ അധ്യാപകന്റെ അദ്ധ്വാനഭാരം വലുതാണ്. മറ്റ് ജോലികളിൽ ഏർപ്പെട്ടവർക്ക് 5 മിനിട്ട് നടു നിവർത്താൻ സമയം കിട്ടിയെന്നു വരും. കടലാസുകളാണല്ലോ മുന്നിലുള്ളത്. എന്നാൽ, അദ്ധ്യാപകന് കുട്ടികളാണ് മുന്നിലുള്ളത്. ക്ലാസ്സിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോകാനോ ബീഡി വലിക്കാനോ സമയം കിട്ടില്ല. പ്രാഥമികവിദ്യാലയത്തിലെ അദ്ധ്യാപകന് രാവിലെ 10 മണി മുതൽ വൈകുന്നേരം നാലു മണി വരെ, ഒരു മണിക്കൂർ പത്തു മിനിട്ട് മാത്രം ഇടവേള ലഭിച്ചതു കൊണ്ട് പഠിപ്പിക്കാനാവില്ല. ചുരുങ്ങിയത്, ഒരു അദ്ധ്യാപകനെ കൂടി കൂടുതൽ നൽകിക്കൊണ്ട് മാത്രമേ നിലവിലുള്ള അദ്ധ്യാപകരിൽ നിന്ന് കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമായ ജോലി പ്രതീക്ഷിച്ചു കൂടൂ.

വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു കച്ചവടം കൂടി ആയിത്തീർന്നതോടെ സ്കൂളിൽ അദ്ധ്യാപകരുടെ എണ്ണം നിർണ്ണയിക്കുന്നത് ഒരു

തരം പകിടകളിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ആറാമത്തെ പ്രവർത്തനദിവസത്തിൽ ഹാജരാകുന്ന കുട്ടികളുടെ എണ്ണത്തോട് അഞ്ചു ശതമാനം കൂടി ചേർത്തു കൊണ്ടാണ് ഏ.ഈ.ഓ. ഇന്ന് സ്ക്കൂളിന്റെ ഫലത്തിലുള്ള വിദ്യാർത്ഥിസംഖ്യ കണക്കാക്കുന്നത്. ഏ.ഈ.ഓ. വരുമ്പോഴേക്ക് പലേടത്തു നിന്നും തേടിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടു വന്ന് ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ പിടിച്ചിരുത്തുന്ന, പ്രായമെത്താത്ത കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ തലയെണ്ണിയാണ് ഈ അഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കുന്നത്. വിദ്യാലയത്തിൽ ഒരു തസ്തിക വർദ്ധിപ്പിച്ചു കിട്ടുന്നതിൽ മാനേജർക്കും അദ്ധ്യാപകനും താത്പര്യമുണ്ട്. ഈ താത്പര്യത്തെ മുതലെടുക്കാൻ ചില ഏ.ഈ. ഓ. മാർ സമർത്ഥരുമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് കൈക്കൂലി നിലനിൽക്കുന്ന രംഗം അദ്ധ്യാപകനിയമനവും സ്റ്റാഫ് ഫിക്സേഷനുമാണ്. ഇതിനെ എങ്ങനെ പരിഹരിക്കാം? ഒറ്റ മാർഗ്ഗമേയുള്ളു. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ വ്യാപാരമാക്കി മാറ്റിയ സ്വകാര്യമാനേജ്മെന്റ് സമ്പ്രദായത്തെ ഒഴിവാക്കുക. പക്ഷേ അതിന്ന് ഗവൺമെന്റ് ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ സന്നദ്ധമാവില്ല.

ഓരോ വർഷവും വിദ്യാലയത്തിൽ പ്രവേശനം ആവശ്യപ്പെടുന്ന കുട്ടികളും മുൻ വർഷത്തിൽ അതതു വിദ്യാലയത്തിൽ പേർ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്നത് അഭിലഷണീയമാണെന്ന് കോത്താരി കമ്മിഷൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ആ സമ്പ്രദായം എന്തു കൊണ്ട് നമുക്ക് നടപ്പിൽ വരുത്തിക്കൂടാ. ഇല്ലാത്ത കുട്ടികളുടെ പേരിൽ ശമ്പളം നൽകുന്നതിനെ കുറേയൊക്കെ നിയന്ത്രിക്കാൻ അതിനു കഴിയും. വർഷത്തിൽ ആദ്യം എന്നതു പോലെ അവസാനവും പരിശോധന നടത്തിയതിനു ശേഷം മാത്രമേ അദ്ധ്യാപകന്റെ തസ്തിക അംഗീകരിക്കുകയുള്ളുവെന്നും അതു വരെ താൽക്കാലികമായിരിക്കുമെന്നും വന്നല്ലോ? ഈ വ്യാപാരതാത്പര്യത്തെ നിയന്ത്രിക്കാൻ മറ്റു ചില ജനകീയനിയന്ത്രണങ്ങളും ആവശ്യമുണ്ട്. അത് പിന്നീട് നിർദ്ദേശിക്കാവുന്നതാണ്.

ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ അമ്പതിൽ പരം കുട്ടികളെ ഇരുത്തി അക്ഷരവും ഗണിതവും പഠിപ്പിക്കുന്ന ഏർപ്പാട് ഇന്ന് ചിലടത്തെങ്കിലും നിലവിലുണ്ട്. അമ്പത്തിയൊന്ന് കഴിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ ക്ലാസ്സ് രണ്ടായി വിഭജിക്കുവാൻ പാടുള്ളു എന്നാണ് നിയമം. ചെറിയ ക്ലാസ്സുകളും കോളേജു ക്ലാസ്സുകളെപ്പോലെ പ്രസംഗവേദിയാക്കി മാറ്റിയാൽ വിദ്യാഭ്യാസം നടക്കില്ല. കൊച്ചു കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ജിജ്ഞാസാഭരിതമായ തിളക്കം കണ്ടറിയാൻ അദ്ധ്യാപകന് സാധിക്കണം. അതു കെടുത്തിക്കളയുക എളുപ്പമാണ്. കൊളുത്തി വക്കുക ശ്രമകരവും. അതു സാധിക്കണമെങ്കിൽ കുട്ടിയും അദ്ധ്യാപകനും (അദ്ധ്യാപിക എന്നു നിഷ്കർഷിക്കുകയാണ് കൂടുതൽ നല്ലത്) തമ്മിൽ അടുപ്പം വേണം. ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്ക് വിദ്യാർത്ഥി–അദ്ധ്യാപകാനുപാതത്തെ

കുറച്ചു കൊണ്ടു വരാനുള്ള ഏതു നിർദ്ദേശവും ചെലവു താങ്ങാനാവില്ല എന്നതിന്റെ പേരിൽ ഗവൺമെന്റ് നിരസിക്കും. മറിച്ച്, ഇന്നത്തെ വിഭവശേഷിയും അദ്ധ്യാപകന്റെ ഇന്നത്തെ അദ്ധ്വാനഭാരവും വച്ചു കൊണ്ട് ഒന്നും രണ്ടും ക്ലാസ്സിലെ കുട്ടികളുടെ എണ്ണം പകുതിയാക്കി കുറയ്ക്കുകയും അവരെ പഠിപ്പിക്കുന്ന സമയം പകുതിയാക്കി കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് ഇന്നത്തേക്കാൾ ഫലപ്രദമാവുക. 9½ മണി മുതൽ 12 മണി വരെ ഒരു ബാച്ച്—അവരെ ആഹാരം കൊടുത്തു പിരിച്ചുവിടുക. ഒരു മണി മുതൽ മൂന്നര വരെ മറേറ ബാച്ച്—ആഹാരം നൽകി അവരെ ക്ലാസ്സിലിരുത്തുക. ഇന്നുള്ള അദ്ധ്യാപകന്റെ അധ്വാനഭാരം ഒട്ടും വർദ്ധിക്കുന്നില്ല. അദ്ധ്യാപക–വിദ്യാർത്ഥിയനുപാതം ഒരു വിധത്തിലും 1:20–ൽ അധികരിക്കരുത്. ഇങ്ങനെയായാൽ, ഈ രണ്ടര മണിക്കൂർ കൊണ്ട് അഞ്ച് മണിക്കൂർ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഇന്നത്തേതിനേക്കാൾ എത്രയോ കാര്യക്ഷമമായ പഠനം നടക്കും. അഞ്ചും ആറും വയസ്സു പ്രായമുള്ള കുട്ടികളെ പത്തു മണി മുതൽ നാലു മണി വരെ ക്ലാസ്സിൽ പിടിച്ചിരുത്തുന്നത് അവരുടെ ശൈശവചൈതന്യത്തെ എരിച്ചു കൊല്ലുന്നതിനു മാത്രമേ പര്യാപ്തമാവുകയുള്ളൂ. ഈ നിർദ്ദേശത്തിന് പ്രതികൂലമായി വരാവുന്ന ഒരു വാദമുണ്ട്. ഒന്നാം ക്ലാസ്സിലെ കുട്ടി ഉയർന്ന ക്ലാസ്സിലെ ചേച്ചി–ചേട്ടൻമാരുടെ കൂടെയാവും സ്ക്കൂളിൽ വരിക. ഉച്ചക്കു ശേഷം ആ കുട്ടി എന്തു ചെയ്യും എന്നതാണാ വാദം. സ്ക്കൂളിൽ കളിക്കാൻ സൗകര്യം ചെയ്തു കൊടുത്തു കൊണ്ട് ഇതു പരിഹരിക്കാവുന്നതേയുള്ളു. ഈ വിഭജനരീതി, വേണമെങ്കിൽ നാലാം ക്ലാസ്സു വരെയുള്ള ലോവർ പ്രൈമറി വിഭാഗത്തിൽ മുഴുക്കേ നടപ്പിലാക്കി നോക്കാവുന്നതാണ്.

രാജഗോപാലാചാരി മദിരാശി മുഖ്യമന്ത്രി ആയിരുന്ന കാലത്ത്, പ്രൈമറി വിദ്യാലയം ഉച്ച വരെ പ്രവർത്തിച്ചാൽ മതിയെന്ന നിർദ്ദേശം ഉന്നയിക്കുകയുണ്ടായി. ഉച്ചക്കു ശേഷം കുട്ടികൾ മാതാപിതാക്കളെ സഹായിച്ചു കൊണ്ട് കുലത്തൊഴിൽ പഠിച്ചു കൊള്ളട്ടെ എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം. ജാതിവ്യവസ്ഥ പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള ബ്രാഹ്മണമേധാവിത്വത്തിന്റെ ഗൂഢാലോചന എന്ന മുദ്ര കുത്തി ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ആ നിർദ്ദേശത്തെ അന്നെതിർത്തു. ഇന്നാണെങ്കിൽ അച്ഛനറിയാവുന്ന തൊഴിൽ പഠിക്കാൻ സമ്മതിക്കില്ല, മറെറാരു തൊഴിൽ പഠിപ്പിക്കാനുമില്ല എന്നതാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നില. ഇവിടെ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട പരിഷ്കാരമാവട്ടെ, അദ്ധ്യാപകനും വിദ്യാർത്ഥിയും തമ്മിലുള്ള അനുപാതം കുറച്ചു കൊണ്ടു വന്ന് ശിക്ഷണത്തെ കാര്യക്ഷമമാക്കുക എന്നതാണ്. ഏതെങ്കിലും തൊഴിലിൽ പരിശീലനം നേടുന്നതിനു സമയം കണ്ടെത്തുകയെന്ന ആനുഷംഗികഫലവും മുതിർന്ന കുട്ടികളെ സംബന്ധിച്ചുണ്ട്.

സർവ്വകലാശാലാതലത്തിൽ ഇന്നുള്ള ദുർവ്യയം ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള ഒരു ദരിദ്രരാജ്യത്തിനു താങ്ങാൻ കഴിയാത്തതാണ്. അക്കാര്യം ഇവിടെ സ്പർശിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ തലത്തിൽ ഇന്നുള്ള ദുർവ്യയം തടയാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ രാജ്യം ഇരുട്ടിൽ തന്നെ കഴിയേണ്ടി വരും. ഈ ദുർവ്യയത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം ലക്ഷ്യത്തിലെത്തും മുമ്പ് കൊഴിഞ്ഞു പോകുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളാണ്. ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ ചേരുന്ന കുട്ടികളിൽ പകുതിയിലധികം പേരും നാലാം ക്ലാസ്സിനു മുമ്പ് പഠിത്തം അവസാനിപ്പിക്കുന്നുവെന്നാണ് അഖിലേന്ത്യാതലത്തിലുള്ള കണക്ക്. ആൺകുട്ടികളെയും പെൺകുട്ടികളെയും ഒപ്പം കൂട്ടിയാൽ നാല്പത്തിയൊന്നു ശതമാനമേ അവിടം വരെ എത്തുന്നുള്ളൂ. കേരളത്തിന്റെ നില മാത്രം നോക്കിയാൽ കുറച്ചു കൂടി മെച്ചമായിരിക്കും. ഏഴു വർഷത്തെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കാതെ സ്ക്കൂൾ വിട്ടു പോകുന്ന കുട്ടികൾക്കു വേണ്ടി ചെലവിടുന്ന പണം ഫലം കൊണ്ട് ദുർവ്യയമാണ്. അവരുടെ അക്ഷരവിദ്യ അതിവേഗം മാഞ്ഞു പോകും. വീട്ടിലെ ദാരിദ്ര്യം, പഠനരീതിയിലെ വൈരസ്യം, അദ്ധ്യാപനത്തിലെ അശ്രദ്ധ എന്നിങ്ങനെ പല കാരണങ്ങളും ഇതിനു പറയാനുണ്ടാവും. എന്നാൽ പ്രധാനമായ മറ്റൊരു കാരണമുണ്ട്. അത് കുട്ടിയെ സ്ക്കൂളിൽ ചേർക്കുന്ന പ്രായമാണ്. ഇന്ന് അഞ്ചു വയസ്സിൽ കുട്ടിയെ സ്ക്കൂളിൽ ചേർക്കുന്നു. മക്കളുടെ പഠിപ്പിൽ അതിതാത്പര്യം കാണിക്കുന്ന രക്ഷിതാവും ഒരു പോസ്റ്റ് അംഗീകരിച്ചു കിട്ടുന്നതിൽ കണ്ണുള്ള മാനേജുമെൻറും അദ്ധ്യാപകനും ഈ അഞ്ച് വയസ്സു തന്നെ മൂക്കുന്നതിന്നു മുമ്പ് കുത്തിപ്പഴുപ്പിച്ചെടുക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതിന്നു പകരം കുട്ടിയുടെ ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ ചേർക്കുന്ന പ്രായം ആറു വയസ്സായെങ്കിലും ഉയർത്തേണ്ടതാണ്. അപ്പോഴും മാത്രമേ ഹയർ സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കുന്ന ഒരുവന് പതിനെട്ടു വയസ്സ് തികയുകയുള്ളൂ. ഇന്ന് എസ്. എസ്. എൽ. സി. പൂർത്തിയാക്കുന്നത് പതിനഞ്ചാം വയസ്സിലാണ്. മണ്ണും ചാണകവുമല്ല എന്ന പ്രായം. കോളേജിലെ സ്വർഗ്ഗകവാടം നോക്കിയിരിക്കുകയല്ലാതെ അവന് ഒന്നും ചെയ്യാനില്ല. ആറാം വയസ്സിൽ, അല്പം കാര്യബോധം വരുന്ന പ്രായത്തിൽ, ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ ചേർത്താൽ കൊഴിഞ്ഞു പോക്കിനെ ഒട്ടു വളരെ തടയാൻ കഴിയും. ഉച്ചക്കു ഭക്ഷണം കൊടുക്കുക എന്നതും ഒഴിച്ചു കൂടാത്തതാണ്. അടുത്ത വർഷം ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ ആരെയും ചേർക്കേണ്ട എന്നു വച്ചാൽ ഒരാപത്തും സംഭവിക്കയില്ല. ഒന്നാം ക്ലാസ്സ് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന അദ്ധ്യാപകന് (അദ്ധ്യാപികയാവാൻ നിഷ്കർഷിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്) ആ വർഷം ശിശുമനശ്ശാസ്ത്രത്തിലും മാതൃഭാഷാദ്ധ്യാപനത്തിലും റിഫ്രഷർ കോഴ്സ് വ്യാപകമായ നിലയിൽ ഏർപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അയാളുടെ കാര്യക്ഷമത വർദ്ധിപ്പിക്കാവുന്നതുമാണ്. ഗാ

ന്ധിജി ഊന്നിപ്പറഞ്ഞത്, ഏഴു മുതൽ പതിന്നാല് വയസ്സു വരെയുള്ള പ്രൈമറി വിദ്യാഭ്യാസം നിർബന്ധമാക്കണം എന്നാണ്. അഞ്ചു വയസ്സ് ഒരു വിദ്യാഭ്യാസസിദ്ധാന്തവും അംഗീകരിക്കുന്ന പ്രായമല്ല. ഒന്നാം ക്ലാസ്സിലെ ഇന്നത്തെ അദ്ധ്യാപന രീതിയിലും സമൂലമായ പരിവർത്തനം ആവശ്യമുണ്ട്. ഗാന്ധിജിയുടെ ഈ വാക്കുകളും ശ്രദ്ധിക്കുക: ''പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചാണെങ്കിൽ അക്ഷരാഭ്യസനം, എഴുതാനും വായിക്കാനും പഠിപ്പിക്കൽ എന്നിവ കൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങുന്നതു മൂലം കുട്ടികളുടെ മാനസികവളർച്ച വിഘാതപ്പെട്ടു പോകുന്നുവെന്നാണ് എന്റെ ഉറച്ച അഭിപ്രായം. അവർക്കു ചരിത്രം, മനക്കണക്ക്, നൂൽനൂൽപ്പ് എന്നിവയെക്കുറിച്ച് ഒരു പ്രാഥമികജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കും മുമ്പ് ഞാനവരെ അക്ഷരമാല പഠിപ്പിക്കില്ല. ഈ മൂന്നും പഠിപ്പിച്ച് ഞാനവരുടെ ബുദ്ധിശക്തി വളർത്തിയെടുക്കും.....അവന്റെ കണ്ണിനും മനസ്സിനും പരിശീലനം നൽകാൻ ഞാനവന് ആറു മാസം അനുവദിച്ചു കൊടുക്കും. അപ്പോഴേക്കും കുട്ടിക്ക് അക്ഷരങ്ങളം വായിക്കാനുള്ള മാനസികസന്നദ്ധത വന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കും.....'' (ഹരിജൻ, 1937 ജൂലായ്). ഒന്നാം ക്ലാസ്സിലെ കുട്ടികളം പല തരം പശ്ചാത്തലത്തിൽ വളർന്നവരാണ്. അവർക്ക് മാനസികതലത്തിൽ ഏറെക്കുറെ ഐകരൂപ്യം വരും മുമ്പ് വായനയും എഴുത്തും തുടങ്ങിയാൽ പിൻതള്ളപ്പെടുന്ന കുട്ടികളിൽ ആജീവനാന്തം ആ അധമത്വബോധം നിലനിൽക്കും. ആദ്യത്തെ ആറു മാസം ഗാനവും കഥയും കൊണ്ട് കുട്ടികളെ സന്നദ്ധമാക്കാൻ ആസൂത്രിതമായ ഒരു പദ്ധതി തന്നെ ആവശ്യമാണ്.

നാലാം ക്ലാസ്സു വരെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ മാതൃഭാഷയല്ലാത്ത മറെറാരു ഭാഷക്കും സ്ഥാനമുണ്ടാവരുതെന്ന് എല്ലാ വിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിഷനുകളും നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. കോത്താരി കമ്മിഷൻ ഊന്നിപ്പറയുന്ന കാര്യമാണത്. ദേവഗൗഡ കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ടിലും അതുണ്ട്. എന്നാൽ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിലോ? മാതൃഭാഷക്ക് പുറമെയോ പകരമായോ അറബിക്, ഉറുദു, സംസ്കൃതം എന്നിങ്ങനെ പല ഭാഷകളും കയറി സ്ഥലം പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇസ്ലാം മതത്തിന്റെ തുണയോടെയാണ് അറബി ഭാഷ കയറി വരുന്നത്. ന്യൂനപക്ഷവികാരത്തിന്റെ പേരിൽ എല്ലാ വിദ്യാഭ്യാസതത്വങ്ങളും വഴിയൊഴിഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നു. ലോകത്തിലെ ഇസ്ലാം രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ പലതിലും (ഉദാ: ഇറാൻ, പാക്കിസ്ഥാൻ, ബംഗ്ളാദേശ്, ഇന്തൊനേഷ്യ, തുർക്കി) അറബിക് പ്രാഥമികഘട്ടത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നേയില്ല. പാക്കിസ്ഥാനിൽ ഹൈസ്ക്കൂൾ ക്ലാസ്സിൽ പല ഭാഷകളിൽ ഒന്ന് എന്ന നിലക്കാണ് അത് പഠിപ്പിക്കുന്നത്. സംസ്കൃതത്തിനും അറബിക്കിന്നും ഹൈസ്ക്കൂളിൽ ആവശ്യമുള്ളവർക്ക് പഠിക്കാൻ ഏർപ്പാട് ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയല്ലാതെ പ്രാഥമികവിദ്യാലയത്തിലെ പിഞ്ചുകുട്ടികളുടെ മേൽ അതു

വച്ചു കെട്ടുന്നത് ഒരു തരത്തിലും നീതീകരിക്കാനാവില്ല. ഉറുദുവിന്റെ കാര്യമോ? അത് പ്രാദേശികഭാഷയല്ല, രാഷ്ട്രഭാഷയല്ല, മതഭാഷയല്ല, കേരളീയന്റെ മാതൃഭാഷയല്ല. അറിവില്ലാത്ത രക്ഷിതാക്കന്മാരെ പ്രലോഭിപ്പിച്ച് പത്തു കുട്ടികളെ പിടിച്ചുകൂട്ടി എഴുതി വാങ്ങിച്ച് ഉറുദുവിന്റെ പേരിൽ ഒരു അദ്ധ്യാപകൻ ജോലി കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കുകയാണ് ഇന്നു ചെയ്യുന്നത്. ഇത് ഒരർത്ഥത്തിൽ പാതകമാണ്. ആ കുട്ടികൾ പ്രാഥമികം കഴിഞ്ഞാൽ ഏതു ഭാഷയാണ് പഠിക്കുകയെന്ന് കുട്ടിക്കും രക്ഷിതാവിനും അദ്ധ്യാപകനും ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിനും നിശ്ചയമില്ല. അപ്പോഴും പ്രക്ഷോഭത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ ഉറുദുവിനെ അവിടെയും പ്രതിഷ്ഠിയ്ക്കാമെന്നാവും ഉള്ളിരിപ്പ്. കുട്ടിയും അവന്റെ ശിക്ഷണവും വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ അവസാനമായി മാത്രം പരിഗണിക്കേണ്ട ഘടകമായിത്തീർന്നിരിയ്ക്കയാണല്ലോ. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസഘട്ടത്തിൽ പ്രാദേശിക–മാതൃഭാഷയൊഴിച്ച് മറെറല്ലാം വാതിലിനു പുറത്തു നിർത്താൻ ഗവൺമെൻറ് സന്നദ്ധമാവേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു.

അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിൽ നിന്നു രണ്ടാമത്തെ ഭാഷ തുടങ്ങുന്നു. ഏതാണ് ഈ രണ്ടാം ഭാഷ? ഇംഗ്ലീഷു തന്നെ. എന്താണതിന്റെ ആവശ്യം? കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു പോകുന്നവർക്ക് അതാവശ്യമുണ്ട്. അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിയ്ക്കുന്നവരിൽ എത്ര ശതമാനം കോളേജ് ക്ലാസ്സിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു? എട്ടിലൊരാൾ കോളേജിൽ ചേർന്നുവെന്നു വരാം. മറ്റുള്ളവരോ? അവർ പല ഘട്ടത്തിലും പഠിപ്പ് മതിയാക്കുന്നു. പലരും കേരളത്തിന്നു പുറത്ത് തൊഴിലന്വേഷിച്ചു പോകുന്നു. അവർക്കാവശ്യം ഇംഗ്ലീഷല്ല. ഹിന്ദിയാണ്. ഇന്ത്യയുടെ വിശാലമായ ഭൂവിഭാഗങ്ങളിൽ കായികാദ്ധ്വാനം മുടക്കുമുതലായി തൊഴിൽ തേടിപ്പോകുന്നവരെ അതിനു സഹായിയ്ക്കും വിധം നമ്മുടെ ഭാഷാപഠനം ക്രമീകരിയ്ക്കണം. രണ്ടാം ഭാഷയായി ഹിന്ദിയും ഏഴാം ക്ലാസ്സിന്നു ശേഷം മൂന്നാം ഭാഷയായി ഇംഗ്ലീഷും പഠിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു കൊണ്ട് പ്രയോജനമുണ്ട്. കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ആവശ്യമായ ഇംഗ്ലീഷ് നിലവാരം ഹയർ സെക്കൻററി ക്ലാസ്സിൽ നിന്നു നിഷ്പ്രയാസം ശരിപ്പെടുത്തി എടുക്കാവുന്നതാണ്. സമീപനം ശാസ്ത്രീയമാവണം എന്നേയുള്ളു. ജർമ്മനിയിലും റഷ്യയിലും ഉപരിപഠനത്തിന്നു പോകുന്നവർ അതിന്നാവശ്യമായ ഭാഷാജ്ഞാനം ആറു മാസം കൊണ്ട് സമ്പാദിയ്ക്കുന്നു. നാമാണെങ്കിൽ അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിൽ തുടങ്ങി ബി. ഏ. ക്ലാസ്സിൽ അവസാനിക്കുന്ന പതിനൊന്നു വർഷത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് പഠനം കൊണ്ടും തെറ്റു കൂടാതെ ആ ഭാഷ കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള കഴിവു നേടുന്നില്ല. പഠിക്കുന്ന കാലം വലിച്ചു നീട്ടുകയല്ല, പഠിയ്ക്കുന്നതിന്ന് ആവശ്യം തോന്നുന്ന ഘട്ടത്തിൽ ശാസ്ത്രീയരീതിയിൽ പഠിയ്ക്കുകയാണ് ഈ ദുർവ്യയം ഇല്ലാതാക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം. എല്ലാവരെയും സ്വന്തം മാതൃഭാഷ

പഠിപ്പിക്കാൻ നമുക്ക് വിഭവശേഷിയില്ല. എന്നിരിക്കേ എല്ലാവരെയും ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിച്ചേ അടങ്ങൂ എന്നു ദുർവ്വാശി പിടിയ്ക്കുന്നത്, പൊതുഖജനാവ് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ഗവൺമെൻറിനു ചേർന്നതല്ല. നൂറിൽ എഴുപതു പേരും നിരക്ഷരരായ ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള ഒരു ദരിദ്രരാജ്യത്തിൽ അത് ഒരു ക്രിമിനൽ കുറ്റത്തിൽ കുറഞ്ഞ ഒന്നുമല്ല. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം എന്നാൽ സാർവ്വത്രികവിദ്യാഭ്യാസമാണെന്ന കാര്യം ഓർമ്മ വച്ചുകൊണ്ടു വേണം എന്തെല്ലാം പഠിപ്പിയ്ക്കണം എന്നു നിർണ്ണയിയ്ക്കാൻ.

വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ പ്രവർത്തിയ്ക്കുന്ന ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനുമായി ചർച്ച ചെയ്തപ്പോഴാണ് മറെറാരു ദുർവ്യയം ഈ ലേഖകൻെറ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത്. 'അൺ ഇക്കണോമിക്' സ്കൂൾ, എന്ന പേരിൽ സാമ്പത്തികമായി നിലനില്പ് നീതീകരിക്കാനാവാത്ത വിദ്യാലയങ്ങളാണവ. നാല് ക്ലാസ്സ് വരെയുള്ള പ്രാഥമികവിദ്യാലയത്തിൽ നൂറിൽ താഴെ കുട്ടികളും മാത്രമേയുള്ളുവെങ്കിൽ അത് ഈ വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്നു. ഒരു ഏ.ഈ.ഓ. വിൻെറ കീഴിൽ എഴുപതു മുതൽ എൺപതു വരെ വിദ്യാലയങ്ങളും ഉണ്ടാകും. അത്തരം ഒരു സബ് ജില്ലയിൽ ഇരുപത്തിനാല് 'അൺ ഇക്കണോമിക്' സ്കൂൾ ഉണ്ടെന്നു വന്നാൽ അതു നീതീകരിക്കാവതല്ല. വയനാട് പോലെ ആദിവാസികളും താമസിയ്ക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലും പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു മറ്റ് സൗകര്യമില്ലാത്ത മലയോരപ്രദേശങ്ങളിലും ഇത്തരം വിദ്യാലയങ്ങളും നിലനിൽക്കുന്നുവെന്നത് നീതീകരിക്കാം. ഈ ലേഖകൻെറ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ട ഒരു വിദ്യാലയത്തിൽ ഇഫക്ടീവ് സ്ട്രെങ്ത്ത്—എന്നു വച്ചാൽ വെള്ളം ചേർത്ത് ഹാജർ—നാലു ക്ലാസ്സിലും കൂടി എഴുപത്തി ആറാണ്. അവിടെ ഹെഡ്മാസ്റ്റർക്കു പുറമെ രണ്ടു ഹയർ ഗ്രേഡ് അദ്ധ്യാപകന്മാർ, ഒരു ലോവർ ഗ്രേഡ് അധ്യാപകൻ, ഒരു മുഴുവൻസമയ അറബിക് അദ്ധ്യാപകൻ എന്നിവർ ജോലി ചെയ്യുന്നു. പതിനഞ്ചു വിദ്യാർത്ഥിക്ക് ഒരദ്ധ്യാപകൻ എന്ന അനുപാതം! ഒരു പ്രൈമറി വിദ്യാർത്ഥിക്ക് കുറഞ്ഞത് 100 ക. ചെലവ്. നമ്മുടെ നാട്ടിന്നു താങ്ങാവതല്ല ഇത്. സ്കൂളുകൾക്ക് അംഗീകാരം നൽകുന്നതിൽ ഒരു തത്വദീക്ഷയും പാലിക്കപ്പെടുന്നില്ല എന്നതാണ് ഇതിനു കാരണം. തൊട്ടടുത്ത വിദ്യാലയങ്ങളുമായി ലയിപ്പിച്ചും അദ്ധ്യാപകരുടെ സേവനം, അദ്ധ്വാനഭാരം കൊണ്ട് ക്ലേശിക്കുന്ന മറ്റു വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയും ഈ പ്രശ്നത്തിന്നു പരിഹാരം കണ്ടേ തീരൂ.

പ്രൈമറി വിദ്യാലയത്തിലെ ഏറ്റവും അപൂർവ്വനായ വ്യക്തി ഇന്ന് ഹെഡ്മാസ്റ്ററാണ്. അദ്ദേഹം മിക്കപ്പോഴും സ്കൂളിൽ ഉണ്ടാവില്ല. ഒട്ടേറെ പുറംജോലി ചെയ്യാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥനാണ് അദ്ദേഹം. സ്കൂളിൽ ഉള്ള ദിവസങ്ങളിൽ തന്നെ

അദ്ധ്യാപനത്തിലും അദ്ധ്യാപകരുടെ മേൽനോട്ടത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ പതിയുന്നത് ചുരുക്കമാണ്. ഓഫീസിലെ റിക്കാർഡുകളും ശരിപ്പെടുത്തുന്നതിലാണ് മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയും. പ്രൈമറി സ്ക്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്റർമാർക്ക് ഇന്ന് സ്പെഷ്യൽ സ്കെയിലുണ്ട്. അതോടെ അദ്ദേഹത്തിന്ന് അദ്ധ്യാപകന്റെതല്ലാത്ത പല ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും വന്നു ചേർന്നിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം അതിവേഗം ഒരു മുഴുവൻസമയ ക്ലാർക്കായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അതോടെ സഹാദ്ധ്യാപകന്മാരിൽ നിന്ന് ഒറ്റപ്പെട്ടു വരികയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

പ്രൈമറി ഹെഡ്മാസ്റ്റർക്ക് കൊല്ലത്തിൽ 33 ദിവസം ഫുൾഡ് ലീവുണ്ട് (അതദ്ദേഹം സറണ്ടർ ചെയ്ത് ശമ്പളമാക്കി മാറ്റുന്നു). 20 ദിവസത്തെ കാഷ്വൽ ലീവ് ഉണ്ട്. പകുതി ശമ്പളത്തിൽ 20 ദിവസത്തെ ലീവെടുക്കാം. ശമ്പളബിൽ സമർപ്പിക്കാനും ശമ്പളം കൈപ്പറ്റാനും 24 ദിവസം സ്പെഷ്യൽ ലീവ്. ആകെ 200 ദിവസമാണ് സ്ക്കൂൾ പ്രവൃത്തിദിവസം. ഇതു കഴിഞ്ഞ് ശേഷിച്ച 135 ദിവസത്തിൽ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ് അംഗീകാരം കൊടുക്കാൻ ബാദ്ധ്യതപ്പെട്ട കുറെ ലീവുണ്ട്. സഹപ്രവർത്തകന്മാരുടെ ലീവ് അംഗീകരിച്ചു കിട്ടാൻ, കെയർ വിഭവങ്ങൾ ശേഖരിക്കാൻ, എ.ഇ.ഓ. വിന്റെ കോൺഫറൻസിൽ പങ്കെടുക്കാൻ, സബ് ജില്ലാ സ്പോർട്സ് കമ്മറ്റിക്ക് എത്താൻ, ബാലകലോൽസവം സംഘടിപ്പിക്കാൻ, പുതിയ ജി.ഓ. വിന്റെ കോപ്പി വാങ്ങിക്കാൻ, അരിയർ ബിൽ പാസ്സാക്കിക്കാൻ, പുതിയ നിയമനത്തിന് അംഗീകാരം വാങ്ങാൻ, പേ ബിൽ 'ഒബ്ജക്ഷൻ റെക്ടിഫൈ ചെയ്യാൻ', യൂണിയൻ സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ, ഇൻ സർവ്വീസ് കോഴ്സിൽ പങ്കെടുക്കാൻ —ഈ തിരക്കുപിടിച്ച ഉദ്യോഗസ്ഥനെ ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് സ്ക്കൂളിൽ കണ്ടുകിട്ടുന്ന സമയം എത്ര പരിമിതമാണെന്നോ? ഈ തിരക്ക് ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുന്നവരും ഇല്ലാതില്ല. എ.ഇ.ഓ. ഓഫീസിലേക്ക് എന്ന കുറിപ്പ് എഴുതി വച്ച് അങ്ങിറങ്ങും. നാട്ടുകാര്യങ്ങളും വീട്ടുകാര്യങ്ങളും കഴിഞ്ഞ് പിന്നെ പിറ്റെന്നേ തിരിച്ചെത്തുകയുള്ളു. അതിനിടയിൽ മേലധികാരികളുടെ ശ്രദ്ധയിൽ ആ കുറിപ്പ് പെട്ടില്ലെങ്കിൽ അടുത്ത അവസരത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ അതു മാറ്റിവക്കും. ഒരൊറ്റ പെർമിറ്റിൽ അനേകം ലോറി ചരക്ക് ചെക്ക്പോസ്റ്റ് കടത്തിവിടുന്ന വിരുതന്മാരുണ്ടല്ലോ. അത്തരക്കാർ കച്ചവടത്തിൽ മാത്രമല്ല ഉള്ളത്.

സ്ക്കൂളിൽ ഉള്ള ദിവസങ്ങളിലോ? ഓരോ അദ്ധ്യാപകന്റെയും പേ ബിൽ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ എഴുതിയുണ്ടാക്കണം. അദ്ധ്യാപകന്മാരെയും വിദ്യാർത്ഥികളെയും മാനേജ്മെന്റിനെയും സംബന്ധിക്കുന്ന ഒട്ടനവധി രജിസ്റ്ററുകളും സൂക്ഷിക്കണം. സ്പെഷ്യൽ ഫീസ് ഉള്ളവരും ഇല്ലാത്തവരുമുണ്ട്.

അതിന് വേറെ വേറെ റിക്കാർഡുകളും വേണം. കെയർ വിഭവങ്ങളും, ഗ്രാൻറ് സംബന്ധിച്ചുള്ളവ, ലീവ് രജിസ്റ്റർ, ദിനാഘോഷപരിവുകളും ഇങ്ങനെ നൂറു നൂറു രേഖകളും. ഈ തിരക്കിനിടയിൽ ഒഴിച്ചു നിർത്താവുന്ന ഏക ഇനം പഠിപ്പിക്കലാണ്.

അതിവേഗത്തിൽ ക്ലാർക്കായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ പ്രൈമറി ഹെഡ്മാസ്റ്ററെ അദ്ധ്യാപകനായി പുനഃപ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ സാധിക്കയില്ലേ? സ്റ്റേറ്റിലെ പതിനായിരത്തോളം വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പതിനായിരം ക്ലാർക്കുമാരെ നിയമിച്ചു കൊണ്ട് ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ അടുത്തെങ്ങും സാധിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചു കൂടാ. ഏ.ഈ.ഓ. ഓഫീസും ഹെഡ്മാസ്റ്ററും തമ്മിലുള്ള ഈ ബാന്ധവത്തിൽ എന്തെങ്കിലും മാറ്റം വരുത്തിക്കൊണ്ടു മാത്രമേ നമുക്കത് സാധിക്കുകയുള്ളു. ഒരു സ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ ഏ.ഈ.ഓ.വിന്റെ ഓഫീസിൽ ശിപായി മുതൽ മേലോട്ടുള്ളവരുടെ പ്രീതിക്കു വേണ്ടി കാവൽ നിൽക്കേണ്ടി വരുന്ന ഇന്നത്തെ ഏർപ്പാട് അവസാനിപ്പിക്കുകയും ആത്മാഭിമാനമുള്ള അദ്ധ്യാപകനായി അയാളെ സ്കൂളിൽ തന്നെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും വേണം.

പ്രൈമറി സ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്റർമാർക്ക് വിലയിടിയാൻ മറെറാരു കാരണം കൂടിയുണ്ട്. കുട്ടി പഠിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും അദ്ധ്യാപകന്മാർ പഠിപ്പിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും ആരോടും കണക്കു പറയേണ്ട എന്നതാണ്. പഠിക്കുന്നതിനും മുമ്പു തന്നെ പരീക്ഷയുടെ ഫലം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. എല്ലാ കുട്ടികളും പാസ്സാകും. ഈ രീതി മാറുന്നതിന് പല കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും സാദ്ധ്യമല്ല. ഒരു കുട്ടിയെ ഒരേ ക്ലാസ്സിൽ ഒന്നിലധികം വർഷം പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ ചെലവ് സ്റ്റേറ്റിനു് ഇന്നത്തെ നിലക്ക് താങ്ങാവതല്ല. മറെറാന്ന്, ഡിവിഷനുകളും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും അങ്ങനെ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ എണ്ണവും അതു കൊണ്ടുള്ള ലാഭവും കൂടുന്നതിനും കുട്ടികളെ ഒരേ ക്ലാസ്സിൽ പിടിച്ചിരുത്താൻ വിദ്യാഭ്യാസക്കച്ചവടക്കാർക്ക് അവസരം നൽകുന്നു. മൂന്നാമത്, തോൽവിയുടെ മാനസികാഘാതം ശിശുമനസ്സിൽ പോറൽ ഉണ്ടാക്കുകയും ജീവിതത്തിന്റെ ഗതി തിരിച്ചു വിടുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ നിലയോ? പത്തു വർഷം തട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി ഒരു പരീക്ഷയുടെ ഗില്ലറിൻ വച്ച് ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തെയും കശാപ്പു ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ തോറ്റവർക്ക് ട്യൂട്ടോറിയൽ എന്ന ചെലവേറിയ സ്ഥാപനം മാത്രമാണ് അഭയം. ഒരു വർഷം കൂടി ചേർന്നു പഠിക്കാൻ അധികൃതന്മാർ സമ്മതം നൽകുന്നില്ല. ഈ നില ഒന്നു ഭേദപ്പെടുത്തിയാൽ വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം.

മദിരാശി സ്റ്റേറ്റിന്റെ ഭാഗമായിരുന്ന മലബാറിൽ മുമ്പൊക്കെ എട്ടു വർഷത്തെ പഠനത്തിന്നു ശേഷം ഒരു പൊതു പരീക്ഷയുണ്ടായിരുന്നു. എലിമെൻററി സ്കൂൾ ലീവിങ്ങ് സർ

ട്ടിഫിക്കറ്റ് (ഈ. എസ്. എൽ. സി.) എന്ന പേരിലാണ് അത് അറിഞ്ഞിരുന്നത്. എസ്. എസ്. എൽ. സി. ക്കു മുമ്പ് ഒരു പൊതുപരീക്ഷ ആവശ്യമില്ലെന്ന് കോത്താരി കമ്മിഷൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്, അതു വരെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഒറ്റ ഘടകമായി കണ്ടു കൊണ്ടാണ്. മറിച്ച്, അപ്പർ പ്രൈമറി വിദ്യാഭ്യാസം വരെ ഒറ്റ ഘടകമായി കണക്കാക്കുന്നതിന്നു മാത്രമേ നമ്മുടെ കോശസ്ഥിതി ഇന്ന് അനുവദിക്കുന്നുള്ളു. അതു കൊണ്ട്, ഏഴു വർഷത്തെ പഠനത്തിന്നു ശേഷം ഒരു പൊതുപരീക്ഷ ആവശ്യമാണ്. അതിൽ പാസ്സാവാത്തവർക്ക് ഒരു വർഷം കൂടി ക്ലാസ്സിലിരുന്നു പഠിക്കാൻ സൗകര്യം കൊടുക്കുകയും വേണം.

ഈ പരീക്ഷ രണ്ടു തരത്തിൽ ഗുണം ചെയ്യും. ഹൈസ്ക്കൂൾ പ്രവേശനത്തിന്നു പോകുന്നവരിൽ ചിലരെ തടഞ്ഞു വയ്ക്കുക വഴി വിദ്യാർത്ഥി–അദ്ധ്യാപകാനുപാതം മെച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും. പത്താം ക്ലാസ്സിലെ പരീക്ഷ വരെ ഇരുട്ടിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥിക്ക് സ്വന്തം നിലവാരത്തെ വിലയിരുത്തുന്നതിന്ന് സന്ദർഭവും മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന് പ്രേരണയും ലഭിക്കുന്നു. പതിമൂന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ ഒരു പൊതുപരീക്ഷയെ നേരിടുകയെന്നത് അത്ര വിഷമകരമല്ല. ഈ പൊതുപരീക്ഷയിലെ മുഖ്യവിഷയം മാതൃഭാഷയും സാമാന്യവിജ്ഞാനവും ആവണം. നികുതിദായകനോട് സമാധാനം പറയാൻ താൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥനാണെന്ന ബോധം അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കും വിദ്യാഭ്യാസഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിനും ഉണ്ടാവണം. അതിന് പൊതുപരീക്ഷയെ ഒരു മാർഗ്ഗമായി സ്വീകരിക്കാതെ മറ്റെന്തുണ്ട് വഴി? ഇന്നാണെങ്കിൽ ഈ ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റെടുക്കാൻ ആളില്ല. ഓരോ തലത്തിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ ചുവടെയുള്ളവരെ കുറ്റം പറഞ്ഞ് ഒഴിയുന്നു.

ലോവർ പ്രൈമറി ക്ലാസ്സിന്റെ നിലയോ? അവിടെയും കുട്ടിക്കു ലഭിച്ച വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നിലവാരം തിട്ടപ്പെടുത്താൻ എന്തെങ്കിലും മാർഗ്ഗമുണ്ടായേ തീരൂ. അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിൽ ചേർക്കുന്നതിനു മുമ്പ് യൂ. പി. സ്കൂൾ നടത്തുന്ന ഒരു ക്ലാസ്സ് പരീക്ഷക്ക് വിദ്യാർത്ഥിയെ വിധേയനാക്കുന്നതിൽ എന്താണ് തരക്കേട്? പക്ഷേ ആ പരീക്ഷയുടെ ഫലവും അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിലെ പ്രവേശനവും തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിക്കരുത്. പരീക്ഷയിൽ പ്രകടമാകുന്ന കുട്ടിയുടെ നിലവാരം അവൻ പഠിച്ച വിദ്യാലയത്തിലെ ശിക്ഷണത്തിന്റെ നിലവാരമെന്ന നിലക്ക് ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ് വിലയിരുത്തണം. നിലവാരം തീരെ താഴ്ന്നു കാണുന്ന പ്രാഥമികവിദ്യാലയത്തിൽ അതെന്തു കൊണ്ടു സംഭവിച്ചുവെന്നും എങ്ങനെ പരിഹരിക്കാമെന്നും കണ്ടെത്താൻ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ് മുതിരണം. ഈ പരീക്ഷയും മാതൃഭാഷയെ മുഖ്യമായി ഊന്നിക്കൊണ്ടാവണം നടത്തുന്നത്. അതു മാത്രമായാലും പോരായ്കയില്ല.

ഭരണഭാഷ പ്രാദേശികഭാഷയാക്കുന്നതിന് നാം പ്രതിജ്ഞാബദ്ധരാണ്. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം, ആർ എത്ര തടയാൻ ശ്രമിച്ചാലും മാതൃഭാഷയിൽ ആയിത്തീരാതിരിക്കില്ല. എന്നാൽ, മാതൃഭാഷാപഠനത്തിന്നു നമ്മുടെ വിദ്യാലയത്തിൽ ഒരു പ്രാധാന്യവും കൊടുക്കുന്നില്ല. എസ്. എസ്. എൽ. സി. പരീക്ഷക്ക് ഇന്നുള്ള ഗ്രൂപ്പ് സമ്പ്രദായം തികഞ്ഞ അസംബന്ധമാണ്. മൂന്നു ഭാഷകളിൽക്കൂടി 90 മാർക്ക് വാങ്ങിച്ചാൽ മതിയെന്നാണ് വിധി. അതിൽ ഒരു ഭാഷയിൽ അക്ഷരജ്ഞാനം പോലും ഇല്ലെന്നു വന്നാലും അതു കൂടി പാസ്സായിരിക്കുന്നുവെന്ന് സർട്ടിഫിക്കറ് പറയും. മാതൃഭാഷയിൽ പ്രത്യേകം പാസ്സാവാത്ത ഒരാൾക്കും എസ്. എസ്. എൽ. സി. സർട്ടിഫിക്കറിന് അർഹതയുണ്ടാവരുത്. ആർക്ക് എന്തു പഠിക്കണമെങ്കിലും സൗകര്യം നൽകണം. പക്ഷേ അത് മാതൃഭാഷക്കു പകരമാവരുത്. സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ പരീക്ഷാഫലത്തെക്കുറിച്ച് കേരള ഗവൺമെൻറ് പ്രസിദ്ധം ചെയ്ത ഒരു റിവ്യൂവിൽ (1978) മലയാളത്തെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: 'സമുച്ചയവും വികലപവും ചേർത്ത് വാക്യം രചിക്കാൻ പലർക്കും അറിഞ്ഞു കൂടാ. ഒരു വാക്കു കൊണ്ട് എഴുതേണ്ടിടത്ത് ഒരു പേജ് എഴുതുന്നു. എന്നിട്ടും പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ആശയം അതിനകത്തില്ല താനും. വായിച്ച് ശരിയായും പൂർണ്ണമായും ഗ്രഹിക്കുന്നതിലും ഗ്രഹിച്ച കാര്യങ്ങൾ ലിഖിതമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതിലും വേണ്ടത്ര പരിശീലനം വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു നൽകണം. ചോദ്യങ്ങൾ എന്തു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാനോ മനസ്സിലാക്കിയത് എഴുതുവാനോ പലർക്കും പരിശീലനം ഇല്ല.

ഇവരെ വച്ചു കൊണ്ടാണ് ഭരണഭാഷ മലയാളമാക്കേണ്ടത് എന്നോർക്കുക. ഇംഗ്ലീഷിൻെറ നിലവാരത്തകർച്ചയെക്കുറിച്ച് വിലപിക്കാൻ ആളുണ്ട്—മാതൃഭാഷയുടെ നിലവാരമോ?

ദേവഗൗഡ കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ടിന് ഭിന്നാഭിപ്രായക്കുറിപ്പെഴുതിയ അദ്ധ്യാപകപ്രതിനിധികൾ, അദ്ധ്യാപകൻെറ ഇന്നത്തെ അദ്ധ്വാനഭാരം കൊല്ലത്തിൽ രണ്ടായിരം മണിക്കൂറിലധികമാണെന്നും അത് അവർക്കു താങ്ങാവുന്നതിൻെറ പരമാവധിയാണെന്നും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. കൂടുതൽ അദ്ധ്വാനിക്കാൻ അവരെ കിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഈ രണ്ടായിരം മണിക്കൂർ അദ്ധ്യാപനം സത്യസന്ധമായി നടക്കുന്നുണ്ടോ? എല്ലാവരെ സംബന്ധിച്ചും ഉണ്ടെന്നു പറയാൻ അവർ പോലും ധൈര്യപ്പെടില്ല. കേരളത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ അദ്ധ്യാപകസംഘടനയായ കെ. ജി. ടി. എ. യുടെ സെക്രട്ടറി പി. കെ. നമ്പ്യാർ ഈയിടെ ഒരു ലേഖനത്തിൽ ഇക്കാര്യം ഏറ്റുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നിസ്സാരമായ കാരണങ്ങളെ കൂട്ടുപിടിച്ച് സ്ഥിരമായി പതിനൊന്നു മണിക്കു ശേഷം മാത്രം സ്കൂളിലെത്തുന്ന അദ്ധ്യാപകന്മാരുണ്ടെന്നും ക്ലാസ്സ് മുറിയിലെ കീറക്കടലാസ്സുകൾ വിദ്യാർ

ത്‌ഥികളെക്കൊണ്ടു നീക്കം ചെയ്യിക്കാൻ പോലും ചില അദ്‌ധ്യാപകന്മാർ താത്‌പര്യം കാണിക്കാറില്ലെന്നും അദ്ദേഹം ആവലാതിപ്പെടുന്നു. ട്രേഡ്‌യൂണിയൻ രംഗത്തു നിന്നുള്ള ഈ സമീപനം ആരോഗ്യകരമത്രേ.

ഇന്ന്‌ നിശ്‌ചയിക്കപ്പെട്ട സമയത്തും കാര്യക്ഷമമായ രീതിയിലും അദ്‌ധ്യാപനം നടക്കുന്നു എന്നുറപ്പു വരുത്താൻ, കുറച്ചു കാലത്തേക്കെങ്കിലും കർശനമായ മേൽനോട്ടം ആവശ്യമുണ്ട്‌. അതിന്‌ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറു മാത്രം പോരാ. റിക്കാർഡ്‌ ശരിപ്പെടുത്തുകയെന്നതാണ്‌ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൻെറ സമീപനം. ഈ രംഗത്ത്‌ അർദ്‌ധ–ഔദ്യോഗിക ഏജൻസികൾക്കു മാത്രമേ കാര്യക്ഷമമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്‌ സാധിക്കുകയുള്ളു.

ഇന്ന്‌ അക്കാദമിക്ക്‌ കൗൺസിൽ എന്ന പേരിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന അർദ്‌ധ–ഔദ്യോഗിക ഏജൻസികളും ചില സ്‌ഥലങ്ങളിലുണ്ട്‌. എന്നാൽ കാര്യമായ ഔദ്യോഗികാധികാരമോ ചുമതലയോ അതിനില്ല. സ്വാധീനശക്‌തിയുള്ള വിദ്യാലയങ്ങൾക്ക്‌ പൊതുവായ ചോദ്യക്കടലാസുകൾ അച്ചടിച്ചു വിറ്റ്‌ വരുമാനമുണ്ടാക്കുക എന്ന ഏകമുഖപരിപാടിയിലാണ്‌ മിക്ക അക്കാദമിക്‌ കൗൺസിലുകളും ശ്രദ്‌ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്‌. അദ്‌ധ്യാപകസംഘടനകളും ഹെഡ്‌മാസ്‌റ്റർ സംഘടനകളും ഈ രംഗത്ത്‌ കച്ചവടമൽസരത്തിനുണ്ട്‌. കേരളത്തിൽ 29 വിദ്യാഭ്യാസജില്ലകളും 148 സബ്‌ ജില്ലകളുമാണുള്ളത്‌. സ്‌റ്റേറ്റ്‌, ജില്ല, സബ്‌ ജില്ല നിലവാരത്തിൽ അക്കാദമിക്‌ കൗൺസിലുകളെ പുനഃസംഘടിപ്പിച്ച്‌ നിയമാനുസൃതമായ ചുമതലകൾ നൽകുകയാണെങ്കിൽ അതൊരു വലിയ പരിവർത്തനം കുറിക്കും. അവയിൽ അതതു നിലവാരത്തിലുള്ള ഔദ്യോഗികാംഗങ്ങളും നിയമസഭ മുതൽ പഞ്ചായത്തു വരെയുള്ള ഭരണസംവിധാനത്തിൻെറ പ്രതിനിധികളും അദ്‌ധ്യാപകരുടെയും മാനേജ്‌മെൻറിൻെറയും വിദ്യാഭ്യാസതത്‌പരരായ നാട്ടുകാരുടെയും പ്രതിനിധികളും ഉണ്ടാകണം. ഈ കൗൺസിലിന്ന്‌ ഉപദേശകസ്വഭാവം മാത്രം ഉണ്ടായാൽ പോരാ. കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസസംവിധാനത്തിൻെറ സ്‌റ്റാറ്റ്യൂട്ടറി അധികാരമുള്ള ഘടകമാക്കി അതിനെ മാറ്റാൻ കഴിയണം. 1958–ലെ കേരള എഡ്യൂക്കേഷൻ ആക്‌ട്‌ ആൻഡ്‌ റൂൾസിൽ (17–ാം വകുപ്പ്‌) പ്രാദേശിക എഡ്യൂക്കേഷണൽ അതോറിറ്റി രൂപവൽക്കരിക്കാനുള്ള നിർദ്ദേശം അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്‌. വിദ്യാഭ്യാസസംബന്‌ധിയായ കാര്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങളെ പങ്കാളികളാക്കുന്നതിനും വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങളുടെ താത്‌പര്യം ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതിനുമാണ്‌ ഇത്‌ രൂപവൽകരിക്കുന്നതെന്ന്‌ ആക്‌ടിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പിന്നീടു വന്ന ഗവൺമെൻറുകൾ ഈ വകുപ്പ്‌ നടപ്പിലാക്കുന്നതിൽ താത്‌പര്യം കാണിച്ചില്ലെന്നത്‌ മനസ്സിലാക്കാം. എന്നാൽ, അദ്‌ധ്യാപകർ ഉൾപ്പെടെ ആരും ഇത്‌ നടപ്പിലാക്കുന്നതിന്‌ ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല എന്നത്‌ ദുരൂഹമായിരിക്കുന്നു. ജനപങ്കാ

ളിത്തത്തെ ബന്ധപ്പെട്ടവരെല്ലാം ഭയപ്പെടുന്നു എന്നതാണോ ഇതിനു കാരണം?

ഇത്തരം അക്കാദമിക്ക് കൗൺസിലുകൾക്ക് ആക്ടു് വിഭാവനം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ വിപുലമായ പ്രവർത്തനപരിധി ഉണ്ടാവണം. ഹൈസ്ക്കൂൾ നിലവാരത്തിൽ ഇപ്പോൾ നടപ്പിൽ വരുത്തിയ ഭരണപരിഷ്കാരമനുസരിച്ച് ഡി. ഇ. ഓ. മാരുടെ മുഖ്യചുമതല, പഠിപ്പിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ മേൽനോട്ടം വഹിക്കുക എന്നതായിത്തീരും. ഒരു ഡി. ഇ. ഓ. വിന്റെ കീഴിൽ ഇന്നു നാൽപതു മുതൽ നാൽപത്തഞ്ചു വരെ ഹൈസ്ക്കൂളുകളുണ്ട്. എന്നാൽ അതിനു താഴെയോ? എഴുപതും എൺപതും പ്രൈമറി വിദ്യാലയങ്ങളുടെ ഭരണപരമായ ചുമതല വഹിക്കുന്ന ഏ.ഇ.ഓ. വിന് പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ മേൽനോട്ടം വഹിക്കാൻ ഒട്ടും സാദ്ധ്യമല്ല. അദ്ധ്യാപകരിൽ നിന്ന് ഇൻസർവ്വീസ് ട്രെയിനിങ് ലഭിച്ച, പരിചയസമ്പന്നരായ സീനിയർ അദ്ധ്യാപകരെക്കൊണ്ട് ഈ ചുമതല നിർവ്വഹിപ്പിക്കാൻ അക്കാദമിക് കൗൺസിലിന് സാദ്ധ്യമാകണം. ഏ.ഇ.ഓ. മാരുടെ തസ്തിക ഗസറ്റഡ് ആക്കി ഈയിടെ പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. ഇതിന്റെ പിന്നിലെ വിവേകം ചോദ്യം ചെയ്യത്തക്കതാണ്. അധ്യാപകസംഘടനകളും ഈ പ്രഖ്യാപനത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യും. അത്രയും പേർക്ക് പ്രൊമോഷൻ ഉറപ്പായല്ലോ. എന്നാൽ അദ്ധ്യാപകന്റെ പ്രൊമോഷനാണ് വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങളും നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന്റെ പരമമായ മാനദണ്ഡം എന്നു വാദിക്കുന്നതു് ശരിയല്ല. ഏ.ഇ.ഓ. വിന്റെ ചുമതല, എൺപതോളം പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളും കൊല്ലത്തിൽ രണ്ടു തവണയെങ്കിലും നേരിട്ട് സന്ദർശിക്കുക എന്നതാണ്. റോഡുസൗകര്യമില്ലാത്ത ഉൾനാടുകളിലെ കുന്നിൻചരിവുകളിലെ പ്രാഥമികവിദ്യാലയത്തിൽ സർവ്വീസിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രൊമോഷനായി വരുന്ന ഗസറ്റഡ് അദ്ധ്യാപകന്മാർ ചെന്നെത്തുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത് അതിർകവിഞ്ഞ ശുഭപ്രതീക്ഷയാണ്. ഏ.ഇ.ഓ.വിന്റെ, സ്ക്കൂൾ വിസിറ്റ്, പലപ്പോഴും റിക്കാർഡു സഹിതം ഹെഡ് മാസ്റ്ററുടെ ഏ.ഇ.ഓ.വിസിറ്റിൽ പര്യവസാനിച്ചിരിക്കും. സ്ത്രീകൾക്കു പറ്റിയ ജോലിയല്ല ഇത്. സ്ത്രീ–പുരുഷ സമത്വത്തെക്കുറിച്ച് കുറേ വാദങ്ങൾ മുന്നോട്ടു വലിച്ചെറിയുന്നത് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കായ്കയല്ല. ആ സമത്വത്തെക്കുറിച്ച് ആണയിടുന്നവരും സ്വന്തം തൊടികിളയ്ക്കാൻ സ്ത്രീകളെ വിളിക്കാറില്ല. ഓരോ ഉപജില്ലയിലും ഏ.ഇ.ഓ.മാരെ ഒരു നിശ്ചിതകാലയളവിൽ തിരഞ്ഞെടുത്തു നിശ്ചയിക്കാനുള്ള അധികാരം അതത് അക്കാദമിക് കൗൺസിലിന് നൽകുകയാണ് വേണ്ടത്.

ഏഴാം തരത്തിലുള്ള പൊതുപരീക്ഷയുടെ നിലവാരം നിർണ്ണയിക്കുന്നത് സ്റേറ്റ് അക്കാദമിക് കൗൺസിലും ആ പരീക്ഷ

അതതു ജില്ലയിൽ നടത്താനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം ജില്ലാ കൗൺസിലും ഏറ്റെടുക്കണം. അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിൽ പ്രവേശനത്തിനു വരുന്ന കുട്ടികളുടെ നിലവാരം അവരെഴുതുന്ന ടെസ്റ്റ് പേപ്പറിലൂടെ മനസ്സിലാകും. ആ മാർക്കുകൂടി പരിശോധിച്ച് വിദ്യാലയങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായ നിർദ്ദേശം നൽകുന്ന ചുമതല സബ് ജില്ലാ നിലവാരത്തിലുള്ള അക്കാദമിക് കൗൺസിലുകൾക്കായിരിക്കും. ചോദ്യക്കടലാസുകൾ തയ്യാറാക്കി വരുമാനമുണ്ടാക്കുന്നത്, അക്കാദമിക് കൗൺസിലുകളിലേക്കു മാറാവുന്നതാണ്.

പ്രാഥമികതലം മുതൽ കോളേജ് തലം വരെയുള്ള അദ്ധ്യാപകരുടെ കഴിവുകൾ, വിദ്യാലയത്തിലെ ഉപകരണങ്ങൾ എന്നിവ പരസ്പരം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിനാണ് സ്ക്കൂൾ കോംപ്ലക്സുകൾ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ആരംഭകാലത്ത് വളരെ പ്രയോജനം ചെയ്ത ഈ ഏർപ്പാട് പിന്നീട് ക്ഷയിച്ചു പോവുകയുണ്ടായി. അവശ്യം പുനരുദ്ധരിക്കപ്പെടേണ്ട ഘടകമാണിത്. അക്കാദമിക് കൗൺസിൽ പോലുള്ള അർദ്ധ—ഔദ്യോഗിക സംഘടനക്കു മാത്രമേ ഇതിനാവശ്യമായ പ്രേരണ ചെലുത്താൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

കേരളത്തിൽ വിദ്യാലയത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥത, കള്ളുഷാപ്പ് കച്ചവടം പോലെ രാഷ്ട്രീയപ്രാധാന്യമുള്ള കാര്യമാണ്. പുതിയ ജില്ലാഭരണസമതിയുടെ ആവിർഭാവത്തോടെ രാജ്യത്തിന്റെ അധികാരവിതരണത്തിൽ സാരമായ മാറ്റം വരാൻ പോകുന്നു. അതിനനുസരിച്ച് ഒരു വിദ്യാഭ്യാസനയവും ഗവൺമെന്റ് ആവിഷ്കരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പണ്ടത്തെ മലബാറിൽ ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡും മുനിസിപ്പൽ സമിതികളും വിദ്യാലയങ്ങളും ഡിസ്പെൻസറികളും നടത്തിയിരുന്നു. വരാൻ പോകുന്ന ഭരണസംവിധാനത്തിൽ പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങൾ തുടങ്ങാനും നടത്തിക്കൊണ്ടു പോകാനുമുള്ള ചുമതല പഞ്ചായത്തിന്റെതാകണം. ഗവൺമെന്റിന്റെയും സ്വകാര്യ ഏജൻസികളുടെയും കയ്യിലുള്ള വിദ്യാലയങ്ങൾ ക്രമേണ പഞ്ചായത്തുകളെ ഏല്പിക്കണം. അതേ പോലെ, ഹൈസ്ക്കൂളുകൾ, ജില്ലാഭരണസമിതിയുടെ ചുമതലയിലാവണം. ഓരോ പ്രദേശത്തും ഏതുതരം വിദ്യാലയം, എവിടെയെല്ലാം വേണം എന്ന കാര്യം പഞ്ചായത്തും ജില്ലാ സമിതിയും തീരുമാനിക്കട്ടെ. പാഠ്യവിഷയം, ജീവനക്കാരുടെ സേവനവ്യവസ്ഥ എന്നിവ നിർണ്ണയിക്കുന്നത് സ്റേറററാവണം. ഓരോ പഞ്ചായത്തിലും ആകെയുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം നോക്കി സ്റേറററിലെ വിദ്യാർത്ഥി—അദ്ധ്യാപകാനുപാതമനുസരിച്ചുള്ള തസ്തികകൾ കണക്കാക്കി, ആവശ്യമായ ശമ്പളവും മാനേജ്മെന്റ് വിഹിതവും പഞ്ചായത്തിനെ ഏല്പിക്കുക. ബാക്കി ഭരണം പഞ്ചായത്ത് ഏൽക്കട്ടെ. അങ്ങനെ വന്നാൽ, സ്റ്റാഫ് ഫിക്സേഷന്റെയും അൺ ഇക്കണോമിക് സ്ക്കൂളിന്റെയും പേരിൽ ഇന്നു നടക്കുന്ന

വെപ്രാളങ്ങളും അവസാനിക്കും; ഏ.ഇ.ഓ. പദവി കാമധേനുവല്ലാതായിത്തീരും. പഞ്ചായത്തിന് സ്വന്തം ധനസ്ഥിതി അനുസരിച്ച് കൂടുതൽ തുക ഈ രംഗത്ത് ചെലവിടാനും കഴിഞ്ഞെന്നുവരും. കെട്ടിടനിർമ്മാണം, ഉപകരണങ്ങളും സംഭരിക്കൽ തുടങ്ങി ഒട്ടനവധി കാര്യങ്ങളിൽ എടുത്തുപറയത്തക്ക മാറ്റം ഈ പരിവർത്തനം ഉണ്ടാക്കിവയ്ക്കും. വിദ്യാലയത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിൽ പഞ്ചായത്തുകളുടെ നേരിട്ടുള്ള മേൽനോട്ടമുണ്ടാക്കുന്നത് അതിന്റെ അദ്ധ്യാപനനിലവാരത്തെ ഉയർത്തും. ഇത്തരം ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും വന്നുചേരുമ്പോൾ പഞ്ചായത്തിന്റെ ചുമതലകളും വഹിക്കുന്നവരിലും കാര്യമായ മാറ്റം സ്വയം വന്നുചേരും.

വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരം മെച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ അദ്ധ്യാപകപരിശീലനം കാര്യക്ഷമവും ശാസ്ത്രീയവുമാവണമെന്ന് രാധാകൃഷ്ണൻ കമ്മിഷനും മുതലിയാർ കമ്മിഷനും കോത്താരി കമ്മിഷനും ഏകകണ്ഠമായി ശുപാർശ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കോത്താരി കമ്മിഷൻ ഒരു മുഴുവൻ അദ്ധ്യായം തന്നെ അതിനു വേണ്ടി ചെലവഴിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ ബി. എഡ്. കോഴ്സ് മാത്രമല്ല, സെക്കൻഡറി ട്രെയിനിങ്ങ് സ്ക്കൂളും സർവ്വകലാശാലയുടെ കീഴിൽ കൊണ്ടുവരണമെന്നും വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തുള്ള നിരന്തരമായ ആദാന-പ്രദാനങ്ങളിലൂടെ വളർച്ചയുടെ സിരാകേന്ദ്രമായി അതു പ്രവർത്തിക്കണമെന്നും കമ്മിഷൻ ശുപാർശ ചെയ്യുന്നു. അദ്ധ്യാപകന്മാരെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഗവേഷണം നടത്തുന്ന കാര്യത്തിലും സർവ്വകലാശാല താത്പര്യമെടുക്കുമെന്ന കമ്മിഷന്റെ പ്രതീക്ഷ അസ്ഥാനത്താണ്. അതിന് മറ്റു പലതിലുമാണ് താത്പര്യം.

പ്രൈമറിവിദ്യാഭ്യാസം പോലെ അത്രയും അവഗണന അനുഭവിക്കുന്ന വിഭാഗമാണ് അദ്ധ്യാപനപരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങളും. ഒരു തരം ദായാധികാരഭരണം നിലനിൽക്കുന്നതു കൊണ്ട് ട്രെയിനിങ്ങ് കോളേജുകളും ചൈതന്യം മുരടിച്ച് അനാഥമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. ഈ ലേഖകന് നേരിട്ടനുഭവമുള്ള സ്ഥിതി വച്ചു നോക്കിയാൽ അവിശ്വസനീയമായ അനാസ്ഥയാണ് അവിടെ വിളയാടുന്നതെന്നു വ്യക്തമാകും. തലശ്ശേരി ഗവ. ട്രെയിനിങ്ങ് കോളേജിൽ 1978 ഏപ്രിൽ മുതൽ ഇന്നു വരെ പ്രിൻസിപ്പൽ ഇല്ല. ഹിസ്റ്ററി ഡിപ്പാർട്ട്മെൻറിൽ ഒരൊറ്റ അദ്ധ്യാപകനെയും ഇക്കാലമത്രയും നിയമിച്ചിട്ടില്ല. നാലു പേർ താൽക്കാലികമായി നിയമിക്കപ്പെട്ടവരാണ്. അതിൽ രണ്ടു പേർ കഴിഞ്ഞ നവംബറിലാണ് നിയമിക്കപ്പെട്ടത്. ഈ നാലു പേരെയും കൊല്ലാവസാനത്തിൽ പിരിച്ചുവിടുകയും ചെയ്തു. പണമില്ലാഞ്ഞോ പോസ്റ്റില്ലാഞ്ഞോ മറ്റെന്തെങ്കിലും സാങ്കേതികകാരണങ്ങളും കൊണ്ടോ അല്ല അത് സംഭവിച്ചത്. ഉദ്യോഗത്തിൽ നിയമിക്കപ്പെടാൻ ആവശ്യക്കാരില്ലാഞ്ഞോ സ്ഥിതി

ഗതികനും അധികാരികളുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്താഞ്ഞോ അല്ല. തിരുവനന്തപുരത്തെ ഉന്നതകേന്ദ്രങ്ങളിലുള്ളവരുടെ തിരുവുള്ളം തെളിഞ്ഞില്ല എന്നതു മാത്രമാണ് കാരണം. പരിശീലനം കഴിഞ്ഞ് പുറത്തിറങ്ങുന്ന, അദ്ധ്യാപകർ ആകാനുള്ള വിദ്യാർത്ഥിക്ക് എന്തു തരം പരിശീലനമാണ് കിട്ടിയിരിക്കുന്നതെന്ന് ഊഹിക്കാമല്ലോ. 12 അദ്ധ്യാപകന്മാർ വേണ്ട സ്ഥലത്ത് ഇപ്പോനം 5 പേരേ ഉള്ളു. അടുത്തു തന്നെ അത് നാലായി കുറയും!

ഈ ട്രെയിനിങ്ങ് കോളേജുകളുടെ ഘടനയിലും ചില വൈചിത്ര്യങ്ങളുണ്ട്. കേരളത്തിൽ സ്വകാര്യമേഖലയിലുള്ള വയ്ക്കു പുറമെ നാലു ഗവ. കോളേജുകളാണുള്ളത്. ഇവയിൽ ഓരോന്നിലും ഓരോ രണ്ടാം ഗ്രേഡ് കാഡർ പ്രൊഫസ്സർമാർ വേണമെന്നാണ് നിശ്ചയം. മലയാളം, ചരിത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം, ഗണിതം എന്ന നാലു വിഷയങ്ങളിൽ നാലു രണ്ടാം ഗ്രേഡ് പ്രൊഫസ്സർമാരെ നിയമിച്ച് ഓരോ ആളെ ഓരോ കോളേജിന് സമ്മാനിച്ചിരിക്കയാണ്. ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിന് പ്രൊഫസ്സർ ഉണ്ടായതും സയൻസിനും ഇംഗ്ലീഷിനും മറ്റും പ്രൊഫസ്സർ ആവശ്യമില്ലെന്നു തീരുമാനിച്ചതും എന്ത് ട്രെയിനിങ്ങ് തത്വത്തെ ആസ്പദിച്ചാണെന്ന് ഈശ്വരനു പോലും നിശ്ചയമുണ്ടാവില്ല. ഇവരൊന്നും ഒന്നാം ഗ്രേഡ് പ്രൊഫസ്സറാകില്ല. അത്തരമൊരു തസ്തിക ഒരു ട്രെയിനിങ്ങ് കോളേജിലുമില്ല. ട്രെയിനിങ്ങ് കോളേജിൽ പ്രിൻസിപ്പലിന്റെ തസ്തിക ഒഴിവു വരാൻ പോകുന്നു എന്നു കണ്ടാൽ ആർട്സ് കോളേജിൽ നിന്ന് ഒരു പ്രൊഫസ്സർ എട്ടു മാസം കൽപനയെടുത്ത് ബി. എഡ്. ഡിഗ്രി കരസ്ഥമാക്കും. കാലമായാൽ മെല്ലേ ട്രെയിനിങ്ങ് കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പലായി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടും. അവർക്കവിടെ നടക്കേണ്ട കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് യാതൊന്നും നിശ്ചയമുണ്ടാവില്ല. ഹൈസ്ക്കൂൾ അദ്ധ്യാപകരെ പരിശീലിപ്പിക്കേണ്ട കോളേജിലെ പ്രിൻസിപ്പൽ താൻ പഠിച്ചിരുന്ന കാലത്തിനു ശേഷം ഹൈസ്ക്കൂൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടാവില്ല. അനേകവർഷം ഹൈസ്ക്കൂളിലും കോളേജിലും ജോലി ചെയ്ത വിദഗ്ധരായ അദ്ധ്യാപകന്മാർ കല്ലും നെല്ലും തിരിച്ചറിയാത്ത ഈ നവാഗതന്റെ കീഴിൽ അസംതൃപ്തി കടിച്ചിറക്കിക്കൊണ്ട് ജോലി ചെയ്യുന്നു.

ട്രെയിനിങ്ങ് കോളേജുകളെ കോളേജ് ഡയറക്ടറുടെ കീഴിൽ നിലനിർത്തുന്നതിന് ഒരു നീതീകരണവുമില്ല. അവിടെ ജോലി ചെയ്യുന്ന അദ്ധ്യാപകരിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഹൈസ്ക്കൂൾ കാഡറിൽ നിന്ന് വന്നവരാണ്. അവിടെ പരിശീലിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത് ഹൈസ്ക്കൂൾ അദ്ധ്യാപകരാണ്. ഹൈസ്ക്കൂൾ സിലബസ്സാണ് അദ്ധ്യാപകട്രെയിനിങ്ങിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഡി.പി.ഐ.യുടെ അനുവാദം വാങ്ങി വേണം പരിശീലകർക്ക്

ഹൈസ്ക്കൂൾ ടീച്ചിങ്ങ് പ്രാക്ടീസ് നടത്താൻ. പരിശീലനം കഴിഞ്ഞ വിദ്യാർത്ഥികൾ ജോലി ചെയ്യേണ്ടതും ഹൈസ്ക്കൂളിൽത്തന്നെ. കോളേജ് ഡയറക്ടർക്ക് ഹൈസ്ക്കൂൾ സിലബസ്സിനെക്കുറിച്ചോ അവിടെ നടക്കുന്ന മാറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ചോ ഒന്നും നിശ്ചയമുണ്ടാവില്ല. ഒരു ചെറിയ ഉദാഹരണം കൊണ്ട് ഇതു വ്യക്തമാകും. ബി. എഡ്. ട്രെയിനിങ്ങിന് ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയും താൻ കോളേജിൽ പഠിച്ച വിഷയമനുസരിച്ച് ഓരോ ഓപ്ഷണൽ തിരഞ്ഞെടുത്ത് അതിനെ മുൻനിർത്തി വേണം ട്രെയിനിങ്ങ് കഴിക്കാൻ. അങ്ങനെ തിരഞ്ഞെടുത്ത വിഷയമാണ് അയാൾ ഹൈസ്ക്കൂളിൽ പഠിപ്പിക്കേണ്ടത്. ട്രെയിനിങ്ങ് കോളേജിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഒരു ഓപ്ഷൻ വിഷയമാണ്. അതെടുത്തു വിജയിച്ച ആൾ ഇംഗ്ലീഷ് അധ്യാപകനായി നിയമിക്കപ്പെടണം. എന്നാൽ ഹൈസ്ക്കൂളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് അധ്യാപകൻ എന്ന തസ്തികയില്ല. സർവീസ് കമ്മിഷൻ അധ്യാപകനിയമനത്തിന് അപേക്ഷ ക്ഷണിക്കുമ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ് അധ്യാപകനെ ആവശ്യമായി വരുന്നില്ല. ട്രെയിനിങ്ങ് കഴിച്ചവർ മേലോട്ടു നോക്കിയിരിക്കയോ സ്വകാര്യസർവീസിൽ പിൻവാതിലിലൂടെ കടന്നു കൂടുകയോ വേണം. ഡി. പി. ഐ. യുടെ കീഴിൽ ഹൈസ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസരീതി ഒരു വഴിക്കും കോളേജ് ഡയറക്ടറുടെ കീഴിൽ ഹൈസ്ക്കൂൾ അധ്യാപകപരിശീലനം മറെറാരു വഴിക്കും പോകുന്നതിന്റെ ചെറിയൊരു ഉദാഹരണമാണിത്. ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിന്റെ കഥയും ഏതാണ്ടിതു തന്നെ.

അദ്ധ്യാപകപരിശീലനത്തിൽ നിരന്തരമായ ഗവേഷണങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്. അവിടെ പുതിയ രീതികൾ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നു. അതനുസരിച്ച് പാഠ്യവിഷയവും പഠനരീതിയും നവീകരിക്കുന്നു. എൻ.സി.ഈ.ആർ.ടി.യും അതിന്റെ ഏജൻസിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന സ്റേറേറ്റ് ഇൻസ്റിറ്റ്യൂട്ടുമാണ് ഇന്നത് നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈ ഗവേഷണഫലങ്ങളൊന്നും ട്രെയിനിങ്ങ് കോളേജിൽ എത്തില്ല. ഹൈസ്കൂളിൽ പുതിയ അദ്ധ്യാപനരീതി നടപ്പിലാക്കികഴിഞ്ഞിരിക്കും. ട്രെയിനിങ്ങ് കോളേജിൽ ചുരുങ്ങിയത് മൂന്നു ദശവർഷം മുമ്പുള്ള രീതി തന്നെ തുടരുന്നു. കോളേജിൽ നിന്നു തന്നെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന അധ്യാപകൻ നൽകിയ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് പാഠം തയ്യാറാക്കിച്ചെന്ന അദ്ധ്യാപകവിദ്യാർത്ഥിയെ, ആ പഴഞ്ചൻ രീതി ഇവിടെ പററില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് തിരുത്തിച്ച ഹൈസ്ക്കൂളുകളുണ്ട്. നേതൃത്വം നേരേ മറിച്ചാവേണ്ടതായിരുന്നു. ട്രെയിനിങ്ങ് കോളേജിന്റെ ചുമതല ഏറ്റവും ആധുനികമായ അദ്ധ്യാപനരീതി ആവിഷ്കരിക്കുകയാണ്. അതിന്റെ തന്നെ പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥികളെ പത്തു വർഷം കൂടുമ്പോഴെങ്കിലും തിരിച്ചു വിളിച്ച് അവരുടെ വിജ്ഞാനം പുതുക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിന് കഴിയണം. ഇന്ന് ആ സ്ഥാപനങ്ങൾ പ്രായേണ മൃതമോ മൃതപ്രായമോ ആണ്.

ട്രെയിനിങ്ങ് കോളേജിന്റെ ഈ അനാഥത്വം മാറണമെങ്കിൽ അതിനെ ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരു സജീവ ഘടകമെന്ന നിലയിൽ ഡി.പി.ഐ.യുടെ കീഴിൽ കൊണ്ടു വരണം. സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസവുമായിട്ടല്ല ഹൈസ്കൂൾ വരെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസവുമായിട്ടാണ് അതിന് ജീവൽബന്ധമെന്ന കാര്യം അംഗീകരിക്കപ്പെടണം. ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ തഴക്കം സിദ്ധിച്ച ബിരുദാനന്തരഡിഗ്രിയുള്ളവരാകണം ട്രെയിനിങ്ങ് കോളേജിലെ അദ്ധ്യാപകർ. ആ തരത്തിൽപ്പെട്ട ഹെഡ്മാസ്റ്റർ ട്രെയിനിങ്ങ് കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പലായി വരണം. ട്രെയിനിങ്ങ് കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പലിന്റെ പ്രൊമോഷൻ തസ്തികയാണ് ഡി.പി.ഐ.എന്ന നില വരണം. ക്ലാർക്ക് മൂത്ത് ഡി.പി.ഐ.ആവുക എന്ന ഇന്നത്തെ നിലപാടിനു പകരം അദ്ധ്യാപകൻ മൂത്ത് ഡി.പി.ഐ. ആവുക എന്ന പുതിയ സംവിധാനം വരണം. അപ്പോഴേ മാത്രമേ എൻ.സി.ഈ.ആർ.ടി.യും സ്റ്റേറ്റ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടും ട്രെയിനിങ്ങ് സ്ഥാപനങ്ങളും ചേർന്ന് ഒറ്റ യൂണിറ്റ് എന്ന നിലക്ക് വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഗവേഷണം നടക്കുകയുള്ളു. പുതുതായി അദ്ധ്യാപകരെ പരിശീലിപ്പിക്കുകയെന്നതു പോലെ ജോലിയിലുള്ള അദ്ധ്യാപകർക്ക് നിരന്തരമായ ഇൻ സർവ്വീസ് കോഴ്സുകളും ഏർപ്പെടുത്തുകയെന്നതും ട്രെയിനിങ്ങ് കോളേജിന്റെ ദൈനംദിനപ്രവർത്തനമാകണം.

അദ്ധ്യാപകന്മാരെ 'കറസ്പോണ്ടൻസ് കോഴ്സി'ലൂടെ പരിശീലിപ്പിച്ചെടുക്കാൻ ഇന്നു ചില സർവ്വകലാശാലകളും മുതിരുന്നുണ്ട്. വിജ്ഞാനം ആർക്കും ലഭ്യമാക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ ഒരു വിധം പരിശീലനം നേടിയവരുടെ വിജ്ഞാനം സ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മേൽ പ്രയോഗിക്കാൻ അനുവദിക്കുന്നത് വേറെ കാര്യം. നിഷ്കൃഷ്ടമായ പ്രായോഗികപരിശീലനവും കേരളത്തിലെ സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് അടുത്ത അറിവും ഉണ്ടെന്നു തെളിയിക്കപ്പെട്ട കോഴ്സിനല്ലാതെ അദ്ധ്യാപക നിയമനത്തിൽ അംഗീകാരം കൊടുത്തു കൂടാ. ട്രെയിനിങ്ങ് സ്കൂളുകളുടെ കാര്യത്തിലും സമൂലമായ പരിവർത്തനം ആവശ്യമാണ്. അത് സാധിക്കണമെങ്കിൽ ട്രെയിനിങ്ങ് കോളേജിൽ അതാരംഭിക്കുകയും അതിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ട്രെയിനിങ്ങ് സ്കൂൾ കൊണ്ടുവരികയും വേണ്ടതുണ്ട്. മുതലിയാർ കമ്മിഷനും കോത്താരി കമ്മിഷനും നിർദ്ദേശിച്ചതു പോലെ അദ്ധ്യാപകപരിശീലനത്തിനുള്ള ഒരു സ്റ്റേറ്റ് ബോർഡ് രൂപവൽക്കരിക്കുന്ന കാര്യവും പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്.

പ്രധാനമായ മറ്റൊരു വിഷയം കൂടി കൂട്ടത്തിൽ പരാമർശിക്കട്ടെ. വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ അദ്ധ്യാപകസംഘടനകളും വഹിക്കുന്നതും വഹിക്കേണ്ടതുമായ പങ്ക് എന്താണ്? അക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു പുനർവിചിന്തനത്തിനു കാലമായിരിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യാപകർ സംഘടിക്കുന്നതും ശബ്ദഘോഷവും മുദ്രാവാക്യം മുഴക്കുന്നതും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ 'പവിത്രത'യെ ഇല്ലാതാക്കുമെന്ന ശക്തിയേറിയ ഒരു വാദം നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ന് ആരും അത് ഉച്ചത്തിൽ പറയാറില്ല. അദ്ധ്യാപകന്മാർ സംഘടിക്കുകയും ശബ്ദമുയർത്തുകയും ചെയ്തതിൽ പിന്നെയാണ് കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിലെ പല ഇരുളടഞ്ഞ മൂലകളിലും വെളിച്ചം പകർന്നത്. 'രാഷ്ട്രീയം' എന്നു കേട്ടാൽ എന്തോ ഹീനമായ കാര്യമാണെന്നും അദ്ധ്യാപകൻ രാഷ്ട്രീയം പറഞ്ഞാൽ അത് അപകടം സൃഷ്ടിക്കുമെന്നും കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇന്ന് ആ വാദവും നിലനിൽക്കുന്നില്ല. അദ്ധ്യാപകന്റെ നിലവാരത്തെ ഗുണപരമായി മാറിയെടുക്കുന്നതിൽ സംഘടനാബോധവും രാഷ്ട്രീയബോധവും ഒരു വലിയ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദേശീയപ്രബുദ്ധതയുടെ രക്തപ്രവാഹത്തിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച ഊഷ്മളതയാണ് കേരളത്തിലെ ഉത്തരഭാഗത്തെ അദ്ധ്യാപകരെ കർമ്മധീരരും രാഷ്ട്രനിർമ്മാതാക്കളുമാക്കി മാറിയത്. ആ സംഘടനാബോധവും കർമ്മശേഷിയുമാണ് കേരളാടിസ്ഥാനത്തിൽത്തന്നെ അദ്ധ്യാപകസംഘടനയെ വളർത്തിയത്.

കോത്താരി കമ്മിഷൻ അദ്ധ്യാപകസംഘടനകളുടെ സ്ഥാനത്തെയും പങ്കിനെയും കുറിച്ചു പരാമർശിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്: ''ലോകത്തിലെങ്ങുമുള്ള അദ്ധ്യാപകസംഘടനകളും ഏറെക്കുറെ ഒരേ പ്രവർത്തനശൈലിയാണ് അംഗീകരിച്ചു പോന്നിട്ടുള്ളത്. ഭൗതികനേട്ടങ്ങൾക്കു വേണ്ടി പൊരുതുന്ന സംഘടന എന്ന നിലക്ക് ആരംഭിച്ച് അതിലെ അംഗങ്ങളുടെ പല തരം താത്പര്യങ്ങളെ പരിരക്ഷിക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനമായി അതു വളർന്നു വന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ നാഷണൽ യൂണിയൻ ഓഫ് ടീച്ചേഴ്സ് 1870-ൽ ആരംഭിച്ചതാണ്. അദ്ധ്യാപകരുടെ ശമ്പളവും പ്രവർത്തനസാഹചര്യവും മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനു കൂടിയേ തീരൂ എന്നതു കൊണ്ടാണ് അതുണ്ടായത്. അതിൽ പിന്നെ അതിന്റെ പ്രവർത്തനമണ്ഡലം വളരെയേറെ വിപുലീകരിക്കുകയും അതോടൊപ്പം അദ്ധ്യാപകരുടെ സേവന-വേതനവ്യവസ്ഥ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനു നിരന്തരം പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കേരളത്തിലെ അദ്ധ്യാപകസംഘടനകൾ അംഗങ്ങളുടെ ട്രേഡ് യൂണിയൻ അവകാശങ്ങളുടെ പരിധിയിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങി നിന്നാൽ പോരാ വെളിയിലുള്ള ലോകവുമായി സജീവമായി പ്രതികരിക്കുന്നതിന് അവ താത്പര്യം കാണിക്കണം. കേരളത്തിലെ അദ്ധ്യാപകപ്രസ്ഥാനം അതിനുള്ള പക്വതയും അനുഭവസമ്പത്തും ആർജ്ജിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അദ്ധ്യാപകന്റെ ട്രേഡ് യൂണിയൻ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിലും കണക്കു പറഞ്ഞു വാങ്ങുന്നതിലും ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ വിരാമമിടണമെന്നല്ല സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. നേരേ മറിച്ച്, ഇന്ന

ത്തെ പ്രവർത്തനരീതിയെ മാത്രം പിന്തുടർന്നാൽ അണികൾക്ക് മറ്റൊരു പ്രവർത്തനമേഖലയും കാണിച്ചു കൊടുക്കാനില്ലെന്നു വരികയും അവയെ സജീവമാക്കി നിർത്താൻ പുതിയ അവകാശ സമരങ്ങളെ തേടിപ്പിടിക്കുന്നതിനു നേതൃത്വം നിർബന്ധിത മായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. അത് സംഭവിക്കാതിരിക്കണമെങ്കിൽ സംഘടനക്ക് സൃഷ്ടിപരമായ ഒരു സമാന്തരപരിപാടി കൂടി കണ്ടെത്തേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. അദ്ധ്യാപകപരിശീലനത്തിന് ഉത്തേജനം നൽകത്തക്ക വിധം ഇൻ സർവ്വീസ് കോഴ്സുകൾ സംഘടിപ്പിക്കുക, മാതൃകാപരമായ പാഠപുസ്തകങ്ങൾ ഉൽപാദിപ്പിക്കുക, നിരക്ഷരതാനിർമ്മാർജ്ജനത്തിനുള്ള പ്രസ്ഥാനം ഏറ്റെടുക്കുക, ദരിദ്രവിദ്യാർത്ഥികളെ സഹായിക്കുന്നതിനു മാർഗ്ഗം കണ്ടെത്തുക, രക്ഷിതാക്കളിൽ വിദ്യാഭ്യാസതാത്പര്യം ഉണർത്തുന്നതിനുള്ള പ്രചരണപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം നൽകുക, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രായോഗികവും സിദ്ധാന്തപരവുമായ രംഗങ്ങളിൽ ഗവേഷണം നടത്തുക, ജനങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണം വളർത്തുക തുടങ്ങി ഒട്ടനവധി പരിപാടികൾ പ്രസ്ഥാനത്തിന് ഏറ്റെടുക്കാൻ കഴിയണം. അത് സംഘടനയുടെ ശക്തിയും വർദ്ധിപ്പിക്കും. ബഹുജനപിന്തുണ ആർജ്ജിക്കുന്നതിനുള്ള ഒന്നാന്തരം മൂലധനനിക്ഷേപമായി അതു പ്രയോജനപ്പെടുകയും ചെയ്യും. അദ്ധ്യാപകന്റെ വീക്ഷണചക്രവാളത്തെ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും അനുഭവസമ്പത്തിനെ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനും അതുപകരിക്കും. സൃഷ്ടിപരമായ ഇത്തരമൊരു കർമ്മരംഗം ഫലപ്രദമായി നടപ്പിലാക്കാൻ കഴിയണമെങ്കിൽ ആദ്യം വേണ്ടത് തമ്മിൽ പോരടിക്കുന്ന അധ്യാപകസംഘടനകൾ ഒന്നിനൊന്നു ലയിച്ച് ഏകീകരിക്കുകയാണ്. ഇന്ന് ഓരോ വിഭാഗത്തിന്റെ പേരിൽ വേറിട്ടു സംഘടിച്ചു നിൽക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകർ, ഓരോ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ പേരിൽ ചേരിപിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നവർ, പരസ്പരമുള്ള അവിശ്വാസത്തിന്റെ പേരിൽ ഭാഗം പിരിഞ്ഞവർ – ഇവർക്കെല്ലാം ഒരു ട്രേഡ് യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഏകീകരിച്ചു നിൽക്കാൻ സാധിക്കണം. അതിനു സൗകര്യം നൽകത്തക്ക വിധം ആ സംഘടനയുടെ സ്വഭാവത്തിന് അയവുണ്ടാവുകയും വേണം.

വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ പുതിയൊരു ലോകം വെട്ടിത്തെളിക്കാൻ ഈ പ്രബന്ധത്തിനു കഴിഞ്ഞുവെന്നും ഈ ലേഖകൻ ആവകാശപ്പെടുന്നില്ല. ആ ലോകത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ തുല്യപങ്കാളികളായ നമുക്ക് പുതിയൊരു അവബോധം ആവശ്യമാണെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ മാത്രമാണ് ഇവിടെ ഒരു എളിയ ശ്രമം നടത്തിയിട്ടുള്ളത്.

ഭാഗം 5

അനുബന്ധം

ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യ

(1981 ഫെബ്രുവരി മാസത്തെ സെൻസസ് റിപ്പോർട്ടനുസരിച്ച് സെൻസസ് കമ്മിഷൻ 1981 മാർച്ച് 18–ന് നൽകിയ ഏകദേശജനസംഖ്യയാണ് താഴെ കൊടുക്കുന്നത്. ഇതിൽ ആസ്സാമിൽ പുതുതായി സെൻസസ് പ്രവർത്തനം നടന്നിട്ടില്ല. ജമ്മു–കാശ്മീരിൽ 1980 ഏപ്രിൽ 20–ന്റെ ജനസംഖ്യയാണ് ചേർത്തിട്ടുള്ളത്) (അവലംബം: ഹിന്ദു, 1981 മാർച്ച്, 18)

	ആകെ ജനസംഖ്യ	പുരുഷൻ	സ്ത്രീ
ഇന്ത്യ	68,38,10,051	35,33,47,249	33,04,62,802
സ്റ്റേറ്റ് തിരിച്ച് ജനസംഖ്യ			
ആന്ധ്രപ്രദേശ്	5,34,03,619	2,70,35,531	2,63,68,088
ആസ്സാം	1,99,02,826	1,04,72,712	94,30,114
ബിഹാർ	6,98,23,154	3,58,65,467	3,39,57,687
ഗുജറാത്ത്	3,39,60,905	1,74,84,540	1,64,76,365
ഹരിയാന	1,28,50,902	68,46,153	60,04,749
ഹിമാചൽപ്രദേശ്	42,37,569	21,31,312	21,06,257
ജമ്മു–കാശ്മീർ	59,81,600	30,62,200	29,19,400
കർണ്ണാടകം	3,70,43,451	1,88,69,494	1,81,73,957
കേരളം	2,54,03,217	1,24,87,961	1,29,15,256
മദ്ധ്യപ്രദേശ്	5,21,31,717	2,68,56,752	2,52,74,965

	ആകെ ജനസംഖ്യ	പുരുഷൻ	സ്ത്രീ
മഹാരാഷ്ട്ര	6,26,93,898	3,23,41,115	3,03,52,783
മണിപൂർ	14,33,691	7,27,108	7,06,583
മേഘാലയ	13,27,824	6,78,833	6,48,991
നാഗാലൻഡ്	7,73,281	4,14,231	3,59,050
ഒറീസ്സ	2,62,72,054	1,32,53,523	1,30,18,531
പഞ്ചാബ്	1,66,69,755	88,40,234	78,29,521
രാജസ്ഥാൻ	3,41,02,912	1,77,49,282	1,63,53,630
സിക്കിം	3,15,682	1,71,959	1,43,723
തമിഴ്നാട്	4,82,97,456	2,44,20,228	2,38,77,228
ത്രിപുര	20,60,189	10,57,714	10,02,475
ഉത്തർപ്രദേശ്	11,08,58,019	5,87,80,640	5,20,77,379
പശ്ചിമബംഗാൾ	5,44,85,560	2,85,05,151	2,59,80,400

ഇന്ത്യയിലെ ജനസാന്ദ്രത

(1901 മുതൽ 1981 വരെയുള്ള 80 വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇന്ത്യയിലെ ജനസാന്ദ്രത വളരെയധികം വർദ്ധിച്ചതായി കാണാം)

സെൻസസ് വർഷം	ജനസാന്ദ്രത (സ്കയർ കിലോമീറ്ററിൽ)
1901	77
1911	82
1921	81
1931	90
1941	103
1951	117
1961	142
1971	177
1981	221

ജനസംഖ്യയുടെ വളർച്ച ഓരോ ദശവർഷത്തിലും

1901 11	+ 5.75
1911 21	− 0.31
1921 31	+11.00
1931 41	+14.22
1941 51	+13.31
1951 61	+21.51
1961 71	+24.80
1971 81	+24.75

സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തമ്മിലുള്ള അനുപാതം

(പുരുഷൻ 1000)

1901	972
1911	964
1921	955
1931	950
1941	945
1951	946
1961	941
1971	930
1981	935

ഇന്ത്യയിലെ സാക്ഷരത

(1981 ഫെബ്രുവരിമാസത്തെ സെൻസസ് റിപ്പോർട്ടനുസരിച്ച് 1981 മാർച്ച് 18-ന് നല്കിയ ഏകദേശസാക്ഷരതയുടെ കണക്കാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്. ഇതിൽ ആസ്സാമിൽ പുതുതായി സെൻസസ് നടന്നിട്ടില്ല. ജമ്മു-കാശ്മീരിലെ കണക്ക് കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല)

	ആകെ	പുരുഷന്മാർ	സ്ത്രീകൾ
ഇന്ത്യ	23,79,91,932	15,88,37,215	7,91,54,717
(സ്റ്റേറ്റ് തിരിച്ചുള്ള സാക്ഷരത)			
ആന്ധ്രപ്രദേശ്	1,59,89,266	1,05,78,388	54,10,878
ആസ്സാം	....	....	....
ബിഹാർ	1,81,63,410	1,35,51,736	46,11,674
ഗുജറാത്ത്	1,48,58,075	95,34,470	53,23,605
ഹരിയാന	46,05,649	32,71,047	13,34,602
ഹിമാചൽപ്രദേശ്	17,77,201	11,15,973	6,61,228
ജമ്മു-കാശ്മീർ	....	....	....
കർണ്ണാടകം	1,42,28,947	91,71,677	50,57,270
കേരളം	1,75,71,819	92,44,609	83,27,210
മദ്ധ്യപ്രദേശ്	1,45,02,063	1,05,74,919	39,27,144
മഹാരാഷ്ട്ര	2,96,95,721	1,90,46,963	1,06,48,758
മണിപ്പൂർ	6,01,943	3,85,123	2,16,820
മേഘാലയ	4,41,077	2,51,058	1,90,021
നാഗാലൻഡ്	3,24,700	2,03,643	1,21,057
ഒറീസ്സ	89,64,625	62,16,037	27,48,588
പഞ്ചാബ്	67,91,547	41,18,415	26,73,132
രാജസ്ഥാൻ	82,01,615	63,50,945	18,67,500
സിക്കിം	1,06,780	75,066	31,714

തമിഴ്നാട്	2,21,11,593	1,39,65,132	81,46,461
ത്രിപുര	8,56,688	5,39,932	3,16,756
ഉത്തർപ്രദേശ്	3,03,58,013	2,28,45,887	75,12,126
പശ്ചിമബംഗാൾ	2,22,71,867	1,43,91,808	78,80,059

ഇന്ത്യയിൽ സാക്ഷരത

(1981–ലെ സെൻസസ്)

കേരളം	69.17 (ഒന്നാം സ്ഥാനം)
ചണ്ഡിഗർ	64.68 (രണ്ടാം സ്ഥാനം)
ഡെൽഹി	61.06 (മൂന്നാം സ്ഥാനം)
മിസ്സോറം	59.50
ഗോവ	55.86
ലക്ഷദ്വീപ്	54.72
പുതുശ്ശേരി	54.23
ആന്തമാൻ നിക്കോബാർ	51.27

കേരളത്തിലെ ജനസംഖ്യ

(1981–ലെ സെൻസസ്)

ആകെ: 2,54,03,217

ജില്ലാ അടിസ്ഥാനത്തിൽ

കൊല്ലം ജില്ല	28.07 ലക്ഷം	(കേരളത്തിൽ ഏറ്റവും കൂടിയത്)
കണ്ണൂർ ജില്ല	28.00 ലക്ഷം	(കേരളത്തിൽ രണ്ടാം സ്ഥാനം)
വയനാട് ജില്ല	5.53 ലക്ഷം	(കേരളത്തിൽ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത്)

(താലൂക്ക് അടിസ്ഥാനത്തിൽ നോക്കിയാൽ 58 താലൂക്കുകളുള്ള കേരളത്തിൽ കോഴിക്കോട് താലൂക്കിലാണ് ഏറ്റവും വലിയ ജനസംഖ്യ–11.7 ലക്ഷം)

കോർപ്പറേഷൻ അടിസ്ഥാനത്തിൽ

കൊച്ചി നഗരം	5,13,081	(കേരളത്തിൽ ഏറ്റവുമധികം)
തിരുവനന്തപുരം നഗരം	4,82,772	
കോഴിക്കോട് നഗരം	3,94,440	

നഗരപരിസരം ഉൾപ്പെടെ

കൊച്ചി	6,85,686
കോഴിക്കോട്	5,46,060
തിരുവനന്തപുരം	5,19,766

കേരളത്തിൽ ജനസാന്ദ്രത

താലൂക്ക് അടിസ്ഥാനത്തിൽ

കൊച്ചി	3,198	(ഏറ്റവും ഉയർന്നത്)
ദേവികുളം	101	(ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത്)

കേരളത്തിൽ 100 വർഷത്തെ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവ്

1881	52,19,141
1981	2,54,03,217

വർദ്ധനവിന്റെ ശതമാനം (386.73)

1981-ലെ സെൻസസ് അനുസരിച്ച് കേരളത്തിലെ സാക്ഷരതയുടെ സാമാന്യചിത്രം

	ആകെ	പുരുഷന്മാർ	സ്ത്രീകൾ
ഇന്ത്യയിൽ സാക്ഷരത	34.80	44.95	23.95
കേരളത്തിൽ	69.17	74.03	64.48
കോട്ടയം ജില്ല	81.35	(കേരളത്തിൽ ഏറ്റവും കൂടിയത്)	
ആലപ്പുഴ ജില്ല	77.59	(കേരളത്തിൽ രണ്ടാം സ്ഥാനം)	
പാലക്കാട് ജില്ല	55.81	(കേരളത്തിൽ ഏറ്റവും കുറവ്)	

നഗരപ്രദേശം മാത്രമെടുത്താൽ കേരളത്തിൽ ഏറ്റവും ഉയർന്ന സാക്ഷരത ചെങ്ങന്നൂർ മുനിസിപ്പാലിറ്റി (85.41) ക്കും രണ്ടാം സ്ഥാനം തിരുവല്ല (85.24) യ്ക്കുമാണുള്ളത്.

ഇന്ത്യയിൽ ഗ്രാമത്തിലെയും നഗരത്തിലെയും ജനസംഖ്യ (1971 സെൻസസ് ശതമാനക്കണക്കിൽ)

	1921	1931	1941	1951	1961	1971
ഗ്രാമത്തിൽ	88.8	88.0	86.1	82.7	82	80.1
നഗരത്തിൽ	11.2	12	13.9	17.3	18	19.99

ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ സാക്ഷരത

(1971-ലെ സെൻസസ് റിപ്പോർട്ട് അനുസരിച്ച്)

	ഇന്ത്യ	മൊത്തം	34.45
		ഗ്രാമത്തിൽ	27.89
		നഗരത്തിൽ	60.22
1.	കേരളം	മൊത്തം	69.75
		ഗ്രാമത്തിൽ	68.54
		നഗരത്തിൽ	75.92
2.	ആന്ധ്രപ്രദേശ്	മൊത്തം	28.52
		ഗ്രാമത്തിൽ	22.30
		നഗരത്തിൽ	54.28

3.	ആസ്സാം	മൊത്തം	34.60
		ഗ്രാമത്തിൽ	31.26
		നഗരത്തിൽ	67.02
4.	ബിഹാർ	മൊത്തം	23.35
		ഗ്രാമത്തിൽ	20.13
		നഗരത്തിൽ	51.82
5.	ഗുജറാത്ത്	മൊത്തം	41.84
		ഗ്രാമത്തിൽ	33.31
		നഗരത്തിൽ	63.23
6.	ഹിമാചൽപ്രദേശ്	മൊത്തം	37.30
		ഗ്രാമത്തിൽ	34.87
		നഗരത്തിൽ	68.69
7.	ജമ്മു—കാശ്മീർ	മൊത്തം	21.71
		ഗ്രാമത്തിൽ	16.57
		നഗരത്തിൽ	43.55
8.	ഹരിയാന	മൊത്തം	31.91
		ഗ്രാമത്തിൽ	25.92
		നഗരത്തിൽ	58.89
9.	മദ്ധ്യപ്രദേശ്	മൊത്തം	26.37
		ഗ്രാമത്തിൽ	20.08
		നഗരത്തിൽ	58.12
10.	മഹാരാഷ്ട്ര	മൊത്തം	45.77
		ഗ്രാമത്തിൽ	36.99
		നഗരത്തിൽ	66.56
11.	മണിപ്പൂർ	മൊത്തം	38.47
		ഗ്രാമത്തിൽ	34.94
		നഗരത്തിൽ	61.31
12.	മേഘാലയ	മൊത്തം	35.06
		ഗ്രാമത്തിൽ	28.04
		നഗരത്തിൽ	74.45
13.	മൈസൂർ	മൊത്തം	36.83
		ഗ്രാമത്തിൽ	52.48
		നഗരത്തിൽ	59.33
14.	നാഗാലൻഡ്	മൊത്തം	31.32
		ഗ്രാമത്തിൽ	27.11
		നഗരത്തിൽ	69.33
15.	ഒറീസ്സ	മൊത്തം	33.53
		ഗ്രാമത്തിൽ	28.09
		നഗരത്തിൽ	57.02
16.	പഞ്ചാബ്	മൊത്തം	38.69
		ഗ്രാമത്തിൽ	32.08
		നഗരത്തിൽ	59.97

17.	രാജസ്ഥാൻ	മൊത്തം	22.57
		ഗ്രാമത്തിൽ	16.44
		നഗരത്തിൽ	50.81
18.	സിക്കിം	മൊത്തം	20.22
		ഗ്രാമത്തിൽ	16.86
		നഗരത്തിൽ	53.03
19.	തമിഴ്നാട്	മൊത്തം	45.40
		ഗ്രാമത്തിൽ	37.03
		നഗരത്തിൽ	64.56
20.	പശ്ചിമബംഗാൾ	മൊത്തം	38.86
		ഗ്രാമത്തിൽ	30.63
		നഗരത്തിൽ	62.25
21.	ഡെൽഹി	മൊത്തം	65.08
		ഗ്രാമത്തിൽ	43.29
		നഗരത്തിൽ	67.48
22.	ചണ്ഡിഗർ	മൊത്തം	70.43
		ഗ്രാമത്തിൽ	35.38
		നഗരത്തിൽ	74.04
23.	അരുണാചൽപ്രദേശ്	മൊത്തം	13.26
		ഗ്രാമത്തിൽ	11.51
		നഗരത്തിൽ	57.90

പുരുഷന്മാരുടെ സാക്ഷരത
(1971 സെൻസസ്)

			(ശതമാന ക്കണക്കിൽ)
	ഇന്ത്യയിൽ	ആകെ	45.95
		ഗ്രാമത്തിൽ	39.55
		നഗരത്തിൽ	69.83
1.	കേരളം	ആകെ	77.13
		ഗ്രാമത്തിൽ	76.06
		നഗരത്തിൽ	82.50
2.	ആന്ധ്രപ്രദേശ്	ആകെ	38.43
		ഗ്രാമത്തിൽ	31.68
		നഗരത്തിൽ	65.92
3.	ആസ്സാം	ആകെ	44.31
		ഗ്രാമത്തിൽ	41.10
		നഗരത്തിൽ	72.53
4.	ബിഹാർ	ആകെ	35.78
		ഗ്രാമത്തിൽ	32.37
		നഗരത്തിൽ	63.17

5.	ഗുജറാത്ത്	ആകെ	53.78
		ഗ്രാമത്തിൽ	45.72
		നഗരത്തിൽ	73.33
6.	ഹരിയാന	ആകെ	44.02
		ഗ്രാമത്തിൽ	38.66
		നഗരത്തിൽ	67.98
7.	ഹിമാചൽപ്രദേശ്	ആകെ	50.32
		ഗ്രാമത്തിൽ	48.15
		നഗരത്തിൽ	74.74
8.	ജമ്മു–കാശ്മീർ	ആകെ	31.01
		ഗ്രാമത്തിൽ	25.82
		നഗരത്തിൽ	52.93
9.	മദ്ധ്യപ്രദേശ്	ആകെ	38.77
		ഗ്രാമത്തിൽ	32.18
		നഗരത്തിൽ	70.36
10.	മഹാരാഷ്ട്ര	ആകെ	59.40
		ഗ്രാമത്തിൽ	50.95
		നഗരത്തിൽ	75.82
11.	മണിപ്പൂർ	ആകെ	53.70
		ഗ്രാമത്തിൽ	50.32
		നഗരത്തിൽ	75.59
12.	മേഘാലയ	ആകെ	40.44
		ഗ്രാമത്തിൽ	33.11
		നഗരത്തിൽ	78.83
13.	മൈസൂർ	ആകെ	48.51
		ഗ്രാമത്തിൽ	41.48
		നഗരത്തിൽ	69.32
14.	നാഗാലൻഡ്	ആകെ	39.65
		ഗ്രാമത്തിൽ	34.71
		നഗരത്തിൽ	72.60
15.	ഒറീസ്സ	ആകെ	44.50
		ഗ്രാമത്തിൽ	42.03
		നഗരത്തിൽ	68.96
16.	പഞ്ചാബ്	ആകെ	46.22
		ഗ്രാമത്തിൽ	39.78
		നഗരത്തിൽ	66.62
17.	രാജസ്ഥാൻ	ആകെ	33.87
		ഗ്രാമത്തിൽ	27.04
		നഗരത്തിൽ	64.53
18.	സിക്കിം	ആകെ	28.52
		ഗ്രാമത്തിൽ	24.85
		നഗരത്തിൽ	60.33

19.	തമിഴ്നാട്	ആകെ	59.54
		ഗ്രാമത്തിൽ	53.05
		നഗരത്തിൽ	76.30
20.	പശ്ചിമബംഗാൾ	മൊത്തം	49.57
		ഗ്രാമത്തിൽ	42.27
		നഗരത്തിൽ	68.19
21.	ഡെൽഹി	മൊത്തം	72.55
		ഗ്രാമത്തിൽ	58.03
		നഗരത്തിൽ	74.12
22.	ചാണ്ഡിഗർ	മൊത്തം	75.74
		ഗ്രാമത്തിൽ	44.31
		നഗരത്തിൽ	79.13
23.	അരുണാചൽപ്രദേശ്	മൊത്തം	20.63
		ഗ്രാമത്തിൽ	18.29
		നഗരത്തിൽ	65.37

സ്ത്രീകൾക്കിടയിൽ സാക്ഷരത
(1971-ലെ സെൻസസ്)

(ശതമാനക്കണക്കിൽ)

	ഇന്ത്യയിൽ	മൊത്തം	21.97
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	15.52
		നഗരങ്ങളിൽ	48.84
1.	കേരളം	മൊത്തം	62.53
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	61.22
		നഗരങ്ങളിൽ	69.33
2.	ആന്ധ്രപ്രദേശ്	മൊത്തം	18.32
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	12.72
		നഗരങ്ങളിൽ	41.96
3.	ആസ്സാം	മൊത്തം	23.52
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	20.23
		നഗരങ്ങളിൽ	59.35
4.	ബിഹാർ	മൊത്തം	10.24
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	7.50
		നഗരങ്ങളിൽ	37.35
5.	ഗുജറാത്ത്	മൊത്തം	29.00
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	20.23
		നഗരങ്ങളിൽ	51.81
6.	ഹരിയാന	മൊത്തം	17.77
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	11.10
		നഗരങ്ങളിൽ	48.14

7.	ഹിമാചൽപ്രദേശ്	മൊത്തം	23.67
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	21.25
		നഗരങ്ങളിൽ	60.35
8.	ജമ്മു–കാശ്മീർ	മൊത്തം	10.94
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	5.90
		നഗരങ്ങളിൽ	32.53
9.	മദ്ധ്യപ്രദേശ്	മൊത്തം	13.08
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	7.32
		നഗരങ്ങളിൽ	43.77
10.	മഹാരാഷ്ട്ര	മൊത്തം	31.00
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	21.01
		നഗരങ്ങളിൽ	54.98
11.	മണിപൂർ	മൊത്തം	22.87
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	19.19
		നഗരങ്ങളിൽ	46.68
12.	മേഘാലയ	മൊത്തം	29.31
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	22.71
		നഗരങ്ങളിൽ	69.17
13.	മൈസൂർ	മൊത്തം	24.55
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	17.09
		നഗരങ്ങളിൽ	48.27
14.	നാഗാലൻഡ്	മൊത്തം	21.56
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	18.84
		നഗരങ്ങളിൽ	61.48
15.	ഒറീസ്സ	മൊത്തം	16.29
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	14.10
		നഗരങ്ങളിൽ	42.53
16.	പഞ്ചാബ്	മൊത്തം	29.91
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	22.99
		നഗരങ്ങളിൽ	52.13
17.	രാജസ്ഥാൻ	മൊത്തം	10.06
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	4.80
		നഗരങ്ങളിൽ	34.94
18.	സിക്കിം	മൊത്തം	10.31
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	7.56
		നഗരങ്ങളിൽ	41.81
19.	തമിഴ്നാട്	മൊത്തം	30.92
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	21.87
		നഗരങ്ങളിൽ	52.16
20.	ത്രിപുര	മൊത്തം	24.84

21.	പശ്ചിമബംഗാൾ	മൊത്തം	26.56
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	18.06
		നഗരങ്ങളിൽ	54.11
22.	ഡെൽഹി	മൊത്തം	55.56
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	25.06
		നഗരങ്ങളിൽ	58.98
23.	ചാണ്ഡിഗർ	മൊത്തം	63.15
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	21.79
		നഗരങ്ങളിൽ	27.13
24.	അരുണാചൽപ്രദേശ്	മൊത്തം	4.43
		ഗ്രാമങ്ങളിൽ	3.58
		നഗരങ്ങളിൽ	39.25

ഇന്ത്യയിലെ പ്രമുഖ അദ്ധ്യാപകസംഘടനകൾ

1. All Bengal Primary Teachers' Association,
   89, Mahatma Gandhi Road,
   Calcutta-7.

2. All Bengal Teachers' Association,
   15, Bankim Chatterjee Street,
   Calcutta-12.

3. All India Association of University and College Teachers,
   113/82, Swarup Nagar,
   Kanpur (U. P.).

4. All India Educational and Vocational Guidance Association,
   25, Souter Street,
   Byculla, Bombay-8.

5. All India Federation of University and College Teachers' Organisation,
   Tilak Dhan College,
   Jaunpur (U. P.).

6. All India Primary Teachers' Federation,
   Exhibition Road,
   Patna (Bihar).

7. All India Secondary Teachers' Federation,
   60/1 Raja Kedarnath Street,
   Chawri Bazar, Delhi-6.

8. Bengal Women's Education League,
402, Jodhpur Park,
Calcutta-31.

9. Behar Secondary School Teachers' Association,
Jamal Road,
Patna-1.

10. Bombay State Federation of Secondary Teachers' Association,
7, Bhim Rao Wadi,
Thakurdwara, Bombay-2.

11. Delhi University Teachers' Association,
Delhi.

12. Gujarat Rajya Madhyamik Shikshak Sangh Mahamandal,
1206, Opp. Jivan Pole,
Sankadi Sheri, Ahamadabad-1.

13. Indian Association of Guidance Services, C/o Department of Educational Psychology and Foundations of Education, N I E Buildings, Sri Aurobindo Marg,
New Delhi-16.

14. Kerala Government Teachers' Association,
Trivandrum-1.

15. Kerala Private Teachers' Union,
Calicut.

16. Kerala Aided Primary Teachers' Union,
M. G. Road, Ernakulam-6.

17. Maharastra State Federation of Headmasters' Association,
1453, Sadssiva Peth,
Poona-2.

18. Mysore State Education Federation,
Bangalore-4.

19. Orissa Secondary School Teachers' Association,
P. E. Behrempur,
Gangam District,
Orissa State.

20. Rajastan Sikshak Sangh,
Rajastan Madhyamik Vidyalaya Residency,
C-Scheme, Jaipoor,
Rajastan State.

21. South Indian Teachers' Union,
2, Thiruvangadam Street,
Robertsonpet, Raja Annamalaipuram,
Madras-28.

22. The Mysore State Aided High School Teachers' Association,
184, Rama Villas,
Agrahar, Mysore-1.

23. The Provincial Federation of Secondary School Teachers' Association,
Madhya Pradesh,
C/o. R. T. Municipal Higher Secondary School,
Rajpur (M. P.).

24. The State Teachers' Union of Andhra Pradesh,
3-6/56/1, Himayathnagar,
Hydrabad-29 (A. P.).

25. The Tripura (Non Government) School Teachers' Association,
Netaji Subash Vidyaniketan,
Agartala, Tripura.

26. The Utterpradesh Madhyamik Shikshak Sangh,
(U. P. Secondary School Teachers' Association),
C/o. D. A. V. College, Leknow.

27. The West Bengal College and University Teachers' Association,
89, Mahatma Gandhi Road,
Calcutta-7.

28. West Bengal Deshakalayam Primary Teachers' Association
4A, Raja Lane,
Calcutta-9.

29. West Bengal Headmasters' Association,
10 B, Shyamacharan De Street,
Calcutta-12.

30. West Bengal Teachers' Association,
83, Tamer Lane,
Calcutta-9.

ഇംഗ്ലീഷ് അദ്ധ്യാപകപരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങൾ

ആന്ധ്രപ്രദേശ്

1. Central Institute of Hindi,
Hydrabad-7.

ബിഹാർ

2. Institute of English,
Patna-2.

ഗുജറാത്ത്

3. H. M. Patel Institute of English,
Vallabhai Vidyanagar.

ഹരിയാന

4. Punjab Institute of English,
75, Sector, 19 A, Chandigarh.

ഹിമാചൽപ്രദേശ്

5. English Language Teaching Centre,
Solan.

കേരളം

6. Institute of English,
University of Kerala,
Trivandrum-14.

മദ്ധ്യപ്രദേശ്

7. English Language Teaching Institute,
Bhopal.

മഹാരാഷ്ട്ര

8. English Language Teaching Institute,
French Bank Building,
Homji Street, Bombay-1.

മൈസൂർ

9. Regional Institute of English,
South India, 6-1, Cunnigham Road,
Bangalore-1.

രാജസ്ഥാൻ

10. State Institute of Language Studies (English Division), Ajamer.

ഉത്തർപ്രദേശ്

11. English Language Teaching Institute, Allahabad.

പശ്ചിമബംഗാൾ

12. Calcutta Institute of English, 119, Shyama Prasad Mukherji Road, Calcutta.

ഹിന്ദി അദ്ധ്യാപകപരിശീലനസ്ഥാപനങ്ങൾ

ആന്ധ്രപ്രദേശ്

1. Hindi Premi Mandali, Mahavidyalaya, Tenali—Gundur Dist.

2. Hindi Teachers' Training College, (Government Training College) Basheer Bagh, Hydrabad.

3. Hindi Premi Mandal, Mocherpet—Cuddapah.

4. Hindi Teachers' Training College, (Government Training College) Nellore.

5. Junior Hindi Pandit Training College, Eluru, West Godavari District.

6. Junior Hindi Pandit Training College, Rajahmundry.

7. Junior Hindi Pandit Training College, Vidyanamu, Pamarru, Krishna Dist.

8. Junior Hindi Pandit Training College, Vizianagaram.

9. Junior Hindi Pandit Training College, Vijayawada.

ആസ്സാം

10. Government Hindi Teachers' Training College, Shillong.

ഗുജറാത്ത്

11. Hindi Teachers' Training College, Gujrat Vidyapeeth, Ahamadabad.

മഹാരാഷ്ട്ര

12. Hindi Teachers' Training Centre, Government Training College for Men, Amaravathi.

13. Hindi Teachers' Training College, Government Basic Training College for Men, Ambejogi

14. Hindi Teachers' Training Centre, Government Basic Training College for Men, Bhor-Poona Dist.

15. Hindi Teachers' Training Centre, Government Basic Training College for Men, Dhulia.

16. Government Basic Training College for Men, Budhagaon—Sangli Dist.

മണിപ്പൂർ

17. Government Hindi Teachers' Training College, Imphal.

മൈസൂർ

18. Government Hindi Teachers' Training College, Bagalkot.

19. Government Hindi Teachers' Training College, Raichur.

20. Government Hindi Teachers' Training College, Mysore.

ഒറീസ്സ

21. Government Hindi Teachers' Training College,
Cuttack.

22. Government Hindi Teachers' Training College,
C/o Government Training College,
Sachivalaya Marg, Bhuvaneshwar.

തമിഴ്നാട്

23. Regional Hindi Teachers' Training College,
Gandhigram Rural Institute,
P. O. Gandhigram-Madurai Dist.

ത്രിപുര

24. Government Hindi Teachers' Training College,
Agartala.

ഉത്തർപ്രദേശ്

25. Central Hindi Institute,
Agra.

പശ്ചിമബംഗാൾ

26. Government Hindi Teachers' Training College,
20, Jadulal Mlik Road,
Calcutta.

ഇന്ത്യയിലെ കായികാദ്ധ്യാപകപരിശീലന കേന്ദ്രങ്ങൾ

ആന്ധ്രപ്രദേശ്

1. Government College of Physical Education,
Hyderabad.

ബിഹാർ

2. Government College of Health and Physical Education,
Patna.

3. Institute of Physical Education,
Muzhafferpur.

ഗോവ

4. Training Institute for Physical Education,
Panjim.

ഗുജറാത്ത്

5. Aryakanya Vyayam Mahavidyalaya,
Itola Dist.-Baroda.

6. College of Physical Education,
Mani Nagar, Ahamadabad.

7. Seth C. N. Vyayam Vidya Bhavan,
Ambavadi, Ahamadabad-6.

8. Sree Chootubai Purani Vyayam Mahavidyalaya,
Rajpipla.

9. Smt. Manekba Vyayam Vidyabhavan,
Adalaj, Ahamadabad Dist.

കേരളം

10. College of Physical Education,
Kozhikode.

11. Government College of Physical Education,
Trivandrum.

മദ്ധ്യപ്രദേശ്

12. Central Training Institute,
N F C Directorate, Barwaha.

13. Lakshmi Bai College of Physical Education,
Gwalier.

14. Tantya Tope College of Physical Education,
Shivpuri.

മഹാരാഷ്ട്ര

15. Bharatiya Shareerik Parshikshan Mahavidyalaya,
C/o Hanuman Vyayam Prasarak Mandal,
Amaravathi.

16. C. P. Ed. Institute,
C/o College of Education,
Osmanabad.

17. C. P. Ed. Institute,
Depressed Class Mission Society,
Mahatma Fule High School,
Poona.

18. C. P. Education (External) Course,
C/o Maharashtriya Tilak Road,
Poona-2.

19. C. P. Edn. Institute,
Magas Samaj Seva Mandal, Nehru Nagar,
Sholapur.

20. C. P. Edn. Institute,
Tasgaon High School,
Tasgaon, Sangli Dist.

21. Institute of Physical Education,
C/o J. S. M. College,
Alibag.

22. Kranti Smriti S. S. Vidyalaya,
C/o Vyamam Mandal,
Satara.

23. Maharastra Shareerik Shikshan Vidyalaya,
C/o Residential High School,
Ahamed Nagar.

24. Lokamanya Tilak Shareerik Shikshan Sanatha,
C/o Ambabai Talim Sanatha,
Miraj, Sangli Dist.

25. Shareerik Shikshan Vidyalaya,
C/o Shri Saraswati Bhawan Education Society,
Aurangabad.

26. Shareerik Shikshan Mahavidyalaya,
C/o S. S. V. P. Sanatha,
Dhulia.

27. Shareerik Shikshan Vidyalaya,
C/o Walva Taluka Education Society,
Islampur, Sangli Dist.

28. Shareerik Shikshan Mahavidyalaya,
C/o Kreeda Mandal, Umred Road,
Near College of Science, Nagpur-3.

29. Shareerik Shikshan Vidyalaya,
C/o Marathi High School,
Sivaji Nagar, Nasik.

30. Sri Sivaji Shareerik Shikshan Vidyalaya,
C/o Shri Sivaji Education Society,
Amravathi.

31. Shri Samarath Vyayam Mandir's Certificate Course in
Physical Education,
Shivaji Park, Dadar,
Bombay-28.

32. S. P. Mandal's Shareerik Shikshan Vidyalaya,
C/o S. P. College, Poona-9.

33. Training Institute of Physical Education,
Kandivali, Bombay.

34. Training Institute of Physical Education,
C/o Citizens Education Society,
Hanuman Nagar,
Nagpur.

STATE INSTITUTES OF EDUCATION

1. State Institute of Education,
Khairathabad, Hydrabad-22. *(Andhra Pradesh)*

2. State Institute of Education,
Jorhot. *(Assam)*

3. State Institute of Education,
Mahendra, Patna-6. *(Bihar)*

4. State Institute of Education,
Raiphad, Ahamadabad. *(Gujarath)*

5. State Institute of Education,
Srinagar. *(Jammu & Kashmir)*

6. State Institute of Education,
Trivandrum. *(Kerala)*

7. State Institute of Education,
Bhopal. *(Madhya Pradesh)*

8. State Institute of Education,
6, Vidyanath Iyer Street,
Nungambakam. *(Tamil Nadu)*

9. State Institute of Education,
M. S. Sadasiva Peth,
Kamthekar Road,
Poona-2. *(Maharastra)*

10. State Institute of Education,
Dharwar. *(Mysore)*

11. State Institute of Education,
Sachivalaya Marg,
Bhubaneswar. *(Orissa)*

12. State Institute of Education,
Udipur. *(Rajasthan)*

13. State Institute of Education,
Allahabad. *(Uttar Pradesh)*

14. State Institute of Education,
Banipur, P. O. Baigachi,
24 Pargana Dist. *(West Bengal)*

15. State Institute of Education,
Sector 20,
Chandigarh. *(Punjab)*

16. State Institute of Education,
Roop Nagar,
New Delhi-9. *(New Delhi)*

17. State Institute of Education,
Karnal. *(Haryana)*

ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാനവിദ്യാഭ്യാസഗവേഷണസ്ഥാപനങ്ങൾ

1. The Director,
   B. M. Institute,
   Ashram Road, Near Nehru Bridge,
   Ahmedabad-9 (Gujarath State).

2. The Director,
   Bureau of Educational Research,
   Ewing Christian College, Allahabad-3 (U. P.).

3. The Principal,
   Central Institute of Education,
   33-Chatra Marg, Delhi-7.

4. The Head,
   Centre of Advanced Study in Education,
   Faculty of Education and Psychology, M. S.,
   University of Baroda,
   Baroda-2, Gujarath.

5. The Director,
   Central Institute of English,
   Hyderabad-7 (Andhra Pradesh).

6. The Head of Department,
   Department of Education,
   Aligarh Muslim University,
   Aligarh (U. P.).

7. The Head of Department of Education,
   Lacknow University,
   Lacknow (U. P.).

8. The Head of Department of Education,
   Allahabad University,
   Allahabad-2 (U. P.).

9. The Deputy Director of Public Instruction,
   Directorate of Text Books,
   State Educational Research Bureau,
   No. 30/30 A, Kumara Park West,
   Bangalore-20 (Mysore).

10. The Director,
G. K. Institute of Rural Education,
P. O. Gargoti,
Dist. Kolhapur (Maharastra).

11. The Director,
Gokhale Institute of Politics and Economics,
Poona-4 (Maharastra).

12. The Director,
Government Central Pedagogical Institute,
53, Mahatma Gandhi Marg.
Allahabad (U. P.).

13. The Director,
Literacy House, Kanpur Road,
P. O. Singar Nagar,
Laknow-5 (U. P.).

14. The President,
Mysore State Adult Education Council,
Krishnamurthypuram,
P. B. No. 2, Mysore-4.

15. The Director,
National Institute of Education,
Sri Aurobindo Marg,
New Delhi-16.

16. The Director,
Planning Research and Action Institute,
U. P. Kala Kankar House, Lacknow.

17. The Principal,
Regional College of Education,
Pushkar Road, Ajamir (Rajastan).

18. The Principal,
Regional College of Education,
Bhopal-13 (Madhya Pradesh).

19. The Principal,
Regional College of Education,
Mysore-6.

20. The Research Officer,
Research Unit,
Directorate of Education,
Maharastra State,
Poona-1.

21. The President of the Governing Body,
S. I. T. U. Council of Educational Research,
Robertsonpet, Raja Annamalaipuram,
Madras-28.

22. The Principal,
State Institute of Education, West Bengal,
P. O. Banipur, 24 Pargana Dist.,
West Bengal.

23. The Director,
Tata Institute of Social Sciences,
Sien—Trombay Road, Chembur,
Bombay-71 A. S.

24. The Principal,
Teachers' College,
Jamia Millia Islamia,
New Delhi-25.

പ്രമുഖ ദേശീയവിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ

1. Bala Bhavan and National Children's Museum, Delhi
1965-ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. വിനോദത്തിലൂടെയും ശാരീരികപ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെയും ശിശുക്കൾക്ക് വിജ്ഞാനം നല്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള സ്ഥാപനം.

2. Bharateeya Bhasha Samsthan (Central Institute of Indian Languages), Mysore
1969 ജനുവരിയിൽ സ്ഥാപിച്ചത്. ഭാഷകളെ പരിപോഷിപ്പിക്കുക ലക്ഷ്യം.

3. Central Advisory Board of Education
1935-ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും പഴക്കം ചെന്ന വിദ്യാഭ്യാസോപദേശകസമിതി. പരീക്ഷ, കരിക്കുലം തുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ച് വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുകയും ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറിന് ഉപദേശങ്ങൾ നല്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വർഷത്തിൽ ഒരു തവണ യോഗം ചേർന്ന് മുൻ

വർഷത്തെ വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിലെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ വിലയിരുത്തുകയും ശ്രദ്ധേയമായ പ്രശ്നങ്ങളെ മുൻനിർത്തി ഗവൺമെൻറിനു ശുപാർശകൾ സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

4. Central Board of Secondary Education, Delhi
1962-ൽ, പുനഃസംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട രീതിയിൽ ഈ ബോർഡ് നിലവിൽ വന്നു. ഒരു സ്വയംഭരണസ്ഥാപനമാണെങ്കിലും പരമമായ നിയന്ത്രണം ഗവൺമെൻറിൻെറ കൈയിലാണ്. ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറിൻെറ വിദ്യാഭ്യാസഉപദേശകനാണ് ഇതിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത്. സെക്കൻററി നിലവാരത്തിൽ പരീക്ഷകൾ നടത്തുന്നു. മററു സ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തുന്ന അത്തരം പരീക്ഷകളെ അംഗീകരിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം ഈ ബോർഡിനാണ്.

5. Central Hindi Directorate
1960 മാർച്ചിൽ സ്ഥാപിച്ചു. ഹിന്ദി പ്രചരിപ്പിക്കുകയാണ് ലക്ഷ്യം.

6. Central Institute of English, Hydrabad
1958-ൽ സ്ഥാപിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ് അദ്ധ്യാപനത്തിൻെറ നിലവാരം ഉയർത്തുകയാണ് ലക്ഷ്യം.

7. Hindi Information Centre
1968-ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. സാങ്കേതികപദങ്ങൾക്ക് ഹിന്ദിയിൽ തുല്യപദങ്ങൾ അപ്പപ്പോൾ അന്വേഷകർക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ടെലഫോൺ സർവ്വീസ് സ്ഥാപനം.

8. Indian Council of Social Sciences Research
1969-ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. സാമൂഹ്യശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ച് ആവശ്യമായ ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തുന്നതിന് ഗവൺമെൻറിനെ ഉപദേശിക്കാനുള്ള സ്ഥാപനം. സാമൂഹ്യശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ച് ഇന്ത്യയിൽ നടക്കുന്ന വിവിധ ഗവേഷണങ്ങൾ സമാഹരിച്ച്, ശ്രദ്ധ പതിയാതെ പോയ മേഖലകളെ വേർതിരിച്ചെടുക്കുകയാണ് ലക്ഷ്യം. ഒരു സ്ഥിതിവിവരശേഖരം (Data bank) ഉണ്ടാക്കി ഗവേഷണതല്പരർക്കു നല്കുന്നു.

9. The Indian Association for Programme Learning, N I E Campus, Mehrauli Road, New Delhi-16
1967-ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. വിദ്യാഭ്യാസപരമായ സാങ്കേതികകാര്യങ്ങളിൽ ഗവേഷണങ്ങൾ സമന്വയിക്കുക, അത്

രം പരിപാടികളും ഏറ്റെടുക്കുക, പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക എന്നിവ ലക്ഷ്യം.

10. Inter University Board of India and Ceylon
1967–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. ഡെൽഹി കേന്ദ്രമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഈ ബോർഡിന്റെ ലക്ഷ്യം സർവ്വകലാശാലകളുടെ അന്തർസംഘടനയായി പ്രവർത്തിക്കുക, ആവശ്യമായ സ്ഥിതിവിവരങ്ങൾ പരസ്പരം കൈമാറുക, സർവ്വകലാശാലകളും യൂണിയൻ-സ്റ്റേറ്റ് ഗവൺമെന്റുകളും തമ്മിലുള്ള ലെയിസോൺ ആയി പ്രവർത്തിക്കുക എന്നിവയാണ്.

11. Kendriya Hindi Shikshana Mandal, Agra
1960–61–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. ഹിന്ദിയും ബന്ധപ്പെട്ട വിജ്ഞാനശാഖകളും പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് സാങ്കേതികവും ജോലിസംബന്ധിയുമായ വിദഗ്ധജ്ഞാനം നൽകുക.

12. Kendriya Sanskrit Parished
1969–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. സംസ്കൃതഭാഷാപ്രചരണത്തിൽ താല്പര്യമുള്ള സ്റ്റേറ്റ് ഗവൺമെന്റുകളുടെ പ്രതിനിധി ഉൾപ്പെടുന്നതും കേന്ദ്രവിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിന്റെ കീഴിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതുമായ സ്ഥാപനം.

13. Kendriya Vidyalaya Sangathan, New Delhi
1965 ഡിസംബറിൽ സ്ഥാപിച്ചത്. രാജ്യരക്ഷാസർവ്വീസിലെയും കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ് സർവ്വീസിലെയും ഒരിടത്ത് സ്ഥിരതാമസം സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത മറ്റു പൗരന്മാരുടെയും കുട്ടികൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്നതിന്ന് രണ്ടാം ശമ്പളക്കമ്മീഷന്റെ ശുപാർശയെ മുൻനിർത്തി സ്ഥാപിച്ചത്. ഇന്ത്യയിലെ കേന്ദ്രീയവിദ്യാലയങ്ങൾക്ക് ഒരേ സിലബസ്സ് നടപ്പിലാക്കുകയും 1 മുതൽ 8 വരെ ക്ലാസ്സുകളിലെ പാഠപുസ്തകം NCERT–യും എട്ടു മുതൽ പതിനൊന്നു വരെയുള്ള ക്ലാസ്സുകളിലെ പാഠപുസ്തകം സെക്കൻഡറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള കേന്ദ്രബോർഡ് തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

14. Lal Bahadur Sastri Rashtriya Sanskrit Vidyapeetha, New Delhi
1967–ൽ അഖിലഭാരതീയസംസ്കൃതവിദ്യാപീഠം ഗവൺമെന്റ് ഏറ്റെടുത്ത് പുതിയ പേരു നല്കി.

15. Lalit Kala Academi, Delhi
1954–ൽ സ്ഥാപിച്ചു. ലളിതകലകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക ലക്ഷ്യം.

16. National Board of Adult Education

വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി ചെയർമാനും വിദ്യാഭ്യാസസെക്രട്ടറി കമ്മറിയംഗവുമായി രൂപവൽക്കരിച്ച ഈ ബോർഡിന്റെ ലക്ഷ്യം കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിനും സ്റ്റേറ്റുഗവൺമെന്റുകൾക്കും വയോജനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ഉപദേശങ്ങൾ നല്കുകയാണ്.

17. National Book Development Board

1967 ഫെബ്രുവരിയിൽ സ്ഥാപിച്ചത്. പുസ്തക വ്യാപാരത്തെ സഹായിക്കുകയും അതു നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിന്ന് ഔദ്യോഗികവും അനൗദ്യോഗികവുമായ അംഗങ്ങൾ അടങ്ങിയ സ്ഥാപനം.

18. National Book Trust

1957–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. മിതമായ വിലയ്ക്ക് മികച്ച സാഹിത്യകൃതികൾ ലഭ്യമാക്കിത്തീർക്കുകയാണ് ലക്ഷ്യം.

19. National Council of Educational Research and Training (N C E R T)

1961–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. ഗവൺമെന്റിന്റെ കീഴിലുള്ള പരമാധികാരസ്ഥാപനം. വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയുടെ എല്ലാ തലത്തിലും ഗവേഷണങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുക, ഉന്നത നിലവാരത്തിൽ പരിശീലനങ്ങൾ നല്കുക, പ്രത്യേകമായ പഠനഗവേഷണങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുക എന്നിങ്ങനെ വിവിധപരിപാടികൾ നടപ്പിലാക്കുന്നു. റവ്യൂകമ്മറിയുടെ ശുപാർശയനുസരിച്ച് പുനഃസംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഈ സ്ഥാപനത്തിന്ന് എട്ടു ശാഖകളുണ്ട്.

(i) Department of Social Sciences and Humanities
(ii) Department of Science Education
(iii) Department of Educational Psychology and foundations of Education
(iv) Department of Teaching Aid
(v) Department of Text Books
(vi) Department of Teacher Education
(vii) Department of Primary and Pre-primary Education
(viii) Library, Documentation and Information Services

സർവ്വകലാശാലാതലത്തിന്നു താഴെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഇന്ത്യയിലെ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ സ്ഥാപനമാണിത്.

20. National Federation of Games

സാർവ്വദേശീയ ഫെഡറേഷനിൽ അംഗത്വമെടുത്ത വിവിധ സ്പോർട്സ്—ഗെയിംസ് ഫെഡറേഷനുകളുടെ കേന്ദ്ര സ്ഥാപനം. ഇതിലൂടെ രാജ്യത്തിലെ സ്പോർട്സ്—ഗെയിംസ് സ്ഥാപനങ്ങളുടെ മേൽ നിയന്ത്രണവും പ്രോത്സാഹനവും നല്കുന്നു. ഒളിംപിക്സ് ഗെയിംസ്, ഏഷ്യൻ ഗെയിംസ് തുടങ്ങിയ അന്തർദേശീയമത്സരങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കാനുള്ള കളിക്കാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാനദേശീയഫെഡറേഷനുകൾ ഇവയാണ്.

(i) Indian Hockey Federation (1928—ൽ സ്ഥാപിച്ചത്)
(ii) The All India Foot Ball Federation (1937—ൽ സ്ഥാപിച്ചത്)
(iii) Swimming Federation of India (1940—ൽ സ്ഥാപിച്ചത്)
(iv) Amateur Atheletic Federation of India (1944—ൽ സ്ഥാപിച്ചത്)
(v) Volley Ball Federation of India
(vi) Basket Ball Federation of India
(vii) Wrestling Federation of India
(viii) Gymnastic Federation of India (1951—ൽ സ്ഥാപിച്ചത്)
(ix) National Rifle Association of India (1953—ൽ സ്ഥാപിച്ചത്)
(x) Indian Amateur Boxing Federation
(xi) Indian Weight-lifting Federation

ഇന്ത്യയിലെ വിവിധക്ലബ്ബുകളുടെ മേൽ ഈ ഫെഡറേഷനുകളിലൂടെ നാഷണൽ ഫെഡറേഷൻ നിയന്ത്രണം ചെലുത്തുന്നു.

21. National Foundation for Teachers' Welfare

1962—ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കും അവരുടെ ആശ്രിതർക്കും സഹായം നല്കുകയെന്നതാണ് ലക്ഷ്യം. ഈ ഫൗണ്ടേഷന്റെ പ്രവർത്തകക്കമ്മറിക്കും എല്ലാ സ്റ്റേറ്റിലും ഉണ്ട്. യൂണിയൻ വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി കമ്മറിയുടെ ചെയർമാനായിരിക്കും.

22. Nehru Bal Pustakalaya

1968—69—ൽ, നാഷണൽ ബുക്ക് ട്രസ്റ്റുമായി സഹകരിച്ചു കൊണ്ട് ആരംഭിച്ചത്. കുട്ടികൾക്ക് പറ്റിയ പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുകയാണ് ലക്ഷ്യം.

23. Sahetya Akademy

1954 മാർച്ചിൽ ഉൽഘാടനം ചെയ്തു. ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളിലുള്ള സാഹിത്യത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക, ഉയർന്ന സാഹിത്യമാനദണ്ഡം ആവിഷ്കരിക്കുക എന്നിവയാണ് ലക്ഷ്യം.

24. Sangeeta Natak Akademy

1953–ൽ സ്ഥാപിച്ചു. സംഗീതം, നൃത്തം, നാടകം എന്നിവയ്ക്കുള്ള സ്റ്റേറ്റ് അക്കാദമികളുടെ പ്രവർത്തനത്തെ സമന്വയിപ്പിക്കുകയാണ് ലക്ഷ്യം.

25. Society for National Institutes of Physical Education and Sports

ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറ് സ്ഥാപിച്ച ഒരു സ്വയംഭരണാധികാരസ്ഥാപനം. ദേശീയസ്ഥാപനങ്ങളായ Lakshmi Bai College of Physical Education (Gwalior)–ഉം National Institute of Sports (Patiala)–ഉം ഈ സ്ഥാപനമാണ് നടത്തുന്നത്. അതിന്നു പുറമെ, നാഷണൽ കോച്ചിങ് പദ്ധതി, സ്പോർട്സിൻെറ നിലവാരമുയർത്താനുള്ള നടപടികൾ, കായികവിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ നിലവാരം ഉയർത്തുന്നതിന്ന് ഗവൺമെൻറിന്നു നല്കേണ്ട ശുപാർശകൾ, കായികപരിശീലനസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ഗ്രാൻറ് ശുപാർശ ചെയ്യൽ, യോഗാഭ്യാസം പ്രചരിപ്പിക്കൽ, കായികവിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് സെമിനാറുകൾ സംഘടിപ്പിക്കൽ ഇതെല്ലാം ഈ സംഘടനയുടെ ചുമതലയിൽ വരുന്നു.

26. Tibaten School Society

1961–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. തിബത്തിൽ നിന്നു വന്ന അഭയാർത്ഥികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസപരമായ ചുമതല വഹിക്കുന്നത് ഈ സ്ഥാപനമാണ്.

27. University Grants Commission (U. G. C.)

1945-ൽ സ്ഥാപിച്ച യൂണിവേർസിറ്റി ഗ്രാൻറ്സ് കമ്മറ്റി 1953–ൽ സ്റ്റാറ്റ്യൂട്ടറി അധികാരങ്ങളോടു കൂടിയ യൂണിവേർസിറ്റി ഗ്രാൻറ്സ് കമ്മിഷനായി ഉയർത്തപ്പെട്ടു. ത്രിവർഷഡിഗ്രികോഴ്സ്, രാജ്യത്തിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയത് ഈ കമ്മിഷൻെറ നിർദ്ദേശാനുസരണമാണ്. ഗവേഷണം, ലൈബ്രറി, ലാബറട്ടറി എന്നിവ ഉൾപ്പെടെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ എല്ലാ മേഖലകളിലും നിയന്ത്രണവും ഉപദേശവും സഹായവും നല്കുന്നു.

ചില പ്രധാന സാർവദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസസംഘടനകൾ

1. Asian Institute for Teacher Educator, Quezon city, Phillippines
1962–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. ഏഷ്യയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മൂന്ന് UNESCO സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഒന്ന്. മർമ്മ പ്രധാനമായ സ്ഥാനത്തിരിക്കുന്ന ആളുകൾക്ക് പരിശീലനം നല്കിക്കൊണ്ട് ഏഷ്യയിലെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തെ മെച്ചപ്പെടുത്തുകയെന്നതാണ് ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

2. Association of Common Wealth Universities, 36 Gordon Square, London W. C. 1
1913–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. 170 സ്ഥാപനങ്ങളും അംഗമായിട്ടുള്ള ഈ സ്ഥാപനം കോമൺവെൽത്ത് സർവ്വകലാശാലകളുടെ സമ്മേളനങ്ങളും വിളിച്ചുകൂട്ടുന്നു. പൊതുവായ വസ്തുതാന്വേഷണകേന്ദ്രമായും ലെയ്സോൺ കേന്ദ്രമായും പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

3. Association of European Study Institutes, 122 Rue de Lausane, Geneva
1951–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. എട്ടു രാജ്യങ്ങളും അംഗമായുള്ള ഈ സ്ഥാപനം അംഗരാജ്യങ്ങളിലെ 27 അംഗസ്ഥാപനങ്ങളെ പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു.

4. Association of South East Asian Institute of Higher Learning
1956–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. 56 സർവ്വകലാശാലകളും അംഗങ്ങളാണ്.

5. Common Wealth Association of University Teachers
1960–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. കോമൺവെൽത്തിൽ അംഗരാജ്യങ്ങളിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ കാര്യാലോചനാസമിതി.

6. International Association for the Advancement of Educational Research
1951–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. 21 രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് 20,000 അംഗങ്ങളും ഉണ്ട്. തൊഴിലധിഷ്ഠിതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് മാർഗനിർദ്ദേശങ്ങളും നല്കുന്നു. ഈ രംഗത്തിൽ വികസനത്തിന്നുള്ള മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശകസംഘടനയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

7. International Association of Universities: International Universities Bureau, 6 Rue Franklin, 75 Paris, 16
1950–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. 100 രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് 500 സർവ്വകലാശാലകളും അംഗങ്ങളാണ്. മൂന്നു വർഷം കൂടുമ്പോൾ International Hand Book of Universities പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നു. രണ്ടു വർഷം കൂടുമ്പോൾ ലോകസർവ്വകലാശാലകളുടെ വിവരങ്ങൾ മറ്റ് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ, സർവ്വകലാശാലാസംഘടനകൾ എന്നിവ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നു. മൂന്നു മാസം കൂടുമ്പോൾ ബുള്ളറ്റിനുകളും പഠനങ്ങളും റിപ്പോർട്ടുകളും പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നു.

8. International Bureau of Education, Palais Wilson, 1211 Geneva 14
1925–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്.

9. International Institute for Educational Planning, 7 Rue Eugene, Delaceroise, Paris 16e
1963–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. യുനസ്കോവിന്റെ സഹായത്തോടെ സ്ഥാപിച്ച ഒരു അർദ്ധസ്വയംഭരണസ്ഥാപനം.

10. International Phonetic Association, University College, Gower Street, London W.C.1
1986–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്.

11. International Society of Business Education, 1052 Le Mont Sur Lausanne, Switzerland
1901–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്.

12. Montessori International Association, Koninginneweg 161, Amsterdam, Holland
1964–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്.

13. UNESCO Regional Group for Educational Planning and Administration in Africa, P. O. Box 3311, Dakar, Senegal
1964–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്.

14. UNESCO Institute for Education, 70 Feld Grunnenster, 2, Hamburg
1895–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്.

15. World Student Christian Federation, 13 Rue Calvin, B. P. 206, 1211, Geneva, 3
1895–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്. Student World എന്ന ത്രൈമാസികയും Federation News എന്ന ദ്വൈമാസികയും പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നു.

16. World University Service, 13, Rue Calvin, Geneva
1920–ൽ സ്ഥാപിച്ചത്.

കേരളത്തിലെ ദിനപ്പത്രങ്ങൾ

തിരുവനന്തപുരം ജില്ല:

1. ചിത്രദേശം
2. കലാപ്രേമി
3. കേരള കൗമുദി
4. കേരള പത്രിക
5. കേരള സമാചാർ
6. മാതൃഭൂമി
7. ഇന്ത്യൻ പീപ്പിൾസ് ഡെയിലി
8. സതേൺ സ്റ്റാർ
9. തെക്കൻ കാറ്റ്
10. തനിനിറം
11. വിശ്വകേരളം

കൊല്ലം ജില്ല:

1. ജനയുഗം
2. കേരളരാജ്യം
3. ഷീബാ
4. വാർത്താരഹസ്യം

ആലപ്പുഴ ജില്ല:

1. കേരളശ്രീ
2. പുതുശ്ലോകത്തി
3. തീപ്പന്തം

കോട്ടയം ജില്ല:

1. ഭാരതനാട്
2. ദീപിക
3. ജനകേരളം
4. കേരള ഭൂഷണം
5. കേരളദ്ധ്വനി
6. കോട്ടയം ടൈംസ്
7. മലയാള മനോരമ
8. പൗരദ്ധ്വനി
9. സിന്ദാബാദ്

എറണാകുളം ജില്ല:

1. അനുരഞ്ജനം
2. ദേശാഭിമാനി
3. ഗീത
4. ഇന്ത്യൻ എക്സ്പ്രസ് (ഇംഗ്ലീഷ്)
5. ഇന്ത്യൻ പൗരൻ
6. ജയ്ഹിന്ദ്
7. ജന്മഭൂമി
8. കേരളീയൻ
9. കേരള നാദം
10. കേരളാ ടൈംസ്
11. മലയാള മനോരമ
12. മാതൃഭൂമി
13. മലബാർ മെയിൽ
14. പ്രിയംവദ
15. സമത
16. കൊച്ചിൻ എക്സ്പ്രസ്സ്
17. ടെർമിനസ്
18. വീക്ഷണം

തൃശൂർ ജില്ല:

1. ദീപിക
2. എക്സ്പ്രസ്സ്
3. ജനറൽ
4. ഇടിവാതം
5. ജീവനാളം
6. സ്വതന്ത്രമണ്ഡപം
7. ടെലഗ്രാഫ്

പാലക്കാട് ജില്ല:

1. ദിനവാർത്ത
2. ജനവാണി
3. സ്വദേശി

കോഴിക്കോട് ജില്ല:

1. അൽ അമീൻ
2. കാലിക്കറ്റ് ടൈംസ്
3. ചന്ദ്രിക
4. ദേശാഭിമാനി
5. ജനമണി
6. ജനയുഗം
7. ലീഗ് ടൈംസ്
8. മലയാള മനോരമ
9. മാതൃഭൂമി
10. പ്രദീപം
11. വിപ്ലവം

കണ്ണൂർ ജില്ല:

1. കണ്ണൂർ ടൈംസ്
2. പടയണി
3. സുദിനം

സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഘടനയും ഭാഷാപഠനവും അന്യനാടുകളിൽ [1]

ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഭാഷാപഠനത്തിന്നുള്ള സ്ഥാനം വിദ്യാഭ്യാസേതരമായ പല പ്രശ്നങ്ങളുമായി കൂടിക്കുഴഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളിൽ ചിലത് ഭാഷാപഠനത്തിന്നു നൽകിയിട്ടുള്ള സ്ഥാനമെന്തെന്ന് കോത്താരി കമ്മിഷൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. യുനസ്കോവിന്റെ സഹായത്തോടെ കമ്മിഷൻ ശേഖരിച്ചു ചേർത്ത റിപ്പോർട്ടിന്റെ പ്രസക്തഭാഗങ്ങളാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്.

1. അഫ്ഗാനിസ്ഥാൻ:

അഫ്ഗാനിസ്ഥാനിൽ രണ്ടു പ്രധാനഭാഷകളും ഉണ്ട്– പുഷ്തുവും പേർസ്യനും. ഇതിൽ ഒന്ന് മാതൃഭാഷയായ കുട്ടിമറ്റേ ഭാഷ കൂടി പഠിച്ചിരിക്കണം. ഇതിന്നു പുറമെ

1. Report of the Education Commission (1964-66) Education and National Development, Page 217.

ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രഞ്ച്, റഷ്യൻ എന്നീ മൂന്നു വിദേശഭാഷകളിൽ ഒന്നും പഠിച്ചിരിക്കണം.

ഒന്നാം ഗ്രേഡിൽ നിന്നു മാതൃഭാഷ പഠിച്ചു തുടങ്ങുന്നു. IV–ാം ഗ്രേഡിൽ നിന്ന് രണ്ടാം ഭാഷ തുടങ്ങും. I–VI വരെയുള്ള പ്രാഥമികഘട്ടത്തിൽ ഈ ഭാഷകളും മാത്രമേ പഠിപ്പിക്കുന്നുള്ളു. VII മുതൽ XII വരെയുള്ള സെക്കൻറി ഘട്ടത്തിലാണ് വിദേശഭാഷ പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

2. ആസ്ട്രേലിയ:

പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസഘട്ടത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ മാത്രമേ പഠിപ്പിക്കുന്നുള്ളു. സെക്കൻറി ഘട്ടം വരെ (ആകെ 12–ഓ 13–ഓ വർഷം) അതു തുടരുന്നു. ഇതിനു പുറമെ മിക്ക കുട്ടികളും മറെറാരു ഭാഷ സെക്കൻറി സ്ക്കൂളിൽ വച്ചു തുടങ്ങുന്നു. അതധികവും ഫ്രഞ്ച് ആയിരിക്കും. അവരിൽ കൂടുതൽ കഴിവുള്ള കുട്ടികളും ലാററിൻ ഭാഷ പഠിക്കുന്നു. ചില കുട്ടികളും സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ രണ്ടാം വർഷം തുടങ്ങി മൂന്നാമതൊരു ഭാഷ കൂടി പഠിക്കുന്നു. ജർമ്മൻ ഭാഷയാണ് സർവ്വസാധാരണം.

3. ആസ്ട്രിയ:

എട്ടു വർഷത്തെ തുടർച്ചയായ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസമോ അതല്ലെങ്കിൽ നാലു വർഷത്തെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ശേഷം നാലു വർഷത്തെ ഹയർ പ്രൈമറി വിദ്യാഭ്യാസമോ നല്കുന്നു. തുടർന്ന് രണ്ടു വിഭാഗക്കാർക്കും ആദ്യത്തെ നാലു വർഷത്തെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ശേഷം എട്ടു വർഷത്തെ പൊതുസെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ചേരാം.

ഒന്നാം ഭാഷയായ ജർമ്മൻ ഒന്നാം ഗ്രേഡിൽ നിന്നാരംഭിക്കുന്നു. 12 വർഷത്തെ വിദ്യാഭ്യാസകാലത്ത് അതു പഠിക്കണം. V മുതൽ VIII വരെയുള്ള ഗ്രേഡുകളിൽ ഒരു ആധുനികവിദേശഭാഷ പഠിക്കണം. VII–ഉം VIII–ഉം ഗ്രേഡുകളിൽ ലാററിൻ ഭാഷ ഒരു ഓപ്ഷണൽ എന്ന നിലയ്ക്ക് വേണ്ടവർക്കു പഠിക്കാം. ഇതിനു പുറമെ VI, VII, VIII എന്നീ ഗ്രേഡുകളിൽ 'എസ് പിരാന്റോ' ഒരു ഓപ്ഷണൽ എന്ന നിലയ്ക്ക് പഠിക്കാം.

നാലു തരത്തിലുള്ള സെക്കൻറി വിദ്യാലയങ്ങളും ഉണ്ട്. ഈ നാലു തരം വിദ്യാലയങ്ങളിലും ജർമ്മൻ ഭാഷയ്ക്കു പുറമെ ഒരു ആധുനികവിദേശഭാഷ നിർബന്ധമായി പഠിക്കണം.

ഒരു പ്രത്യേകതരം സെക്കൻററി വിദ്യാലയത്തിൽ (Gymnasin) IX മുതൽ XII വരെ ക്ലാസ്സുകളിൽ മാത്രം ഈ വിദേശഭാഷ നിർബന്ധമല്ല. അവിടെ 8 വർഷ സെക്കൻററി കോഴ്സിലെ ഒന്നാമത്തെയോ മൂന്നാമത്തെയോ വർഷം ലാററിൻ പഠനം തുടങ്ങുന്നു. IX–ാം ക്ലാസ്സിൽ ഗ്രീക്കുപഠനം തുടങ്ങും.

4. ഫ്രഞ്ച്:

അഞ്ചു വർഷത്തെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തെത്തുടർന്ന് നാലു വർഷത്തെ ജൂനിയർ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസവും അതിൽ പിന്നെ മൂന്നു വർഷത്തെ സീനിയർ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസവും. ഈ സീനിയർ ഘട്ടത്തിൽ കുട്ടികൾക്ക് ക്ലാസ്സിക്കൽ വിദ്യാഭ്യാസശാഖയിലോ സയൻസ് ശാഖയിലോ പഠിത്തം തുടരാം.

ഒന്നാം ഭാഷയായ പോർച്ചുഗീസ് ഭാഷ ഒന്നു മുതൽ പതിനൊന്നു വരെയുള്ള ക്ലാസ്സുകളിൽ നിർബന്ധമാണ്. മററു ഭാഷകളുടെ പഠനം ജൂനിയർ സെക്കൻററി ഘട്ടത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്നു. ഭാഷാപഠനം താഴെ ചേർത്ത രീതിയിലാണ് ക്രമീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഭാഷകൾ	ജൂനിയർ സെക്കൻററി	സീനിയർ സെക്കൻററി	
		ക്ലാസ്സിക്കൽ വിഭാഗം	സയൻസ് വിഭാഗം
ലാററിൻ	VI—IX	X—XII	....
ഗ്രീക്ക്	Nil	X—XII	....
ഫ്രഞ്ച്	VI—IX	X—XI	X—XI
ഇംഗ്ലീഷ്	VII—IX	X—XI	X—XI
സ്പാനിഷ്	....	X	X

5. ബർമ്മ:

പത്തു വർഷത്തെ വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തിൽ നാലു വർഷം പ്രൈമറിയും മൂന്നു വർഷം ജൂനിയർ സെക്കൻററിയും മൂന്നു വർഷം സീനിയർ സെക്കൻററിയും ചേർന്നതാണ്. ഒന്നാം ക്ലാസ്സു മുതൽ ബർമ്മീസ് ഭാഷയും ഇംഗ്ലീഷും പഠിപ്പിക്കുന്നു. ബർമ്മീസ് ഒന്നാം ഭാഷയും ഇംഗ്ലീഷ് രണ്ടാം ഭാഷയുമാണ്.

6. കാനഡ

കാനഡ, പൊതുവെ, 8+4 രീതിയിലാണ് പ്രാഥമിക സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം സംവിധാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

സംസ്ഥാനഭേദമനുസരിച്ച് ഇതിന്റെ ഘടനയിലും വ്യത്യാസമുണ്ട്. I മുതൽ XII വരെ ക്ലാസ്സുകളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിക്കുന്നു. എലിമെന്ററി ഘട്ടം തുടങ്ങി മറ്റു ഭാഷകളും ഓപ്ഷണൽ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നു. സെക്കൻറി ഘട്ടം മുതൽ ഫ്രഞ്ച്, ലാറ്റിൻ, ജർമ്മൻ, ഗ്രീക്ക്, ഇറ്റാലിയൻ, സ്പാനിഷ് എന്നീ ഭാഷകളിൽ ഒന്ന് രണ്ടാം ഭാഷയായി പഠിക്കണം. കുറച്ചു കാലം മുമ്പു വരെ സർവ്വകലാശാലയിൽ പ്രവേശനം കിട്ടുന്നതിന് ഗ്രീക്ക്, ലാറ്റിൻ, ആധുനികഭാഷകളിൽ രണ്ടെണ്ണം എന്നിവ അറിഞ്ഞിരിക്കണമായിരുന്നു. ക്രമേണ അതെടുത്തു കളഞ്ഞു. ഇന്നും ചില ഫാക്കൽറ്റികളിൽ പ്രവേശനത്തിന്ന് ഒരു രണ്ടാം ഭാഷ അറിഞ്ഞിരിക്കണം.

7. സിലോൺ:

ആറു വർഷത്തെ പ്രഥമികവിദ്യാഭ്യാസമാണുള്ളത്. ഇതിനെത്തുടർന്ന് മൂന്നു വർഷത്തെ ജൂനിയർ സെക്കൻറി കോഴ്സും രണ്ടു വർഷത്തെ സീനിയർ സെക്കൻറി കോഴ്സും ഉണ്ട്. തുടർന്ന് രണ്ടു വർഷത്തെ സീനിയർ സ്കൂൾ കോഴ്സ് പൂർത്തിയാക്കിയ ശേഷം മാത്രമേ സർവ്വകലാശാലയിൽ പ്രവേശനം ലഭിക്കുകയുള്ളു. I മുതൽ XI വരെ ക്ലാസ്സുകളിൽ മാതൃഭാഷ (സിംഹളഭാഷയോ തമിഴോ) പഠിപ്പിക്കുന്നു. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസഘട്ടത്തിൽ നാലാം വർഷം തുടങ്ങി ഇംഗ്ലീഷ് കൂടി പഠിപ്പിക്കുന്നു.

8. ഡെന്മാർക്ക്:

പ്രൈമറി വിദ്യാഭ്യാസം 7–8 വർഷം നീണ്ടുനില്ക്കുന്നു. ഇതിൽ ആദ്യഘട്ടം നാലോ അഞ്ചോ വർഷത്തേക്കായിരിക്കും. രണ്ടാം ഘട്ടം മൂന്നോ നാലോ വർഷത്തോളം. മിഡിൽ സ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയാൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഒരു വർഷത്തെയോ മൂന്നു വർഷത്തെയോ കോഴ്സുകളുള്ള രണ്ടു ബ്രാഞ്ചുകളായി തിരിയുന്നു.

മാതൃഭാഷയായ ഡാനിഷ് ഭാഷ ഒന്നാം ക്ലാസ്സു മുതൽ സെക്കൻറി ഘട്ടത്തിന്റെ അവസാനം വരെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ആറാം വർഷ ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്ന എല്ലാ കുട്ടികൾക്കും ഇംഗ്ലീഷോ ജർമ്മനോ പഠിക്കണം. ഏഴാം ക്ലാസ്സിലെത്തിയാൽ, കുട്ടിക്കു പ്രയോജനപ്പെടുമെന്ന് സ്ക്കൂൾ അധികൃതന്മാർക്കു ബോദ്ധ്യമായാൽ ഒരു വിദേശഭാഷ കൂടി—ഇംഗ്ലീഷോ ജർമ്മനോ—പഠിപ്പിക്കുന്നു.

മിഡിൽ സ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു ശേഷമുള്ള മൂന്നു വർഷകോഴ്സിന്നു പോകുന്നവർക്ക് പല പാഠ്യപദ്ധതി

കളും സ്വീകരിക്കാം. അവരുടെ ഭാഷാപഠനം താഴെ ചേർക്കുന്ന ക്രമത്തിലാണ്:

ഭാഷ	ത്രിവർഷ സെക്കൻഡറി ക്ലാസ്		
	ക്ലാസ്സിക്കൽ ഭാഷാപഠന ശാഖ	ആധുനിക ഭാഷാപഠന ശാഖ	സയൻസ് ശാഖകം
ഡാനിഷ്	3 വർഷവും	3 വർഷവും	3 വർഷവും
ഫ്രഞ്ച്	,,	,,	,,
ലാറ്റിൻ	,,	,,	,,
ഗ്രീക്ക്	,,	,,	,,
ഇംഗ്ലീഷ്/ ജർമ്മൻ	....	....	ആദ്യത്തെ രണ്ടു വർഷം
ഇംഗ്ലീഷും ജർമ്മനും അല്ലെങ്കിൽ ഒന്നു മാത്രം	ആദ്യത്തെ രണ്ടു വർഷം	....	....

9. ഫ്രാൻസ്:

മാതൃഭാഷയായ ഫ്രഞ്ച് ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ തുടങ്ങി സെക്കൻഡറി ഘട്ടം വരെ (14 വർഷം) തുടരുന്നു. മറ്റു ഭാഷകം സെക്കൻഡറി ഘട്ടത്തിൽ മാത്രമേ പഠിപ്പിക്കുന്നുള്ളു. സെക്കൻഡറി ഘട്ടത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ രണ്ടു വർഷം (VI, V) നിരീക്ഷണസൈക്കിളിൽ പെടുന്നു. അടുത്ത രണ്ടു വർഷം (IV, III) മൂന്നു വിഭാഗമായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ക്ലാസ്സിക്കൽ എ, ക്ലാസ്സിക്കൽ ബി, ആധുനികം. ക്ലാസ്സിക്കൽ എയിലെ പ്രധാനവിഷയങ്ങം ഗ്രീക്ക്, ലാറ്റിൻ, ഒരു ആധുനികഭാഷ. ക്ലാസ്സിക്കൽ ബിയിൽ മുഖ്യവിഷയങ്ങം ലാറ്റിൻ, രണ്ട് ആധുനികഭാഷകം. ആധുനികവിഭാഗത്തിലെ മുഖ്യവിഷയങ്ങം കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമായ ഫ്രഞ്ചുപഠനം, രണ്ട് ആധുനികഭാഷകം. മൂന്നാം സൈക്കിളിലെ രണ്ടു വർഷം (II, I) താഴെ ചേർത്ത രീതിയിൽ ഭാഷകം പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ക്ലാസ്സിക്കൽ എ—ഗ്രീക്കും ലാറ്റിനും ഒരു ആധുനിക ഭാഷയും

ക്ലാസ്സിക്കൽ ബി—ലാറ്റിനും രണ്ട് ആധുനികഭാഷകളും

ആധുനികം —രണ്ട് ആധുനികഭാഷകം

താഴെ ചേർത്ത പട്ടിക, ഈ ഭാഷാപഠനക്രമം വ്യക്തമാക്കുന്നു:

ഭാഷ	ക്ലാസ്സിക്കൽ ഏ	ക്ലാസ്സിക്കൽ ബി	ആധുനികം
ലാറ്റിൻ	VI മുതൽ 1 വരെ	VI മുതൽ 1 വരെ	—
ഗ്രീക്ക്	IV മുതൽ 1 വരെ	—	—
ആധുനികഭാഷ I	VI മുതൽ 1 വരെ	VI മുതൽ 1 വരെ	VI മുതൽ 1 വരെ
ആധുനികഭാഷ II		IV മുതൽ 1 വരെ	IV മുതൽ 1 വരെ

(ഫ്രാൻസിൽ സെക്കൻഡറി ക്ലാസ്സുകൾക്ക് അവരോഹക്രമത്തിലാണ് നമ്പരിട്ടിട്ടുള്ളത്)

10. ജർമ്മൻ ഫെഡറൽ റിപ്പബ്ലിക്ക്:

1–ാം ക്ലാസ്സു മുതൽ XII–ാം ക്ലാസ്സു വരെ ജർമ്മൻ ഭാഷ പഠിപ്പിക്കുന്നു. അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിച്ചു തുടങ്ങുന്നു. അതു പത്താം ക്ലാസ്സു വരെ തുടരുന്നു.

പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നാലാം വർഷം മുതൽ തുടങ്ങുന്ന സെക്കൻഡറി ഘട്ടം (Gymnasien) 9 വർഷം നീണ്ടു നില്ക്കുന്നു. അതു മൂന്നു വിധത്തിലുണ്ട്. ക്ലാസ്സിക്കൽ അക്കാദമിക്ക്, ആധുനിക അക്കാദമിക്ക്, ഗണിത–സയൻസ് അക്കാദമിക്ക്. ക്ലാസ്സിക്കൽ അക്കാദമിക്ക് ഹൈസ്ക്കൂളിൽ 9 വർഷത്തെ ലാറ്റിൻ, 6 വർഷത്തെ ഗ്രീക്ക്, 7 വർഷത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് അല്ലെങ്കിൽ ഫ്രഞ്ച് ഭാഷകൾ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ആധുനിക അക്കാദമിക്ക് ഹൈസ്ക്കൂളിൽ രണ്ട് ആധുനികഭാഷകളും ലാറ്റിനും പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തെ ആധുനികഭാഷ (സാധാരണനിലയിൽ ഇംഗ്ലീഷ്) 9 വർഷം പഠിക്കണം. രണ്ടും മൂന്നും വിദേശഭാഷകൾ (7 വർഷകോഴ്സും 5 വർഷകോഴ്സും) ലാറ്റിനും ഫ്രഞ്ചും (ചിലപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷും) ആയിരിക്കും. ഗണിതശാസ്ത്രഹൈസ്ക്കൂളുകൾ രണ്ടു വിദേശഭാഷകൾ പഠിപ്പിക്കുന്നു (ഇംഗ്ലീഷും ലാറ്റിനും അല്ലെങ്കിൽ ഫ്രഞ്ചും). താഴെ ചേർത്ത പട്ടിക ഭാഷാപഠനക്രമം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ഭാഷ	ക്ലാസ്സിക്കൽ	ആധുനികം	സയൻസ്
ജർമ്മനി	V–XIII	V–XIII	V–XIII
ഒന്നാം വൈദേശിക ഭാഷ	V–XII	V–XII	V–XII
രണ്ടാം വൈദേശിക ഭാഷ	VIII–XIII[a]	XII–XII[a]	VII–XIII
മൂന്നാം വൈദേശിക ഭാഷ	VII–XIII[a]	IX–XIII[a]	IX–X

(a ക്ലാസ്സിക്കൽ സെക്കൻററി പഠനത്തിന് ഇംഗ്ലീഷോ ഫ്രഞ്ചോ മൂന്നാം വൈദേശികഭാഷയായി തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്)

11. ഇന്തൊനേഷ്യ:

6 വർഷത്തെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസവും 6 വർഷത്തെ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസവും ചേർന്ന കാലഘട്ടത്തെ മൂന്നു വർഷം വീതമുള്ള ജൂനിയർ–സീനിയർ വിഭാഗങ്ങളായി വേർതിരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആദ്യത്തെ രണ്ടു ക്ലാസ്സുകളിൽ പ്രാദേശികഭാഷയായ ജാവനീസാണ് അദ്ധ്യയനമാദ്ധ്യമം. മൂന്നാം ക്ലാസ്സിൽ ഇന്തൊനേഷ്യൻ ഭാഷ പഠനമാദ്ധ്യമമായി തുടങ്ങുകയും പ്രാദേശികഭാഷ ഒരു വിഷയമായി പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ജൂനിയർ ഹൈസ്കൂളിൽ VII–ാം ക്ലാസ്സിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠനം ആരംഭിക്കുന്നു. XII–ാം ക്ലാസ്സു വരെ അതു തുടരും. XI–ാം ക്ലാസ്സിൻെറ അവസാനം വരെ മാത്രമേ പ്രാദേശികഭാഷാപഠനം തുടരുകയുള്ളു. അതു തന്നെയും ഭാഷാപഠനത്തിൽ കൂടുതൽ സമയം ചെലവഴിക്കുന്ന 'എ' വിഭാഗത്തിൽപെട്ട കോഴ്സുകൾക്കു പഠിക്കുന്നവർ മാത്രം. ഈ വിഭാഗത്തിൽ പെട്ടവർക്ക് പ്രാചീനജാവനീസ് പഠിക്കുന്നതിന് X, XI എന്നീ ക്ലാസ്സുകളിൽ സൗകര്യമുണ്ട്. ഗണിതശാസ്ത്ര വിഭാഗത്തിൽപെട്ടവർക്ക് IX മുതൽ XII വരെ ക്ലാസ്സുകളിൽ ഇന്തൊനേഷ്യനും ഇംഗ്ലീഷും പഠിക്കുന്നതിന്നു സൗകര്യമുണ്ട്. കോമേഴ്സ് വിഭാഗത്തിന് ഇന്തൊനേഷ്യൻ, ഇംഗ്ലീഷ്, ജർമ്മൻ, ഫ്രഞ്ച് എന്നീ ഭാഷകളും പഠിക്കണം. ഭാഷാപഠനത്തിൻെറ പട്ടിക:

ഭാഷകൾ	പ്രൈമറി	ജൂനിയർ ഹൈസ്ക്കൂൾ
ഇന്തൊനേഷ്യൻ	III–VI	VII–IX
പ്രാദേശികഭാഷ	I–VI	VII–IX
ഇംഗ്ലീഷ്	.....	VII–IX
ജർമ്മനി / ഫ്രഞ്ച്	.....	.....

	സീനിയർ ഹൈസ്ക്കൂൾ		
	ഭാഷാവിഭാഗം	ഗണിതം	കോമേഴ്സ്
ഇന്തൊനേഷ്യൻ	X–XII	X–XII	X–XII
പ്രാദേശികഭാഷ	X–XI	.....	.....
ഇംഗ്ലീഷ്	X–XII	X–XII	X–XII
ജർമ്മനി / ഫ്രഞ്ച്	.....	.....	X–XII

12. ഇറാൻ:

പന്ത്രണ്ടു വർഷത്തെ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ആറു വർഷത്തെ പ്രാഥമികഘട്ടമെന്നും ആറു വർഷത്തെ സെക്കൻററി ഘട്ടമെന്നും രണ്ടായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. സെക്കൻററി ഘട്ടത്തെ മൂന്നു വർഷം വീതമുള്ള രണ്ടു സൈക്കിളുകളായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഒന്നാം ഭാഷയായ പേർസ്യൻ 1 മുതൽ 12 ക്ലാസ്സു വരെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ആറാം ക്ലാസ്സ് അവസാനിക്കുന്നതു വരെ മറെറാരു ഭാഷയും പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഏഴാം ക്ലാസ്സിൽ വച്ച് അറബിഭാഷ ആരംഭിക്കുന്നു. സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ആദ്യത്തെ മൂന്നു വർഷം അതു പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഏഴാം ക്ലാസ്സിൽ നിന്ന് ഒരു വിദേശഭാഷ ആരംഭിക്കുകയും XII–ാം ക്ലാസ്സു വരെ തുടരുകയും ചെയ്യുന്നു.

13. അയർലൻഡ്:

അയർലൻഡിലെ നാഷണൽ പ്രൈമറി സ്ക്കൂൾ 8 വർഷ കോഴ്സാണ്. ഇതിൽ ഒടുവിലത്തെ രണ്ടു വർഷം യഥാർത്ഥത്തിൽ സെക്കൻററി വിഭാഗത്തിനോടു ചേരേണ്ടതാണ്. സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം 6 വർഷത്തെ കോഴ്സ് ആണ്. കുട്ടികൾക്ക് 6 വർഷത്തെ പഠനത്തിനു ശേഷമോ എട്ടു വർഷത്തെ പഠനത്തിനു ശേഷമോ സെക്കൻററി കോഴ്സിലേക്കു മാറാവുന്നതാണ്.

ശിശുക്ലാസ്സു മുതൽ സെക്കൻററി കോഴ്സ് കഴിയുന്നതു വരെ ഐറിഷ് ഭാഷ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു പാഠ്യവിഷയം എന്ന നിലയ്ക്കും അദ്ധ്യയനമാധ്യമം എന്ന നിലയ്ക്കും സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം കഴിയുന്നതു വരെ വലിയ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നു. രണ്ടാം ക്ലാസ്സു മുതൽ രണ്ടാം ഭാഷയെന്ന നിലയ്ക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് നിർബന്ധഭാഷയായി പഠിപ്പിക്കുന്നു. ശിശുക്ലാസ്സിലും ഒന്നാം ക്ലാസ്സിലും ഓപ്ഷനൽ എന്ന നിലയ്ക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

14. ഇസ്രായേൽ:

പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം 8 വർഷവും സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം നാലു വർഷവും.

അറബ് സ്കൂളുകളിൽ അറബിക് ഒന്നാം ഭാഷയെന്ന നിലയിൽ ഒന്നാം ഗ്രേഡ് മുതൽ പഠിപ്പിക്കുന്നു. IV–ാം ഗ്രേഡ് മുതൽ ഹീബ്രു പഠിപ്പിക്കുന്നു. VI–ാം ഗ്രേഡ് മുതൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിദേശഭാഷ–മുഖ്യമായും ഇംഗ്ലീഷ്– പഠിപ്പിക്കുന്നു. മൂന്നു ഭാഷയും സെക്കൻററി ഘട്ടത്തിൻെറ അവസാനം വരെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ഹീബ്രു	IX–XII
ഒന്നാം വിദേശഭാഷ (ഇംഗ്ലീഷ്/ഫ്രഞ്ച്)	IX–XII
രണ്ടാം വിദേശഭാഷ (അറബി/ലാററിൻ)	X–XII

15. ഇററലി:

5 വർഷത്തെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം, തുടർന്ന് 3 വർഷത്തെ ഇടനിലവിദ്യാഭ്യാസം അതെത്തുടർന്ന് അഞ്ചു വർഷത്തെ അപ്പർ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം.

ഒന്നാം ഭാഷയായി ഒന്നാം ക്ലാസ്സു മുതൽ 6–ാം ക്ലാസ്സു വരെ ഇററാലിയൻ ഭാഷ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

6 മുതൽ 8 വരെ ക്ലാസ്സുകളിൽ ഇററാലിയൻ, ലാററിൻ എന്നീ ഭാഷകളും പഠിപ്പിക്കുന്നു. 7–ാം ക്ലാസ്സു മുതൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു വൈദേശികഭാഷ, ഇംഗ്ലീഷ്/ഫ്രഞ്ച്/ജർമ്മൻ/ സ്പാനിഷ് കൂടി പഠിപ്പിക്കുന്നു.

അപ്പർ സെക്കൻററി ഘട്ടത്തിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടു വർഷം കുട്ടികളും ഇററാലിയൻ, ഗ്രീക്ക്, മറേറതെങ്കിലും വൈദേശികഭാഷ എന്നിവ പഠിക്കുന്നു. സ്കൂളും വിദ്യാഭ്യാസ ഘട്ടത്തിലെ ഭാഷാപഠനത്തെ ഇങ്ങനെ സംക്ഷേപിക്കാം.

ഇററാലിയൻ	I—XIII
ലാററിൻ	VI—VIII
വിദേശഭാഷ	VII—X
ഗ്രീക്ക്	IX—XIII

16. ജപ്പാൻ:

6 വർഷത്തെ പ്രൈമറി വിദ്യാഭ്യാസത്തെത്തുടർന്ന് 3 വർഷത്തെ ലോവർ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസവും തുടർന്ന് 3 വർഷത്തെ അപ്പർ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസവും.

ഒന്നാം ക്ലാസ്സു മുതൽ ജാപ്പനീസ് ഭാഷ പഠിപ്പിക്കുന്നു. പ്രൈമറി ഘട്ടത്തിൽ മറെറാരു ഭാഷയും പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. ലോവർ സെക്കൻററി ഘട്ടത്തിൽ ജാപ്പനീസ് ഭാഷ തുടർന്നു പഠിക്കുന്നു. കുട്ടിക്കു വേണമെങ്കിൽ ഒരു ഇലക്ററീവ് എന്ന നിലയ്ക്ക് ഒരു വിദേശഭാഷ കൂടി പഠിക്കാവുന്നതാണ്. അപ്പർ സെക്കൻററി ഘട്ടത്തിലും ജാപ്പനീസ് ഭാഷയിൽ ഉന്നതനിലവാരം ആവശ്യമാണ്. ഇലക്ററീവ് ആയി ഒരു വിദേശഭാഷ (ചൈനീസ്) പഠിക്കാവുന്നതാണ്.

17. ജോർഡാൻ:

12 വർഷത്തെ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ 6 വർഷത്തെ പ്രൈമറി വിദ്യാഭ്യാസവും 3 വർഷത്തെ ഇൻറർമീഡിയറ് ക്ലാസ്സും 3 വർഷത്തെ അപ്പർ സെക്കൻററി ക്ലാസ്സും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഒന്നാം ക്ലാസ്സു മുതൽ എല്ലാ ക്ലാസ്സിലും അറബിഭാഷ ഒന്നാം ഭാഷയായി പഠിപ്പിക്കുന്നു. IV-ാം ക്ലാസ്സിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠനം തുടങ്ങുന്നു. സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ അവസാനം വരെ ഈ രണ്ടു ഭാഷയും പഠിപ്പിക്കുന്നു. സ്ക്കൂ൦ ഘട്ടത്തിൽ മറെറാരു ഭാഷയും പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല.

18. ലിബിയ:

ലിബിയയിലെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം ആറു വർഷമാണ്. ഇതെത്തുടർന്ന് മൂന്നു വർഷത്തെ ലോവർ സെക്കൻററിയും മൂന്നു വർഷത്തെ അപ്പർ സെക്കൻററിയും കോഴ്സുകൾ ഉണ്ട്.

പ്രാഥമികഘട്ടത്തിൽ അറബിക്ക് മാത്രമേ പഠിപ്പിക്കുന്നുള്ളു. ഇത് ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ നിന്ന് ആരംഭിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ വിദേശഭാഷ ഏഴാം ക്ലാസ്സിൽ നിന്നും രണ്ടാമത്തെത് ഒമ്പതാം ക്ലാസ്സിൽ നിന്നും ആരംഭിക്കുന്നു. ഇവ, സാധാരണഗതിയിൽ, ഇംഗ്ലീഷും പ്രഞ്ചും ആയിരിക്കും. സെക്കൻററി പരീക്ഷ പാസ്സാവണമെങ്കിൽ കുട്ടി ഈ മൂന്നു ഭാഷയിലും പാസ്സായിരിക്കണം.

19. മെക്സിക്കോ:

മെക്സിക്കോവിലെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം ആറു വർഷം നീണ്ടുനില്ക്കുന്നു. സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം 3+2 ആയി വിഭജിച്ച അഞ്ചു വർഷകോഴ്സ് ആണ്.

ഒന്നാം ക്ലാസ്സു മുതൽ സ്പാനിഷ് ഭാഷ പഠിപ്പിക്കുന്നു. സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ അവസാനം വരെ ഇതു

തുടരുന്നു. ഏഴാം ക്ലാസ്സിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിദേശഭാഷ (ഇംഗ്ലീഷോ ഫ്രഞ്ചോ) ആരംഭിക്കുന്നു.

20. നെതർലൻഡ്സ്:

നെതർലൻഡിൽ 1 മുതൽ 6 വരെ ക്ലാസ്സുകളിൽ ഡച്ചു ഭാഷ മാത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഏഴും എട്ടും ക്ലാസ്സുകളിൽ ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രഞ്ച്, ജർമ്മനി എന്നീ ഭാഷകളിൽ ഏതെങ്കിലും രണ്ടെണ്ണം ഓപ്ഷനൽ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

സെക്കൻറി ഘട്ടം ആറു വർഷമാണ്. അഞ്ചാം വർഷം തുടങ്ങി വിദ്യാർത്ഥികൾ A, B എന്നീ സെക്ഷനുകളായി തിരിയുന്നു. ആദ്യത്തെ വിഭാഗം ഗ്രീക്കിലും ലാറ്റിൻ പഠനത്തിലും ഊന്നൽ കൊടുക്കുമ്പോൾ രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗം സയൻസിൽ ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്നു.

താഴെ ചേർത്ത രീതിയിലാണ് ഭാഷാപഠനം ക്രമപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്.

ഭാഷകൾ	സെക്ഷൻ ഏയും ബിയും
ഗ്രീക്ക്	VII — XII
ലാറ്റിൻ	VII — XII
ഡച്ച്	VII — XII
ഫ്രഞ്ച്	VII — XII
ജർമ്മൻ	IX — XII
ഇംഗ്ലീഷ്	VII — XII
ഹീബ്രു	(ഓപ്ഷനൽ)

21. ന്യൂസിലൻഡ്:

ന്യൂസിലൻഡിൽ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം അഞ്ചു വയസ്സിൽ ആരംഭിച്ച് എട്ടു വർഷത്തേക്കാണ്. ആദ്യത്തെ രണ്ടു വർഷം ശിശുക്ലാസ്സുകൾ ആയിരിക്കും. തുടർന്ന് നാലു വർഷം (1–4) പ്രൈമറി വിദ്യാഭ്യാസവും I–ഉം II–ഉം ഫോം ഇൻറർമീഡിയറ്റ് സ്കൂളുകളും III മുതൽ VI വരെ പോസ്റ്റ് പ്രൈമറി ക്ലാസ്സുകളും ആയിരിക്കും.

പ്രാഥമികഘട്ടത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് മാത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നു. സെക്കൻറി ഘട്ടത്തിൻെറ അവസാനം വരെ അതു തുടരുന്നു. ഫ്രഞ്ചും ലാറ്റിനും (അല്ലെങ്കിൽ അതിലൊന്ന്) ഇലക്റ്റീവ് എന്ന നിലയിൽ പഠിക്കുന്നു.

22. നോർവേ:

ഏഴു വർഷത്തെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം തുടർന്ന് ഒരു വർഷത്തെ തുടർവിദ്യാലയം (Continuation school) അതല്ലെങ്കിൽ ആറു മാസത്തെ സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം (Folk high school) അതുമല്ലെങ്കിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ വർഷത്തെ പഠനം (Realskole). അഞ്ചു വർഷത്തെ ജംനേഷിയം കോഴ്സിനു ശേഷം സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു പ്രവേശനം ലഭിക്കുന്നു. അതിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടു വർഷം Realskole കോഴ്സിനു തുല്യമായിരിക്കും. അതു പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് നടത്തുന്നത്. ഒരു വിദേശഭാഷയുടെ പഠനം (ഇംഗ്ലീഷ്) ഈ ഘട്ടത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്നു.

മാതൃഭാഷയും ഒന്നാം ഭാഷയുമായ നോർവ്വീജിയൻ ഒന്നാം ക്ലാസ്സു മുതൽ ആരംഭിച്ച് ജംനേഷിയം കോഴ്സ് കഴിയും വരെ തുടരുന്നു. സയൻസ് വിദ്യാർത്ഥികൾ ആദ്യത്തെ ഒരു വർഷം ജർമ്മൻ പഠിക്കുന്നു. ആധുനികഭാഷാപഠന വിദ്യാർത്ഥികൾ രണ്ടു വർഷം ജർമ്മൻ ഭാഷ പഠിക്കുന്നു. എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികളും മൂന്നു വർഷവും ഫ്രഞ്ച് പഠിക്കുന്നു.

ഭാഷ	പ്രൈമറി സ്കൂൾ (I — VII)	റിയൽ . സ്കോളെ (I — III)	ജംനേഷിയം (III — V)	
			സയൻസ് പഠനം	ഭാഷാ പഠനം
നോർവ്വീജിയൻ	I — VII	I — III	III — V	III — V
ഇംഗ്ലീഷ്	VI–ഉം VII–ഉം ഓപ്ഷനൽ	I–ഉം II–ഉം	III–ഉം IV–ഉം	III — V
ജർമ്മൻ	.....	I–ഉം II–ഉം	III	III–ഉം IV–ഉം
ഫ്രഞ്ച്	.....	.....	III — V	III — V

23. പാക്കിസ്ഥാൻ:

പാക്കിസ്ഥാനിൽ അഞ്ചു വർഷത്തെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസവും അഞ്ചു വർഷത്തെ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസവും ആണുള്ളത് (സിന്ധിൽ പത്തു വർഷത്തിനു പകരം പതിനൊന്നു വർഷമാണ്). പ്രൈമറി ഘട്ടത്തിൽ മാതൃഭാഷയായി ഉറുദു മാത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നു. സെക്കൻററി ഘട്ടം അവസാനിക്കുന്നതു വരെ ഈ നില തുടരുന്നു.

മിഡിൽ സ്കൂളിൽ (VI–ാം ക്ലാസ്സിൽ) ഒരു നിർബന്ധ വിഷയമായി ഇംഗ്ലീഷ് പഠനം ആരംഭിക്കുന്നു. പത്താം ക്ലാസ്സു വരെ അതു തുടരുന്നു. VI–X ക്ലാസ്സുകളിൽ ഒരു ക്ലാസ്സിക്കൽ ഭാഷ പഠിക്കാവുന്നതാണ്. അതല്ലെങ്കിൽ, ഒരു ആധുനികഭാഷയോ ഒരു വിദേശഭാഷയോ (ഫ്രഞ്ച്, പേർസ്യൻ, അറബിക്, ഗുജറാത്തി, സിന്ധി) VI–VIII ക്ലാസ്സുകളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

24. ഫിലിപ്പൈൻസ്:

ആറു വർഷത്തെ എലിമെൻററി വിദ്യാഭ്യാസവും നാലു വർഷത്തെ ഹൈസ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസവും ചേർന്നതാണ് ഫിലിപ്പൈൻസിലെ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം. ഈ കാലത്ത് ഫിലിപ്പൈനിഭാഷയും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയും പഠിപ്പിക്കുന്നു. മറേതെങ്കിലും ഭാഷ പഠിക്കാൻ വ്യവസ്ഥയില്ല.

25. പോളണ്ട്:

ഏഴു വർഷത്തെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസവും തുടർന്ന് നാലു വർഷത്തെ പൊതുസെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസവും. ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ നിന്ന് പോളിഷ് ഭാഷ ആരംഭിക്കുകയും XI-ാം ക്ലാസ്സു വരെ തുടരുകയും ചെയ്യുന്നു. അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിൽ, വിദേശ ഭാഷയെന്ന നിലയ്ക്ക്, റഷ്യൻ ഭാഷ തുടങ്ങുന്നു. സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ അവസാനം വരെ തുടരുന്നു. VIII–XI ക്ലാസ്സുകളിൽ മൂന്നാം ഭാഷയെന്ന നിലയ്ക്ക് ഒരു ആധുനികഭാഷയോ ലാററിനോ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ഇതിന്നു പുറമെ, സെക്കൻററി ഘട്ടത്തിൽ ഓപ്ഷനൽ എന്ന നിലയ്ക്ക് മററു വിദേശഭാഷകളും പഠിക്കാവുന്നതാണ്.

26. പോർച്ചുഗൽ:

നാലു വർഷത്തെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തെത്തുടർന്ന് ഏഴു വർഷത്തെ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസം. ഈ ഏഴു വർഷത്തെ 2+3+2 എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ദേശീയഭാഷയായ പോർച്ചുഗീസ് ഭാഷ ഒന്നാം ക്ലാസ്സു മുതൽ പഠിപ്പിക്കുന്നു. പ്രാഥമികഘട്ടത്തിൽ മററു ഭാഷകളൊന്നും പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. സെക്കൻററി ഘട്ടത്തിൽ താഴെ ചേർത്ത രീതിയിൽ ഭാഷകളും പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ഭാഷകളും	ഒന്നാം സൈക്കിളും ക്ലാസ്സുകളും V–VI	രണ്ടാം സൈക്കിളും ക്ലാസ്സുകളും VII–IX
പോർച്ചുഗീസ്	V–VI	VII–IX
ഫ്രഞ്ച്	V–VI	VII–IX
ഇംഗ്ലീഷ്	.....	VII–IX

മൂന്നാം സൈക്കിളിൽ പഠനവിഷയത്തിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ച് പഠിക്കുന്ന ഭാഷകളും മാറും. പോർച്ചുഗീസിന്നു പുറമെ ലാറ്റിൻ, ഗ്രീക്ക്, ഫ്രഞ്ച്, ഇംഗ്ലീഷ്, ജർമ്മൻ എന്നീ ഭാഷകളുംപഠിക്കാൻ സൗകര്യമുണ്ട്.

27. സ്പെയിൻ:

സർവ്വകലാശാലാപ്രവേശനത്തിന്നു മുമ്പുള്ള വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തെ ഇങ്ങനെ വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. നാലു വർഷത്തെ പ്രാഥമികഘട്ടം, നാലു വർഷത്തെ ലോവർ Baccalaureate, രണ്ടു വർഷത്തെ അപ്പർ Baccalaureate, ഒരു വർഷത്തെ പ്രീഡിഗ്രി.

ദേശീയഭാഷയായ സ്പാനിഷ് ഒന്നാം തരം മുതൽ പഠിപ്പിക്കുന്നു. അടുത്ത ഘട്ടത്തിലെ ഭാഷാപഠനം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

ഭാഷ	ലോവർ സെക്കൻററി VI–IX	ഹയർ സെക്കൻററി X–XI
സ്പാനിഷ്	V, VII, IX	XI
ആധുനികഭാഷ	VII, VIII	X
ലാറ്റിൻ	VII, IX	സാഹിത്യവിഭാഗത്തിന്നു മാത്രം
ഗ്രീക്ക്	.....	X, XI

28. സുഡാൻ:

ഏഴു കൊല്ലത്തെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം, രണ്ടു വർഷത്തെ ജൂനിയർ ക്ലാസ്സ് എന്നും അഞ്ചു വർഷത്തെ സീനിയർ ക്ലാസ്സ് എന്നും വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആറു കൊല്ലത്തെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു ശേഷം നാലു വർഷത്തെ ലോവർ സെക്കൻററി കോഴ്സിന്നു ചേരാവുന്നതാണ്. ഇതെത്തുടർന്ന് 3 വർഷത്തെ ജിംനേഷ്യ (അപ്പർ സ്റ്റേറ്റ് സെക്കൻററി—ജൂനിയർ കോളേജ്)ത്തി

ന്നു ചേരാം. ജിംനേഷ്യം വരെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാലദൈർഘ്യം 13 വർഷമാണ്.

29. സ്വീഡൻ:

ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ നിന്ന് സ്വീഡിഷ് പഠനം ആരംഭിക്കുന്നു. പ്രൈമറി–സെക്കൻററി ഘട്ടത്തിൽ മുഴുവൻ ഈ പഠനം തുടരും. അഞ്ചാം ഗ്രേഡ് മുതൽ ഒരു ബദൽഭാഷയായി ഇംഗ്ലീഷ് തുടരും. പറഞ്ഞിയ അദ്ധ്യാപകനില്ലെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഇല്ലാതെ ഒരു സമയ–പഠനപദ്ധതി സ്വീകരിക്കാനധികാരമുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇംഗ്ലീഷ് പഠനം സ്വാഭാവികമായി കരുതപ്പെടുന്നു. നാലു വർഷത്തെ ലോവർ സെക്കൻററി ഘട്ടത്തിൽ മുഴുവൻ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കുന്നു. ഒടുക്കത്തെ മൂന്നു വർഷം ജർമ്മൻ പഠിക്കുന്നു. ഫ്രഞ്ച് ഭാഷ ഒരു ഓപ്ഷനൽ എന്ന നിലയ്ക്ക് ഈ ഘട്ടത്തിൽ പഠിക്കാം. അപ്പർ സെക്കൻററി ക്ലാസ്സിൽ ചേരാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളവർക്കാണ് ഈ ഓപ്ഷനൽ.

ജിംനേഷ്യം ഘട്ടത്തിൽ ലാററിൻ, ഗ്രീക്ക് എന്നിവയും ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ സ്പാനിഷ്, റഷ്യൻ, ഫിന്നിഷ്, ഇററാലിയൻ എന്നീ ഭാഷകളും ഇലക്ററീവ് എന്ന നിലക്ക് പഠിപ്പിക്കുന്നു.

30. തായ്ലൻഡ്:

നാലു വർഷത്തെ പ്രൈമറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഒന്നാം ക്ലാസ്സു മുതൽ തായ് ഭാഷ പഠിപ്പിക്കുന്നു. സെക്കൻററി ഘട്ടത്തിന്ന് 6 വർഷത്തെ ദൈർഘ്യമാണുള്ളത്. അത് ലോവർ–അപ്പർ ഘട്ടങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു കുട്ടി പ്രൈമറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു ശേഷം മൂന്നു വർഷത്തെ പ്രൈമറി എക്സ്ററൻഷൻ സ്ക്കൂളിൽ ചേർന്നുവെന്നു വരാം. അപ്പർ സെക്കൻററി കഴിഞ്ഞാൽ കുട്ടി ഒരു വർഷത്തെ പ്രീയൂണിവേഴ്സിററി കോഴ്സ് പൂർത്തിയാക്കി വേണം കോളേജിൽ ചേരാൻ. പ്രൈമറി എക്സ്ററൻഷൻ സ്ക്കൂളിൽ (V–VII) തായ് ഭാഷയും ഇംഗ്ലീഷും പഠിപ്പിക്കുന്നു. ലോവർ സെക്കൻററി—അപ്പർ സെക്കൻററി ഘട്ടം മുഴുവൻ ഈ രണ്ടു ഭാഷയും പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷ് ഒഴിച്ചുള്ള വിദേശഭാഷകളും പ്രീഡിഗ്രി തലത്തിൽ മാത്രമാണ് തുടങ്ങുന്നത്. ഇതിൽ നിർബന്ധിത ഭാഷയും ഇലക്ററീവ് ഭാഷയും പെടും.

31. തുർക്കി:

ഒന്നാം ക്ലാസ്സു മുതൽ തുർക്കി ഭാഷ പഠിപ്പിക്കുന്നു. 5 വർഷത്തെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസവും തുടർന്ന് ഏഴു

വർഷത്തെ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസവും. സെക്കൻററി ഘട്ടത്തെ മൂന്നു വർഷത്തെ ഇൻറർമീഡിയററ് ഘട്ടമായും നാലു വർഷത്തെ അപ്പർ സെക്കൻററി ഘട്ടമായും വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇൻറർമീഡിയററ് ഘട്ടത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന കുട്ടി (VI–ാം ക്ലാസ്സ്) ഇംഗ്ലീഷ്, ജർമ്മനി, ഫ്രഞ്ച് എന്നീ വിദേശഭാഷകളിൽ ഒന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ തിരഞ്ഞെടുത്താൽ സെക്കൻററി ഘട്ടം തീരുന്നതു വരെ അതേ ഭാഷ പഠിക്കണം.

32. യുനൈററഡ് അരബ് റിപ്പബ്ളിക്ക്:

6 വർഷത്തെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസവും 6 വർഷത്തെ സെക്കൻററി വിദ്യാഭ്യാസവും. ഒന്നു മുതൽ പന്ത്രണ്ടു വരെ ക്ലാസ്സുകളിൽ അറബിഭാഷ പഠിപ്പിക്കുന്നു. പ്രൈമറി ഘട്ടത്തിൽ മറെറാരു ഭാഷയും പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. സെക്കൻററി ഘട്ടത്തിൽ ആദ്യത്തെ 3 വർഷം ജൂനിയർ സെക്കൻററിയും രണ്ടാമത്തെ 3 വർഷം സീനിയർ സെക്കൻററിയും ആയി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഏഴാം ക്ലാസ്സിൽ വച്ച് ഒരു വിദേശഭാഷ ആരംഭിക്കുന്നു. സീനിയർ സെക്കൻററിയിൽ, ഈജിപ്ത് പ്രദേശങ്ങളിൽ രണ്ടു വിദേശഭാഷകളും സിറിയൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഒരു വിദേശഭാഷയും തുടങ്ങുന്നു.

33. യുനൈററഡ് കിംഗ്ഡം:

സ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ മുഴുവൻ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിക്കുന്നു–ചില സ്വകാര്യവിദ്യാലയങ്ങളിലൊഴികെ. എലിമെൻററി ഘട്ടത്തിൽ മറെറാരു ഭാഷയും പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഗ്രാമർ സ്കൂളുകളിൽ ഒന്നാം ഫാറം തുടങ്ങി അഞ്ചാം ഫാറം വരെ ഒരു ആധുനികഭാഷ കൂടി പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിന്നു പുറമെ, അല്പം ചില കുട്ടികളെ ഓപ്ഷനൽ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു ക്ലാസ്സിക്കൽ ഭാഷ കൂടി പഠിക്കുന്നു. സാങ്കേതികവും ജോലിസംബന്ധവുമായ കോഴ്സിന്നു പോകുന്നവർ ഇംഗ്ലീഷ് മാത്രമേ പഠിക്കേണ്ടതുള്ളു.

34. യൂണിയൻ ഓഫ് സോവിയററ് സോഷ്യലിസ്ററ് റിപ്പബ്ളിക്ക് (റഷ്യ):

7 വർഷത്തെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസകാലത്ത്, റഷ്യൻ മാതൃഭാഷയായിട്ടുള്ള കുട്ടികളെ ആ ഭാഷ ഒന്നാം ക്ലാസ്സു മുതൽ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഉസ്ബെക്കിസ്ഥാൻ പോലെ റഷ്യ മാതൃഭാഷയല്ലാത്ത പ്രദേശങ്ങളിലെ കുട്ടികളെ ഒന്നാം ക്ലാസ്സു മുതൽ മാതൃഭാഷയും രണ്ടാം ക്ലാസ്സു മുതൽ റഷ്യനും പഠിപ്പിക്കുന്നു. എല്ലാ വിദ്യാലയങ്ങളിലും 5-ാം ക്ലാസ്സു മുതൽ ഒരു വിദേശഭാഷ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

സെക്കൻറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ അവസാനം വരെ ഈ ത്രിഭാഷാപദ്ധതി നടപ്പിലാക്കിയിരിക്കുന്നു.

35. യുനൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് ഓഫ് അമേരിക്ക:

I മുതൽ XII വരെയുള്ള സ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസഘട്ടത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ പഠനം നിർബന്ധമാണ്. എലിമെൻറി ഘട്ടത്തിലാവട്ടെ സെക്കൻറി ഘട്ടത്തിലാവട്ടെ മറെറാരു ഭാഷയും നിർബന്ധമല്ല. എന്നാൽ, പല വിദ്യാലയങ്ങളും മററു ഭാഷകളും പഠിക്കാൻ സൗകര്യം ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നു. മിക്കവാറും സീനിയർ ഘട്ടത്തിലാണ് ഈ പഠനം തുടങ്ങുന്നത്. ഫ്രഞ്ച്, സ്പാനിഷ്, ജർമ്മൻ തുടങ്ങിയ ഭാഷകളും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പെടുന്നു.

36. യൂഗോസ്ലാവിയ:

നാലു വർഷത്തെ ജൂനിയർ പ്രൈമറിയും നാലു വർഷത്തെ സീനിയർ പ്രൈമറിയും ചേർത്ത് 8 വർഷത്തെ പ്രൈമറി വിദ്യാഭ്യാസം. ഒന്നാം ക്ലാസ്സു മുതൽ മാതൃഭാഷ (സർബിയൻ, ക്രൊയേഷൻ, സ്ലോവിനിയൻ) പഠിപ്പിക്കുന്നു. അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിൽ വച്ച് ഒരു വൈദേശികഭാഷയുടെ പഠനം തുടങ്ങുന്നു. സെക്കൻറി ഘട്ടത്തിൻെറ പരിസമാപ്തി വരെ (XII) ആ പഠനം തുടരും. നാലു വർഷത്തെ സെക്കൻറി (ജംനംസീജ്) ഘട്ടത്തിൻെറ ഒടുവിലത്തെ രണ്ടു വർഷത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിദേശഭാഷ (ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രഞ്ച്, ജർമ്മനി, റഷ്യൻ) പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിന്നു പുറമെ, ആദ്യത്തെ രണ്ടു വർഷം ലാറിൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

കേരളത്തിലെ ഉയർന്ന സാക്ഷരത

അതിന്നടിസ്ഥാനമായ സാമൂഹ്യപശ്ചാത്തല ത്തെക്കുറിച്ച് ഒരന്വേഷണം

ഇന്ത്യയുടെ വിദ്യാഭ്യാസഭൂപടത്തിൽ ഇത്തിരി മരുപ്പച്ച തോന്നിക്കുന്ന പ്രദേശമാണ് കേരളം. ഇത് അടുത്ത കാലത്തു ണ്ടായ ഒരു പ്രതിഭാസമല്ല. നൂറ്റാണ്ടുകളായി അതങ്ങനെയായി രുന്നു. 1956 നവംബർ ഒന്നു മുതല്ക്കാണല്ലോ കേരള സംസ്ഥാ നം ഒരു രാഷ്ട്രീയയാഥാർത്ഥ്യമായി തീർന്നത്. അതിനു മുമ്പ് നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മദ്ദി രാശി സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്ന മലബാർ ജില്ല ഇവ മൂന്നും അക്കാലത്തു തന്നെ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ മുന്നോക്ക മായിരുന്നു. 1817 മുതൽക്കാണ് തിരുവിതാംകൂറിലെ ഭരണാധി കാരികൾ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ നേരിട്ടു താത്പര്യം പ്രദർ ശിപ്പിച്ചത്. കേണൽ മൺറോ ദിവാനായിരുന്ന കാലത്ത് 5 മുതൽ 10 വയസ്സുള്ള കുട്ടികൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിന് നാല ഞ്ചു സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ഒരു വിദ്യാലയത്തിന് രണ്ടദ്ധ്യാപകർക്കു വീതം ഗവൺമെന്റിൽ നിന്നും ശമ്പളം നൽ കാൻ തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. വിദ്യാലയങ്ങളുടെ മേൽ നോട്ടത്തിന് അന്ന് ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരുന്നത് താലൂക്ക് തഹ സിൽദാരന്മാരെയായിരുന്നു. പതിനഞ്ചു ദിവസത്തിൽ ഒരു ദിവ സം സ്കൂൾ സന്ദർശിക്കണമെന്നും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം, പാഠ്യവിഷയം, പഠിപ്പിക്കുന്ന രീതി, അധ്യാപകന്മാരുടെ പ്രവർ ത്തനം എന്നിവയെക്കുറിച്ച് റിപ്പോർട്ടുകൾ അയയ്ക്കണമെന്നും തഹസിൽദാർമാരെ ചുമതലപ്പെടുത്തി. ''വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചെലവും മേൽനോട്ടവും ഗവൺമെന്റിന്റെ ബാധ്യതയിലാണെന്ന തിന്റെ ആദ്യത്തെ അംഗീകാരമായിരുന്നു അത്'' (ദേവഗൗഡ കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ട്). 1866–67–ൽ ഗ്രാൻറ്–ഇൻ–എയ്ഡ്

വ്യവസ്ഥ ആസൂത്രണം ചെയ്യുകയും 1869–ൽ അതു നടപ്പിലാക്കുകയും ചെയ്തതോടെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസവും ഗവൺമെൻറും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന് തിരുവിതാംകൂറിൽ ദൃഢമായ ഒരടിത്തറ കൈവന്നു.

1818–ൽ കൊച്ചി ഗവൺമെൻറും ഈ രംഗത്തിൽ മുന്നോട്ടു വന്നു. തിരുവിതാംകൂറിൽ 5 വിദ്യാലയങ്ങളും മാത്രം തുടങ്ങിയ സ്ഥാനത്ത്, കുറെക്കൂടി ചെറിയ കൊച്ചിയിൽ 33 വിദ്യാലയങ്ങളും തുടങ്ങിക്കൊണ്ടാണ് ഭരണാധികാരികളും നേരിട്ടു രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത്. തുടർന്ന് സ്വകാര്യമേഖലകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് ഗ്രാൻറ്–ഇൻ–എയ്ഡ് സമ്പ്രദായം ആവിഷ്ക്കരിച്ചു. എന്നാൽ, മലബാറിലാവട്ടെ, മദ്രാസ് ലോക്കൽ ബോർഡ് ആക്ടനുസരിച്ച് 1920–ൽ മലബാർ ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡ് രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നതു വരെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ കാര്യമായ കാൽവയ്പുകളൊന്നും ഭരണതലത്തിൽ ഉണ്ടായതായി തോന്നുന്നില്ല.

ഭിന്നരീതിയിൽ വളർന്ന ഈ മൂന്നു രാഷ്ട്രീയഘടകങ്ങളും ഒപ്പം ചേർത്താണ് 1956 നവംബറിൽ കേരളസംസ്ഥാനം രൂപം കൊണ്ടത്. ഭരണപരമായ പാരമ്പര്യവും വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ ഭരണനേതൃത്വം കാണിച്ച താല്പര്യവും ഭിന്നമായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും തിരുവിതാംകൂറിന്നും കൊച്ചിക്കും മലബാറിന്നും വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ ഒരു ഐകരൂപ്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതാണ് ഇതിൽ ശ്രദ്ധേയമായ വസ്തുത. കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസവളർച്ച മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ ഇക്കാര്യം പ്രധാനമായ ഒരു ചൂണ്ടുപലകയായിത്തീരുന്നു.

ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ വിദ്യാഭ്യാസവളർച്ചയെ കാണിക്കുന്ന ശാസ്ത്രീയമായ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകളുടെ അഭാവത്തിൽ കിട്ടിയ കണക്കുകൾ വച്ച് ചില നിഗമനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതിന്നു മാത്രമേ നമുക്കു സാധിക്കുകയുള്ളു. കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ എന്നീ നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസവളർച്ച മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്ന് തിരുവിതാംകൂർ സ്റേറററ് മാനുവലിൽ നാഗമയ്യ നല്കിയ കണക്കുകൾ പ്രയോജനപ്രദമാണ്:

സ്റേറ റ്റ്	ആയിരത്തിൽ ഇത്ര എന്ന്	സ്ത്രീകളുടെ സാക്ഷരത ആയിരത്തിൽ
കൊച്ചി	138	45
തിരുവിതാംകൂർ	124	31
ബറോഡ	88	–8
മദിരാശി സംസ്ഥാനം	63	–9
ബോംബെ സംസ്ഥാനം	70	11
ഗ്വാളിയോർ	24	–1

ഈ കണക്കുകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നതു പോലെ കൊച്ചിയു തിരുവിതാംകൂറും ഇതരനാട്ടുരാജ്യങ്ങളുമായി മാത്രമല്ല ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യയിലെ വളർച്ച പ്രാപിച്ച സംസ്ഥാനങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാലും വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ മുന്നോട്ടു പോയിരുന്നു. സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും കൊച്ചിരാജ്യം മറ്റു പ്രദേശങ്ങളേക്കാൾ മുന്നിൽ തന്നെയായിരുന്നു. ഇതാണ ഈ നൂറാണ്ട് തുടങ്ങുമ്പോഴുള്ള ചിത്രം.

മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തിലെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസനിലവാരം കൊച്ചിയെയും തിരുവിതാംകൂറിനെയും അപേക്ഷിച്ച് പിന്നിലായിരുന്നു. എന്നാൽ, മലബാറിന്റെ കാര്യത്തിൽ അതായിരുന്നില്ല നില. 1901-ൽ മലബാറിലെ വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരം കൊച്ചിയിലെയും തിരുവിതാംകൂറിലെയും വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരത്തിനടുത്തു നിന്നിരുന്നു. പിന്നീടാണ് അന്തരം വർദ്ധിച്ചുവന്നത്. വിവിധജില്ലകളുടെ സാക്ഷരതയെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു താരതമ്യപഠനം ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കും.

	1901	1911	1931	1951	1971
കണ്ണൂർ	20	25	32	53	63
കോഴിക്കോട്	19	22	27	48	66
തൃശൂർ	22	28	45	59	66
എറണാകുളം	24	25	42	65	70
കൊല്ലം	19	23	39	64	70
തിരുവനന്തപുരം	23	28	38	46	69

(സാക്ഷരത ശതമാനക്കണക്കിൽ)

മദ്രാസ് ഡിസ്ട്രിക്ട് ഗസറ്റിയറിൽ ഇന്നസ് നടത്തിയ ഒരു പരാമർശം (1931) ഇവിടെ എടുത്തു പറയത്തക്കതാണ്. മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തിലെ ഇതരജില്ലകളെ അപേക്ഷിച്ച് മലബാർ വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരത്തിൽ തുടർച്ചയായി ഉന്നതനിലവാരം പുലർത്തിപ്പോന്നിട്ടുണ്ടെന്നും മറ്റു ജില്ലകളെ അപേക്ഷിച്ച് ഗ്രാമീണജനത കൂടുതൽ ആണെന്നിരുന്നിട്ടും ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു എന്നത് അദ്ഭുതകരമാണെന്നും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

കഴിഞ്ഞ ദശകങ്ങളിൽ കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുണ്ടായ വളർച്ചയും ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുണ്ടായ വളർച്ചയും ഒന്നു താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുന്നതും ആശാസ്യമായിരിക്കും. കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസവളർച്ചയുടെ സവിശേഷഘടകങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നതിന് ഈ താരതമ്യപഠനം സഹായിക്കും.

	മൊത്തം			ഗ്രാമപ്രദേശം			നഗരപ്രദേശം		
	ആകെ	പു.	സ്ത്രീ	ആകെ	പു.	സ്ത്രീ	ആകെ	പു.	സ്ത്രീ
ഇന്ത്യ									
1951	16.7	24.9	7.9	കിട്ടാനില്ല	....	....	....	....	
1961	24.0	34.5	13.0	19	29.1	8.1	47	57.5	34.5
1971	29.3	39.5	18.4	33.6	23.8	12.9	52.5	61.6	41.9
1981	34.8	44.95	23.95	....	....	....	....	....	....
കേരളം									
1951	40.7	50.2	31.5	കിട്ടാനില്ല	....	....	....	....	
1961	46.8	55	38.9	45.4	55.5	37.5	54.9	62.8	47.0
1971	60.2	66.5	53.9	59	65.5	52.6	66.3	72	60.5
1981	69.7	74.01	64.48	....	....	....	....	....	....

(സാക്ഷരത ശതമാനക്കണക്കിൽ)

ഈ കണക്കുകൾ ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ സാക്ഷരതയുടെ കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യയും കേരളവും തമ്മിലുള്ള അന്തരം വ്യക്തമാക്കുന്നു. അതിൽ പ്രത്യേകിച്ചും ശ്രദ്ധേയമായത് ഗ്രാമതലത്തിലും സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിലും ഉള്ള അന്തരമാണ്.

കേരളത്തിൽ ഈ വിദ്യാഭ്യാസപരിവർത്തനത്തിനു സഹായകമായി നിന്ന ഘടകങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്? ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞു കേൾക്കാറുള്ള പല കാരണങ്ങളുമുണ്ട്. ഈയിടെ സെൻറർ ഫോർ ഡെവലപ്മെൻറ് സ്റ്റഡീസിൻെറ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ശ്രീ പി. ആർ. ഗോപിനാഥൻ നായർ നടത്തിയ ഒരു പഠനം ഇപ്പറഞ്ഞ പ്രതിഭാസത്തെ ഇങ്ങനെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു:

1. കേരളീയർ പണ്ടു പണ്ടേ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ താല്പര്യം കാണിച്ചിരുന്നു; ഭരണാധികാരികൾ വിദ്യാഭ്യാസപ്രചരണത്തിൽ തല്പരരുമായിരുന്നു.
2. പാതിരിമാർ വിദ്യാഭ്യാസപ്രചരണത്തിനു മുൻനിന്നു പ്രവർത്തിച്ചു.
3. ക്രിസ്തുമതത്തിലേയ്ക്ക് പിന്നോക്കസമുദായക്കാർ മതപരിവർത്തനം ചെയ്തേക്കുമെന്ന ഭരണാധികാരികളുടെ ഭീതി.

4. പിന്നോക്കസമുദായത്തിലെ സാമൂഹ്യമായ അസ്വസ്ഥതയും മുന്നോക്കസമുദായത്തിന്റെ ചെറുത്തുനില്പും മയപ്പെടുത്തി അവരെ സന്ധിപ്പിക്കാൻ വിദ്യാഭ്യാസം ഉപകരിക്കുമെന്ന ഭരണാധികാരികളുടെ ധാരണ.

5. സാമൂഹ്യ–സാമ്പത്തികസാഹചര്യം, എല്ലാ വിഭാഗത്തിലും ഉണർത്തിവിട്ട വിദ്യാഭ്യാസതാല്പര്യം.

ഗോപിനാഥൻ നായർ തന്റെ പഠനം സമാപിപ്പിക്കുന്നത് ഈ വാക്യത്തോടു കൂടിയാണ്:

''Notwithstanding this, our study conclusively shows that wide-spread educational development can take place in economically backward society and many social benefits, direct or indirect can result from such a process''.[1]

ഗോപിനാഥൻ നായരുടെ ഈ വിശകലനവും ഈ നിഗമനവും എത്ര മാത്രം വസ്തുനിഷ്ഠമാണെന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ എഴുപതു ശതമാനം ജനങ്ങളും നൂറ്റാണ്ടുകളായി നിരക്ഷരരായിക്കഴിയുന്നുവെങ്കിൽ അവരിൽ പഠിക്കാനുള്ള ഇച്ഛാശക്തി ഉണർന്നില്ലെന്നാണ് കാരണമെന്ന നിഗമനത്തിലേയ്ക്ക് ഈ അഭിപ്രായം നമ്മെ കൊണ്ടുചെന്നെത്തിച്ചേക്കും.

ഇന്ത്യയിൽ ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉദയം കുറിച്ചത് കൽക്കത്തയിലാണ്. ആദ്യത്തെ സർവ്വകലാശാലയും കൽക്കത്തയിൽ 1857–ൽ സ്ഥാപിതമായി. പാശ്ചാത്യരായ ക്രൈസ്തവമിഷനറിമാർ ആ വിദ്യാഭ്യാസപ്രചരണത്തിന്നും മതപരിവർത്തനത്തിന്നും പാളയമടിച്ചതും കൽക്കത്തയ്ക്കടുത്ത സൊറാംപൂരിലായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിനേക്കാൾ ഉദാരമായി വില്യം ബെൻറിക് പ്രഭുവും തുടർന്നു വന്ന കമ്പനി ഭരണാധികാരികളും മിഷനറിമാരെ സഹായിക്കുകയുണ്ടായി. മതപരിവർത്തനഭീഷണിയും സംഘർഷങ്ങളും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. റാംമോഹൻ റായിയെപ്പോലുള്ള പരിഷ്കർത്താക്കളുടെ ആവേശകരമായ പിന്തുണയും അതിന്നു ലഭിച്ചിരുന്നു. ഗോപിനാഥൻ നായർ കേരളത്തിൽ കണ്ടെത്തിയ കാരണങ്ങളെല്ലാം ബംഗാളിൽ തികഞ്ഞിരുന്നു. എന്നിട്ടും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ബംഗാൾ ബഹുദൂരം പിന്നിലാണ്. പരമ്പരാഗതവിദ്യാഭ്യാസവും ബംഗാളിൽ ഇല്ലാതിരുന്നിട്ടില്ല. ബംഗാളിൽ പരാജയപ്പെട്ട ക്രൈസ്തവമിഷനറിമാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനം കേരളത്തിൽ വിജയിച്ചതെന്തു കൊണ്ടാണ്?

---

1. Education and Economic Change in Kerala, P. R. Gopinathan Nair, Centre for Development Studies, Trivandrum.

ശ്രീ നായർ സൂചിപ്പിച്ച സാമൂഹ്യ–സാമ്പത്തിക–സാഹചര്യം എന്തെല്ലാമാണെന്ന് അദ്ദേഹം വിശദീകരിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. ഒഴുക്കൻ മട്ടിൽ പറഞ്ഞു പോയിട്ടേയുള്ളൂ. കൃഷിയിലും വ്യവസായത്തിലും നവീനരീതികളും നടപ്പിലായത്, വ്യാപാരം, ഗതാഗതം, വാർത്താവിനിമയം എന്നിവയിൽ ഉണ്ടായ പുതിയ വികാസം, അതിന്റെ ഫലമായി വിലയിലും ലാഭത്തിലും ഉണ്ടായ വർദ്ധനവ് എന്നിവയെല്ലാം ചേർന്ന് ഭരണം, വ്യവസായം, തോട്ടം എന്നീ രംഗങ്ങളിൽ അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ ആവശ്യം വർദ്ധിച്ചു എന്നതാണ് ശ്രീ നായർ സൂചിപ്പിക്കുന്ന സാമൂഹ്യ–സാമ്പത്തികസാഹചര്യം. പഠിക്കാൻ പോകുന്നവരുടെ സാഹചര്യത്തിലല്ല മാറ്റം വന്നത്, പഠിച്ചാലുള്ള നേട്ടത്തിന്റെ പ്രലോഭനമാണ് അവരെ പഠിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്നർത്ഥം. ഈ പ്രശ്നം അദ്ദേഹം കൂടുതൽ ഗൗരവപൂർവം വിശകലനം ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ തീർച്ചയായും മറ്റൊരു നിഗമനത്തിൽ എത്തിച്ചേരുമായിരുന്നുവെന്നാണെന്റെ അഭിപ്രായം. തിരുവിതാംകൂർ–കൊച്ചി രാജാക്കന്മാർ കാണിച്ച വിദ്യാഭ്യാസതാല്പര്യം, മതപരിവർത്തനഭീഷണി, പാതിരിമാരുടെ പ്രചരണം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളൊന്നും ഒരു ഘടകമായി വർത്തിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മലബാറും വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ തിരുക്കൊച്ചിയോടൊത്തു വളർന്നിരുന്നുവെന്നു കാണുമ്പോഴാ ഇത്തരമൊരന്വേഷണം കൂടുതൽ പ്രസക്തമായിത്തീരുന്നു.

ബഹുജനവിദ്യാഭ്യാസം ബഹുജനസ്പർശിയായ ഒരു സാമ്പത്തികാടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമേ തളിർത്തു വളരുകയുള്ളു. ഇന്ത്യയിലെ ഇതരഭാഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് കേരളത്തിൽ മാത്രം നിലനിന്നു പോന്ന ഭൂവുടമാരീതിയുടെ സവിശേഷസ്വഭാവമാണ് ഇവിടെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രചരണത്തിന് അടിത്തറയിട്ടത്. ആ ഭൂവുടമസമ്പ്രദായത്തെ സഖാവ് ഇ. എം. എസ്. നമ്പൂതിരിപ്പാട് ഇങ്ങനെ നിരീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു: ''കാറൽ മാർക്സ് ദാസ് ക്യാപ്പിറ്റലിൽ വ്യക്തമായി വിവരിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ഗ്രാമസമൂഹം കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മറ്റിടങ്ങളിലെപ്പോലെ ഇവിടെ ഭൂമി പൊതുവായി കൃഷി ചെയ്തിട്ടില്ല. ആ സ്ഥാനത്ത് ഭൂമിയിൽ ഓരോ ആളും വേറേ വേറേ കൃഷി ചെയ്യുകയും അതിലെ ഉല്പന്നം ജന്മിയുമായി പങ്കിട്ട് അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഡസൻ കണക്കിലുള്ള ഇക്കൂട്ടർക്കും മറ്റു പലർക്കും ഭൂമിയിലോ അതിന്റെ ഉല്പന്നത്തിലോ പല തരം അവകാശങ്ങളും നല്കുകയും ചെയ്യുന്നു.'' ഈ പല തരം അവകാശങ്ങളിൽ ഭൂമിയിലുള്ള അവകാശത്തെ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ഇങ്ങനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു: ''ഈ അവകാശക്രമത്തിൽ ജന്മി, കാണംദാർ, മറ്റു തരത്തിൽപ്പെട്ട കൃഷി ചെയ്യാത്ത കീഴ്കുടിയാൻമാർ എന്നിവർക്ക് ഉല്പന്നത്തിന്റെ പങ്ക് ലഭിച്ചു പോന്നു.''

നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ ഈ നിരീക്ഷണം അവിടെ അവസാനിപ്പിക്കാതെ, സാമ്പത്തികേതരരംഗത്തിൽ അതുണ്ടാക്കിയ പ്രതികരണങ്ങളും കൂടി വിവരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എന്നാശിച്ചു പോകുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ നിന്നു വേറിട്ടു കേരളത്തിന്റെതു മാത്രമായിക്കാണുന്ന പല പ്രതിഭാസങ്ങളും പഠിക്കുന്നതിന് ഈ ഭൂവുടമസമ്പ്രദായവും കാലാവസ്ഥയും ബന്ധപ്പെടുത്തിയുള്ള പഠനം സഹായകരമാവും. ഈ ലേഖകനേക്കാൾ അക്കാദമിക് പശ്ചാത്തലത്തിലുള്ള വല്ലവരും അക്കാര്യം ഏറ്റെടുത്തെങ്കിൽ നന്നായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമേ ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുള്ളു.

അടിത്തട്ടിൽ പാടത്തു പണിയുന്ന നിത്യവൃത്തിക്കു വകയില്ലാത്ത അടിമയും മേല്ത്തട്ടിൽ താരതമ്യേന ചുരുങ്ങിയ പാട്ടം മാത്രം ഈടാക്കുന്ന വൻകിടജന്മിയും ഈ രണ്ടറ്റത്തിന്നുമിടയിൽ ഭൂമിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു കൂട്ടം അവകാശികളും എന്നതാണ് ഭൂവുടമാശ്രേണിയിൽ നമുക്കു കിട്ടുന്ന ചിത്രം. ഈ ഇടത്തട്ടുകാരുടെയും മേൽത്തട്ടിലെ ജന്മിയുടെയും ഭാരമത്രയും താഴെയുള്ള കർഷകത്തൊഴിലാളിയുടെ ചുമലിൽത്തന്നെ. എന്നാൽ ഈ ശ്രേണിയിലെ മേൽത്തട്ടിലുള്ളവർക്ക് നിത്യചെലവു കഴിച്ച് അല്പസ്വല്പം മിച്ചം കാണാനും കൃഷിയുടെ ചുമതലയില്ലാത്തതു കൊണ്ട് ഒഴിവുസമയം കണ്ടെത്താനും കഴിഞ്ഞു. ഇന്ത്യയിൽ വൻനഗരങ്ങളൊഴിച്ച് മറ്റൊരിടത്തും കണ്ടെത്താത്ത വിധം ഇടത്തരക്കാരും താഴ്ന്ന ഇടത്തരക്കാരും അടങ്ങിയ ഒരു വിഭാഗം ഗ്രാമകേരളത്തിൽ വളർന്നുവന്നു. ഇവരാണ് വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിലേക്കുയർന്നത്. സെറാംപൂരിൽ പരാജയപ്പെട്ട മിഷനറിമാർ കോട്ടയത്തു വിജയിക്കാനും കാരണം ഇതാണ്. മറ്റുള്ളിടത്ത് വിദ്യാഭ്യാസം മുഴുക്കെ ബ്രാഹ്മണവർഗ്ഗത്തിന്റെ സ്വകാര്യസ്വത്തായിരുന്നെങ്കിൽ ഇവിടെ നായൻമാർക്കും അതിന്നു താഴെയുള്ള കീഴ്ജാതിക്കാരിൽ സമ്പന്നരായവർക്കും വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചു. അല്പം വല്ലതും മിച്ചം വയ്ക്കാനും അല്പം ഒഴിവുസമയം കണ്ടെത്താനും കഴിയാത്ത ജനവിഭാഗത്തിന്നിടയിൽ, എത്ര ഉൽകൃഷ്ടമായ അനന്തരപ്രേരണയുണ്ടായാലും വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിക്കില്ല.

ഭൂമിയിൽ അവകാശമില്ലെങ്കിലും ഉല്പന്നങ്ങളിൽ പല തരം അവകാശമുള്ളവർ എന്നു നമ്പൂതിരിപ്പാടു സൂചിപ്പിക്കുന്ന വിഭാഗങ്ങളും വേറെയുമുണ്ട്. ജാതിശ്രേണിയിൽ പിന്നിലാണെങ്കിലും വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങളിൽ പിന്നിലല്ലാത്ത വിഭാഗമാണിത്. ആശാരി, ഗണകൻ, വേലൻ, മലയൻ തുടങ്ങിയ വിഭാഗങ്ങളും താരതമ്യേന മെച്ചപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചവരാണ്. ഇവരാരും ഭൂമിയിലെ ഉല്പാദനപ്രക്രിയയുമായി നേരിട്ടു ബന്ധപ്പെടുന്നില്ല. ഒരു തരം സെൽഫ് എംപ്ലോയ്മെൻറ് കണ്ടെത്തിയവരാണിവർ. ഇവർക്ക് നാട്ടാചാരമനുസരിച്ചുള്ള ഓഹരി ഉല്പന്നങ്ങളിൽ നിന്നു കിട്ടുകയും ചെയ്യും. ഈ പ്രത്യേകബന്ധത്തിൽ

നിന്നുള്ള ഒഴിവുസമയവും അല്പം മിച്ചം കാണാനുള്ള കഴിവും മൂലം, സ്വന്തം തൊഴിലിന്നനുപേക്ഷണീയമായ വിദ്യാഭ്യാസം ആർജ്ജിക്കുന്നതിന്നവർക്കു കഴിഞ്ഞു. ജ്യോതിഷം, തച്ചുശാസ്ത്രം, വൈദ്യം, ഗാനം എന്നിവയിൽ പ്രവീണരായിരുന്നു ഇവർ.

മുൻപറഞ്ഞ ഭൂവുടമബന്ധത്തിന്റെ സവിശേഷതയും അതിന്റെ ഫലമായി മിച്ചം വയ്ക്കാനുള്ള കഴിവും ആണ് വിദ്യാഭ്യാസപ്രചരണത്തിന്ന് അടിത്തറയായിത്തീർന്നതെന്നു കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ, മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തിൽ മലബാർ മാത്രം വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ പുരോഗമിച്ചതെങ്ങനെയെന്ന് ഇന്നസ്സ് അദ്ഭുതപ്പെടുമായിരുന്നില്ല. പിന്നോക്കസമുദായമായ ഈഴവരിലൊരു വിഭാഗം കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങളിലും വൈദ്യത്തിലും പ്രാവീണ്യം സമ്പാദിക്കുകയും വാണിജ്യാദികാര്യങ്ങളിലേർപ്പെടുകയും ചെയ്തപ്പോഴും പുലയരിൽ കാര്യമായി ആരും തന്നെ അങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞു നോക്കിയില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു കാരണം ജാതിവ്യവസ്ഥയേക്കാൾ ഭൂവുടമാവ്യവസ്ഥയിലെ ബന്ധങ്ങളാണ്. സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ കേരളത്തിനുണ്ടായ അനുകൂലസാഹചര്യവും സ്ത്രീകളുടെ സ്വത്തവകാശത്തിൽത്തന്നെയാണ് വേരൂന്നിയിട്ടുള്ളത്.

കഴിഞ്ഞ ഇരുപതു വർഷത്തിനിടയിൽ കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ, വലിയൊരു സ്ഫോടനം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മഹാരാജാവിനക്കോൾ വിദ്യാഭ്യാസപ്രേമികളായ വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിമാർ നാടുവാണതു കൊണ്ടല്ല അതുണ്ടായത്. ഈ മാറ്റത്തിന്റെ കാരണക്കാരൻ വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയല്ല, റവന്യൂമന്ത്രിയാണ്. കേരളത്തിലെ വിപ്ലവാത്മകമായ കർഷകബന്ധബില്ല്, വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ വലിയ മാറ്റം വരുത്തിയിരിക്കുന്നു. അടിമവർഗ്ഗത്തിന്റെ മുൻപിൽ വിദ്യാഭ്യാസകവാടം തുറന്നു കൊടുത്തത് ആ ബില്ലാണ്. പത്തു സെന്റു ഭൂമിയും നാലു തെങ്ങും കിട്ടിയപ്പോഴാണ് പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കാൻ അപ്പോഴാണ് സന്നദ്ധനായി.

ഇന്ത്യയിലെ സാക്ഷരത, 1961–ൽ 24% ആയിരുന്നു. അത് 1971–ൽ 29.3% ആയി വർദ്ധിച്ചു. എന്നാൽ, കേരളമോ? 1961–ലെ കേരളത്തിലെ സാക്ഷരത 46.8% ആയിരുന്നു. 1971–ൽ അത് 60.2% ആയി ഉയർന്നു. അതായത്, ഇന്ത്യയിൽ ആ ഒരു ദശവർഷം കൊണ്ട് സാക്ഷരത 5.3% മാത്രം വർദ്ധിച്ചപ്പോഴാണ് കേരളത്തിൽ 13.4% വർദ്ധിച്ചു. അതിന്നു തൊട്ടു മുൻപത്തെ ദശവർഷത്തിൽ കേരളത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസവർദ്ധനവ് 6% മാത്രമായിരുന്നുവെന്ന വസ്തുത കൂടി ഇവിടെ പരിഗണിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ പെരുംകുതിയെ സഹായിച്ച ഘടകം, കാർഷികബന്ധബില്ലിന്റെ ഫലമായുണ്ടായ സാമ്പത്തികപുനഃസംവിധാനമല്ലാതെ മറ്റെന്താണ്?

ഈ മാറ്റത്തിനനുസരിച്ചു വളർന്നുവരുന്ന ഒരു പ്രതിഭാസം കൂടി നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പതിയേണ്ടതുണ്ട്. കോത്താരി കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ടിൽ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞ ഒരു കാര്യം 'നൈബറിങ് സ്ക്കൂൾ സിസ്റ്റം' വളർത്തണം എന്നാണ്. ഒരു രക്ഷിതാവ് തൊട്ടടുത്ത വിദ്യാലയത്തിൽ കുട്ടിയെ ചേർക്കണമെന്നർത്ഥം. എന്നാൽ, സമൂഹത്തിലെ താഴ്ന്ന പടിയിലുള്ള കർഷകത്തൊഴിലാളികളുടെ കുട്ടി സ്കൂളിലെ പടി കടന്നു വരുന്നതോടെ ഉയർന്ന പടിയിലുള്ള അഭിജാതസമൂഹത്തിലെ കുട്ടി സ്ക്കൂൾ വിട്ടു പുറത്തിറങ്ങിപ്പോകുന്നു. സമൂഹത്തിലെ ധ്രുവീകരണപ്രക്രിയയുടെ വിദ്യാഭ്യാസപരമായ പ്രതിഫലനമാണിത്. അതിന്റെ ഫലമാണ് നാട്ടിലെങ്ങും അതിവേഗം പൊട്ടിമുളച്ചു പടർന്നു വളർന്ന ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം നഴ്സറി സ്ക്കൂളും ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം റസിഡൻഷ്യൽ സ്ക്കൂളുകളും. ആർഷസംസ്കാരത്തിന്റെ അവതാരമായി പ്രകീർത്തിക്കപ്പെടുന്ന സ്വാമിമാരുടെ പേരിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന അഭിജാതവർഗവിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷിലല്ലാതെ ഏതെങ്കിലും ഇന്ത്യൻ ഭാഷ ഉച്ചരിച്ചാൽ അത് വലിയൊരു കുറ്റമായി ഗണിക്കപ്പെടും.

കേരളത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അടുത്ത ഗതി എങ്ങോട്ട് എന്ന ചോദ്യത്തിന്ന് ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ ഇവിടെ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. എളുപ്പത്തിൽ ഉത്തരം കണ്ടെത്താവുന്ന കാര്യവുമല്ല അത്. ഭൂമിയെ കേന്ദ്രമാക്കിയുള്ള സാമ്പത്തികബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നു കെട്ടഴിച്ചുവിട്ട ഊർജ്ജമാണ് കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഇന്നത്തെ നിലയിൽ വളർത്തിയത്. വ്യവസായ-വാണിജ്യബന്ധങ്ങൾക്ക് ഇതിൽ പങ്കില്ലെന്നു പറയുന്നില്ല. എന്നാലും ആ അംശത്തിന്റെ പങ്ക് ചെറുതാണ്. ഒരു പുതിയ സാമ്പത്തികബന്ധത്തിൽ നിന്നല്ലാതെ ഇന്നു കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്കുത്തരം കണ്ടെത്താൻ സാദ്ധ്യമല്ല. വിദ്യാഭ്യാസം സാമ്പത്തികമേഖലയെയല്ല, സാമ്പത്തികബന്ധം വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയെയാണ് ഭരിക്കുക. കേരളത്തിന്നു മാത്രമായി ഇത്തരം ഒരു സാമ്പത്തികബന്ധം അഴിച്ചു പണിയുക സാദ്ധ്യമല്ല എന്നതാണ് നമ്മെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രശ്നം.

PC Library & Research Center

കണ്ണൂർ ജില്ലയിൽ പന്ന്യന്നൂർ ഗ്രാമത്തിൽ വെള്ളുവചന്തു നമ്പ്യാരുടെയും ലക്ഷ്മി അമ്മയുടെയും രണ്ടാമത്തെ സന്തതിയായി 1924–ൽ തായാട്ടു വീട്ടിൽ ശ്രീ തായാട്ടു ശങ്കരൻ ജനിച്ചു. കുന്നുമ്മൽ യു. പി. സ്കൂൾ, കതിരൂർ ബോർഡ് ഹൈസ്കൂൾ, തലശ്ശേരി ബ്രണ്ണൻ കോളേജ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ പഠിച്ചു. 1947–ൽ സെക്കൻററി ട്രെയിനിംഗ് കഴിച്ചുവെങ്കിലും അധ്യാപകനാകാതെ കോൺഗ്രസ്സിലും പ്രജാ പാർട്ടിയിലും പ്രജാ സോഷ്യലിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിലും പ്രവർത്തിച്ചു. 1949–ൽ കോഴിക്കോട്ട് ഗണപതി ഹൈസ്കൂളിൽ അധ്യാപകനായി. സാഹിത്യകാരിയും ഗണപതി സ്കൂളിലെ അധ്യാപികയുമായ എം. പി. ഹൈമവതിയെ 1955–ൽ വിവാഹം കഴിച്ചു. പ്രൈവറായി എം.എ. ബിരുദം നേടിയ തായാട്ട് കോഴിക്കോട്ട് സെൻറ് ജോസഫ്സ് കോളേജ്, തവന്നൂർ റൂറൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തലശ്ശേരി ബ്രണ്ണൻ കോളേജ്, കോഴിക്കോട്ട് ഗവ. കോളേജ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ അധ്യാപകനായി ജോലി നോക്കിയിട്ടുണ്ട്. ദേശാഭിമാനി വാരികയുടെ പത്രാധിപത്യം ഏറെടുക്കുന്നതിനു വേണ്ടി, 1981 സെപ്തംബറിൽ വളണ്ടറി റിട്ടയർമെൻറ് വാങ്ങി ദീർഘനാളത്തെ അധ്യാപകജീവിതത്തിൽ നിന്നും വിരമിച്ചു.

ഗാന്ധിയൻ സമീപനവും മാർക്സിയൻ ചരിത്രവീക്ഷണവും ഉൾഗ്രഥിച്ചു കൊണ്ടുള്ള ഒരു ഇടതുപക്ഷവീക്ഷണമാണ് ഗ്രന്ഥകാരനുള്ളത്. വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നങ്ങൾക്കു പുറമേ സാമൂഹ്യജീവിതത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങളെ മുൻനിർത്തി പ്രബന്ധങ്ങളും ഇരുപതിൽ പരം പുസ്തകങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. നിരൂപണമാണ് ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ മുഖ്യരംഗം. 'മാനസികമായ അടിമത്തം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന് സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അടിയന്തരാവസ്ഥക്കാലത്തു പിരിച്ചുവിടപ്പെട്ട കേരള ഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തിൻെറ പ്രസിഡൻറായിരുന്നു ശ്രീ തായാട്ട്. നല്ലൊരു പ്രാസംഗികൻ കൂടിയായ ഇദ്ദേഹം കോഴിക്കോട്ട് സ്ഥിരതാമസമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യൻ
വിദ്യാഭ്യാസം നൂറാണ്ടുകളിലൂടെ

370.0954

പ്രൊഫ: തായാട്ടു ശങ്കരൻ

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org